

Hệ Thống Nữ Thần Của Trai Thẳng

Contents

Hệ Thống Nữ Thần Của Trai Thẳng	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	70
23. Chương 23	74
24. Chương 24	78
25. Chương 25	82
26. Chương 26	85
27. Chương 27	89
28. Chương 28	92
29. Chương 29	97
30. Chương 30	102
31. Chương 31	107
32. Chương 32	113
33. Chương 33	118
34. Chương 34	124
35. Chương 35	128
36. Chương 36	134
37. Chương 37	140
38. Chương 38	146
39. Chương 39	151
40. Chương 40	157
41. Chương 41	163

42. Chương 42	168
43. Chương 43	175
44. Chương 44	181
45. Chương 45	186
46. Chương 46	189
47. Chương 47	192
48. Chương 48	195
49. Chương 49	198
50. Chương 50	204
51. Chương 51	209
52. Chương 52	216
53. Chương 53	220
54. Chương 54	222
55. Chương 55	228
56. Chương 56	233
57. Chương 57	236
58. Chương 58	241
59. Chương 59	245
60. Chương 60	248
61. Chương 61	251
62. Chương 62	254
63. Chương 63	260
64. Chương 64	266
65. Chương 65	269
66. Chương 66	272
67. Chương 67	278
68. Chương 68	283
69. Chương 69	288
70. Chương 70	294
71. Chương 71	299
72. Chương 72	305
73. Chương 73	311
74. Chương 74	316
75. Chương 75	322
76. Chương 76	326
77. Chương 77	331
78. Chương 78	336
79. Chương 79	340
80. Chương 80	345
81. Chương 81	349
82. Chương 82	353
83. Chương 83	358
84. Chương 84	362
85. Chương 85	367
86. Chương 86	372

Hệ Thống Nữ Thần Của Trai Thẳng

Giới thiệu

Hà Duy là cô nhi không cha không mẹ, một thân một mình. Thế nên mỗi khi tan tầm về nhà, xem x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-thong-nu-than-cua-trai-thang>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Hà Duy là cô nhi không cha không mẹ, một thân một mình. Thế nên mỗi khi tan tầm về nhà, xem xong anime, chơi game chán chê, cậu sẽ ngẫm xem bản thân sẽ chết kiểu gì.

Lớn thì động đất bùng nổ sóng thần đánh úp zombie đột kích, nhỏ thì uống nước sặc chết đi đường té chết thức khuya một chết... Tóm lại, bất cứ cách chết nào có thể nghĩ đến cậu đều nghiêm túc suy xét một phen. Ngay lúc cậu tự nhận là bất luận chết kiểu gì cũng có thể ung dung đối mặt thì cậu bị bẫy chết, bị một tiểu thuyết thái giám chậm chạp không chịu kết thúc gài bẫy!

*tiểu thuyết thái giám: tiểu thuyết bị ngừng giữa chừng aka những cái hố vĩnh viễn không được lấp :v

Theo lý thuyết, tố chất tâm lý của trạch nam không nên kém cỏi như vậy, thời nay đã xưng là trạch, ai chẳng kinh qua ngàn hố, giẫm qua vạn lồi?

Tục ngữ nói rất hay, lạn vĩ chạy khắp nơi, thái giám đông như chó. Chưa đụng lạn vĩ bao giờ ngại nói mình từng đọc truyện mạng, chưa từng gặp thái giám càng không nên nhận là độc giả.

*lạn vĩ: ý chỉ tình tiết chưa đầu vào đầu mà đã tác giả đã cho kết thúc qua loa

Hà Duy đọc truyện từ hồi cấp hai, cũng xem như độc giả thâm niên, thành ra tập mãi thành quen với những thứ ấy. Hà Duy có thói quen tìm tòi trước khi ngủ, hôm qua cũng tìm kiếm theo thường lệ, rồi bất ngờ phát hiện một tiểu thuyết có tên khá hay.

—[Vong Đồ].

Hai chữ đơn giản mà phóng khoáng, còn hàm chứa sức liên tưởng phong phú.

Tiểu thuyết hiện nay chẳng thể so với trước kia, hình tượng nhân vật chính nghĩa vĩ đại bị nhìn chán, nam chính nhân mè đen phúc hắc giả dối cấp tốc quật khởi, chiếm đóng một mảnh non sông rộng lớn của văn học mạng.

*nhân mè đen: bề ngoài trắng như bánh trôi, nhưng nhân là mè đen; chỉ một người bề ngoài thuần khiết nội tâm xấu xa

Hai chữ “Vong Đồ” rõ ràng nói về nhân vật chính, chẳng cần xem chính văn cũng đoán được đây là con đường báo thù của một tên cuồng bá duệ. Cái này rất hợp khẩu vị Hà Duy, cuộc sống mỗi một, sinh kế vất vả nhường ấy, nhân lúc rảnh rỗi xem ít văn chương cũng vui lên bao nhiêu, nếu thú vị từ đầu tới cuối cũng không uổng tiền một gói mì.

*cuồng bá duệ: điên cuồng, bá đạo, khí phách

Tác giả quả nhiên viết khá tốt, vừa mở đầu, nam chính đã cửa nát nhà tan. Khổ như vậy khiến Hà Duy chợt thấy tâm lý cân bằng. Tiếp theo chả có gì bất ngờ, nam chính bị khổ sở dồn ép bắt đầu thăng cấp đánh mặt tìm kẻ thù, vượt qua một bản đồ lại thăng cấp đánh mặt tìm kẻ thù... Quanh đi quẩn lại chả biết mệt, Hà Duy đọc mà vui sướng cực độ, xuýt xoa thích thú.

Đặc biệt, bối cảnh của tác phẩm rất thú vị, tình tiết nhịp nhàng, tiết tấu vừa phải, ngoại trừ hơi nhiều nhân vật phản diện mà tên sau càng biến thái hơn tên trước, thì gần như không lần ra bất kỳ khuyết điểm nào!

Hà Duy đọc suốt đêm, rốt cuộc cũng tới kết cục, bí ẩn lớn nhất toàn văn sắp được vạch trần, trận quyết đấu đỉnh cao của nam chính và nhóm biến thái chuẩn bị khai màn!

Trạch nam Hà Duy tâm như nước động cũng bùng cháy theo!

Tại đoạn cuối của chương 249, thời điểm một hồi xoay chuyển cực lớn sắp diễn ra, cậu hưng phấn khó nhin mà chuyển sang chương kế.

Sau đó... không có sau đó.

“Bạn đọc thân mến, tác giả bạn yêu thích vẫn chưa cập nhật, bạn chọn ném địa lôi nổ tỉnh hần, quảng lựu đạn oanh tạc hay làm một phát hoả tiễn cho hần thi cốt vô tồn luôn...”

Thế mà lại ngắt ngay thời khắc máu chót, một ngụm máu dâng lên, Hà Duy xém nữa phun đầy màn hình.

Cậu đích xác muốn cùng tác giả đàm đạo nhân sinh giữa hào quang chói lóa của hoả tiễn, nhưng đáng buồn thay, lương cậu thấp tè, nghèo mạt rệp, tiếc rẻ một phát ấy, thế nên... cậu chọn đợi.

Vừa định nhấn tin thúc giục thì thấy được một hàng điểm trừ dài dằng dặc.

Tình huống chi đây?!

Hà Duy vội vàng nhìn lướt qua, nhất thời như lọt xuống hầm băng.

Tác giả lừa đảo đã ngừng cập nhật hơn hai tháng! Rõ ràng chỉ còn một chương kết cục cuối cùng, cuộc quyết đấu đỉnh cao! Ấy mà hần còn bảo bị kẹt ý tưởng, kẹt tới mức đầu đau lòng đau phổi đau dạ dày đau trứng đau cục đau... Khoan, đó là cái quỷ gì!

Được rồi, mặc kệ nó là cái quỷ gì, tiết tháo rơi rụng đến tình trạng này, Hà Duy chỉ đành che mặt thở dài, mình xúi quẩy rồi.

Tuy ngực nghẹn ứ, nhưng kỳ thực Hà Duy vẫn thấy tương đối may. Dù hạn chót của tác giả đã hết, nhưng từ số liệu cũng có thể nhìn ra lợi nhuận của truyện này rất khá. Trang web xx quy định ba tháng không cập nhật sẽ gỡ V hủy tài khoản, chỉ cần tác giả cặn bã không phải thần hào “coi tiền như rác”, khẳng định sẽ bổ sung một chương trước kỳ hạn ba tháng.

*thần hào: ngôn ngữ mạng, chỉ mấy bạn cực kỳ lắm tiền

Truyện này một chương nữa là hết, dù não của tác giả cặn bã còn to hơn cả trời, cũng đâu thể giật xuống lần nữa.

Nghĩ sau cùng vẫn có thể đọc kết cục, tâm trạng hồngбет của Hà Duy tốt hơn chút.

Sau khi nhin cả đêm, giờ là lúc tắm rửa đi ngủ, Hà Duy click chuột, đang chuẩn bị tắt máy thì trình duyệt bỗng dưng nhảy tới trang mục lục của [Vong Đồ].

Hơi lạ à, song Hà Duy cũng chẳng chú ý, website xx sẽ lag, internet sẽ lag, máy tính càng lag, tại thời đại càng lag càng khỏe, một trạch nam hợp cách phải thông dong đối diện với đủ thể loại lag, thế nên cậu vô cùng bình tĩnh tiếp tục click “x”.

Nhưng ngay sau đó, cậu hết bình tĩnh nổi.

Màn hình chợt bùng phát ánh sáng trắng mãnh liệt, Hà Duy buộc phải híp mắt, buồn bực chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Đột nhiên, một lực kéo cực mạnh tập kích, thân thể cậu mất khống chế nghiêng về trước, nhanh chóng bị cuốn vào đó như gió xoáy bất ngờ quá bộ, căn bản vô phương chống cự.

Hà Duy ngay cả thời gian tự hỏi cũng không có, cơ thể bị kéo căng quá độ, đau đớn kịch liệt ủa tới, hoàn toàn chẳng biết vì sao, nhưng giờ khắc này cậu cảm nhận rõ rằng bản thân đang tiến sát bờ vực tử vong.

Cậu không thể ngăn cản, vô lực kháng cự, gắng gượng tới phút chót, kết quả vẫn mất ý thức.

.....

Hà Duy bị đánh thức.

“Nhóc thú! Năng rọi đến mông còn chưa dậy nữa, không nghĩ xem hôm nay là ngày gì hả, vậy mà còn ngủ nướng. Ngứa da rồi chứ gì, không dậy ông đây xách roi tre cho mi ăn đủ bây giờ!” Đó là âm thanh thô lỗ của đàn ông, cách nói tựa hồ vô cùng nghiêm khắc, nhưng lại hàm chứa sự cưng chiều mà người lớn dành cho con trẻ.

Hà Duy ngớ ra, từ nhỏ đến lớn chưa từng thân cận ai như vậy, dĩ nhiên làm gì có ai nói năng kiểu đó với cậu... Cho nên, ông chú này nhận lầm người hử?

Toàn thân nặng nề như mới bị xe nghiền qua, cậu khê nâng cánh tay, đầu lại “ong” lên, đau tới nhe răng nhếch miệng.

“Còn dám nhe răng với ta, nhóc con hư hỏng cánh cứng rồi đúng không? Ông đây hết quản được mi rồi hửm?”

Hà Duy chẳng quan tâm đối phương nói gì, chỉ cần rằng chống chọi với cơn đau buốt bén nhọn như mũi kim xuyên não, hên là trôi qua rất nhanh, vài giây sau liền hết.

Cuối cùng có thể miễn cưỡng kiểm soát được mình, Hà Duy chậm rãi mở mắt, thấy được ông chú đang nói chuyện. Cậu đoán cảm có sai, người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, tóc mai lấm tấm sợi bạc, nhưng được cái mặt mày hồng hào, mắt hổ trợn to, tuy đã trung niên nhưng nom không hề già.

Chẳng qua, cậu đâu quen người này.

Ý nghĩ vừa xẹt qua, đau đớn rút đi lại trào dâng, ngay lúc Hà Duy tưởng phải chịu đựng lần nữa, cơn đau lại mau chóng tan biến, tựa như pháo hoa trong đêm vang dội khắp trời, nhưng sau khi bùng nổ chỉ động lại về lộng lẫy khôn cùng.

Song theo đó lại là những mảnh ký ức nhiều vô số kể, tuy Hà Duy không hôn mê tiếp, nhưng chỉ có thể che đầu, im lặng nhẫn nhịn.

Bấy giờ, Lôi Minh mới phát hiện khác thường, giọng nói thô ráp mang theo lo lắng khó giấu: “Tiểu Hà Tử? Làm sao thế? Khó chịu chỗ nào nhanh cho Lôi thúc biết!”

Trầm mặc một lát, Hà Duy rốt cuộc không chế được những ký ức vụn vặt.

“Không... không sao,” quả nhiên không phải giọng mình, Hà Duy tuy kinh hãi trong lòng, nhưng vẫn kiên trì nói, “Lôi thúc, con không sao, hồi nãy dậy nhanh quá nên hơi chóng mặt.”

Như thường ngày, cậu mà dám thốt một câu như thế, Lôi Minh chắc cú sẽ nổi khùng. Nhưng lúc này, sắc mặt Hà Duy thực sự rất kém, Lôi Minh biết cậu không giả bộ, khó tránh có chút sốt ruột: “Tiểu Hà Tử, có chuyện gì thì bảo với Lôi thúc, nếu khó chịu quá thì ta lập tức tới núi Ngọc Phong tìm ít thuốc cho.”

“Không cần.” Mặc dầu chẳng biết núi Ngọc Phong là nơi nào, Hà Duy cũng không muốn làm phiền người khác, vội đáp, “Thật không sao mà. Lôi thúc, có cơm không, con đói rồi.”

Cậu gượng cười một cái để Lôi Minh an tâm, còn cố ý xuống giường đi vài bước: “Thúc xem, con ổn thật mà! Tại con đói quá, lại nhớ hôm nay là ngày đặc biệt, nhất thời hồi hộp thành ra mới bị choáng.”

Nghe cậu giải thích, Lôi Minh cũng hơi tin, dừng nói Hà Duy, ngay cả ông cũng khản trương vô cùng. Nếu hôm nay lại không thành... thằng nhóc Hà Duy này liên... aiz... Lôi Minh thở dài, quả thực chẳng nỡ nghĩ đến kết quả xấu nhất.

Lôi Minh lên tinh thần, giọng chấn động cả trời: “Được rồi, có gì mà hồi hộp, bảo đảm không sao hết! Đi rửa mặt lạ lên, cơm nấu xong rồi, mau ăn no còn đi Tiên Đường Môn, đừng lè rề mất thời gian nữa!”

Lôi Minh rời đi trước, thấy ông đi rồi, Hà Duy vừa rồi còn cố gượng, giờ rốt cuộc hết chịu nổi, thoáng cái ngã xuống đất, co quắp cả chút hình tượng nào.

Đây tóm lại là tình huống gì?!

Căn phòng trọ đâu? Cái máy tính rách nát đâu? Cả tủ quần áo trữ đầy mì gói đâu? Biến đi nơi nào hết rồi!

Văng bóng những thứ đó, dù cậu chưa chết, nhưng sống còn ý nghĩa gì nữa?

Và... đây là cái chốn quỷ quái nào? Ký ức quá hỗn độn, căn bản không hợp thành một đoạn hoàn chỉnh. Hà Duy nghiêm túc suy nghĩ, chỉ tạm biết được thân thể này trùng tên trùng họ với mình, ngoài ra trong trí nhớ nát vụn chỉ toàn khảo hạch khảo hạch và khảo hạch. Đường như chủ nhân thân thể từ mười một tuổi đã bắt đầu khảo không ngừng, khảo tròn năm năm, tới nay đã mười sáu tuổi còn muốn khảo tiếp!

Người đàn ông thô lỗ ban nãy tên là Lôi Minh, chẳng có quan hệ huyết thống gì với thân thể này. Chẳng qua khi đứa nhóc này đi khảo hạch vào năm mười một tuổi, rồi không đậu, Lôi Minh thấy cậu đáng thương nên dẫn về nuôi.

Đứa nhỏ này có chút cố chấp, Lôi Minh cũng chẳng làm cậu ta tỉnh ngộ, hàng năm còn cho cậu phí khảo hạch kékê sù, sợ cậu bỏ cuộc...

Nghe nói mười sáu là hạn cuối, nếu còn rớt nữa, cậu chỉ đành xa rời nơi đây.

Thiếu niên này cũng là cô nhi, rất yêu mến Lôi Minh, không nỡ bỏ người đàn ông giống như cha mình, vì vậy giá nào cũng muốn thông qua khảo hạch. Bởi thế, còn lật một đồng tập thư, đọc mấy phương thuốc cổ truyền, tự mình cân nhắc hơn nửa đêm, quyết định thử lần nữa, đâu ngờ lại... đi đời nhà ma.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Hà Duy cảm thấy bản thân chết đã kỳ cục lắm rồi, ai dè chủ nhân thân thể còn lạ đời hơn!

Chẳng qua cậu tới đây, không biết nguyên chủ đi đâu thôi...

Ngẫm nghĩ một hồi, thấy vấn đề này quá nan giải. Nếu cậu đến đây, còn nguyên chủ tới chỗ cậu cũng chẳng có gì thiệt, chỉ ít cậu đã tích cóp đây một tủ mì gói, tuyệt đối chả chết đói được.

Đang suy nghĩ miên man, Lôi Minh lại gọi cậu: “Tiểu Hà Tử, lẹ lên, đừng để trễ giờ!”

Hà Duy hít sâu một hơi, nhìn chung cũng lên tinh thần. Dù sao cậu đi đâu cũng chỉ có một mình, sống ở thế kỷ 21 cũng vậy, mà ở địa phương quỷ quái này cũng thế. Sống ấy mà, đều chờ chết cả thôi, như nhau tất.

Tự mình an ủi một phen, tâm trạng Hà Duy dễ chịu hơn. Cậu xuống giường, bắt gặp bộ đồ kia thì dừng một chút, quen mặc sơ mi quần tây, giờ đột nhiên thấy trách tự đoán bào quả thực không thích ứng mấy.

*trách tự đoán bào: loại áo ngắn có ống tay chặt

Hên là thân thể này rất rành rẽ, Hà Duy sờ soạng một chút cũng miễn cưỡng mặc chỉnh tề.

Ra khỏi phòng, vậy mà nghe một hương vị thân quen, Hà Duy vừa ngẩng đầu liền thấy trên bàn ăn đúng là một tô mì bò kho nóng hôi hổi.

Tha hương dị giới lại gặp được tình yêu đích thực của đời mình, hai mắt Hà Duy tỏa sáng đầy hưng phấn, tiến bước xa xông lên y như sói đói vồ cợn, ôm tô bắt đầu tìm dưa ngay. Lôi Minh cầm dưa đi vào, cười mắng: “Nhóc thô lỗ này, cao lương mỹ vị thì chả thích, lại cứ mê món mì bò kho này, còn ăn mãi không ngán, ta phục con rồi!”

Lôi Minh ngoài miệng mắng vậy, nhưng cũng thuận tay đưa dưa cho cậu. Hà Duy nhận dưa, thực lòng nói cảm ơn, chẳng mấy chốc lại vùi đầu ăn.

Mùi thơm tỏa ra bốn phía, sau khi nhai nuốt toàn bộ mì vào bụng, Hà Duy bấy giờ mới chính thức vững tâm, tuy bảo không có mì bò kho Khang sư phụ, nhưng mì Lôi đại thúc cũng khá ngon!

*mì Khang sư phụ:

Ăn uống no đủ, giờ vào chính sự.

Lôi Minh dẫn cậu ra ngoài, nghiêm mặt nói: “Tiểu Hà Tử, đừng khấn trương, nghe thúc nói này. Thả lỏng tâm trạng, bình tĩnh đối mặt, nhất định có thể thông qua thuận lợi! Chỉ cần thông qua, cho dù linh chất kém cỏi cũng chẳng sao. Đại lục Đấu Linh chúng ta có ngàn vạn nhân loại, Đấu Linh kém mấy chẳng nữa, nhưng chỉ cần có Đấu Linh là có thể bình an sống sót...”

Lôi Minh còn đang dong dài, Hà Duy nghe xong lại như bị sét đánh, cả người dãn ra.

“Đấu... Đấu Linh?”

“Thằng nhóc này, tới giờ ngốc rồi à? Đấu Linh chứ gì nữa? Con yên tâm! Con đã an ổn sống đến mười sáu tuổi, đâu thể nào không có Đấu Linh, năm ngoái...”

“Khoan đã,” Hà Duy ngắt lời Lôi Minh, “nơi này là đại lục Đấu Linh à?”

“Đúng vậy!”

“Ai cũng có Đấu Linh?”

“Đương nhiên!”

Hà Duy vò đầu, bắt đầu lẩm lẩm như đọc lời thoại: “Đấu Linh của Nhân tộc là đồ vật, Đấu Linh của Yêu tộc là động vật, Đấu Linh của Mộc tộc là thực vật, Đấu Linh của Phi Linh tộc là vũ dực, Đấu Linh của Tu La tộc là...”

Cậu nói tới đây, sắc mặt Lôi Minh đại biến, cuống quýt bịt miệng cậu: “Thằng bé này, sao dám há mồm nhắc đến mấy ác ma kia hả!”

Hà Duy bị cái tay bịt chẳng che kín, đừng nói mở miệng, sắp nghẹt thở tới nơi rồi này.

Lôi Minh nhận ra tay mình dùng lực quá lớn, vội thả ra. Hà Duy há to miệng thở phì phò, trong đầu lại loạn cào cào. Đại lục Đấu Linh thực tình rất quen tai! Rõ ràng là cụm từ tối qua cậu mới đọc trong tiểu thuyết! Xem tiểu thuyết mà xem đến chết thì thôi đi, chưa chết mà xuyên không cũng có hề gì, nhưng xuyên thẳng vào tiểu thuyết là sao thế này?

Chẳng lẽ cậu có thể tận mắt quan sát quá trình báo thù của nam chính cùng với lịch sử biến thái điên khùng của nhóm biến thái? Ha ha, biết đâu lại được chứng kiến đại kết cục phiên bản 3D của [Vong Đồ], nghĩ cũng thấy hơi hơi kích động đó!

Kích động cái lông! Cậu chẳng hề muốn đến cái thế giới này chút xíu nào được không! Đọc truyện thì thích thật đấy, nhưng không có nghĩa là tình nguyện sống ở đây nha! Bởi đêm qua mới xem xong nên cậu nhắm mắt cũng nhớ được toàn bộ tình tiết. Nam chính sau khi cửa nát nhà tan chính là vương tử báo thù điển hình. Trọng điểm là, tam quan của vương tử còn bất cần nát mất, hần đi tới đâu là tiếng kêu than dậy khắp trời đất, xác chết trôi ngàn dặm, thiên sát cô tình cũng phải quỳ gối trước hần.

*thiên sát cô tình: sao chiếu mệnh, ai phạm phải sao này thì mọi người xung quanh người đó đều sẽ gặp họa

Nam chính dốc lòng báo thù xã hội chưa tính, nhóm phản diện còn rất một lũ biến thái. Không sai, nhân vật phản diện được tính bằng số nhiều, không phải một hai, mà là số ba tròn trĩnh. Hơn nữa, tên này so với tên kia càng giềng bằng sâu, càng hoang tưởng nặng hơn, ba chữ “sao không chữa” chưa đủ miêu tả trạng thái tinh thần của họ!

*giềng bằng sâu: đọc lá của “bệnh thần kinh”

Có một đám giềng băng sâu như thế tồn tại, thế giới trong tiểu thuyết đẹp đẽ tới đâu cũng khó tránh kết cục diệt vong. Căn cứ vào ám chỉ không ngừng trước chương 249 của [Vong Đồ], Hà Duy có thể xác định nhất định và khẳng định, sau trận quyết đấu đỉnh cao của nam chính và nhóm phản diện, bất luận ai thắng ai bại, thế giới này bị hủy diệt là cái chắc!

Hà Duy đại diện cho hạng người ăn rồi ngồi chờ chết, nhưng cậu chỉ muốn ra đi thanh thản, không muốn ngổm vì tai nạn! Thế giới nguy hiểm cỡ này, đọc truyện cho vui thì được, đích thân tới thực địa thì chẳng tốt đẹp chút nào!

Đầu kêu ong ong, Hà Duy bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, liệu ăn mười tô mì bò kho có thể chống đỡ được cái chết không? Cuối cùng có thể xuyên về không? Xuyên về rồi có thể bóp chết tên tác giả cặn bã của [Vong Đồ] không?

Đáp án: Chỉ có quỷ biết!

Hít sâu, đồng chí Hà Duy – trạch nam ba tốt của thế kỷ mới – nhanh chóng tỉnh táo lại, thay vì dựa vào mấy chuyện vô căn cứ, không bằng bình tĩnh đối diện hiện thực. Dẫu sao cậu đã đọc qua tiểu thuyết, biết tình tiết, tránh được nguy hiểm thì cố gắng tránh, có thể không gây chuyện thì nhất quyết không động chạm, sống an nhàn được bao lâu thì sống, lúc tai họa kéo tới, có chết cũng xem như kết quả cuối cùng.

Nếu sớm muộn gì cũng thắng, vậy chậm ngày nào hay ngày ấy. Nắm xong đại pháp ngày nào hay ngày ấy, Hà Duy một lần nữa bình tĩnh, rồi chợt nhanh trí hỏi Lôi Minh: “Lôi thúc, thúc biết Liên Thiên Tông không?”

Lôi Minh nghe hỏi mà lấy làm lạ: “Đó là một trong tam đại môn phái của Trung Đình chúng ta, ai chẳng biết?”

Hà Duy lập tức hỏi khê: “Liên Thiên Tông... chưa bị diệt môn đúng không?”

“Nhóc ranh lỗ mãng, nói chuyện cười gì đó? Môn phái lớn truyền thừa mấy ngàn năm làm gì có chuyện diệt môn? Đúng là trẻ ranh, nghĩ cái gì nói cái đó...”

Sau đó Lôi Minh vẫn tiếp tục lải nhải, Hà Duy lại không nghe vào, tốt tốt, Liên Thiên Tông chưa diệt, nam chính thân là thiếu tông chủ còn chưa của nát nhà tan, xem ra tình tiết [Vong Đồ] vẫn chưa khai màn. Nếu chưa thì chiếu theo cách tính của hơn hai trăm chương truyện, cậu có đủ thời gian để sống hạnh phúc hết đời. Một khi đã vậy, cậu an tâm rồi.

Về phần thay đổi tình tiết cứu rồi nam chính gì gì đó, ha ha, không phải cậu thiếu lòng thương hại, mà là cậu hiểu quá rõ phân lượng của mình, tùy tiện chường mặt ra, trừ sớm chết sớm siêu sinh thì chẳng còn khả năng gì sắt. Cậu ở đây như lạc vào cõi tiên, Lôi Minh đã lên tiếng thúc giục: “Đi thôi! Lăn chần nữa là phải xếp hàng đó.”

Hà Duy thu hồi suy nghĩ, đáp: “Vâng, con xuất phát liền đây.”

Nhưng gần ra tới cửa, Lôi Minh lại cầm tay cậu. Hà Duy nghi hoặc quay đầu, thấy ông thì hơi sửng sốt.

Bộ dạng Lôi Minh khô ngô, giọng nói vang dội, tuy mới tiếp xúc ngắn ngủi nhưng Hà Duy biết, đó là một người đàn ông đích thực thà đổ máu chứ không rơi lệ. Nhưng giờ phút này, người đàn ông khô ngô đang nắm cánh tay Hà Duy, đôi mắt hồ lại hơi ửng đỏ: “... Tiểu Hà Tử! Nếu con thực sự không có Đấu Linh thì cũng đừng sợ! Lôi thúc sẽ không bỏ rơi con!”

Hà Duy đã biết rõ thế giới này, nên cũng hiểu hàm nghĩa trong lời ấy. Đại lục Đấu Linh mưu sinh bằng Đấu Linh, bất kể chủng tộc nào cũng có Đấu Linh của mình, đây chẳng những là căn bản tu luyện, mà còn là mệnh mạch sinh tồn. Con người tại đây từ năm mười một tuổi đã có thể kích hoạt Đấu Linh, kích hoạt xong sẽ căn cứ tư chất Đấu Linh để dự đoán hướng đi tương lai.

Giả như may mắn có được Đấu Linh hình binh khí tư chất cao, nhập môn tu luyện sẽ thăng cấp như điều gặp gió. Nếu là Đấu Linh đồ vật phổ thông cũng chẳng sao, chỉ cần kích hoạt Đấu Linh là tiến vào kỳ thức tỉnh, dù chỉ có thể tu luyện đấu thuật, song cũng là thần thuật kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể đối với người bình thường rồi!

Tuy nhiên, thân thể này của Hà Duy đã đi kích hoạt khoảng năm lần, và chưa lần nào thức tỉnh Đấu Linh thành công. Khả năng lớn nhất phát sinh hiện tượng này chính là thân thể vốn không có Đấu Linh. Mà tại

đại lục Đấu Linh, sinh mệnh không có Đấu Linh chỉ có một tương lai, đó là – chết yểu. Hà Duy cười khổ, trước đó cậu cũng nghĩ nhiều lắm, nhưng thay vì suy xét thế giới bao giờ hủy diệt, chẳng bằng nghĩ xem cơ thể mắc “bệnh tim bẩm sinh” thì sống kiểu gì đây!

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Hà Duy không muốn Lôi Minh lo lắng, bèn nghiêm túc đáp: “Lôi thúc, thúc yên tâm, con nhất định sẽ bình an trở về!”

Thấy cậu cuối cùng cũng có dũng khí, Lôi Minh hơi yên lòng. Nhưng sầu lo vẫn chưa tiêu tan nhanh như vậy, ông nhất đứa bé này về để cả hai sống nương tựa lẫn nhau, xem cậu như con trai mà nuôi dưỡng, cho tới giờ đã được năm năm. Ba năm trước Hà Duy không cách nào kích hoạt Đấu Linh, Lôi Minh còn có thể miễn cưỡng tự an ủi mình rằng cậu trở mã hơi chậm. Nhưng hai năm nay, ông thực sự bắt đầu hoảng hốt.

Tại đại lục Đấu Linh, chỉ cần vừa tròn mười một tuổi, các đại môn phái sẽ mở linh tuyến hỗ trợ kích hoạt Đấu Linh. Đa số đều thuận lợi kích hoạt ngay năm đầu tiên, sau đó bái sư học nghệ. Đường nhiên cũng xuất hiện vài tình huống ngoài ý muốn, có khi là gia cảnh bần hàn dẫn đến con trẻ chậm phát triển, hoặc Đấu Linh mỏng manh khó dẫn dắt... Có rất nhiều nguyên nhân khiến năm thứ nhất vô phương kích hoạt.

Bởi mở linh tuyến cần nhiều tu sĩ kỳ biến hình chung tay chủ trì, thế nên không thể mở thường xuyên mà chỉ mỗi năm một lần. Do đó, muốn tiếp tục kích hoạt Đấu Linh chỉ đành chờ tới sang năm, mà năm thứ hai thì không còn miễn phí nữa, tuy nói thế nhưng nộp ít tiền còn hơn chết yểu.

Lôi Minh sống hơn trăm năm gặp qua không ít những đứa trẻ giống vậy, song phần lớn đều kích hoạt thành công vào năm mười bốn tuổi, số rất ít kéo dài đến mười lăm tuổi, mười sáu tuổi càng hiếm hoi.

Mười sáu tuổi, chưa đầy một năm nữa là phải đối mặt với lễ thành niên, nếu không có Đấu Linh hộ thể, căn bản chẳng cách nào vượt qua thần phạt, đến lúc ấy... Lôi Minh quả thực không đành lòng nhìn đứa bé sớm chiều ở chung cứ vậy rồi xa nhân thế. Vẫy tay từ biệt Lôi Minh, Hà Duy dựa vào mớ ký ức vụn vặt để đến Tiên Đường Môn.

Vì sáng nay để lỡ mất nhiều thời gian nên khi tới nơi, cậu phát hiện đã có rất nhiều người đang chen lấn xô đẩy, hiển nhiên gần như toàn củ cải đỏ chả có gì bất ngờ.

*củ cải đỏ: dùng để ví von trẻ con, thương thì trẻ con chưa trưởng thành vẫn còn đầu to đít teo

Thiếu niên cao gầy như Hà Duy vừa xuất hiện, đám trẻ con xung quanh liền nhìn cậu bằng ánh mắt kỳ dị. Một cô bé ngây thơ trực tiếp hỏi: “Đại ca ca, nghe nói gia trưởng không được vào đây mà? Huynh vào bằng cách nào thế?”

Cô bé vừa mở miệng, một thằng bé cũng bất mãn nói: “Tại sao có thể trái quy định? Nếu gia trưởng được vào, ta cũng muốn mẹ!” Nói đoạn, lại chực khóc òa.

Hà Duy nhất thời toát mồ hôi đầy đầu, cậu nên giải thích thế nào đây, bảo “đại ca ca” cậu đang cùng tụi nó tham gia “kỳ thi tiểu học”? Cậu cũng chả muốn lưu ban nhiều năm thế đâu!

Đang bày vẽ mặt khổ qua thì bên cạnh có một giọng trẻ con ngạo mạn vang lên: “Hắn chẳng phải gia trưởng đâu! Hắn là đồ vô dụng không có Đấu Linh! Kích hoạt năm lần còn chưa thành công, thật mất mặt!”

Lời thốt ra, đám củ cải đỏ lập tức bùng tình đại ngộ. Lần này tầm mắt bắn qua càng thêm khác thường.

—— lưu ban kìa, thật xấu hổ.

—— đầu óc không xài được (không có Đấu Linh), kỳ cục ghê.

Khóe miệng Hà Duy co rút, thế mà bị một lũ ranh con xấu xa khinh bỉ. Nhưng dù vậy, người trưởng thành hơn hai mươi tuổi cũng không nên so đo với đám mầm đầu. Vì vậy cậu nhin, giả đồ như không nghe thấy. Chẳng qua bị tội nó soi chòng chọc cũng chẳng thoải mái chút nào, Hà Duy thành thật đứng phía ngoài cùng, chờ chúng kích hoạt xong thì cậu lên. Do nguyên chủ đã trải qua hơn năm lần, nên đã sớm khắc ghi quy trình vào tâm khảm.

Kích hoạt Đấu Linh chia làm hai giai đoạn, thứ nhất là phân rõ tính chất, thứ hai là quan sát hình dạng. Hai giai đoạn đều khá đơn giản. Giai đoạn phân rõ tính chất do bảy tu sĩ kỳ biến hình dẫn nước linh tuyến để đắp thành thủy kính bảy mặt, mà kích hoạt giả chỉ cần đứng im trước kính mười giây, tiếp đó sẽ hiện ra những màu sắc bất đồng. Mỗi màu đại diện cho các tư chất Đấu Linh khác nhau.

Tốt hay xấu thì tuân theo thứ tự từ thấp đến cao, màu trắng yếu nhất, xanh lá ưu tú, xanh lam là tư chất hoàn mỹ tương đối hiếm, mà màu tím là trác tuyệt, tư chất loại này đã trăm năm khó gặp rồi, cuối cùng là màu vàng kim, tư chất vàng kim có thể nói có một không hai, ngàn năm ít thấy.

Quan sát hình dạng, ý trên mặt chữ, chính là nhận biết hình thể Đấu Linh.

Đấu Linh của nhân loại đa số là đồ vật, nếu là binh khí thì chứng tỏ chiến lực hùng mạnh, có thể tu luyện đại đa số đấu thuật và linh thuật. Đồ vật phổ thông kém hơn chút, nhưng chức năng của đồ vật cũng có tác dụng phụ trợ bất đồng. Tuy Đấu Linh không dùng được, song chỉ cần kích hoạt là tiến vào kỳ thức tỉnh, khi ấy mọi người có thể tu tập đấu thuật.

Dù là đấu thuật căn bản nhất cũng có khả năng cường thân kiện thể, làm chậm tiến trình lão hóa và kéo dài tuổi thọ. Hà Duy đang hồi tưởng, toàn bộ Tiền Đường Môn bỗng im bật. Đám củ cải đỏ rớt rít ngửa đầu, Hà Duy cũng híp mắt ngẩng đầu nhìn.

Bầu trời vốn trống rỗng đột nhiên truyền đến một tiếng còi bén nhọn, ngay sau đó bảy thân ảnh mơ hồ từ xa bay tới. Càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ, trường bào thất đại lưng xanh biển, nón màu bạc, trang phục hoàn toàn thống nhất cùng phi kiếm giắt dưới chân đều khiến nhóm củ cải đỏ tung hô không ngớt.

“A a! Là đại năng kỳ biến hình!”

“Thật lợi hại! Đấu Linh của họ đều là kiếm tiên!”

“Đúng vậy, Đấu Linh của họ chẳng những biến hình, mà còn có thể ngự khí phi hành.”

“Ngẫu quá đi! Ta cũng muốn bá nhập môn nội, ta cũng muốn tu luyện linh thuật!”

Âm thanh sùng bái vang lên liên tục, Hà Duy cũng muốn bịt kín tai cho rảnh nợ.

Cậu đã đọc hết tiểu thuyết, thành ra thực sự không có hứng thú với mấy “đại năng” kỳ biến hình, thế này mà cũng gọi là đại năng? Nếu cậu nhớ chính xác, sau kỳ thức tỉnh là kỳ biến hình, căn bản là nhập môn sơ sơ thôi đúng chứ?

May mà cậu không cần bức bối lâu, ngay tức khắc đã có người đi ra ổn định trật tự.

Cách đây thật xa, một giọng nói trong trẻo cất lên: “Im lặng, mời im lặng. Sau đó căn cứ vào thứ tự đăng ký để lần lượt tiến hành kích hoạt, chú ý tên của mình, nhất quyết đừng quên.”

Âm thanh này lặp lại khoảng ba lần, cả Tiền Đường Môn lâm vào yên tĩnh. Tiếp theo, bảy tu sĩ mặc trường bào tay rộng chậm rãi đáp xuống, lấy Đấu Linh làm trung tâm dẫn xuất linh tuyến, cải tạo thủy kính.

Cảnh tượng có chút tráng lệ, nước linh tuyến màu bạc tựa như ngân hà sáng lóa chảy xuống nhân gian, thông thả lưu chuyển dưới sự dẫn dắt của linh lực, dâng lên từ đất phẳng, xoay tròn theo một hướng, cuối cùng hình thành một thủy kính màu xám bạc trong suốt có bảy mặt cao chừng một mét. Bấy giờ, nghi thức thức tỉnh liên quan tới vận mệnh tương lai bắt đầu.

Số lượng củ cải đỏ không ít, tối thiểu phải tới ba bốn trăm đứa. Tiền Đường Môn chỉ có thủy kính bảy mặt, dù một người chiếm một phút thì cũng mất ít nhất một tiếng. Hà Duy chẳng nhớ đăng ký lúc nào, nên cũng không biết là sớm hay muộn, chỉ đành tập trung lắng nghe để khỏi bỏ lỡ tên mình. Nhóm mầm đầu lên kích hoạt đầu tiên đều rất căng thẳng, thấp thỏm tiến lên trước, từ từ nhắm chặt hai mắt, đôi tay non nớt khẽ run, hồi hộp vô cùng.

Nhưng quá trình lại cực kỳ đơn giản, sau hơn mười giây ngẩn ngủ, mặt thủy tinh bóng loáng đã hiện ra ánh sáng tương ứng. Nhóm đầu tiên, tất cả đều màu trắng. Mấy đậu mầm có chút thất vọng, song cũng khá yên tâm. Tư chất màu trắng tuy yếu nhất nhưng không sao, nếu hình dạng Đẩu Linh tốt, chỉ cần cần nỗ lực thêm chút nữa, bọn họ cũng sẽ có nhiều việc để làm.

Ba mươi phút trôi qua, đã có một nửa đám trẻ thông qua giai đoạn một. Hà Duy quan sát từ đầu tới cuối, khoảng hơn hai trăm đứa trẻ, hết thấy đều mang tư chất màu trắng, xem ra Đẩu Linh ưu tú cũng không thường gặp.

Thêm mười lăm phút nữa, tới lượt cô bé trò chuyện với Hà Duy lúc đầu đi lên, diện mạo cô bé mập mập trắng trắng mềm mềm rất khiến người thích. Hình như cô bé có quen biết với tu sĩ cầm kính, gặp mặt còn cười chào hỏi, sau đó liền đứng trước thủy kính.

Lần này thời gian tựa hồ dài hơn chút, các đứa trẻ khác đều hơn mười giây, cô bé lại tốn chừng một phút. Vì thời gian hơi lâu, người chung quanh cũng tò mò nhìn qua, người xếp hàng phía sau thì buồn bực, chuyện gì thế này? Hà Duy lại hơi lo lắng, đừng nói cô bé cũng không có Đẩu Linh giống cậu nhé?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, thủy kính màu bạc chợt bộc phát tia sáng rực rỡ màu xanh biếc. Người chung quanh sửng sốt, tiếng hoan hô tức khắc vang lên: “Màu xanh lá! Là tư chất xanh lá!”

Cô bé mở mắt, nhìn màu xanh chói mắt trên thủy kính, gương mặt trắng nõn cũng phủ kín một màu đỏ ửng. Tu sĩ cầm kính mỉm cười với cô bé, nói với cô vài câu, cô bé liền hưng phấn đứng đằng sau thủy kính, vị trí này tách biệt với những thiếu niên tư chất màu trắng khác.

Lát sau, thiếu niên ngạo mạn cũng đứng đối diện thủy kính, có vẻ nó đi cùng cô bé kia, nhưng vẻ mặt kiêu căng hơn nhiều. Tu sĩ cầm kính cũng cười với nó, song nó chẳng thèm để ý người ta. Thiếu niên đứng trước thủy kính, hơn mười giây sau, màu sắc trên thủy kính mỗi lúc một tối, càng lúc càng đậm, sau cùng hóa thành màu xanh thẳm thuần khiết như biển sâu!

Cái này càng khơi dậy tiếng hoan hô vang dội hơn.

“Tư chất xanh lam!”

Thiếu niên ngạo mạn mở mắt, thấy màu sắc trên thủy kính thì khóe miệng càng cong hơn, nó hừ lạnh một tiếng, nhưng đáy mắt tràn ngập ý cười. Tuy nó chẳng coi ai ra gì, nhưng tu sĩ cầm kính vẫn chúc mừng nó, lần này có lẽ tâm trạng tốt nên thiếu niên chịu đáp lại, rồi qua đứng bên cạnh cô bé. Chỉ có duy nhất hai người được ghi vào danh sách, một tư chất xanh lá, một tư chất xanh lam. Ngót nghét ba trăm năm mươi đứa trẻ mà chỉ có hai người nổi trội.

Gần tới cuối cùng, Hà Duy rốt cuộc được gọi tên. Hà Duy xác nhận rõ ràng xong mới đi lên, cậu từ phía sau sải bước nhanh về trước, gần như đối mặt với mọi người. Trước mặt đám củ cải đỏ, thân hình cao gầy quá khiến người ta chú ý. Dù cậu bước đi rất thông dong tiêu sái, nhưng tuổi này còn đến thức tỉnh Đẩu Linh, hàm nghĩa trong đó khỏi nói cũng biết.

Có nghi hoặc, có khinh thường, dĩ nhiên cũng có đồng tình. Hà Duy nhìn thẳng phía trước, trong lòng lại bất giác thổn thức, chỉ là một lũ nhóc con mà cảm xúc phong phú dữ. Đến trước thủy kính, mà kể ra cũng có duyên, lại đúng lúc gặp cô bé xanh lá và thằng nhóc xanh lam. Cô bé cười thân thiện với cậu, thằng nhóc hừ một tiếng. Hà Duy gật đầu đáp lại, tu sĩ cầm kính liền mở miệng: “Nhắm mắt lại, bắt đầu ngay đây.”

Hà Duy nhắm mắt, lẳng lặng đứng tại chỗ. Gần như đã là nhóm cuối nên người vây xem đặc biệt đông, ai nấy đều kháo hạc hoàn tất, cũng rất hiếu kỳ đại ca ca mười sáu tuổi này sẽ ra kết quả gì đây. Mười giây nháy mắt trôi qua, thủy kính chẳng chút gợn sóng.

Nhưng mọi người vẫn nghiêm túc chăm chú nhìn thủy kính. Ba mươi giây đi qua, thủy kính màu bạc không hề thay đổi, lúc này trong đám đông xuất hiện nhiều tiếng thở dài. Thiếu niên gần đó mất kiên nhẫn: “Đừng lãng phí thời gian nữa, nhục nhọc cường thực thích giả sinh tồn, hần trời sinh là một phế nhân!”

*nhục nhọc cường thực, thích giả sinh tồn: tục ngữ TQ, ý nghĩa tương tự như “cá lớn nuốt cá bé, kẻ thắng làm vua”

Tu sĩ cầm kính hơi do dự, cô bé kia lại lên tiếng: “Chờ thêm một lát đi, ta cũng mất cả phút, không nên bắt công với huynh ấy.”

Nghe cô bé nói thế, tu sĩ cầm kính gật đầu, tiếp tục giữ thủy kính. Một phút cũng nhanh chóng lướt qua, trên mặt kính ngoại trừ màu bạc lung linh thì chẳng còn màu gì khác. Phải chờ đợi quá lâu, mọi người bắt đầu bất mãn. Tu sĩ cầm kính cũng thở dài, xem ra thiếu niên này đích xác là một thất linh giả xui xẻo...

Đang chuẩn bị tuyên bố Đấu Linh vô phương thức tỉnh, cô bé bên cạnh bỗng la to: “Màu sắc thay đổi rồi!”

Tu sĩ cầm kính sửng sốt, chuyển mắt về phía thủy kính. Màu bạc nguyên bản xoáy tròn điên cuồng, mặt kính như muốn vỡ nát, linh khí khổng lồ tuôn ra, tu sĩ cầm kính bị chấn đến mức toàn thân phát run. Hắn tập trung dùng lực áp chế, đồng thời dẫn thêm nhiều nước linh tuyền.

Vòng xoáy càng lúc càng nhanh, ánh mắt mọi người đều bị hút vào. Sau khi số lượng lớn nước linh tuyền tụ lại, vận tốc quay rốt cuộc chậm dần. Nhưng ngay sau đó, màu trên mặt kính ngày càng đậm, gần như đen tuyền, tiếp đó một màu đỏ xinh đẹp đột ngột trào ra, giống như máu tươi diễm lệ rót vào nước mực đen thẫm.

Sắc màu vô cùng u ám lại bùng nổ hào quang chói lòa. Ánh sáng rút đi, trên mặt kính là một màu tím rạng ngời.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Màu tím! Màu tím tinh khiết biết bao! Tầm mắt của gần năm trăm người có mặt đồng loạt quét tới, tất cả tập trung vào thiếu niên đứng trước phiến màu tím kia.

Trước đó khinh thường cũng được, đồng tình cũng thế, giờ khắc này đều hóa thành vẻ mặt giống nhau — hâm mộ! Thật chẳng thể ngờ, một thiếu niên vô dụng thức tỉnh trong năm lần vẫn trống rỗng thế mà lại trở mình sau một đêm, có được Đấu Linh màu tím trăm năm khó gặp!

Quả là một khi trở mình, từ thung lũng trèo lên mây! Lúc trước chậm trễ năm năm thì sao? Tư chất Đấu Linh càng tốt tiềm năng càng cao, chẳng những thế còn có thể gia tăng tốc độ tu luyện.

Vén vện năm năm mà thôi, nên biết, chỉ cần tiến vào kỳ biến hóa sẽ trở thành tu sĩ chân chính, khi ấy quá trình lão hóa chậm lại, sẽ có cả đồng năm tháng để tu luyện, muốn đuổi kịp những người khác thực sự chẳng khó gì.

Tư chất màu tím nha, dù Đấu Linh có là một con dao phay cũng dư sức luyện thành thần khí cao nhất! Ưu thế bẩm sinh như vậy, sao không làm người ta thêm muốn ghen tức cho được? Cô bé tư chất xanh lá đứng gần đó nên thấy rất rõ ràng, trong hoàn cảnh sinh hoạt của cô có không ít Đấu Linh xanh lá và xanh lam, nhưng Đấu Linh màu tím, ngay cả cô cũng chưa từng thấy.

Dè dẫu hôm nay lại có thể tận mắt chứng kiến! Cô phấn khích hô lên: “Đại ca ca! Huynh giỏi quá, ta tên Vân Uyển Nhi, sau này nhập môn rồi, chúng ta sẽ là sư huynh muội!”

Tư chất màu tím khẳng định được nhập môn, đây là chuyện khỏi phải bàn cãi, vì thế Vân Uyển Nhi vô thức muốn thân cận với cậu. Hà Duy vừa mở mắt liền nghe tiếng Vân Uyển Nhi, bèn cười khẽ với cô bé, đang định đáp một câu thì chợt phản ứng.

Màu, màu tím? Hà Duy hấp tấp ngẩng đầu, đích xác thấy được một màu tím sáng rõ khó lòng chối cãi trên thủy kính.

Cậu dần ra, trong óc luẩn quẩn một việc chẳng thể khiến người ta vui nổi.

Nếu hần cậu nhớ không lầm, trong bộ truyện [Vong Đồ] lừa đảo kia có một tình tiết hồ chết người — nhân vật phản diện nào đó phát bệnh trên đường, đi nghiên cứu một cấm thuật nghịch thiên, phạm là Đấu Linh ưu tú từ xanh lam trở lên đều có khả năng bị chiếm đoạt thôn phệ.

Tỷ lệ Đấu Linh màu tím xuất hiện tại đại lục Đấu Linh quả thực không cao, nhưng dân số đông đúc nên tính ra cũng khá nhiều, vào khoảng thời gian ấy đúng là triệt để gặp tai ương.

Đấu Linh thành thuốc bổ, phẩm chất càng cao công hiệu càng tốt. Trong lúc nhất thời, rất nhiều kẻ có dã tâm bắt đầu thành lập đoàn thể điên cuồng săn tìm Đấu Linh tím.

Khóe miệng Hà Duy giật giật, cậu chỉ muốn sống bình an thôi mà, thiệt tình không muốn đi đánh đánh giết giết đâu!

Nghĩ tới những thứ ấy, cậu liền sàu đến trắng cả mặt, song mấy tu sĩ cầm kính lại tưởng cậu hưng phấn tới váng đầu.

“Nhóc này, người khổ tận cam lai rồi, mau lại đây, ra đằng sau thủy kính đứng.”

Hà Duy nhìn hần mà lòng ghen ứ. Đại ca, khổ tận cam lai cái lông á, đây rành rành là nguồn gốc tai họa biết không.

Đương nhiên, chả ai hiểu cho nỗi đau trong lòng cậu, vì vậy Hà Duy chỉ đành thở dài, nhận mệnh ra đằng sau thủy kính.

Hiện giờ cậu chỉ có thể thành tâm thành ý cầu nguyện, Đấu Linh của cậu nhất thiết phải mang hình thủ hộ, tốt nhất là một tấm khiên lớn siêu cấp chắc chắn, hoặc là nguyên bộ khôi giáp, không thì cho một con rô bốt bảo vệ dũng mãnh cũng tốt... Được rồi, cái này thì hơi quá.

Khụ khụ, không cần khoa trương dữ vậy, chỉ cần ông trời cho cậu một Đấu Linh hình thủ hộ là đủ. Cậu nhất định sẽ thôi lười nhác, thôi lè mề, sẽ chăm chỉ tu tập, nghiêm túc tôi luyện, thể luyện Đấu Linh thành tường đồng vách sắt mới thôi. Đợi đến khi nhóm nhân vật phản diện bắt đầu nổi điên, cậu lập tức tránh đi thật xa, khiến bọn họ cắn không suy suyễn ăn chẳng vào, cuối cùng buộc phải từ bỏ cục xương cứng là cậu. Kế đó cậu liền thu dọn đồ đạc, mang Lô đại thúc và mì bò kho tìm rừng sâu núi thẳm mai danh ẩn tích, an ổn sống nốt quãng đời còn lại...

Chậc, nghĩ ngon ăn ghê, sắp chảy nước miếng tới nơi rồi!

Vân Uyển Nhi đứng ngay kế Hà Duy, cô bé ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ hỏi: “Đại ca ca, huynh vẫn chưa cho Uyển Nhi biết tên đâu.”

Hà Duy ngừng suy nghĩ, cười cười với cô bé: “Hà Duy, hà trong vô khả nại hà, duy trong duy mệnh thị tông.”

Vân Uyển Nhi hơi ngẩn ra: “Hà đại ca thật hài hước, là vì ‘vô khả nại hà’ nên ‘duy mệnh thị tông’ sao?”

*vô khả nại hà, duy mệnh thị tông: “không biết làm thế nào”, nên đành “tuân theo số mệnh”

Hà Duy ngốc lảng, đoạn cười ha ha: “Chẳng qua lấy đại hai thành ngữ để chỉ rõ hai chữ kia thôi, đâu có ý gì khác.”

Vân Uyển Nhi cũng không truy vấn, cô bé thân thiết hỏi: “Hà đại ca, sau này huynh có tính toán gì không? Đấu Linh tím khẳng định có thể nhập môn, có khi còn được chân nhân thân truyền, tương lai của huynh rất xán lạn đó!”

Hà Duy cười khổ, xán lạn hay toàn huyết quang đây, cậu thật chẳng muốn nói ra hù dọa tiểu cô nương.

Ngược lại, thằng nhóc bên kia lại mở miệng: “Có gì mà đắc ý! Chẳng phải chỉ là Đấu Linh tím sao? Giờ mới là giai đoạn thứ nhất, còn chưa xem hình đâu! Nếu hình dạng Đấu Linh là thứ vứt đi, thì dù có là tư chất vàng kim cũng vô dụng mà thôi.”

Vân Uyển Nhi nhú mày: “Đan Vũ ca ca, huynh nói thế mà nghe được à.”

Thằng nhóc được gọi Đan Vũ hừ một tiếng: “Thế nào? Ngay cả người cũng muốn quản ta?”

Vân Uyển Nhi dường như hơi sợ nó, mím môi, không đáp nữa.

Hà Duy nhìn nhìn hai đứa, cũng chẳng lên tiếng, hai nhóc con cãi nhau, người lớn cậu xen vào làm gì? Huống chi, tuy thằng nhóc nói năng lỗ mãng, nhưng xem ra cũng có quen biết với cô bé, vậy cậu càng không có tư cách góp lời.

Hiển nhiên, thâm tâm Hà Duy vẫn tương đối hướng về tiểu cô nương, trước đó cậu nghe được Vân Uyển Nhi đã giúp mình kéo dài thời gian lúc cậu đứng đối diện thủy kính, nếu có cơ hội, cậu sẽ đền đáp ân tình này.

Bởi Hà Duy thuộc nhóm cuối cùng, thế nên sau khi họ chấm dứt, giai đoạn thứ nhất cũng khép màn.

Kết quả vô cùng rõ ràng, một Đấu Linh tím, một Đấu Linh xanh lam và một Đấu Linh xanh lá, còn lại toàn màu trắng.

Nghe vào tai có vẻ rất thảm, nhưng đây kỳ thực đã là kết quả khiến người ta kinh hãi không thôi.

Chớ nói Đấu Linh tím, ngay cả Đấu Linh xanh lam cũng cực kỳ hiếm thấy, nhưng hiện tại lại đồng thời xuất hiện, lớp tân sinh của Thanh Huyền Môn rốt cuộc cũng có máu mới.

Thực ra giai đoạn thứ nhất chưa có gì đáng mừng, vì đa phần đều là Đấu Linh trắng. Song giai đoạn thứ hai gắn kết chặt chẽ với số mệnh sau này.

Hình dạng Đấu Linh ảnh hưởng trực tiếp tới con đường tu luyện, dẫu là Đấu Linh trắng, nhưng nếu hình dạng là một thanh kiếm sắc bén, rồi cứ thế chăm chỉ tu luyện, sau một thời gian cũng có thể luyện thành một thân tuyệt học, thậm chí phong thánh xưng tôn!

Do vậy, đến giai đoạn “quan sát hình dạng”, sự căng thẳng của mọi người chẳng những không giảm mà còn tăng, phải nói là ngưng thần tĩnh khí, im lặng tới mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Các tu sĩ cầm kính thu hồi thủy kính bên mình, tập hợp vào một chỗ. Bọn họ thi pháp cùng lúc, lấy Đấu Linh làm bệ đỡ, hình thành một kết giới màu bạc khổng lồ, sau đó nước linh tuyến nhanh chóng tuôn ra, nháy mắt phủ đầy toàn bộ kết giới, tạo nên một thủy kính xanh lam to lớn.

“Quan sát hình dạng” vẫn cần thủy kính, nhưng không thể tách ra mà hợp thành một, cấu thành một tấm gương xanh lam.

Thủy kính thành hình, giai đoạn thứ hai bắt đầu theo thứ tự.

Bọn Hà Duy với Vân Uyển Nhi đứng sau thủy kính, những tưởng bọn họ sẽ được ưu tiên xem hình trước, nào ngờ lại bị đẩy ra sau.

Vân Uyển Nhi giải thích với Hà Duy: “Hà đại ca đừng gấp, tư chất Đấu Linh càng cao, thời điểm xem hình sẽ xuất hiện nhân tố bất ổn, vì thế bao năm qua đều để tới cuối cùng.”

Hà Duy: “Ừ, cảm ơn, ta hiểu rồi.”

Hà Duy đáp rất ôn hòa, Vân Uyển Nhi cố ý nói thêm mấy câu với cậu, ngược lại Đan Vũ chỉ hừ lạnh: “Ồn muốn chết.”

Vân Uyển Nhi bĩu môi, không lên tiếng.

Hà Duy không phúc hậu thở phào, kỳ thực cậu đâu rảnh đối phó tiểu cô nương, không nói chuyện là hay nhất...

“Quan sát hình dạng” tốn khá nhiều thời gian, hơn nữa chỉ có một mặt gương, tiến độ càng chậm.

Tuy nhiên, giai đoạn này thú vị hơn giai đoạn đầu, đủ loại Đấu Linh liên tiếp hiện ra. Tuy rằng Hà Duy đã sớm biết trước thiết lập, nhưng giờ phút này nhìn thấy vẫn không kìm nổi phải bật cười.

Đầu tiên là đủ loại vũ khí lạnh, trường đao đoản đao dao bầu dao phay, trường kiếm khoan kiếm tể kiếm nhuyễn kiếm, còn có nhiều loại côn bổng, tóm lại là muôn màu muôn vẻ, ghi chép thôi cũng mệt chết.

Vũ khí là Đấu Linh chiến đấu xuất sắc, ngoài ra còn rất nhiều Đấu Linh phổ thông như bàn, ghế, ly nước, chén... Một thằng bé còn có hắc đôi kim khâu...

Những thứ kỳ lạ lần lượt xuất hiện, ba tu sĩ phụ trách phân loại một đến đầu ước đầm mồ hôi.

Tròn một tiếng rưỡi sau, gần như tất cả đã thức tỉnh xong, chỉ còn nhóm ba người Hà Duy.

Bấy giờ đại cục đã định, đám củ cải đỏ hoặc vui sướng hoặc thất vọng, nhưng chung quy đã trần ai lạc định, tâm tình cũng bình ổn lại. Vì vậy cả bọn nhao nhao nhìn ngó xung quanh, chờ mong hình dạng Đấu Linh nổi bật của ba người.

Vân Uyển Nhi đầu tiên, cô bé cười tủm tỉm, thoát nhìn không hề khấn trương, đứng trước lam kính khổng lồ, sau khoảng nửa khắc, mặt kính xanh lam hiện ra hình dạng Đấu Linh.

Là một nhuyễn tiên dài mảnh, một Đấu Linh không tồi đối với cô bé.

Do lần này không cần nhắm mắt, Vân Uyển Nhi cũng thấy được, cô bé hào hứng giương cao lông mày.

Kế tiếp là Đan Vũ, nó đi về phía thủy kính, hắt cằm, giữ nguyên tư thế chẳng xem ai ra cái đình gì.

Thời gian xem hình của Đấu Linh xanh lam lâu hơn Đấu Linh xanh lá nhiều, một khắc sau, trên thủy kính cũng dần hiển hiện hình dạng Đấu Linh.

Hà Duy cũng hiếu kỳ ngó qua, đập vào mắt là hai thanh đoản đao nhỏ nhắn mạnh mẽ, thân đao sắc bén, đầu chỉ là hình phản chiếu nhưng trông đã tương đối ngầu!

Hà Duy cũng là chàng trai tràn đầy nhiệt huyết, nhìn thế cũng rất thích, song ngẫm kỹ vẫn thấy khiên tốt hơn, dù hơi xấu, nhưng bảo mệnh được nha!

Đan Vũ đi xuống, Hà Duy nhanh nhẹn tiến lên, đứng vững vàng trước gương.

Đấu Linh tím duy nhất tại đây, thiên tài trăm năm khó gặp!

Ai ai cũng vô cùng chờ mong, Đấu Linh của cậu sẽ là cái gì đây?

Một khắc, hai khắc, chừng ba khắc sau, mặt kính rốt cuộc hiển lộ hình thái.

Hà Duy thành thật cầu nguyện trong lòng: Khiên khiên khiên, nhất định phải là khiên.

Trên mặt kính từ từ hình thành một khối bầu dục thật to, Hà Duy hưng phấn tới độ tim muốn nhảy ra ngoài, hình dạng này cực giống tấm khiên!

Thời gian dần trôi, hình dáng bầu dục ngày một rõ nét, màu xám tro, chất liệu mỏng mảnh. Khi hiện ra hoàn toàn, hết thấy đều ngó người.

Cái này, cái này...

Hà Duy cũng trợn mắt.

Nếu mắt cậu không mù thì đây là một cái áo, đúng không?

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Dù mắt Hà Duy có mù, nhưng mắt của hơn năm trăm củ cải đỏ vẫn sáng như sao.

“Áo, thế mà lại là áo!”

“Sao vậy được nhỉ! Tư chất Đấu Linh tốt thế mà, tại sao hình dạng lại vô dụng?”

“Một cái áo nha, chả phải khôi giáp, chả phải trang phục chiến đấu, mà là một cái áo nhẹ hều...”

“... Còn dơ kinh.”

“... Hơn nữa chất vải rất mỏng.”

“Ồ, giống y xì áo ngủ đúng không!”

“A a a a... còn là kiểu nữ!”

“ ... ”

Sau một hồi im lặng quỷ dị, Hà Duy rút cuộc đứng hết nổi, cậu nhảy ra, tránh xa thủy kính ngay tức khắc, hình ảnh trong gương cũng biến mất theo.

Nhưng... mọi người đã khắc ghi hình ảnh mỹ lệ vừa rồi vào lòng, có biến mất cũng vô ích.

Vân Uyển Nhi triệt để ngớ người, hoàn toàn câm nín.

Ngay cả Đan Vũ xấu tính cũng dần ra, có hàng ngàn hàng vạn Đấu Linh vô dụng, nhưng Đấu Linh của một đại nam nhân lại là một cái áo ngủ kiểu nữ rách tơi tả, việc này cũng quá kỳ cục rồi!

Huống chi, Đấu Linh chẳng ra cái dạng gì này còn Đấu Linh tím trăm năm hiếm gặp.

Chuyện kỳ dị kiểu này, các mầm đậu tỏ vẻ, đúng là được mở mang tư thế mà!

*mở rộng tư thế: “tư thế (zīshì)” là hài âm của “tri thức (zhīshì)”, ý câu này là mở mang kiến thức/mở rộng tầm mắt

Các tu sĩ cầm kính cũng kinh ngạc đến ngu người, nhưng họ tốt xấu gì đã từng thấy qua ít việc đời, bấy giờ đã lấy lại bình tĩnh, cùng nhau bàn bạc một chút, cuối cùng đưa ra một phương án.

Tu sĩ tương đối lớn tuổi ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Tư chất Đấu Linh càng cao, hình dạng càng không ổn định, chúng ta nên xem lại lần nữa.”

Có đánh chết Hà Duy cũng chẳng thiết đi lên nữa, chính cậu còn muốn thổ tào được không! Đấu Linh không phải khiên thì thôi đi, không phải khôi giáp cũng chẳng chấp luôn, có gì lại là áo? Còn là áo ngủ? Kiểu nữ nữa chứ!

Ta đi! Tác giả căn bã của [Vong Đồ], mi đang ở đâu? Mau mau ra đây! Bỏ tuyệt đối không đập mi chết tươi đâu!

Về mặt cậu âm tình bất định. Tu sĩ cầm kính rút cuộc điềm tĩnh lại, nhìn cậu bằng ánh mắt hết sức trách trời thương dân: “Nhóc này, đến thử xem đi, có lẽ lần trước nước linh tuyến không đủ nên hình ảnh phản chiếu mới nhầm lẫn, lần này phân rõ lại từ đầu, nhất định có thể thấy chính xác...”

Giọng điệu an ủi quá mức rõ ràng, Hà Duy muốn giả vờ không nghe thấy cũng khó.

Kỳ thực, cậu còn đang lo sốt vó một việc. Thân là một người từng đọc tiểu thuyết, Hà Duy biết nhiều lắm.

Trong thời buổi loạn lạc đua nhau cướp đoạt thôn phệ Đấu Linh sau này, có một sự kiện để lại ấn tượng rất sâu với Hà Duy. Tuy nói đa số Đấu Linh tư chất ưu việt đều có hình dạng xuất sắc, nhưng mọi sự luôn có ngoại lệ, cậu chính là ngoại lệ, trong sách cũng nhắc tới một ngoại lệ.

Người anh em kia cũng sở hữu Đấu Linh tím bầm sinh, nhưng hình dạng Đấu Linh của cậu ta hồ cha chả thua gì Hà Duy.

Hà Duy là áo, của cậu ta là một cái bánh hoa hồng.

*bánh hoa hồng:

Lúc mới kiểm tra xong cũng khiến thiên hạ kinh hãi dữ lắm, nhưng người anh em kia xuất thân tốt, cha mẹ quyền cao chức trọng, tài nguyên tu luyện cực kỳ thừa mứa. Đấu Linh của con trai độc nhất là bánh hoa hồng, cha mẹ cậu ta tỏ vẻ, chỉ cần nỗ lực tu luyện, bánh hoa hồng cũng có mùa xuân của nó!

Vì thế, nhờ sự bồi dưỡng của số lượng khổng lồ đan dược và bí tịch linh thuật, bánh hoa hồng đột phá kỳ thức tĩnh, rảo bước tiến lên kỳ biến hình, rồi lão đảo leo tới kỳ linh cảnh.

Dù hình dạng Đấu Linh vẫn là bánh hoa hồng, nhưng luyện tới cảnh giới này, người anh em đó cũng coi như thành công.

Vốn dĩ đời cậu ta có thể tiếp tục trôi qua đặc sắc như vậy, xui cái là, một nhân vật phản diện trong truyện lại phát hiện ra cấm thuật thôn phệ Đấu Linh.

Chỉ cần thôn phệ Đấu Linh màu sắc tương ứng là có thể giúp Đấu Linh của mình tăng lên tư chất đó, Đấu Linh tư chất ngang hàng mà thôn phệ cũng có thể tăng lên tư chất tốt hơn nếu không ngừng tích lũy. Dưới tình huống ấy, bánh hoa hồng tím thiếu sức chiến đấu lẫn năng lực tự bảo vệ, còn là kỳ linh cảnh nháy mắt trở nên ngon miệng.

Kết quả là gì?

Hà Duy ha ha, dĩ nhiên là bị xơi rồi!

Thời điểm đọc truyện, Hà Duy một mặt cảm thấy ông anh bánh hoa hồng quá xui xẻo, mặt khác lại thấy tình tiết rất thú vị. Song đến hiện tại, cậu chỉ muốn hô to một tiếng: Bánh hoa hồng! Người anh em đồng cảnh ngộ của tui, anh đang nơi nào? Nhanh lại đây đi, tui mình tổ đội đi săn tác giả cặn bã!

Nhớ tới bánh hoa hồng rồi nhòm lại mình, Hà Duy cảm giác bản thân giờ phút này như đang mở ra thiên nhân, có thể đoán trước cái số bị ăn sạch của mình.

Cậu ở đây sững sờ, Vân Uyển Nhi đã phục hồi tinh thần, khuôn mặt nhỏ của cô bé tràn đầy âu lo, nhưng vẫn cố kéo căng khóe miệng: “Hà đại ca, huynh thử lại đi, biết đâu nước linh tuyền nhằm lẫn thật thì sao?”

Tiểu cô nương đã nói thế, Hà Duy nghiêm túc suy nghĩ, quyết định cứ thử xem.

Thôi thì cứ liều một phen, dù sao áo ngủ... bậy quá, phải là Đấu Linh của cậu đã bị người ta thấy hết, nhìn thêm lần nữa cũng vậy...

Ngộ nhỡ biến đổi được thì sao?

Ôm hi vọng như thế, Hà Duy một lần nữa đứng đối diện thủy kính.

Bình thần tĩnh khí một khắc, thời gian không lâu lắm, nhưng thực sự khiến người ta thể nghiệm được cảm giác sống một ngày bằng một năm.

Hà Duy đến chớp mắt cũng chẳng dám, nhóm củ cải đỏ cũng hết dám thở mạnh, cả lũ rướn cổ chờ xem hình ảnh trên thủy kính.

Tích tắc, nước linh tuyền bắt đầu động, sóng gợn chậm rãi dạt ra, tựa như có một bàn tay vô hình đang từ tốn kéo màn che vận mệnh.

Sau đợt dao động ngắn ngủi, mặt gương xanh thẫm dần hiển lộ hình ảnh.

Lần này, nước linh tuyền được dẫn vào lần nữa, hình ảnh hiện ra quả nhiên sắc nét hơn.

Hà Duy kinh ngạc nhìn, sau đó chỉ muốn lật bàn.

Vẫn là cái áo rách nát chết bầm kia, chỉ có duy nhất một điểm khác biệt, đó là lần trước được chiếu trên tivi màu bình thường, còn lần này đổi thành màn hình lớn tinh thể lỏng chuẩn HD...

Nhưng mà... căn bản chẳng khiến người ta vui nổi được không!

Hình dạng Đấu Linh được phô bày rõ nét kiểu này, hậu quả chính là...

“A! Đúng là áo ngủ rồi.”

“Ồ! Quả nhiên là kiểu nữ.”

“A! Biến thái chắc rồi.”

Hà Duy: “...” Cho phép cậu đi tìm một chỗ chết lại lần nữa đi.

Tới lúc này, kết quả đã xác định, không thể nào thay đổi nữa. Tuy vô cùng tiếc nuối, nhưng tu sĩ cầm kính chỉ đành thở dài mà đọc kết quả: “Hà Duy, Đấu Linh tím, hình dạng...”

Chưa đọc xong, Hà Duy đã đột ngột ngẩng đầu, mắt bắn hung quang về phía hán.

Tu sĩ cầm kính ho khan, đầu gối cũng đổi “áo ngủ kiểu nữ” thành “sa y”.

Dấu sa y cũng rất khơi gợi liên tưởng, nhưng dễ nghe hơn bốn chữ kia, Hà Duy miễn cưỡng nhận.

Bây giờ, đợt thức tỉnh Đấu Linh mỗi năm một lần chính thức khép màn.

Mọi người ghi thông tin cá nhân vào danh sách xong là có thể ai về nhà nấy tìm mẹ.

Đợt khoảng bảy ngày nữa, những đứa trẻ thích hợp tu luyện sẽ đồng loạt được nhận vào Thanh Huyền Môn, tiến hành huấn luyện cơ bản...

Vân Uyển Nhi toan đi, cô bé nhìn Hà Duy, ánh mắt chan chứa niềm tiếc nuối: “Hà đại ca, chớ nản lòng, tuy không phải loại hình chiến đấu, nhưng biết đâu Đấu Linh của huynh có tác dụng khác, cứ chờ qua kỳ thức tỉnh, đến kỳ biến hình khẳng định có nhiều đất dụng võ hơn...”

Cô bé vụng về an ủi Hà Duy, Hà Duy đã thành niên không muốn một đứa bé phải lo lắng vì mình, bèn đáp: “Không sao, kết quả này là tốt lắm rồi, ít nhất ta cũng có Đấu Linh chứ không phải thất linh giả.” Dù tương lai cậu có khả năng còn hồngбет hơn cả thất linh giả, nhưng không cần nói ra điều này, chỉ tổ khiến người khác thêm sầu thôi.

Vẫy tay từ biệt Vân Uyển Nhi, Hà Duy về chỗ Lôi Minh.

Lôi Minh thấy cậu về, mắt hồ trần ngập kích động: “Tiểu Hà Tử! Thế nào rồi, kết quả ra sao?”

Hà Duy cười giễu: “Thức tỉnh rồi...”

Cậu chưa dứt lời, Lôi Minh đã la lớn: “Ta đã bảo con chắc chắn có thể khỏe mạnh sống sót mà!”

Lôi Minh xúc động như vậy, Hà Duy cũng bị cảm hóa.

Tuy rằng cả ngày nay đều gặp xúi quẩy, song có thể khiến Lôi Minh an tâm, đây xem như chuyện tốt duy nhất trong một ngày bi đát như hôm nay.

Cậu thuật lại tỉ mỉ với Lôi Minh trong giờ cơm, Lôi Minh lại rất thoải mái: “Sợ cái gì? Hình dạng Đấu Linh nào mà chả tu tập được đấu thuật, chỉ cần tu luyện đấu thuật là có thể cường thân kiện thể, chúng ta là dân chúng bình thường, được sống bình an là may mắn lắm rồi.”

Trong lòng Hà Duy có nỗi khổ khó giải bày, hiện giờ chỉ đành luôn miệng vâng dạ.

Ăn xong cơm tối, Hà Duy rửa mặt qua loa rồi về phòng, lên giường ngủ.

Chẳng qua vừa nhắm mắt, bên tai liền vang lên một tiếng tích: “Tình tiết truyện sắp bắt đầu, hãy sẵn sàng biến thân.”

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Tình tiết truyện bắt đầu? Sẵn sàng biến thân? Cái quỷ gì vậy?

Hà Duy mơ mơ màng màng, cứ ngỡ mình nghe nhầm, chung quy đã mệt mỏi cả ngày, giờ đầu óc lại không tỉnh táo, chắc là nằm mơ sớm hơn bình thường.

Thấy âm thanh đó không tiếp tục vang lên, Hà Duy chẳng quan tâm nữa, quần chăn thành một cục, bắt đầu ngủ khò.

Hình như vừa tiến vào mộng đẹp, trong đầu lại tích một tiếng, âm thanh cứ nhắc vang lên lần thứ hai: “Thiết lập ban đầu của nội dung truyện đã khai triển xong, vị trí của ký chủ thay đổi, chuẩn bị truyền tống.”

Lại lần nữa thấy giọng nói này, Hà Duy hết dám coi nhẹ. Đã phát sinh nhiều việc lạ đời như vậy, cậu thực sự không dám sơ suất nữa. Cậu nhanh chóng nhảy dựng lên, chẳng qua chưa kịp phản ứng, trên không đã đột ngột xuất hiện một lỗ đen khổng lồ.

Hà Duy nhìn thoáng qua rồi dứt khoát co cẳng chạy ra ngoài, ngắt nổi chân chưa chạm đất đã bị lỗ đen vô tình hút vào.

Khoảnh khắc bị cuốn đi, Hà Duy không khỏi vô mể chẳng sợ nứt mà nghĩ, cậu đây là... sắp xuyên về ư?

Qua thật chỉ là... một giấc chiêm bao.

Hà Duy bay lơ lửng trên trời trong trạng thái linh hồn, lướt qua một con sông dài, một mảnh rừng rậm, một hẻm núi, sau đó bay lên một ngọn núi cao.

Y như đang chơi trò Sky Sailor vậy, Hà Duy ngắm nhìn hàng loạt cảnh đẹp giang sơn xong, rồi cuộc dừng lại trước một môn đình hùng vĩ, bay vút vào, rồi thẳng tiến đi lên.

*Sky Sailor: một dạng trò chơi thực tế ảo, chỉ cần ngồi một chỗ sẽ được thể nghiệm cảm bay lượn trên không, được ngắm nhìn nhiều cảnh quan như núi Everest, Kim Tự Tháp... thông qua công nghệ 3D

Mãi đến khi cậu bắt gặp ba chữ đoạn trang tinh tế nghiêm túc nội liễm trên cây Phượng Tê cao quý: Liên Thiên Tông.

*cây Phượng Tê: còn gọi là cây ngô đồng, theo truyền thuyết thì Phượng Hoàng thích đậu trên cây ngô đồng, “tê” có nghĩa là đậu => cây “Phượng Tê” là cây mà Phượng Hoàng đậu

Hà Duy hơi nghi hoặc, sao cậu lại đến đây?

Liên Thiên Tông chính là tông phái của nhân vật chính [Vong Đồ]. Trong phần đầu truyện, đại môn phái từng sừng sững trên đại lục Đấu Linh này đã bị diệt môn, nhân vật chính cũng ném đủ trái đắng nhà tan cửa nát, bắt đầu hóa đen muốn báo thù xã hội...

Hà Duy nhìn nhìn Liên Thiên Tông lúc này, trong lòng ngộ ra, giờ vẫn là thời điểm huy hoàng, chắc hẳn nam chính còn đang hưởng thụ cuộc sống an nhàn tươi đẹp của một thiếu tông chủ.

Ý nghĩ ấy vừa lóe lên, cậu liền xuyên qua đình đài lầu các và quang cảnh núi rừng lộng lẫy, bay thẳng vào chính điện Liên Thiên Tông.

Liên Thiên Tông không hổ là một trong ba đại môn phái Trung Đình, quy mô đồ sộ, khí thế hào hùng. Chính điện lấy hai màu vàng đỏ làm chủ đạo, sau khi tiến vào, khí tức cương trực phả vào mặt khiến người ta không khỏi sinh lòng kính sợ.

Tuy Hà Duy hiện chỉ là một linh hồn, nhưng cũng bị ảnh hưởng tương đối. Cậu đang ngẫm tán thưởng thì một luồng máu tươi bất ngờ tập kích ngay chính điện.

Hà Duy sửng sốt, trơ mắt nhìn máu đậm đặc tới mức hóa đen xuyên qua thân thể mình, rồi nổ bung thành đóa hoa diễm lệ trên sàn ngọc thạch trong suốt.

Có lẽ linh hồn cũng bị hoảng sợ, sau khi tâm thần run rẩy dữ dội, cậu trông thấy thi thể ngã xuống trước mặt, ***g ngực bị xé rách, chết không nhắm mắt, quả nhiên bị hành hạ đến chết bằng thủ đoạn cực kỳ tàn bạo.

Bấy giờ, một giọng nói cất lên, giọng điệu ưu nhã, thờ ơ: “Xin lỗi, lỡ tay.”

Hà Duy vội ngoảnh lại, thấy một nam nhân cao ngạo đang đứng tại trung tâm chính điện.

Da hắn trắng như tuyết, thân cao vai rộng, mặc trường bào đen dài quét đất, tóc dài như dòng suối sâu bao trùm lấy trường bào, ngũ quan tinh xảo như tuyết thể mỹ ngọc được mài giữa tinh tế, đôi tròng mắt màu xanh thẫm càng hiếm thấy hơn, sâu thẳm như biển sâu, lại khiến người khác chẳng dám nhìn thẳng.

Nhân vật như tiên giáng trần thế kia lại tước đoạt sinh mạng người dễ như bỡn.

Sau một hồi im phăng phắc, nam tử trung niên trên đại điện đứng dậy, mắt hổ trợn lên, vô cùng phẫn nộ: “Tên cuồng đồ nhà ngươi! Sao dám giết ái đồ của ta!”

Nam nhân nọ yên lặng nhìn ông ta, bỗng nhếch khóe miệng: “Chỉ là một cuộc tỷ thí thôi mà, rất khó phân nặng nhẹ, ta cũng đâu muốn tổn hại đến tính mạng.” Hắn nói quá mức ung dung, căn bản không coi mạng người ra gì.

Nói xong, hần lại nhướn mày khiêu khích: “Lăng Trường Đình, lần này ta tới chỉ muốn mời ông đấu một trận, ông lại cứ đùn đẩy, kiếm hết cơ này đến cơ khác, chuyển này của ta đâu thể ra về tay không, hết cách mới phải đi thỉnh giáo cao đồ của ông, ai mà ngờ hần lại chẳng chịu nổi một kích.”

Lời hần khiến Lăng Trường Đình sôi gan, nhưng vẫn giữ được lý trí, chẳng qua ông ta lật hết tất cả kẻ thù cũ trong đầu mà vẫn nghĩ không ra ai phải sát tinh này tới!

Nam tử tự xưng Trúc Uyên này đến Liên Thiên Tông từ sáng sớm, mở miệng đã đòi tỷ thí với ông ta, thân là chương môn Liên Thiên Tông, sao có thể dễ dàng ứng chiến?

Nếu không phải thấy tu vi nam tử khá cao, ông ta đời nào chịu gặp hần, vốn định chiêu mộ, nào ngờ lại đụng trúng tên diên.

Ông ta chẳng muốn ứng chiến, Trúc Uyên này lại chuyển sang lựa chọn thứ hai, yêu cầu đấu với Tả Linh.

Lăng Trường Đình có ý muốn Tả Linh thử tu vi của hần, thế nên gật đầu đồng ý, dè dặt Trúc Uyên chỉ duỗi ngón tay đã dễ dàng hạ gục Tả Linh đã tiến vào cấp năm kỳ linh cảnh!

Chứng kiến Tả Linh chết thảm tại đại điện, Lăng Trường Đình vừa giận vừa đau lòng, nhưng càng như thế, ông ta càng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ mình Trúc Uyên còn dễ xử, giả sử sau lưng hần có thế lực khác, nếu ông ta bị chọc giận rồi ra tay, dẫn đến tổn thương tu vi, thì biết ứng phó với kẻ địch trong tối thế nào?

Lăng Trường Đình phía trên âm tình bất định, Hà Duy vẫn bay trên không đã lấy lại tinh thần.

Cậu biết phần sau, tuy đoạn này không có trong [Vong Đò], nhưng tại những chương sau đó, hồi ức của nhân vật chính gần như đã tái hiện hoàn hảo tình tiết này.

Lăng Trường Đình là tông chủ Liên Thiên Tông, đồng thời là phụ thân nhân vật chính Lăng Vân Dực, ông ta quyền cao chức trọng, tu vi cực cao, Liên Thiên Tông do ông ta dẫn dắt phát triển rất quy mô. Tiếc rằng, chẳng ai nghĩ sẽ có một ngày nghênh đón một sát tinh tên gọi Trúc Uyên.

Trúc Uyên tự xưng là đến tỷ thí, nhưng Lăng Trường Đình ý có thân phận cao, đời nào chịu xuống sân luận võ?

Mà Trúc Uyên cũng rất cuồng vọng, lại đề nghị luận bàn với đồ đệ Lăng Trường Đình để chọc tức ông ta. Nhưng tu vi hần cao tới đáng sợ, chỉ nâng tay đã lấy mạng một cao thủ kỳ linh cảnh.

Trước mắt, Lăng Trường Đình còn đang do dự, độ nhẫn nại của Trúc Uyên lại tiêu hao gần hết, hần cong khóe miệng, dung nhan tinh xảo hiển lộ nụ cười hết sức tà khí: “Nếu tông chủ thực sự không muốn ứng chiến, vậy tại hạ đành tiếp tục mời người tiếp theo thôi.”

Dứt lời, hần bèn nâng tay trái lên, ngón tay thon dài trắng nõn vươn ra khỏi ống tay rộng thùng thình, khẽ gảy một cái, đổi lấy tiếng thét tê tâm liệt phế và máu tươi đầy đất.

Chết thêm một người.

Lăng Trường Đình rống giận: “Tên ác đồ mất trí! Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Trúc Uyên thản nhiên nhìn ông ta, lười đáp lại, hần nâng cánh tay lần nữa, ngón tay trắng nõn nổi bật trên trường bào đen huyền nom xinh đẹp dị thường. Song giờ khắc này, chẳng ai có tâm thưởng thức, vì nơi hần chỉ sẽ có người bỏ mạng.

“Dừng tay!” Tiếc là muộn rồi, nụ hoa màu máu rực rỡ đã nở đủ ba đóa.

Ba người chết, còn là những cao thủ hàng đầu trong tông phái, dấu Lăng Trường Đình có bình tĩnh trấn định tới đâu, giờ cũng triệt để mất kiên nhẫn.

Chẳng quan tâm còn mai phục nào hay không, Lăng Trường Đình hét dài một tiếng, cấp tốc lao xuống từ trên cao, linh khí khổng lồ tràn ra khiến cả đại điện lâm vào chấn động! Thánh kiếm màu tím huyết gió, sức mạnh cường đại khơi lên một trận gió lốc, hết thấy xung quanh vì không thể chống đỡ mà bị xoay tròn điên cuồng!

Nhưng nam tử chính giữa vẫn chẳng chút chột vật trước cơn bão linh lực hung hãn, hấn đứng đó, tư thái tao nhã, chỉ duy đôi mắt xanh thẳm đang lóe huyết quang.

Hắn nhếch miệng, ra vẻ hứng thú dạt dào: “Kỳ hợp dung. Coi như không phí công đi chuyến này, để tại hạ linh hội năng lực của người đứng đầu Trung Đình đi!”

Nói đoạn, một luồng khí thể càng thêm mãnh liệt đột ngột bùng nổ, va chạm ầm ầm với linh lực cường hãn của Lăng Trường Đình, làm bộc phát hào quang rực rỡ cực kỳ chói mắt.

Đến giai đoạn này, cuộc tỷ thí của bọn họ đã vượt xa kỹ xảo và sức mạnh đơn thuần, mà bao quát tất cả, hàm chứa hết thảy, từ năng lực bên ngoài tới tín niệm trong lòng, từ linh khí dồi dào đến linh kỹ có một không hai, dốc hết mọi khả năng, không có gì không dùng, đồng thời cũng xuất toàn bộ sát chiêu.

Chúng đệ tử Liên Thiên Tông muốn nhân cơ hội trợ giúp tông chủ, nhưng cuộc chiến vừa khởi xướng, bọn họ liền biết sức mạnh cách biệt quá xa, hoàn toàn hữu tâm vô lực.

Chớ nói đánh lén công kích, dưới uy áp của hai luồng sức mạnh, họ phải dốc cạn sức lực mới có thể đứng vững.

Dù thế nào, họ cũng khó lòng tưởng tượng, thanh niên trẻ chừng 25-26 kia lại sở hữu tu vi nhường ấy, thiên tư lại trác tuyệt đến nước này, quả là đáng sợ.

Người khác không thấy rõ, song Hà Duy luôn có mặt giữa vòng chiến, cặp kính ngạc quan sát, chẳng ngôn ngữ nào miêu tả được nổi chấn động trong lòng cậu.

Nam nhân này, quá mạnh.

Từ lúc đọc truyện cậu đã biết Trúc Uyên là kẻ đứng đầu [Vong Đồ], nhưng ngàn vạn lời văn cũng không sánh bằng cảnh tượng đang chứng kiến.

Tóc đen tung bay, mây kiếm môi mỏng, đôi mắt xanh thẳm phát ra hào quang khiếp người giữa mưa rền gió dữ. Hắn không hề sợ hãi mà trầm mê trong đó, bộc lộ toàn bộ tình tự chôn sâu nơi đáy lòng chẳng chút che giấu, đó là tinh thần theo đuổi cuồng nhiệt đối với sức mạnh vô hạn, nhiệt tâm với quyết đấu sinh tử gần như cố chấp.

Nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn.

Hai người càng đấu càng khó phân, nhưng Hà Duy biết Trúc Uyên chưa xuất toàn lực.

Lăng Trường Đình dùng Đấu Linh ngay từ đầu, còn không ngừng tiêu hao linh lực sử dụng linh kỹ mạnh mẽ kinh thiên động địa, mà Trúc Uyên từ đầu đến cuối vẫn chưa dụng tới Đấu Linh.

Thời gian dần trôi, nỗi run sợ trong thâm tâm Lăng Trường Đình đã chẳng cách nào lường tượng nổi, ông ta đã bước vào cấp sáu kỳ hợp dung, nhưng dốc hết sức vẫn chưa lôi kéo được Đấu Linh của đối phương.

Không dùng Đấu Linh mà linh lực đã tràn đầy như thế, nếu xuất ra Đấu Linh, vận dụng hết thảy sức mạnh, vậy thì...

“Ông không tồi đâu, nhưng thật đáng tiếc, dừng ở đây thôi.”

Âm cuối nhẹ nhàng hạ xuống, Trúc Uyên tay không tác sát đột ngột thu thế, hấn lơ lửng giữa không trung, tóc đen và trường bào bay phấp phới, theo sau là một luồng uy áp mạnh đến long trời lở đất. Phía sau hắn có thánh quang vàng kim dâng lên, trong ánh sáng mãnh liệt chói lóa khó lòng nhìn rõ, đôi cánh sáu phiến khổng lồ bỗng dựng giương rộng, sáng rõ như mặt trời ban trưa, thiêng liêng như thần linh giáng lâm.

Tuy nhiên, nháy mắt sau đó lại tựa như thiên phạt giáng trần, vô số cánh chim vàng kim mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa điên cuồng bắn ra như mưa phùn mờ mịt, tất thảy đều nhắm vào một điểm. Lăng Trường Đình vô lực chống cự, sau một tiếng rên rỉ, thánh kiếm bị hủy hóa thành muôn vụn vì sao.

Đấu Linh của Lăng Trường Đình đã diệt, thân thể cũng bị thương nặng, mắt hồ trợn tròn, chết không nhắm mắt: “Người... người đứng là... Phi Linh tộc.”

Lăng Trường Đình chết, cả đại diện chỉ còn nam nhân này và... Hà Duy.

Nam nhân vốn đang nhìn Lăng Trường Đình đột nhiên quay đầu, đôi mắt xanh thẳm chính xác khóa chặt Hà Duy.

Hà Duy thềm kinh hãi, cơ hồ đánh mất năng lực suy nghĩ.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Giờ phút này, trong lòng cậu chỉ trôi dạt một ý nghĩ duy nhất.

Bị phát hiện rồi!

Hà Duy bị dọa đến mức tâm tư rối loạn, tuy cậu không có hình thể, còn chẳng biết đáng về mình sao, nhưng giờ này khắc này, khi đối diện với đôi mắt đáng sợ kia, cậu cảm thấy nỗi kinh hãi đang tràn lên từ đáy lòng.

Đó là nỗi sợ gần như bản năng, như con thỏ ăn cỏ trời sinh đã sợ loài hổ hung dữ.

Cậu sợ người này.

Dẫu nam nhân trước mắt tuần tú tựa thiên thần, song Hà Duy biết hắc tàn nhãn lãnh khốc như ác ma lâm thế.

Từng giây trôi qua, mãi đến khi Trúc Uyên dời tầm mắt, Hà Duy mới bình tĩnh.

Cảm giác sống sót sau tai nạn nhanh chóng lan khắp cõi lòng, Hà Duy cuối cùng cũng an tâm, cậu chưa bị phát giác... Dù Trúc Uyên có nghi ngờ, nhưng hình thái hiện tại của cậu rất quý dị, khó mà bị phát hiện được.

Đối với Hà Duy, màn đối mắt ấy dài đằng đẵng như trải qua mấy kiếp, song kỳ thực chỉ có vài giây ngắn ngủi thôi.

Trở lại hiện thực, vẫn còn một trận ác đấu nữa.

Lăng Trường Đình chết, nhưng toàn bộ Liên Thiên Tông còn ở đây, việc tông chủ qua đời khiến cả tông phái kinh hoàng.

Liên Thiên Tông là một trong ba môn phái lớn của Trung Đình, căn cơ hùng hậu, chiếm diện tích rất rộng, chính điện phát sinh chuyện như vậy, các trưởng lão chiếm giữ những linh địa khác trong tông cũng vội vàng đuổi tới. Chỉ một khắc sau, mười mấy cao thủ vây quanh trung tâm tông môn đủ khiến toàn thể đại lực Đấu Linh chấn động.

Trúc Uyên thích thú quan sát, vui sướng nói: “Mười vị kỳ hợp dung sơ cấp, một vị kỳ hợp dung trung cấp, không tồi, Liên Thiên Tông không hổ đứng đầu ba phái. Lên đi nào.” Hắc xấu xa cong khóe miệng, “Lăng Trường Đình là ta giết, nếu muốn báo thù thì lên tất đi!”

“Cuồng đồ! Chúng ta lấy mạng người báo thù cho tông chủ!” Tiếng gầm thét cất lên, hơn mười thân ảnh vàng kim cầm kiếm sắc mang theo cảm phấn thấu xương mà bất ngờ tấn công.

Lấy một địch mười, còn toàn cao thủ hàng đầu trên đại lực Đấu Linh, không ai ngờ nam nhân kiêu căng này lại chẳng chút e ngại.

Cuộc chiến chấn kinh cả đại lực Đấu Linh chính thức khai màn từ lúc này, bất kể thế nào Hà Duy cũng chưa một lần tưởng tượng bản thân lại dùng hình thái như vậy chứng kiến thời khắc đó.

Thời gian chiến đấu không dài mấy, Trúc Uyên kỳ toàn thịnh bộc phát sức mạnh khủng khiếp khiến người ta hoảng sợ. Đối mặt hơn mười cao thủ kỳ hợp dung, nhiệt tình khổng lồ trong hắc được nhen nhóm toàn bộ. Tầng tầng lớp lớp công pháp tuyệt diệu, linh kỹ khủng bố hủy thiên diệt địa, từng thứ một được khai triển, từ từ phóng thích, giống như pháo hoa rực rỡ được đốt suốt đêm tại Liên Thiên Tông.

Dưới quang hỏa lộng lầy là cảnh tượng máu chảy thành sông cực kỳ thảm khốc.

Khi hết thấy lâm vào tĩnh lặng, quần thể kiến trúc hùng vĩ đứng sừng sững mấy ngàn năm đã hóa thành một đồng hoang tàn.

Mà trên đồng hỗn độn ấy, nam tử diện trường bào đen vẫn ưu nhã, thông dong như trước, nổi khát máu và điên cuồng nơi đáy mắt vẫn chẳng hề thay đổi.

Ác ma, quả nhiên là một ác ma hung tàn đến cực điểm!

Hà Duy im lặng nhìn, bất giác thở dài một hơi.

Dường như chợt nhớ tới cái gì, cơ hồ nháy mắt sau đó, cậu trông thấy thanh niên ngự kiếm bay vọt đến.

Từ xa đến gần, càng nhìn càng rõ ràng, hắc thân cao vai rộng, tóc đen như ngọc, trường bào màu đỏ càng tôn thân hình thêm thon dài, mày kiếm mắt sáng. Tuy tuổi còn trẻ, nhưng khí thế anh lâm bao phủ toàn thân hắc cơ hồ khiến người nhìn quên hít thở.

Lăng Vân Dực... đúng rồi, Lăng Vân Dực trở lại.

Chẳng hiểu vì sao, Hà Duy rất muốn hô to một tiếng... Dừng lại dừng lại, đừng qua đây, làm ơn đừng qua. Nhưng cậu không phát ra được âm thanh nào, chỉ đành trơ mắt nhìn Lăng Vân Dực vào sơn môn, sau đó bị cảnh hoang tàn trước mắt làm kinh sợ đến trắng mặt.

Cha, mẹ, sư huynh, sư muội...

Thế, thế này là sao?

Ngay từ lúc ở linh sơn xa xôi hắc đã cảm giác được, nhưng vô luận thế nào cũng chẳng thể ngờ, Liên Thiên Tông sẽ thành ra nông nổi này sau một đêm!

Chứng kiến đồng hỗn độn, hắc chịu đựng cơn đau thấu tim, dù sắc mặt đã trắng bệch như giấy, song hắc vẫn kiên cường chống đỡ mà bước về phía trước. Hắc muốn biết, nhất định phải biết, kẻ nào gây ra chuyện này!

Cha hắc, người nhà hắc, vô số đồng môn của hắc do ai giết!

Lăng Vân Dực đi từng bước về trước, tiếp theo gặp được nam nhân tắm máu kia.

Trúc Uyên thần nhiên liếc hắc: “Còn sống ư?”

Lăng Vân Dực lặng lẽ quan sát hắc, trong mắt dấy lên ngọn lửa, giọng nói gần như gần từ cổ họng: “Người là ai?”

“Trúc Uyên,” hắc nhướn mày, nói chẳng chút nể nang, “kẻ giết Lăng Trường Đình, diệt Liên Thiên Tông.”

Chỉ một câu khiến cảm xúc thanh niên cực lực áp chế triệt để bùng nổ trong nháy mắt, phẫn nộ, kinh hãi, khó tin và nỗi đau thấu tim gan mãnh liệt ủa tới. Lăng Vân Dực sắp đánh mất lý trí, giọng hắc khàn đi, mắt sắp nứt ra: “Ta muốn giết ngươi!”

Trúc Uyên cười khê: “Đến đây đi, ta dẫn ngươi đi gặp họ.”

Nói đoạn, đôi cánh vàng kim giang rộng, vừa ra tay đã xuất chiêu thức khiến đất trời biến sắc.

Nhưng Lăng Vân Dực đã sớm bị cừu hận bức điên rồi, trong lòng hắc không hề sợ sệt, chỉ có nỗi hận thấu xương và đau đớn xuyên tim, giờ hắc chỉ nung nấu một mong muốn, đó là báo thù, hắc nhất quyết bắt tên kia nợ máu trả bằng máu!

Dưới chấp niệm mạnh mẽ, hắc không chút lưỡng lự dùng Đấu Linh, hào quang vàng kim chói lóa đột ngột bùng lên, một trường kiếm đỏ thẫm thông thả bay khỏi cơ thể hắc. Ngay khoảnh khắc hoàn toàn thoát ra, thanh kiếm liền phát ra ánh sát cường liệt gần như khiến người ta mù tạm thời.

Đây là Đấu Linh của Lăng Vân Dực, Đấu Linh vàng kim độc nhất vô nhị tại đại lục.

Trúc Uyên vốn đang cảm thấy vô vị thoát cái sáng mắt, hắc hí mắt, bỗng dừng thu lại linh lý sắp phóng ra.

Chẳng mấy chốc hấn lại thấy hứng thú, bèn hỏi: “Người là ai?”

Lăng Vân Dực cầm kiếm đứng đó, toàn thân lệ khí: “Là kẻ muốn giết người ngay bây giờ.” Vừa dứt âm cuối, trường kiếm màu đỏ bất ngờ nhô lên từ mặt đất, phá không lao đến với khí thế kinh người, linh lực bùng nổ làm rung chuyển cả bầu không khí.

Trúc Uyên nhếch miệng, vươn tay trái tiếp được thần khí kinh thể hãi tục, “Cấp chín kỳ linh cảnh, khá đấy, đúng là không thẹn với linh khí hung sát thể này! Chẳng qua,” mắt hấn thoáng hiện ám quang, “người giết không nổi ta.”

Sắc mặt Lăng Vân Dực bất động, đôi mắt đen hừng hực cừu hận và lửa giận, dù được kim quang như mặt trời chói chang chiếu rọi xuống, nhưng vẫn âm u tựa đáy vực, “Ta có thể!”

Hai chữ vừa thốt ra, trường kiếm màu đỏ liền dồn sức hướng về trước, linh khí màu đỏ tương tự cự long bắn ra trong chớp nhoáng, phảng phất như mãnh thú đang giương nanh múa vuốt tiếp cận quân địch.

Trúc Uyên mắng một tiếng, cánh tay hấn bị vạch một đường máu, huyết khí làn tràn trong không khí, tuy bị thương nhưng nụ cười nơi khóe miệng Trúc Uyên càng thêm sắc nét: “Khá thú vị đấy, nhóc con, cảnh giới hiện tại của người quá thấp, ta để lại mạng cho người.”

Dứt lời, hấn nâng tay phải lên, ngón tay thon dài bắn ra một luồng linh lực thuần hậu dồi dào, lập tức dễ dàng bao trùm toàn bộ cơ thể Lăng Vân Dực.

Linh lực mang theo cơn đau khó lòng chịu đựng, đau tới tê tâm liệt phế, nổi thống khổ đốt tim khoét xương nhanh chóng lan rộng, Lăng Vân Dực cơ hồ không thể đứng thẳng. Nhưng dù vậy, hấn vẫn chẳng hề lùi bước hay tỏ ra khiếp đảm, hạo chẳng chỉ có nỗi hận khôn cùng và xúc động khát máu!

“Phế tu vi của người, xem như giúp người một phen.” Trúc Uyên đến gần hơn, nhìn thanh niên bị hận thù che mắt, tâm trạng cực tốt, “Đấu Linh vàng kim, Hung Kiếm Huyết Tàn, nhóc con, hận nữa đi, ta chờ người tới giết ta!”

Về mặt thanh niên hung ác đáng sợ, hấn chẳng thèm đếm xỉa đến cơn đau đang không ngừng đánh tới, vẫn cứng rắn mở miệng, từng từ đều thấm đẫm nỗi hận khắc cốt铭心: “Ta chắc chắn sẽ giết người.”

Trúc Uyên nheo mắt, chợt cười vui vẻ, dung nhan tinh xảo vì nụ cười này mà càng thêm xinh đẹp: “Ta chờ người.” Nói xong, hấn đứng lơ lửng giữa không trung, niệm chú, nghe ngang bỏ đi.

Hết thấy quay về tĩnh mịch, chỉ có thanh niên bị hành hạ phát ra tiếng than khóc khàn khàn như dã thú gào thét.

Giống như bị cảm động lây, trong thoáng chốc, Hà Duy tựa hồ cảm nhận được đau khổ cực độ của hấn.

Cậu thở dài, không rõ còn phải xem tới chừng nào, nhưng cậu biết tình tiết [Vong Đồ] đã chính thức khởi động.

Vừa nghĩ tới điều này, lực kéo kỳ lạ lúc trước đột ngột tập kích, Hà Duy chưa kịp phản ứng thì góc nhìn đã bất ngờ biến đổi, cậu rớt cuộc cũng đạp lên đất thật.

Hà Duy dần ra, chợt cúi đầu, thế mà thấy được thân thể mình.

Cậu yên tâm rồi, thân thể chắc ăn hơn trạng thái linh hồn biết bao nhiêu, chỉ là... cậu tập trung nhìn kỹ, rồi lập tức choáng váng.

Cái của nợ gì đang phồng lên trước ngực cậu thể này?!

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Ngực! Ngực!! Ngực!!!

Cậu thể mà có bộ ngực ít nhất cũng cup D!

Đệt! Thế giới này điên rồi!

Hà Duy là được rửa hàng thật giá thật, bảo đảm không lừa gạt người già và trẻ nhỏ.

Hơn nữa, cậu vẫn là xử nam chưa có mảnh tình vắt vai nào, chưa từng đụng chạm con gái, có thể nói là thuần khiết tới độ không thể thuần khiết hơn.

Nhưng dù chưa từng tiếp xúc với con gái, dù chỉ kết bạn tốt với tay phải, điều đó cũng không chứng tỏ cậu có thể tiếp nhận việc mình có thêm cặp ngực nha, hờ cha chết được!

Chẳng thèm quan tâm gì khác nữa, Hà Duy đánh giá bản thân từ trên xuống dưới, tuy nhìn không tới mắt, nhưng có thể khẳng định hình thể của cậu đã thay đổi, từ thiếu niên cao gầy nhoáng cái biến thành thiếu nữ thon thả, làn da càng trắng trẻo mịn màng hơn, khoa trương nhất là đôi tay, ngón tay trắng như đầu hành, mềm mại không xương...

A a a! Hà Duy phát rồ mất thôi, sao lại hóa thành con gái?

Đầu óc rối thành một nùi, cậu buộc mình tỉnh táo lại, nhất định phải xác nhận chuyện quan trọng nhất.

Dẫu sao cậu cũng đang đứng trên một đồng cỏ mát, người sống duy nhất còn hôn mê, căn bản không cần lo bị người ta nhìn thấy. Cố chống chọi áp lực tâm lý khổng lồ, cậu chậm chạp cởi quần áo, sau đó dòm xuống.

Phừng phừng phừng, hơi nóng trào lên, mặt Hà Duy nháy mắt đỏ lựng, bộ ngực này rất, mịa nó rất, cậu chẳng cách nào nhìn xuống bên dưới được!

Không thể nhìn thẳng vào bộ ngực, Hà Duy đành phô bày tư thế càng thêm đáng khinh: Cậu khom lưng lộ cái quần nhỏ mỏng manh xuống, đập vào mắt chính là cặp chân dài trắng nõn không tỳ vết và thứ vô cùng quen thuộc ở giữa, cậu em gần bó bên cậu mấy chục năm.

Gặp được bạn tốt thân quen, Hà Duy thở phào nhẹ nhõm, tốt rồi, tôn nghiêm nam tính vẫn còn.

Khoan... Khoan đã!

Hà Duy phản ứng chậm nửa nhịp chợt bừng tỉnh!

Cái này, cái này mẹ nó là quỷ gì?

Toàn thân y chang con gái, còn đeo bộ ngực khủng cao ngất, nhưng cơ sao thân dưới vẫn còn dấu hiệu phái mạnh rõ rệt như vậy?

Em giai à, anh giai không ghét bỏ gì cậu đâu, chẳng qua cậu mọc ở đây cũng mẹ nó quái dị quá đấy!

Trên có ngực, dưới có thằng em, cậu rốt cuộc là nam hay nữ?

Tuy bạn học Hà Duy trong sáng chưa từng đi Thái Lan, song cũng biết “nhân yêu” là gì, vì thế cậu hỗn độn trong gió.

Gió lạnh gào thét, thâm lặng vô thanh, bạn học Hà Duy bị thương cực độ hỗn độn chừng nửa khắc sau, cũng chỉ đành bi đát mà tỉnh ngộ.

Té ra, cậu đã biến thành giới tính thứ ba vừa là nam vừa là nữ, mà lại bất nam bất nữ.

Ha ha ha, phải chăng cậu nên thấy may mắn, tốt xấu gì cũng không thành con gái hoàn toàn, tốt xấu gì cũng chưa chia tay với thằng em, tốt xấu gì còn có thể đứng đi WC...

May mắn cái lông á! Rốt cuộc là ai bốn cột cậu? Rốt cuộc tên khốn nào đùa dai? Có ngon thì đi chọc mấy thằng ngon lành ấy! Bớ mà không đập chết mày, từ nay về sau đếch gọi Hà Duy nữa mà sửa thành Tôn Tử (cháu trai)!

Lửa giận phừng phừng phừng bốc lên, Hà Duy tự nhận bản thân cực kỳ tốt tính, giờ phút này cũng nóng máu hệt Trương Phi.

Quả là hồng mềm bị nắn, người tốt bị khinh khi, dấn vặt cậu thành nông nổi này có còn thiên lý hay không?

Hà Duy phẫn nộ, cuối cùng hết nhịn nổi phải rống lên: “Ông trời ơi, ông ức hiếp người quá đáng rồi đó!”

Rõ ràng nên là tiếng gào trầm thấp hết sức mạnh mẽ, thốt ra miệng lại thành giọng nữ dịu dàng tinh tế êm tai.

Hà Duy bị giọng mình dọa sồn gai ốc, xem nữa khụy xuống luôn.

Chẳng đợi cậu chấp nhận sự thật này, ông trời gài người lại y như rằng đang cười nhạo cậu, mây đen chẳng mấy chốc giăng đầy trời, gió lớn nổi lên, sấm chớp đùng đùng, mưa to xối xả đổ xuống.

Đen đủ cỡ này, Hà Duy chỉ biết cầm nín.

Mưa to như trút nước, bộ sa y mỏng manh nháy mắt ướt đẫm, nước lạnh xuôi theo ngọn tóc nhỏ xuống, dán sát vào da thịt, cơn ớn lạnh từ từ dâng lên.

Thời tiết hiện tại cũng không ảm áp, sắp bước vào tháng mùa đông, mưa lạnh đổ xuống, gió lạnh thổi qua, Hà Duy cóng đến run rẩy.

Sự lạnh giá lại giúp cậu bình tĩnh lại.

Tuy biến cố này khiến cậu tức đến đau gan, nhưng tức thì tức mắng thì mắng, nhưng chuyện đã như thế, cậu chỉ có thể cam chịu.

Huống hồ, trước mắt vẫn còn nam chính đang hấp hối...

Hà Duy hít sâu một hơi, dù có thêm bộ ngực, nhưng chí ít thân thể vẫn khỏe mạnh, dầm mưa chút đỉnh cũng lắm cảm mạo phát sốt, chẳng có gì to tát.

Như Lăng Vân Dục mới không xong kìa, linh cảnh của hắn bị hủy, mất hết tu vi, cơ thể bị thương nặng, nếu bị trúng gió thì dầu không chết nhờ được hào quang nhân vật chính phụ thể, cũng khó tránh chịu tội nhiều hơn.

Hà Duy thở dài, chung quy vẫn mềm lòng.

Giả như chưa bao giờ gặp Lăng Vân Dục, cậu chắc chắn sẽ không chủ động dây dưa gì với hắn, nhưng hiện hắn ở ngay trước mặt cậu, sinh mệnh sắp cạn, cậu chẳng thể làm như không thấy mà bỏ đi.

Hà Duy không chút do dự cúi xuống, tính đỡ thanh niên đang hôn mê dậy.

Tay cậu vừa chạm tới người hắn, thanh niên vốn đang im lặng ngủ say đột nhiên mở mắt, ngón tay thon dài nắm chặt tay cậu, mắt đen bắn ra sát ý kinh người: “Người muốn làm gì?”

Thật không thể ngờ, Lăng Vân Dục bị thương nặng thế mà vẫn giữ được lý trí, Hà Duy sợ hãi không thốt nên lời.

Hên là Lăng Vân Dục chỉ còn sót lại ý thức bản năng chứ chưa tỉnh táo hẳn, chẳng đợi Hà Duy đáp lại, hắn đã chau mày, tiếp tục hôn mê.

Dù hắn mất ý thức, nhưng tay nắm Hà Duy lại như kim sắt kẹp chặt gắt gao, khó lòng lay chuyển được.

Hà Duy thử gỡ mà không ra, tiếp theo cậu không dám lấn chần nữa, đành mặc cho hắn nắm.

Chẳng qua tư thế này thật quái đản, cậu định công Lăng Vân Dục, nhưng vì tay phải bị đối phương nắm chặt, đến sức còn chả dùng được chứ đừng nói công, đành chậm rãi diu hắn dò dẫm từng bước về trước.

Kiếp trước Hà Duy là trạch, kiếp này là củi mục, giờ chẳng hiểu sao lại biến thành bắt nam bắt nữ. Ngặt nổi, cặp ngực mọc thêm không khiến sức cậu trâu hơn miếng nào, miễn cưỡng diu Lăng Vân Dục đi khoảng một khắc, cậu đã mệt tới mức thở hồng hộc.

May mà Liên Thiên Tông chiếm cứ bảo địa, dù cả tông môn bị diệt, song mấy hang động tự nhiên vẫn san sát như cũ.

Đi chừng hai khắc, cuối cùng Hà Duy cũng tìm được một cái hang che gió che mưa. Bởi hang quá nhỏ, chỉ rộng cỡ hai mét vuông, nên liếc sơ từ xa là thấy ngay, bên trong cũng không có nguy hiểm, Hà Duy an tâm đi vào.

Trong hang trống rỗng, chắc do nhỏ quá nên không có giá trị sử dụng, vì vậy vẫn bỏ hoang.

Hà Duy cố gắng đỡ Lăng Vân Dực tới một chỗ khô ráo, sau đó cậu lại bắt đầu buồn rầu.

Lăng Vân Dực vẫn nắm chặt tay cậu, cậu chả làm được gì sất!

Nhưng hiện còn rất nhiều việc phải làm.

Quần áo họ đều ướt, để phòng ngừa cảm mạo phát sốt, tốt nhất nên mau chóng cởi ra, rồi nhóm lửa hong khô. Nếu may mắn bắt được con gà rừng, chén cái chân gà lấp đầy bụng càng tuyệt hơn.

Tiếc là... cậu chẳng làm được gì cả.

Hà Duy không cam lòng, thử gỡ tay Lăng Vân Dực lần nữa, ngật nổi đôi tay thoát nhìn trắng trẻo thon dài lại khỏe tới kỳ cục, cậu dốc cạn sức cũng không lay động mấy may.

Rõ ràng toàn bộ tu vi đã bị phế sạch, sao vẫn khỏe vậy?

Hà Duy thở dài, chả rõ Lăng Vân Dực trời sinh đã khỏe hay thân thể nam bắt nữ này quá vô dụng...

Tuy nhiên, đầu thể cứ dùng dằng như vậy hoài, trời biết Lăng Vân Dực chừng nào mới tỉnh, nếu đến ngày mai ngày một ngày kia thì sao. Bọn họ chưa kịp cảm mạo phát sốt thì đã chết đói rồi.

Hà Duy đang xoắn xuýt, giọng nói biến mất lúc trước lại bất ngờ vang lên trong đầu.

“Nhiệm vụ đồ (1): Làm quen Lăng Vân Dực đã hoàn thành. Phần thưởng 10 kim tệ. Hệ thống đã kích hoạt, có mở ra hay không?”

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Đối mặt với âm thanh kỳ dị này, Hà Duy chả thấy lạ nữa.

Dầu sao có bíp bốp mấy chẳng nữa cũng đỡ hơn cái thân xác nửa gái này, vì thế, Hà Duy bình tĩnh chọn mở ra.

Không cần lên tiếng, niệm trong đầu là đủ.

Hà Duy chỉ thấy trước mắt bỗng tối đen, giống như máy tính đang khởi động, sau một tiếng đình đoong, đối diện xuất hiện một bảng điều khiển màu hồng nhạt bán trong suốt.

Chính xác... đích thị là hồng nhạt, miệng Hà Duy giần giật, chẳng còn hơi sức đâu mà khinh bỉ cái màu hường phấn thiếu nữ ngây thơ đó nữa.

Trên tấm bảng màu hồng có nhiều mục lựa chọn xếp theo hàng dọc, thứ tự từ trên xuống dưới lần lượt là: Thông tin ký chủ, Mục tiêu xâm lăng, Nhiệm vụ, Kỹ năng, Ba lô, Cửa hàng.

Bên dưới sáu lựa chọn còn có một cái nút khá dài để trống, trên nút không đề cái gì, cũng chả rõ sử dụng ra sao.

Thân là một trạch nam, Hà Duy quả thực quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn với loại giao diện trò chơi này, căn bản không cần đọc hướng dẫn tân thủ, cậu chủ động ấn lên nút tương ứng, chẳng mấy chốc đã tìm hiểu được thông tin.

Thông tin ký chủ đại thể nói về thông tin cá nhân cơ bản của cậu bao gồm giá trị sinh mệnh, giá trị linh khí, giá trị tinh thần, độ nhanh nhẹn, vân vân. Hiện tất cả đều thấp hơn mức tiêu chuẩn, khỏi giải thích cũng biết là phế vật tay trái gà không chặt.

Mục tiêu xâm lăng thoát nghe tương đối khó hiểu, Hà Duy tiện thể mở ra luôn, bên trong trống hoác, chỉ có một chữ duy nhất: Lăng Vân Dực. Hà Duy đề lên chữ Lăng Vân Dực, chẳng phản ứng gì, vì vậy đặt qua một bên.

Nhiệm vụ thì dễ hiểu rồi, mở ra liền thấy những nhiệm vụ đã và đang hoàn thành. Hà Duy xem một lát, nhiệm vụ đã hoàn thành là “Làm quen Lăng Vân Dực”, nhiệm vụ đang tiến hành là “Phóng thuật trị liệu sơ cấp với Lăng Vân Dực”.

Nghĩa trên mặt chữ, Lăng Vân Dực đang bị thương nặng, chữa thương cho hắn cũng không có gì đáng trách, nhưng tiền đề là cậu phải có cái thuật trị liệu sơ cấp gì gì đó.

Tiếc rằng cậu không có, thế nên chỉ đành bỏ qua nhiệm vụ.

Vừa nghĩ thế vừa chọn mở mục Kỹ năng, sau đó chỉ thấy hai kỹ năng.

Kỹ năng đầu tiên: Thuật trị liệu sơ cấp (kỹ năng chuyên thuộc, chỉ có thể phóng với mục tiêu xâm lăng).

Kỹ năng thứ hai: Hiến thân (kỹ năng bị động, không thể chủ động phóng thích).

Hà Duy nhìn chằm chằm vào kỹ năng thứ hai, hai chữ “hiến thân” nom thế nào cũng có ý nghĩa sâu xa? Khụ khụ, nhất định không giống cậu nghĩ đâu, tuy cậu có thêm cặp buổi, nhưng cậu em tốt vẫn còn đây, hiến thân cái gì chứ, chắc chắn chẳng liên can tới cậu!

Tầm mắt dời khỏi từ “hiến thân”, Hà Duy trông thấy thuật trị liệu sơ cấp, xem ra nhiệm vụ ban nãy có thể hoàn thành rồi, không những có phần thưởng, mà còn giúp được Lăng Vân Dực, tốt lắm tốt lắm.

Xem xong kỹ năng, Hà Duy lại hăng hái ấn vào Ba lô, mở ra mới phát hiện trong đó có mỗi một ô vuông, chỉ có thể đặt vật phẩm cùng loại, phần sau trống trơn, nhưng phía trên có điều kiện mở rộng: Muốn mở rộng cần túi không gian lưu trữ tương ứng, hãy tự mình thu thập.

Hà Duy bĩu môi, còn phải tự thu thập á, cậu mà vớ được mấy thứ như túi càn khôn này nọ thì cần mở rộng ba lô làm chi? Xài luôn không được sao, thiệt vô bổ!

Sau Ba lô là mục cuối cùng, cũng chính là Cửa hàng.

Hà Duy rất hứng thú với cái này, chẳng biết bên trong bán gì nữa, cậu háo hức ấn mở, giao diện cửa hàng hiện lên, hào hứng xem qua một lượt, mắt liền tỏa sáng mãnh liệt.

Mì bò kho!

Cậu vậy mà thấy được mì bò kho nha!

Hà Duy: () chảy nước miếng...

Chẳng chút do dự, Hà Duy lạnh lẽo dùng sáu kim tệ mua hết ba tô mì bò kho xếp ngang trong đó.

Ôm Khang soái phó vào lòng, Hà Duy cảm thấy cực kỳ an toàn, quá tuyệt vời, cứ ngỡ từ nay phải vĩnh viễn chia ly với Khang soái phó rồi chứ, không ngờ đã mất nay lại có được!

*Khang soái phó: hàng nhái của mì Khang sư phụ

Nhân sinh chỉ cần tốt đẹp thế này thôi là cậu thỏa mãn lắm rồi.

Hà Duy ngất ngây một lúc mới lấy lại tinh thần tiếp tục tham quan cửa hàng.

Cửa hàng trong hệ thống cực kỳ khiêm tốn, chỉ có sáu ô vuông bán sáu loại đồ vật, đã thế còn không đặt chồng. Như mì bò kho ấy, mới ba tô đã chiếm ba ô, ba ô còn lại gồm một thùng nước sôi, một bộ nam trang sạch sẽ và một cái chăn mỏng.

So với bàn tay vàng cuồng bá duệ trong tiểu thuyết, mấy thứ trong cửa hàng hệ thống của Hà Duy quả thực chỉ đủ phục vụ nhu cầu thiết thực. Không bí tịch độc môn, không linh đan diệu dược, càng không có linh sủng kỳ trang, chỉ có đồ dùng sinh hoạt bình thường...

*cuồng bá duệ: điên cuồng bá đạo khí phách

Hà Duy lại chẳng thấy có gì không tốt, những thứ này thực dụng hơn võ công bí tịch nhiều.

Cậu chỉ có tổng cộng mười kim tệ, đã xài sáu, còn dư bốn. Cậu dùng một kim tệ mua nước sôi, hai kim tệ mua quần áo, còn đồng cuối cùng thì mua luôn cái chăn mỏng kia.

Mười kim tệ vừa đủ xài, chẳng dư chút nào.

Cửa hàng rộng tuếch, Hà Duy định tắt thì thấy xuất hiện một hàng chữ: Hàng hóa đã bán hết, sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể tùy ý làm mới cửa hàng.

Hà Duy giật mình, hóa ra là thế, không ngờ cửa hàng này lại hoạt động theo hình thức như vậy.

Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, cửa hàng làm mới hàng hóa, mỗi lần chỉ đổi sáu loại vật phẩm, còn ra vật gì thì hoàn toàn ngẫu nhiên.

Nhưng vậy cũng đủ khiến hai mắt Hà Duy sáng rỡ rồi.

Miễn làm xong nhiệm vụ là có kim tệ, kim tệ có thể mua mì bò kho, mì bò kho... Chao ôi! Thế giới của cậu thoát cái trở nên lộn lầy quá đi mất!

Tuy chả biết hệ thống từ đâu chui ra và mục đích của nó là gì, song hiện tại xem ra nó không tồi chút nào đâu!

Hà Duy không khỏi suy nghĩ lạc quan, dù cậu xuyên vào sách, dù cậu biến thành bất nam bất nữ, nhưng tựa hồ cũng chưa tới mức xúi quẩy cực độ, chẳng phải có bàn tay vàng chủ động dâng lên mặc cậu sử dụng đấy sao!

Việc cấp bách là mau chóng dàn xếp cho Lăng Vân Dục.

Hà Duy không dùng thuật trị liệu sơ cấp ngay mà thay quần áo cho hần trước, đầu thể bắt Lăng Vân Dục mặc đồ ướt mãi được.

Nghĩ vậy, Hà Duy bèn bắt tay cởi quần áo hần, hiềm nỗi trang phục cổ thực sự quá rườm rà, mà cậu chỉ xài được mỗi tay trái, thực sự rất khó cởi. Dẫu quần áo trên người Lăng Vân Dục đã rách bươm, nhưng Hà Duy cũng tốn cả mớ sức mới miễn cưỡng lột được áo.

Vừa cởi ra, ***g ngực lồ lộ trơn bóng lộ ra, Hà Duy nhìn mà tim chợt đập mạnh.

Dựa vào! Nhân vật chính không hổ là nhân vật chính! Đãi ngộ quá tốt rồi!

Dáng người này... mặc trường bào tay rộng không hiện rõ, lột ra cái là toàn hàng tuyến không!

Vòm ngực rắn chắc, cơ bụng tuyệt đẹp, cả nhân ngư tuyến khiêu gợi kia nữa... Khụ khụ, mặc dầu đều là đàn ông đàn ang, nhưng Hà Duy vẫn có chút ghen ăn tức ở nho nhỏ.

Cố gắng vực dậy tâm trạng, Hà Duy giở bộ nam trang ra, tính mặc cho Lăng Vân Dục.

Chẳng qua mặc thì mặc nhưng lại đựng độ ca khó.

Lúc cởi quần áo, hai tay nắm vào nhau thì còn dùng chiêu xé để thu phục, nhưng làm thế nào... mặc vào?

Hết cách rồi, Hà Duy chỉ đành đắp quần áo lên người hần trước, sau đó vẫn chưa an tâm mấy, bèn lấy thêm chăn mỏng đắp cho hần. Ít nhất có thể giữ ấm, coi như tránh được phong hàn.

Làm xong hết mọi việc, Hà Duy quyết định vận dụng thuật trị liệu sơ cấp.

Tuy chưa từng sử dụng, song chắc không tới nỗi khó, Hà Duy mở mục Kỹ năng, chọn thuật trị liệu sơ cấp, rồi quyết đoán ấn xuống.

Vậy chắc được rồi nhỉ?

Đang nghĩ thì đột nhiên có một luồng khí nóng dâng lên từ bụng dưới, Hà Duy ngẩn người, chưa kịp phản ứng, thân thể đã bắt đầu mất khống chế.

Cậu trơ mắt nhìn chính mình cúi xuống, chậm rãi áp sát Lăng Vân Dực, khi cặp buồm cao ngất đụng phải vòm ngực hắn, môi Hà Duy cũng dán chặt vào môi hắn.

Vô luận thế nào cũng chưa từng nghĩ đến tình cảnh này, Hà Duy bỗng trợn to mắt, nỗ lực nâng người dậy, nhưng cơ thể chết bầm này cứ như bị thôi miên, hoàn toàn không chịu sự điều khiển của cậu!

Chưa bao giờ hôn ai, Hà Duy thực tình không biết phải làm sao, cũng chẳng rõ ý nghĩa của màn khóa môi quái lạ này.

Đầu óc đương rối loạn, hơi nóng vừa nãy lại nhanh chóng dâng lên, Hà Duy bị ép há miệng, thông thả vươn đầu lưỡi, rồi cố gắng tách mở để thò vào miệng người ta.

Ngay khoảnh khắc hai lưỡi giao nhau, hơi nóng như tìm được cửa đột phá, nháy mắt tuôn ra hết như dòng sông vỡ đê, một đi không trở lại.

Hà Duy bị động giao ra, theo hơi nóng không ngừng tuôn, cảm giác mất sức mãnh liệt cũng cấp tốc ập tới.

Đang lúc cậu cạn kiệt sức lực, một đôi mắt đen nhoáng cái khóa chặt cậu.

Lý trí vội vàng trở về vị trí cũ, Hà Duy trợn mắt nhìn hắn, trong đầu chỉ hiện lên một dòng chữ loang lổ máu: Đậu má, bố đây hun lên một thằng con trai, còn mẹ nó bị bắt tại trận!

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Hai mắt nhìn nhau, mặt Hà Duy tràn ngập kinh hoàng.

Hên là dây đàn trong đầu cậu chưa đứt hẳn, Hà Duy cuống quýt đứng dậy, định thoát khỏi tình trạng quần bách này. Cậu vừa dợm làm thế, gã trai đang dây dưa môi lưỡi với Hà Duy tức khắc giữ chặt eo cậu, ôm cậu thật chặt, nụ hôn trên môi càng thêm kịch liệt.

Hà Duy trợn mắt kinh ngạc, não bộ nháy mắt cháy hàng! Đầu lưỡi vốn dĩ không nhúc nhích bỗng dưng linh hoạt hẳn lên, cuốn lấy lưỡi cậu, liếm khoang miệng cậu, dẫn dắt cậu quần quýt nhảy múa không cho phép cự tuyệt.

Cậu bị động thừa nhận, nếu nói nụ hôn trước đó của Hà Duy chỉ như đốm lửa trong đêm đen, vậy giờ phút này thứ Lăng Vân Dực cho cậu chẳng khác chi ngọn lửa hung mãnh giữa chốn đồng hoang ngày thu, khí thế mãnh liệt, không thể nào chống đỡ.

Đòi hỏi gấp gáp và xâm chiếm cuồng nhiệt, hơi thở bốc lên khiến lòng người nhộn nhạo, cả thể xác lẫn tinh thần đều mê đắm. Hà Duy còn chưa có cả nụ hôn đầu, làm sao đỡ được nụ hôn cháy bỏng mê say triền miên thế này, chả mấy chốc đã mặt đỏ tai hồng, khó thở... Nhưng đối phương chưa hề có ý buông tha cậu.

Đầu óc Hà Duy nhào thành một đồng hồ dán, cảm giác kiệt sức mạnh mẽ ập tới, cậu gần như mất khả năng suy nghĩ.

Đương ý loạn thần mê, một âm thanh sắc bén vang lên trong đầu: “Chú ý, linh lực ký chủ quá thấp, hãy tạm dừng phóng kỹ năng.”

Hà Duy giật mình, chợt tỉnh táo lại, cậu đang dùng kỹ năng sao? Đúng rồi, là thuật trị liệu sơ cấp!

Ý nghĩ vừa lóe lên, Hà Duy liền hoảng sợ, cậu rốt cuộc cũng nhận ra điểm bất thường.

Cậu với Lăng Vân Dực đang duy trì động tác thân mật nhất, nhưng sau khi loại bỏ tất cả ái muội, thực tế là sức lực của cậu đang không ngừng chảy về phía đối phương từ nơi đầu lưỡi giao nhau.

Cảm giác thoát lực kỳ lạ kia nào phải ảo giác, mà là khí lực trong cơ thể đang chân chính cạn kiệt.

Hà Duy khiếp sợ, giọng nói trong đầu như báo động được phát tuần hoàn: “Chú ý, linh lực quá thấp, nếu tiếp tục sử dụng kỹ năng sẽ tiêu hao sinh mệnh.”

Tuy không hiểu những từ ngữ này mấy, nhưng đã liên lụy đến sinh mệnh chắc chắn không phải việc nhỏ.

Hết thấy kiểu diễm nhanh chóng rút đi, cảm giác hư thoát cường liệt tập kích, cậu càng không dùng được khí lực, cũng càng khó thoát khỏi Lăng Vân Dực, đã chẳng thể tránh thì chỉ còn nước bị đòi hỏi vô độ, cuối cùng... chính là con đường chết.

Âm thanh cảnh báo vẫn lặp đi lặp lại, Hà Duy sốt ruột khủng khiếp, làm ơn làm phước đừng nói mấy lời thừa thãi nữa được không, mau cho cậu biết cách đình chỉ thi pháp đi chứ!

Đáng tiếc, không ai buồn đáp lại.

Dẫu Hà Duy sống rất nhàm chán, nhưng cậu không muốn chết bất đắc dĩ vậy đâu!

Cầu trợ giúp từ cái hệ thống chết tiệt không có kết quả, cậu đành tự lực cánh sinh.

Cậu nhìn Lăng Vân Dực, tuy nói chẳng nên lời, song trong mắt ngập tràn nôn nóng và xin giúp đỡ. Lăng Vân Dực nhìn cậu không chớp mắt từ đầu đến cuối, ngật nổi tròng mắt đen kia cực kỳ u ám, màn đen dày đặc chẳng có lấy một tia sáng.

Hắn giống như dã thú đói khát tóm được con mồi, không muốn buông ra mấy may, chỉ muốn tuân theo bản năng mà điên cuồng chiếm đoạt hương vị ngọt ngào cảm dỗ ấy.

Từng cơn khó thở truyền đến, Hà Duy không muốn chết ở đây, bất thành linh, linh quang chợt hiện trong đầu.

Cậu cuống cuống hạ mệnh lệnh: Khởi động hệ thống!

Đúng như cậu mong muốn, bằng điều khiển hệ thống xuất hiện, Hà Duy giữ vững tia minh mẫn cuối cùng, nỗ lực chọn mở kỹ năng, ấn nhẹ lên “Thuật trị liệu sơ cấp”.

Linh lực ào ạt tuôn ra chợt ngưng bật như bị đập nước lớn chặn đứng.

Hà Duy thở phào, rốt cuộc cũng... dừng lại, kỹ năng đình chỉ, sức mạnh không chảy đi nữa, cậu không cần lo chết do kiệt sức.

Bảo thì bảo thế, nhưng... Hà Duy bị đất phát hiện, cậu vẫn chẳng động đậy được xíu nào!

Mặc dù đã ngưng chuyển giao linh khí, song Lăng Vân Dực vẫn chưa chịu thả cậu ra, tay trái nắm tay phải cậu, tay phải ôm chặt eo cậu, mà trên môi...

Não Hà Duy ong lên, không còn cảm giác sợ hãi vì mất đi linh khí, nụ hôn sâu triền miên càng rõ ràng hơn, xúc cảm tê dại nơi đầu lưỡi lan đến đỉnh đầu, khiến cậu nhịn không được run rẩy.

Cái quái gì thế này! Không thể hôn tiếp nữa!

Cậu vận dụng toàn bộ sức lực cố gắng đứng dậy, lại không ngờ trước đó làm cách nào cũng chẳng thoát nổi ôm ấp, giờ thoảng cái đã buông lỏng.

Hà Duy vội vàng đứng lên, há miệng thở phì phò, vì bị kinh hãi nên cậu tính vỗ vỗ ngực theo thói quen. Vừa vỗ một cái liền chụp ngay lên hai cục mềm nhũn... Sững sốt nửa giây, Hà Duy tức khắc rút tay về như bị phỏng, cậu thế mà lại quên bồng cặp buồm trước ngực!

Trong lúc thăng thốt, khóe mắt thoảng liếc qua thì vừa vặn đối diện Lăng Vân Dực.

Mắt đen âm u không ánh sáng, sâu thẳm tĩnh mịch, đang nhìn cậu không chớp.

Hà Duy ngẫm kinh hãi, Lăng Vân Dực tỉnh rồi tỉnh rồi, khoan đã... cậu nên giải thích nụ hôn vừa nãy thế nào đây? Bảo không phải mình thừa cơ sàm sỡ hắn, mà là đang phóng thích thuật trị liệu chữa thương cho hắn một cách thuần khiết?

Dựa vào... Có ma mới thêm tin!

Phiền muộn quá đi mất, Hà Duy thật muốn đào hố chôn luôn mình xuống.

May mà ông trời còn lưu lại một đường sống cho cậu, Lăng Vân Dực lẳng lẳng nhìn cậu chốc lát, rồi lại chậm rãi nhắm mắt.

Hà Duy hít sâu một hơi, cuối cùng cũng ngộ ra.

Linh cảnh bị hủy, tu vi mất hết, còn bị thương nặng, ý chí kiên cường mấy cũng không thể tỉnh táo nhanh như vậy, đoán chừng bản năng còn sót lại đã thay hẳn chống chọi, giúp hắn vô thức hấp thụ linh khí để sử dụng.

Hà Duy hoàn toàn tin tưởng sức sống của Lăng Vân Dực. Nam chính số khổ thế này đâu dễ gặp, bên cạnh cậu vừa vặn có một người. Trong bộ truyện [Vong Đồ], Lăng Vân Dực quả thực luôn quanh quẩn ven rìa sinh tử, mà lần nào cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, sức mạnh sau khi dự hỏa trùng sinh còn tăng thêm một bậc, hiềm nỗi... tâm lý lại thụt lùi, trở nên ngày càng âm u, cực đoan hơn. Đến cuối cùng, tu vi hắn bước lên đỉnh cao nhất, nhưng lại vô tình vô tâm, vô cớ vô phước, trình độ tàn nhẫn ác liệt ngang ngửa đại biến thái Trúc Uyên.

*vô cớ vô phước: không biết sợ

Hà Duy cảm thán một phen, sau đó thu hồi suy nghĩ, dù cậu biết rõ phần sau như thế nào nhưng chẳng bận tâm, việc gấp trước mắt khiến cậu buồn bực là làm sao thoát khỏi trạng thái này.

Hệ thống vừa gọi ra ban nãy vẫn chình ình trước mặt, cậu mở ra xem một lượt, nhiệm vụ chữa trị chưa hoàn thành, song bên dưới có thêm một thanh tiến độ biểu hiện 1/10.

Hà Duy với điểm toán tiểu học luôn đạt mức tối đa tỏ vẻ, cậu dòm phát hiểu ngay... chẳng qua thực tình không muốn đối mặt với hiện thực tí nào.

Chả lẽ còn phải thi triển thuật trị liệu sơ cấp chín lần nữa mới hoàn thành nhiệm vụ? Chả lẽ còn phải khóa môi với Lăng Vân Dực chín lần nữa? Không phải một lần hai lần, mà là chín lần đó! Hôn một tên đực rửa chín lần... Dẫu cậu có thêm cặp buổi, nhưng ăn hiếp cậu như vậy mà coi được hả!

Lật bàn! Ai chữa thì chữa đi, bỏ mặc kệ!

Hà Duy hằm hừ ngồi xuống đất, mãi tới khi bụng kêu rột rột loạn cả lên, cậu mới thấy đói đến mức bụng dán vào lưng, đói, đói quá đi mất, nuốt được cả con voi luôn đấy!

Chả thèm bận tâm gì khác nữa, Hà Duy cầm Khang soái phó xé bao, rồi lấy nước sôi nấu mì.

Chẳng biết do quá đói hay hôn môi tiêu hao thể lực, tóm lại cậu ăn một hơi không nghỉ, chén sạch hai tô mì xong mới thấy bình tâm lại, bụng no rồi, tâm trạng khó ở cũng khá khẩm hơn chút.

Còn dư nửa thùng nước sôi, nhưng mì bò kho chỉ còn một tô, Hà Duy bi thương nhìn tình yêu đích thực còn lại, bắt đầu do dự.

Không chữa khỏi cho Lăng Vân Dực, cậu liền hết cách hoàn thành nhiệm vụ, chưa hoàn thành nhiệm vụ sẽ không thể làm mới cửa hàng, không làm mới cửa hàng, Khang soái phó cũng vĩnh viễn báai bai cậu luôn.

Nghĩ liền một mạch, tim lại nghẹn tới độ không thở nổi.

Nhưng mà... cậu thực sự nên vì mì bò kho mà hôn Lăng Vân Dực một hai ba... chín lần ư?

Hôn hoài thế thật không vấn đề gì chứ? Cậu còn chưa từng hôn tiểu cô nương xinh xắn nào đâu, ấy mà lại dâng nộ hôn đầu tiên, nộ hôn thứ hai đến tận nộ hôn thứ chín cho một gã trai.

Ừm... tuy gã trai này đẹp thật đó... nhưng có đẹp cũng là đực rửa nha!

Hà Duy nghiêm túc đánh giá Lăng Vân Dực, da hắn trắng trẻo, ngũ quan tinh xảo, song dòm từ góc độ nào cũng là một chàng trai anh tuấn, cần bản không cách nào tưởng tượng thành con gái!

Hà Duy treo hai hàng lệ mì sợi ngồi trong góc vẽ vòng tròn.

Mì bò kho, tiết tháo, mì bò kho, tiết tháo... Cứ thế xoắn quấy đến tận lúc hoàng hôn buông xuống, bụng Hà Duy lại kém cỏi mà réo gọi lần nữa.

Thể hội được thế nào là đối khổ lạnh lẽo, nhìn chăm chặp tô mì cuối cùng, cậu – một nam tử hán chân chính – quyết định thỏa hiệp với số phận!

Hôn... thì hôn!

Lương y như từ mẫu, nếu cậu học xong kỳ thuật bậc này thì cũng xem như nửa thầy thuốc, cứ coi Lăng Vân Dực là bệnh nhân đi.

Hôn chín lần thôi mà, hôn xong mình có mì bò kho, Lăng Vân Dực cũng sống sót.

Một công đôi việc, có gì không làm?

Còn tiết tháo á, Hà Duy cười thê lương, trên có cặp bưởi dưới có thằng em thì còn tiết tháo cái rắm!

Nghĩ thông suốt rồi, Hà Duy bắt tay hoàn tất nhiệm vụ.

Đương nhiên, lần này cậu đã học khôn, trước khi dùng kỹ năng phải xem thông tin ký chủ trong hệ thống, xác định giá trị linh lực đầy đủ mới ấn mở kỹ năng.

Lựa chọn thuật trị liệu sơ cấp, Hà Duy cắn răng nhấn xuống.

Cảm giác ngẩn ngơ một lần nữa đột kích, thân thể mất khống chế nghiêng về trước, ngay khoảnh khắc môi dán vào nhau, Hà Duy liền nhắm mắt.

Vỏ mép rồi cho nứt luôn, coi như... coi như đang hôn một mỹ nữ tuyệt thế đi!

Cậu thông thả vươn đầu lưỡi thâm nhập vào miệng Lăng Vân Dực, vừa chạm vào lưỡi hắn thì đột ngột bị quần lấy, cảm giác tê rần nhanh chóng dâng lên, Hà Duy không nhịn được khẽ rên. Âm thanh nhỏ vụn khiến người dưới thân bỗng mở mắt, đôi mắt đen khóa chặt cậu, như thể chỉ nhìn thấy mỗi mình cậu, sâu trong con ngươi không có tiêu điểm chỉ phản chiếu một bóng hình duy nhất.

Hà Duy bị hôn đến mù người, tận khi âm thanh cảnh báo vang lên mới bối rối khởi động hệ thống, vội vã ngưng phóng kỹ năng.

Giãy khỏi lòng Lăng Vân Dực, Hà Duy thở dốc, đầu choáng tâm hoảng, cậu lại thấy đói rồi!

Hai tô mì bò kho duy trì được một lần thi pháp, cậu chỉ còn một tô, kiên trì qua tám lần sau bằng cách nào đây?

Hừm... Hà Duy nghiêm túc suy ngẫm, lần sau cậu phải đối hôn sâu thành hôn phốt mới được!

—

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Hôn sâu thành hôn phốt.

Hà Duy nghĩ đến ngon ăn, chẳng qua lúc thực thi có chút khó khăn.

Cậu không hôn Lăng Vân Dực, Lăng Vân Dực giữ nguyên bộ dạng mỹ nhân say ngủ. Nhưng chỉ cần cậu hôn lên, mỹ nhân lập tức mở mắt ôm chặt eo cậu, cuốn lấy lưỡi cậu, chưa hôn triệt triệt để để thì nói thế nào cũng không chịu buông ra.

Vừa hôn thêm hai lần và dùng mì bò kho để khôi phục đủ giá trị linh khí lại hạ xuống 60%, Hà Duy hít sâu một hơi, thực tình đầu thể cứ như vậy, cậu phải động não nghĩ cách khác mới được.

Cứ phóng túng như vậy hoài, mì bò kho ăn hết, giá trị linh lực cũng cạn. Tới hồi phóng không phóng được kỹ năng nữa, chẳng những không thể cứu Lăng Vân Dực, mà nhiệm vụ cũng bất thành. Vậy hai người chỉ có thể ngồi trong sơn động chờ chết đối thôi.

Tiếc rằng lần trước cậu không hiểu chuyện, chén một hơi hết hai tô mì. Vì giá trị linh lực tối đa là một trăm, mà một tô mì cung cấp một trăm điểm, thế nên có ăn hai tô cũng chỉ đạt một trăm, nào ngờ lại lãng phí một tô. Nếu ăn dè xén một chút, cậu sẽ có ba trăm điểm linh lực quý giá, cũng đủ ứng phó nhiệm vụ lần này.

Hồi hận cũng vô dụng, Hà Duy thôi suy nghĩ vẩn vơ, để não hoạt động với cường độ cao, khoảng nửa khắc sau, cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp.

Mỗi lần cậu đều sử dụng kỹ năng trước, sau đó mới hôn lên, nếu đổi lại thì sao? Thoạt tiên cứ hôn lên, sau đó phóng thích kỹ năng, lướt qua một cái rồi ngưng, sau đó cậu có thể nhanh chóng chấm dứt!

Đúng! Quyết định vậy đi!

Hà Duy đặc biệt khen ngợi sự cơ trí của mình, cậu hưng phấn đứng lên, chuẩn bị thực hành.

Ngồi bên cạnh Lăng Vân Dực, đánh giá tỉ mỉ chốc lát, cuối cùng lại bắt đầu lúng túng.

Trước đó là kỹ năng thôi thúc thân thể, cậu bị ép hôn, nhưng lần này cậu phải đích thân chủ động đi hôn...

A a a, Hà Duy kêu rên trong lòng, không thể hạ môi được!

Xoắn xuyết một hồi, mắt thấy sắc trời bên ngoài dần tối, Hà Duy chẳng dám lè mề nữa. Đã hôn bốn lần rồi, tuy rằng cậu bị động, nhưng giờ lại ngưng ngừng thì cũng quái đản quá đấy.

Hà Duy hít sâu, rốt cuộc cũng lấy được dũng khí, cậu hơi cúi xuống, nhìn chằm chằm đôi môi xinh đẹp của Lăng Vân Dực, yết hầu khẽ lay động trong vô thức.

Trong lòng trào dâng chút mê mẩn, cậu vội vàng đập xuống, vừa lằm bằm chỉ là chữa thương thôi, vừa chuẩn xác dán lên. Môi chạm môi dĩ nhiên không đủ. Hà Duy run rẩy vươn đầu lưỡi khẽ đẩy về trước, dễ dàng thăm dò vào, nhưng vừa quán lấy thì một luồng điện lại chạy tán loạn khắp người.

Như thường lệ, Lăng Vân Dực tức khắc mở mắt ôm eo cậu, chẳng nói chẳng rằng làm sâu hơn nụ hôn.

Do không phóng thích kỹ năng nên Hà Duy được thưởng thức nụ hôn nồng nhiệt say đắm này vô cùng rõ ràng, hơi nóng khi bị hôn lan khắp toàn thân, tâm trí lung lay, mãi tới khi cậu nhạy cảm nhận thấy thăng em nhà mình hơi hơi ngóc đầu, bấy giờ mới chợt bừng tỉnh.

Chẳng dám chậm trễ nữa, ngay bây giờ phải gọi hệ thống rồi phóng kỹ năng. Hơi nóng cuộn cuộn trong người mãnh liệt truyền ra từ đầu lưỡi, Lăng Vân Dực nếm được ngon ngọt, tay liền ôm thật chặt, hôn càng sâu hơn, lưỡi gât gao cuốn lấy người ta, kịch liệt tới độ chỉ hận không thể nuốt cả xương cốt vào bụng.

Hà Duy chống đỡ kiểu nào được, cậu thừa dịp trong óc còn một tia tỉnh táo, cấp tốc đình chỉ phóng thích, nhưng dù thế cũng trôi mất chừng mười lăm điểm linh lực.

Một nụ hôn chấm dứt, Hà Duy sắp tắt thở tới nơi.

Nguy hiểm quá đi mất... Mà cái chuyện chết người này còn phải làm năm lần nữa lận...

Hơn nữa, phải kiểm soát bản thân thật chuẩn xác trong năm lần này. Chỉ còn bốn mươi lăm điểm linh lực quý giá, cậu nhất định phải khống chế độ tiêu hao tại mức chín điểm trở xuống trong mỗi lần phóng kỹ năng.

Thật khó...

Nhưng đã vượt qua một nửa, chả lẽ bỏ dở nửa chừng?

Hà Duy vỗ vỗ hai má, buộc mình tỉnh táo lại, làm được, cậu chắc chắn làm được.

Phải nhân lúc còn nóng làm ngay, Hà Duy không rề rà nữa, bình ổn hơi thở gấp gáp một chút, đoạn cúi xuống...

Làm liền ba lần, lần đầu tiên khống chế không tốt, hao mất mười điểm linh khí, lần thứ hai chín điểm, lần ba vì quá căng thẳng nên chế ngự ở mức tám điểm.

Còn hai lần cuối cùng, Hà Duy thực sự có chút chịu hết nổi, cậu nhìn thùng nước đã lạnh, thầm nghĩ đi rửa mặt cho bình tĩnh chút...

Cậu đi đến trước thùng nước, vừa vươn tay liền ngớ ra.

Cậu chưa từng thấy dáng vẻ hiện tại của mình, hình ảnh phản chiếu trong nước xem như là lần đầu.

Dung mạo tương tự gương mặt nguyên bản sáu bảy phần, khác cái là xinh đẹp, tinh xảo hơn, bớt chút khí khái đàn ông nhiều thêm sự quyến rũ của phái yếu, nhưng mấy cái này đều chấp nhận được.

Khiến Hà Duy kinh ngạc là: Ánh mắt của người trên mặt nước ướt át mê ly, hai gò má ửng hồng vì động tình, đôi môi mềm mại đỏ hồng như có thể nhỏ nước.

Hà Duy sửng sốt, cái người mặt đầy xuân tình này... là ai!

Hoảng hốt tránh xa khỏi thùng nước, Hà Duy ngay cả mặt cũng hết dám rửa.

Tỉnh lại nào, Hà Duy cũng hiểu, lừa mình dối người làm gì, dù không nhìn mặt nước cậu cũng rõ trạng thái của mình lúc này. Thân là đàn ông con trai, tuy còn là trai tơ, nhưng cậu cũng biết bản thân đang có chút nhộn nhạo.

Không nhắc tới cái khác, chỉ riêng cậu em vẫn hiên ngang đứng đấy đã tỏ rõ vấn đề.

Hà Duy thở sâu, an ủi chính mình, không sao cả, chuyện này rất bình thường, bất kể ai hôn bảy tám lần như thế đều sẽ có phản ứng, chứng tỏ cậu là đàn ông bình thường... Không còn ý gì khác.

Thở dài một hơi, Hà Duy bình tĩnh đứng lên, hai lần cuối phải tốc chiến tốc thắng!

Trước lạ sau quen, đến lần thứ bảy đã vô cùng quen thuộc, Hà Duy hôn lên, bị khiêu khích một trận, cắn răng phóng kỹ năng. Sau đó, một cảm giác tê dại càng khiến người ta run rẩy tập kích, cậu kiên trì chống chọi, mất thấy giá trị linh khí hạ xuống chín điểm, cậu nhanh chóng ấn đình chỉ.

Tốt rồi, còn một lần nữa thôi.

Không ngừng lại, thậm chí còn chẳng đứng dậy mà tiếp tục duy trì tư thế hôn môi, cậu một lần nữa xâm nhập vào miệng hắn, triền triền miên miên, cảm dỗ đắm say. Hà Duy cảm thấy trái tim đập loạn thình thịch, vô số khí nóng chạy loạn trong người, cuối cùng tập trung tại bụng dưới.

Nhịn... Nhịn xuống.

Hà Duy cố gắng néo đùi lấy về một chút thanh minh, rồi gấp rút phóng kỹ năng, linh khí vừa trào ra, Lăng Vân Dực tất nhiên càng điên cuồng cướp lấy, càng về sau càng nóng bỏng và nồng nhiệt hơn. Nháy mắt, trong đầu Hà Duy vang lên âm thanh cảnh báo, cậu vội ấn dừng.

Kết thúc, cuối cùng cũng kết thúc.

Song kỹ năng chấm dứt, bề dục trong lòng lại dậy sóng mãnh liệt, Hà Duy biết mình nên rời khỏi, nhưng cậu không động dậy được, thực tình không động dậy nổi.

Áp sát vào Lăng Vân Dực, Hà Duy mất kiểm soát cọ cọ lên người hắn, nụ hôn trên môi vẫn làm lòng người mê say như trước, lửa nóng từ bàn tay trên eo như muốn đả thương người.

Dẫu không có linh khí dẫn dắt, không có kỹ năng thôi thúc, môi lưỡi bọn họ vẫn quấn quýt không ngừng, luồn lách, liếm láp, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kích thích. Khi một luồng khoái cảm xông lên não, trước mắt Hà Duy bỗng sáng lóa.

Cái này... chấm dứt thật rồi.

Toàn thân Hà Duy xụi lơ.

Sau khi nghỉ một lát, cậu phục hồi tinh thần, ý thức bản thân vừa làm gì, cả người Hà Duy liền không xong. Ngay sau đó, cậu nhảy dựng lên, vội vàng lui về sau, suýt nữa đụng vào tường.

Dưới thân dính dính, lòng tràn đầy bất an và xấu hổ, đáy lòng Hà Duy ngoài muốn chết chỉ có muốn chết.

Cậu sợ hãi nhìn về phía Lăng Vân Dực, an tâm khi thấy đối phương vẫn hôn mê. Cậu vừa thở phào, lại bất chợt phát hiện bên cạnh Lăng Vân Dực có một tia sáng vàng kim lóe lên, vây quanh lấy hắn, lát sau kim quang lại nâng thân thể Lăng Vân Dực lên giữa không trung, tóc dài như mực rũ xuống, áo dài màu trắng treo lơ lửng, da thịt trơn mịn lộ ra như thể được ánh nắng chói chang bao phủ, tỏa hào quang rực rỡ.

Hà Duy ngẩng đến ngẩn ngơ, đầu lại đình một tiếng, một giọng nói vang lên: “Trị liệu thành công, nhiệm vụ hoàn thành, được thưởng ba mươi kim tệ.”

Ba mươi kim tệ tương đương mười lăm tô mì bò kho, Hà Duy lặng lẽ ứa nước miếng, rốt cuộc thoát khỏi bối rối.

Tuy... cậu mới làm chuyện rất không biết xấu hổ, nhưng, nhưng... cũng là bất đắc dĩ nha!

Đàn ông bình thường nào hôn khoảng mười lần như vậy mà kiềm lòng nổi.... phải không.

Mau chóng xua hết mất thứ vớ vẩn trong đầu, Hà Duy tĩnh tâm nín thở, hòa hoãn xao động trong tim.

May mà thuật trị liệu sơ cấp có tác dụng, Đẩu Linh của Lăng Vân Dực tỉnh lại, bắt đầu tự chữa trị thương tổn trên thân thể, vậy nên chắc hẳn không phát giác chuyện ban nãy đâu.

Hà Duy lắc đầu thật mạnh, dấu sao cũng chẳng ai biết, cậu, cậu sẽ xem như chưa xảy ra chuyện gì!

Có điều, Hà Duy liếc mắt qua, thấy phía trên chần mông rơi dưới đất có một vết ướt quỷ dị. Hà Duy hấp tấp tiến lên, quăng luôn chứng cứ duy nhất vào ba lô chỉ có vẻn vẹn một ô vuông.

Đợi có cơ hội, cậu chắc chắn phải mang nó đi hủy thi diệt tích!

A... Hà Duy bỗng nhớ ra, cậu còn phải đổi bộ váy lụa mỏng này nữa.

Trên mặt cứng đờ, Hà Duy vội mở cửa hàng hệ thống, quả nhiên thấy vật phẩm trong cửa hàng đã thay đổi.

Hàng thứ nhất ba tô mì bò kho, hàng hai có một thùng nước sôi và một bộ quần áo, Hà Duy thấy quần áo thì khê thở ra, tốt quá, có đồ thay rồi.

Mua hết cả năm tồn chín kim tệ, trong túi còn dư hai mươi mốt đồng. Hà Duy tò mò nhìn hàng cuối, ở đó có một viên thuốc đỏ rực tên là Bạo Liệt Hoàn, chẳng biết sử dụng thế nào nhưng tên nghe rất kích thích.

Nếu giờ không mua, sau này làm mới cửa hàng sẽ chẳng còn nữa, ai quan tâm nó hữu dụng hay không, dù sao cũng chỉ cần năm kim tệ, mua luôn!

Sau khi quét sạch hết mọi thứ, Hà Duy lấy quần áo, vừa gỡ ra xem liền trợn mắt.

Mẹ kiếp! Thế quái nào lại là đồ nữ!

Thật mỉa nó bất công!

Vì cái lông gì lần trước là nam trang, mà lần này lại là nữ trang!

Miệng Hà Duy giật giật, nhưng đâu thể cứ mặc bộ váy dính đầy con cháu nhà mình mãi, thế nên đành nhận mệnh mà bắt đầu thay quần áo.

Mặc vào cũng dễ, lý y, nhu váy, khoan bào đại tុ, lụa choàng tinh tế... Dù động tác còn khượng mới lịch sự tao nhã, nhưng tốt xấu gì cũng mặc chỉnh tề.

*nhu váy, khoan bào đại tុ, lụa choàng =)

Hà Duy tới gần thùng nước, mượn mặt nước để soi, tâm tình khó chịu cực kỳ.

Da trắng xinh đẹp, hoa y pháp phối, quả xứng danh diện mạo khuynh thành.

Nếu bình thường thấy được mỹ nhân này, cậu khẳng định sẽ mừng rỡ không thôi, nhưng chính mình biến thành thì mỉa nó chẳng vui chút nào!

Hà Duy gượng gạo quay đầu đi, trong lòng thầm oán: Xin chào tiên nữ, bái bai tiên nữ!

Chẳng muốn nhìn bộ dạng đó của mình nữa, Hà Duy quay sang thu dọn chiến trường.

Lăng Vân Dực còn đang tự chữa trị, không biết chừng nào mới tỉnh, Hà Duy tiêu hao linh khí quá độ, lúc này lại đói bụng, bèn xắn tay áo ăn mì.

Ăn uống no say, trời cũng tối hẳn, sau một ngày một đêm chịu giày vò, Hà Duy có chút phiền muộn, không đầu lại tự đứng chạy tới làm bất nam bất nữ, vậy Hà Duy ở chỗ Lôi Minh thì sao? Còn đang ngủ ư?

Vừa nghĩ tới điều đó, một mùi tanh bất thành linh xộc vào mũi.

Hà Duy kinh hãi, quay đầu nhìn ra ngoài hang, lập tức bị quái vật đang nhe răng nhếch miệng đoạt mất tâm thần.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Nơi đây là địa bàn của tông phái Liên Thiên Tông, sao lại có loại mãnh thú này?

Ý nghĩa vừa thoáng hiện trong đầu, Hà Duy nháy mắt tỉnh ngộ, đứng rồi, chính vì chỗ này là phế tích của Liên Thiên Tông nên mới xuất hiện vô số mãnh thú!

Tại đại lục Đấu Linh, chỗ ở của mấy đại môn phái luôn tràn đầy linh khí, là nơi thích hợp nhất để bồi dưỡng Đấu Linh, nhưng đồng thời cũng không ngừng hấp dẫn quái vật lấy linh khí làm thức ăn.

Giả như tông phái còn vững, vậy các mãnh thú ủa tới mấy hôm nay vừa lúc trở thành bồi luyện phẩm cho môn hạ đệ tử, chẳng những giúp bọn họ rèn luyện linh kỹ, mà còn tôi luyện tâm tính. Nếu may mắn còn cướp được linh đan mãnh thú, đó là bảo bối tẩm bổ Đấu Linh.

Có điều, giờ đây tông phái diệt vong, đại năng ngã xuống, đám mãnh thú điên cuồng xông tới chẳng khác gì lưỡi hái tử thần, bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt lấy mạng người.

Hà Duy biết chính cái thiết lập lừa đảo này đã khiến Liên Thiên Tông từ trên xuống dưới không một người sống.

Tông chủ và trưởng lão bị Trúc Uyên chém chết, tiểu binh tiểu tướng sống sót lại bị mãnh thú ập vào cắn xé thành mảnh vụn.

Mà giờ khắc này, Hà Duy bị đất nhận ra mình chính là tiểu binh tiểu tướng xui thôi rồi đó!

Mãnh thú trước mắt có thân thể khổng lồ, hình dáng na ná heo rừng, nhưng răng nanh dài hơn, con người đỏ máu, bộ lông tản ra màu xanh lục quỷ dị.

Hà Duy đâu đã từng gặp qua trận địa thế này, mới chỉ đọc trong sách thôi, lúc tận mắt chứng kiến quả thực sợ tới nhũn cả chân.

Huống chi lúc này cậu tay trái gà không chặt, chưa nói đây là mãnh thú ăn thịt người, dù chỉ là một con heo rừng, cậu cũng tuyệt đối chẳng làm được trò trống gì.

Lăng Vân Dực còn đang hôn mê, thời điểm Đấu Linh tự chữa trị không thể bị quấy nhiễu, nếu cố tình ngăn trở, e rằng sẽ linh thể bạo vong.

Dẫu Hà Duy biết rõ Lăng Vân Dực sẽ không chết ở nơi này, nhưng [Vong Đồ] cũng đâu cho biết liệu bất nam bất nữ cậu có trấn trời gì tại đây không!

Bình tĩnh, trấn định, Hà Duy hít sâu một hơi, không thể ngồi chờ chết.

Dường như mãnh thú có điều kiên kỵ Lăng Vân Dực, vẫn ngập ngừng chưa tiến lên.

Hà Duy thăm cân nhắc, việc cấp bách, cậu nhất định phải kéo dài thời gian, nếu có thể kéo đến khi Lăng Vân Dực tỉnh lại, bọn họ sẽ có cơ hội sống sót.

Khóe mắt thoáng liếc qua, trông thấy nước sôi mới mua hãy còn nóng bỏng, Hà Duy bèn cắn răng nhấc thùng nước lên, dùng tô đựng mì làm đồ múc, hung hăng múc một tô nước hắt về phía mãnh thú.

Nước nóng hầm hập tạt vào mặt, mãnh thú kêu rên vì nóng, chỉ số thông minh của nó vốn không cao, vừa bị khiêu khích liền cuồng bạo. Mãnh thú dời tầm mắt khỏi người Lăng Vân Dực, bắt đầu lăm le Hà Duy.

Bị đồng tử đỏ tươi dựng thẳng nhìn chòng chọc, trái tim nhỏ của Hà Duy run bắn lên, song cậu tức khắc trầm tĩnh lại, vừa chạy vừa liều mạng gội nước.

Nước sôi chắc chắn không khiến quái vật bỏng chết, nhưng có thể chọc giận nó, lôi kéo lực chú ý của nó, khiến nó không cách nào đi tập kích Lăng Vân Dực.

Hà Duy chẳng dám chạy xa, chỉ có thể vòng quanh sơn động, nước sôi chả mấy chốc đã cạn. Cũng mệt cho con thú nào toàn cơ bắp này, bị chọc tức mà chỉ biết rượt theo Hà Duy.

Nhưng dù thế, Hà Duy cũng không chịu đựng được lâu lắm, thể lực cậu rất kém, miễn cưỡng dựa vào thân hình nhỏ gầy để lẩn tới lẩn lui, nhưng chạy được một chốc đã dùng hết thể lực, không bị mãnh thú ăn cũng kiệt sức mà chết.

Gặp nhiều tai nạn hồ cha như vậy mà còn vượt qua được tất, sao có thể chết ở đây? Tuy Hà Duy không phải người tích cực cầu sinh, nhưng bấy giờ cũng bị khơi dậy tinh thần quật cường. Ông trời giày vò ta, ta cố tình không chấp nhận số mệnh! Ông muốn ta chết, ta cố tình không chịu chết đấy!

Bố đây chỉ muốn chết không đau, chứ không phải bị thứ quái vật chết bầm này nuốt vào bụng!

Ý chí chiến đấu bốc lên, Hà Duy cắn răng, dốc hết khí lực bú sữa dẫn mãnh thú chạy vòng vòng. Vòng vo khoảng nửa khắc sau, cậu thở hồng hộc, mãnh thú lại càng táo bạo.

Mất thấy quái vật sắp nhào lên, Hà Duy chợt nhanh trí, đột nhiên nhớ tới Bạo Liệt Hoàn mua trước đó.

Dù không biết thứ này có ích lợi gì, song nghe tên rất có lực sát thương. Hà Duy cũng chẳng quan tâm nhiều, lấy viên thuốc đỏ kia ra, quay đầu, dùng lại, nhắm chuẩn cái mồm đang há to của mãnh thú mà ném vào.

Thị lực không tệ, nhắm rất chuẩn, Bạo Liệt Hoàn thoát cái rơi đúng vào khoang miệng mãnh thú.

Viên thuốc đỏ vừa dính nước bọt liền nhanh chóng bành trướng, giống như khí cầu bị thổi phồng càng lúc càng lớn, càng lúc càng đỏ. Giấy tiếp theo, bùm một tiếng, nổ tung thành ngọn lửa chói mắt.

Hà Duy dùng tay che chắn, nheo mắt, sau khi lửa tán đi, mãnh thú vừa rồi còn điều vô dương oai ngã rầm xuống đất, toàn bộ phần đầu bị nổ chảnh sứt gì.

Ha... Hà Duy thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tránh thoát một kiếp.

Cậu mới tìm được đường sống trong chỗ chết, rồi lại chợt thấy có gì đó không thích hợp.

Hà Duy vội quay lại, tức khắc bị dọa đứng hình.

Đằng sau cậu, hằng hà vô số mãnh thú ma thú đứng thành hàng xung quanh.

Mẹ kiếp! Lọt vào ổ thú rồi hả?

Cậu đâu biết rằng Đấu Linh của Lăng Vân Dực rất dồi dào, thời điểm chữa trị thân thể chính là lúc linh khí tiết ra ngoài, linh lực mãnh liệt sung túc quả là cấm đồ chí mạng với mãnh thú, chúng nó điên cuồng vọt tới đây gần như theo bản năng.

Hà Duy làm gì còn hơi sức để ý, cậu chỉ biết mình đã hết chạy nổi, Bạo Liệt Hoàn cũng hết, trừ ba tô mì bò kho thì cậu chả còn gì sất.

Này các mãnh thú, có ăn mì không? Mì bò kho, nấu nhanh, mau lẹ, giá rẻ, dễ nấu nhưng... ngon lắm nha.

Nha cái rắm mà nha!

Hà Duy ôm chặt mì bò kho, nhắm chặt mắt, thẳng thắn chờ chết.

Đang lúc mất hết can đảm, một hư ảnh bỗng bay ra khỏi huyết động, cơ hồ trong giây lát đã vững vàng hạ xuống. Hắn bế ngang lấy Hà Duy, cánh tay dài vung lên, trường kiếm đỏ sậm bao quanh bởi hào quang vàng kim được tuốt ra khỏi vỏ, quét ngang qua cùng kiếm khí sắc bén, ngàn vạn mãnh thú bị chấn đến mức cuồng dã rút lui.

Đâu chỉ thế, hắn còn thừa thế mà trở tay lia kiếm, bắn ra hư ảnh kim hồng dài mấy chục thước như lưỡi kiếm khổng lồ từ trên trời giáng xuống, dùng khí thế đủ khiến ngàn quân tan tác mà hung hăng chém xuống.

Sau tiếng nổ ầm ầm là âm thanh rít gào không dứt.

Một kích này chém giết không dưới trăm con mãnh thú.

Đáy lòng Hà Duy kinh hãi, cậu bất chợt mở mắt, đập vào mắt chính là sườn mặt lạnh lùng như đao kiếm, kiếm ý ngưng mi, âm mưu tích tuyết, chỉ nhìn từ dưới lên mà đã khiến lòng người phát rét, không dám nhìn thẳng.

Lăng Vân Dực không nhìn cậu, chỉ giữ nguyên tay đang ôm Hà Duy. Hắn múa trường kiếm, chém giết tàn sát giữa rừng thú dữ, thần thái lạnh lùng nhưng trong con ngươi đen lại ánh màu đỏ sẫm.

Tai họa diệt môn, nỗi đau mất người thân, tất thấy phần nộ hóa thành kiếm ý tràn trề đột ngột bùng phát, trong đó chất chứa mối hận khắc cốt khó nói thành lời. Hắn đang dùng cuồng sát và khát máu để bình ổn lửa giận hừng hực nơi đáy lòng.

Hà Duy trong lòng hắn chẳng dám nhúc nhích mảy may, cậu biết trạng thái Lăng Vân Dực không ổn, nhưng cậu đâu làm được gì, không thể và không có quyền làm.

Tàn sát không điểm dừng, khắp trời ngập tràn máu tanh, máu thịt nát vụn, tiếng kêu gào vang vọng bốn phía. Cho dù là mãnh thú không có trí khôn, giờ phút này chứng kiến nam nhân toàn thân đầm máu cũng sinh lòng e sợ, nhịn không được liên tiếp tháo chạy.

Thân thể Hà Duy khẽ run, cậu rốt cuộc hết chịu đựng nổi, cất giọng thì thào nhưng vô cùng rõ ràng: “Lăng Vân Dực, được rồi!”

Trường kiếm bỗng dừng lại, Lăng Vân Dực nhìn người trong lòng.

Tròng mắt đen vô tình, âm u không ánh sáng, hắn hé đôi môi mỏng, trầm giọng hỏi: “Người là ai?”

Hà Duy hoảng sợ, vấn đề rất đơn giản nhưng cậu căn bản không trả lời được.

Sự do dự ngần ngừ không khiến vẻ mặt Lăng Vân Dực có một tia biến hóa nào, hắn nhìn cậu, ánh mắt đột nhiên khóa chặt môi cậu: “Không sao, là ai cũng được.”

Hà Duy bị hắn nhìn mà ngẩn ra.

Lăng Vân Dực quan sát môi cậu, thông thả hỏi: “Người biết thuật độ linh à?”

Hà Duy chưa kịp trả lời, một con chim ba đầu khổng lồ bất ngờ lao xuống từ trên không, ý đồ tập kích bọn họ.

Lăng Vân Dực chẳng buồn ngẩng đầu, chỉ vung tay chém trường kiếm xuống, kiếm khí hiên ngang bổ đôi cự đầu. Giữa lúc hoảng hốt, ba đầu chim phát ra tiếng kêu thảm bén nhọn, rồi hóa thành lông vũ đen rơi xuống đất.

Hà Duy bị dọa tới khó thở.

Lăng Vân Dực vừa định mở miệng thì lại chợt nhăn mày, khóe mắt thoáng liếc qua, cất lời âm trầm: “Các hạ đã đến đây rồi thì cần gì phải trốn trốn tránh tránh?”

“A...” Sau tiếng hừ lạnh ngắn ngủi, một thân ảnh thon dài bước ra khỏi cánh cửa đen u ám. Hắn sở hữu mái tóc dài đỏ thẫm hiếm có, màu mắt càng đỏ như máu, dưới mắt còn có một nốt ruồi tím đậm, diện mạo cực kỳ diễm lệ, nhưng thần thái lại cuồng vọng cực điểm, “Linh cảnh bị hủy, chỉ dựa vào thiên tư mà đã mạnh đến thế. Hung Kiếm Huyết Tàn quả thực không hổ đứng đầu tứ linh!”

“Tiếc là...” Trên mặt hắn thấp thoáng vẻ khát máu, “Vẫn rơi vào tay ta.”

Lăng Vân Dực cầm kiếm đứng tại chỗ, trông mắt đen lóe lên, lạnh lùng hỏi: “Huyết tộc?”

Hắn vừa thốt hai chữ này, Hà Duy chợt bừng tỉnh.

Cậu lập tức ngó qua, thấy nốt ruồi tím yêu dã kia thì trong lòng loảng xoảng một tiếng.

Lê Viêm!

Cái đệt, sao biến thái đó lại có mặt vào lúc này?

Trúc Uyên hủy tông môn của Lăng Vân Dực, Lê Viêm hủy thân xác hắn, Hà Duy biết hết mấy cái đó, nhưng trong truyện đâu có phát sinh sát nhau thế này!

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Một biến thái vừa đi, biến thái khác lại tới.

Tiết tấu rượt đuổi thế này thực tình khiến Hà Duy có chút trở tay không kịp.

Hơn nữa, biến thái này chẳng như biến thái kia.

Trúc Uyên là biến thái, nhưng hắn là cuồng đồ vì võ mà cuồng. Hắn ta đến khiêu chiến với Lăng Trường Đình do ông ta là thiên hạ đệ nhất, cũng sẽ vì Lăng Vân Dực mang “Huyết Tàn” mà bỏ qua cho hắn, thậm chí chờ mong hắn trưởng thành để đấu một trận với mình.

Nhưng Lê Viêm hoàn toàn không có ý này, hắn điên từ đầu tới chân và chỉ sống theo bản năng.

Huyết tộc trời sinh khát máu, hắn lại là nhân tài kiệt xuất trong tộc, chớ thấy diện mạo hắn mỹ lệ mà lầm, trong cái đầu xinh đẹp kia ngoại trừ thưởng thức máu tươi thì chả còn lý trí gì đáng nói.

Nghĩ tới những điều ấy, đầu Hà Duy kêu ong ong, song lần này cậu bình tĩnh rất nhanh. Cậu đã đọc qua tiểu thuyết, tuy tác giả không miêu tả nhiều về đoạn “tiền đề”, nhưng có thể khẳng định Lăng Vân Dực tránh được kiếp này. Ngấm kĩ xem tránh thế nào nhỉ?

Phải rồi!

Trong đầu chợt lóe linh quang, Hà Duy nhớ ra.

Lê Viêm là Huyết tộc, quanh năm định cư ở vùng đất Thảm Phán, mà vùng Thảm Phán nằm tại cực Nam của biển Vô Vọng, cách Trung Đình một đại dương, là nơi hung hiểm rất khó vượt qua.

Sở dĩ Lê Viêm đến được đây là nhờ sức mạnh không gian của cánh cửa Hắc Sát.

Trong [Vong Đồ] có viết, dù Lăng Vân Dực bị Lê Viêm hủy thân xác nhưng Đấu Linh chưa hủy, hắn dựa vào Đấu Linh đã sớm biến hình, chịu tải thất hồn lục phách để bước qua cánh cửa Hắc Sát và rơi vào vùng đất Thảm Phán.

Gian nan trong đó khỏi nói cũng biết, song cuối cùng hắn đã dục hỏa trùng sinh tại chính vùng đất khủng bố tràn ngập Tu La tộc và Huyết tộc ấy.

Nếu đã vậy, Hà Duy khê cần moi, thay vì bị hủy thân xác rồi tiến vào cánh cửa, chi bằng vào giờ luôn đi!

Chẳng những bớt được chút khổ, mà còn gia cố thêm khả năng sinh tồn tại vùng đất Thảm Phán!

Ý nghĩ vừa hiện trong đầu, sẵn đang có thể, Hà Duy lập tức ghé sát vào tai Lăng Vân Dực và nói bằng giọng vô cùng nhỏ: “Đừng đánh nhau với hắn, mau nghĩ cách xông vào cửa Hắc Sát.”

Giọng cực khẽ, Lăng Vân Dực lại nghe thấy rõ ràng, trong mắt hắn hơi lóe, chợt ôm chặt người trong lòng.

Hà Duy vẫn còn quá ngây thơ, cậu cứ tưởng mình nói nhỏ lắm rồi, đâu ngờ với cảnh giới của Lê Viêm, dù là tiếng thì thầm nhỏ như muỗi cũng có thể tranh luận rành mạch, lại càng không nên mở miệng.

Lăng Vân Dực đương nhiên hiểu, nhưng giờ nói gì cũng muộn rồi.

Lê Viêm nhìn Hà Duy đầy thích thú: “Tiểu nha đầu lanh trí đó.”

Hà Duy ngẩn người, hồi lâu chưa kịp phản ứng.

Tiểu nha đầu? Tiểu nha đầu!

Tiểu! Nha! Đầu! Má nó, mi gọi ai đấy!

Lửa giận phừng phừng bốc lên, Hà Duy bị chọc trúng xương sườn cũng muốn nhào qua đánh lộn với hắn.

Dĩ nhiên... Nghĩ thế thôi chứ đời nào ngu mà đi oánh tay đôi với biến thái số hai.

Lê Viêm hơi cong đôi mắt đào hoa, thoải mái nói: “Ý tưởng rất hay, đáng tiếc lại tự tìm đường chết, người đã biết đây là cánh cửa Hắc Sát thì cũng nên hiểu rõ về nó, hai đứa bay mà vào thì chỉ chịu chết thôi. Nếu đã muốn chết đến thế,” tia sáng nơi đáy mắt hắn càng rõ nét hơn, còn xấu xa liếm môi trên, “hay là ở lại đây cho ta nhắm nháp chút hương vị của Hung Kiếm Huyết Tàn đi!”

Dứt lời, hắn bèn nhấc tay trái lên, ánh sáng đỏ thẫm nhanh chóng tụ lại, gần như chỉ trong chớp mắt, một hạt châu màu đỏ được hào quang bao phủ trôi nổi trên không trung.

Hà Duy nhìn mà chỉ muốn chửi má nó trong lòng.

Lê Viêm chết giấm! Quả nhiên y hết trong truyện!

Mỗi lần chiến đấu đều không xài nhạc đạo, trực tiếp xuất đại chiêu, một giây khiến đối phương thành mảnh vụn!

Lúc đọc truyện cảm thấy rất quyết đoán lưu loát, kinh diễm cực kỳ, giờ gặp rồi chỉ thấy mẹ nó tức đến nghiêng răng!

Lê Viêm được hồng quang chiếu rọi càng thêm yêu diễm, hắn khẽ nhếch khóe miệng, để lộ nụ cười ác liệt cực điểm. Ngay sau đó, hạt châu mới rồi còn long lanh trong suốt chợt bạo phát, một mảnh thú đỏ tươi giương nanh múa vuốt bất ngờ xuất hiện. Toàn thân nó dồi dào linh khí, huyết khí ngất trời, cặp huyết mâu chuông đồng phong tỏa đối phương. Cơ hồ không chần chừ một khắc nào, nó nháy mắt giết tới, tựa như một thanh kiếm bén đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Hà Duy bị dọa đến mức tim nhảy loạn. Giữa lúc điện quang hỏa thạch, Lăng Vân Dực nhướn mày cười lạnh, hắn giương cao Huyết Tàn, chém xuống đầu huyết thú bằng khí thể sấm vang chớp giật.

Đỏ tươi rực rỡ va chạm với kim hồng chói lóa, dấu vô hình nhưng bạo phát ra lá chắn kiên cố như hữu hình!

Cục diện đột nhiên giằng co, huyết thú nhe răng nhếch mép, Hung Kiếm Huyết Tàn tranh nhiên bắt cự, linh khí dồi dào phát ra hào quang chói mắt, gần như biến đêm khuya thành ban ngày!

*tranh nhiên: hình dung kiếm ra khỏi vỏ; bắt cự: không sợ hãi/e dè

Lê Viêm cười khê: “Không tồi, thực sự không rồi, đáng tiếc... ta không rảnh chơi với người.”

Nói đoạn, hắn giơ tay phải, thâm niệm một tiếng, huyết khí tức tốc tuôn ra như lốc xoáy dữ dội cuốn sạch tất cả mọi thứ xung quanh. Tóc dài đỏ sậm tung bay theo gió, trường bào đỏ tươi khoa trương bay phấp phới, chạc cây màu đen quần quanh cánh tay trắng nõn lộ ra, trắng đen rõ ràng hết sức lóa mắt. Theo sự bành trướng của huyết khí, ấn ký màu đen nhanh chóng hóa đỏ như thể sắp ứa ra máu tươi.

Nháy mắt sau đó, chạc cây trên tay như sống dậy, thoát khỏi cánh tay, quần quanh hạt châu, huyết vụ lại nổi lên, mấy chục con huyết thú dữ tợn thoát cái hiện ra. Nhận được cái nhướn mày nhẹ nhàng của chủ nhân, chúng tức khắc lao vào chiến trường.

Đấu Linh của Lê Viêm là Thánh Linh trong Huyết tộc, sống bằng máu, tắm bổ vạn thú, là Đấu Linh tàn bạo, đẫm máu và vô nhân tính nhất!

Lấy một địch mười, dù là Lăng Vân Dực kỳ toàn thịnh cũng tuyệt đối đánh không lại.

Hà Duy còn định trốn vào cánh cửa Hắc Sát, nhưng thực tế là bọn họ nửa bước cũng khó thoát!

Không... không thể chết như vậy, tỉnh lại nào, Lê Viêm cũng đâu phải vô địch, huyết thú của hắn có một nhược điểm chí mạng.

Phải! Phải rồi ha!

Hà Duy chợt mở to mắt, cũng chẳng quan tâm có bị nghe thấy hay không, cậu vội bảo với Lăng Vân Dực: “Để ta đến dụ chúng nó đi, huynh cố gắng tới gần cánh cửa Hắc Sát!”

Nói xong, không đợi Lăng Vân Dực đáp lại, cậu liền thoát khỏi tay hắn ngay.

Hà Duy rất sợ đau, nhưng thời khắc này chẳng quản nhiều làm gì. Cậu vươn tay, dùng Huyết Tàn vạch một đường lên đó, lưỡi kiếm sắc bén xẹt qua cổ tay trắng mịn, giây tiếp theo máu phun mạnh ra.

Trông mắt Lăng Vân Dực co rút, hắn trở tay định ôm lấy cậu, nhưng Hà Duy cắn răng nhin đau, khê quát: “Ngưng thần tĩnh khí, đừng phân tâm, cố gắng di chuyển đến cạnh cửa!”

Lăng Vân Dực quan sát cậu, sau đó trong đôi mắt đen hẹp dài phát ra tia sáng kinh người. Hắn gật đầu, cấp tốc thu hồi tầm nhìn, môi mỏng nhếch lên, mắt híp lại, thể lực linh khí điên cuồng vận chuyển, tất cả hội tụ lên Đẩu Linh, mũi nhọn kim hồng đột nhiên bạo khởi, linh khí khổng lồ lay chuyển đất trời, đánh bay hai huyết thú đang bị mê hoặc.

Hà Duy biết có hiệu quả rồi, cậu kiệt lực chạy tới cánh cửa Hắc Sát dưới sự che chở của Lăng Vân Dực.

Huyết thú hung hãn nhưng ham máu như mạng, ngửi được mùi máu sẽ khát vọng tới gần trong vô thức.

Kỳ thực đây cũng không xem là nhược điểm, máu kẻ địch sẽ khơi dậy ý chí chiến đấu của chúng, chỉ khiến chiến cuộc kết thúc càng nhanh. Tuy nhiên, hai người Hà Duy không cần chém giết hết, mà chỉ muốn dẫn chúng đi chuyển.

Mùi máu của Hà Duy xông thẳng vào thần trí chúng, khiến chúng phát điên muốn lao tới cắn xé. Lăng Vân Dực thì ngăn cản chúng, Hà Duy dụ chúng di chuyển thông thả dưới sự bảo vệ của Lăng Vân Dực, từng bước một tiếp cận cánh cửa Hắc Sát.

Máu tươi đỏ rực xuôi theo cổ tay trắng nõn nhỏ xuống, một giọt hai giọt, phát tán ra không khí, bao phủ khắp nơi.

Lê Viêm vốn đang hứng thú thôi thúc huyết thú bỗng dưng dưng ra, hắn chân chừ rút tay lại, dung nhan diễm lệ hiện chút hoảng hốt. Dần dà, trong mắt hắn đọng đầy sương mù, vẻ mặt mê mẩn.

“Thơm quá, mùi thật ngọt!” Lê Viêm chuyển đường nhìn, đột nhiên khóa chặt Hà Duy, trong trông mắt đỏ máu có ánh sáng lưu chuyển, rồi chậm rãi dựng thẳng một cách yêu dã. Hắn nhìn chăm chăm vết thương trên tay Hà Duy, cuồng nhiệt trong mắt gần như thiêu đốt người, “Tiểu nha đầu, người đẹp lắm!”

Hà Duy hoảng sợ, cậu chỉ biết máu có thể hấp dẫn huyết thú, nào dè còn dụ được cả biến thái!

Nhưng giờ lo sợ cũng vô dụng, cậu đành bước nhanh hơn, dẫn lũ huyết thú đến cánh cửa Hắc Sát.

Có lẽ hương vị máu tươi kích thích Lê Viêm, hắn đứng sững tại chỗ, có chút hưởng thụ mà hít sâu một hơi, cứ vậy lại giúp Hà Duy với Lăng Vân Dực có thêm thời gian.

Mất thấy cánh cửa Hắc Sát gần trong gang tấc, Lê Viêm chẳng hề nhúc nhích lại naoáng chuyển động thân hình, nở nụ cười nhất quyết không tha: “Muốn chạy à? Người chạy không thoát đâu!”

Dứt lời, hắn liền duỗi tay trái ra, một thanh kiếm đen bất ngờ xuất hiện trong bàn tay trắng nõn. Hắn nắm thật chặt, rồi áp sát nhanh như chớp, lưỡi kiếm đâm vào quang thuẫn kim hồng chẳng chút do dự.

Một tay Lăng Vân Dực cầm kiếm ngăn chặn hơn mười huyết thú, đồng thời đỡ một kích cực mạnh của Lê Viêm.

Hắn sừng sững bất động, không hề sợ hãi, Đấu Linh vàng kim được hắn thôi thúc phát ra sức mạnh cường hãn nhất. Dẫu cho mất hết tu vi, linh cảnh bị hủy, song hắn chỉ nhờ vào thiên tư mà đã phóng ra sức mạnh khủng khiếp vượt trên kỳ linh cảnh.

Đây là chuyện hiếm có trên toàn thể đại lục Đấu Linh, ngay cả Lê Viêm có thể xưng hùng tại vùng đất Thẩm Phán cũng chấn động không ngớt.

Tình thế tựa hồ đang ngang bằng, nhưng Hà Duy biết Lê Viêm vẫn còn hậu chiêu: Kiếm của hắn là thần khí tự nhiên vô cùng quý hiếm, chẳng những cực kỳ sắc bén, mà còn sở hữu thần kỹ khiến người ta khiếp sợ — hấp thu linh khí.

Đúng vậy, chỉ cần bị hắn tiếp xúc, vô luận Đấu Linh cường thịnh cỡ nào cũng sẽ bị bám vào dây dưa, sau đó hút lấy sức mạnh.

Dù linh khí trong cơ thể Lăng Vân Dực dùng mãi không hết, cũng tuyệt đối không ngăn nổi khả năng thôn phệ mạnh mẽ của thần khí này.

Sẽ chẳng chống đỡ được lâu, căn bản không chống đỡ được bao lâu nữa.

Nhưng cánh cửa Hắc Sát đã ở ngay trước mắt, chỉ cần, chỉ cần tiến một bước nữa thôi là... là có thể...

Suy nghĩ vừa xẹt qua, trong đầu bỗng vang lên tiếng nhắc nhở cứng nhắc: “Điều kiện phù hợp, kỹ năng ‘hiển thân’ sắp khởi động, ký chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

Đang vội gần chết đây này, âm thanh chết tiệt này có ý gì?

Hiển thân? Kỹ năng thứ hai á?

Trong lòng Hà Duy trào dâng một linh cảm xấu, nhưng tên đã trên dây không thể không bắn.

Cậu chưa kịp phản ứng, cảm giác mất khống chế đã đột nhiên tập kích.

Hà Duy kinh ngạc nhìn thân thể mình mau chóng xông về hướng Lăng Vân Dực. Ngay lúc cậu muốn hô lên thì cảm giác trong cơ thể có một luồng sức mạnh khó tả đang trào ra từ lòng bàn tay, cậu dùng khí lực khó tin đẩy Lăng Vân Dực vào cánh cửa Hắc Sát.

Lăng Vân Dực đang tập trung tinh thần chiến với Lê Viêm, căn bản không đề phòng Hà Duy bên cạnh.

Khi một sức mạnh cực lớn tụ trên ngực, Lăng Vân Dực không buồn không vui, chỉ cảm thấy đây là số mệnh.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, đồng tử hắn chợt co rút, kích động nhìn Hà Duy.

Thiếu nữ trước mặt bị mũi kiếm đen đậm xuyên tim, máu tươi nở rộ thành đóa hoa mỹ lệ, người ấy nhìn hắn, môi khẽ mấp máy: Phải sống sót.

... Vì sao?

Lăng Vân Dực nhìn người ấy, mắt ngập tràn màu đỏ.

— Chúng ta vốn chẳng quen biết, tại sao phải liều mình cứu ta.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Cánh cửa Hắc Sát nuốt trọn thân thể Lăng Vân Dực. Song dù thế, hắn vẫn xuất ra Đấu Linh trong không gian méo mó. Một kích mãnh liệt tích tụ biết bao phần nộ và không cam tâm xuyên thủng lực lượng không gian, nước cuộn cuộn tuôn ra như một cự long vàng kim hung mãnh đang giương nanh múa vuốt, mang theo khí thế hùng vĩ thôn tính vạn vật!

Lê Viêm híp mắt, thân hình hần chột lóe, tránh thoát một kích trí mệnh. Nhưng nháy mắt sau đó, trông mắt hần bỗng co rụt lại.

Thế công phong ba này thế mà quay lại! Lê Viêm không dám khinh thường, gọi toàn bộ huyết thú ra, cố gắng đỡ đợt tấn công, sau cú va chạm rền vang rung trời chuyển đất, cuối cùng cũng tiêu hoá được luồng sức mạnh to lớn ấy.

Hơn mười huyết thú chết sạch, tuy Lê Viêm thoát hiểm một kích vong mạng, nhưng vai trái bị dư uy quét trúng, máu đỏ trào ra và nhanh chóng khuếch tán trên trường bào đỏ rực, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ tươi thành đỏ sẫm.

Lê Viêm không nhìn miệng vết thương, mà nhìn chằm chằm cánh cửa Hắc Sát trống rỗng, thoáng nhướn mày: “Chỉ là một nhân loại, thế mà lại sở hữu sức mạnh nhường ấy!” Rồi lại hừ lạnh, “May mà hôm nay đã tiêu từng, nếu còn sống thì quả thực có chút phiền phức.”

Nói xong, hần không nhìn về nơi đó nữa.

Cánh cửa Hắc Sát đúng là cầu nối liên thông giữa Trung Đình và vùng đất Thảm Phán, nhưng muốn vượt qua thuận lợi thì chẳng dễ chút nào. Không gian bên trong cánh cửa Hắc Sát rất vặn vẹo, nếu không có linh khí dồi dào hộ thể thì khó lòng chịu nổi lực lôi kéo. Đừng nói là đến vùng đất Thảm Phán, có khi vừa vào đã bị nghiền thành bã.

Bất luận Lăng Vân Dực mạnh tới đâu, chung quy vẫn mất hết tu vi, linh cảnh bị hủy không thể tồn trữ nhiều linh khí. Dù Đấu Linh tư chất trác tuyệt, cũng không ngăn được hao mòn khủng khiếp như vậy, đến lúc đó thân xác của hần sẽ bị hủy. Thân là một nhân loại, nếu mất đi thân xác thì ràng buộc với Đấu Linh cũng đứt. Không có Đấu Linh ngưng tụ, thất hồn lục phách tức khắc tan thành mây khói, lối thoát ở đâu ra?

Khiến Lê Viêm hơi thất vọng là không thể thưởng thức vị máu tươi mới của tên con trời ấy, nhưng mà... hần ngậm thiếu nữ trong lòng, khoe miệng cong lên đầy sung sướng.

Hình như hần ngoài ý muốn chiếm được một món ngon càng vừa miệng hơn.

Thơm quá, chưa từng ngửi mùi máu nào ngon như thế, thơm ngọt, đậm đà, tràn trề sức sống. Mới chỉ thông qua không khí bay vào mũi mà đã khiến hần say mê đến vậy, nếu nhắm nháp một ít... thì còn tuyệt vời tới mức nào đây!

Lê Viêm cúi đầu, tầm mắt gắn chặt trên ngực thiếu nữ, vết thương bị kiếm đen xé rách đang chảy máu không ngừng. Hương vị nóng hổi, nồng nàn, thơm ngọt nhuộm khắp bầu không khí, liên tục khiêu khích vị giác của hần.

Lê Viêm thu hồi vũ khí, nâng tay trái, ngón tay trắng trẻo lướt qua da thịt trơn mịn, máu đỏ xinh đẹp vương lên đầu ngón tay. Hần mê muội liếm một chút, chỉ nếm qua mà hương thơm chết người đã lập tức vây chặt trái tim hần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây mới đích thực là mỹ vị khiến người ta khó thở!

Đồng tử màu đỏ chan chứa cuồng si, hần giơ ngón tay bắn ra một pháp thuật nhỏ, nâng thân thể mỹ lệ này lên.

Ngay sau đó, Lê Viêm quỳ một gối xuống, nâng tay phải của thiếu nữ, rồi híp mắt liếm láp vết máu nhỏ nhỏ trên ngón tay thon gầy một cách thành kính.

Thơm ngon như vậy dĩ nhiên đâu thể lãng phí xiu xiu nào.

Hà Duy cảm thấy lối về cuối cùng của mình bị hệ thống lừa mất là cái chắc.

Cậu chỉ có tổng cộng hai kỹ năng, cái đầu sơ sẩy phát là bỏ mạng để chữa khỏi cho người khác, mà cái thứ hai... chính là mạng đổi mạng bằng mọi giá!

Ngặt nổi phải dùng mạng của cậu để đổi cho người ta!

Khi lưỡi kiếm của Lê Viêm xuyên qua ***g ngực, Hà Duy thực sự cảm giác được tử thần đang gần kề, đau đớn tê tâm liệt phế chui trộn vào não. Khoảnh khắc ấy, cậu gần như muốn hét thật to rồi ngất đi.

Rất đau, đau đến nỗi không còn sức hít thở.

Tại sao cơ thể không tuân theo sự kiểm soát của cậu, nhưng hết thảy xúc cảm lại truyền tới không chệch chút nào.

Chết thì chết, có sao phải chết khổ sở như vậy!

Cơn đau kịch liệt khiến thần trí cậu dần dần mơ hồ, giữa lúc mơ màng hình như có chạm mắt với Lăng Vân Dục.

Trong đôi mắt đen thẳm ấy, cậu thấy được sự không cam lòng mãnh liệt và chất vấn vô thanh, cùng vẻ tuyệt vọng khó hiểu chậm rãi ủa đến. Những cảm xúc tiêu cực điên cuồng che trời lấp đất, cắn nuốt ánh sáng, như một bàn tay khổng lồ kéo linh hồn hần xuống vực sâu địa ngục.

Hà Duy không biết mình xuất hiện có nghĩa lý gì, cậu cứ ngỡ sẽ thay đổi cuộc đời Lăng Vân Dục, nhưng giờ xem ra chỉ khiến hần sa đọa nhanh hơn mà thôi.

Niềm đau vong môn, nỗi khổ tang thân, tuyệt vọng ngập đầu rồi lại ngẫu nhiên tìm được đường sống.

Tuy trong tâm còn nghi ngờ, nhưng Lăng Vân Dục vẫn sẽ biết ơn cậu đúng không? Dầu sao cậu cũng nỗ lực chữa thương cho hần mà.

Chỉ tiếc... tình cảm chớm nở chưa kịp vun đắp đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Cậu ra đi ngay trước mặt hần là cứu hần thật sao?

Hệ thống buộc cậu thốt ra câu: Phải sống sót. Nhưng lọt vào tai Hà Duy lại giống như: Hận nữa đi.

— Thế giới này hủy diệt tất cả mọi thứ của người, sao người không hủy nó đi?

— Phải sống sót, hận nữa đi, gieo rắc hết thảy những đau khổ người từng chịu đựng ra khắp thế gian, kéo tất cả mọi người xuống địa ngục!

Giữa lúc mê man, Hà Duy không cảm thấy khổ sở, thần trí chậm rãi tụ lại, cậu mơ màng mở mắt, lại bất ngờ phát hiện mình đang trôi lơ lửng.

Toàn thân cứng đờ như đá, chẳng dám động đậy chút nào, cậu hơi rù mi và bắt gặp nam tử đang quỳ trước người mình.

Hồng y lộng lẫy tựa như đóa hồng nở rộ, tóc dài đỏ sậm xoa tùy ý, khiến gương mặt tinh xảo càng thêm trắng trẻo, nốt ruồi nơi đáy mắt tựa như giọt nước mắt trong suốt đọng trên gương mặt, mỉa hoặc vu tâm.

Hà Duy nhìn ngơ ngác.

Lê Viêm ngẩng đầu nhìn thẳng vào cậu, mắt đỏ sáng ngời tràn đầy si mê. Hần cong khóe miệng, môi mỏng thắm hơn vì máu tươi, thể hiện rõ vẻ yêu dã.

“Ta tên Lê Viêm.” Giọng hần du dương như tình nhân thì thầm, “Mà người, từ nay về sau thuộc về ta!”

Dù là Huyết tộc, nhưng hần chưa bao giờ nghĩ muốn nuôi búp bê, hiện tại nếm được vị máu tuyệt mỹ thì dao động.

Nếu chế tạo người này thành búp bê thì có thể thưởng thức máu tươi vĩnh viễn... cuộn cuộn không dừng, mãi không ngừng nghỉ. Chỉ mới nghĩ mà tim hần đã đập thành thịch.

Lê Viêm hơi nâng tay, pháp thuật lập tức biến mất, thân thể thiếu nữ mềm mại ngã vào lòng hần. Nhìn cần cổ trắng nõn kia, hần tìm lòng chẳng đậu liếm liếm môi, giờ là thời điểm thích hợp nhất.

Hà Duy đối mặt với Lê Viêm, khiếp sợ dưới đáy lòng không cách nào thốt ra.

Hệ thống chết tiệt tích một tiếng trong đầu cậu, nhưng cậu căn bản nghe không rõ nó nói gì, hoàn toàn bị lời Lê Viêm dọa đở người rồi.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp mẹ kiếp!

So với rơi vào tay Lê Viêm, thà cho cậu ngỏm một trăm lần còn hơn!

Cậu rốt cuộc vấp phải cái vận mớ xì nào vậy? Trời ơi, cầu ông mau mở mắt được không? Cậu chỉ là một công dân lương thiện, thực sự chưa làm việc gì ác đâu mà! Đáng lẽ không nên gặp phải báo ứng khủng bố như thế chứ!

Không được, không thể sống, nhất định phải chết, phải chết!

Má nó, nếu thật bị hấn làm thành búp bê, vậy chả khác chi sống không bằng chết, hơn nữa kỳ hạn còn đòi đời kiếp kiếp...

Than bùn, nghĩ đã thấy sờn tóc gáy.

*than bùn (níméi): đọc gần giống “nhĩ muội (nǐmèi) = em gái mi”

Chết chết chết, chết ngay ngay!

Dưới cơn sợ hãi tột độ, Hà Duy hết sợ đau, cậu vội gơ tay rút kiếm trong lúc Lê Viêm bận ngưng thần thi pháp.

Lê Viêm đình chỉ động tác, nhướn mày nhìn cậu, khẽ thăm thì: “Ngoan, đừng lộn xộn.” Hấn cho rằng Hà Duy muốn làm hấn bị thương.

Thời cơ tới rồi, Hà Duy quyết định thật nhanh, nỗ lực đâm kiếm vào bụng, đau đớn bén nhọn lan tràn, cậu đau đến cắn nát môi.

Lê Viêm đâu ngờ cậu lại kiên quyết như vậy, chế tác búp bê không thể để mất hồn phách, nhưng làm sao có thể sống sót sau một kiếm này?

Mỹ vị tới tay sắp bay đi, Lê Viêm cực kỳ tức giận, hấn lập tức niết quyết, phóng ra thuật trị liệu hiếm có.

*niết quyết: vừa niệm phép vừa dùng động tác tay

Hà Duy ráng nhịn đau, trong lòng kinh hoảng vô cùng. Công lực Lê Viêm hùng hậu, nếu dốc toàn lực cứu cậu, cậu quả thực không chắc mình có chết thành công hay không...

Đang thống khổ, trong đầu lại tích một tiếng: “Giá trị sinh mệnh của túc thể quá thấp, sắp bị tiêu hủy, có trở lại bản thể hay không?”

Cũng chẳng quan tâm ý tứ làm gì, Hà Duy lập tức chọn có.

Chớp mắt, mọi đau đớn biến mất, linh hồn cậu như thoát khỏi gông xiềng mà đột nhiên bay lên, cảm giác siêu thoát khiến cậu vui sướng đến mức chỉ muốn gào to.

Không đau, chẳng đau xịu nào, chính xác là không cảm thấy gì cả...

Hà Duy quay về trạng thái linh hồn ban đầu, tuy cậu không cử động được, song vẫn có thể chứng kiến tất cả.

Nhìn xuống cả vùng đất trở nên hỗn độn sau cuộc chiến, thiếu nữ trong lòng Lê Viêm hoàn toàn nhắm mắt. Một thoáng tiếp theo, cơ thể ấy nhanh chóng tan rã như băng tuyết hòa tan, cuối cùng hóa thành bông tuyết lạnh giá trên đất, gió lạnh phát qua, bông tuyết cũng tan theo...

Lê Viêm nhìn ngây ngẩn, trống rỗng nơi lòng bàn tay khiến tim hấn bỗng ngừng đập.

Ngay sau đó, phần nộ trước nay chưa từng có cấp tốc lây lan, công chiếm đầu óc hấn, trải rộng toàn thân. Hấn hít mất, trông mắt đỏ rực như muốn nhỏ ra máu.

Tử vong? Người tưởng tử vong là thoát được ư?

Hấn siết chặt tay, lửa giận giống như thực thể, nháy mắt khiến vùng đất xung quanh bốc cháy.

Lê Viêm đứng trong ngọn lửa, khóe miệng hiện nụ cười lạnh. Hấn đã muốn ai thì kẻ đó không thể bỏ trốn! Có chết cũng không thể!

— Bằng tộc chứ gì, ta sẽ giúp người sống lại, sau đó thỏa sức uống máu người!

Hà Duy mới nhìn một lát, linh hồn đã bắt đầu bay bay, mau chóng hướng về nơi nào đó như được dẫn dắt.

Cảm giác này không tồi, có thể cách xa biến thái một chút, cậu vui tới nỗi muốn hoan hô.

Chẳng biết trôi lững lờ bao lâu, mãi đến khi quang cảnh trước mắt trở nên quen thuộc, tốc độ cũng càng nhanh hơn, rồi xuyên vào một gian nhà gỗ đơn sơ. Hà Duy nhận thấy một lực hút mạnh mẽ mà bản thân không bài xích chút nào, sau đó hồn vía trở về vị trí cũ.

Hà Duy bất ngờ mở bừng mắt, tỉnh lại.

Đập vào mắt là hốc mắt ửng đỏ của Lôi Minh: “Tiểu Hà Tử! Cuối cùng con cũng tỉnh rồi!”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Một lần nữa nghe được giọng Lôi Minh, Hà Duy có cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Cậu rút cuộc bừng tỉnh khỏi ác mộng và trở về đây.

Nghe tiếng gọi đầy lo lắng của Lôi Minh, Hà Duy thăm mềm lòng.

Cậu hắng giọng định mở miệng thì nghe một âm thanh phảng phất như suối trong vang bên tai: “... Không có gì đáng lo, chỉ là linh khí cạn kiệt, sau này nghỉ ngơi đằng hoàng là ổn.”

Giọng nói thật dễ nghe, Hà Duy hơi quay đầu, thấy được nam tử bên cạnh.

Màu tóc tựa mây, mặt mày như khói, trường bào bằng tì như nước như sương, tuy hấn đang ngồi ngay ngắn trên ghế nhưng khí chất thanh cao, toàn thân như tỏa ra hào quang nhàn nhạt, khiến căn nhà gỗ đơn sơ thoáng cái sáng sủa hẳn lên.

Dường như nhận thấy ánh nhìn của Hà Duy, đôi mắt nhạt màu cũng nhìn qua, hấn khẽ mỉm cười, quả nhiên là băng tuyết hòa tan, tạo nhã vô song.

Hà Duy xem như từng gặp không ít mỹ nhân, vô luận là Trúc Uyên kiều ngạo, Lăng Vân Dực thanh lãnh hay Lê Viêm quyến rũ, diện mạo đều thuộc hàng đỉnh. Nhưng mỹ nhân có gai, ai mà dám chạm đến. Còn nhân vật chỉ lan ngọc thụ nhường này là lần đầu tiên gặp, cậu không khỏi nhìn đến ngơ ngác.

Nam tử cười với cậu xong thì từ tốn nâng tay, một làn hương mát lạnh xông vào mũi, chỉ nghe tiếng thì thăm ôn hòa tựa ngọc ấm: “Ngủ một giấc thật ngon nhé.”

Âm cuối vừa dứt, Hà Duy liền chìm sâu vào mộng đẹp.

Giấc ngủ này thực sự rất ngon, ngay cả mộng mị cũng không có. Sau khi mở mắt, Hà Duy chỉ cảm thấy tinh thần khoan khoái, tràn đầy sinh lực, cậu nhảy dựng khỏi giường, hận không thể nhảy nhót mấy cái trên đất

Trong phòng không còn bóng người, Hà Duy nhìn thân thể mình, đúng là làm con trai vẫn tốt hơn, trước ngực không có cặp búi thật thoải mái! Hà Duy xem xét từ trên xuống dưới một lượt, yên lặng nắm chặt tay, cậu nhất định phải quý trọng cơ thể nam tử hấn này!

Hưng phấn chốc lát, mạch suy nghĩ của Hà Duy liền bị mùi cơm nước bên ngoài lôi kéo, cậu bèn đẩy cửa đi ra, Lôi Minh cười nói: “Nhanh lại đây, mì bò kho vừa nấu xong, mau tranh thủ ăn lúc còn nóng!”

Vừa nghe lời này, mọi phiền não trong đầu Hà Duy tan thành mây khói, cậu cười tùm tùm chạy tới, bưng tô xơi lấy xơi để: “Lôi thúc! Mì thúc nấu ngon quá đi mất, ăn hoài cũng không ngán!”

“Nhóc con xấu xa, chỉ biết có ăn thôi, mấy hôm nay làm ta sợ muốn chết.”

Hà Duy cười ngượng ngùng, vừa ăn vừa nghe Lôi Minh thuật lại chuyện những ngày qua.

Quả nhiên trong mấy ngày linh hồn cậu bay đi, thân thể vẫn ngủ say. Sáng sớm Lôi Minh gọi cậu dậy, nhưng gọi kiểu gì cũng không được. Ông tưởng Hà Duy khó lắm mới có Đấu Linh nên phần khích thức trắng đêm, lúc này nhân lúc sáng sớm ngủ bù, vì vậy không quấy rầy nữa, để yên cho cậu ngủ đến tối. Ai dè quá nửa đêm mà nhóc này vẫn chưa tỉnh, Lôi Minh bấy giờ mới hơi hoảng.

Hà Duy khóa trái bên trong, cũng may Lôi Minh thân cường thể tráng phá được cửa gỗ, phát hiện Hà Duy còn đang ngủ.

Ông thử dò xét hô hấp, nhận thấy Hà Duy vẫn hít thở đều đặn, chẳng qua gọi mãi chẳng tỉnh.

Lôi Minh ráng chờ đến sáng, thấy cậu vẫn ngủ say, lúc này đành nhờ cậy quan hệ để lên núi Ngọc Phong, vất vả lắm mới mời được một vị y sĩ sơ cấp.

Y sĩ bắt mạch, thử linh, rồi hỏi cặn kẽ những chuyện phát sinh gần đây, biết cậu đầu tiên là đạt được Đấu Linh tím, sau phát hiện là một chiếc áo rách, thì tức khắc sáng tỏ. Hắn lắc đầu, thở dài: “E là kinh hỉ tương giao, gian khổ quá độ, nên mắc chứng thất hồn.”

Điều này thực sự khiến Lôi Minh sợ hãi, thằng bé ngoan ngoãn chẳng dễ gì kích hoạt Đấu Linh thành công và thoát kiếp chết yểu, cơ sao lại mắc chứng thất hồn?!

Bệnh này không hẳn là bất trị, nhưng y sĩ sơ cấp chưa biết cách trị liệu. Song Lôi Minh đời nào mời được y sĩ cao cấp? Nếu không chữa trị, thất hồn có khác gì chết!

Lôi Minh nói tới đây, Hà Duy mới sực nhớ thời điểm vừa tỉnh dậy có bắt gặp một nam tử xa lạ, cậu tò mò hỏi: “Lôi thúc, cái người... ừm, cái người y hệt tiên nhân kia chính là y sĩ sơ cấp thúc mời đến hả?”

Lôi Minh gõ đầu cậu: “Nhóc ngốc! Đó là ân nhân cứu mạng của con đó! Y sĩ sơ cấp thế nào được?” Ông thở dài nói thêm, “Sau khi y sĩ sơ cấp đi rồi, ta xin giúp đỡ không được, cứ ngỡ...” Ông dừng một lát, lại đổi giọng, “Tóm lại là hết cách. Nào dè sáng hôm sau lại tình cờ gặp được vị chân nhân ấy, dù không biết tên họ, nhưng xem tu vi thì ít nhất cũng là cao thủ kỳ linh cảnh. Ta xin hắn hỗ trợ, vốn tưởng sẽ bị cự tuyệt, không ngờ hắn lại đồng ý đến trị liệu cho con, hao tổn lượng lớn tu vi mới khiến con tỉnh lại!”

Hà Duy biết rõ tình huống của mình, thuật trị liệu phổ thông vô tác dụng, nhưng người ta đã có lòng tốt tương trợ, cũng nên khắc ghi ân tình này.

“Chẳng hay vị chân nhân ấy đang ở đâu?”

“Aiz,” Lôi Minh thở dài tiếc hận, “thấy con hồi hồn rồi, hắn cũng bỏ đi ngay, ta định xin biết tên đăng ghi nhớ đại ân, song hắn lại bảo ‘Tiện tay thôi, không cần để ý’. Ta thực tình chẳng có gì báo đáp hắn, cuối cùng chỉ đành cảm kích trong lòng.”

Không ngờ lại là làm việc tốt giấu tên, Hà Duy không khỏi cảm thán, tuy nói thế giới này lắm biến thái, nhưng người tốt cũng đâu ít.

Hai người ăn xong, Lôi Minh liền dặn cậu: “Hên là hôm nay con tỉnh, bằng không ngày mai không nhập viên được rồi.”

Nhập viên? Hà Duy ngẩn người.

Lôi Minh thấy cậu đực ra, bèn giải thích: “Dù Đấu Linh của con không phải hệ chiến đấu, nhưng tốt xấu gì cũng là Đấu Linh tím trăm năm khó gặp. Do vậy trưởng lão Thanh Mông Viên nhận con nhập viên, tới lúc đó kiên nhẫn tu luyện ba năm, không chừng có thể làm được việc.”

Hà Duy từng đọc tiểu thuyết, sao không hiểu cho được? Cứ hi vọng như vậy bộ tốt lắm chắc, lão huynh bánh hoa hồng chính là ví dụ máu chảy đầm đìa đấy thôi...

Tuy nhiên, nom vẻ mặt đầy mong mỏi của Lôi Minh, Hà Duy thực sự không nỡ từ chối.

Mặc dầu trong lòng cậu biết rõ, nhưng mọi người vẫn chưa biết gì, nếu cậu bảo không muốn nhập viên tu luyện, chắc cú sẽ bị coi là không cầu tiến, cam chịu sa ngã.

Bản thân thì chẳng sao, nhưng thật lòng không muốn Lôi Minh thất vọng. Chú già này chẳng thân chẳng quen với mình, nhưng lại làm quá nhiều vì mình, cậu rất biết ơn ông.

“Dạ!” Hà Duy cười đáp, “Nhập viên rồi con nhất định nỗ lực tu luyện, biết đâu Đấu Linh này có điểm khó lường thì sao!”

Nom cậu phần chần trở lại, Lôi Minh cũng nhưn mày: “Đúng đúng! Ta thấy con khẳng định sẽ có tiền đồ. Đây là Đấu Linh tím trăm năm khó gặp đấy nhé! Lẽ nào không có tí tạo tác dụng nào? Dẫu không bằng hệ chiến đấu, nhưng có khi là hệ bách xảo thì sao! Quần áo ấy mà...” Lôi đại thúc cổ sức phát huy trí tưởng tượng, “Không chừng có thể làm thợ may đó!”

Nói đoạn, mắt Lôi Minh sáng lên, “Tiểu Hà Tử, có lẽ con thực sự có cơ duyên! Nếu được đại sư Bách Xảo Môn coi trọng, học thành một hai tay nghề, tương lai sẽ có nhiều đất dụng võ!”

Lôi Minh hăng hái như thế, Hà Duy ngại dội nước lạnh vào ông, vì thế đành liên tục vâng dạ, không ngừng đáp phải.

Nghề nghiệp tại đại lục Đấu Linh rất đa dạng, nhưng tập hợp lại cũng không thoát khỏi hai loại lớn, một là hệ chiến đấu, hai là hệ bách xảo.

Hệ chiến đấu khối nhiều lời, chỉ cần Đấu Linh hình binh khí thì đều thuộc loại này, chẳng qua may mắn lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

Tư chất Đấu Linh phân chia ưu khuyết, đồng thời còn có thứ hạng đẳng cấp.

Mà đẳng cấp lại chia thành sáu giai đoạn khác nhau, từ thấp tới cao bao gồm: Kỳ thức tỉnh, kỳ biến hình, kỳ linh cảnh, kỳ hợp dung, kỳ đại thừa và chí tôn.

Bất kể tư chất ra sao, phàm đã kích hoạt Đấu Linh đều có thể tiến vào kỳ thức tỉnh, cơ hồ toàn bộ sinh linh trên đại lục Đấu Linh đều bước vào giai đoạn này, cũng là giai đoạn trụ cột.

Nhưng chân chính xưng là tu sĩ thì phải tiến vào giai đoạn thứ hai – kỳ biến hình.

Nghĩa trên mặt chữ, tức giai đoạn Đấu Linh biến hình.

Đạt thành mười cấp kỳ biến hình, toàn vẹn rồi thì tới kỳ linh cảnh, kỳ linh cảnh cũng có mười cấp, sau khi đột phá là đến kỳ hợp dung.

Tới kỳ hợp dung đã gần như trở thành cường giả tối cao tại đại lục.

Kỳ hợp dung vẫn có mười cấp, nhưng đến giai đoạn này, sức chiến đấu của mỗi cấp đều mạnh hơn cấp dưới gấp bội có lẽ. Thế nên, hợp dung cấp một và hợp dung cấp mười đều là kỳ hợp dung, nhưng sức mạnh của hợp dung cấp mười cơ hồ gấp ngàn lần hợp dung cấp một.

Đây cũng chính là lý do Trúc Uyên có thể một mình diệt sạch Liên Thiên Tông của Trung Đình.

Quả là thực lực chênh lệch quá xa.

Trên kỳ hợp dung là kỳ đại thừa, cuối cùng là chí tôn.

Hà Duy đã gần đọc hết [Vong Đồ], trong phần cuối, nhân vật chính và các biến thái đều lên kỳ đại thừa, nhưng chưa thể đột phá tầng cuối cùng. Còn bộ dạng chí tôn ra sao, ngay cả Hà Duy cũng chẳng biết.

Nhưng hiện giờ nói gì cũng quá sớm. Hà Duy ngẫm lại hình dáng Đấu Linh của mình, không nhận được cười khổ, sợ là kỳ thức tỉnh cấp mười cũng đột phá chẳng nổi...

Về phần hệ bách xảo mà Lôi Minh đề cập, Hà Duy cũng biết.

Hệ bách xảo đúng là không tồi, nếu làm tốt cũng có cơ may nổi bật.

Thợ may hệ bách xảo có thể dệt nên chiến bào tiên y mà người người ước ao, đúc kiếm sư tạo ra thần binh lợi khí khiến người người điên cuồng, linh thực sư trồng ra linh quả linh thực bồi bổ Đấu Linh...

Nói chung là thiên biến vạn hóa, ai cũng có sở trường riêng, nhưng điều này thực tình chẳng quan hệ gì với Hà Duy...

Đầu Linh của thợ may đa phần là kim may, cuộn chỉ, không thì cũng là các loại vải vóc, nào có quần áo may sẵn? Còn là áo ngủ nữ nữa chứ...

Chẳng lẽ... lấy ra làm hàng mẫu? Nhưng mà... nhớ tới Đầu Linh của mình, Hà Duy bóp trán, tuy là áo ngủ nữ nhưng lại rách bươm xơ mướp, một cô nàng vô ý vô tứ đến vậy cũng chẳng mặc quần áo rách.

Thật là nghĩ kiểu chi cũng thấy không đáng tin!

Song Lôi Minh còn biết có bệnh thì vái tứ phương, mặc sức ảo tưởng một phen. Hà Duy đâu đành lòng khiến ông thương tâm, bấy giờ mới phụ họa mấy câu, dấu trong lòng hiểu rõ không có khả năng. Còn nữa, cậu cũng chẳng hứng thú với thợ may, hoàn toàn không thạo nghề này, làm không được đâu.

Ngày mai nhập viên, Hà Duy thu thập đơn giản, mang theo hai bộ quần áo thay, bỏ gọn vào một túi nhỏ.

Đang thu dọn thì đột nhiên nhớ tới bảng điều khiển hệ thống, lúc trước nó có nói thảm mấy câu, nhưng cậu bị Lê Viêm dọa tới mức chẳng nghe rõ, nên không biết nó nhắc nhở những gì. Cậu tạm ngừng việc trong tay, mở hệ thống xem xét kỹ lưỡng.

Đầu tiên mở Mục tiêu xâm lăng, vốn dĩ bên trong chỉ có tên Lăng Vân Dực, giờ có hẳn một danh sách.

Lăng Vân Dực đứng đầu, tên màu đỏ, kế bên ghi chú: Độ hảo cảm 100%.

Thấy vậy, cảm xúc trong lòng Hà Duy thật khó diễn tả bằng lời, tuy nói mình “chết” rất thảm, nhưng chí ít Lăng Vân Dực vẫn tiếp nhận tình cảm của cậu...

Hà Duy thở dài, tiếp theo nhìn thấy cái tên bên dưới.

Lê Viêm, tên màu tím.

Khóe miệng Hà Duy giật giật, tập trung nhìn kỹ, đoạn sợ ngây người.

Sau tên Lê Viêm lại ghi chú: Độ hảo cảm 100%.

Mơ nó... mắt Hà Duy sắp lồi ra đến nơi, số liệu có bị sai không vậy? Lăng Vân Dực cảm kích cậu thì cậu còn hiểu, nhưng sao độ hảo cảm của biến thái này lại cao thế?

Ngay sau đó, phía dưới lại có một hàng chữ đập vào mắt: Độ cừu hận 100%.

Hà Duy: ...

Cứu mạng, cậu bị biến thái theo dõi!

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Độ hảo cảm và độ cừu hận đồng thời tối đa, rốt cuộc hệ thống bị lag hay Lê Viêm quái đản?

Nhìn đôi một trăm này, trong đầu Hà Duy chợt nảy ra một câu: Yêu càng đậm hận càng sâu, nếu không hận em đến thế thì làm sao chúng ta yêu em nhiều biết mấy...

Hà Duy sparta rồi, cậu căn bản chưa làm gì nha! Đại biến thái Lê Viêm à, có sao ngài lại “đặt tình cảm” vào ta như thế? Tiểu nhân không hiểu đâu!

*sparta: theo ngôn ngữ mạng TQ thì từ này chỉ một người đang phát cuồng

Cậu sầu muộn hồi lâu, cuối cùng thu vén lại tâm trạng. Tuy bảo là chuyện đen đủi nhưng nợ nhiều không lo, việc xúi quẩy hơn còn gặp rồi, thêm một hai chuyện cũng thế thôi.

*nợ nhiều không lo: nguyên văn “trái đa bất sầu”, ý là đã quen với hoàn cảnh và trở nên chai lì

May mà đã quay về bản thể, mà cơ thể bán nữ lần trước cũng “tự nhiên tử vong”, dù Lê Viêm có nhớ mãi không quên cậu, Hà Duy cũng chẳng cần lo lắng. Dầu sao trời cao biển thái xa, vươn tay không tới được, cậu trốn được bao xa thì trốn bấy nhiêu, lâu dần lực chú ý cũng hạ xuống số lẻ thôi.

Nghĩ thông suốt rồi, tâm tình sáng khoái hẳn ra.

Xem xong Mục tiêu xâm lăng, cậu lại nhìn sang danh sách nhiệm vụ, mở ra mới thấy đúng là trúng mùa lớn!

“Nhiệm vụ đỏ (3): Kỹ năng hiến thân sử dụng thành công, phần thưởng 100 kim tệ.”

“Nhiệm vụ đỏ (4): Độ hảo cảm của mục tiêu đỏ tăng lên 10 điểm, phần thưởng 10 kim tệ.”

“Nhiệm vụ đỏ (5): Độ hảo cảm của mục tiêu đỏ tăng lên 50 điểm, phần thưởng 50 kim tệ.”

“Nhiệm vụ đỏ (6): Độ hảo cảm của mục tiêu đỏ tăng lên 100 điểm, phần thưởng 100 kim tệ.”

“Nhiệm vụ tím (1): Làm quen Lê Viêm hoàn thành, phần thưởng 10 kim tệ.”

“Nhiệm vụ tím (2): Độ hảo cảm của mục tiêu đỏ tăng lên 10 điểm, phần thưởng 10 kim tệ.”

“Nhiệm vụ tím (3): Độ hảo cảm của mục tiêu đỏ tăng lên 50 điểm, phần thưởng 50 kim tệ.”

“Nhiệm vụ tím (4): Độ hảo cảm của mục tiêu đỏ tăng lên 100 điểm, phần thưởng 100 kim tệ.”

Hà Duy nhìn hàng nhiệm vụ liên tiếp mà mắt bốc đầy sao, quá trời nhiệm vụ, quá trời kim tệ luôn, thật lắm tiền... cậu đây sắp giàu to rồi chẳng?!

Chùi nước miếng vô hình, Hà Duy bắt đầu phấn khích, đạt được 430 kim tệ dễ như bỡn, rồi nhớ lại hàng hóa trong cửa hàng, cẩn thận tính toán một chút, cậu liền mở cở trong bụng.

Có tiền, phát tài rồi, chẳng phải cậu có thể cưới trắng giàu đẹp, nhậm chức CEO và tiến lên đỉnh cao nhân sinh đó sao!

Cuộc đời tươi đẹp biết bao, vậy mà cậu lại định phí hoài bản thân, không nên, thực sự không nên mà! Biến thái là quái gì, giếng băng sâu thì sao, trước mặt kim tệ, tất cả chỉ là mây bay!

Tiếc rằng độ hảo cảm cao nhất chỉ có 100 điểm, nếu lên 1000 điểm, cậu chẳng ngại đi săn biến thái kiếm kim tệ đâu.

Đang nghĩ thế thì nụ cười hết sức tà khí của Lê Viêm đột ngột hiện lên. Lá gan co lại, Hà Duy im lặng quét sạch mây từ này khỏi đầu, đổi thành câu khác: Cậu không ngại đi săn Lăng Vân Dực kiếm kim tệ...

Tuy sau này Lăng Vân Dực cũng biến thành giếng băng sâu chính hiệu, nhưng cậu ít nhiều gì cũng từng cứu hần một mạng, coi như hữu tình, chắc hẳn sẽ không đuổi tận giết tuyệt cậu.

Đương nhiên, nghĩ giờ này vẫn còn quá sớm.

Hà Duy kéo suy nghĩ vẩn vơ về, tiếp tục xem xét bên dưới, lúc mở cửa hàng mới thấy trong lòng phát rét.

Cậu hoàn tất tám nhiệm vụ, cửa hàng làm mới tám lần, nhưng trọng điểm là... cậu chưa mua hàng một lần nào cả!

Nói cách khác, bảy lần trước đổi mới vô ích hết rồi, cậu căn bản chưa có cơ hội mua sắm. Vừa nghĩ đến mình bỏ lỡ cái gì đó, tim cậu liền võ loảng xoảng thành mảnh vụn. Trong tay cầm nhiều kim tệ như vậy, song có quá chừng đồ không thể mua, quá... quá nghen ngào rồi.

Hà Duy chấp nhận số phận mà mở cửa hàng ra, côi lòng tràn đầy tiếc nuối, nhưng cũng hết cách, quy tắc là vậy, chỉ đành đợi lần đổi mới tiếp theo thôi.

Cửa hàng rất hiếu ý người, cho lên kệ bốn tô mì bò kho, Hà Duy nhanh nhẹn bỏ vào túi, bấy giờ mới nhìn kĩ hai hàng tiếp theo, đầu tiên là một lá bùa màu lam.

Tên là bùa triệu hồi, không ngờ có cả giới thiệu vắn tắt: Sau khi sử dụng có thể lập tức triệu hồi đại năng giả một lần, thời gian một khắc. Hãy sử dụng thận trọng, tự chịu trách nhiệm nếu gặp chuyện ngoài ý muốn.

Hà Duy nhướn mày, cái thứ đồ lừa đảo chi đây? Triệu hồi đại năng giả? Đại lục Đấu Linh? Triệu hồi làm gì? Cứu mạng? Cậu thấy hệ thống đời nào tốt bụng dữ vậy, nhìn cái câu “tự chịu trách nhiệm” là biết xấu tính rồi.

Nhưng bữa nay Hà Duy lăm tiền nhiều của, lá bùa chỉ hai mươi kim tệ, cậu giờ tay mua luôn. Hữu dụng thì xài, vô dụng thì nhét đáy rương, dù sao gia cũng có tiền!

Cuối cùng là một thứ trông như cuốn sách, tên gọi đấu thuật kết linh, giới thiệu vắn tắt: Không.

Tên nghe giống như một quyển đấu thuật căn bản, thứ này ở đại lục Đấu Linh đâu đâu chả có. Mọi sinh linh kỳ thức tỉnh đều phải tu tập đấu thuật, đây là công pháp nhập môn. Thì cũng như bảng chữ cái tiếng Anh vậy, không nhiều không khó để học, nhưng muốn học tiếng Anh nhất định phải thuộc hai mươi sáu chữ cái.

Hà Duy hơi phân vân, cậu thực tình không hứng thú với thứ này, quyển sách mỗi người đều có mà yết giá tận ba trăm kim tệ, nào cậu phải ngần cỡ nào mới đi mua nó?

Thế nên... không mua!

Tuy cậu có tiền, nhưng đâu thể tiêu hoang. Hà Duy nhìn thêm mấy lần, nghiêm túc ngẫm lại, cả [Vong Đồ] cũng chưa xuất hiện quyển đấu thuật siêu quần nào, bất kể nhân vật chính nhân vật phụ hay nhóm phản diện đều tu tập đấu thuật phổ thông từng bước một, nói chung chẳng có gì đặc biệt.

Ngay cả hào quang nhân vật chính còn chưa bao phủ tới đấu thuật là đủ biết rồi, điều này chứng minh hai mươi sáu chữ cái cơ bản không thể phát sinh điểm bất thường.

Nghĩ vậy, Hà Duy liền an tâm: Không mua, cậu muốn để dành tiền!

Xem cửa hàng xong, hệ thống chẳng còn gì để nhìn nữa, Hà Duy tắt bảng điều khiển, ngủ một giấc thật ngon.

Rạng sáng hôm sau, Lôi Minh đích thân đưa Hà Duy tới Thanh Mông Viên.

Thanh Mông Viên không thuộc bất kỳ môn phái nào, là khu vực trung lập và hoàn toàn độc lập. Dù nghe tên cứ như một khu vườn, nhưng thực chất lại chiếm diện tích khá rộng.

Tam đại môn phái và lục đại thế gia của Trung Đình đều cất cử trưởng lão tới nơi này, thứ nhất là để bảo hộ Thanh Mông Viên, thứ hai là đảm nhiệm chức giảng sư hướng dẫn các thức tỉnh giả cũng cố Đấu Linh. Tất nhiên, mục đích lớn nhất vẫn là tranh thủ mời chào nhân tài ưu tú.

Theo cách lý giải của Hà Duy, Thanh Mông Viên là một trường tiểu học công lập, mọi người đến đọc chữ học bài, thi điểm cao thì được trường trung học trọng điểm nhận vào, thi điểm thấp thì kém hơn. Còn nếu kết quả không đạt tiêu chuẩn, vậy ngại quá, xéo về làm ruộng đi!

Lôi Minh dẫn Hà Duy tới ghi danh, nhưng lúc nhập viên thì Lôi Minh phải về.

Thanh Mông Viên có hai ngày nghỉ hàng tháng, Lôi Minh nghiêm túc dặn cậu: “Tiểu Hà Tử, chăm chỉ tu luyện nghe con, chớ suy nghĩ nhiều!”

Vừa nói vừa lục lọi trong người, hồi lâu mới lấy ra một viên ngọc thạch màu nâu long lanh trong suốt, ông đưa nó cho Hà Duy, còn dặn thêm, “Nhớ cất kỹ đồng ngọc này, tuy không nhiều nhận gì nhưng cũng đủ cho con chi tiêu, đừng dè xẻn, muốn ăn gì thì ăn, đừng...” Ông thở dài, “Đừng chỉ ăn mỗi mì bò kho, món đó tiện thì tiện thật nhưng thiếu dinh dưỡng, con bổ thêm ít tiền mua thứ ngon ngon mà ăn, phải bồi bổ cơ thể mới có sức tu luyện.”

Hà Duy ngơ ngác, kiếp trước ăn mì gói hơn hai mươi năm mà chẳng ai quan tâm cậu một câu, nào ngờ đời này chuyển sang ăn mì bò kho nhiều chất hơn còn bị bảo là thiếu dinh dưỡng. Cảm nhận được tình cảm trong đó, Hà Duy chợt thấy mũi cay cay.

Đã quen cô độc, quen mì gói giá rẻ, rồi bỗng nhiên cảm nhận được ấm áp từ người khác, cậu chẳng biết nên phản ứng ra sao.

Thực ra mì gói có ngon không? Hà Duy không phân biệt nổi, cậu chỉ biết cái thứ với tay là có này tiện lợi nhanh gọn, ngon hơn cơm mình nấu cả trăm lần.

Cậu chưa từng suy xét vấn đề có tốt cho sức khỏe hay không, đơn giản là trông thấy cả tủ mì gói đầy ụ thì cảm thấy cực kỳ an toàn mà thôi. Cậu đâu có cái gì, nhưng ít nhất vẫn có mấy thứ rẻ tiền ấy.

Và chúng nó sẽ giúp cậu vượt qua cơn đói.

“Tiểu Hà Tử, chỉ cần con khỏe mạnh là Lôi thúc mừng rồi.”

Lời này vừa dứt, Hà Duy mới phục hồi tinh thần, cậu kiềm nén xúc cảm trong lòng, lập tức trả đồng ngọc cho Lôi Minh, rũ mi nói: “Lôi thúc, Thanh Mông Viên bao ăn ở, cơ bản không cần tiêu xài, con cần nhiều tiền thế làm gì? Thúc cứ cất đi, tối rảnh rang thì mua hũ rượu ngon, làm ít đồ nhắm, thư giãn một chút!”

Lôi Minh khẳng khái bắt cậu lấy, Hà Duy làm sao có thể nhận?

Tiền trên đại lục Đấu Linh đều là loại ngọc thạch đẹp đẽ thế này, dân chúng bình thường chỉ thấy thạch ngọc xám xịt, độ sáng bóng rất thấp, khá hơn chút thì thấy thiết ngọc, còn đồng ngọc trong suốt như vậy thì chẳng mấy khi gặp. Lôi Minh lấy nó ra cũng gần như giao trọn gia sản nửa đời người, Hà Duy nhận thế nào được?

Lôi Minh đối với cậu đã đủ tốt rồi, cậu còn chưa biết nên đền đáp công ơn thế nào, làm sao có mặt mũi nhận từng đó tiền.

Lôi Minh chau mày, tâm can Hà Duy nóng hầm hập, vội bảo: “Lôi thúc, thúc hãy nghe con nói, con đến Thanh Mông Viên vì muốn chuyên tâm tu luyện, quá nhiều tiền chỉ khiến con phân tâm thôi. Thúc thử nghĩ đi, nếu con giấu đồng ngọc trong người thì vừa phải canh cánh sợ làm mất, vừa phải đề phòng kẻ trộm mơ ước. Ngộ nhỡ bị chôn mất, chẳng phải con sẽ xót ruột chết sao? Vả lại,” cậu bắt đầu ba hoa không dứt, “con cầm nhiều tiền quá sẽ sinh tâm lý vênh váo, từ nay về sau chỉ lo ăn chơi đàng *** không làm việc đàng hoàng, vậy có khác chi phụ mất tấm lòng của thúc?”

Cậu vừa nói vừa khoa tay múa chân, Lôi Minh được cậu chọc cười ha ha, cuối cùng cũng bị dỗ ngọt. Mà kể cũng đúng, một viên đồng ngọc quả là khoản kếch sù với Tiểu Hà Tử, lỡ vì vậy mà ảnh hưởng tới tinh thần, chậm trễ tu luyện, thì mất nhiều hơn được.

Dẫu sao ông tứ cố vô thân, đồng ngọc cứ để ông giữ, về sau cũng cho Tiểu Hà Tử, coi như cất giữ nó!

Nghĩ thông rồi, Lôi Minh liền cười nói: “Vậy con cầm thạch ngọc đi, thỉnh thoảng mua ít đồ ngon mà ăn.”

Hơn mười thạch ngọc cũng không ít, nhưng so với một đồng ngọc thì chẳng đáng nhắc tới, Hà Duy không khước từ nữa, thẳng thắn nhận lấy: “Dạ, con cảm ơn Lôi thúc.”

Cáo biệt Lôi Minh, Hà Duy một mình vào Thanh Mông Viên.

Cậu rảo bước nhanh về trước mà như thể đang đi trên đại lộ ngôi sao, dọc đường tiếp thu vô số ánh nhìn và tiếng bàn tán.

Đại khái tóm lại là như vậy:

“Ồ... sao đại ca ca ý lại tới viên này?”

“Người không biết hả, hần cũng là thức tỉnh giả của năm nay đó!”

Ánh mắt nhóm mầm đậu bắt đầu phức tạp, “Lớn vậy rồi mới... thức tỉnh à.”

“Đừng xem thường hần, Đấu Linh của hần màu tím đó nha!”

“A a a a!” Sau tiếng hét chói tai, trong mắt nhóm mầm đậu tràn ngập sùng bái, “Màu tím á? Màu tím! Màu tím thiệt hả!”

“Đúng vậy, năm nay chỉ có một Đấu Linh tím.”

“Thật lợi hại, thế hình dạng Đấu Linh là gì?” Mắt nhóm mầm đậu chưa biết chuyện toát ra tia sáng tò mò.

“Là... một chiếc áo ngủ nữ.”

“Áo... áo ngủ?” Nhóm mầm đậu kinh ngạc, “Còn là kiểu... kiểu nữ á?”

“Đúng vậy,” mầm đậu biết chuyện nghiêm túc gật đầu, “hắn bí hiểm như thế đấy.”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Miệng Hà Duy giật giật, cậu thầm nhưng cóc cần một lũ mầm đậu thương hại đâu. May mà nhóm mầm đậu đều rất khuôn phép, chẳng đứa nào tới trêu chọc cậu, cậu cũng làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục tiến lên trước.

Trong Thanh Mông Viên có nhiều học đường khác nhau, phân chia dựa trên tiềm lực Đấu Linh hiện tại.

Tư chất cao đến Thiên Tâm Viện, tư chất trung đẳng đến Huyền Tâm Viện, tư chất thấp thì tới Địa Tâm Viện chiếm diện tích khá rộng.

Trưởng lão phân viện nhìn Hà Duy mà xoắn xuýt nửa buổi, theo lý thuyết, Đấu Linh tím hiển nhiên phải là đệ tử Thiên Tâm Viện, nhưng... hình dạng Đấu Linh nom thế nào cũng thiếu tiềm lực.

Nếu thực sự đưa vào Huyền Tâm Viện hoặc Địa Tâm Viện thì quá đáng tiếc... Dù sao cũng là Đấu Linh trần phẩm trăm năm khó gặp mà!

Rối rắm chừng nửa khắc, khi các bạn nhỏ xếp hàng đăng sau bắt đầu mất kiên nhẫn, trưởng lão phân viện rốt cuộc hạ quyết tâm: “Thiên Tâm Viện!”

Hà Duy hơi bất ngờ, song cũng chẳng kinh ngạc mấy, Đấu Linh tím đích xác quý hiếm, được người ta đặt kỳ vọng cũng bình thường.

Trưởng lão phân viện bảo cậu: “Lấy thứ này rồi rẽ trái.”

Hà Duy nhận một cái bọc nhỏ, nói cảm ơn rồi đi về hướng được chỉ.

Thiên Tâm Viện nằm tại góc bên trái Thanh Mông Viên, viện không lớn, nhưng trang trí tinh xảo. Linh thảo sơn tuyền, đình đài lầu các, đưa mắt nhìn liên cảm thấy mát lòng mát dạ.

Người được vào Thiên Tâm Viện khá ít, trong số các thiếu niên tiến vào kỳ thức tỉnh ở Trung Đình chỉ có một Đấu Linh tím, năm Đấu Linh xanh lam và mười Đấu Linh xanh lá.

Thiên Tâm Viện lớn vậy mà ngoại trừ sáu tu sĩ dạy học và mười tu sĩ hộ pháp, thì chỉ còn mười sáu học sinh, có thể nói là giảng dạy thân mật một đối một.

Trong đó dĩ nhiên có người quen, Hà Duy liếc cái liền bắt gặp Vân Uyển Nhi và Đan Vũ.

Đan Vũ vẫn mắt cao hơn đầu y như trước, Vân Uyển Nhi thấy Hà Duy thì mừng rỡ vô cùng, cô bé toan chạy tới nói chuyện với Hà Duy, nhưng bị Đan Vũ quét mắt qua nên đành đứng yên, chỉ dùng đôi mắt to nhìn Hà Duy và hỏi thăm bằng khẩu hình.

Hà Duy rất có cảm tình với tiểu cô nương, bèn quay sang cười thân thiện với cô bé. Song cũng chỉ đến đó thôi, cậu không rành giao tiếp với người khác, vả lại bọn họ cũng chưa tiếp xúc nhiều.

Một trưởng lão dạy học mặc lam y đi tới, hắng giọng nói một hơi: “Đấu thuật kết linh đã phân phát vào bọc của các trò, mỗi người còn được phân linh địa bế quan. Sau khi nhập quan hãy đọc kỹ đấu thuật, ba ngày sau có thể dẫn linh nhập thể, dẫn linh thành công rồi sẽ có tu sĩ dạy học đến chỉ điểm, còn tạo hóa như thế nào thì chờ xem năng lực.”

Nói xong, lập tức có trưởng lão hộ pháp dẫn bọn họ tiến về trước.

Hà Duy xếp cuối, quanh quẩn hết mấy vòng lớn, thấy Đan Vũ và Vân Uyển Nhi đều tìm được linh địa, chỉ còn một mình cậu, bấy giờ mới vào linh địa cuối cùng.

Trưởng lão hộ pháp dẫn dò thêm lần nữa, nhìn cậu thu xếp ổn thỏa xong mới quay lưng rời đi.

Để lại một mình mình thôi sao, Hà Duy hơi ngạc nhiên, chương trình tiểu học toàn tiết tự học thôi à? Vừa tới mà đã bế quan cái gì chứ, chẳng quen chút nào.

Nhưng nhập gia tùy tục, nhóm mâm đầu đều giống vậy, cậu còn lo cái gì? Cùng lắm là đấu thuật tu luyện của cấp nhập môn, hẳn không thành vấn đề.

Mở bọc nhỏ ra, bên trong có hai bộ trang phục tu luyện của Thanh Mông Viên, một mình bài thân phận và một quyển sách.

Hà Duy cầm lên xem xét hồi lâu, thuận tiện mở cửa hàng hệ thống, so sánh hai thứ, cuối cùng xác định hai quyển sách giống nhau như đúc, đều là đấu thuật kết linh bình thường đến cực điểm.

Vốn dĩ Hà Duy còn ôm chút hi vọng nho nhỏ, chờ xem đấu thuật ba trăm kim tệ có điểm gì đặc biệt hay không, hôm nay so sánh rồi chỉ thấy vừa phiền muộn vừa an tâm.

Phiền muộn vì quả nhiên không phải bàn tay vàng, an tâm vì may là cậu chưa ngu tới mức tiêu tốn ba trăm kim tệ...

Hà Duy thở dài, thu dọn qua loa, đoạn lấy ra đấu thuật kết linh, chuẩn bị nghiêm túc nghiên cứu một phen.

Sống ở đâu thì theo phong tục chỗ nấy, tuy cậu không kỳ vọng nhiều với Đấu Linh của mình, nhưng vẫn nên tu tập đấu thuật căn bản, luyện tốt chẳng những cường thân kiện thể, mà còn kéo dài tuổi thọ, có sao không làm?

Hơn nữa, cậu vẫn rất hiếu kỳ, một nhân loại của thế kỷ hai mốt có thể tu luyện một chút thuật pháp Đấu Linh kỳ quái cũng thú vị mà, đúng không?

Háo hức mở sách, thể hiện lòng nhiệt tình dào dạt, đang chuẩn bị nghiền ngẫm tỉ mỉ từng chữ một thì nan đề lại đến.

Hà Duy trợn mắt há mồm nhìn sách, nhanh chóng lật từ đầu tới cuối, song sách vền vện mấy chục trang, chả mấy chốc đã lật hết.

Sau đó, cậu đàn ra.

Không hiểu chữ nào, thể mà một chữ cũng không hiểu!

Bảo là đơn giản lắm đấy, dễ học cực kỳ, ai ai cũng học được? Má nó, gạt người vừa thôi! Thiên thư còn chẳng khó đến thế đâu!

Hà Duy chưa từ bỏ ý định, xem lại từ đầu, đọc từng chữ từng chữ một, nhưng mà... không hiểu là không hiểu, dù nhìn chăm chăm đến nở hoa cũng không hiểu.

Tuyệt đối chẳng ngờ cậu đi tới cái nơi quỷ quái này, ngôn ngữ thì thông mà lại bị chữ viết làm khó.

Vậy phải làm sao bây giờ? Không hiểu thì tu luyện kiểu gì? Ra ngoài tìm người đọc giùm một lần ư?

Ừm... đành thế thôi. Nhất quyết không thể bỏ đấu thuật căn bản, nếu cậu nhớ chính xác thì năm mười bảy tuổi sẽ có một lễ trưởng thành, tu hành không bắt kịp là tiêu tùng mạng nhỏ ngay.

Trải qua trăm cay nghìn đắng mà vẫn hồi sinh, càng không được sợ hãi chút khó khăn ấy.

Hà Duy suy nghĩ rồi đứng dậy ra ngoài, định tìm tu sĩ tư vấn.

Bởi đang ở Thiên Tâm Viện nên gần như mỗi linh địa đều có tu sĩ hộ pháp canh giữ, Hà Duy vừa ra, một tu sĩ lam bào liền hỏi: “Sao vậy? Có vấn đề gì không?”

Ra đến miêng lại có chút ngượng ngùng, không biết chữ cái gì chứ, quê chết đi được.

Cơ mà hết cách thật rồi, mất mặt cho mất luôn, nhưng tu luyện không để mất được. Hà Duy dừng một lát, hỏi vấn đề ra miêng.

Quả nhiên vừa nói xong, tu sĩ lam bào liền nhìn cậu bằng vẻ mặt kỳ lạ: “Người không biết chữ?” Đẩu thuật kết linh toàn dùng chữ viết cơ bản nhất, em bé năm tuổi mới vỡ lòng còn hiểu, thiếu niên đã mười sáu tuổi đầu lại không hiểu? Đúng là...

Hà Duy cười xấu hổ: “Đúng vậy, phiền tiền bối đọc giùm ạ.”

Tu sĩ lam bào rất có đạo đức nghề nghiệp, cộng thêm thái độ Hà Duy xem như cung kính, hẳn ngẫm nghĩ rồi bảo: “Thôi, để ta đọc một lần, người nghiêm túc nghe kỹ nhé.”

Hà Duy tập trung tinh thần, không dám lơ là xiu nào, đầu gối cũng đang làm phiền người ta, một lần nhớ kỹ là hay nhất.

Tu sĩ lam bào hắng giọng, chậm rãi cất lời: “!@#%#@!&%% #***&&...”

Hà Duy: ... Khoan, khoan đã... đại ca đây đang đọc gì vậy?

Thấy Hà Duy ngớ ra, tu sĩ lam bào còn nhắc: “Nghe cẩn thận vào, dễ lắm.” Dứt lời lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, “&&...% % ...%###@!***&&...”

Hà Duy: “...”

Tu sĩ lam bào nghiêm trang đọc thần ngữ nửa ngày, Hà Duy mới đầu thì kinh ngạc, rồi dần dần biến thành mắt cá chết diện vô biểu tình.

Hiểu câu nào chết liền á, thật mịa nó chóng mặt!

Chờ tu sĩ lam bào dừng lại, Hà Duy bình tĩnh đáp: “Được rồi, đa tạ tiền bối, ta đã nhớ rõ.”

Tuy chả hiểu câu nào, song Hà Duy không muốn ê mặt tiếp nên đành nói thế.

Quay lại tiểu viện, Hà Duy nhướn mày, bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Hệ thống chết bầm, ép mua ép bán vừa phải thôi chứ! Quyển sách rách nát mà ra giá ba trăm kim tệ! Ông mày không mua thì khiến ông không đọc được hả!

Bảo hệ thống chết toi này không giở trò quỷ, đánh chết cậu cũng chẳng tin!

Làm gì có chuyện trùng hợp thế? Cậu nghe hiểu tiếng nói ở đây, vậy mà lại mù chữ viết? Mù chữ thì thôi đi, lại còn chả biết quẻ mà đi hỏi người ta, rồi nghe vào tai cứ như thần ngữ...

Hà Duy giận đến mức lải nhải, thở dốc hồi lâu, cuối cùng vẫn tỉnh táo lại.

Xem ra không mua không được.

Tuy tức cái hệ thống xấu xa, nhưng Hà Duy vận chuyển đầu óc thật nhanh, lại thấy hệ thống chắc chưa tới nỗi nhảm chán như vậy.

Chung quy kim tệ cũng là phần thưởng của hệ thống, vật phẩm là hệ thống bán, nếu hệ thống thực sự muốn ngăn cản thì đâu cần cho cậu kim tệ làm chi, vậy cậu chẳng mua được gì cả.

Chả lẽ... Hà Duy không nhận được nhướn mày, hệ thống đang dẫn đường cho cậu mua? Bản đẩu thuật quả thực có điểm đặc biệt?

Nghĩ tới đây, cậu rốt cuộc hết do dự, dứt khoát chọn mua, đi tong ba trăm kim tệ.

Ánh sáng trắng lóe lên, đẩu thuật kết linh rơi vào tay, Hà Duy xem xét tỉ mỉ một hồi, hít sâu rồi mở ra.

Tiếp theo cậu sững sốt mở to mắt, vẫn xem không hiểu, nhưng chữ viết lại như đang sống lại mà nhanh chóng thoát khỏi trang sách bay lượn vòng quanh. Cảnh tượng kỳ diệu khó thốt nên lời. Hà Duy kinh ngạc nhìn một lúc, rồi bỗng đứng hoàn hồn, lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay giao nhau, nhắm mắt.

Quả nhiên, mọi thuật quyết đều bay vào trí óc, cậu không hiểu ý nghĩa từng chữ, song khi mấy chữ viết liên kết thành một phiên, tụ lại một chỗ, nháy mắt lại cụ thể hóa trong đầu.

Đẩu thuật kết linh, lấy đẩu làm dẫn, nạp linh nhập thể.

Hà Duy khép chặt hai mắt, tựa như thấy được thế giới khác, không khí không còn trong suốt mà trở nên sáng loáng rực rỡ với đủ mọi màu sắc như màu đỏ rực lửa, màu lam của nước, màu xanh cỏ cây, màu nâu đất đai, và cả sắc vàng chói lóa của ánh mặt trời... đan xen vào nhau, cấu thành một thế giới trắng lè không sao tả xiết.

Hà Duy cảm giác có thứ gì đó không ngừng xao động trong người, cậu bắt giác thả lỏng thân thể, phóng thích thứ ấy ra. Chớp mắt sau đó, một vật nhẹ như cánh chim bay vút lên, lơ lửng phía trên cậu, mau chóng cuốn hết mọi tia sáng sắc sỡ chung quanh.

Sa y màu xám càng thêm sáng rực bởi sắc màu vương vấn, trên quần áo đơn sơ hiển lộ hoa văn tinh tế. Hào quang khiếp người vì linh khí dồi dào mà bộc phát mạnh hơn khiến người ta kinh diễm.

Hà Duy chẳng hay biết những điều đó, cậu nhắm chặt hai mắt, đắm chìm trong thế giới tuyệt vời. Cơ thể như được ngâm nước nóng, dòng nước chung quanh thật ấm áp, tắm bổ thể xác và tinh thần, giảm bớt mệt nhọc, khiến toàn thân cậu vô cùng thư thái. Cậu buông lơ tinh thần, hô hấp nhẹ nhàng điều tức chậm rãi, hình thành vòng tuần hoàn tuyệt diệu một cách tự nhiên.

Không rõ qua bao lâu, khi cậu mở bừng mắt, đồng tử đã trở nên sáng lấp lánh, tinh thần phần chấn như thể mới hồi sinh.

Hà Duy thầm vui sướng, hình như cậu hấp thu linh khí chung quanh thì phải. Nếu không đoán sai, cậu trực tiếp lên thẳng kỳ thức tỉnh cấp ba?

Cấp một cấp hai cố bốn, cấp ba cấp bốn dẫn linh... Cậu lại tăng lên tới tầng cao như vậy chỉ trong thời gian ngắn? Thật kỳ diệu!

*cố bốn: củng cố căn bản

Hà Duy hưng phấn không thôi, sau kỳ thức tỉnh cấp ba cần tu sĩ dạy học hướng dẫn. Giờ cậu đang cao hứng, chỉ muốn nắm được cách tu luyện tiếp ngay lúc này.

Không nên trì hoãn nữa, cậu đứng dậy, đi về hướng chính sảnh, song vừa ra khỏi cửa viện thì chợt dừng cước bộ.

Mùi máu tươi gay mũi vẫn vút quanh đây, Hà Duy vội quay đầu, bắt gặp ánh lửa chói mắt bên phải.

Đó là Địa Tâm Viện mà, là nơi tập hợp hàng loạt thiếu niên kỳ thức tỉnh, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

Cậu đang chăm chú quan sát thì thấy một cô bé đáng yêu chạy khỏi tiểu viện bên trái, nhìn kỹ hóa ra là Vân Uyển Nhi. Bấy giờ sắc mặt cô bé tái nhợt, trong mắt ngập tràn kinh hãi, trông thấy Hà Duy càng rơi nước mắt không ngừng: “Đại ca ca! Chạy mau! Nhanh trốn đi!”

Hà Duy giữ chặt cô bé: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Vân Uyển Nhi ra sức lắc đầu, trong giọng nói hàm chứa nỗi sợ khó lòng ức chế: “Không... không biết, ta cũng không biết. Chỉ là sáng sớm hôm nay, trung tâm Thanh Mông Viên đột nhiên nổi sát khí ngất trời, sau đó trên trời giống như nứt ra một cái hố, rồi vô số ma thú điên cuồng tuôn ra...”

Trông mắt Hà Duy co rút.

Ma thú? Làm sao có thể! Nơi này là Thanh Mông Viên được ít nhất mấy trăm cao thủ bảo hộ, còn có đại năng kỳ linh cảnh cấp mười áp trận, sao ma thú xâm nhập được?

Nếu chỉ có ma thú thì đoán chừng đã sớm bị tu sĩ hộ vệ diệt trừ, điều khiến sắc mặt Vân Uyển Nhi đại biến thực sự là: “Lúc các tiền bối đang kịch đấu với ma thú, nào ngờ lại mới xuất hiện thêm Tu La tộc...”

Tu La tộc! Bộ tộc ma quỷ tại lĩnh vực U Minh! Tại sao... bọn chúng lại có mặt ở đây?

“Đại ca ca, mau chạy đi, chạy mau. Huynh cùng chạy với ta, ta dẫn huynh đi tìm phụ thân, chỉ cần có phụ thân thì chắc chắn không sao hết, bọn họ thật đáng sợ, thật khủng bố...” Giọng Vân Uyển Nhi ngày càng nghẹn ngào.

Tu La tộc quả thực là một trong những chủng tộc kinh khủng nhất đại lục Đấu Linh, họ thậm chí không thể xưng là sinh linh.

Đấu Linh của Tu La tộc là oán linh, tập hợp mọi oán hận của trời đất, nhờ lĩnh vực U Minh ngưng kết vũ thể, bọn chúng thô bạo hung tàn, giết chóc điên cuồng. Nhưng khiến người ta hoảng sợ là, chúng bất tử bất diệt, dù cho nhất thời tiêu tán nhưng chỉ cần lưu lại một tia oán linh, thì sau khi trở về lĩnh vực U Minh sẽ nhanh chóng sống lại.

Loại quái vật mạnh mẽ bất tử này thực sự chẳng khác gì bug tại đại lục Đấu Linh. Hà Duy cau mày, cậu vội vàng vờ vết ký ức trong đầu, song lật tung lên vẫn không tìm thấy bất kỳ thông tin nào liên quan đến việc Tu La tộc xâm nhập Trung Đình.

Trong [Vong Đò] căn bản đâu nhắc tới chuyện này! Nhưng có sao lại xảy ra?

Đợi đã... Hà Duy chợt bừng tỉnh, nam chính trong [Vong Đò] là Lăng Vân Dực, cả câu chuyện đều đứng dưới góc nhìn của Lăng Vân Dực, mà giai đoạn này hẳn đang rơi vào vùng đất Thẩm Phán. Toàn bộ tiểu thuyết đều xoay quanh hắn, nên lúc này đang viết về sự kiện tại vùng đất Thẩm Phán...

Tuy nhiên, điều này đâu có nghĩa Trung Đình sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Trong Thanh Mông Viên toàn mấy đứa nhóc mười một tuổi, lũ ma quỷ xâm nhập vào đây có khác chi sói đói xông vào chuồng dê?

Đầu Hà Duy kêu ong ong, cậu chỉ có một mình, sống chết chẳng quan trọng, nhưng nếu phải trở mặt chứng kiến một đám trẻ con bị tàn sát thì không thể được!

Cậu nắm chặt tay Vân Uyển Nhi, trịnh trọng nói: “Uyển Nhi, đừng sợ! Mau cho huynh biết các tu sĩ hộ pháp của Thiên Tâm Viện đi đâu cả rồi?”

Vân Uyển Nhi hoảng hốt cực kỳ, nhưng thấy đôi mắt sáng trong của Hà Duy và hơi ấm từ lòng bàn tay, không hiểu sao lại thấy an toàn. Tuy giọng còn run rẩy, nhưng cuối cùng cô bé vẫn thuận lợi đáp lời: “Ma thú không ngừng xuất hiện trong Địa Tâm Viện, các tu sĩ hộ pháp bị phân qua đó hết rồi, ai dè lại có thêm Tu La tộc...”

“Thiên Tâm Viện không còn tu sĩ nào ư?”

Vân Uyển Nhi hơi mờ mịt, cô bé cũng chẳng rõ.

Hà Duy nhìn vẻ mặt cô bé là hiểu, song cậu không tin tu sĩ hộ pháp thực sự bỏ không Thiên Tâm Viện, dù gì Thiên Tâm Viện cũng là khu vực quan trọng nhất Thanh Mông Viên, mười lăm đứa trẻ đều là đối tượng bồi dưỡng chủ yếu, không có khả năng bị bỏ rơi dễ dàng.

Dưới tình huống hỗn loạn, thay vì chạy lung tung như ruồi bọ mất đầu, chi bằng tìm quân lính đến tập hợp tất cả lại, tiếp theo cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn.

Thấy Vân Uyển Nhi hoàn toàn mù tịt, Hà Duy khẽ cắn môi, bảo cô bé: “Uyển Nhi, muội theo sát ta, ta không yên tâm để muội ở đây, trước tiên chúng ta sang các tiểu viện khác xem còn ai không.”

Đang nói thì sau đầu bỗng vang lên tiếng bước chân, Hà Duy tức khắc cảnh giác, vừa quay đầu liền nghe âm thanh quen thuộc, “Vân Uyển Nhi!”

Giọng nam hài táo bạo nhưng ngập tràn nôn nóng vừa dứt, Hà Duy lập tức bắt gặp Đan Vũ. Đan Vũ căn bản đâu để ý cậu, nhấc tay Vân Uyển Nhi liền bước xa xông lên ôm chặt cô bé.

Đột ngột gặp được người quen, Vân Uyển Nhi cũng ôm chặt lại, chẳng qua thân thể vì sợ hãi mà vẫn run rẩy mất kiểm soát.

Hà Duy chẳng nhìn hai đứa nữa, đi chung với Đan Vũ còn có mười mấy đứa nhóc và ba tu sĩ hộ pháp, tu sĩ hộ pháp hô to: “Nhanh lại đây! Phải tranh thủ thời gian, ta dẫn các người vào kết giới bảo hộ!”

Kết giới bảo hộ! Hà Duy khẽ thở phào, quả nhiên vẫn có nơi lánh nạn khẩn cấp, sau đó cũng không lẽ nề nữa. Cậu giúp ba tu sĩ che chở hơn mười thiếu niên chạy nhanh khỏi tiểu viện.

Ra viện, mùi máu càng nồng nặc hơn. Do vị trí của Thiên Tâm Viện xa xôi, ma thú chưa xông tới đây, nhưng không biết tình hình Địa Tâm Viện với Huyền Tâm Viện ra sao rồi.

Hà Duy hết sức lo âu, nhưng giờ phút này đầu rảnh hải nhiều, cậu và mấy tu sĩ hộ pháp băng qua hành lang uốn khúc, đang định rẽ sang chính sảnh thì một cự thú hai đầu cao hai mét bỗng nhiên lao tới.

Con nít mười một tuổi đều chưa rành sự đời, làm gì đã gặp qua mãnh thú cỡ này, lũ nhóc sợ tái mặt, liên tục gào thét.

Tu sĩ hộ pháp đã tiến vào kỳ biến hình trung cấp, cũng từng trải qua vài trận chiến, bèn xuất ra Đấu Linh, phóng thích linh kỹ giao đấu với ma thú.

Hà Duy không tùy tiện gia nhập chiến cuộc. Nhưng cậu đã lên kỳ thức tỉnh cấp ba, có thể dẫn linh hộ thể, vội vàng áp dụng khẩu quyết của đấu thuật kết linh. Sau một tiếng thầm thì, vòng bảo hộ mỏng manh được khởi động.

Tư chất của mười mấy đứa trẻ đều trác tuyệt, lúc này thấy Hà Duy có thể dẫn linh, không khỏi hơi kinh ngạc.

Mới vèn vẹn nửa tháng mà đã đạt kỳ thức tỉnh cấp ba, thần tốc như vậy thật khiến người ta vừa sợ vừa ưc.

Tuy vậy, không chỉ mình Hà Duy mới có thiên tư lỗi lạc, Đan Vũ cũng cấp tốc phản ứng, khởi động một linh khí hộ thuẫn lam nhạt, một cô bé áo xanh cao gầy cũng nhanh chóng khởi động hộ thuẫn màu hồng.

Dẫu chỉ có ba hộ thuẫn, nhưng cũng miễn cưỡng bảo vệ được đám trẻ. Hà Duy nỗ lực kéo căng hộ thuẫn ra thêm chút nữa, miễn cho những thiếu niên vô lực tự vệ bị đấu pháp liên lụy.

Ma thú hung hãn, song tu vi của ba tu sĩ hộ pháp cao minh, sau một khắc cũng đánh gục được nó.

Thu Đấu Linh xong, vừa quay lại nhìn, đáy mắt bọn họ hiện lên chút tán thưởng: “Ba đứa giỏi lắm, mới nửa tháng đã có thể tự dẫn linh, quả là tư chất trác tuyệt.”

Tu sĩ hộ pháp khen một câu, rồi không lãng phí thời gian nữa, tức tốc dẫn họ đi tiếp.

Hà Duy hơi sững sốt, nửa tháng? Vậy mà đã qua nửa tháng rồi á? Sao cậu chẳng cảm giác được gì?

Thời điểm này không nên bận tâm nhiều, Hà Duy chung quy chưa từng tu tập qua, tuy đã đọc tiểu thuyết, nhưng trong [Vong Đồ] không hề giới thiệu kỹ hình thức tu luyện của kỳ thức tỉnh. Dù trong lòng Hà Duy có nghi ngờ, song giờ chưa phải lúc thắc mắc, chỉ đành dẫn vấn đề này xuống.

Khoảng nửa khắc sau, cuối cùng cũng đến kết giới bảo hộ mà tu sĩ hộ pháp nói.

Ba tu sĩ đồng thời xuất Đấu Linh, kéo ánh sáng màu lam trên kết giới bám vào người hơn mười thiếu niên, xong xuôi mới bảo: “Được rồi, đây là kết giới do cao thủ kỳ hợp dung thiết lập, linh khí hùng hậu, rất khó công phá, các người mau vào trốn đi, dứt khoát không được ra khỏi đây một bước!”

Ai nấy kinh hồn táng đảm, gạt đầu lia lịa, cùng nhau chạy tới kết giới.

Phạm vi kết giới rất hẹp, rộng cùng lắm một mét vuông, tuy toàn trẻ con nhưng hơn mười đứa cùng vào cũng chật ních.

Tu sĩ hộ pháp nhíu mày, nhưng hết cách rồi, loại kết giới này cực kỳ tiêu hao linh lực. Nếu không phải để bảo vệ mấy đứa nhỏ ưu tú, vị đại năng kia chẳng đời nào chịu hao tổn tu vi sáng tạo kết giới bảo hộ.

“Chịu khó chen lấn chút đi, sau khi đánh lui kẻ địch sẽ tới đón các người trước!”

Đang thời khắc chủ chốt, dĩ nhiên không ai có ý kiến, mọi người đều tự giác đứng thẳng, tuy đã ngực dán lưng nhưng dẫu gì cũng tận mười lăm người vào, có điều... tu sĩ hộ pháp nhìn sang thiếu niên cao gầy duy nhất.

“À...”

Chưa đợi hẳn mở miệng, Hà Duy liền nói: “Không cần quan tâm ta! Tiền bối nhanh đi tiếp ứng Địa Tâm Viện đi, ta đã biết dẫn linh, có thể tự bảo vệ.”

Mặc dù kỳ thức tỉnh đã có thể dẫn linh, nhưng suy cho cùng vẫn là người thường, chưa có linh kỹ trong tay, chỉ có thể chịu đánh. Chẳng cần đến Tu La tộc khủng bố, một ma thú trung đẳng cũng lấy mạng cậu dễ như bỡn.

Nhưng mà... tu sĩ hộ pháp vô cùng khó xử, kết giới bảo hộ hết sức chứa rồi, cũng đâu thể cho Hà Duy đi cùng họ, tới Địa Tâm Viện còn nguy hiểm hơn. Hên là nơi này còn rất bình lặng, nếu may mắn vẫn có thể bảo mệnh.

Thấy họ băn khoăn, Hà Duy lên tiếng lần nữa: “Tiền bối chớ lo, ta sắp trưởng thành rồi, đâu giống trẻ con mười một tuổi, ta nhất định tự bảo vệ mình.”

Nói tới đây, tu sĩ hộ pháp chỉ đành chọn thế, họ nhìn cậu một cái thật sâu rồi nói: “Bảo trọng!”

Lúc họ sắp rời đi, Hà Duy lại vội hỏi: “Tiền bối có thể nói rõ tình hình hiện giờ không, Địa Tâm Viện tề tụ ma thú, vậy Tu La tộc thì sao? Bao nhiêu tên đến đây? Và đang ở đâu?”

Giữa các tu sĩ có phương pháp liên hệ riêng, nên ai cũng nắm được tình huống cụ thể, bèn trả lời: “Toàn thể lực lượng chiến đấu của Thanh Mông Viên đều tập hợp tại Địa Tâm Viện, ở đó ma thú trào dâng, giết hại không hết. Nửa khắc trước có năm tên Tu La tộc xông vào, nhưng sau khi tiến vào Thanh Mông Viên thì hành tung bất định, do vậy chúng ta cũng không phán đoán được.”

Khi hiểu đại thể rồi, Hà Duy mới nói: “Dạ, đệ tử biết rồi, chắc chắn sẽ cẩn thận phòng bị.”

Ba tu sĩ hộ pháp hấp tấp rời đi, Hà Duy thở sâu, niệm quyết, giữ vững hộ thuẫn.

Giờ cậu chưa đủ năng lực, đi Địa Tâm Viện cũng chẳng giúp được gì, trái lại còn kéo chân người ta, ở lại đây thì ít nhất còn bình định tâm trạng cho mấy đứa nhóc.

Vân Uyển Nhi ban nãy còn hoảng hốt, bây giờ đã trấn định lại, thấy Hà Duy đứng ngoài thì sốt ruột gọi: “Đại ca ca! Huynh vào thử xem, chúng ta chen một chút là được!”

Nghe cô bé bảo vậy, thiếu nữ áo xanh lúc trước mở miệng theo, mấy thiếu niên cũng ríu rít lên tiếng, hi vọng cậu thử vào xem sao.

Song Hà Duy nhìn nhìn kết giới bảo hộ, chỉ có thể lắc đầu, đâu phải cậu cố ra vẻ anh hùng, mà thực sự không vào được. Kết giới rất chặt chẽ, hơn nữa còn chẳng cao mấy, lũ trẻ mười một tuổi đã phải chen lấn, huống hồ cái thân 1m7 của cậu?

Ngộ nhỡ cậu vào rồi, lại khiến những đứa nhóc khác bị gạt ra, vậy mất nhiều hơn được.

Thêm nữa, Hà Duy không nghĩ mình sẽ xui xẻo đến thế, nơi này hết sức kín đáo, cách Địa Tâm Viện rất xa, chưa hẳn sẽ có nguy hiểm đột kích.

Dọc đường đi cậu đã nghĩ rất nhiều, việc Lê Viêm có thể ra khỏi vùng đất Thẩm Phán xem như ám chỉ.

Lĩnh vực U Minh bao quanh vùng đất Thẩm Phán, xưa nay Tu La tộc và Huyết tộc đều chiếm cứ trong đó. Nếu Lê Viêm có thể tới Trung Đình, chứng tỏ đã có người nối liền hai vùng đất.

Theo lời Vân Uyển Nhi thì chân trời nứt ra một lỗ hổng, tám phần là có ai đó mở một cánh cửa Hắc Sát khổng lồ, thế nên ma thú mới liên tục tràn vào Thanh Mông Viên.

Nhưng nghĩ thế, Hà Duy lại thấy hơi an tâm, mở cánh cửa Hắc Sát cần nắm giữ linh kỹ không gian hao tổn linh lực nhiều tới khủng bố. Dù tu vi cao mấy chẳng nữa, song để tạo nên cánh cửa Hắc Sát lớn nhường ấy thì không có khả năng duy trì lâu. Tin rằng với năng lực của trưởng lão trấn giữ Thanh Mông Viên, hẳn có thể chống đỡ qua.

Hà Duy hít sâu một hơi, cậu cũng có thể vượt qua, chỉ cần đừng chạm mặt mấy Tu La tộc hại người kia!

Đang nghĩ thì đằng sau bỗng truyền đến một luồng gió lạnh thấu xương, đáy lòng Hà Duy rét run, vội ngoảnh lại, sau đó nghe thấy một tiếng cười quỷ quyệt: “Té ra là trốn ở đây... Chậc chậc, quả là một đám tiểu bảo bối đáng yêu.”

Năm tên áo choàng đen đi tới từ đối diện, trường bào ám khói đen, khuôn mặt ẩn sau mũ trùm, chỉ thấy rõ từng cặp mắt lóe u hỏa.

Tự dưng muốn mần truyện hiện đại quá đê, làm sao kìm nén cơn xúc động lại đây()

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Đúng là sợ của nào đến của nấy, mới rồi còn tưởng mình may mắn không xui xẻo tới mức đụng độ Tu La tộc.

Sau đó, ông trời liền hung hăng tát cậu một cái.

Gặp phải Tu La tộc thì thôi đi, còn má nó đụng một hơi năm thằng!

Hà Duy nhìn năm gã quái vật mà tim gan run bần bật! Nếu không phải đằng sau còn mười mấy củ cải đỏ, cậu đã sớm kêu gào đào tẩu rồi.

Đội đã... giờ chạy cũng kịp mà, nhóm củ cải đỏ có kết giới bảo hộ, nếu cậu nhanh chân, không chừng có thể níu lại nửa cái mạng...

Không được... Hà Duy cấp tốc phản ứng lại, Tu La tộc là linh thể trời sinh, oán linh tập kết, sức mạnh khủng khiếp, có khi cậu mới hơi tổ ra ý chạy trốn là sẽ bị cắn nuốt ngay tức khắc.

Nhưng cũng đâu thể đứng đây chờ chết!

Cậu chẳng sợ chết, nếu thực sự rằng rắc một tiếng rồi ngỏm ngay, vậy cho ngỏm luôn. Nhưng mẹ nó, chỉ sợ sống không được chết chẳng xong thôi! Bị ngược hơn trăm ngàn lần cái gì chứ, mới nghĩ đã rét run!

Đương lúc đầu cậu đang nổi bão nghĩ cách thoát chết, Tu La tộc đối diện liền mở miệng, giọng nói xảo quyệt khó lường trước sau như một: “Ui cha, nhóc con bị bỏ rơi rồi này.”

Dứt lời, gã giơ tay lên, một tia sáng u ám bỗng bay tới cuốn Hà Duy qua.

Hà Duy cắn răng, chịu đựng nỗi buốt giá thấu xương, không nhúc nhích mà đối mặt với gã.

Lãnh hỏa âm u, tối tăm không ánh sáng, vốn chẳng xứng làm sinh linh, hiển nhiên cũng vô tình vô phố, giờ khắc này gã quan sát Hà Duy cũng chỉ là tuần tra theo bản năng mà thôi.

*vô tình vô phố: không cảm xúc không sợ hãi

“Đấu Linh tím thượng phẩm, linh khí sung túc, chậc chậc, có thể ăn no một bữa đây.”

Gã vừa nói xong, tên bên cạnh lập tức bắn ra một tia ám mang xanh thẫm lôi Hà Duy qua. Di chuyển qua lại như vậy hai lần, Hà Duy bị xiết tới độ bụng đau kịch liệt, nhưng vẫn gắng gượng không phát ra tiếng.

Đành rằng tim cậu đang run rẩy, nhưng còn một đám mầm đậu phía sau, giờ mà gào thét thì nhục chết.

Tu La tộc đang túm Hà Duy cười khằng khặc quái dị: “Tươi mới thế này mà người đòi độc chiếm sao, thật không thể tha thứ.”

Tu La tộc ban đầu bị cướp mất con mồi liền nổi giận, nâng tay toan thi pháp.

Hà Duy đứng giữa hai gã, trong bụng đã đậu xanh rau má thành sông. Mịa nó, bố đây còn bị tranh giành cơ á? Tình thế này... chả lẽ cậu phải khởi động đầu óc, mở ra đại pháp châm ngòi ly gián khiến bọn chúng nội đấu? Kỹ thuật hàm lượng cao như thế, hình như cậu đề cao bản thân hơi quá thì phải?

Nhưng vào lúc quan trọng như vậy, có không đề cao cũng phải đề, Hà Duy trầm tư một giây liền chuẩn bị bất chấp khó khăn, nào dè Tu La tộc thứ ba lại có lý trí: “Đừng trì hoãn thì giờ ở đây, trước tiên thả màu tím ra đã, nhanh chóng phá vỡ kết giới chết tiệt kia đi, tới lúc ấy rồi chia đều nhau!”

Tu La tộc lên tiếng nặng hắc khí nhất, xem ra tu vi cũng cao nhất, hai Tu La tộc kia nghe gã bảo thể đều hừ lạnh, thôi tranh chấp.

Song Hà Duy lại chẳng cách nào bình tĩnh, cậu những tưởng kết giới bảo hộ vô cùng chắc chắn, nhưng theo giọng điệu của Tu La tộc này thì bọn chúng có thể phá tan kết giới do đại năng kỳ hợp dung toàn lực tung ra?

Nếu kết giới bảo hộ bị phá, vậy hơn mười đứa trẻ... trông mắt Hà Duy chợt co lại, không được, nhất quyết không được!

Dù thế nào cũng không thể khiến lũ trẻ chết tại đây.

Cơ mà... cậu phải làm sao đây? Cậu mới lên kỳ thức tỉnh cấp ba, biết dẫn linh nhưng chưa tu tập bất kỳ linh kỹ nào, đừng nói là giết mấy gã Tu La tộc, e rằng một ma thú cấp thấp cũng ăn không tiêu.

Dưới tình huống như vậy mà đòi cứu lũ trẻ khỏi tay đám ma quỷ này á?

Quên đi nhé!

Không, không được nghĩ thế, cậu có thể, nhất định có thể!

Hà Duy hít sâu một hơi, trong đầu chợt lóe linh quang, bỗng dưng nhớ tới một vật trong ba lô.

— Bùa triệu hồi màu lam!

“Sau khi sử dụng có thể lập tức triệu hồi đại năng giả một lần, thời gian một khắc. Hãy sử dụng thận trọng, tự chịu trách nhiệm nếu gặp chuyện ngoài ý muốn.”

Triệu hồi đại năng giả... đại năng giả của đại lục Đấu Linh!

Nếu thực sự triệu hồi thành công, dù cho với thực lực chênh lệch lấy một địch năm, đại năng giả đánh không lại năm Tu La tộc, nhưng chí ít cũng kéo dài được thời gian. Đến lúc ấy thừa dịp bọn họ kích đấu, cậu gây ra động tĩnh để phóng tín hiệu, trưởng lão hộ vệ Thanh Mông Viên đang tuần tra tung tích Tu La tộc chắc chắn có thể nhìn thấy đầu tiên. Chỉ cần kiên trì một chút, chống đỡ tới khi các trưởng lão chạy tới là được cứu rồi!

Thế nhưng... ánh mắt Hà Duy không khỏi dừng trên dòng “tự chịu trách nhiệm”. Nếu tự mình có thể chịu trách nhiệm thì chẳng lo, chỉ sợ triệu tới một ma quỷ còn khủng bố hơn, phá không được tử cục hiện nay, ngược lại sẽ hoàn toàn đẩy những đứa trẻ xuống vực sâu!

Nhưng nếu không dùng bùa triệu hồi...

Trước mắt Hà Duy bộc phát một luồng sáng, cậu vô thức dùng cánh tay che mắt, qua khe hở thấy được năm gã Tu La tộc đang hợp lực tụ năng. Tia sáng hắc ám toát ra từ bàn tay chúng ngưng tụ thành một quang cầu khổng lồ trong chớp mắt, hơn nữa còn không ngừng bành trướng, mỗi lúc một to, dần dần hiện ra một đám quỷ ảnh mơ hồ. Phút chốc, gió lạnh rít gào, bầu không khí âm trầm quỷ mị gần như che khuất mặt trời!

Bọn chúng chuẩn bị công kích!

Hà Duy nhìn chăm chăm vào đó, mười mấy đứa nhóc bị cảnh tượng này dọa sợ tới mức liên tục la hét, thậm chí có đứa mắt khổng chế bắt đầu giãy giụa. Hà Duy vội hoàn hồn, la lớn: “Đứng yên nào! Không được phép ra ngoài! Đan Vũ, giữ chặt nhóc kia! Mau giữ chặt nhau! Mấy đứa nắm chặt tay nhau ngay!”

Tu La tộc bận ngưng thần thi pháp, đầu rảnh bận tâm Hà Duy, huống hồ chúng cũng không cho rằng nhân loại nhỏ bé này có thể làm nên trò trống gì. Chẳng qua là vài câu nói thôi, dù bây giờ đám nhóc này không ra, kết giới bảo hộ cũng sắp bị phá rồi, lúc ấy chả phải dễ như bỡn sao.

Sắc mặt Hà Duy hơi đổi, rốt cuộc thôi dần đo, nếu không sử dụng bùa triệu hồi thì chỉ có nước chết, dùng mới có cơ may sống sót!

Kệ xừ nó! Liều thôi!

Hà Duy cắn răng, móc bùa triệu hồi trong ba lô đặt ngang trong lòng bàn tay, cậu ngưng tụ một tia linh khí, dẫn vào lá bùa. Lá bùa màu lam như thể đựng phải lửa, hóa thành tro giữa linh khí mỏng manh.

Hà Duy thấp thỏm, chẳng biết có thể triệu được ai.

Nháy mắt sau đó, phía trước đột nhiên phát ra một trận sáng chói mắt như từ trên trời giáng xuống, sắc bén dị thường.

Khi ánh sáng trắng cơ hồ khiến người khó lòng mở mắt tan đi, một thân hình thon dài chậm rãi xuất hiện.

Thân cao vai rộng, da dẻ trắng mịn, tóc dài xanh thẫm như nước biển chảy xuôi buông rủ, phẳng phất có thể kéo ra một dòng suối, sắc màu kỳ diệu hấp dẫn mắt người.

Hà Duy ngốc lảng, vừa ngẩng đầu liền rơi vào một đôi mắt sâu xanh thẫm.

Trong trẻo như bầu trời, sâu thẳm tựa biển sâu, từ xa đến gần càng hiển lộ vẻ thâm thúy khôn cùng, tưởng như mang theo sức mê hoặc có thể thôi miên người.

Dù thế nào cũng chưa từng nghĩ, cậu thế mà lại... triệu hồi Trúc Uyên!

Quá kinh ngạc, quá kinh ngạc, không thể tin được!

Tuy nhiên, điều khiến Hà Duy càng thêm nghẹn họng là – chàng trai tuấn mỹ như thiên thần đối diện chỉ khoác hờ một trường bào đen, cổ áo phanh rộng, kéo xuống dưới là vòm ngực rộng lớn và phần bụng rắn chắc hoàn toàn lồ lộ, trường bào màu tối, da trắng như tuyết, sự tương phản tạo nên vẻ gợi cảm khiến người ta chẳng thể nhìn thẳng.

Nhưng bất kể thế nào cũng không che lấp được một sự thật.

Vị đại năng giả này hình như mới tắm xong thì phải! Ngay cả... quần áo còn chưa mặc chỉnh tề đã bị cậu triệu hồi!

A a a a! Hà Duy điên mất thôi!

Hên là có kẻ còn chả biết điều hơn cậu.

Trúc Uyên đột ngột xuất hiện cắt ngang quá trình thi pháp của năm Tu La tộc. Oán linh chúng khó khăn lắm mới tụ được bị sự quá bộ của nam nhân làm hơi phi yên tán, cả đám cực kỳ cáu giận, hai Tu La tộc tính tình táo bạo thi pháp chẳng chút nề nang, hai tia ám mang như rắn độc thè lưỡi mãnh liệt lao tới.

Mắt thấy hai đòn tiến công hung hãn sắp xuyên thấu ***g ngực Trúc Uyên, chỉ thấy hần khê như cơn mây mà chẳng ra động tác gì, tựa hồ chỉ phát phát tay áo, công kích cuồng liệt liền tiêu tán trong vô hình.

Thật không ngờ chàng trai trẻ tuổi này lại có tu vi nhường ấy, mấy gã Tu La tộc lần lượt trầm ngâm.

Tên đầu lĩnh Tu La tộc lúc trước tiến lên một bước, tròn mắt liên tục lóe u hỏa: “Chẳng hay các hạ là người phương nào?”

Trúc Uyên không lên tiếng, chỉ quét mắt qua từng tên một, rồi bất chợt cong khóe miệng: “Cứ tưởng chuyện gì phiền phức lắm, ai ngờ lại gặp được năm tên Tu La tộc, thật không tồi.” Đáy mắt hờ hững dấy lên một tia lửa màu lam, “Đến đây nào, để ta chơi đùa với các ngươi một lát.”

Dứt lời, hần đột nhiên xuất thủ, một tia sáng vàng kim bắn ra từ kẽ tay, nhắm chuẩn ngay đầu thủ lĩnh Tu La tộc.

Tia sáng trông như rất nhỏ, nhưng năm Tu La tộc lại lập tức nâng cao tinh thần, chẳng cần nói cũng thấy rõ sự sững sờ.

Kỳ hợp dung! Nam tử trẻ tuổi này đúng là một cao thủ kỳ hợp dung!

Căn bản không kịp nghĩ nhiều, khoảnh khắc sắp đụng vào bọn chúng, tia sáng hẹp dài nháy mắt bùng nổ và tức tốc phân tán bằng tốc độ kinh người, hình thành vạn mũi nhọn điên cuồng tập kích, muốn tránh cũng khó!

Năm gã Tu La tộc như lâm đại địch mà vội vàng kết trận, khơi dậy một phiên ám mang, miễn cưỡng tiếp được một kích mạnh mẽ này.

Nhưng dù thế vẫn có hai Tu La tộc bị đánh bay mũ trùm và hiện nguyên hình, sắc mặt chúng tái nhợt, khoe miệng ám huyết, trước ngực có một lỗ hồng cực lớn.

Trúc Uyên nhíu mày: “Không chịu nổi một kích.” Nói đoạn, hắn bỗng dừng lao về trước, tóc dài như nước, tà áo tung bay, chẳng xài chút vũ khí nào, chỉ dùng lực bằng tay không đã bóp nát được đầu hai tên.

Tuy là Tu La tộc nhưng dù gì cũng mang hình người, bị hành hạ đến chết bằng phương thức đầy tàn bạo thì hình ảnh cũng máu me khiến người ta buồn nôn. Cũng may hình thể do oán linh tạo thành, cơ hồ chẳng có tiếng kêu rên nào, hai tên kia đã hóa thành u hồn.

Tu La tộc bất tử bất diệt, chỉ cần rơi rớt chút u hồn vẫn có thể sống lại, mà u hồn không phải vật thật, căn bản đâu bắt được.

Nói thì nói thế, nhưng thân thể do số lượng lớn oán linh tụ thành, dẫu bất tử nhưng muốn khôi phục hình người lần nữa cũng tốn cả mớ năm tháng...

Tuy nhiên, một màn càng khiến người ta giật mình hơn lại hiện ra, Trúc Uyên tóm lấy hai u hồn mờ ảo kia.

Đôi mắt xanh thăm xoáy thẳng vào chúng, khoe miệng khê nhếch, sau đó, một luồng kim quang mãnh liệt lượn ra từ lòng bàn tay hắn, dùng tốc độ cực nhanh cùng lực hút cường đại để bao vây và cấu xé hai u hồn, rồi tắt thở lại chui về bàn tay.

Tới giờ phút này, Tu La tộc mới chính thức sợ hãi.

Nam nhân này... có thuật phế hồn!

Trúc Uyên nhướn mày, cười tràn ngập ác ý: “Nếu không dốc sức ứng phó thì các ngươi sẽ chết thật đấy!”

Mỹ nhân quyền zũ thế này tìm yem chịu sao thấu ;A; đúng là trai đẹp trai có quyền biến thái =))))

Ps: Bạn nào đọc rồi tiện thể sửa lỗi chính tả/thiếu từ giùm tui, tui êu bạn đó suốt đời >3

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Cái tên ác ôn này!

Hà Duy trốn một bên chứng kiến rõ ràng, cũng nghe được rành mạch.

Trúc Uyên giơ tay giết hai tên, thậm chí còn thôn phế linh hồn ngay trước mặt các Tu La tộc còn lại để chọc giận bọn chúng.

Nói chung hắn ghét bỏ đám Tu La tộc này chưa chịu dốc hết toàn lực!

Đúng là lớn lối đến mức không có bạn!

Nhưng... hiệu quả rất tốt. Sắc mặt ba Tu La tộc sống sót tức khắc đại biến, khi tính mạng bị uy hiếp thì ai cũng bộc phát sức chiến đấu kinh người, huống hồ là bộ tộc ma quỷ quanh năm lẫn lộn ở vùng đất hung hiểm.

Trước kia, vì không biết tử vong là gì nên bọn chúng chẳng hề sợ hãi, mà lúc này lại cảm nhận hơi thở chết chóc chân chính, do đó ai nấy đều căng thẳng. Phải sinh tâm e ngại mới có thể liều chết chiến đấu, ngay sau đó không tên nào dám cầu thả nữa, thủ lĩnh Tu La tộc nhanh chóng ra tay cắn nuốt hai gã đồng bọn trong chớp mắt.

Vốn là thân thể do oán linh tạo thành nên hấp thu không chút bài xích, chỉ sau vài giây ngắn ngủi đã xuất hiện một Tu La tộc cao ba mét vênh mặt đứng đó.

“Thứ không biết điều, nếu chán sống rồi thì bỏ mạng tại đây đi!” Nói đoạn, Tu La tộc tức tốc xuất thủ, ám mang như đêm tối ngày đông cuốn lấy cát bay, giữa lúc bụi đất kinh thiên, một thanh đao khổng lồ dây dưa mấy vạn oán linh dần thành hình.

Trúc Uyên khoanh tay đứng yên, chưa ra tay mà quan sát một cách hào hứng.

Tu La tộc ba trong một giương cao thanh đao rồi điên cuồng bổ xuống với khí thế khai sơn phá thạch. Thoáng chốc, từng đợt âm hồn hiện ra, tiếng quỷ thê lương, dường như tất cả lệ quỷ của địa ngục đều được phóng thích, quần quýt nhau kéo đến cùng bầu không khí khủng bố âm u.

*khai sơn phá thạch: phá núi bổ đất

Hà Duy chống đỡ hộ thuẫn yếu ớt của mình, rồi chạy tới cạnh kết giới bảo hộ, sợ bọn nhỏ bị cảnh tượng âm trầm đáng sợ hù dọa, ngộ nhỡ rơi ra khỏi kết giới trong lúc thất thần thì sẽ bị liên lụy.

Sau khi Hà Duy chạy qua, quả nhiên lũ nhóc như tìm được chỗ dựa, cả đám đều ngoan ngoãn nắm tay nhau, đứa to gan mở mắt nhìn, đứa nhát gan trốn bên trong liễu mạng nhắm mắt.

Vân Uyển Nhi mới lên kỳ thức tỉnh cấp hai, chưa thể dẫn linh hộ thể, thế nên chỉ đành lo lắng nhìn Hà Duy. Ngược lại, cô bé áo xanh và Đan Vũ đều lần lượt khởi động tiểu hộ thuẫn của mình để che chắn bên người Hà Duy.

Tuy yếu ớt nhưng chung quy cũng là tấm lòng, Hà Duy cảm kích nhìn hai đứa. Chẳng qua đã hao hết toàn lực cho việc dẫn linh nên không thể lên tiếng, huống chi nguy nan vẫn chưa giải trừ, thực tình chẳng có tâm trí nói chuyện.

Chiêu thức của Tu La tộc âm tàn nham hiểm, lực lượng mạnh mẽ, động tác nhanh mà mạnh, thanh thế lạ thường. Nhưng Trúc Uyên từ đầu chí cuối đều rất điều luyện, hấn chẳng dùng binh khí mà chỉ hơi nâng tay và nghiêng người đã dễ dàng tránh thoát đòn tấn công mãnh liệt thoát nhìn dư sức hủy thiên diệt địa kia.

Chỉ là hai người chiến đấu quá nhanh, người ngoài không thấy rõ, chỉ cảm thấy hoa mắt, nhiễu loạn vô cùng, đồng thời trái tim cũng thót lên tới cổ. Mấy đứa trẻ không hèn mà cùng lo lắng nam tử xinh đẹp như tiên giáng trần có thể chống lại công kích dũng mãnh hay không.

Hà Duy lại chả lo cái đó, cậu chỉ lo... đại gia Trúc Uyên, chừng nào ngài mới chơi xong vậy! Kiến trúc xung quanh sắp sập hết rồi, nếu cứ đấu mãi như vậy, lũ trẻ có kết giới che chở thì khỏe rồi, nhưng hộ thuẫn nhỏ bé rách nát của cậu chịu không thấu đâu!

Mất thấy linh khí hộ thuẫn trên người Hà Duy ngày càng mỏng manh, liên tục tiến gần bờ vực sụp đổ, Trúc Uyên rốt cuộc cũng chán.

Chỉ thấy hấn nhướn mày, thở dài, giọng điệu ngập tràn thất vọng, “Thành tựu của lĩnh vực U Minh ngày càng xuống dốc rồi, Tu La tộc trung cấp mà chỉ tới trình độ này quả là nhục nhã.”

Giọng hấn không lớn, cực kỳ nhẹ nhàng thông dong, nhưng nghe rất đều đều, chẳng mấy may hỗn loạn. Điều này thực sự khiến gã Tu La tộc kinh hãi, thật chẳng ngờ gã dốc toàn bộ khí lực mà đối phương vẫn bình thản ung dung như cũ.

Chênh lệch cảnh giới đích xác quá xa, quả thực không thể vượt qua!

Trúc Uyên nhìn gã một cái, ánh lửa trong đồng tử sâu xanh thăm thẳm ngòm, chỉ còn lãnh đạm và hờ hững.

Tu La tộc thâm kinh hoảng, trong mắt phủ đầy tuyệt vọng.

Trúc Uyên ưu nhã nâng tay, một quang tiễn chói lòa xuất hiện trên không với đôi cánh diêm lệ rực rỡ, ngưng tụ thành một mũi băng đẹp đẽ, khởi động khí thế phá không rồi ngay lập tức bắn ra.

“Ầm”... mũi băng tinh khiết và oán linh cực ám va chạm kịch liệt, sau đó mũi tên như khảm vào kim cương trong suốt, tuy nhỏ bé nhưng cực kỳ cứng rắn, vừa khẽ động đã khiến Tu La tộc cao ba mét nháy mắt tan rã như tòa thành cát, hóa thành một đồng tro bụi.

Sau tiếng nổ rung trời động đất, ba linh hồn hốt hoảng chạy ra, Trúc Uyên lười biếng duỗi tay tóm chặt tất cả, chốc lát đã vang lên ba tiếng thét tê tâm liệt phế.

Hà Duy ngơ ngác nhìn, mãi vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, đến khi... bị cặp mắt xanh thăm lạnh buốt khóa chặt.

Trong lòng chợt lộp bộp một tiếng, Hà Duy luống cuống.

Một khắc dài thế trời? Sao vẫn chưa hết? Đại gia Trúc Uyên à, sao ngài chưa biến mất đi!

Tu La tộc chết, nhưng không có nghĩa nguy nan được giải trừ! Dù [Vong Đồ] đã viết rõ, Trúc Uyên chẳng mẫn mà với mấy người nhỏ yếu, nên sẽ không tổn thương bọn nhỏ. Song... trong truyện có viết tính tình Trúc Uyên gần dở cỡ nào đâu!

Cậu liều lĩnh triệu hồi Trúc Uyên mới tằm xong lại đây, có tốt tính mấy cũng cấu thôi. Mà Trúc Uyên... cái định mệnh, cậu có thể trông chờ một tên điên chỉ hơi động tay đã diệt cả nhà người ta bỏ qua cho mình ư?

Đương lúc lòng dạ rối ren, Hà Duy bỗng thấy Trúc Uyên chậm rãi tới chỗ mình.

Tóc dài xanh biêng biếc, trường bào đen như ẩn như hiện, bước đi nhàn nhã, quả nhiên chẳng khác chi tiên giáng trần, phong thái toàn vẹn.

Bọn nhỏ nhìn không chuyển mắt, nhưng Hà Duy lại sợ tới mức chẳng dám chớp mắt.

Nhưng chuyện gì tới cũng phải tới, khả năng thừa nhận của trái tim Hà Duy từng được cường hóa nên cậu đã có thể điềm tĩnh lại.

Thấy Trúc Uyên đến gần, cậu hơi hơi ngửa đầu, cố gắng nở nụ cười thân thiện: “Xin... xin lỗi...” Chưa dứt một câu đã chẳng phát ra tiếng được nữa, vì cổ cậu bị một bàn tay trắng nõn thon dài bóp chặt.

Hà Duy bị siết đến khó thở, trong lòng sắp khóc tới nơi, đúng là không nên ôm hi vọng với biến thái, định bóp chết cậu luôn chứ gì? Có thể chết thoải mái chút không? Bóp chết khó coi lắm! Tốt xấu gì cậu cũng hi sinh thân mình bảo vệ một đám mầm đầu mà, cho chết có tôn nghiêm được không!

Giống như nghe được lời oán thầm của cậu, Trúc Uyên từ từ thả lỏng tay, Hà Duy rốt cuộc có thể hô hấp, há to miệng thở phì phò, cũng chẳng để ý nhiều làm gì.

Trúc Uyên theo dõi cậu chốc lát mới hỏi: “Người biết thuật hoán linh?”

Hà Duy: “...” Hoàn toàn không biết, cũng chẳng rõ nên đáp “biết” hay “không biết”, nói “biết” thì được sống sao? Hay “không biết” mới được sống? Xác suất 50% thật khó chọn!

Bộ não thiếu dưỡng khí đã xoay chuyển nhanh hơn sau khi có không khí, cậu trở nên lạnh trí, suy nghĩ cũng cẩn thận hơn chút. Trúc Uyên đã hỏi, tức là muốn nhận được lời khẳng định, bằng không với tính cách hằn thì đã sớm diệt khẩu rồi.

Nghĩ vậy, Hà Duy bèn bất chấp tất cả mà gật đầu, cam chịu cái gọi là “thuật hoán linh”.

Trúc Uyên cười khê, tâm trạng có vẻ không tồi: “Tốt lắm.”

Thế mà đoán đúng rồi, Hà Duy nháy nhót trong lòng, đã thấy được hi vọng sống sót. Tuy nhiên, cậu vẫn đầu dấm lên tiếng, đầu sao cổ còn bị người ta nắm kia kìa.

Ai dè Trúc Uyên mới cười xong lại đột nhiên nhú mi, Hà Duy nhất thời rét run, mơ hồ có linh cảm xấu.

Ngay sau đó liền nghe Trúc Uyên nói: “Tuy bảo người biết thuật hoán linh, nhưng năng lực bản thân quá kém, mấy tên Tu La tộc cũng xử không xong thì ích lợi gì?”

Hà Duy: “...” Tóm lại, ý đại gia ngài là gì vậy?! Tiểu nhân hiểu chết liền á!

Nháy mắt, Trúc Uyên lại tự tìm được đáp án, hần nhướn mày, chăm chú nhìn Hà Duy: “Ta giúp người một lần, người cố gắng tu luyện, đừng phải kinh địch thì nhớ triệu hồi ta.”

Tuyệt đối chẳng ngờ hần lại thốt ra lời ấy, Hà Duy sợ ngây người.

“Nhưng mà,” Trúc Uyên cong khóe miệng, con ngươi lạnh băng thoáng hiện ác ý, “nếu dám triệu hồi ta vì việc con con như hôm nay thì...” Khí lực trên tay hần tăng thêm, thấy mặt Hà Duy đỏ lên mới buông lỏng, đoạn thì thầm, “Ta sẽ giết người trước.”

Hà Duy ho khan kịch liệt một trận, lại càng chẳng nói nên lời.

Trúc Uyên thả lỏng tay ra, nhìn cậu một cái thật sâu: “Nhớ kỹ, ta tên Trúc Uyên.”

Nói xong, hần liền nhẹ nhàng giơ tay, một luồng sáng xanh lạnh lẽo mau chóng tụ lại, Hà Duy chưa kịp phản ứng thì hần đã ra tay, mũi băng tựa mũi đao sắc bén đâm mạnh vào tim Hà Duy.

Đau đớn khôn cùng đột ngột tập kích, Hà Duy vô thức mở to mắt, khiếp sợ nơi đáy mắt khó lòng tả xiết.

Ngón tay trắng nõn đâm vào ***g ngực cậu, chạm đến trái tim, mũi băng kia giống như một bàn tay khổng lồ bất chợt nắm chặt, cơn đau ùn ùn kéo tới khiến da đầu tê dại. Hà Duy không thể thừa nhận, và chẳng còn hơi sức phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Trong nháy mắt, luồng sáng lạnh băng bỗng nhiên bạo phát, lan tràn theo mạch máu thần kinh, thoát cái trải rộng toàn thân, đau đớn dữ dội khiến cậu như muốn nổ tung, quả thực làm người ta phát điên.

Hà Duy từng chết một lần, nhưng giờ khắc này, cậu thực sự cảm nhận được điều còn thống khổ hơn cái chết.

Trúc Uyên khẽ khàng ôm lấy Hà Duy, chứng kiến thiếu niên bị thống khổ tra tấn, khóe môi ngậm cười, khẽ tiếp hơi cúi người, ghé vào tai cậu nói nhỏ: “Cố vượt qua nhé, ta mong rằng người có thể mang tới niềm vui cho ta.”

Dứt câu, hần đột nhiên rút ngón tay ra, Hà Duy bất giác cong người lên bởi đau đớn cường liệt. Trúc Uyên nhìn cậu, chợt lấy tay nhẹ nhàng xé mở áo, vòm ngực trắng nõn của thiếu niên lộ ra, ngay trung ương có một đóa hoa màu lam mi miếu nở rộ giữa vết máu, chỉ nhị vờn quanh, vương vấn đến tận xương, trên da thịt dương chi lại lộ vẻ diễm lệ tột cùng.

*dương chi: có thể là “dương chi bạch ngọc” hoặc “mỡ dê”, cả hai đều chỉ làn da trắng không tì vết

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Trúc Uyên ngắm nhìn thật kỹ, đến khi đóa hoa băng hoàn toàn nở rộ mới dùng đầu ngón tay khẽ vuốt, bôi đi vết máu đỏ trên ngực, sau đó nghiêm túc phác họa hình dáng đóa hoa.

Đầu ngón tay nóng rực, đóa hoa diễm lệ, theo sự tiếp xúc nhẹ nhàng của hần, tại nơi mà mắt thường không thể nhìn thấy, bên dưới máu thịt mong manh, tia sáng màu lam nhanh chóng kéo dài, không ngừng va chạm điên cuồng trong huyết quản kinh mạch...

Hà Duy vốn đã dẫn linh nhập thể, mà lúc này, khi chút linh khí kia xung đột với tia sáng màu lam bá đạo, liền bị thôn phệ hầu như chẳng còn gì trong thời ngắn. Tia sáng thậm chí còn có vẻ chưa thấy đủ mà kêu gào và mặc sức tranh đoạt trong cơ thể.

Cướp không được thì bắt đầu va đụng nhau kịch liệt, chúng nó phóng túng khiến thân thể Hà Duy phải thừa nhận vô số thống khổ.

Đau tới cùng cực liền triệt để chết lặng, Hà Duy đã mất sạch năng lực suy xét, căn bản chẳng rõ chuyện gì đang phát sinh, cái cảm giác đau đến mức từng cọng lông tơ đều run rẩy quả thực khó lòng chịu đựng nổi.

May mà bộ máy phòng vệ của cơ thể đã khởi động, cậu mất ý thức, hoàn toàn hôn mê.

Thời gian của bùa triệu hồi đã hết, Trúc Uyên tan biến giữa hư không.

Thân thể Hà Duy mất chỗ dựa liền rơi phịch xuống đất, nhưng dù ngã nặng như vậy, cậu vẫn chưa hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Bấy giờ, lũ trẻ rớt cuộc phục hồi tinh thần, chúng cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết vị mỹ nhân ca ca kia đã tiêu diệt Tu La tộc, nhưng không phát hiện chuyện giữa hắc và Hà Duy.

Mà tiếng kêu thảm thiết của Hà Duy trước đó cũng bị Trúc Uyên cố ý che lấp, nên chúng căn bản đâu nghe được.

Tới hồi Trúc Uyên biến mất, Vân Uyển Nhi mới liếc thấy Hà Duy té ngã trên đất, cô bé lập tức xông qua chẳng chút nghĩ ngợi, chạy lại gần mới nhìn thấy rõ ràng.

Sắc mặt Hà Duy trắng nhợt, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi ứa nhìn vì đau đớn vô tận mà gần như trong suốt, quần áo bị xé toạc lộ ra phần lớn ***g ngực. Thân hình cậu vốn gầy yếu, giờ khắc này nom lại càng mảnh mai do làn da trắng trẻo quá mức, song điều khiến Vân Uyển Nhi kinh ngạc không thôi chính là đóa hoa băng màu lam ngay trung tâm.

Chỉ nhị phong phú, ngạo nghễ nở rộ, đóa hoa băng không biết tên lại như thể có sinh mệnh, sắc lam chậm rãi chảy xuôi, sáng sáng tối tối, khi sâu khi nông, sắc màu cám dỗ khiến người ta không nở dời mắt.

Vân Uyển Nhi ngơ ngác đi tới, vừa định thò tay sờ thử, phía sau liền vang lên giọng Đan Vũ: “Nguy hiểm lắm! Sao người dám một mình chạy đến đây!”

Vân Uyển Nhi quay đầu nhìn nó, trong mắt vương chút mờ mịt, thấy Đan Vũ đang nhú mày nhìn mình mới chột hoàn hồn, lập tức gọi: “Đan Vũ ca ca, huynh mau nhìn này! Đại ca ca huynh ấy...”

“Hả?” Đan Vũ chuyển mắt sang Hà Duy, bỗng chau mày, đáy mắt có vẻ nôn nóng, “Sao hắc hôn mê vậy? Hay bị liên lụy?” Ngay sau đó lại bảo, “Không thể nào, lúc Tu La tộc chết hắc vẫn đứng bên cạnh chúng ta, khi đó vẫn chưa sao mà.”

Vân Uyển Nhi vô cùng buồn bực, tuy lo lắng Hà Duy hôn mê, nhưng giờ chẳng phải nên quan tâm đóa hoa băng trên ngực trước sao? Có gì lại đột ngột xuất hiện một đóa hoa linh khí bốn phía nhưng hết sức kỳ quái như vậy?

Nghĩ thế, Vân Uyển Nhi lại nhìn về phía Hà Duy, rồi tức khắc giật mình.

Chả có gì hết!

Trên ngực Hà Duy chẳng có thứ gì!

Vân Uyển Nhi ngạc nhiên lại gần, ra sức nhìn chăm chăm ***g ngực Hà Duy, trắng nõn bóng loáng, nước da nhẵn mịn, nhưng không có bất kỳ điểm khác thường nào, đóa hoa băng yêu đã biến mất!

“Sao... sao... sao lại thế...” Vân Uyển Nhi thực sự không tin vào hai mắt mình nữa.

Thấy cô bé cứ dán mắt vào ngực Hà Duy, Đan Vũ bất mãn: “Dù hắc đã cứu chúng ta, nhưng người cũng không nên nghĩ nhiều! Hắc lớn hơn người nhiều lắm! Còn...” Nó dừng một lát, nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp, “Làm được cả phụ thân người đấy!”

Vân Uyển Nhi hoàn toàn đầu để ý nó ăn dấm, chỉ tự lẩm bẩm: “Sao lại thế? Rõ ràng có một đóa hoa, vì sao... lại mất?” Cô bé quả thực nghĩ không ra, nhưng cảm nhận sâu sắc rằng cảnh tượng ban nãy chắc chắn không phải ảo giác. Vân Uyển Nhi không nên được lòng hiếu kỳ, vươn tay toan sờ thử.

Đan Vũ lại nhin hết nổi, lập tức cầm tay cô bé, quát khê: “Vân Uyển Nhi!”

Vân Uyển Nhi quay lại nhìn nó, vẻ mặt lơ mơ: “Làm sao?”

Đan Vũ trừng cô bé: “Nam nữ thụ thụ bất thân, người ý tứ một chút!”

Vân Uyển Nhi: “...”

Nói xong, nó lại cúi gắt: “Tránh ra, để ta xem hấn rốt cuộc bị sao.” Dù gì Đan Vũ cũng là kỳ thú tính cấp ba, đã có thể dẫn linh, bèn tra xét sơ lược tình trạng thân thể.

Vân Uyển Nhi cũng lấy lại bình tĩnh, tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng hiện thực rành rành ra đó, dẫu mình không muốn tin nhưng đúng là chẳng có gì... Lẽ nào là ảo giác thật ư? Vân Uyển Nhi thở dài, suy cho cùng trước đó đã bị kinh hãi quá nhiều, hết ma thú đến Tu La tộc, cũng có thể bản thân nhất thời hoảng hốt, hoa mắt.

Sau khi nghĩ vậy, cô bé mới bình ổn tâm trạng, vội hỏi: “Sao rồi? Đại ca ca bị thương à?”

Đan Vũ cũng là gà mờ, nhú mày, đoạn lên tiếng: “Hô hấp vững vàng, nhưng... hình như kinh mạch hỗn loạn, với lại...”

Vân Uyển Nhi truy hỏi: “Sao?”

“Ta không dò tới Đẩu Linh của hấn.”

“À?” Vân Uyển Nhi hoảng sợ, “Sao lại vậy? Đại ca ca là Đẩu Linh tím mà! Hơn nữa đã lên kỳ thú tính cấp ba, theo lý thuyết phải tràn đầy linh lực, hình dạng rõ ràng mới đúng chứ, có sao... dò không tới?”

Đan Vũ cau mày, tuy ấn tượng của nó với Hà Duy khá xấu, nhưng trải qua tai họa sinh tử này, nó đã chấp nhận Hà Duy, hiển nhiên không muốn cậu gặp chuyện chẳng lành, bèn ngẫm nghĩ rồi an ủi Vân Uyển Nhi: “Chắc chẳng việc gì đâu, ta chung quy mới học được dẫn linh, chưa chắc đã dò chính xác.”

Nghe nó nói xong, Vân Uyển Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm, mới học dẫn linh không thể sử dụng thuần thực là chuyện thường thôi.

Dù vậy, bọn họ vẫn có chút căng thẳng.

Mà lúc này, cô bé áo xanh cũng chạy đến, sau khi hỏi han một phen cũng chủ động dẫn linh dò xét, kết quả ra giống Đan Vũ. Tâm trạng vừa bình ổn của Vân Uyển Nhi lại thấp thỏm.

Đành rằng đều là tân thủ gà mờ, song cả hai đều không dò được... vậy còn bình thường không?

Nhưng hết cách rồi, Hà Duy còn mê man, Địa Tâm Viện vẫn cháy lan hừng hực như cũ, thoát nhìn vẫn đang đấu xé nhau. Bọn họ sợ lại dẫn tới ma thú, vì thế hợp lực kéo Hà Duy vào kết giới, mấy đứa cùng nhau đỡ cậu, miễn cưỡng có thể đứng thẳng. Đan Vũ và cô bé áo xanh cùng nhau đi ra, tự chống đỡ hộ thuẫn của mình, thủ vệ phạm vi xung quanh kết giới.

Hà Duy cứu chúng, chúng đâu thể bỏ mặc cậu.

Hên là chẳng mấy chốc đã có trưởng lão hộ pháp vội vàng chạy tới, có lẽ cuộc chiến vừa rồi khiến họ chú ý, bấy giờ mới phân một đội đến xem xét.

Có điều lại yên tĩnh bất ngờ, không hề có tung tích kẻ địch, chẳng qua xung quanh đã bị san thành bình địa, hóa thành một mớ hỗn độn.

Ngay tức thì, một trưởng lão tiến lên hỏi, giọng cô bé áo xanh trong trẻo, nói chuyện lời ít ý nhiều, chỉ vài câu nhẹ nhàng đã trả lời đầu ra đầy.

Trưởng lão hộ pháp nhú mi: “Đại năng giả tóc lam mắt lam?”

Mấy đứa trẻ gật đầu xác nhận.

Các trưởng lão hộ pháp không có đầu mối, chưa từng nghe qua nhân vật giống thế...

Nhưng giờ đâu rảnh rang mà nghiên cứu kỹ, Vân Uyển Nhi nói thêm: “Thưa tiên bối, có thể xem giúp đại ca ca này không? Huỳnh ấy vẫn hôn mê.”

Trưởng lão hộ pháp lập tức đi qua, dẫn linh dò xét, chợt nhú mày: “Có lẽ bị đấu pháp hồi nãy liên lụy, ta không giỏi y thuật, chỉ bằng chờ đến khi diệt trừ hết ma thú rồi hẵng dẫn về trị liệu đằng hoàng.”

Hấn đã bảo thế, Vân Uyển Nhi chỉ đành gật đầu.

Bởi chỗ này đã không còn gì đáng ngại, mà năm gã Tu La tộc lại bị một đại năng giả xuất hiện bất ngờ tiêu diệt, các tu sĩ đều phần chấn tinh thần, lưu lại ba người bảo vệ bọn nhỏ, những người còn lại chạy về Địa Tâm Viện, bọn họ muốn mang tin tốt qua đó, đồng thời cũng muốn ra sức tiêu diệt ma thú.

Chiến hỏa lan tràn, vô số ma thú mãnh liệt tuôn ra, các tu sĩ lũ lượt xuất Đấu Linh, đấu pháp linh kỹ tăng tầng lớp lớp. Tứ chi rơi rớt của ma thú, máu của tu sĩ, Thanh Mông Viên vốn là nơi phổ cập kiến thức mới và giáo dục lớp trẻ, nay lại biến thành thiên đường giết chóc.

Trên ánh lửa hung mãnh, đỉnh Thanh Loan đối diện Thanh Mông Viên ở xa xa lại cực kỳ bình yên.

Trên Thanh Phong mây mù lượn lờ. Vốn là vùng đất thoát trần nhất, lại bỗng dưng xuất hiện một mặt bàn khổng lồ.

*mặt bàn: cái mâm/khay/bàn màu đen

Mặt bàn đen kịt đáng sợ, hắc khí nồng đậm tiến thẳng về chân trời, hung hăng xé toạc bầu trời, tạo nên một vết rách to lớn. Vết rách kia chính là cánh cửa Hắc Sát nối liền lĩnh vực U Minh và Trung Đình.

Bên cạnh mặt bàn có hai thân ảnh, một thuần trắng, một đỏ thắm.

Chỉ nghe thân ảnh thuần trắng nhẹ giọng hỏi: “Huyết tộc khát máu, không ngờ người lại đổi tính, cả một biển máu như thế mà không đi thưởng thức chút đỉnh à?”

Nam tử áo đỏ lười biếng đáp: “Vô vị, nghe đã thấy chán, không có hứng.”

Nam tử áo trắng cười khê: “Gặp được con mỗi yêu thích rồi sao?”

Nam tử áo đỏ khựng lại: “Đúng vậy, nhưng tạm thời chưa tóm được.”

“Thế ư?” Nam tử áo trắng dáng vẻ thoát tục, giọng nói còn xuất trần hơn, “Cần ta hỗ trợ không?”

Nam tử áo đỏ cười khẩy: “Nhờ không nổi.”

Nam tử áo trắng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười chứ không đáp.

“Đúng rồi.” Nam tử áo đỏ khê nhứ mảy, “Hắn Lăng Vân Dực chưa chết, ta có cần đi một chuyến tới lĩnh vực U Minh không?”

“Không cần.”

“Vậy thì thôi.” Giọng nam tử áo đỏ hết sức hồ hững, hắn tùy tiện liếc mắt nhìn đồng hồ loạn dưới chân núi, đoạn cười khê, “Người cũng thật độc ác, vậy mà lại tể cả Thanh Mông Viên, chẳng phải nhân loại các người coi trọng trẻ con nhất ư?”

Nghe thế, thần sắc nam tử áo trắng vẫn đạm mạc: “Từ lúc sinh ra đã mang tội nghiệt, sống hay chết có gì khác nhau.”

Mỹ nhơn aka biến thái cuối cùng chính thức lộ mặt rồi ==))

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Cuộc chiến trong Thanh Mông Viên kéo dài khoảng một ngày một đêm.

Tới khi cánh cửa Hắc Sát mất hút nơi chân trời, dòng lũ ma thú cuộn cuộn không ngừng rút cuộc đình chỉ.

Tuy các tu sĩ đều đã chiến đấu kiệt sức, nhưng thấy lỗ đen phía chân trời biến mất cũng lần lượt thở phào. Cuối cùng cũng có hi vọng, chỉ cần ma thú không tuôn ra nữa, chỉ cần không còn Tu La tộc quá bộ, bọn họ đồng tâm hợp lực, nhất định có thể tiêu diệt những ma thú hung mãnh đang tàn sát bừa bãi này!

Hà Duy mê man tròn bảy ngày, bảy ngày sau, hết thấy đã trần ai lạc định.

Thanh Mông Viên bị phong bế hoàn toàn, chư vị đại lão của các môn phái lững thững đến chậm cũng bắt đầu ***g lộn đào ba thước đất thăm dò, thề phải tìm ra hung phạm để cúng tế cho những tu sĩ đã hi sinh trong cuộc chiến.

Hà Duy còn sống, dù xét về ý nghĩa nào đó thì cậu đã cứu hơn mười đứa trẻ, nhưng bởi tiến trình quá ly kỳ, khó mà tin nổi, nên công trạng to lớn ấy không hề được ghi chép lại. Đương nhiên, những đứa trẻ đều khắc ghi trong tâm khảm. Tiếc rằng Thanh Mông Viên vốn là nơi hỗn hợp nhiều nhân viên, là nhà trẻ của toàn Trung Đình, nay nhà trẻ bị hủy, bọn nhỏ đều bị đẩy về nguyên quán, thiên nam hải bắc, lại chẳng biết tên nhau, muốn tái ngộ quả là vấn đề hóc búa.

Sau khi tỉnh lại, Hà Duy cũng không nghĩ nhiều. Cậu thực tình bị đau đớn khiến cho sợ hãi, hiện đã hết đau nên cảm thấy cả người sảng khoái, đầu bụng đói rỗng ỏi cũng không khó chịu tí nào.

Trở mình đứng lên, Hà Duy đánh giá xung quanh một lượt, đoạn khẽ nhún mào.

Đây đâu phải chỗ ở của Lôi Minh, hiển nhiên cũng không phải tiểu viện ở Thanh Mông Viên, mà là một căn phòng hoàn toàn xa lạ, rất rộng rãi, bày biện đơn giản mà tinh tế, ngập tràn ánh sáng, đang đầu đông mà cứ như ngày xuân ấm áp.

Có điều, Hà Duy lại chẳng biết đây là đâu.

Trong phòng không một bóng người, Hà Duy đang định ra ngoài thì sức nhớ trong đầu hình như vừa tích một tiếng.

Cậu dứt khoát dừng chân, thừa dịp không có ai gọi hệ thống ra.

Cột nhiệm vụ lại đổi mới. “Nhiệm vụ xanh lam (1) làm quen Trúc Uyên đã hoàn thành, phần thưởng 10 kim tệ.”

Hà Duy nhìn thấy tên Trúc Uyên mà không kiềm nổi run rẩy, thực sự rất đáng sợ, cậu không muốn ném trái cái cảm giác đau chết đi sống lại lần thứ hai đâu!

Trong mục tiêu xâm lăng cũng tăng thêm tên Trúc Uyên, nhưng độ hảo cảm lẫn độ cừu hận đều bằng không.

Hà Duy đến tên Trúc Uyên còn chẳng dám xem, nhắc nghĩ đến đã thấy da đầu run lên.

Giờ đây cậu mới có thể hồi tưởng lại câu nói cuối cùng của Trúc Uyên. Hoán linh sư, hẳn là người có thể sử dụng thuật hoán linh, cậu dùng bùa triệu hồi gọi Trúc Uyên, bị Trúc Uyên tưởng lầm là hoán linh sư.

Ủm... Hà Duy bỗng lóe sáng ý, hoán linh sư, hoán... linh? Vì sao không phải triệu hồi người?

Trúc Uyên rõ ràng là người, có sao lại bị hoán linh sư triệu hồi?

Hà Duy chau mày tự hỏi hồi lâu, song mãi chẳng nghĩ ra nguyên do. Tất nhiên, trước mắt cũng đâu phải lúc suy ngẫm, cậu vội vàng mở cửa hàng, quả nhiên vật phẩm bên trong đã thay đổi.

Nhưng đồ vật trong đó thì... Hà Duy nhìn mà trợn mắt há mồm.

Má nó, tính giờ trò gì vậy? Hệ thống mi dám lừa đảo hơn nữa không? Mi đúng là thứ khó ưa, ông chỉ muốn tháo rời mi ra thôi!

Cậu oán thăm nửa ngày, nhưng hàng hóa trong cửa hàng vẫn chẳng chút sút mẻ...

Sáu ô vuông, năm bùa triệu hồi màu lam nằm tròn trĩnh!

Năm cái! Năm cái! Khụ khụ... chuyện quan trọng thì phải nhấn mạnh ba lần! Nên ta nói, là năm cái lộn đó!

Hà Duy nhắm chặt mắt, rất muốn giả vờ không thấy.

Mặc dù Trúc Uyên rất hi vọng cậu triệu hồi hân, thế nhưng... xin chú ý điều kiện tiên quyết, đó là nhất thiết phải gặp được kẻ địch có thể khiến đại biến thái Trúc Uyên cảm thấy hứng thú... Mợ nó, thế chẳng phải đâm đầu vào chỗ chết sao?

Kể khiến Trúc Uyên thích thú trên toàn Đại lục Đấu Linh chỉ đếm trên đầu ngón tay, một tân thủ kỳ thức tỉnh cấp ba mà dám đi trên ghẹo mấy đại năng giả thì có khác chi tự tìm đường chết!

Nếu Trúc Uyên đánh không lại, cậu phải chờ chết, nếu Trúc Uyên đánh thắng... tốt lắm, cậu lại phải hưởng thụ cảm giác tiêu hồn chết đi sống lại.

Than bùn (em gái mi), nghĩ thế nào cũng thấy không có lời!

Không mua! Kiên quyết không mua! Đừng hòng ai khiến cậu dao động được!

Hà Duy hăm hừ tiếp tục nhìn xuống dưới, thứ cuối cùng là một viên thuốc vàng kim, cậu hào hứng đọc giới thiệu: Thuốc gia tăng sơ cấp, dùng sau tu luyện giúp hiệu quả tăng gấp ba, thời hạn một tháng.

Chao ôi, thứ tốt này.

Đạo này Hà Duy đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, đặc biệt từ khi bị Trúc Uyên đâm vào tim, cậu càng ý thức sâu sắc được chân lý bản thân phải trở nên mạnh hơn mới không bị ngược. Thế nên, cậu cần nỗ lực tu luyện!

Thử nghĩ xem, cậu mới nửa tháng đã đột phá kỳ thức tỉnh cấp ba, xem như thiên tư trác tuyệt, giờ có thêm thuốc gia tăng này, khẳng định sẽ càng trâu bò!

Hà Duy liền chọt vào chẳng chút do dự, muốn chọn mua ngay.

Ngặt nỗi, cửa hàng lại nhấn tâm nhắc nhở cậu: Xin lỗi, số dư không đủ.

Hà Duy ngốc lảng, lập tức kiểm tra lại, thuốc gia tăng giá hai trăm kim tệ, mà cậu chỉ có một trăm ba mươi, còn thiếu những bảy mươi!

Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ phải trở mắt nhìn một viên thuốc đại bổ tốt như thế bị làm mới? Nghẹn ngào lắm biết không! Quả nhiên tiêu hết sạch kim tệ tích cóp thì gặp thứ tốt sẽ mua không nổi...

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, Hà Duy nhìn chằm chằm thuốc gia tăng cả buổi, rốt cuộc chỉ đành thu hồi tầm mắt, nhìn được mà ăn không được, tâm tình không tốt.

Đang chuẩn bị tắt giao diện hệ thống, trong đầu lại đột ngột tích một tiếng: “Số nhiệm vụ hoàn thành đã vượt qua mười, có thể kích hoạt hàng hóa giá đặc biệt, hiện tại có muốn kích hoạt...”

Ồ... còn chuyện tốt thế kia á! Vậy còn chờ gì nữa, phải nắm chắc cơ hội ngay, Hà Duy không hề chần chừ chọn có.

Tiếp theo, nửa đoạn thoại còn lại của hệ thống mới chậm rãi xuất hiện: “Hàng hóa giá đặc biệt đều được giảm giá như nhau, nhưng yêu cầu phải mua hết, bằng không sẽ không tiếp tục làm mới cửa hàng.”

Tuyệt đối không ngờ... vẫn còn hậu chiêu.

Hà Duy ngẩn người, chột chuyển mắt sang đồng hồ triệu hồi, đệt, lại không mua không được!

Nhưng giảm giá rồi chỉ còn hai kim tệ, năm cái mất mười kim tệ, mua về cùng lắm không xài là được... Mà giá thuốc gia tăng lại rất phải chăng, nháy mắt từ hai trăm kim tệ xuống còn hai mươi kim tệ, lấy vào tay dễ như bỡn.

Kỳ thực Hà Duy có chút hối hận, đáng lẽ cậu nên giữ lại, đợi đến lúc cửa hàng bán vật phẩm quý giá mới kích hoạt lệnh giá đặc biệt, vậy chẳng phải càng tiết kiệm ư?

Song cậu lại tiếc thuốc gia tăng, cửa hàng hệ thống đâu ra bài theo lẽ thường, ai biết lần sau có sinh ra thứ tốt không? Hơn nữa, chỉ có một cơ hội hoàn thành mười nhiệm vụ, chả rõ có được tính gộp hay không, ngộ nhỡ không cho thì lãng phí à?

Nghĩ thế, cậu lại an tâm, dấu sao thuốc gia tăng đã tới tay, hiệu quả tu luyện tăng gấp ba, đủ cho cậu đột phá kỳ thức tỉnh.

Đang vui vẻ tính toán thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Hà Duy lập tức tắt giao diện hệ thống, về giường nằm lại.

Tiếng bước chân dồn dập vội vàng đuổi tới, ngay sau đó một giọng con gái quen thuộc vang lên: “An bá bá, xin chậm một chút, chính là nơi này.”

Cửa phòng mở ra, một đám người đi vào, cô bé nói thêm: “An bá bá, mời ngồi.”

Một âm thanh già nua lên tiếng: “Uyển Nhi, không cần khách khí với bá bá.”

Bấy giờ, Hà Duy cơ bản đã nghe ra, cô bé là Vân Uyển Nhi, chỉ không biết An bá bá trong miệng cô là ai, và cô dẫn họ tới làm gì?

Ngữ khí Vân Uyển Nhi vẫn rất cung kính, chẳng qua âm điệu có chút nôn nóng: “An bá bá, ngài nhất định phải xem thật kỹ, đại ca ca đã cứu tụi con, huynh ấy không thể gặp chuyện.” Trong lời nói hàm chứa tiếng khóc nức nở.

Người trung niên thở dài: “Đứa bé ngoan, con thật trọng tình nghĩa, bá bá tất nhiên sẽ kiểm tra kỹ càng.”

Nghe đến đó, trong lòng Hà Duy mềm nhũn, đại thể đã đoán được. Tám phần là mình hôn mê quá lâu, nhóm Vân Uyển Nhi lo lắng cho cậu, bèn tìm y sĩ tới khám.

Tuy nói không biết Trúc Uyên đã làm gì mình, nhưng lúc tỉnh lại, Hà Duy cảm thấy tinh thần khá tốt, thân thể không còn đáng ngại, vì vậy cũng không nên khiến họ lo lắng thêm.

Ngay sau đó, Hà Duy liền từ từ mở mắt, quả thực thấy được một người trung niên và ba bốn y sĩ lạ mặt, cùng Vân Uyển Nhi và Đan Vũ.

Thấy Hà Duy tỉnh lại, Vân Uyển Nhi hết sức vui mừng: “Đại ca ca! Huynh tỉnh rồi! Tốt quá!”

Hà Duy vội trấn an cô bé: “Ta không sao, khiến muội lo lắng rồi.”

Vân Uyển Nhi còn nhỏ, thấy cậu tỉnh lại bắt đầu rơi nước mắt, những vẫn gắng gượng dặn dò cậu: “Đại ca ca đừng cử động, để An bá bá kiểm tra cho huynh một chút.”

Hà Duy tự thấy bản thân rất khỏe, vốn đâu cần kiểm tra cái gì, nhưng nom Vân Uyển Nhi sầu lo như vậy, còn cố ý mời y sĩ tới, cậu không đành từ chối, bèn cười cười: “Vậy làm phiền tiền bối.”

An Chấn Sư cười ôn hòa: “Công tử hãy khép hờ mắt, chớ bài xích, để ta dẫn linh thăm dò.”

Hà Duy gật đầu.

Hà Duy nào biết, An Chấn Sư là y sĩ cao cấp của núi Ngọc Phong, đừng nhìn dáng vẻ trung niên mà lầm, ông thực chất đã hơn trăm tuổi. Nếu không phải nể mặt phụ thân Vân Uyển Nhi, ông căn bản sẽ không rời khỏi núi Ngọc Phong.

Cho nên nói, hiện giờ có thể đến dẫn linh dò mạch cho một tiểu tử vô danh đã là đãi ngộ cực cao.

Đầu Linh của ông là một sợi chỉ bạc cực mảnh, thông thả vươn ra rồi bám vào người Hà Duy, mang theo linh khí dồi dào tìm hiểu tỉ mỉ tình trạng cơ thể bệnh nhân.

Sau khoảng một khắc vận hành, ông mới chậm rãi thu công.

Giữa mày Vân Uyển Nhi tràn đầy vẻ sốt ruột, luôn miệng hỏi: “An bá bá... Tìm được chưa ạ?”

An Chấn Sư cau mày, hồi lâu sau mới thở dài: “Đích xác dò không tới Đầu Linh của vị công tử này.”

Lời thốt ra, trong phòng bỗng lặng như tờ.

Hà Duy vừa mở mắt liền nghe mấy lời ấy, nhất thời ngu người.

Đây là... có ý gì?

Dò không tới Đầu Linh? Của cậu?

Sao lại thế được? Cậu rõ ràng đã lên kỳ thức tỉnh cấp ba, có thể tự dẫn linh, chớ nói là một y sĩ, dù là tu sĩ bình thường cũng dò được ấy chứ!

Nhưng hẳn Vân Uyển Nhi sẽ không mời y sĩ đến dọa mình đâu... Trong lòng Hà Duy chợt lạnh, lập tức niệm quyết, định chạm đến Đấu Linh của mình, song không thể...

Cái áo ngủ kiểu nữ rách bươm xơ mướp của cậu, biến mất rồi...

Vân Uyển Nhi đã khóc oa lên, Đan Vũ biến sắc, lúc này mới bảo: “An bá bá, sao hẳn lại không có Đấu Linh được? Rõ ràng là Đấu Linh tím, trước đó còn đầy ngập linh khí mà, thế nào lại đột nhiên không còn?”

An Chấn Sư thở dài: “Có rất nhiều nguyên do, nếu bị thương nặng khiến Đấu Linh bị tổn hại, cũng có khả năng tiêu vong.”

Tại đại lục Đấu Linh, không có Đấu Linh chẳng những không thể tu luyện, mà còn hao tổn tuổi thọ...

Huống hồ, Hà Duy đã mười sáu tuổi, mà lẽ trưởng thành mười bảy tuổi chẳng mấy chốc sẽ diễn ra.

Lẽ trưởng thành chính là khảo nghiệm do viên cổ thiên thần ban xuống, nếu không có Đấu Linh thì làm sao vượt qua?

Vân Uyển Nhi vẫn chẳng muốn tin, cô bé vừa khóc vừa kéo tay áo Đan Vũ: “Đan Vũ ca, nhờ huynh xin Đan bá bá thử mời Đoan Thanh chân nhân được không, nếu là ngài ấy, nhất định có thể cứu đại ca ca!”

Tác giả có lời muốn nói: Lúc trước có cô nương nằng nặc đòi giới thiệu cấp bậc, giờ tui xin tổng hợp lại.

Đấu Linh có tư chất bẩm sinh, bao gồm: trắng, xanh lá, xanh lam, tím và vàng kim.

Đẳng cấp của tu sĩ phân thành: Kỳ thức tỉnh, kỳ biến hình, kỳ linh cảnh, kỳ hợp dung, kỳ đại thừa và chí tôn. Mỗi kỳ có mười giai đoạn.

Trước mắt, cấp bậc xếp theo thứ tự:

Trúc Uyên: vàng kim, kỳ hợp dung cấp mười (Đấu Linh là Kim Sắc Lục Dực).

Lăng Vân Dực: vàng kim, kỳ linh cảnh cấp mười (đã bị phế)(Đấu Linh là Hung Kiếm Huyết Tàn).

Lê Viêm: thánh linh Huyết tộc, kỳ hợp dung cấp sáu (Đấu Linh là Huyết Ngưng Châu).

Vị cuối cùng chưa chính thức lên sàn, sau này lại bổ sung.

A... còn cậu chàng này nữa.

Hà Duy: tím, kỳ thức tỉnh cấp ba (đã bị phế)(Đấu Linh là Kết Linh Tiên Y).

Khụ khụ... đây chỉ là tình trạng hiện tại, phần sau vẫn có thể trưởng thành, nhưng nghi là sẽ tiết lộ trước tình tiết, thôi chả nhiều lời nữa.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Giờ phút này, đầu óc Hà Duy hoàn toàn trống rỗng.

Đấu Linh của cậu? Cái áo ngủ rách nát xấu xí kia đâu mất rồi?

Con cái có hư cách mấy cũng là cục thịt rơi từ người mình! Tuy cậu ghét bỏ cái Đấu Linh tệ hại đó, nhưng thật chưa nghĩ sẽ có một ngày mất đi nó.

Hơn nữa, cậu vừa mua được thuốc gia tăng đất đỏ, đang chuẩn bị cố gắng tu luyện rồi đại thi quyền cước.

Kết quả... ông trời lại cho cậu một bạt tai.

Dù mặt bị đánh đau như thế, Hà Duy vẫn cứ ngây ra.

Cảm giác này giống như khó khăn lắm mới cười được trắng giàu đẹp, đem tâm hồn vừa cởi quần lại phát hiện thằng em tốt đã không cánh mà bay.

Thật mẹ nó bi thương, quả thực chẳng nở nhìn thẳng.

Tim Hà Duy nghẹn tới độ mắt không chế, vẫn là tiểu cô nương thiện lương đến an ủi cậu: “Đại ca ca, không sao đâu, huynh không cần lo lắng, nếu mời được Đoàn Thanh chân nhân, nhất định có thể chữa khỏi cho huynh.”

Đoàn Thanh chân nhân? Hà Duy miễn cưỡng tỉnh táo lại, đây là nhân vật nào? Hà Duy đã xem qua [Vong Đồ] tỏ vẻ, nghe cũng chưa từng nghe qua...

Một người chưa từng nghe qua thì có thể giỏi giang cỡ nào?

Chẳng ồm chút hi vọng nào cả.

Nhưng Vân Uyển Nhi hiển nhiên cực kỳ tín nhiệm vị chân nhân ấy, cô bé lại lay tay áo Đan Vũ. Đan Vũ làm sao chịu được bộ dạng này của cô, liền ho khan một tiếng: “Ta sẽ cố gắng, có thể mời đến hay không thì chưa chắc.”

An Chấn Sư bên này cũng nghiêm túc nói: “Nếu thực sự mời được Đoàn Thanh chân nhân, hẳn là có thể cứu vãn một chút.” Nói đoạn, ông lại nhìn sang Hà Duy, thở dài, “Tuy nói Đẩu Linh biến mất, nhưng nếu hình thể chưa tán thì chắc cũng có nguyên do, chỉ trách y thuật lão hủ không tinh, dò không tới gốc rễ, bởi vậy liền hạ kết luận xằng bậy.”

Vân Uyển Nhi nghe ông nói vậy, bấy giờ mới ngừng khóc, vội bổ sung: “An bá bá quá khách khí rồi, ngài y thuật cao minh, đây là chuyện ai ai cũng biết, chúng con không...”

Vân Uyển Nhi sợ An Chấn Sư tức giận, thế nên mới nói mấy lời hay, song An Chấn Sư há lại nhỏ mọn tới mức đó, ông cười nói, “Con bé này, nghĩ gì đâu không? Bá bá đâu nghĩ nhiều, con cũng không nên đa tâm, mau nghĩ cách mời Đoàn Thanh chân nhân đi.”

Vân Uyển Nhi đáp ứng, nhưng vẫn nói tiếp: “Để con tiễn bá bá về núi Ngọc Phong.” Sau đó cô bé lại dặn Đan Vũ: “Đan Vũ ca cũng tranh thủ đi tìm Đan bá phụ đi!”

Đan Vũ hừ một tiếng, nhưng không trì hoãn, tạ lỗi với An Chấn Sư rồi đi trước.

An Chấn Sư: “Ai cần con tiễn, ta về với chúng nó được rồi.” Đằng sau ông còn ba đệ tử nữa.

Vân Uyển Nhi cố ý muốn tiễn, cuối cùng ông cũng mỉm cười đồng ý.

Vân Uyển Nhi nhắc Hà Duy: “Đại ca ca, huynh nghỉ ngơi nhé, chúng ta đi rồi về!”

Dẫu lòng Hà Duy đang nghẹn ứ, nhưng thấy có người bồn ba vì mình như vậy, trong lòng cũng rất ấm áp, bèn đáp: “Ừ, yên tâm đi đi, ta không sao.”

Nhóm Vân Uyển Nhi rời đi, còn một mình Hà Duy trong phòng, cậu thực tình rất không cam tâm, vì thể liền ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu vận khí dẫn linh.

Cậu đã thuộc lòng đẩu thuật, cũng có chút kiến giải đối với dẫn linh, công pháp và khẩu quyết đều trôi chảy. Cậu dần dần thấy rõ linh khí đủ màu phiêu tán trong không khí, song do mất đi Đẩu Linh nên căn bản không thể nào hấp thu, chỉ có thể trở mắt nhìn...

Thử mấy chục lần đều chẳng mang lại hiệu quả gì, ngay cả bản thân Hà Duy cũng có phần nản chí.

Tóm lại là mất Đẩu Linh thật rồi.

Hành động cuối cùng của Trúc Uyên là phá hủy Đẩu Linh của cậu ư? Dẫu sao cũng là đại ma đầu giết người không chớp mắt, mình vô duyên vô cớ triệu hồi hắn, phải trả giá là cái chắc.

Hà Duy khề cười khổ, cậu còn tưởng sẽ bị lấy mạng ấy chứ, như vậy xem ra, chỉ bị mất Đẩu Linh hình như chưa đến nỗi quá thảm.

Nhưng không có Đẩu Linh, dự là cách cái chết cũng chẳng xa.

Đối với sinh linh trên đại lục Đấu Linh, mười một tuổi là một cái hố, bởi đó là thời điểm kích hoạt Đấu Linh, quan hệ trực tiếp tới vận mệnh tương lai.

Mà mười bảy tuổi là một cái hố khác.

Sinh nhật mười bảy tuổi sẽ nghênh đón “lễ trưởng thành” duy nhất trong đời.

Nghe vào tai có vẻ tuyệt, nhưng kỳ thực rất xui xẻo — vì đây là đau khổ do thượng cổ thiên thần giáng xuống. Chẳng ai biết sẽ là gì, nhưng có thể khẳng định rằng nếu không đủ tu vi hệ thể, chắc chắn sẽ không vượt qua nổi.

Bao năm qua, số thiếu niên bị “lễ trưởng thành” bóp chết không hề ít.

Hà Duy cho rằng thiên phú của mình khá tốt, lại có thuốc gia tăng, chỉ cần tăng cường tu luyện là có thể chịu đựng qua, nhưng giờ coi mò... chỉ còn con đường chờ chết thôi.

Từ lúc đến địa phương quỷ quái này, cậu liền kết duyên với “chết”.

Lần lượt nếm trải nguy nan sinh tử, rồi lần lượt tìm được đường sống trong chỗ chết, trải qua càng nhiều thì lại càng khơi dậy lòng quật cường khó tả.

Cậu chỉ muốn sống bình yên, nhưng ông trời cố tình không chịu, nếu đã vậy thì cậu cũng không chấp nhận!

Ông muốn ta chết, ta cứ muốn sống đấy!

Ông tát ta, coi chừng ta chọc thủng trời!

Thoáng cái lại hăng hái dào dạt, ý chí chiến đấu sục sôi! Hà Duy tinh thần phấn chấn, không hề mệt mỏi, khoanh chân tiếp tục ngồi thiền, nhắm mắt chấp tay niệm thầm trong miệng, trước mắt lập tức hiện lên quang ảnh đủ màu sắc rực rỡ trùng điệp lên nhau.

Không có Đấu Linh thì không thể hấp thu, vậy nếu cậu cố hấp thu thì sao?

Đằng nào cũng đã quyết tâm đến cùng, cậu chẳng cố kỵ nữa, thuận thế xông lên thử chạm vào những linh khí hỗn loạn ấy.

Màu đỏ cực nóng, xanh lá ôn nhuận, màu vàng hùng hậu trang nghiêm, còn vàng kim kiên cường khí khái, cậu chạm từng cái một, đều bị bài xích kịch liệt. Nhưng Hà Duy không bỏ cuộc mà miệt mài truy đuổi. Dẫu sao cũng nhìn thấy và phân biệt rõ ràng, dứt khoát dồn hết tâm trí, hút không được cũng muốn thử nghiệm không ngừng!

Chỉ một canh giờ sau, Hà Duy vẫn chẳng hề nhúc nhích, cậu trầm mê trong đó, tuy không có chút hiệu quả nào, nhưng nhờ thế mà cậu càng hiểu thêm về linh khí.

Ở đây đa số là linh khí màu đỏ, xanh lá kém hơn chút, màu vàng và vàng kim trung bình, thiếu hụt nhất là linh khí xanh lam, cực kỳ mỏng manh, lại lẫn trong hai màu xanh lá và vàng nên rất khó phân biệt.

Hà Duy tiêu hao khoảng hai canh giờ nữa, tách tia linh khí xanh lam nhỏ bé yếu ớt ra ngoài. Khi sắp triệt để thấy rõ màu lam ấy, trong lòng lại chợt động, trái tim cấp tốc nhảy dựng, sau đó một niềm khát khao mãnh liệt truyền đến, cậu muốn... cực kỳ muốn tia linh khí xanh lam này!

Chẳng cách nào kháng cự bản năng dữ dội, cậu hấp tấp bắt lấy tia linh khí, gần như thoải mái hút vào trong nháy mắt!

Cảm giác vui sướng khi dẫn linh nhập thể khiến cậu kích động khôn xiết, nhưng sau đó, cảm giác bất mãn lại ủa lên. Chưa đủ, quá ít, cậu có thể nhận thấy trái tim đang liên tục khát vọng, đòi hỏi, muốn nhiều hơn nữa, nhưng... tìm khắp nơi cũng không có.

Tuy chả biết vì sao, nhưng Hà Duy cũng ngộ ra, cậu cần linh khí màu lam, cậu có thể hấp thu chúng. Đành rằng chưa nắm được điểm đến, nhưng rõ ràng là cậu có thể dẫn linh lần nữa rồi!

Có điều... nơi này thiếu linh khí màu lam, thiếu trầm trọng.

Mãi tới khi bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Hà Duy mới hơi mở mắt.

Vừa mở mắt liền kinh ngạc phát hiện trời đã tối, nhưng cậu chẳng để ý nhiều, biết Vân Uyển Nhi đến, bèn lập tức đáp: “Mời vào.”

Dứt lời, Đan Vũ với Vân Uyển Nhi đẩy cửa vào, cậu bé đẹp trai, cô bé nhu thuận, tiến vào cùng nhau quả là kim đồng ngọc nữ, khả ái phi phạm.

Hà Duy định mỉm cười, lại đột nhiên ngẩng đầu, bắt gặp người phía sau hai đứa.

Ám dạ nguyệt minh, chỉ bạc tựa tuyết, một bộ trường bào phẳng phất ngân hà chốn chân trời, đông đầy vô vàn vì sao, đẹp tới mức khó lòng dời mắt.

Hà Duy ngây ngẩn, đến lúc người nọ hơi nâng mắt, đôi đồng tử sáng màu nhìn về cậu, giọng nói mềm nhẹ thông thả, kỳ ảo như từ chốn hang sâu vọng lại: “Không ngờ lại gặp nhau rồi.”

Hà Duy ngốc lảng, ngược lại Vân Uyển Nhi sắc mặt hồng nhuận, gương mặt non nớt hướng về phía người áo trắng: “Tiền bối, ngài từng gặp đại ca ca rồi ạ?”

Đoan Thanh nhẹ giọng đáp: “Từng gặp một lần.”

Vân Uyển Nhi không hỏi kỹ, chỉ thở phào: “Vây tốt quá, ngài nhất định có thể chữa trị cho đại ca ca, đúng không ạ?”

Đoan Thanh cười khê: “Sẽ tận lực.”

Hắn cười, khoe môi khê nhếch, mắt nhật hơi ánh lên, dưới ánh sao nom thật rực rỡ.

Vân Uyển Nhi đỏ mặt thì khỏi nói, đến cả Hà Duy còn nhìn không chuyển mắt, trong lòng cậu không khỏi tưởng tượng, nếu là con gái thì còn thanh lệ thoát tục tới mức nào...

Toát mồ hôi... Hà Duy vội xua ý niệm hồng bét ấy đi, đây là lần thứ hai người này xem bệnh cho mình, sao có thể nghĩ hần như vậy? Quá vô phép rồi!

Cậu tức khắc tập trung tinh thần, cười nói cảm ơn: “Lần trước thực sự biết ơn tiền bối cứu trợ.”

Đoan Thanh nhẹ nhàng bảo: “Chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến.”

Nói xong, cũng không chậm trễ nữa, hắn rũ mi nói: “Mời công tử nhắm mắt nằm thẳng, để ta kiểm tra sơ lược cho người.”

Vì ban nãy mới dẫn linh, Hà Duy đã có chút sáng tỏ tình trạng của mình, thế nên cũng không gấp. Song vị Đoan Thanh chân nhân này tựa hồ rất có danh vọng, vả lại lần trước hắn đã cứu mình một lần, huống hồ còn do Vân Uyển Nhi với Đan Vũ hao tâm tổn trí mời tới, nên cậu chẳng nhiều lời, nghiêm túc nằm xuống.

Nắm mắt thì không thấy gì nữa, nhưng các ngũ quan khác thì phóng đại vô hạn, cậu có thể cảm giác được quanh thân có một khí tức đặc biệt, vô cùng mát mẻ, thấm vào ruột gan, rồi ngón tay ấm áp đặt lên cổ tay cậu.

Quá trình dò mạch dài đằng đẵng, Hà Duy không sao, nhưng cũng chẳng thể mở mắt, chỉ đành mặc cho suy nghĩ bay tới bay lui.

Lững lơ chốc lát, bỗng dưng một cơn lạnh lẽo truyền đến từ cổ tay, Hà Duy hơi ngẩn ra, đoạn nhanh chóng hồi thần, giây tiếp theo liền cảm thấy trái tim gấp gáp nhảy lên, nỗi khát vọng mãnh liệt trước đó bất ngờ bành trướng, giống như đang cực độ đói khát mà vớ được món ngon, điên cuồng muốn cướp lấy.

Linh khí màu lam, cậu nhận thấy linh khí màu lam!

Tuy cảm giác có chút không đúng, nhưng Hà Duy rất khó điều khiển chính mình, chỗ trái tim hơi trướng đau, cậu muốn, cực kỳ muốn.

Mong muốn trong đầu tăng trưởng mạnh mẽ, nhưng bất thành linh, hết thấy trở về yên tĩnh.

Hà Duy đột ngột mở mắt, đáy mắt ngập tràn mờ mịt, ban nãy... là làm sao?

Ánh mắt Đoan Thanh dừng trên ngực cậu, đồng tử nhật màu thoáng hiện ám mang, nhưng lập tức bị vẻ lạnh nhạt lấp kín.

Hắn nhìn Hà Duy, nói khẽ: “Đấu Linh của công tử chưa biến mất, chẳng qua sau khi bị tổn thương thì linh lực trở nên mỏng manh, bởi vậy không hiện ra hình thể.”

Hà Duy rút cuộc hoàn hồn, nghe bảo thế thì hơi thở phào, tuy kể từ khi có thể dẫn linh cậu cũng biết mình còn Đấu Linh, nhưng nghe Đoan Thanh nói vậy càng yên tâm hơn.

Vân Uyển Nhi càng vui đến nhướn mày: “Tiền bối, vậy có biện pháp trị liệu không?”

Đoan Thanh trầm mặc chốc lát, đoạn mềm nhẹ đáp: “Đấu Linh của công tử ư thủy linh, nếu có thật nhiều thủy linh vây quanh là có thể nhanh chóng phục hồi.”

Vân Uyển Nhi đầu am hiểu cái này lắm, chỉ cau mày: “Việc này...”

“Không cần lo,” Đoan Thanh nói thêm, “linh tuyền trên đỉnh Thanh Loan chính là nơi tắm bổ tốt nhất, mà Đấu Linh của ta cũng mang hình thể thủy linh, đúng lúc có thể dẫn đường.”

Vân Uyển Nhi cao hứng thiếu điều nhảy dựng lên: “Vậy... rất cảm tạ tiền bối.”

Linh tuyền trên đỉnh Thanh Loan thuộc về tư nhân, Đoan Thanh cho phép một người lạ sử dụng cũng thật quá rộng lượng.

Hà Duy nghe hết quá trình lại cảm thấy cả người không xong.

Linh tuyền... đúng là thứ tốt, càng là thánh vật bổ dưỡng đối với Đấu Linh hệ thủy, nếu có Đấu Linh cùng hệ thủy dẫn đường xem như làm chơi ăn thật — [Vong Đồ] từng giới thiệu sơ về thiết lập này.

Tuy nhiên, vì không phải nội dung quan trọng nên trong truyện chỉ đề cập dăm ba câu, do đó Hà Duy cũng chẳng rõ chi tiết cụ thể, nhưng cậu có thể xác định một việc.

Toàn bộ quá trình dẫn đường đều phải tiến hành trong linh tuyền, mà linh tuyền chính là một dòng suối nhỏ linh khí sung túc. Cho nên nói, vấn đề đến rồi, ở trong nước được mặc quần áo không?

Trùm biển thái lên sân khấu thiệt rồi =))))

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Được mặc quần áo không? Đương nhiên không!

Không mặc quần áo, trần truồng như nhộng, cùng tắm linh tuyền... Hà Duy càng mừng tượng càng thấy bất ổn.

Mà khoan... khoan đã, Đoan Thanh là đàn ông! Đàn ông! Chú ý, tuy hắn khí chất thoát trần, nhưng vẫn là đực rựa chính hiệu đấy!

Bởi ta nói, hai tên con trai tắm chung là chuyện thường thôi.

Ai mà chẳng từng đi nhà tắm công cộng? Hà Duy trộm ngắm Đoan Thanh, sau đó rút lại, nhưng vị này nom thế nào cũng không giống người sẽ đi nhà tắm công cộng nha?

Đâu phải cậu nghĩ ngợi quá đáng, mà thực tình cảm thấy không tự nhiên, chung quy đều là người xa lạ với nhau, dẫu có là đàn ông cũng thấy kỳ kỳ đúng không?

Một mặt nghĩ tới những thứ này, mặt khác Hà Duy cũng đang cân nhắc. Nếu Đấu Linh của cậu vẫn còn, cũng tìm được phương pháp trị liệu, vậy đâu nhất định phải đến linh tuyền tu luyện. Suy cho cùng cậu đã dẫn linh được, dù linh khí màu lam thừa thớt, nhưng cậu chỉ cần nỗ lực thêm tí nữa, tốn thêm chút thời gian, thì đều có thể khiến Đấu Linh khôi phục như ban đầu, cần chi phải quấy rầy người ta?

Đành rằng nể mặt lão cha của Đan Vũ, song cậu với Đoan Thanh vốn chẳng quen biết, như vậy quả là làm phiền hấn, vả lại cũng chẳng quan trọng mấy.

Đang định nói ra suy nghĩ thì Đoan Thanh quay sang nhìn cậu, khẽ hỏi: “Nếu ta nhớ không lầm, ba ngày sau là sinh nhật người?”

Hà Duy đực mặt, hỏi vụ này chi? Khoảng thời gian này quá mức cam go, đến ngày đêm còn phân chẳng rõ, nói gì tới sinh nhật.

Đoan Thanh giải thích nghi hoặc giùm cậu: “Lần trước từng hỏi lệnh tôn sinh nhật của người để tiện chữa trị.”

Hà Duy bình tĩnh, có lẽ Đoan Thanh xem Lôi Minh là phụ thân cậu, nhưng nếu là Lôi Minh nói thì không thành vấn đề, cậu gật đầu ngay: “Đúng thế.”

Đoan Thanh hơi nhú mi, sắc mặt Vân Uyển Nhi và Đan Vũ lại lập tức đại biến.

Hà Duy mờ mịt, nhưng trong đầu chợt ọc một tiếng, nhớ ra rồi.

Lễ trưởng thành! Ba ngày sau cậu tròn mười bảy tuổi, cũng chính là thời điểm diễn ra lễ trưởng thành!

Cậu cứ ngỡ còn ít nhất một năm nữa, ai dè lại gấp gáp như vậy.

Mặt Vân Uyển Nhi ngập tràn âu lo: “Tiền bối, trong ba ngày... đại ca ca có thể khôi phục sao? Nếu không khôi phục được, huynh ấy phải chống đỡ thế nào?”

Đoan Thanh trấn an cô bé: “An tâm đi, nếu dốc toàn lực dẫn linh, hấn là có thể.”

Vân Uyển Nhi còn đang lo lắng, mà Hà Duy cũng hết nói nổi lời cự tuyệt.

Cậu định từ chối khéo ý tốt của Đoan Thanh, song lúc này lại hết cách rồi. Ba ngày, dù có linh tuyến hỗ trợ, cậu vẫn nghi mình không cách nào đề cao nhiều tu vi. Càng miễn bàn tới việc tự mình chậm rãi tu tập.

Hà Duy hít sâu một hơi, cậu chưa muốn chết, vì thế bèn nhìn về phía Đoan Thanh, trịnh trọng nói: “Vây xin làm phiền tiền bối, ân cứu mạng chắc chắn sẽ không quên!”

Đoan Thanh nhìn cậu, đồng tử hơi lóe, lập tức dịu dàng đáp: “Người xả thân cứu mười mấy đứa trẻ, nghĩa cử ấy thật khiến người ta khâm phục, ta chẳng qua tiện tay mà thôi, ân tình gì chứ.”

Hà Duy hơi sững sốt, chẳng ngờ Đoan Thanh sẽ đề cập việc đó, mấy chuyện ấy nếu cậu gặp phải thì nhất định sẽ làm, nào có gì đáng khâm phục...

Nhưng thời gian không còn nhiều, bọn họ cũng ngưng hàn huyên.

Tuy sắc trời đã tối, nhưng họ vẫn khởi hành lên đỉnh Thanh Loan.

Tu sĩ cấp cao tự có vật kỵ thừa, dẫu Hà Duy không biết thân phận của Đoan Thanh chân nhân này, nhưng xem thái độ hết mực cung kính của Vân Uyển Nhi và Đan Vũ, thiết tưởng cũng là người cực có địa vị.

Chỉ thấy hấn nhẹ nhàng phát tay, gọi đến một đàn phi mã hai cánh.

Lần đầu tiên Hà Duy trông thấy linh thú, không khỏi ngửa đầu nhìn, tuy màn đêm mông lung, nhưng những phi mã này trông vẫn rất khôi ngô, dáng vóc mạnh mẽ, đặc biệt là đôi cánh khổng lồ trắng tinh bóng mượt như thể đang phát sáng.

Loài vật quý hiếm như vậy quả thực rất xinh đẹp.

Hơn nữa, đâu chỉ có một hai con, mà là tám con lận.

Hà Duy có chút kinh ngạc, sau đó thấy đằng sau phi mã có một buồng xe tinh tế, hóa ra mấy con phi mã quý hiếm này dùng để kéo xe.

Dù không rõ giá thị trường, Hà Duy cũng bắt đầu thổn thức không thôi, phô trương thế này... thân phận Đoan Thanh tuyệt đối bất phàm!

Đương lúc kinh ngạc tán thán, buồng xe đã dừng ngay trước mặt, cửa xe không gió mà bay, chậm rãi mở ra hé lộ càn khôn bên trong.

Chợt thấy bề ngoài nhỏ xinh mà lăm, bên trong rộng kinh người, đình đài lầu các, tiểu kiều lưu thủy, nơi nơi tiên hoa linh thảo, y hệt thế ngoại đào nguyên.

Hà Duy chết lặng, hèn là Vân Uyển Nhi với Đan Vũ cũng tỏ ra kinh thán, xem ra mình không phải dễ nhui, mà vị chân nhân này thực sự giàu sụ...

*để nhui: ý chỉ hai lúa, quê mùa

Đoàn người bước vào buồng xe, men theo con đường nhỏ đi tới, gió xuân nhẹ thổi qua, ánh nắng ấm áp chiếu rọi, ai mà nghĩ đây thực chất là bên trong buồng xe chứ.

Tới tiểu đình bát giác, họ dừng chân, tiểu đình nằm giữa hồ nước, bàn ghế đá đầy đủ, thậm chí còn có trà cụ và bàn cờ.

Đoan Thanh ngồi vào chỗ, đoạn hỏi Hà Duy: “Đánh ván cờ không?”

Hà Duy ngẩn người, chợt hiểu ra ý hẩn là cờ vây. Cậu làm gì từng chơi thứ ấy, bèn lắc đầu: “Không rành lắm, vẫn không nên phiền hà tiền bối thì hơn.”

Đoan Thanh cười nói: “Vây tùy ý ngồi xuống đi, trà và điểm tâm cứ dùng tự nhiên.”

Hẩn bảo cứ thoải mái, nhưng Hà Duy đời nào tùy ý nổi? Đừng nói Hà Duy, Vân Uyển Nhi và Đan Vũ tốt xấu gì cũng từng gặp mặt, nhưng lúc này vẫn hơi căng thẳng.

Bởi nơi này thực tình kinh thế hãi tục quá đổi.

Pháp thuật không gian, đại lục Đấu Linh đã sớm nhắc sơ tới. Tuy bảo túi càn khôn rất hiếm, nhưng chịu bỏ chút tiền tài vẫn có thể mua được, song chưa từng nghe đến một thế giới nhỏ hoàn toàn tự nhiên như vậy.

Mọi người cũng không nhiều lời, chỉ ngấm ngấm chung quanh đã hoa cả mắt.

Mãi khi đến đỉnh Thanh Loan, họ mới đứng dậy rời đi. Ra khỏi buồng xe, cảm nhận gió lạnh lất phất ngoài trời mới giật mình tỉnh giấc, cảnh tượng vừa nãy thật như một giấc mộng đẹp đắm say lòng người.

Đỉnh Thanh Loan có một cung điện, nhưng họ không đi từ cửa chính, mà bay thẳng vào hậu viện, trực tiếp dừng chân tại viện lạc có linh tuyến.

Đoan Thanh nói với Vân Uyển Nhi: “Thuật dẫn đường cần tâm vô tạp niệm, ba ngày này ngươi với Đan Vũ đến điện Linh Tuệ tự tu luyện đi.”

Vân Uyển Nhi với Đan Vũ vâng dạ rồi song song rời đi.

Rốt cuộc chỉ còn Hà Duy, Hà Duy... lại khấn trương.

So với Hà Duy không được tự nhiên, Đoan Thanh từ đầu chí cuối đều thản nhiên: “Chuẩn bị trước một lát đi, ta chờ ngươi ở linh tuyến.”

Hà Duy chỉ đành gật đầu.

Đoan Thanh đi rồi, cậu mới kịp phản ứng, mình... mình nên chuẩn bị thế nào? Chuẩn bị cái gì cơ?

Đang ngơ ngác thì có bốn tu sĩ áo lam bước đều tới, trang sức thống nhất, một thân lam bào, tay rộng eo thon, tóc đen dùng tơ vàng búi gọn, ai cũng mi thanh mục tú, chẳng qua đều nhất tề cúi đầu, thần sắc kính cẩn.

“Mời công tử tắm rửa thay quần áo.”

Hà Duy: “...”

Thật chẳng biết làm sao mới tốt đây! Tử trạch nam điều ti nghèo rách tổ vẽ, mình chưa từng được người ta hầu hạ thế đâu!

*điều ti: tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhọt nhọt, yêu đương thất bại

Nhưng... điều ti nghèo rớt cūng có tôn nghiêm, giờ mà ngạc nhiên thì quá low (thấp kém)rồi, vì vậy Hà Duy kiên trì đi theo.

May mà bốn tu sĩ không làm khó người ta, chỉ dẫn cậu tới một ôn tuyền thiên nhiên đang bốc khói nghi ngút, tiếp theo vung tay kéo màn che, cũng đặt các vật dụng tắm rửa xuống, đoạn cúi đầu thưa: “Chúng ta tạm thời lui ra, nếu tiên sinh có yêu cầu gì khác thì chỉ việc vỗ tay.”

Thấy họ toan rời đi, Hà Duy vội nói: “Phiền các vị rồi.”

Người dẫn đầu khẽ gật đầu, rồi đồng loạt xoay lưng ra ngoài.

Khi chỉ còn một mình, Hà Duy mới thở phào.

Cởi quần áo, ngâm mình trong ôn tuyền, cậu thoải mái thở hắt ra, có tiền có thể thật tốt, bất kể là xã hội hiện thực hay dị thể đại lục cũng được hưởng thụ ở mức cao nhất.

Trong lúc ngâm, Hà Duy không khỏi suy xét.

Đoan Thanh chân nhân, thực sự chưa bao giờ nghe qua, song Hà Duy vẫn có tâm nhãn, Đoan Thanh hiển nhiên là tôn hào chứ nào phải tên họ.

Còn tên họ là gì, Hà Duy chẳng dám mạo muội hỏi, chung quy được xưng là chân nhân thì đều có danh vọng, gọi thẳng tên người ta là hành vi bất kính. Lại nói, Đoan Thanh đã giúp đỡ cậu nhiều lần, cậu càng không nên vô phép như thế.

Ngẫm nghĩ rồi cũng đành bỏ cuộc lần nữa, việc cấp bách trước mắt là vượt qua lễ trưởng thành ba ngày sau, đây là chuyện quan trọng liên quan tới tính mạng, cậu không thể phí phạm thời gian.

Tắm xong, Hà Duy mặc trường bào trên giá vào, sau khi mặc thì bắt đầu phân vân, cuối cùng vẫn uống thuốc gia tăng, chỉ mong có sự hỗ trợ của thuốc, ba ngày tới cậu có thể đột phá!

Kế tiếp, Hà Duy gọi tu sĩ, và được họ dẫn đi xuyên suốt không ngừng.

Càng hướng về trước, Hà Duy càng cảm nhận rõ nơi đây tràn trề linh khí, nhất là linh khí màu lam. Tuy cậu chưa bắt đầu dẫn linh, nhưng đã có thể cảm giác được, đồng thời trái tim cũng truyền đến một đợt rung động.

Cảm giác thật khó diễn tả, trước kia chưa từng có, hình như kể từ khi hôn mê mới xuất hiện triệu chứng này, Hà Duy nghi hoặc, nhưng vẫn chưa kịp tra cứu.

Băng qua hành lang uốn khúc, vượt qua mảnh rừng tiên thảo mệnh mông, bước qua cổng vòm là không gian rộng mở sáng sủa.

Những tường linh tuyền chỉ là một ao nhỏ, dè dặt linh tuyền lại khổng lồ như vậy.

Rộng khoảng mấy chục mét vuông, linh thủy xanh biếc lững lờ trôi, sương mù bàng bạc giăng kín bên trên, lượn lờ giữa chốn tiên cảnh đầy mộng ảo.

Hà Duy đang cảm khái về mỹ lệ huyền hoặc của linh tuyền, lại đột nhiên chuyển tầm mắt và bị thân ảnh thon dài bên trái đoạt mất sự chú ý.

Nước suối màu xanh trong suốt, sương trắng mịn mù, tất cả đều không che lấp được vẻ tao nhã tuyệt thế của nam tử áo trắng.

Hắn đã tháo ngọc quan búi tóc, vô số tơ bạc trải dài như thác đổ, phủ kín eo lưng, hào quang thoáng hiện giữa màn sương mờ ảo. Mà dưới mái tóc bạc kia, đồng tử nhạt màu thật dịu dàng, cùng nụ cười khẽ bên khóe môi, quả xứng danh công tử như ngọc, khuyên thể vô song.

Chứng kiến cảnh này, Hà Duy... lại khản trương.

Cậu phải ngâm chung với Đoan Thanh thật hử? Vì lòng gì cứ thấy như khinh nhờn người ta vậy kìa!

Má nó, thật quý dị!

Cho dù đều là đàn ông, nhưng giữa đàn ông với nhau cũng có trường hợp đặc biệt được không? Cậu thực sự chưa sẵn sàng tắm chung với Tập đại đại đâu, đợi đã... tắm chung với Tập đại đại là quái gì?

*Tập đại đại: ông Tập Cận Bình, nhà lãnh đạo quốc gia tối cao của Trung Quốc aka trùm đứng đầu TQ

A a a... loạn rồi, đầu óc rối tinh rối mù rồi, nếu không phải cái hẹn tử vong ba ngày sau, cậu chỉ muốn lâm trận bỏ chạy thôi!

Đang rối loạn thì Doan Thanh đã thông thả bước tới, tại một nơi tựa thể ảo mộng thế này, giọng hắn càng trở nên huyền hoặc: “Hãy ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, ta dẫn linh nhập thể giúp ngươi.”

Hà Duy ngốc lảng, có phần nghe không rõ.

Té ra... không cần xuống linh tuyến ngâm à?

Sất! Cậu bị tác giả căn bã của [Vong Đồ] đùa giỡn ư? Đã bảo sẽ thăng thần đối mặt nhau, cùng tắm suối chung rồi mà?

Khoan... Hà Duy vội tỉnh lại, đây chẳng phải điều cậu muốn sao? Không cần cởi quần áo, không cần ngâm chung thật quá tốt!

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Sau khi lấy lại tinh thần, Hà Duy mau lẹ ngồi xuống tại chỗ, bắt đầu khoanh chân tĩnh tọa, ngưng thần tĩnh khí, tiến nhập trạng thái cực kỳ nhanh.

Tiếp đó, cậu mơ hồ cảm giác được Doan Thanh ngồi đối diện mình, đi kèm với khí tức mát lạnh là chất giọng u tĩnh đặc biệt của hắn vẫn vút bên tai: “Thủy chi sở chí, linh dẫn quy lai, tâm vô bàng vụ, ngưng thần...”

Hà Duy mới rồi còn lơ đãng lại đột nhiên nhú mảy, dù cậu đã nhắm mắt, nhưng vẫn “nhìn thấy” rất nhiều linh khí xanh lam cuộn trào mãnh liệt quanh thân, cực kỳ dày đặc, trải rộng khắp không gian, tuần hoàn lưu động.

Trái tim bỗng kích động như được khơi dậy sự cộng hưởng, cậu nhận thấy nội tâm đang điên cuồng gào thét, khao khát, muốn hút lấy những linh khí đó.

Cậu cố kiềm chế một chút, nhưng thực sự quá mê người, linh khí màu lam dồi dào tựa như cây kẹo bông đường khổng lồ đầy dụ hoặc, nổi xúc động dâng trào trong lòng Hà Duy, cậu bắt đầu ăn ngấu nghiến chẳng chút nể nang.

Ra sức cắn mấy miếng, lại có một luồng linh khí lam thẫm mạnh mẽ tập kích, chậm rãi bao lấy cậu, đồng thời ngăn cậu tiếp tục hấp thu.

Luồng linh khí này hết sức thuần khiết, khoảnh khắc được bao quanh, tim Hà Duy khẽ run lên, thật hấp dẫn, còn cảm dỗ hơn kẹo bông đường ban nãy gấp trăm lần.

Hà Duy bị vây trong đó, chẳng hề do dự mà lập tức lao lên gặm cắn như con thú nhỏ.

Nhưng luồng linh khí lại vô cùng dày nặng, dầu nó không tránh không né, song Hà Duy cắn chả được miếng nào. Cắn không được, tâm liền ngứa, thế nên tiếp tục nhào tới. Nhưng lần này linh khí không mặc cậu cắn nữa, mà nhẹ nhàng ôm chặt cậu, dẫn cậu mở rộng ra ngoài.

Hà Duy hơi sững sốt, rốt cuộc tập hợp được chút lý trí, cậu nhận ra luồng linh khí thuần khiết này đến từ chính Đoàn Thanh... Đối phương muốn dẫn đường cho mình, còn mình lại muốn xoi luôn hắn, híc... thật không nên.

Vội vàng bình ổn tâm thần, Hà Duy miễn cưỡng kiểm soát được xúc động muốn nhào lên, nghiêm túc thuận theo Đoàn Thanh.

Một khắc sau, Hà Duy mới cảm nhận được ưu điểm của việc có người dẫn đường.

Linh tuyến đúng là tràn đầy thủy linh, nhưng linh khí dồi dào cũng sẽ phân chia ưu khuyết, thậm chí còn có thể hòa lẫn đủ loại tạp chất. Nếu Hà Duy tự dẫn linh, cũng chỉ mù quáng thôn phệ được một ít linh khí khá yếu, chưa kể lãng phí nhiều thời gian, mà hiệu quả chữa trị Đấu Linh còn rất nhỏ.

Có cao thủ hệ thủy như Đoàn Thanh giúp đỡ, cậu có thể nhìn rõ hơn, phân biệt càng chính xác, càng xác định đúng mục tiêu, hấp thu toàn linh khí lam thẫm, bảo là làm chơi ăn thật cũng không ngoa.

Dần dà, Hà Duy cũng lĩnh ngộ được một ít kiến thức, nhắc tới cũng dễ phân biệt, thủy linh đều màu lam nhưng đậm nhạt khác nhau, nhiều nhất là thủy linh màu nhạt gần như trắng, nhưng cũng yếu ớt nhất; đậm hơn chút như màu trời thì có mùi vị hơn; mà những thủy linh xanh thẫm như nước biển chính là cực phẩm.

Hương vị của chúng đặc biệt thơm ngon, sau khi hấp thu quả nhiên thần thanh khí爽, mỗi một tế bào đều đang reo hò.

Tuy nhiên, thủy linh lam thẫm tương đối dài mảnh và nghịch ngợm vô cùng, đâu dễ bắt giữ, may có Đoàn Thanh ở đây, Hà Duy hấp thu rất thuận lợi.

Tu luyện quên cả trời trăng, một ngày một đêm vụt qua trong nháy mắt, nếu không phải Đoàn Thanh bỗng nhiên thu công, Hà Duy còn chưa nở mở mắt.

Lúc đến trăng đã lên cao, khi tỉnh lại vẫn là ánh sao chiếu rọi, ấy mà đã qua một ngày một đêm.

Đoàn Thanh cười nói: “Người rất có thiên phú.”

Hà Duy được khích lệ mà có chút ngượng ngùng, chỉ cười cười.

Đoàn Thanh không nhiều lời, chỉ nhẹ giọng bảo: “Đến đây, xuống nước nào.”

Hà Duy sững người.

Đoàn Thanh đã thoát trường bào, ánh trăng lấp lánh, giữa màn sương bàng bạc, làn da trơn bóng dường như vô cùng mịn màng...

Đầu Hà Duy ong lên, hấp tấp dời mắt ra chỗ khác, a a a, không dám nhìn đâu! Nếu ông lớn Đoàn Thanh không đẹp tới mức này, cậu cần chi phải rối rắm như vậy!

Đoàn Thanh lại hờ hững, hắn chậm rãi đi vào nước, tóc bạc buông rũ như có sinh mệnh, nhẹ nhàng phiêu đảng trên mặt nước, màu bạc hòa cùng xanh biếc nom như dây lưng bạch kim tinh xảo quấn quanh lãnh ngọc, xinh đẹp vô ngần.

Từ đầu đến cuối Hà Duy đều chẳng dám ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng đầu thể cứ thất thần mãi, củng cố tâm lý một lát mới chậm chạp cởi quần áo, rồi bước xuống nước.

Thò đầu một đao, rút đầu cũng một đao, nếu tránh không thoát thì cứ xông lên thôi! Có điều nhất định phải ghi nhớ: Đoàn Thanh là đực, đực, thực sự là đực, vì vậy đừng... đừng nghĩ nhiều quá!

Đang mải nghĩ, chợt cảm giác được một tầm mắt đang xoáy thẳng vào mình, Hà Duy vừa ngẩng đầu, đúng lúc đối diện với Đoàn Thanh, đôi đồng tử nhạt màu đang bình tĩnh dán mắt vào ngực cậu.

Tròng mắt nhạt màu trong suốt, nhưng trong đó ẩn chứa chút nhiệt độ. Bị nhìn như vậy, tâm lý Hà Duy mới xây nên nằm sát bờ vực sụp đổ...

Hèn là Đoàn Thanh chỉ nhìn thoáng qua liền dời mắt, Hà Duy từ từ di chuyển, nhắc tới gần đã bị Đoàn Thanh ôm chặt.

Hà Duy: “...” Mợ nó! Áp sát thế này là... là muốn làm gì hã! Sắp bốc hơi rồi biết không!

Đầu Hà Duy kêu ong ong, trước đây không chú ý, dựa sát mới phát hiện Đoan Thanh cũng cao lấm nhá, đầu tính tình tốt, diện mạo đẹp, nhưng thân hình cũng đầu thua kém!

Cánh tay ôm chặt cậu tuy trắng nõn, nhưng cực kỳ mạnh mẽ.

Lưng Hà Duy dán sát ***g ngực Đoan Thanh, cả người cậu bị Đoan Thanh vây vào lòng, hoàn toàn bao trùm...

Hà Duy bị ai, mình lùn dữ vậy trời? Không khoa học gì hết!

Đợi đã, trọng điểm là, hai người tại sao phải làm vậy?

Kế tiếp, Đoan Thanh liền giải đáp nghi ngờ cho cậu: “Nhắm mắt lại, thủy linh trong linh tuyến rất hung mãnh, ta sợ ngươi nhất thời không chịu nổi.”

Hà Duy giật mình, rồi lập tức hiểu ra.

Bởi cậu nhận thấy linh tuyến tưởng chừng bình lặng vô ba, nhưng dòng nước xiết bên trong lại đang dậy sóng, nước suối xao động ra sức gạt chân cậu. Nếu không nhờ Đoan Thanh ôm, e rằng cậu đã bị cuốn đi.

*vô ba: không có sóng

Cậu tập trung tinh thần, lập tức nhắm mắt, tiếp tục hấp thu linh khí dưới sự dẫn dắt của Đoan Thanh.

Tiến vào linh tuyến và ở trên bờ là hai thể nghiệm hoàn toàn bất đồng.

Nếu nói trên bờ là cậu một mực khi dễ linh khí, nhưng khi xuống nước, toàn bộ cục diện đã đảo ngược, bốn phía tràn đầy linh khí lam thẫm cuộn cuộn, nhưng chúng quá mức cường đại, cậu căn bản chẳng thể chống đỡ, chớ nói chi hấp thu, thậm chí có cảm giác khủng bố bản thân sắp bị nuốt trọn tới nơi.

Cũng may có Đoan Thanh hộ tống, sau khi vượt qua kích động ban đầu, cậu một lần nữa trấn định, bắt đầu thông thả hấp thu.

Bất tri bất giác, Hà Duy rơi vào cảnh đẹp.

Kỳ thực dẫn linh không khó, khó là khó ở chỗ làm sao tìm được linh khí thích hợp với mình giữa hằng hà sa số, mà nơi này là phúc địa trời sinh, khỏi phải suy xét cái đó. Một vấn đề khác chính là dẫn linh xong phải giữ lại được, đối với Hà Duy thì chẳng thành vấn đề, đừng nói giữ lại, linh khí dồi dào vừa hút vào đã bị trái tim hấp thụ, muốn nhắm nháp còn chả kịp.

Linh khí phong phú liên tục bị thân thể thu nhận, dần dà, Hà Duy như chìm vào trạng thái nhập định, hoàn toàn không cảm giác được hoàn cảnh xung quanh.

Một ngày một đêm nửa trôi qua, Đoan Thanh vốn đang nhắm mắt đột ngột mở mắt, hần hơi hơi cúi đầu, quan sát thiếu niên trong lòng.

Thiếu niên nhắm nghiền hai mắt, dịu ngoan tựa vào người hắn, tóc đen như mực nổi bật trên làn da trơn mịn tinh tế, mặt mày thanh tú, cánh môi hồng nhuận nom càng non mềm trong làn hơi nước.

Đoan Thanh lẳng lặng ngắm nhìn, rồi hạ tầm mắt, từ cái cảm khéo léo đến cần cổ mảnh khảnh, thẳng tiến vùng da thịt bóng loáng trước ngực.

Giữa một mảnh thủy quang óng lam, vùng da nơi tim vốn trắng lại có một đóa hoa băng yêu đã thoát ẩn thoát hiện, màu sắc cực nhạt, song đang chậm rãi hiện rõ hình dáng.

Đoan Thanh rất có kiên nhẫn, hần dẫn dắt cậu hấp thu thủy linh, nhờ sự tẩm bổ không ngừng của thủy linh, hoa băng dần hiển lộ diện mạo.

Chỉ nhị phong phú, ngạo nghệ tùy ý, sắc xanh thẫm như một ấn ký ngang ngược khắc lên trái tim thiếu niên.

Đoan Thanh nhếch khóe miệng, ngón tay trắng nõn dịu dàng phác họa hình dáng hoa băng, xúc cảm mềm như tơ, thủy linh phối hợp chặt chẽ, hần hít mất.

Đầu ngón tay nhảy nhót trên làn da, mà chỉ nhị bên trong cũng sinh trưởng mãnh liệt.

Thánh linh Bằng tộc lại bị phong ấn trong cơ thể thiếu niên yếu đuối này...

Là ai làm?

Hơi hồi tưởng một chút liền có đáp án.

Lam phát bằng mâu, vừa giơ tay liền giết chết năm tên Tu La tộc, trừ Trúc Uyên thì còn ai?

Song... hần làm thế vì lý do gì?

Đoan Thanh bế thiếu niên lên, cúi đầu đánh giá cậu.

Đầu Linh tím, một bộ y phục. Thế này chưa đủ khiến Trúc Uyên chú ý...

Ánh mắt đảo qua từng nơi trên thân thể gầy yếu, trong đầu chợt lóe linh quang, đồng tử nhạt màu của Đoan Thanh thoáng hiện thích thú.

Hóa ra là thế, thể hoán linh bẩm sinh ư? Vậy cũng dễ hiểu.

Hần cười khế, hiếm có lúc vui vẻ.

Đặt ngang thiếu niên trên mặt nước, hần tập trung nhìn vào, trong tay chợt xuất hiện một hộp gấm tinh xảo, hần mở hộp, bên trong có một hạt giống tản ra ánh sáng hồng nhạt.

Đoan Thanh không chạm vào nó, chỉ nhắc một dòng hơi nước bao lấy hạt mầm, nhẹ nhàng đưa vào miệng thiếu niên.

Hà Duy vẫn đắm chìm trong thế giới hấp thu linh khí, không hề phát giác, mà hạt giống hồng nhạt vừa chạm môi liền chui tọt vào ngay tức khắc, biến mất trong nháy mắt.

Đoan Thanh vươn tay trái phủ lên ngực thiếu niên, một luồng thủy linh khổng lồ mãnh liệt tuôn ra, kích hoạt đóa hoa băng xanh thẫm. Hoa băng trương dương, nhu phần phụ cốt, khoảnh khắc được thủy linh quần lấy liền phát ra mùi hương ngọt ngào khiến người ta ngạt thở.

*nhu phần phụ cốt: kiểu như phần hoa mềm mại phủ khắp nụ .__.

Đoan Thanh chợt hoảng hốt, kiểm lòng không đậu ôm chặt eo thiếu niên, song hần tức thì bình tĩnh lại, niệm Thanh Tâm chú mới xua tan được mùi hương chí mạng kia.

Rũ mi nhìn kỹ, hần không khỏi cong khóe miệng.

Thánh linh Bằng tộc, thân mang sức mạnh diệt thiên. Tà linh Mộc tộc, dây dưa thấu xương.

Trúc Uyên, người đã muốn nhờ cậu ta tìm đối thủ, vậy ta sẽ khiến thiếu niên được người người ái mộ!

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Hà Duy trải qua ba ngày này tương đối dễ chịu.

Mở mắt, một ngày đã trôi qua; nhắm mắt, một ngày lại vụt mất.

Mãi tới khi sinh nhật cận kề, cậu mới có chút thấp thỏm.

Đương nhiên, đầu thể khinh thường hiệu quả mấy hôm nay, cái áo ngủ kiểu nữ rách bướm xơ mướp rớt cuộc xuất hiện lần nữa, mặc dù thoát nhìn còn tồi tệ hơn... Nhưng tốt xấu gì cũng đã trở lại, Hà Duy sém nữa vui đến phát khóc.

Nhưng điều khiến Hà Duy hơi buồn bực là, áo ngủ dường như trở nên khang khác, mỗi khi dẫn linh nhập thể, cậu đều mơ hồ nhìn thấy một đóa hoa màu lam nở rộ, chỉ nhị phồn nhiều, tùy ý lan tràn, tư thái vô cùng trương dương.

Song lúc cậu muốn nhìn kỹ, đóa hoa bằng liền biến mất, sau vài lần, Hà Duy càng bức bối hơn.

Vì sự việc này, Hà Duy còn cố ý thỉnh giáo Đao Thanh, Đao Thanh trầm ngâm một lát rồi đáp: “Tu vi của người càng cao, hình dáng Đấu Linh sẽ càng thêm rõ ràng, có lẽ là hoa văn trên sa y chẳng.”

Ếc... áo ngủ của mình có cả hoa văn á? Nhất thời, Hà Duy rồi, vì lòng gì cứ thấy quý dị là sao? Nhưng Đao Thanh đâu cần lừa mình, vậy chắc đúng rồi.

Chung quy, Đấu Linh của cậu là một cái áo ngủ, còn kiểu nữ, trên áo ngủ nữ có ít hoa văn hoa hòe cũng bình thường thôi...

Suốt mấy ngày nay, Đao Thanh đào tâm đào phế với cậu, Hà Duy nào phải sói mắt trắng, hiển nhiên đều ghi tạc trong lòng. Thế nên nghe Đao Thanh nói vậy, Hà Duy không nghĩ nhiều nữa.

Mất thấy lễ trưởng thành sắp đến, Hà Duy càng không dám lãng phí thời gian, quý trọng từng giây từng phút, liều mạng tu luyện.

Đao Thanh vẫn thủ hộ cậu, thấy cậu căng thẳng liền nhẹ nhàng trấn an: “Đừng lo, với tu vi hiện tại của người sẽ chẳng việc gì đâu.”

Tuy bảo thế, nhưng Hà Duy vẫn khó mà bình tĩnh nổi, dầu sao cũng liên quan tới sinh mạng, cậu lại mù tịt vấn đề này, khó tránh khỏi khẩn trương.

Do đã đến thời khắc mấu chốt, Vân Uyển Nhi và Đan Vũ cũng có mặt. Hai đứa xem như quyền nhị đại tại đại lục Đấu Linh, để giúp Hà Duy vượt qua cửa ải khó khăn, chúng sôi nổi chuyển tới một đồng quyển trục, sách vở dùng để rèn luyện cho lễ trưởng thành bao năm qua.

*quyển nhị đại: thể hệ cảm quyền thứ hai

Vân Uyển Nhi vừa đọc sách vừa nói: “Tiểu Duy ca, ta thấy vài năm nay chủ yếu giảng lỗi, huynh tốt nhất nên chuẩn bị phòng lỗi.”

Đan Vũ cũng lật một quyển sách khác: “Vớ vẩn, rõ ràng thiên hỏa chiếm đa số!”

Vân Uyển Nhi không phục: “Còn lâu á! Tỷ lệ thiên hỏa và địa liệt xuất hiện không ít, nhưng vẫn thua giảng lỗi.”

Dứt lời, Vân Uyển Nhi lại lạnh trí: “Chúng ta đang ở linh tuyến, có khi nào gặp phải thủy hỏa không? Cũng nên đề phòng một chút.”

Hà Duy đứng một bên nghe, miệng giật giật, không khỏi cảm râm: “Cái gì mà tôi luyện thiên thần hàng xuống chứ? Rõ ràng là nguyên rửa mà!”

Nghe cậu nói, Vân Uyển Nhi với Đan Vũ đều ngây ra.

Ngược lại, Đao Thanh bên kia bỗng dời tầm mắt sang đây, yên lặng dán mắt vào Hà Duy.

Hà Duy không nghĩ mình nói sai, chỉ nghĩ hoặc dòm Đao Thanh.

Ngay sau đó, Đao Thanh liền khẽ cong khóe miệng, nụ cười nhàn nhạt từ từ nở rộ: “Đúng là nguyên rửa.”
“Hả?” Hà Duy nhìn hẩn.

Đao Thanh lại chẳng tiếp lời, hẩn đứng lên, đi tới cạnh Hà Duy, lẳng lặng nhìn cậu: “Tiểu Duy, chờ lễ trưởng thành của người kết thúc, ta nhận người làm đồ đệ được chứ?”

Hà Duy hơi bất ngờ, kể bên cậu lại đồng thời vang lên hai tiếng hít khí lạnh.

Vân Uyển Nhi càng kích động không nén được: “Tiền tiền tiền bối... ngài ngài ngài muốn nhận Tiểu Duy ca làm đồ đệ ạ?”

Đao Thanh nghiêm túc gật đầu.

Vân Uyển Nhi hưng phấn đỏ bừng cả mặt, cô bé vội kéo tay áo Hà Duy, lay mạnh liên hồi: “Quá tuyệt vời! Tiểu Duy ca! Tốt quá rồi!”

Tuy Đan Vũ không lên tiếng, song khuôn mặt nhỏ nhắn đã tràn ngập ghen tỵ.

Hà Duy giật mình, rồi phục hồi tinh thần ngay, cậu có chút ngoài ý muốn, nhưng trong lòng đa phần là cao hứng.

Từ khi đến cái nơi quỷ quái này, gặp không ít biến thái, nhưng người đối tốt với cậu cũng rất nhiều, ví như Lôi Minh, như Vân Uyển Nhi và Đan Vũ, còn có cô bé áo xanh trong Thanh Mông Viên cùng Đoan Thanh hiện tại, họ đều rất tốt với cậu.

Giờ đây Đoan Thanh đưa ra yêu cầu này, Hà Duy chỉ hơi suy nghĩ liền thẳng thắn trả lời: “Nếu tiền bối đã không chê, vậy Hà Duy hết sức vinh hạnh!”

Đoan Thanh cười cười, dịu dàng hứa hẹn: “Sau lễ trưởng thành, ta sẽ chính thức nhận ngươi làm đồ đệ.”

Ba canh giờ sau, Hà Duy tròn mười bảy tuổi.

Dù bọn họ đang ở linh tuyến trên đỉnh Thanh Loan, là nơi vô cùng an toàn, nhưng khi thời khắc kia tiến đến, Hà Duy vẫn thẳng thốt không thôi.

Nhóm Vân Uyển Nhi suy đoán rất nhiều kiểu tôi luyện, nhưng tuyệt đối chẳng ngờ lại là nỗi đau thực cốt.

Lôi phạt, thiên hỏa, thậm chí thủy hỏa, đều có thể dựa vào Đấu Linh hộ thể để cố gắng chống đỡ, song nỗi đau thực cốt là từ trong ra ngoài, căn bản không có bất kỳ công pháp nào ngăn nổi.

Hà Duy đau chết đi sống lại, nhưng sợ dọa hai đứa bé có mặt tại đây, cậu liều chết chống chọi. Tuy nhiên, càng cố kiềm chế càng đau hơn, đau đớn mãnh liệt khiến cậu không khỏi nhớ tới Trúc Uyên – nỗi đau hằn cho cậu, chỉ e còn đau hơn thế này nhiều.

Ai dè vừa nghĩ tới Trúc Uyên, ký ức hôm ấy cũng bị lật ra, thống khổ hỗn loạn giao tạp, Hà Duy rốt cuộc hết nhịn nổi, nửa quỳ xuống đất, thân thể co súc cuộn tròn.

Vân Uyển Nhi với Đan Vũ đều vô cùng lo lắng, vừa định lại gần thì phát hiện thân thể Hà Duy mất khống chế duỗi ra, trước ngực cậu bỗng phát ra ánh sáng băng lam, sau đó một mùi hương ngọt ngào lạ lùng ùn ùn tập kích.

Vân Uyển Nhi và Đan Vũ lần lượt ngưng ngẩn, trong mắt tràn đầy mờ mịt.

Đoan Thanh híp mắt, thật không ngờ nỗi đau thực cốt lại dẫn tới thánh linh càng thêm mạnh mẽ.

Hắn lập tức đứng dậy, phát tay khiến hai tiểu thiếu niên mất ý thức, rồi đi về hướng Hà Duy, một tay ôm lấy cậu, tay còn lại cách quần áo áp lên ngực Hà Duy, lực lượng thủy linh dồi dào mãnh liệt tràn vào, hoa băng không có xu thế tiêu giảm, ngược lại còn sáng hơn.

Đoan Thanh tăng lượng thủy linh rót vào, chẳng những không kiềm lại, mà càng rót càng mạnh.

Hắn khẽ nhướn mày, lại niết quyết, lực lượng thủy linh biến mất, một luồng đen đậm đặc tuôn ra từ lòng bàn tay, linh lực đen này cực kỳ hung hãn, chỉ hơi chạm đã xé nát quần áo Hà Duy, lúc đụng đến hoa băng lại cấp tốc giằng co.

*niết quyết: vừa niệm phép vừa dùng động tác tay

Đoan Thanh rũ mi quan sát, có lực lượng hắc sát, hoa băng rốt cuộc bị ngăn chặn, mà không có hoa băng tẩm bổ, tà linh cũng ngừng công kích.

Mùi hương thơm ngọt tiêu tan, hương nước suối mát lạnh lại phiêu đảng trong không khí.

Hà Duy chậm rãi tỉnh lại, chẳng qua toàn thân đã cạn kiệt sức lực.

Đoan Thanh nhìn cậu, chợt mở miệng: “Để ta nhận ngươi làm đệ tử thân truyền.”

Hà Duy sững sờ.

Chỉ nghe Đoan Thanh thông thả nói tiếp: “Ngươi và ta đều là thể thủy linh, ngươi có thể tu tập mọi thuật pháp của ta, hơn nữa có truyền thừa sư mạch chi huyết, tu luyện càng làm chơi ăn thật.”

Hà Duy rút cuộc cũng mở lời được: “Nhưng mà... việc này...” Nếu chỉ thu làm đồ đệ, cậu tự thấy có thể đảm đương, nhưng đệ tử thân truyền...

Đoan Thanh đặt ngón trỏ lên môi Hà Duy, im lặng nhìn cậu: “Người không coi trọng ta ư?”

“Làm gì có!” Hà Duy tức khắc phủ định, đoạn thở gấp để hô hấp đều hơn, “Chỉ cảm thấy ngài bỏ ra nhiều lắm rồi.”

“Không sao, ta tin người.” Đoan Thanh nhìn cậu thật sâu.

Chẳng đợi Hà Duy đáp lại, Đoan Thanh đã gọi ra Đẩu Linh, đó là một cái quạt lông đen nhánh, xoẹt một tiếng mở ra, trên sắc đen điểm tuyết vô số ánh sao lấp lánh, tựa như bầu trời sao đêm hè, vô cùng rực rỡ, đồng thời cũng thâm thúy khó lường.

Thấy Đẩu Linh kỳ diệu này, đồng tử Hà Duy lại co rút, trong lòng kêu lộp bộp, một linh cảm cực kỳ xấu dâng lên.

Nhưng giây tiếp theo, cậu triệt để không phát ra tiếng được nữa, cũng chẳng thể cựa quậy mảy may, quạt lông đen nhánh điểm lên giữa mi cậu, sau cơn đau bén nhọn là một dòng chất lỏng nóng hổi chậm chậm chảy xuống.

Ngón trỏ Đoan Thanh đã dính đầy máu, hấn điểm lên ấn đường Hà Duy, sau khi nhắm mắt mặc niệm, hai dòng máu bất đồng giao hòa, nhanh chóng dung nhập vào trán Hà Duy, vết thương thông thả khép lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy. Khi Đoan Thanh mở mắt, ấn đường Hà Duy đã lóng mịn như ban đầu.

Đoan Thanh nghiêm túc nhìn cậu: “Tiểu Duy, ta chỉ có một đệ tử là người, hi vọng người sẽ không khiến ta thất vọng.”

Hà Duy kinh ngạc, đầu óc rối thành một nùi, cậu vô thức thì thào: “Sư... sư tôn...”

Đoan Thanh khẽ vuốt trán cậu, âm thanh lúc ẩn lúc hiện: “Nhớ kỹ, tên ta là Tổng Đoan Nghi.”

Tổng... Tổng Đoan Nghi!

Ba chữ ấy chẳng khác chi một quả bom nổ oành trong óc Hà Duy.

Cả người cậu ngẩn ngơ như mất hồn, Đoan Thanh tưởng Hà Duy tiêu hao quá lớn, nên không giữ cậu lâu, chỉ phái người đưa cậu về chỗ ở để tĩnh dưỡng cho tốt.

Trong phòng còn một mình Hà Duy, cậu dần dần tỉnh táo lại. Sau đó... có bi thương nào lớn hơn cõi lòng đã chết.

Đoan Thanh chân nhân, hóa ra là Tổng Đoan Nghi!

Cái tên mất trí nhất nhất nhất [Vong Đồ]!

Mà cậu... lại bái hấn làm sư, còn là đệ tử thân truyền kế thừa sư mạch!

— sư mạch chi huyết, vĩnh viễn không thể cắt đứt, nếu gạt bỏ sẽ vạn kiếp phệ tâm.

Hà Duy hơi run rẩy, cậu cảm thấy mình toi đời thật rồi!

Trúc Uyên với Lê Viêm không vui sẽ phát tay giết cậu, nhưng Tổng Đoan Nghi... [Vong Đồ] lại viết thế này:

Hắn đối xử với mọi người rất nhiệt tình, thường xuyên làm việc thiện, nhưng việc hắn thích nhất là kéo người ta từ đáy cốc, tự tay đưa lên thiên đường, rồi đạp thẳng xuống địa ngục vô biên.

Lúc đọc truyện, Hà Duy vẫn cho rằng Tổng Đoan Nghi là kẻ nham hiểm ngoài cười nhưng trong không cười, chứ đâu hề nghĩ hắn lại xuất trần thoát tục đến vậy!

Đồ tác giả [Vong Đồ] căn bã! Mi mẹ nó muốn bầy chết ta đúng không! Hành văn cái kiểu nhảm nhí gì vậy? Đại mỹ nhân bị mi viết thành tâm thường như thế là sao?

Mi miêu tả chi tiết một chút bộ chết hả? Cho dù chỉ viết một câu đẹp như tranh, bố đã chẳng bị lừa thê thảm như này!

Trên mặt Hà Duy âm tình bất định, ngất nổi đang ở trong sách, nếu mà ở hiện thực, cậu nhất định vọt tới nhà tác giả cắn bã liều mạng với hắn!

Đương lúc lòng dạ rối bời, trong đầu bỗng tích một tiếng.

Hà Duy cực kỳ mất kiên nhẫn: Biết rồi biết rồi, cậu lại quen thêm một tay biến thái, khỏi nhắc!

Nhưng vang lên lại là câu khác: “Nội dung chính sắp khởi động, hãy chuẩn bị biến thân.”

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Chân mày Hà Duy nhảy dựng, muốn làm gì nữa đây?

Nội dung khởi động, chuẩn bị biến thân? Chẳng phải cái thân thể bán nữ kia chết ngắc rồi hả? Còn biến cái gì thân? Còn nữa... rốt cuộc là tình tiết gì khởi động ?

Muốn đi giúp Lăng Vân Dực à?

Hà Duy vội mở giao diện hệ thống, chẳng quan tâm những thứ khác mà trực tiếp mở cột nhiệm vụ ra, quả nhiên trông thấy nhiệm vụ mới.

“Nhiệm vụ đồ (7): Thoát khỏi vùng đất Thẩm Phán. Đã nhận.”

Nhìn đến hai chữ cuối, Hà Duy dâng trào xúc động mãnh liệt muốn chửi người, ai nhận hả? Nhận hồi nào? Hệ thống chết bầm nhà mi cho chút nhân quyền được không?! Ép mua ép bán thì thôi đi, giờ ngay cả nhiệm vụ cũng tự tiếp nhận, ép mãi bố mày cấu, bố phải tay mặc xác đây!

Ý niệm vừa lóe lên, dưới nhiệm vụ bất ngờ bay ra một hàng chữ: “Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng 5000 kim tệ, cửa hàng đổi mới ba trang.”

Hà Duy: “...” Chim chết vì ăn người chết vì tiền, bố liều mạng!

Có kim tệ quyền rũ, còn có cửa hàng đổi mới tất ra vật tốt, Hà Tiểu Ngư thành công mắc câu.

Trải qua nhiều lần đau khổ, cậu đã luyện ra một trái tim hợp kim titan siêu cường siêu chắc, nên lúc này Hà Duy nhanh chóng trấn định lại, bắt đầu động não.

Vùng đất Thẩm Phán cả ngày âm u, Huyết tộc và Tu La tộc rải rác khắp nơi, khát máu là bản năng sinh tồn, tàn sát là nền tảng sống sót, nơi đó vô luật pháp vô quy tắc, kẻ thắng làm vua, kẻ yếu chỉ có thể bị giết hại một cách tàn nhẫn.

Trải qua lễ tẩy rửa ở đó, tam quan của Lăng Vân Dực triệt để méo mó.

Thật tình, chớ nói là nam chính gánh mỗi hận diệt môn trên lưng, dù là dân thường có cuộc sống êm ả, nhưng chỉ cần sinh hoạt tại vùng đất Thẩm Phán mà vẫn sống sót, sẽ tuyệt đối hóa thành người khác.

Hà Duy thở dài, trước tiên phải xây dựng tâm lý thật chắc, sau đó cố gắng tăng cường lợi thế bảo mệnh, nếu muốn thoát thì chí ít cũng phải còn sống.

Tuy nhiệm vụ không nói rõ có cùng đi với Lăng Vân Dực hay không, nhưng đã tới đó, lẽ nào không mang theo hắn?

Cho nên nói, cậu cũng phải vạch chút kế hoạch cho Lăng Vân Dực.

Hiềm nỗi cậu quá yếu, dù có Đoan Thanh... Tống Đoan Nghi... được rồi, là sư tôn... mẹ nó, nghĩ đã thấy hãi! Thôi ngưng! Hà Duy thu hồi suy nghĩ, cố gắng vực tinh thần, mặc dầu có... giúp gia tăng tu vi, nhưng kỳ thức tỉnh cấp năm chưa có gì đáng xem, cần bản có thể bị bóp chết bất kỳ lúc nào. Hơn nữa, cậu còn phải biến thân, thân thể bán nữ có tu vi hay không lại là chuyện khác.

Bởi vậy, cậu cần nhiều ngoại vật hỗ trợ cho mình hơn.

Tốt nhất là một đồng thuốc đại bổ, hoặc thần binh lợi khí, bằng không thì cái bùa hộ mệnh gì đó...

Đang nghĩ vậy thì chợt nhanh trí, nhớ ra mình tuy lọt xuống một hố to, nhưng tốt xấu gì cũng hoàn tất một nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ màu đen (1): Làm quen Tổng Đoàn Nghi đã hoàn thành, phần thưởng 10 kim tệ.”

Có nhiệm vụ hoàn thành, cửa hàng sẽ đổi mới, dù cửa hàng thường xuyên không đáng tin, nhưng ít nhất mỗi lần đều cống hiến một thứ tốt, đủ cho cậu bảo vệ mạng nhỏ.

Vội mở cửa hàng, Hà Duy thoáng nhìn liền rung động.

Trời ạ! Đẹp quá đi mất!

Những người từng chơi game nhất định rất quen với hình ảnh này!

Cửa hàng chỉ có sáu ô vuông, nhưng vật phẩm trong sáu ô đều sáng lóa như muốn chói mù mắt người.

Chẳng cần xem nhiều, nhắm mắt cũng biết toàn hàng ngon! Hàng đỉnh của đỉnh!

Hà Duy dụi mắt, nghiêm túc quan sát: Đại lực thần hoàn (...), bạo tuyết lâm thế, túi càn khôn, hộ thuẫn vô địch, cửu chuyển hồi sinh đan, một túi nhỏ bạo liệt hoàn.

Trong đó, chỉ có túi càn khôn và túi bạo liệt hoàn màu xanh, bốn thứ còn lại đều phát ra hào quang tím rực rỡ.

Hà Duy chảy nước miếng, tiếp tục nhìn, tiếp đó trái tim nhỏ co rút, nước mắt rùng rùng.

Mắc... mắc quá! Giá trên trời không! Nhìn chuỗi số không đằng sau, Hà Duy đếm đến chết cũng chẳng hết.

Thế nên... mắc vậy ai mua nổi?

Cậu chỉ có tổng cộng 102 kim tệ thôi! Làm ơn đừng trêu ngươi cậu được không?

Hà Duy bị thương đời mất đi, không ngờ lại phát hiện một điểm bất thường, phía trên bên trái cửa hàng có dòng đếm ngược nho nhỏ biểu hiện còn một giờ.

Hà Duy được ra, có chút không hiểu, đây là ý gì?

Ngay sau đó, cậu nhìn về phía túi nhỏ bạo liệt hoàn, lập tức kích động.

Túi nhỏ bạo liệt hoàn, bên trong chứa mười viên bạo liệt hoàn, giá năm kim tệ.

Nếu cậu nhớ chính xác, lúc mới bắt đầu có dùng qua viên thuốc này, một viên là năm kim tệ, nhưng hiện tại mười viên mà chỉ cần năm kim tệ, đây là giảm giá mà?

Chẳng lẽ giá đặc biệt không tính theo số lần mà tính theo thời gian? Tiếc quá! Sao cậu không phát hiện sớm hơn!

Nhưng phát hiện thì sao? Muốn đổi mới cửa hàng thì phải làm nhiệm vụ, làm nhiệm vụ phải tiếp xúc với biến thái, dễ dàng thành công mới lạ?

Ồ, bên cạnh đúng lúc có một mục tiêu màu đen...

Hà Duy vừa bỏ túi càn khôn chỉ năm mươi kim tệ vào túi, vừa nghĩ có nên nhân cơ hội đi kiểm ít độ hảo cảm từ Đoàn Thanh, rồi hoàn thành một nhiệm vụ...

Nghĩ nghĩ một hồi vẫn lùi bước, quên đi, cơ hội giảm giá vẫn còn, nhưng tính mạng chỉ có một, nhớ bắt càn bị lừa chết, cậu chẳng còn mạng mà kiếm kim tệ nữa.

Chảy nước miếng nửa ngày với đám bảo vật, Hà Duy cũng chỉ đành nhịn đau đóng lại.

Đóng cửa hàng xong, Hà Duy trang bị túi càn khôn vào ba lô, ba lô hệ thống từ một ô biến thành mười ô, rốt cuộc có thể chứa thêm ít đồ.

Hà Duy bỏ túi nhỏ bạo liệt hoàn vào, suy nghĩ một lát lại đi lục lại đồ. Đoàn Thanh quả nhiên tài đại khí thô, nơi ở đẹp đẽ không nói, trong tủ cũng đầy nhóc y phục, đủ kiểu trường bào muốn gì có nấy. Hà Duy nhét vài món vào ba lô chẳng chút do dự, đoạn cân nhắc đến đồ ăn.

Đang nghĩ thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Hà Duy căng thẳng, sợ là biến thái... à không, sư tôn đến... May mà chỉ tới đưa cơm.

Bốn tu sĩ vâng lời tiến vào, dọn xong đồ ăn theo thứ tự, rồi lưu loát ra ngoài.

Hà Duy nhìn nhìn, nước miếng sắp rớt tới nơi.

Bốn mặn, ba chay, còn có một phần nước canh và ba món điểm tâm ngọt. Hà Duy làm gì từng nhìn thấy bữa ăn thế này? Bụng tức thì sôi ùng ục.

Tuy Tổng Đoàn Nghi sẽ gạt chết người, nhưng giờ đâu phải thời khắc cuối cùng, thật ảm lòng mà!

Hà Duy không nghĩ nhiều nữa, trước tiên lấp đầy bụng, sau đó bỏ hết năm món ăn và tất cả điểm tâm chưa động qua vào ba lô.

Sau cùng, tầm mắt dừng trên năm lá bùa triệu hồi màu lam.

Thứ này... có nên đem theo không?

Đã bỏ tiền mua cũng đâu thể quăng đi, vả lại... nếu quăng bị người ta nhặt được, người ta triệu hồi Trúc Uyên... Trúc Uyên phát hiện tin vệt, truy xét tới đây, biết mình ném bùa đi...

Đệt! Hà Duy hết do dự, nhanh nhẹn bỏ bùa hộ mệnh vào ba lô.

Cậu vừa làm xong động tác này, trong óc liền đình một tiếng: “Tình tiết đã khai màn, vị trí ký chủ lệch khỏi quỹ đạo, sắp bắt đầu truyền tống.”

Hà Duy hồi hộp, vừa ngẩng lên liền gặp lại cái lỗ đen khổng lồ ban đầu.

Chưa đợi cậu động dậy gì, cảm giác choáng váng tập kích, mình đã hồn lìa khỏi xác.

Vùng đất Thẩm Phán, ngập tràn máu tanh. Dù Hà Duy đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng vẫn có chút khẩn trương, song nghĩ đến đồng kim tệ kếp sù cùng mấy kỳ trên dị bảo kia, cậu lập tức phấn chấn.

Đằng nào cũng tránh không khỏi, chi bằng liều mạng!

Đương suy nghĩ miên man, hồn vía đã về vị trí cũ, một lần nữa đặt chân lên đất.

Hà Duy cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy được cặp bướu, có chút không quen, nhưng hên là không phải lần đầu biến thành nữ, coi như thích ứng phần nào, chỉ cần không cúi xuống dòm thì cũng chẳng cảm giác gì mấy.

Hà Duy ý chí chiến đấu sục sôi, đang định đánh giá chung quanh một phen, song mới liếc một cái, sắc mặt đã trắng như giấy Tuyên Thành.

Bầu trời xám xịt quỷ dị, cả vùng đất bị máu huyết nhuộm thành đỏ tía, mà dưới chân, bên người, bất kỳ nơi nào tầm mắt có thể lia đến đầy ngập thì thể!

Thiên lý tàn thi, huyết sắc diệu thể.

*thiên lý tàn thi, huyết sắc diệu thể: xác chết khiếm khuyết rải rác ngàn dặm, màu máu chiếu rọi khắp chốn

Những lời ấy chẳng qua chỉ để tham khảo, chứ hoàn toàn không phác họa được quang cảnh trong đó, lúc đích thân tới tận nơi, quả nhiên khiến người ta sởn gai ốc, kinh hãi dị thường.

Hà Duy chỉ là người thường, giờ phút này chưa sợ tới mức ngất xỉu đã xem như trái tim thép.

Mùi máu tươi, vị thối rửa, không khí âm trầm cuộn cuộn, làm người ta khó lòng đè nén cảm giác tởm lợm trong ngực. Hà Duy gắng chống chọi, miễn cưỡng di chuyển bước chân, sau đó đập lên thứ gì đó dính dính mềm mềm, cậu chẳng dám cúi xuống xem, cũng không dám nghĩ nhiều, chỉ kiên cường hướng về trước.

Nơi này là vùng đất Thẩm Phán, là hang ổ tử vong, cậu đã biết, cậu không thể sợ hãi, không thể khiếp đảm, phải tiến lên!

Thêm nữa... Hà Duy tin chắc rằng, Lăng Vân Dực đang ở đây, bằng không hệ thống sẽ chẳng bảo cậu đáp xuống.

Nghĩ vậy, trong lòng Hà Duy trào dâng nỗi xót xa, Lăng Vân Dực ở đây, ở ngay đây, tại cái chốn khủng bố mà đến cả quỷ quái còn chẳng muốn nán lại một giây nào.

Hắn, còn sống không? Nhất định còn!

Nhưng ở nơi đây, sống là chuyện đáng mừng sao?

Hà Duy thôi nghĩ vẩn vơ, cậu cũng đâu cần nghĩ nhiều. Mỗi người đều có cuộc đời của riêng họ, cậu không nhất thiết phải lấy chuẩn mực của mình để đi đánh giá người ta, lại càng không nên tùy ý phóng thích lòng thương hại đáng cười.

Cậu là quỷ nhất gan, nhưng Lăng Vân Dực không phải.

Hà Duy cắn chặt răng, gắng gượng cảm giác sợ sệt mãnh liệt mà tiếp tục tiến bước.

Đi khoảng một khắc, cậu rốt cuộc trông thấy một luồng sáng phát ra từ đằng xa, Hà Duy đâu dám tùy tiện đi lên xem, chỉ quan sát từ xa.

Cũng may thân thể bán nữ này tiếp nhận tu vi của mình, kỳ thức tỉnh cấp năm đã có thể tu tập linh kỹ, tuy Hà Duy không rảnh học nhiều linh thuật cao thâm tinh diệu, song một ít trụ cột đơn giản nhất lại tự động lĩnh ngộ, tỷ như cường hóa năm giác quan.

Ngưng khí tụ linh, cậu niệm khẩu quyết, dẫn linh tới hai mắt, cuối cùng cũng thấy rõ hơn.

Có điều vừa mới nhìn, trái tim liền run bần bật.

Cậu thấy Lăng Vân Dực.

Nam nhân thực sự đang tắm máu!

Một thân bạch bào đã triệt để hóa màu đỏ tươi rực rỡ, tóc dài đen nhánh cũng vì máu tươi mà biến thành đỏ sậm thâm thúy, chỉ duy đôi mắt kia là đen kịt, trống rỗng, không ánh sáng, nồng đậm đến mức khiến lòng người lạnh ngắt vì sợ hãi.

Mặt hắn chẳng chút thay đổi, cầm kiếm mà đứng, Hung Kiếm Huyết Tàn được uống no máu tươi đang tỏa ra hồng quang khiếp người, tôn lên dáng vẻ như chiến thần rơi vào địa ngục của hắn!

Đối diện hắn có ba thân ảnh, một Huyết tộc tóc đỏ và hai Tu La tộc.

Từng ném trái sức mạnh của những quái vật đó, trái tim Hà Duy thót lên tận cổ họng.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Hà Duy hết sức lo lắng cho tình cảnh của Lăng Vân Dực.

Nhưng cuộc chiến đã mở màn!

Gần như ngay khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, đôi bên liền bắt đầu giằng co, linh khí vô biên mang theo muôn vàn sắc màu, tựa như vật chất mặc ý phóng thích, khí thế khoáng đạt, quả khiến lòng người rung động.

Tuy Tu La tộc và Huyết tộc là chủng tộc u ám mạnh mẽ nhất, nhưng giữa tộc loại cũng phân chia đẳng cấp cao thấp.

*tộc loại: cùng chủng tộc

Nay Hà Duy cũng xem như có chút kiến thức, cậu nhìn ra được ba tên này yếu hơn năm tên Tu La tộc gặp ở Thanh Mông Viên rất nhiều, nhưng có yếu mấy thì tối thiểu cũng là cao thủ kỳ linh cảnh.

Song Lăng Vân Dực...

Hà Duy khó lòng dự đoán nổi, nam nhân này rốt cuộc dựa vào cái gì để sống sót đến giờ.

Hung Kiếm Huyết Tàn, hung linh thượng cổ, thực sự có sức mạnh khủng bố đến vậy ư?

Dù không có bất kỳ cảnh giới tu vi nào chống đỡ, chỉ bằng thiên tư đã có thể bộc lộ lực lượng cường hãn, tại lục Đấu Linh tuyệt đối chỉ có một.

Hà Duy nghiêm túc quan sát, sau đó đồng tử co rút.

Không... không đơn giản như thế.

Mặc dù thời gian ngắn ngủi, nhưng Lăng Vân Dực đích xác đã nhanh chóng trưởng thành!

So với cuộc chiến với Lê Viêm lần đó, lúc này hẳn đã tập hợp được các linh kỹ và kiếm chiêu lần nữa, đồng thời xuất ra vô cùng chuẩn xác trong lúc triển đấu với kẻ địch, dứt khoát lưu loát, chẳng chút dây dưa, còn ẩn chứa sát khí vô tận.

Hà Duy thần phục, ngấm quên cả chớp mắt.

Cậu nhìn rất chuyên chú, nên cũng phát hiện thêm nhiều vấn đề.

Huyết Tàn uống no máu, dưới màu đỏ tươi diễm lệ đổ lại âm ỉ vẫn vút một ít hắc khí, đó là lực lượng bóng tối duy độc tại vùng đất Thảm Phán, tập trung mọi cảm xúc tiêu cực của sinh mệnh như oán hận, tuyệt vọng, bi thương...

Hà Duy không biết những cảm xúc đó đến từ chính Lăng Vân Dực, hay từ các oan hồn uống mạng nơi đây.

Nhưng có thể xác định rằng, tất cả đã bị Huyết Tàn hấp thu.

Có những lực lượng này hỗ trợ, sức chiến đấu của Lăng Vân Dực trực tiếp tăng lên.

Sau khi kích đấu một khắc, tình thế đột nhiên quyết liệt, tốc độ tăng dữ dội. Hà Duy chẳng thể thấy rõ, cậu không khỏi hơi khấn thưng, sợ Lăng Vân Dực đánh không lại ba tên.

Đang nghĩ, chợt nghe một tiếng rống to ngút trời không cam lòng, Hà Duy chăm chú nhìn kỹ, trường kiếm màu đỏ vô tình đâm xuyên cổ họng Huyết tộc. Hình ảnh như dừng lại, mặt Lăng Vân Dực hoàn toàn lãnh đạm, hần nhẹ nhàng nâng tay, trường kiếm xé thẳng từ cằm lên đỉnh đầu, cả đầu bị chém thành hai.

Cảnh tượng quá mức đẫm máu, Hà Duy vội quay ngoắt đi, thực tình không dám xem nhiều.

Huyết tộc chết, hai Tu La tộc cấp tốc hợp thể, giây sau triệu hồi thêm mười mấy tàn thi.

Thi thể thông thả bò dậy từ mặt đất, chúng nó đã sẫm máu thịt lẫn lộn, thân xác cũng thối rữa hơn nữa, nhưng lại vung tay điên cuồng đánh về phía Lăng Vân Dực.

Hà Duy chưa từng nghĩ mình lại có điểm phúc chứng kiến hiện trường xác không hồn, da đầu tức khắc tê rần, thân thể nhịn không được run bần bật.

Tuy nhiên, Lăng Vân Dực lại chẳng mấy may cảm thấy khủng bố hay bất ngờ, hần nhìn chúng nó như đang nhìn một thứ đồ vật không thể bình thường hơn.

Trường kiếm rít gào đâm thẳng qua, hần một hơi xỏ xuyên ba tàn thi, đoạn nhanh chóng áp sát Tu La tộc, dùng khí thể sẫm vang chớp giật bổ ngang bốn thân thể trong tàn thi.

Đỏ thẫm, đen kịt, máu tươi đậm đặc bỗng dâng lên, nom như huyết vũ đầy trời, tẩy bầu trời xám tro thành màu đỏ nhiệt liệt.

Mà sau màn máu tươi, thông qua bốn thi thể bị cắt ngang, chính là tròng mắt đen thâm thúy âm u không hề sợ hãi của Lăng Vân Dực.

Hà Duy và hần, ngay trong màn mưa máu, bắt chợt đối diện nhau.

Giây phút ấy, cả thế giới bỗng lặng như tờ.

Hà Duy chẳng hề nhúc nhích, quên cả hô hấp.

Lăng Vân Dực cũng đang nhìn cậu.

Sắc trời xám bụi, huyết sắc quần quanh, một thân áo trắng đứng trên tàn thi phẳng phất nữ thần chốn thiên cảnh quá bộ tới địa ngục, soi rọi chúng sinh.

Nháy mắt, đôi mắt trống rỗng bỗng tụ lại, trong tĩnh mịch bốc lên ngọn lửa thật nhỏ.

Lăng Vân Dực không chút chần chừ, lập tức lách mình đến cạnh cậu, vươn tay trái ghì chặt người vào lòng.

Mãi đến khi bị mùi máu tanh bao trùm, Hà Duy mới ngơ ngác hoàn hồn. Thân thể bị siết đau, nhưng cậu chẳng cách nào đẩy hẳn ra.

Đổi lại là mình gặp được một nhân loại trong địa ngục này, chắc cũng sẽ ôm lấy thật chặt thôi.

Hà Duy đâu dám cử động, mặc kệ hẳn ôm.

Không rõ qua bao lâu, Lăng Vân Dực rốt cuộc mở miệng, thanh tuyến vẫn buốt giá như trước, nhưng trong giọng nói mang theo cảm giác trúc trắc do trường kỳ im lặng: “Người không chết.”

Hà Duy giật mình, miễn cưỡng sắp xếp chút ngôn ngữ, chậm rãi đáp: “Ta vẫn sống, có thể tìm chỗ nghỉ ngơi trước không? Ta nói rõ với người sau.”

Lăng Vân Dực không buông cậu ra, chỉ thu hồi Đẩu Linh, rồi bế cậu lên, hành tẩu giữa bãi tàn thi.

Hà Duy cảm thấy tư thế này rất không ổn... Song, cậu vẫn không nên phát biểu bất kỳ ý kiến gì thì hơn.

Cũng chẳng biết đi bao lâu, rừng tàn thi tựa hồ không có đích. Sắc trời từ đầu chí cuối đều u ám, mùi máu và vị hư thối chưa từng biến mất, phân không rõ ngày tháng, không xác định được thời gian. Ngay lúc Hà Duy cho rằng nơi này vô biên giới, bọn họ gặp được một vịnh nước xanh biếc, hương vị tươi mát xông vào mũi, che đi mùi tử vong, khiến người ta có cảm giác lần nữa làm người.

Rốt cuộc cũng thoát, Hà Duy thở dài nhẹ nhõm.

Có nguồn nước là có thể dọn dẹp một phen, Lăng Vân Dực bế Hà Duy xuống nước, Hà Duy vừa định lên tiếng, Lăng Vân Dực liền lắc đầu: “Ồ bên cạnh ta, nơi đây rất nguy hiểm.”

Hà Duy nghĩ tới địa phương quỷ quái này, vẫn chọn ở cạnh hẳn.

Lăng Vân Dực giơ tay, dùng linh khí đồ tạo thành một quả cầu nho nhỏ, đặt Hà Duy vào đó để cậu trôi lơ lửng trên mặt nước.

Hà Duy được chăm sóc có chút xấu hổ, nhưng giờ đâu phải lúc chú ý này nọ, vì an toàn, cậu không nên rời khỏi Lăng Vân Dực.

Quả cầu tỏa ra ánh sáng đỏ nhạt, Hà Duy ở trong rất khó nhìn rõ khung cảnh bên ngoài, chỉ mơ hồ thấy Lăng Vân Dực cởi quần áo dính máu, bắt đầu cọ rửa.

Hà Duy hơi buồn bực, làm chi mà không cho xem chứ? Nam nhi với nhau cả, sợ quái gì?

Một giây sau, cậu thấy được cặp buổi trước ngực mình, được rồi... giờ cậu chẳng còn là nam nhi nữa, thiệt mịa nó đau trứng!

Không lâu sau, Lăng Vân Dực rửa sạch máu trên người, xoa tung tóc đen, khoác trường bào rộng thùng thình ra khỏi vịnh nước.

Mà Hà Duy cũng được giải phóng khỏi quả cầu, cậu toan đi hai bước, không ngờ bị bế ngang lên.

Dưới chân chợt trống không, Hà Duy hơi sửng sốt, bắt lấy quần áo Lăng Vân Dực theo bản năng. Cậu nghi hoặc ngẩng đầu, chưa kịp nói gì, Lăng Vân Dực đã cúi đầu ngậm lấy môi cậu cực kỳ tự nhiên.

Hà Duy đực ra, chợt mở to hai mắt, “Ừm... Lăng...”

Lời chưa thốt xong, miệng đã mở ra, Lăng Vân Dực khép hờ mắt, để dàng thăm dò vào, đầu lưỡi linh hoạt như đang vuốt ve trên bảo quát một vòng trong miệng cậu, tiếp đó quấn chặt lưỡi cậu.

Cảm giác trượt ra trượt vào cứ ngỡ đã quên xộc thẳng lên đỉnh đầu, Hà Duy cứ như bị điện giật, toàn thân run rẩy, nhưng sau đó đầu óc triệt để trống rỗng.

Lăng Vân Dực không liếm nhẹ dịu dàng nữa mà làm sâu thêm nụ hôn, chiếc lưỡi cuồng nhiệt như bắt giữ được con mồi mà liều mình dây dưa, trên câu dưới khều, đánh vòng khiêu khích, động tác kịch liệt hàm chứa khát vọng trần trụi. Hắn khóa chặt vòng eo trong tay, hành động trên môi cuồng dại khó lòng ức chế, hận không thể nuốt luôn xương cốt vào bụng... tựa hồ chỉ như vậy mới không vượt mất cậu.

Nụ hôn chấm dứt, sắc mặt Hà Duy đỏ ửng, đầu ong lên.

Lăng Vân Dực lại như chưa thoả mãn, hắn vẫn ôm Hà Duy như cũ, hôn nhẹ lên môi cậu, “Cho ta biết tên người.”

Đầu Hà Duy rớt cuộc hơi tỉnh táo lại, cậu cố gắng khống chế mình, vội đáp: “Hà Duy, ta tên Hà Duy!”

Thấy Lăng Vân Dực nhìn chằm chằm môi mình, Hà Duy ngăn chặn căng thẳng nơi đáy lòng, buộc bản thân nói tiếp: “Lăng Vân Dực, người hãy nghe ta nói! Ta tên Hà Duy, lần trước ta chưa chết, nhưng ta không thể giải thích lý do với người. Hơn nữa, ta cũng không cách nào nói rõ tại sao mình ở đây, song ta sẽ không hại người.”

Mắt Lăng Vân Dực trầm lắng như suối nước chốn khe sâu, từ nãy đến giờ không lóe lên chút nào, đợi Hà Duy dứt lời, hắn mới lặng lẽ đáp: “Ta tin người.”

Một câu vô cùng đơn giản, lại khiến Hà Duy lập tức yên tâm. Cậu đích xác đã hết cách giải thích, nhưng cậu biết mình chẳng thể bịa đại một cái cớ, bằng không dựa vào sự nhạy cảm của Lăng Vân Dực, hắn khẳng định sẽ phát hiện, tới lúc đó...

Đầu óc vừa thả lỏng, Lăng Vân Dực lại cúi xuống hôn cậu.

Hà Duy: “...”

Lại thêm một nụ hôn nóng bỏng triển miên, Hà Duy cố nén trái tim đang loạn nhịp, rốt cuộc biết cách đánh trống lảng, “À... người, người đói bụng không? Chỗ ta có đồ ăn, chúng ta ăn chút gì trước đi.”

Lăng Vân Dực lắc đầu, rồi tiếp tục hôn cậu.

Hà Duy: “...” Muốn ngỏm quá, tóm lại đại ca muốn gì!

Bị hôn đến choáng đầu lần nữa, trong óc Hà Duy thoáng hiện linh quang, nhất thời ngộ ra.

A a a, có khi nào Lăng Vân Dực đang cầu chữa khỏi không? Đệt, mình thế mà lại quên bég chuyện quan trọng như vậy!

Bấy giờ liền thôi do dự, Hà Duy lập tức mở hệ thống, phóng thuật trị liệu sơ cấp.

Hơi nóng trong bụng bắt đầu khởi động, cấp tốc tuôn về phía Lăng Vân Dực theo đầu lưỡi, trong khoảnh khắc liên thông nhau, hai người đồng thời khẽ run, tiếp theo, nụ hôn vừa bình lặng lại càng nồng nàn hơn.

Lăng Vân Dực cuốn lấy lưỡi cậu, gần như đòi hỏi vô độ, Hà Duy bị quấn quýt tới mức da đầu tê dại, chỉ đành ôm chặt cổ hắn, nỗ lực kiềm nén kích động từ trái tim.

Mãi đến lúc trong đầu vang lên cảnh báo đỏ, Hà Duy mới vội đình chỉ phóng thích kỹ năng, chẳng qua cả người cậu cũng cạn kiệt sức lực.

Lăng Vân Dực cẩn thận ôm cậu, khẽ cọ lên môi cậu: “Đừng dùng thuật độ linh, ta chỉ muốn hôn người thôi.”

Hà Duy: “...” Thoáng cái hóa thành tôm hùm nhỏ, còn mẹ nó tê cay, đỏ hồng...

Giữa lúc ngẩn ngơ, Hà Duy cuối cùng cũng ý thức được một vấn đề đòi mạng.

Trong mắt Lăng Vân Dực, cậu hình như là con gái, cho nên nói...

A a a! Chẳng lẽ... Lăng Vân Dực lại...

Đang bị tin tức bùng nổ này gây sốc, đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Hai người nhất tề ngẩng đầu, thấy một thanh niên tóc đen từ xa đi tới, thần sắc y tràn đầy uể oải. Khi gặp hai người, trong mắt y bộc phát cảm xúc mãnh liệt, đó là sự vui mừng khi thấy được người quen, cảm giác may mắn khi tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Các người là nhân loại! Tốt quá! Vậy mà có thể gặp nhân loại ở đây!”

Y tới gần, tuy cách kết giới bảo hộ, nhưng vẫn nhiệt tình giới thiệu: “Ta tên Lâm Tuyên! Các người tên gì? Là người ở đâu? Tại sao lưu lạc đến chốn quỷ quái này?”

Hà Duy nhìn y, nghe thấy tên thì trong lòng lộ bộp một tiếng.

Hóa ra... là tình tiết ấy.

Lâm Tuyên vô cùng dễ thân, đã bắt đầu kể nguyên do mình lưu lạc tới đây, thuộc môn phái nào ở Trung Đình, và vì sao có thể sống sót...

Y nói rất nhiều, Hà Duy vẫn như thể lạc vào cõi tiên.

Trong [Vong Đò], sau khi Lăng Vân Dực rơi vào vùng đất Thảm Phán, người đầu tiên hắn gặp chính là Lâm Tuyên, cũng là nhân loại duy nhất.

Tại thời điểm vừa nếm trải tuyệt vọng khủng khiếp lại gặp được đồng loại, dù là Lăng Vân Dực cũng hạ thấp đề phòng với y. Lâm Tuyên tính tình ôn hòa, sáng sủa hoạt bát, tu vi cũng khá cao, hai người đồng hành tại vùng đất Thảm Phán, chẳng những có thể phối hợp với nhau, mà còn xây đắp tình hữu nghị sâu sắc.

Nhưng... hết thảy chỉ là một âm mưu.

Lâm Tuyên, người cùng Lăng Vân Dực đồng cam cộng khổ, phó thác sinh tử, cuối cùng lại đâm Lăng Vân Dực một đao, đẩy hắn vào chốn vạn kiếp bất phục.

*vạn kiếp bất phục: vĩnh viễn không quay đầu lại được nữa

Dẫu Lăng Vân Dực sống sót, nhưng từ đó trở đi, tâm hắn cũng triệt để lụi tàn.

Hà Duy đã sắp chứng kiến kết cục của [Vong Đò], thế nên... cậu biết một tình tiết gạt người trong phần sau.

Lâm Tuyên là người của Tổng Đoan Nghi.

Ván cờ này do Tổng Đoan Nghi vắt vãi bố trí cho Lăng Vân Dực.

Tới bây giờ, ác ý đến chậm của tác giả cặn bã đã phơi bày lộ lộ không còn gì nghi ngờ — Trúc Uyên diệt tông môn của Lăng Vân Dực, Lê Viêm hủy thân xác hắn, còn Tổng Đoan Nghi đập vỡ hoàn toàn tam quan của hắn.

Vì thế, Lăng Vân Dực hóa đen triệt để.

Hà Duy nhìn Lâm Tuyên, trong lòng mịa nó ngũ vị tạp trần, sư tôn đại nhân, thù hận giữa ngài với Lăng Vân Dực lớn cỡ nào vậy? Hại người ta tới nước này, rồi cuộc ngài nghĩ cái gì!

Đương nhiên, sư tôn của cậu đời nào cho cậu đáp án.

Hà Duy cực lực áp chế cảm xúc, cố gắng không lòi đuôi, đồng thời hòa nhã nói với Lâm Tuyên: “Lâm công tử, ở đây có một vịnh nước, ngài có muốn đi chinh lý chút không?”

Lâm Tuyên cười đáp: “Được, hai người chờ ta một lát, ta về ngay.”

Lâm Tuyên đi rồi, mặt Hà Duy lại ngập tràn âu lo, cậu đang cân nhắc xem nên giải thích với Lăng Vân Dực thế nào, bảo thẳng Lâm Tuyên sẽ hại hắn, Lăng Vân Dực sẽ tin sao?

Lưỡng lự trong mắt cậu không giấu được Lăng Vân Dực, hắn hỏi khẽ: “Làm sao?”

Hà Duy xoắn xuýt một hồi, cảm thấy chẳng thể nhân nhượng việc này, dù Lăng Vân Dực không tin cũng phải nói.

Cậu nói cực kỳ nghiêm túc: “Ta cảm thấy Lâm Tuyên không có ý tốt, nhìn hắn không giống người tốt.”

Lăng Vân Dực chỉ yên lặng nhìn cậu: “Ta hiểu.”

Nghe hắn đáp vậy, Hà Duy cũng hơi yên tâm, chỉ cần Lăng Vân Dực đề cao cảnh giác, hắn sẽ không bị lừa quá thảm.

Chả bao lâu sau, Lâm Tuyên đã quay lại, y rửa sạch vết máu và bụi đất trên người, thoát nhìn nhẹ nhõm hơn nhiều. Y cười chạy tới, hô từ xa: “Các người chưa đi, thật...”

Y chưa dứt câu đã không thốt ra lời được nữa, hai mắt trợn to, vô cùng khiếp sợ nhìn trường kiếm sắc bén đâm xuyên ngực mình.

Hà Duy cũng ngớ ra, đây, đây là chuyện gì?!

Chẳng rõ Lăng Vân Dực xuất ra Huyết Tàn từ lúc nào, mà còn không hề báo trước đã đâm xuyên qua Lâm Tuyên với khí thế vừa nhanh vừa mạnh.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Đây là cái tiết tấu gì?

Sao Lăng Vân Dực lại công kích Lâm Tuyên?!

Hà Duy còn đang ngớ ra đã bị Lăng Vân Dực đặt sang một bên, có kết giới bảo hộ bán trong suốt che chở, Hà Duy chỉ có thể mở to mắt nhìn.

Huyết Tàn xuyên qua ngực Lâm Tuyên, nhưng Lăng Vân Dực không hề có ý dừng lại, tay cầm kiếm xoay một vòng, khuấy máu thịt mềm dẻo thành bùn nhão. Ngay lúc trường kiếm rút ra, máu tươi nóng hổi cũng tuôn theo.

Mất máu quá nhiều khiến sắc mặt Lâm Tuyên thoát cái tái nhợt, y kinh ngạc nhìn Lăng Vân Dực, đáy mắt bộc lộ vẻ khó tin: “Người... người...”

Đối diện với y, Hà Duy quả thực không thể nhìn thẳng vào vẻ mặt ấy. Nếu không phải biết trước tình tiết, cậu sẽ tin Lâm Tuyên đúng là nhân loại vô tội.

Mà Lăng Vân Dực vẫn chẳng hề nhúc nhích, hắn nhìn chằm chằm Lâm Tuyên, sau đó trường kiếm tấn công trực diện, trầm sát thẳng đến.

Mất thấy giả vờ đáng thương không hiệu quả, Lâm Tuyên bấy giờ mới thu hồi thần thái, tuy chẳng biết vì sao Lăng Vân Dực đột nhiên tập kích y, nhưng nếu còn như vậy, y tuyệt đối sẽ chết ở đây!

Y lập tức té ra Đẩu Linh không chút do dự, một cự nhận ngàn cân chặn ngang thể công hung mãnh của Huyết Tàn.

Bình khí va chạm nhau tựa thể sấm sét vang dội, tia lửa chói mắt xẹt ra, lại càng hận không thể trực tiếp chém đứt Đẩu Linh của đối phương!

Tu vi Lâm Tuyên rất cao, đã mãn cấp kỳ linh cảnh và đang ở ranh giới đột phá. Không có tu vi bậc này, y làm sao dám nhận nhiệm vụ hung hiểm như vậy, chung quy vùng đất Thảm Phán đâu phải nơi người thường có thể tới.

Chỉ là ngàn vạn không ngờ, vừa xuất sư đã gặp bất trắc, Lăng Vân Dực này lại lãnh tình lãnh huyết, chẳng mấy may quan tâm tình cảm đồng tộc!

Dù không còn là phạm nhân, ngực bị thương nặng vẫn chưa tử vong ngay, song bị mất máu nhiều như vậy cũng là tổn thất lớn với tu sĩ cấp cao, nếu không tốc chiến tốc thắng, y thực sự sẽ tiêu tùng tại đây.

Lâm Tuyên chẳng lẽ mê nữa, y vùng cự nhận, xuất hết sát chiêu.

Tuy nhiên, Lăng Vân Dực há lại là hạng người dễ đối phó? Tuy vừa trải qua một cuộc khổ chiến, nhưng ngày ngày đều phải đánh trận đã sớm quen, huống hồ ban nãy còn được Hà Duy độ linh.

Hà Duy nay đã khác xưa, kỳ thức tỉnh cấp năm khiến giới hạn linh lực của cậu tăng lên, dầu chưa dùng đến thủy linh hoa băng tích lũy, nhưng chỉ cần linh lực sa y hấp thu đã vô cùng khả quan. Vừa rồi cậu lại dốc cạn sức để độ toàn bộ cho Lăng Vân Dực, cơ hồ giúp hắn bổ sung đầy đủ.

Có linh lực này chống đỡ, Hung Kiếm Huyết Tàn bộc phát lực lượng hết sức mạnh mẽ, gần như muốn chấn vỡ cả bầu trời!

Giao chiến hồi lâu, Lâm Tuyên dần dà không địch lại, trong lòng e sợ sức mạnh của người trẻ tuổi, sợ cả dáng vẻ lạnh lùng vô tâm vô cớ của hắn, cộng thêm vết thương chí mạng trên ngực, khiến y không khỏi muốn rút lui.

*vô tâm vô cớ: không quan tâm không sợ hãi

Mặc dù nhiệm vụ thất bại sẽ mất đi bảo vật chí cao vô thượng, nhưng tóm lại còn giữ được mạng. Nếu chết ở đây, căn bản khỏi nói cái gì đột phá kỳ linh cảnh, tới lúc ấy dù có được bảo vật cũng ích gì?

Lâm Tuyên thôi do dự, lén lút lấy ra một lá mùa màu đen, đang định sử dụng thì bị Hà Duy tinh mắt phát hiện, cậu tức thì hô lên chẳng chút chần chừ: “Lăng Vân Dực, hắn muốn chạy! Dứt khoát đừng để hắn chạy!”

Lâm Tuyên là người của Tổng Đoàn Nghi, nếu để y trốn, y chắc chắn sẽ đi báo tin, đến khi đó... Tổng Đoàn Nghi nhất định sẽ phái tới một tên còn trâu bò hơn!

Ngộ nhớ... ngộ nhớ sư tôn biến thái của cậu đích thân ra trận, vậy mịa nó chết chắc rồi!

Thế nên, kiên quyết không được cho Lâm Tuyên chạy.

Cùng lúc cậu hô lên, Lăng Vân Dực đã chuyển tay đâm về phía lá bùa đen, linh lực rót vào, bùa đen phun ra một luồng đen đậm đặc. Sắc mặt Lâm Tuyên đại biến, bùa truyền tống chỉ có một, là pháp bảo chạy trốn người nọ đặc biệt luyện cho y, giờ phút này... lại bị hủy!

Lối thoát bị diệt, Lâm Tuyên gào lên một tiếng, lập tức kích phát tất cả lực lượng bản thân.

Nhưng mà, chậm rồi.

Động tác Lăng Vân Dực cực nhanh, thừa dịp y nhất thời sững sờ, hắn liền áp sát, rồi “xoẹt” một tiếng, hung kiếm khát máu đã chém ngang đầu y.

Đầu rẫy hoảng sợ, tuyệt vọng thấu xương, hết thấy đều đọng lại trong đôi mắt chết không nhắm mắt kia. Đầu bay ra, rơi “phịch” xuống, lăn vòng trên mặt đất, thân thể ngã khụy, chỗ cổ bị chặt đứt trào máu không ngớt.

Lâm Tuyên, đã chết.

Hà Duy nhắm chặt mắt, thực tình chẳng dám xem nhiều.

Lăng Vân Dực đi tới cạnh cậu, nhẹ nhàng gỡ tay, kết giới bảo hộ biến mất, hắn ôm cậu vào lòng, nói khẽ: “Đừng sợ, không sao đâu.”

Hà Duy ngậy ngốc, vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Lăng Vân Dực chạm nhẹ vào môi cậu.

Hà Duy cảm giác được cánh môi lạnh buốt của Lăng Vân Dực, mùi máu tanh thoang thoang gọi cậu hoàn hồn.

Cậu không nhúc nhích nhìn Lăng Vân Dực, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Cậu sợ Lâm Tuyên phản bội Lăng Vân Dực, khiến hắn cạn kiệt niềm tin với thế giới này. Nhưng giờ xem ra... dường như Lăng Vân Dực đã thất vọng với hết thảy.

Tại sao chứ?

Rõ ràng Lê Viêm chưa hủy thân xác hắn, quỷ kế của Lâm Tuyên cũng không thành công, vì sao Lăng Vân Dực vẫn tiến về phía vực sâu?

Đang nghĩ lung tung, một ý niệm bất thành linh xông tới.

Lê Viêm đích xác không giết chết Lăng Vân Dực, nhưng Lê Viêm giết cô ấy.

Lăng Vân Dực trơ mắt nhìn cô chết, còn vì cứu hắn mà chết.

Đớn đau trong đó khắc cốt铭心 tâm đến mức nào!

Trong đầu Hà Duy ong lên, sau khi nghĩ thông suốt, tất thảy phía sau liền hiện rõ mồn một.

Cậu cứu Lăng Vân Dực, hi vọng Lăng Vân Dực có thể giữ được thân xác, vượt qua khoảng thời gian ở vùng đất Thảm Phán thuận lợi hơn.

Kỳ thực sai hết rồi!

Ở cái nơi quỷ quái này, một linh hồn ngược lại dễ chịu hơn rất nhiều!

Vốn dĩ trong [Vong Đồ], Lăng Vân Dực bị Lê Viêm hủy thân xác, dựa vào sức mạnh của Hung Kiếm Huyết Tàn để linh hồn bám vào đó, tiếp theo phiêu đảng trong vùng đất Thảm Phán. Tuy Tu La tộc am hiểu hấp thu oán linh, song Lăng Vân Dực có ý thức tự chủ, không có khả năng bị chiếm đoạt. Cho nên nói, dù hắn đã chứng kiến sự hung tàn khủng bố của vùng đất Thảm Phán, nhưng chưa thực sự thể nghiệm qua.

Sau này ngưng tụ thân thể lần nữa, hắn lại gặp được Lâm Tuyên ngay, có người bầu bạn, dẫu y ôm dụng ý hiểm ác, nhưng tốt xấu gì cũng cảm nhận được chút nhân khí. Cho dù về sau bị phản bội, nhưng sống lâu tại vùng đất Thảm Phán, hắn vẫn có thể sinh tồn tiếp như thường.

Nhưng... lần này, thân xác hắn còn nguyên.

Hắn là một con người, người sống ở vùng đất Thảm Phán sẽ đối mặt với điều gì?

Hà Duy vừa nghĩ tới cảnh tượng bắt gặp khi mới đến vùng đất Thảm Phán, lòng đau như muối xát.

Sư môn bị diệt, ân nhân duy nhất bị tàn sát, một mình lẻ loi rơi vào địa ngục khôn cùng. Giết chóc đàng đàng, chiến đấu vô tận, tàn thi và mùi máu tanh khắp nơi, chỉ đơn thuần muốn sống sót mà không ngừng chém giết.

Vô luận là ai trải qua thử thách tàn khốc như thế đều sẽ hoàn toàn tuyệt vọng thôi.

Mất hết tín nhiệm cơ bản nhất với toàn thể thế giới, với hết thảy.

Hà Duy hít sâu một hơi, áy náy ứa lên từ đáy lòng nhấn chìm cậu, cậu ôm chặt lấy Lăng Vân Dực, giọng nói hàm chứa ghen ngào: “Thật xin lỗi, thật lòng xin lỗi.”

Nếu không vì cậu, hắn đâu cần chịu đựng những điều ấy.

Người Lăng Vân Dực hơi cứng lại, sau đó khẽ vuốt mái tóc dài của Hà Duy, môi dán lên tai cậu, nhỏ nhẹ nói: “Đừng nói thế, là người cứu ta.”

Hà Duy giật mình, lòng dạ ngũ vị tạp trần, lại thốt không ra bất kỳ câu nào.

Vùng đất Thảm Phán, trải rộng thiên tai nhân họa.

Sắc trời xám tro là ban ngày, sắc trời tím đen là đêm tối.

Mà ban đêm tại vùng đất Thảm Phán là sự tồn tại khiến quỷ thần còn phải e dè.

Oán linh ngủ say vào ban ngày, ban đêm sống lại, mọi oán hận sinh mệnh chất chứa tụ tập tại đây, rên rỉ than khóc trắng đêm.

Chẳng những thế, chí mạng nhất là, vùng đất Thảm Phán còn rơi huyết vũ về đêm.

Nếu chỉ là máu tụ thành mưa to, căn bản chẳng có gì đáng sợ, Huyết tộc sống bằng máu, có khi còn cao hứng hoan hô.

Gọi huyết vũ chỉ vì màu sắc đỏ thẫm của nó, nhưng đó thực chất là một chất lỏng kịch độc rơi xuống từ trên trời, rắc xuống muôn nơi, dính một giọt cũng đủ toi mạng.

Thiên tai như thế, chỉ cần giáng xuống một lần ở địa phương khác cũng dư sức hủy thiên diệt địa, mà nơi này thì xảy ra hàng đêm.

Muốn tránh huyết vũ phải tìm các đại thành bang nương tựa.

Mà lớn nhất trong số đó là thành Trung Ương nằm ngay chính giữa.

Nhưng thành Trung Ương cũng chưa chắc an toàn, một khu vực mất sạch nhân tính cùng một đám sinh vật sống tụ tập mới là chốn nguy hiểm nhất.

Song Hà Duy biết họ bắt buộc phải vào, bởi chỉ nơi ấy mới có cửa ra.

Muốn rời khỏi vùng đất Thảm Phán phải thông qua con đường Kinh Cức, mà cửa vào đường đó nằm ngay trong thành Trung Ương.

Tuy vậy, trước đó Hà Duy còn nghĩ đến những chuyện khác.

Trong [Vong Đò], Lăng Vân Dực với Lâm Tuyên lang thang rất lâu tại vùng đất Thảm Phán, dù trải qua đau khổ nhưng thu hoạch vô số kỳ trân dị bảo, giúp cảnh giới tu vi gia tăng rất nhanh.

Đây là trụ cột cứu mạng về sau, kiểu gì cũng không được bỏ qua. Hà Duy ngẫm kỹ chi tiết một phen, đoạn nghiêm túc nhìn Lăng Vân Dực: “Mấy ngày nay, ngươi có trông thấy bãi phế tích nào ở vùng đất Thảm Phán không?”

“Hửm?” Lăng Vân Dực hơi nhướn mày.

Hà Duy nghĩ nghĩ, miêu tả theo ký ức: “Tựa hồ là một thành bang bị phá hủy, không ai trú ngụ, diện tích khá rộng...” Cậu cố gắng hồi tưởng dấu hiệu đặc biệt, cuối cùng chợt nhớ tới, “Trong thành có một công trình vô cùng hoành tráng, hình như là một cự long hai đầu!”

Lăng Vân Dực nheo mắt, rồi thấp giọng đáp: “Tùng gặp rồi.”

Mắt Hà Duy sáng lên: “Tốt quá! Ở đâu thế? Ở đó có đồ tốt, chúng ta mau đi lấy!”

Lăng Vân Dực lại dịu giọng nói tiếp: “Nhưng đó đâu phải phế tích, mà là nơi Tu La tộc tụ tập – thành Song Tử.”

Hà Duy sửng sốt.

“Tu La tộc tụ tập? Thành Song Tử?” Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hà Duy, sao lại vậy? Chẳng lẽ cậu nhớ lầm? Cậu rõ ràng nhớ đó là một tòa thành chết, Lăng Vân Dực với Lâm Tuyên nấp bên trong, còn tránh được một khó khăn...

Ngay lập tức, Hà Duy bừng tỉnh đại ngộ, phải rồi, thời gian không đúng!

Trong sách, Lăng Vân Dực chỉ là một linh hồn, hẩn lơ lửng rất lâu rất lâu tại vùng đất Thảm Phán, chưa kể sau này còn mạo hiểm liên tiếp. Còn hiện giờ, hẩn mới tiến vào nơi này chưa lâu, dự là tòa thành kia vẫn chưa bị hủy.

Nhưng chẳng sao hết, có phải thành chết hay không cũng thế, dù sao bảo vật còn đó, bọn họ phải nghĩ cách lấy ra.

Thấy Hà Duy xuất thần, Lăng Vân Dực hỏi: “Muốn đi thành Song Tử à?”

Hà Duy gật đầu: “Nhất định phải đi!”

Lăng Vân Dực ngẩng sắc trời, rồi bảo: “Ngày mai dẫn người đi, hôm nay trễ rồi, huyết vũ sắp rơi xuống, không tiện xuất hành.”

Hà Duy gật đầu: “Ừ, mình tìm chỗ nghỉ ngơi lát đi.”

Dứt lời, cậu chuẩn bị đứng dậy, ai ngờ Lăng Vân Dực lại toan bế cậu theo thói quen.

Hà Duy vội nói: “Ta tự đi được.”

Lăng Vân Dực không ngừng cước bộ: “Không sao, như vậy mau hơn.”

Hà Duy: “...” Đây không phải trọng điểm! Trọng điểm là, một ông tướng như ta không muốn bị bế kiệu công chúa biết không!

Đang nóng nảy, cặp buồm trước ngực liền biểu thị sự hiện hữu của nó, ha ha, đàn ông đích thực á, đàn ông đích thực mà có cặp buồm cup D!

Được rồi... Hà Duy thỏa hiệp, thà làm con gái còn hơn bị người ta biết mình con trai mà buồm còn phát triển hơn...

Trước khi màn đêm buông xuống, bọn họ trốn vào một sơn động.

Ba lô hệ thống của Hà Duy chứa đầy thức ăn, lúc này đã thu xếp xong, cậu nhanh chóng lấy ra, chuẩn bị lấp đầy bụng.

Cậu ăn một cái bánh hoa hồng, thấy Lăng Vân Dực chẳng động đậy, bèn hỏi: “Không đói sao?”

Lăng Vân Dực nhìn cậu: “Không đói, người ăn đi.”

Hà Duy uống một ngụm nước, lại đề cử: “Ngon lắm, nếm thử nha.” Tuy sư tôn nhà cậu biến thái, nhưng giàu tức là giàu, đồ ăn không phải tinh xảo bình thường!

“Ừ...” Lăng Vân Dực ghé sát vào cậu, khê liếm môi Hà Duy.

Hà Duy ngẩn người, tay cầm bánh hoa hồng cứng đờ.

Lăng Vân Dực chạm thêm một cái lên môi cậu, đi vào, tỉ mỉ hôn một hồi rồi nghiêm túc bảo: “Mùi vị đúng là khá ngon.”

Hà Duy: “...” Muốn chết quá! Ném kiệu gì vậy đại ca?

Gáy cậu sắp cháy rụi đến nơi, bèn cuống quýt xê dịch thân thể, đoạn nghĩ tới vấn đề bị Lâm Tuyên cắt ngang lúc trước, tới giờ mới nhớ ra.

Phải chăng Lăng Vân Dực... thích mình?!

Có phải thân thể bán nữ này khiến hắn hiểu lầm cái gì không?

Vả lại... mình còn hôn hắn khoảng mười lần để chữa thương... Sau này xả thân cứu hắn một mạng, giờ còn te te dâng lên tận cửa.

Ta ngất, đêch hiểu lầm mới lạ!

Không được, dứt khoát phải giải thích, nhưng nói thế nào đây? Hiện tại cho Lăng Vân Dực biết tất cả đều là hiểu lầm sẽ không xảy ra chuyện lớn chứ?

Đúng, đúng rồi! Biện pháp tốt có sẵn mà!

Hà Duy nghiêm trang nhìn Lăng Vân Dực, trịnh trọng nói: “Ta phải sáng tỏ một sự thật với người!”

Lăng Vân Dực: “Ừ, người nói đi.”

Hà Duy: “Kỳ thực... ta là con trai!” Nói đoạn, cậu chăm chú quan sát Lăng Vân Dực, chờ hắn tỏ ra kinh sợ.

Tầm mắt Lăng Vân Dực hơi dịch xuống, rơi xuống ngực cậu.

Hà Duy: “...” Khoan đã! Ngực mình...oh no! Hà Duy mất cá chết.

*mắt cá chết: mắt lơ đờ, bất lực

“Không sao,” Lăng Vân Dực dời tầm mắt, chăm chú nhìn cậu, “người chỉ là người, cái khác không quan trọng.”

Cái gì mà không quan trọng hả? Nam hay nữ đều không quan trọng sao? Người luôn hôn hít một thằng con trai, chẳng lẽ không quan trọng?

Đành rằng giải thích mù mờ, nhưng thật tình cậu chẳng dám nói quá rõ, thứ nhất bí mật của mình quá nhiều, thứ hai không dám kích thích Lăng Vân Dực... Hà Duy rối rắm xoi sạch điểm tâm ngọt, cuối cùng mơ mơ màng màng thiếp đi.

Tiếp đó, cậu mơ một giấc mộng cực kỳ quái gở.

Trong mộng, cậu là Hà Duy với cơ thể nam tính tiêu chuẩn, cậu bảo với Lăng Vân Dực mình là con trai, còn đặc biệt hào sảng mà phanh áo lót ra, lộ ngực hở bụng chứng tỏ mình là đực rựa hàng thật giá thật, tuyệt đối không gạt người già và trẻ nhỏ. Nhưng Lăng Vân Dực vẫn mặt không đổi sắc, bế ngang cậu lên, cúi đầu ngậm môi cậu.

Hà Duy bị dọa mở bừng mắt, thấy Lăng Vân Dực đang ngồi thiền mình tưởng mới hơi thở ra.

Chỉ là mơ, tốt quá...

Nhưng một khắc sau, cậu liền sững sờ, phía trên cậu lặng lẽ xuất hiện một lỗ đen.

Đây, đây là chuyện gì?

Hà Duy bị ép hôn vĩa lỵ thể mà vẫn kinh ngạc không thôi, có thấy hệ thống nhắc nhở chi đâu? Vi lòng gì lại xuyên?!

Sau một trận đầu văng mắt hoa, Hà Duy miễn cưỡng mở mắt.

Gian phòng ẩm áp, màn giường đẹp đẽ, Hà Duy ngây người, nhiệm vụ chưa hoàn thành mà đã về rồi á?

Đương rồi tỉnh rồi mù, mũi truyền đến hơi thở mát rượi thân quen, cơ thể Hà Duy cứng ngắc, hơi hơi nghiêng đầu, thấy được đôi đồng tử nhạt màu như hàm chứa sương mù lất phất kia.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Sư tôn! Sao sư tôn ở đây!

Ý nghĩ này vừa tiến vào đầu, Hà Duy liền đỡ đầu.

Kỳ thực cậu bị dọa ngu người, nhưng vì bộ dạng bị dọa nom chẳng khác nửa tỉnh nửa mơ, nên cậu bất tri bất giác tránh được một kiếp.

Từ đó có thể thấy, bình thường dần dần một tí lại hay, lúc đụng chuyện lớn, người ta cũng không phân được cậu ngu thật hay giả ngu.

Đoan Thanh nghiêm túc quan sát cậu, đích xác nhìn không ra dáng vẻ giả vờ, vì thế hấn hạ lông mi, dịu dàng hỏi: “Thân thể còn chỗ nào khó chịu không?”

Hà Duy ngơ ngác hoàn hồn, mơ màng đáp: “Dạ? Không sao nữa.”

Tận lúc mở miệng mới tỉnh hẳn, bèn cuống quýt hỏi: “Sư... sư tôn, sao ngài ở trong này?”

Trời đã tối mịt rồi, lão nhân gia ngài còn chạy tới làm gì? Muốn hù chết người ta hả!

Đoan Thanh nhẹ giọng nói: “Người vừa hấp thu thủy linh từ linh tuyến, giờ là thời cơ tu luyện tốt nhất, ta sợ chậm trễ thời gian nên mang công pháp hệ thủy cho người ngay trong đêm, hi vọng người có thể bế quan, dốc lòng tu luyện, chắc chắn cảnh giới sẽ tăng mạnh.”

Nghe hắn nói vậy, Hà Duy lập tức cảm động dạt dào. Tuy biết rõ sau này sẽ bị sư tôn đại đại bóp chết, nhưng trước khi bóp chết người ta, đại đại quả thực ôn nhu săn sóc quá đổi!

Hà Duy trước nay luôn việc nào ra việc nấy, dù gì cậu đã sớm chuẩn bị tâm lý, nay Đoan Thanh đối tốt với cậu, cậu vẫn sẽ biết ơn cảm kích. Đến khi sắp bị bóp chết, cậu liền chạy trước một bước, tranh thủ vừa giữ lại mạng nhỏ vừa thỏa mãn đam mê biến thái của sư tôn, xem như báo đáp sư ân.

Cậu nhận mấy công pháp kia, thấy rồi mới thực sự kinh hãi, tuy cậu không thạo chuyên môn, nhưng xem mức độ tinh xảo của công pháp là biết sang quý cỡ nào rồi. Quan trọng hơn là, trong đó còn được đánh dấu tỉ mỉ và giảng giải kiên nhẫn, khỏi nhiều lời cũng biết Đoan Thanh hao tổn tâm tư chuẩn bị riêng cho cậu.

Hà Duy nhìn hắn đầy biết ơn: “Làm phiền sư tôn rồi!”

Mặt mày Đoan Thanh hàm chứa ý cười nhẹ, trong gian phòng hơi tối nom lại ôn hòa đẹp dễ tựa trăng sáng nơi chân trời, giọng hắn trầm mềm như tơ tằm thượng đẳng lướt qua tai: “Người là đệ tử duy nhất của ta, của ta là của người, làm phiền gì chứ?”

Trái tim nhỏ bé của Hà Duy không khỏi run rẩy, chẳng rõ là cảm động hay bị dọa.

“Đừng kéo dài thời gian nữa, tuy thủy linh không sục sôi bằng hỏa linh, nhưng không có cảnh giới chống đỡ thì cũng sẽ tiêu tán. Người đi theo ta, ta dẫn người đến một phúc địa bế quan, người học thuộc công pháp rồi nhập định thật sớm, bấy giờ mới làm chơi ăn thật được.”

Hà Duy gật đầu lia lịa, liền đứng dậy: “Đồ nhi xin nghe theo dạy bảo!”

Hai sư đồ ra khỏi phòng, dưới ánh trăng sáng trong, Đoan Thanh hỏi khẽ: “Ban nãy thấy người cứ như mất hồn, xảy ra chuyện gì thế?”

Hà Duy vội đáp: “Cũng đâu có gì, đồ nhi ăn cơm xong, tẩy rửa qua loa rồi lên giường ngủ ngay, tỉnh dậy liền thấy sư tôn.”

Đoan Thanh trầm mặc chốc lát, chỉ mềm nhẹ nói: “Trước mắt chưa tìm ra nguyên nhân, tạm thời cứ như vậy, đợi vì sư chậm rãi chữa trị cho người.”

Hà Duy yên lặng thở phào trong lòng.

Đoan Thanh thật lợi hại, cậu bị hệ thống hút hồn phách đi làm nhiệm vụ, hắn lại có thể gọi về!

Ngẫm lại lần đầu gặp mặt, lúc ấy Hà Duy mới hoàn tất nhiệm vụ nên hồn phách quy thể, cứ ngỡ đúng lúc gặp phải, nào biết nếu Đoan Thanh gọi hồn sớm hơn, cậu có khả năng đã về nhanh hơn chút.

Hà Duy chẳng dám lơ là nữa, bèn theo sát bước chân Đoan Thanh.

Phúc địa bế quan nằm ngay trên linh tuyến, quả là thần tác xảo đoạt thiên công.

*xảo đoạt thiên công: vô cùng khéo léo

Chỉ đủ chứa một người ngồi xếp bằng, lại gác trên linh tuyến, hưởng thụ sự tắm bổ vô hạn của thủy linh khí, dân ngoại đạo như Hà Duy cũng kinh thần không thôi.

Đang lúc cậu lo lắng chưa biết bay lên làm sao, Đoan Thanh đã ôm chặt eo cậu: “Chớ sợ, ta đưa người lên.”

Hà Duy ngốc lảng, tức thì cảm thấy cánh tay quanh hông siết chặt, cậu bị Đoan Thanh dễ dàng ôm lấy, hai người nhanh chóng bay lên không. Trong lúc rối rắm, Hà Duy chỉ mơ hồ thấy trường bào một trắng một xanh của hai người quấn quýt vào nhau, uyển chuyển như du long giữa màn sương.

Sau một hơi đã vững vàng đáp xuống đất, Đoan Thanh vẫn lơ lửng giữa không trung, chỉ dịu dàng đặt Hà Duy vào động, rồi bảo: “Tâm phải vô tạp niệm, ngưng thần tụ khí, có gì không hiểu cứ gọi ta một tiếng.”

Hà Duy vội gật đầu: “Sư tôn yên tâm, đồ nhi nhất định không phụ kỳ vọng.”

“Ừm.” Đoan Thanh nhìn cậu một cái thật sâu, “Cũng không cần tự gây áp lực quá lớn, thấy hài lòng là được, người đã là đồ nhi của ta, vì sự chắc chắn sẽ cho người thứ tốt nhất thiên hạ, tu vi gia tăng chỉ là vấn đề thời gian, cứ từ từ mà tiến.”

Nghe xong những lời này, Hà Duy ngẩn người, sau đó cả tâm lẫn thần đều say: Đây chính là cảm giác được bao nuôi nha! Thiết chưa xót mà!

Đoan Thanh dặn dò một chút rồi đi ngay, Hà Duy lo lắng Lăng Vân Dực, song chẳng dám trở lại ngay, chỉ đành tập trung lật xem công pháp, vừa đọc liền mê mẩn.

Cậu nhớ thuốc gia tăng còn ngót nghét một tháng, nếu hiện tại tu luyện, hiệu quả sẽ tăng gấp ba, hơn nữa còn tại nơi thiên thời địa lợi như vậy, không chừng sẽ có đột phá lớn!

Nhưng mà... cậu đâu thể bỏ Lăng Vân Dực một mình, thử nghĩ Lăng Vân Dực tỉnh lại từ nhập định, phát hiện cậu hóa thành xác không hồn.

Mợ nó, thể nào tim cũng ghen tới chết!

Phải về thôi! Nhất quyết không được hại người ta!

Song... cậu trộm ngó xuống dưới, cách một màn sương chẳng trông thấy cái gì, hiển nhiên không biết Đoan Thanh ở đâu.

Sau khi cậu lỵ hồn, liệu Đoan Thanh có tới xem cậu, tiếp theo gọi cậu về không?

Dẫu hiện giờ Đoan Thanh đang hiểu lầm cậu mắc chứng “mất hồn” gì đó, nhưng Hà Duy rất biết người biết ta, chỉ số thông minh của cậu chỉ bằng người thường, khó mà nhìn ra Đoan Thanh thực sự tưởng vậy hay đang giả vờ, thế nên... cậu sợ bí mật nhỏ của mình bị phát giác.

Đang nghĩ lại đột nhiên tỉnh ngộ, thực ra mình nghĩ hơi nhiều thì phải? Dù Đoan Thanh đa trí như yêu quái, nhưng dễ gì đoán ra cậu có hệ thống? Chung quy cũng quá khác với thế giới quan hiện tại, hẳn càng không thể biết cậu lỵ hồn đi làm nhiệm vụ.

Đành rằng hẳn hoài nghi, nhưng dưới tình huống thiếu chứng cứ thì cũng bó tay thôi.

Đương nhiên, Hà Duy cũng biết cậu tìm một đồng lý do lý trấu cũng chỉ bởi không nỡ bỏ mặc Lăng Vân Dực.

Một khi đã vậy, dứt khoát ngừng nghĩ nhiều, đi vùng đất Thẩm Phán thôi!

Đang tính gọi ra hệ thống, Hà Duy lại thoáng nhìn mấy công pháp kia, một ý niệm kỳ diệu không khỏi ulla lên.

Tuy bảo hồn phách lập thể, nhưng thân xác vẫn ở đây, nếu... Hà Duy to gan nghĩ, nhập định rồi mới thoát khỏi thân xác, liệu có thể tự động tu luyện không?

Vả lại, sau khi nhập định sẽ vong ngã, nếu không tra xét kỹ, đoán chừng cũng khó nhận ra có lỵ hồn hay không.

Tuy nhiên, còn một vấn đề nữa... nhập định thì chính mình sẽ vong ngã, làm cách nào gọi ra hệ thống?

Ý tưởng khá, nhưng thực thi không được cũng toi công.

Hà Duy thở dài, đành gọi hệ thống ra, coi thử tình trạng cột nhiệm vụ xem có nút truyền tống gì không.

Vừa xem liền vui vẻ, đúng là có thời gian đếm ngược tự động truyền tống, nếu cậu có thể nhập định trong vòng nửa giờ, há chẳng phải hệ thống sẽ tự truyền tống sao?

Ai quan tâm nó có làm hay không, cứ thử đã!

Hà Duy không lưỡng lự nữa, bắt đầu nghiêm túc lật xem công pháp.

Bộ công pháp này là đấu thuật thủy linh chuyên tu, tu luyện có thể bồi bổ đầy đủ cho Đấu Linh hệ thủy. Thực ra Hà Duy rất buồn bực, vì quái gì cái áo ngủ rách rưới của cậu lại hệ thủy? Có thấy dấu hiệu nào đâu? Với lại, cậu nhớ rõ lúc còn ở Thanh Mông Viên, lần đầu cậu dẫn linh nhập thể không phân màu sắc,

linh khí đủ màu được hấp thu toàn bộ, chẳng những không bài xích chút nào, mà còn hút nhanh thần tốc. Cũng chính bởi không cần phân biệt màu sắc linh khí, cậu mới tăng lên kỳ thức tỉnh cấp ba nhanh như vậy.

Chẳng qua không ngờ từ khi bị Trúc Uyên làm bị thương nặng, Đấu Linh lại bắt đầu giở quẻ, biến thành chỉ hấp thu thủy linh.

Suy cho cùng, kiến thức của Hà Duy vẫn quá ít, không cách nào phân tích nguyên do trong đó. Hơn nữa, chỉ hấp thu được thủy linh cũng tốt, thủy linh ở đây rất sung túc, gần như đầy tràn, muốn hút thể nào thì hút thể ấy, thành ra cũng không quan trọng.

Hà Duy thôi nghĩ miên man, học thuộc công pháp xong liền ngồi xếp bằng nhập định.

Kỳ thức tỉnh cấp năm đã bước vào giai đoạn dò linh, dò linh khác với dẫn linh, dẫn linh là hấp thu linh lực vào cơ thể, còn dò linh là linh lực lưu chuyển làm quen cơ thể nhằm biết cách tiến vào Đấu Linh và làm sao phóng thích khỏi Đấu Linh, phóng thích rồi thì thi triển thông qua thân thể thế nào... Cho nên nói, giai đoạn này có thể tu luyện linh kỹ, nhưng Đấu Linh không hề biến hóa, chỉ tu luyện linh kỹ căn bản nhất, kỹ xảo mà cơ hồ mỗi người trong toàn đại lục đều có thể tu tập, chẳng có gì đặc sắc, tất nhiên cũng chẳng có sức chiến đấu.

Hà Duy căn cứ vào phần mở đầu công pháp, nghiêm túc phân tích, tiếp xúc, trong lúc bất giác, không ngờ đã dễ dàng nhập định.

Cảnh giới vong ngã, linh lực bốn phía, đang chuyên tâm nghiên cứu thì một đợt lôi kéo đột ngột tập kích, cậu đã hồn phách ly thể.

Đoan Thanh đang nhắm mắt tại linh tuyến thoát cái mở to mắt, hần bay lên trời, chớp mắt đã đến hang động phía trên linh tuyến, song lực lượng không gian mới rồi đã biến mất.

Hần nhúu mày nhìn sang Hà Duy, thấy cậu không ngờ đã nhập định dò linh, liền thoáng thở phào, quan sát kỹ càng một lát mới hạ xuống linh tuyến.

Ngân phát trường bào chảy xuôi từ trên cao, lững lờ trôi trên mặt nước như đóa sen trắng nở rộ giữa suối nước biếc xanh, tinh khiết trong veo, lộng lẫy tỏa sáng. Nhưng trên sắc trắng thuần khiết bỗng xuất hiện một vệt đen thẫm, từ trán Đoan Thanh, một ngọn lửa màu đen chậm rãi bùng cháy, điểm tô trên sắc trắng lại càng hiển lộ khí tức quý mị mỏng manh.

Hà Duy quả là đi gấp gáp, về cũng gấp gáp.

Bất ngờ quay lại thân hình thô trắng thật có chút hốt hoảng.

Vì đi không lâu nên nơi này vẫn tối đen, cậu dè dặt ngẩng đầu, tức khắc chạm mắt với Lăng Vân Dục.

Hà Duy thâm kinh hãi, bị... bị phát hiện rồi ư?

Lăng Vân Dục đã đứng dậy, hần xua kết giới bảo hộ, kéo Hà Duy vào lòng.

Hà Duy bình tĩnh hỏi dò: “Sao... sao thế?”

Lăng Vân Dục nhìn cậu, đôi mắt đen xinh đẹp thoáng hiện tia nghi hoặc, “Ban nãy ta có cảm giác người không ở đây.”

Hà Duy hít sâu một hơi, nhanh chóng vượt lòng hần: “Đâu có! Ác mộng ấy mà, tỉnh ngay thôi.”

“Ừ.” Lăng Vân Dục chưa chịu buông cậu, “Ngủ đi, ta ở trong này.”

Hà Duy , bị hần ôm như vậy thì... ngủ kiểu gì? Mắt tự nhiên chết được!

Lăng Vân Dục lại chẳng hề có ý thả ra, thấy Hà Duy chưa ngủ lại hỏi thăm: “Không muốn ngủ à?”

Hà Duy lắc đầu, có điều chưa lắc xong, Lăng Vân Dục đã cúi xuống chạm môi cậu.

Toàn thân Hà Duy cứng đờ.

Cứng đờ cũng vô dụng, tư thế hiện tại rất thích hợp hôn môi, Lăng Vân Dực dễ dàng tách khớp hàm cậu, cực lực kiềm nén cảm xúc dần dần tràn ra. Hôn khấn thiết như sợ sẽ mất đi lần nữa, đòi hỏi cuồng nhiệt khiến cả sơn động trở nên nóng bỏng.

Đêm khuya vắng người, cô nam quả... bán nữ, còn hôn hít kịch liệt, trong lòng Hà Duy khê lộp bộp, nhất thời sợ hãi. Nhân lúc thở dốc, Hà Duy cuống quýt bảo: “Ngủ đi! Ta muốn ngủ!”

Lăng Vân Dực nhìn cậu, trong bóng đêm, đôi mắt đen hiện tia lửa nóng, song hắn vẫn điềm tĩnh nói: “Được, ngủ đi.”

Hà Duy hết dám nhúc nhích, nhưng cũng không dám đưa ra ý kiến khác, chỉ đành giữ nguyên tư thế bị Lăng Vân Dực áp trong lòng.

Buộc mình nhắm mắt, Hà Duy vốn tưởng kiểu gì cũng mất ngủ, ai dè lại mơ mơ màng màng thiếp đi.

Nhưng cậu nào biết, Lăng Vân Dực cứ vậy mở to mắt nhìn cậu đến hừng đông.

Một đêm ngon giấc bất ngờ, tuy ban đêm và ban ngày ở đây chênh lệch không lớn, song ban ngày không bị huyết vũ uy hiếp tốt hơn chút.

Sau khi thức giấc, Hà Duy phát hiện Lăng Vân Dực đã tỉnh, hai người rửa ráy đơn giản một phen, Hà Duy ăn xong bữa sáng, bảy giờ mới chuẩn bị xuất phát.

Lăng Vân Dực vô cùng quen thuộc lộ trình, chẳng lâu sau đã tới thành bang duy nhất tại đây, thành Song Tử.

Tu La tộc và Huyết tộc đều là chủng tộc tùy tiện, trong hoàn cảnh không có pháp luật, cãi vã và quyết đấu đầu đầu cũng phát sinh, họ chưa vào cổng thành đã chứng kiến một sự kiện đổ máu.

Lý do không thể tra, nguyên nhân không thể xét, kết quả là cổng thành Song Tử có thêm mười mấy xác chết.

Chẳng ai tỏ ra ngạc nhiên với điều này, vẫn đi vào cổng thành như thường lệ, trái lại có mấy Huyết tộc cấp thấp lùn tịt tràn ra hút sạch máu xem như còn nóng trên các thi thể.

Những cái xác cạn máu trông càng khó coi, nhăn nhoe, khô quắt, còn bắt đầu bốc mùi hôi.

Bảy giờ có mấy người qua đường bất mãn hô: “Mẹ kiếp, hút xong máu không biết tiện tay dọn hết rác rưởi à?”

Những Huyết tộc thấp bé cười nhạo: “Lo việc không đâu!”

“Muốn chết hả!” Người qua đường tính khí táo bạo, lập tức làm loạn. Mấy Huyết tộc cũng không lùi bước, mới uống no máu nên tinh thần đang phấn chấn, bèn xông lên như ong vỡ tổ, thế là một cuộc chiến sống còn lại diễn ra.

Hậu quả... trước cửa thành chất thêm năm sáu thi thể.

Miệng Hà Duy giật giật, thiết nhìn hết nỗi, đây mẹ nó là cái nơi chết tiệt gì vậy!

Dọc đường đi liên tục thổ tào, hai người vào cổng thành rồi, lại xuất hiện kẻ không có mắt tới gây sự.

Là một nam tử trung niên cao lớn, người nom cũng ra hình ra dạng, nhưng đáy mắt đầy vẻ *** dật.

“Ê nhóc con, cô nàng của ngươi không tồi đâu, bao nhiêu tiền? Đại gia mua...”

Gã chưa dứt lời, Lăng Vân Dực đã rút kiếm khỏi vỏ, trực tiếp chém bay đầu gã.

Máu văng bốn phía, Hà Duy hít khí lạnh, tim đập thành thịch.

Cậu không thể nào thích ứng... nơi này thật khiến người ta khó chịu.

Phải mau chóng tìm được vật kia để họ có thể rời đi sớm hơn.

Trong lòng cấp bách, đầu Hà Duy cũng xoay chuyển nhanh hơn, cậu nghiêm túc nghĩ tới vị trí vật kia và mơ hồ định được phương hướng. Chẳng qua thành bang hiện nay rất phồn vinh, hoàn toàn khác phé tích trong truyện, cậu chẳng cách nào xác định rõ hướng đi.

Đang cân nhắc thì chợt nhớ đến pho tượng cự long hai đầu, công trình ấy tương đối nổi bật, nếu lấy chỗ đó làm tọa độ, hẳn có thể phân biệt phương hướng tốt hơn!

“Lăng Vân Dực, chúng ta tới chỗ tượng cự long trước đi.”

“Được.” Lăng Vân Dực từng đến đây, mà đã gặp qua là nhớ mãi, lúc này bèn phân rõ phương hướng, rồi tiến nhanh về trước.

Dù trong thành Song Tử giết chóc liên miên, nhưng tóm lại cũng là thành bang, vẫn có Tu La tộc cấp cao trấn áp, vì vậy nơi đây chẳng những có vài nhà ở thô sơ, mà còn có điểm giao dịch hết sức phồn thịnh.

Hà Duy với Lăng Vân Dực đều không xu dính túi, dĩ nhiên đâu cần tới điểm giao dịch.

Chỉ là trước khi đến quảng trường cự long phải đi qua điểm giao dịch.

Cứ tưởng sẽ mất nhìn thẳng đi luôn, dè đâu Hà Duy chợt giật mình, một cảm giác khó nói dâng lên. Cậu vội quay đầu, bắt gặp một hạt châu xanh biếc long lanh trong suốt.

Đó là cái gì? Hà Duy chưa từng gặp qua, trong ký ức cũng căn bản không tồn tại thứ này, nhưng cậu có cảm giác rất mãnh liệt, cảm giác cực quái lạ, rằng thứ ấy chắc chắn rất ngon.

Về khác thường của cậu không giấu được Lăng Vân Dực, “Sao vậy?”

Hà Duy cường chế xúc cảm trong lòng, cố gắng dời tầm mắt, “Không... không có gì” Tuy bảo vậy, song bước chân lại như tự di chuyển, vô thức đi qua.

Chủ quầy là một ông già mặt mũi nhăn nheo, ông ta liếc Hà Duy: “Cô nương, cô muốn mua những Mộc Linh châu này sao?”

Mộc Linh châu? Hồn đan của Mộc tộc?

Hà Duy thực sự không hiểu tại sao mình hứng thú với thứ đó. Cậu là thể chất thủy linh cơ mà?

Đang buồn bực, ông già kia lại cầm một hạt Mộc Linh châu đặt vào tay Hà Duy: “Xem đi, toàn hạt châu nồng độ cực cao cả, rất hữu ích với tu vi.”

Hà Duy toan khước từ, ai ngờ hạt châu cứ như nện đưng lửa mà dần dần hòa tan!

Không chỉ hòa tan, mà còn bị tay cậu thông thả hấp thu bằng tốc độ mắt thường khó thấy.

Hà Duy kinh ngạc quá đỗi, chuyện gì thế này? Lòng quả thực ngập tràn nghi ngờ, nhưng tiếp theo lại cảm nhận rõ nhiệt độ trong lòng bàn tay kích thẳng đến tim, nháy mắt sau đó, một dòng nhiệt nóng bỏng bỗng bùng cuộn cuộn trong ngực.

Hà Duy nhin không được cong người lên, Lăng Vân Dực ôm lấy cậu.

Nhưng chậm rồi.

Mùi hương ngọt ngào lạ lùng cấp tốc khuếch tán, thoáng cái phủ kín điểm giao dịch.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Thành Song Tử là một trong tứ đại chủ thành của vùng đất Thảm Phán, trình độ phát triển chưa phải lớn nhất, nhưng tuyệt đối không nhỏ.

Nhất là điểm giao dịch, lượng người lại càng đông đúc, tập trung sinh linh từ đủ mọi chủng tộc, náo nhiệt vô cùng.

Vốn dĩ Lăng Vân Dực và Hà Duy xuất hiện tại đây cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Tuy vùng đất Thẩm Phán đa phần là Tu La tộc với Huyết tộc, nhưng ba tộc lớn ở Trung Đình sinh sản quá nhanh dẫn đến nhân khẩu tăng mạnh, cuối cùng lưu lạc tới vùng đất Thẩm Phán cũng không phải chuyện hiếm.

Đặc biệt, tính tình của Nhân tộc và Yêu tộc của Trung Đình lại càng sớm nằng chiều mưa, yêu thích ma tu quỷ tu cũng chẳng ít. Song, nếu quang minh chính đại tu luyện những công pháp đường ngang ngõ tắt ấy tại Trung Đình thì sẽ bị nhân sĩ chính nghĩa thảo phạt. Nhưng tại một nơi mà mắt nhìn không cách nào đánh giá như vùng đất Thẩm Phán, có thể thích gì làm nấy.

Đương nhiên... không tu ra thành quả thì chết trước một bước cũng chẳng ít.

Thế nên, trước khi xảy ra dị biến, đa số dân chúng bắt gặp hai Nhân tộc đang hành tẩu đều động chút tâm tư méo mó, nhưng cũng không mấy chú ý.

Nhưng, hiện tại thì khác.

Hà Duy ù ù cạc cạc hấp thu Mộc Linh châu, ông già tận mắt chứng kiến hàng hóa của mình bị sử dụng phi pháp, sắc mặt liền khó coi, có thể đứng bán ở đây đều nắm pháp thuật trong người, bằng không đã sớm bị cướp!

Ông già toan gây khó dễ, bỗng thấy trước ngực thiếu nữ xinh đẹp quanh quẩn lục quang, sau đó bộc phát một hương thơm mê người.

Mùi hương khó tả như mang theo móc câu, nháy mắt chui vào xoang mũi, lại hung hăng câu lấy trái tim, kích phát dục vọng tại nơi sâu thẳm nhất lòng người, đủ khiến người ta phát cuồng ngay tức khắc!

Hương thơm khuếch tán cực nhanh, điểm giao dịch rộng lớn phút chốc trở nên an tĩnh.

Âm thanh hỗn tạp, tiếng rao hàng, tiếng cò kè mặc cả... đều bật tắt, tất cả đồng loạt dừng động tác trên tay, bọn họ mất khống chế quay đầu, tiếp theo nhìn thẳng vào thiếu nữ xinh đẹp mặc váy trắng.

Vài Huyết tộc tu vi thấp có khuynh hướng kháng không nổi bản năng, gào chói tai lao đến, nhưng móng nhọn chưa kịp vươn ra đã bị một kiếm khí sắc bén đột ngột đâm trúng, kể đó hóa thành bãi máu nhão.

Lăng Vân Dực té ra Đấu Linh, một tay hấn cầm kiếm, tay còn lại ôm chặt Hà Duy.

Kỳ thực... hấn là kẻ khó khắc chế nhất.

Hấn tiếp cận quá gần, áp sát quá chặt chẽ, hương thơm như cổ độc chí mạng đánh trúng trái tim trong chớp mắt. Theo dây thần kinh, khát vọng nơi đáy lòng bị phóng đại vô hạn và đi thẳng vào đại não, điên cuồng loại bỏ lý trí và sự kiềm chế ra khỏi não, chỉ chừa lại dục vọng mãnh liệt.

Muốn hoàn toàn có được cậu, chiếm hữu cậu triệt để!

Thế nhưng, không thể được.

Lăng Vân Dực híp mắt quét qua bốn phía.

Thấy những kẻ kia mặt đầy si mê, trong đầu hấn phừng phừng lửa giận, tròng mắt đen sâu thẳm khôn cùng, môi mỏng nhếch lên, bất ngờ tỉnh táo lại.

Hà Duy là của hấn, chỉ có thể là của hấn, đừng kẻ nào mong vọng tưởng!

Dục vọng độc chiếm mạnh mẽ áp đảo khát vọng, hấn hưởng thụ mùi hương thơm ngọt, nhưng vẫn giữ vững được tâm thần.

Lăng Vân Dực quan sát người chung quanh, nhìn từng ánh mắt đang dán chặt vào Hà Duy, từng sắc mặt nhuốm đầy dục vọng... Tất thấy đều thẳng thừng chọc giận hấn, cảm xúc âm u dưới đáy lòng bất chợt bùng nổ, hấn cầm kiếm đứng yên, Hung Kiếm Huyết Tàn vì sắp được liếm máu tươi mà phát ra tiếng kêu vui thích.

Hà Duy chẳng hay biết mọi việc xung quanh, cậu hoàn toàn đắm chìm trong dị biến vừa rồi.

Mộc Linh châu dung nhập cơ thể cậu, sau một đợt nóng rực trên ngực, kế tiếp lại là đau đớn tê tâm liệt phế!

Cảm giác như vậy nào phải lần đầu, Trúc Uyên cho cậu một lần, lần này đã là lần thứ hai.

Nhưng vì sao lại phát sinh bất ngờ thế? Chỉ là một Mộc Linh châu thôi mà, có gì lại bị cậu dễ dàng hấp thu dưới tình huống chưa dẫn linh?

Dù là Mộc tộc tư chất tốt nhất, lực tương tác cũng chưa tới mức này đâu!

Hà Duy căn bản không thể suy xét, cậu từng chịu đau thế này một lần, vì vậy biết rõ sẽ thống khổ cỡ nào. Cũng chính vì biết mới sinh lòng khiếp đảm, mới biết sợ hãi. Thực sự không muốn gặp lại đâu, không muốn!

Nhưng vô phương đình chỉ, ngay cả tiếng hét thảm thiết cũng chẳng phát ra nổi, chỗ trái tim như có cái gì đó đang duỗi ra ngoài, khu vực mềm mại nhất bị kích thích kịch liệt, đau đớn chỉ thêm cuồng bạo gấp bội!

Rốt cuộc là thứ gì... rốt cuộc muốn đau tới khi nào!

Đang liều mạng chống chọi, bỗng một đợt lạnh lẽo dâng lên, Hà Duy như có chút quen thuộc, tựa hồ là lực lượng thủy linh... Cậu hấp thu không ít thủy linh, nhưng chẳng biết chúng chạy hết đi đâu, sao lúc này lại chui ra?

Hà Duy kinh ngạc, rồi từ từ phát hiện thủy linh có tác dụng trấn an, chúng quay quanh tim cậu, lưu động không ngừng, dần dà kiềm hãm cơn đau khủng khiếp.

Hà Duy hết sức mừng rỡ, thoải mái muốn hoan hô.

Đau nhức chậm rãi ngừng lại, tinh thần Hà Duy cũng thông thả quay về vị trí cũ, cậu còn chưa mở mắt đã bị mùi máu khắp nơi làm nhú mảy.

Vừa mở mắt liền sợ hết hồn.

Toàn bộ điểm giao dịch đã biến thành địa ngục Tu La!

Dẫu đã thấy nhiều máu tanh, song Hà Duy chưa từng gặp qua địa ngục máu nóng hồi tươi sống, thậm chí còn bốc hơi nóng mỏng manh như thế!

Cậu cơ hồ không dám thở, sợ hô hấp sẽ bị mùi máu tanh nồng nặc xông tới phát ói...

Nơi này làm sao vậy?

Ban nãy rõ ràng vẫn là điểm giao dịch có chút huyền ảo, sao thoáng cái đã thành lò sát sinh!

Trong lòng Hà Duy khê động, cậu hơi ngược đầu, thấy được Lăng Vân Dực, gương mặt tuần tú đã đầm màu giết chóc, tĩnh mạch và cuồng dại đan xen trong đôi mắt đen, cảm xúc cổ chấp khiến người ta sợ hãi.

Hà Duy hơi sợ, lúc này lại có kẻ đã tàn sát đồ mắt sắp lên, thoát nhìn là một Yêu tộc, Đẩu Linh của gã là một cự hổ hung mãnh, nó giương móng nhọn lao tới, dấy lên từng đợt cuồng phong đáng sợ.

Lăng Vân Dực giơ cao Huyết Tàn, sau một tiếng niệm, trường kiếm màu đỏ huyền hóa ra hai hư ảnh, ba trường kiếm rung chuyển trời đất, nhắm chuẩn xác vào mi tâm và hai bên vai cự hổ, vì quá mức sắc nhọn nên trực tiếp xuyên thẳng qua, nháy mắt miểu sát Yêu tộc.

Hà Duy kinh hãi trước tốc độ trưởng thành của Lăng Vân Dực, đồng thời cũng bị không khí chém giết thâm xung quanh dọa sợ.

Tuy tử thương vô số, nhưng chẳng rõ vì sao, tất cả mọi người trong điểm giao dịch như thể phát điên mà xông về phía họ.

Là một trong số chủ thành, thành Song Tử vốn đông cao thủ, dù Lăng Vân Dực năng lực phi phàm, thậm chí đạt tới cảnh giới của Trúc Uyên, e rằng cũng đâu không lại kẻ địch như lũ mãnh thú thế này!

Không được, không thể kéo dài như vậy nữa.

Hà Duy hít sâu một hơi, vội bảo: “Đi! Chúng ta đi thôi! Tới chỗ pho tượng cự long!”

Dứt lời, Hà Duy chưa kịp di chuyển bước nào đã mất kiểm soát mà cúi xuống. Chết tiệt! Cơn đau lại xộc tới rồi!

Hà Duy nén tiếng rên rĩ, cố gắng kêu gọi thủy linh đến bình phục cơn đau. Nhưng lần này, thủy linh không hiệu nghiệm, ngay giữa trái tim cậu, thủy linh xanh lam và mộc linh xanh lá đang dây dưa, bắt đầu thôn phệ lẫn nhau!

Chết mất thôi! Mạng già sắp tiêu tùng rồi!

Chẳng thể trấn áp đau đớn, ngược lại do thủy linh quay cuồng, thứ gì đó cũng dần dần sống lại.

Trong đầu Hà Duy dâng trào một linh cảm bất hảo, cậu cảm thấy... rất không xong, rất không xong.

Phải rời khỏi nơi này trước, nhất định phải rời đi, Hà Duy kiềm nén thống khổ gần như muốn đập nát trái tim, rồi gian nan nói với Lăng Vân Dực: “Làm ơn, làm ơn mang ta ra khỏi chỗ này trước.”

Giọng cậu rất khê, bởi âm thanh tinh tế mà có vẻ càng thêm mềm mại. Lăng Vân Dực chợt ngẩn ngơ, lập tức cúi đầu nhìn cậu, sau đó đôi mắt đen khôi phục chút ít tỉnh táo, hần ôm ghì Hà Duy, kiểm lòng không đậu hôn môi cậu: “Đừng sợ, Hà Duy, có ta ở đây, không ai cướp ngươi đi được.”

Lời này như nói cho Hà Duy nghe, càng giống để chính hắn nghe.

Hà Duy đâu nghe rõ hắn nói gì, chỉ miễn cưỡng mở miệng: “Đi, đi mau lên! Tượng cự long...”

Lăng Vân Dực đã ngự kiếm phi hành, trong lúc bay nhanh như chớp, chỉ nghe giọng Hà Duy suy yếu đi thường, “Cự long hai đầu, bằng hỏa lương trọng, bên móng phải của hỏa long, đi về trước ba ngàn mét, trong rừng ảnh lan có một địa cung, vào trong đó, chúng ta phải vào đó!”

Ở đó có Kỳ Lân đan tính nóng tẩm bổ Hung Kiếm Huyết Tàn, giúp Lăng Vân Dực gia tăng rất nhiều cảnh giới tu vi, chỉ cần đạt được sức mạnh kia, bọn họ có thể thoát khỏi nơi này ngay!

Hà Duy quả thực thốt không ra lời, thủy linh và mộc linh đấu xé nhau, đau đớn thấu xương khiến ý thức cậu bắt đầu rối loạn.

Làm sao đây! Phải thế nào mới dừng lại được!

Tại sao bọn mi phải thôn phệ lẫn nhau! Tại sao tranh đấu trong cơ thể ta!

Các người... rốt cuộc muốn gì!

Rống giận phát ra từ nội tâm bao hàm không cam tâm mãnh liệt và nghị lực bất phục, Hà Duy cuối cùng cũng nhịn hết nổi, cậu túm chặt cánh tay Lăng Vân Dực, cúi kính nghị: Muốn tranh chứ gì, muốn cướp chứ gì, ta đây đểch cho bọn mi chút dư thừa nào hết!

Cậu cắn chặt môi, nỗ lực chống lại cơn đau, ráng sức ngẩng đầu, trịnh trọng dặn dò: “Đồng ý với ta, không được ngừng, dù thế nào cũng không được ngừng, nhất định phải đuổi tới đó.”

Lăng Vân Dực nhìn cậu, thấp giọng hứa hẹn: “Được.”

Chữ này vừa dứt, Hà Duy bỗng hôn hần, Lăng Vân Dực sững sốt, nhưng lập tức thấy vẻ nghiêm trọng trong mắt Hà Duy. Đồng tử hần hơi lóe, ra sức giữ chặt eo cậu, giúp tư thế cậu càng thêm thoải mái.

Mắt Hà Duy hàm chứa cảm kích, nhưng nháy mắt sau đó đã bị đau nhức trong ngực làm choáng váng, đáng chết, cậu dứt khoát phải chinh chết chúng nó!

Tức khức mở hệ thống, Hà Duy chẳng chút do dự phóng thuật trị liệu sơ cấp.

Quả nhiên, sau khi kỹ năng được vận dụng, mấy linh khí chết bầm bất kể là thủy linh hay mộc linh đều bị dồn tới bụng cậu.

Có tác dụng thật rồi!

Thuật trị liệu sơ cấp vốn là kỹ năng cực độ tiêu hao linh khí, giờ cậu thông qua kỹ năng này tập hợp toàn bộ linh khí đang đấu đá trong cơ thể để độ hết cho Lăng Vân Dực.

Cứ như vậy, cậu có thể giúp Lăng Vân Dực khôi phục linh lực, ngoài ra còn khiến thứ chết giẫm kia chịu yên tĩnh, một công đôi việc cơ sao không làm!

Hà Duy cố sức tiêu hao linh khí, lượng dự trữ trong người chẳng mấy chốc đã tiêu hết, thủy linh trong trái tim bị bắt tiêu hao thì bắt đầu kiểm lại, tổ thái độ hành quân lặng lẽ không tranh không đoạt. Hà Duy hừ lạnh, chuyển mũi nhọn sang mộc linh, tên này lại chẳng biết trời cao đất rộng, vẫn mưu toan phản kháng. Hà Duy lôi kéo chúng, chúng còn muốn giãy giụa, tiếc rằng vẫn đánh không lại lực trút như thác đổ, bị bắt chảy xuôi ra ngoài.

Dau nhức nơi ngực rót cuộc giảm bớt, Hà Duy thở dài nhẹ nhõm, đồng thời cũng ngắt đi.

Chẳng qua cậu đâu biết rằng dưới lớp sa y màu trắng, một đóa hoa hồng nhạt đang thông thả nở rộ trước ngực cậu, cánh hoa mượt mà, yêu kiều khả ái, đáng vẻ nở bung từng chút một quyến rũ đến cực điểm.

Hà Duy lanh trí lợi dụng thuật trị liệu để phân tán mộc linh xung đột khắp nơi, nhưng thực ra đã chậm, ngay phút giây mộc linh nhập thể, tà linh Mộc tộc liền được tẩm bổ, chỉ một giọt mộc linh cũng đủ giúp nó đậm rề nẩy mầm. Đóa hoa hoàn toàn nở rộ cũng chính là thời điểm nó triệt để thức tỉnh.

Hà Duy không biết điều đó, cũng sẽ không vạch áo nhìn ngực mình vào lúc này, do đó bọn họ vẫn cuống cuống phi như bay đến rừng ảnh lan.

Nhờ được độ linh, thuật ngự kiếm của Lăng Vân Dực càng trở nên thần tốc, chỉ trông như một luồng sao băng xẹt qua thành.

Tuy nhiên, bọn họ gây nên sóng gió động trời trong thành Song Tử.

Cuộc chiến ở điểm giao dịch nhoáng cái truyền khắp toàn thành, thiếu nữ ngon miệng cùng thanh niên Nhân tộc sở hữu Đấu Linh vàng kim đều kích thích dã tính của dân thành.

Huyết tộc khát máu, món ngon như thế, chỉ nghe miêu tả thôi cũng khơi gợi xúc động nguyên thủy nhất. Tu La tộc thích linh, Đấu Linh vàng kim cực kỳ thừa thớt tại đại lục Đấu Linh, nếu đoạt được thì sẽ thu vào lực lượng hùng mạnh tới cỡ nào chứ!

Cho nên nói, lúc tin tức này bùng nổ, cả thành thị đều chấn động.

Gần như tất cả đều bắt đầu truy đuổi bọn họ điên cuồng.

Khi Hà Duy hòa hoãn xong tinh thần, Lăng Vân Dực đã tìm được địa cung.

Mất thấy chỗ này giống hệt trong truyện mô tả, Hà Duy thở phào, tốt quá... không bị lừa!

Chả quan tâm đằng sau có truy binh không, Hà Duy vội dặn Lăng Vân Dực: “Nhất thiết đừng buông tay ta, trong đây có ba ảo cảnh, bất kể nhìn thấy, nghe thấy cái gì cũng chớ tin, toàn giả cả thôi. Hơn nữa không được do dự, phải liên tục đi thẳng về phía trước, chỉ cần không nghi hoặc là có thể thuận lợi băng qua!”

Đại lục Đấu Linh vốn biến ảo muôn trùng, tầng tầng lớp lớp kỳ cảnh, nhất là địa phương giấu trân bảo càng có đủ loại kỳ quan mê trận. Lăng Vân Dực cũng từng đụng ảo cảnh, vì vậy chẳng lấy làm lạ, hẩn nhìn Hà Duy, đáp không chút lưỡng lự: “Được.”

Hà Duy hít sâu một hơi, kéo tay Lăng Vân Dực tiến lên một bước.

Quả thực vừa bước vào, sắc trời liền xoay tròn, dẫu Hà Duy đã chuẩn bị tâm lý nhưng bấy giờ vẫn thấy sợ.

Mặt đất mới rồi còn bốn bề yên tĩnh bỗng biến thành vực sâu vạn trượng, chỉ hơi hướng về trước đã có đá lẫn xuống vách núi, tiếng gió rít gào dưới sườn dốc, âm thanh đá vụn rơi xuống vọng lại. Cảnh tượng rõ mồn một nhường ấy, dù biết là ảo cảnh cũng khó tiến thêm bước nào.

Hên là Lăng Vân Dực phản ứng cực nhanh, hẩn bẻ ngang Hà Duy, dứt khoát sải bước tiến lên.

Trong lòng Hà Duy đột nhiên nhảy dựng, nín chặt áo Lăng Vân Dực. Song cái này đúng là ảo ảnh, Lăng Vân Dực không chớp mắt hướng về trước như tiên nhân bước trên không trung, đạp lên không khí mịt mù, bình an tới bờ bên kia.

Hà Duy khê thở ra, họ vừa đến đối diện, một trận ồn ào chột vang lên, xuất hiện một đám kẻ truy đuổi.

Trước giờ chúng đâu biết nơi này có địa cung, càng không biết trong đó có ảo cảnh.

Nhóm tới trước thấy vách núi đều sừng sốt, nhưng tu vi ai nấy cũng cực cao, đa phần có thể ngự linh bay qua, bèn lập tức té ra Đâu Linh, định vượt qua vách núi.

Ngặt nỗi, khi bọn chúng ngự linh bay đến vách núi, toàn thân liền mất khống chế, trái lại rơi luôn xuống vực.

Ảo cảnh không thể xem là thật, ngự linh bay qua tức tưởng vách núi là thật, tự nhiên sẽ bị huyền ma cắn nuốt...

Hà Duy chứng kiến một đồng người rơi xuống vực, trong lòng quả thực chưa hết sợ.

Nhưng cậu cũng chẳng dám lè mề, đúng lúc lắm, thừa dịp này hất cẳng một lũ mất trí!

Cậu với Lăng Vân Dực nhanh chóng đi tiếp, đi chừng mấy chục mét lại nghênh đón ảo cảnh thứ hai.

Trước khi vào, Hà Duy dặn dò Lăng Vân Dực trước: “Đừng cho là thật, nhất định đừng! Có khả năng người sẽ gặp người quen ở đây, nhưng tuyệt đối không được ra tay hay lên tiếng.”

Lăng Vân Dực hơi ngẩn ra, tay ôm cậu siết chặt hơn, đoạn gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Hai người tiến tới, quanh thân lại xoay tròn, địa cung tối như mực chan chứa ánh nắng tươi đẹp, nhưng dưới ánh dương chói chang lại là một đồng hoang tàn.

Hà Duy hơi hoảng hốt, ở đoạn này trong truyện, Lăng Vân Dực thấy được hồi ức đã qua, những tháng ngày tốt đẹp tại Liên Thiên Tông... Sao giờ lại không phải?

Đang mải nghĩ, quang cảnh trước mắt trở nên sắc nét.

Hà Duy kinh ngạc nhìn, thật chẳng thốt nên lời.

Dưới nắng gắt, trên đồng đỏ nát. Áo đỏ trường dương tùy ý, nam tử mắt đỏ diễm lệ, nốt ruồi yêu dã, hấn nửa quỳ xuống đất, hôn lên mu bàn tay thiếu nữ áo trắng với ánh mắt ngập tràn mê đắm.

Ngực thiếu nữ ướt đầm máu, bởi mặt trời chói chang lên cao nên làn da cô trắng gần như trong suốt, có điều hai mắt trống rỗng, đã sớm vô hỉ vô bi.

Hà Duy hít khí lạnh.

Đây, đây là chuyện gì?

Lê Viêm với cậu... miễn cưỡng xem như cậu đi... trọng điểm là, sao bọn họ có mặt trong ảo cảnh?!

Chưa suy nghĩ xong vấn đề này đã thấy thiếu nữ trong ảo cảnh nhanh chóng rút ra một thanh đoản kiếm, quả quyết đâm vào bụng mình.

Máu tươi tung tóe, hoa máu bùng nổ trên sa y trắng tinh, thân thể thiếu nữ tức khắc vỡ vụn như băng tuyết hòa tan, biến mất vô tung.

Hà Duy phục hồi tinh thần trước, cậu cấp tốc lôi Lăng Vân Dực vẫn chưa nhúc nhích đi tiếp.

Ra khỏi ảo cảnh, Lăng Vân Dực bèn cầm tay cậu, nhìn thẳng vào cậu, kiên định bảo: “Đó là sự thật.”

Hà Duy hiểu ý hần, chỉ chưa biết đáp thế nào.

Lăng Vân Dực ôm trọn cậu vào lòng, cảm xúc hàm chứa trong giọng nói khàn khàn cơ hồ khiến lòng người run rẩy.

“Thật xin lỗi.”

— nếu ta mạnh hơn chút nữa, ngươi sẽ không chết vì ta.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Hà Duy thở dài, bất kể ai vào thời điểm này cũng sẽ kiềm lòng không đậu mà mềm lòng, cậu để mặc Lăng Vân Dực ôm mình, chẳng nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng chờ hấn chỉnh đốn tâm tình.

Tại ảo cảnh cuối cùng, Hà Duy đã không thể chắc chắn nội dung biết trước của mình có chính xác hay không. Chung quy cái trước đã sai, thành ra cậu chẳng cách nào cam đoan liệu nơi này có xuất hiện cảnh tượng giống trong truyện.

Nhưng cậu vẫn nghiêm túc dặn Lăng Vân Dực: “Nhất quyết đừng tin, toàn đồ giả thôi!”

Lăng Vân Dực không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, vẫn gật đầu thật mạnh: “Ừ, ta biết rồi.”

Hai người tiến vào, cảnh tượng đập vào mắt hết sức rối loạn, Hà Duy nhìn ngây ngẩn, đoạn này hình như giống trong truyện.

Hà Duy thấy được một hoang mạc đầy xác chết, một đứa bé trơ trọi ngồi đằng kia, vì cách quá xa nên không nhìn rõ lắm, chỉ mơ hồ nhận ra bóng hình nho nhỏ. Đứa trẻ đi giữa bãi tàn thi và máu tươi, không khiếp đảm cũng không sợ hãi, chỉ ngập tràn hồ hững.

Sau đó, vô số thi quỷ chậm chậm bò dậy, chúng tấn công đứa trẻ một cách hung ác. Dẫu biết rõ là ảo giác, trái tim Hà Duy vẫn nảy lên, nhưng cậu cố ngăn mình nhắm mắt.

Đứa trẻ không trốn, mà có trốn cũng chẳng thoát, thi quỷ xông lên, ngón tay sắc nhọn xuyên qua thân thể đứa trẻ, răng nanh dài mảnh cắn đứt yết hầu, máu đỏ không gọi một tia thương xót nào, ngược lại càng kích thích khứu giác đã sớm chết lặng của chúng.

Càng nhiều thi quỷ ủa lên cắn xé, gặm nuốt.

Hà Duy đi thật nhanh về trước chẳng dám dừng, nhưng sau lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Cậu nhìn thằng bé nhỏ dại bị cắn nuốt, da tróc thịt bong, xương trắng lộ ra, cơ thể nhỏ nhắn biến thành thức ăn của lũ quỷ.

Song Hà Duy biết vẫn chưa chấm dứt.

Sau khi đứa nhỏ hóa thành bộ xương, thi quỷ đều an tĩnh lại. Nhưng tiếp đó, bộ xương nhỏ dần dần mọc ra máu thịt, từng chút từng chút một với tư thái vô cùng thông thả để lần thứ hai trở thành đứa bé kia.

Để rồi... lại thêm một đợt cắn xé...

Hà Duy thực sự không muốn nhìn tiếp nữa, cũng chẳng dám xem, nhưng cậu hết cách rồi, chỉ đành trơ mắt nhìn, trái tim như bị một bàn tay khổng lồ bất ngờ siết chặt, khung cảnh trước mắt khiến cậu đau lòng tột đỉnh.

Thật thống khổ, thật khó mà tưởng tượng nổi, nếu màn này là thật, vậy đứa nhỏ kia rốt cuộc phải chịu đựng bao nhiêu...

Hà Duy đã đọc [Vong Đồ] nên biết tình tiết hiện giờ, nhưng mãi tận khi truyện sắp kết thúc, cậu vẫn chưa rõ ảo giác này đại biểu cho cái gì.

Lăng Vân Dực sinh ra tại Liên Thiên Tông, phụ thân hấn là cường môn đời thứ ba mươi, từ nhỏ đã cầm y ngọc thực, là đứa con cưng của trời lớn lên trong yêu thương bảo bọc. Thế nên, đứa bé này đâu phải hấn.

Nếu không phải hấn, tại sao lại xuất hiện trong ảo cảnh của hấn? Hay... huyễn ma chỉ đơn thuần muốn dụ dỗ Lăng Vân Dực, khiến hấn vì thương xót mà quên mất đây là ảo cảnh?

Hà Duy nghĩ không ra, cậu cho rằng nếu đọc được kết cục sẽ ngộ ra rất nhiều câu đố bí ẩn, nhưng thật đáng tiếc, cậu chưa đọc được...

Nhưng mà... aiz, dẫu chưa biết kết cục, song đã tới thế giới này, còn ở bên Lăng Vân Dực, hấn có thể biết thêm ít chuyện.

Đi thẳng khoảng mấy chục mét, cảnh tượng trước mặt biến mất, Hà Duy khẽ nhú mào, trong lòng lại có dự cảm không rõ.

Hắn nhớ ảo cảnh thứ ba là dài nhất, ít nhất phải đi một khắc, cơ sao... mới đó đã tan rồi?

Đương kinh ngạc, đối diện bỗng nhiên bừng sáng, hoang mạc xác chết âm u được thay bằng cảnh đẹp như tranh của ngày xuân.

Gió xuân mơn man, cỏ thơm um tùm, dưới bầu trời bao la xanh thẳm có thêm dòng suối quanh co, nước róc rách chảy qua bên chân, trôi về nơi xa.

Trong lòng Hà Duy lại kêu lộp bộp, đây vẫn là ảo cảnh!

Tuy nhiên, cảnh tượng bình thường thế này có gì đáng thu hút? Chỉ cần cất bước không ngừng nghỉ là có thể thoải mái ra ngoài, vậy có gì khó?

Hà Duy đang buồn bực chợt cảm giác tay trống rỗng, bàn tay nắm tay cậu đã mất tiêu, Lăng Vân Dực chẳng còn bên cạnh cậu nữa!

Không, không được hoảng hốt, đây là ảo cảnh!

Lăng Vân Dực nhất định đang đứng kế cậu, bọn họ vẫn nắm tay nhau, không thấy hắn là do ảo giác.

Cậu biết, nhưng Lăng Vân Dực biết ư?

Mặt Hà Duy thoát cái tái nhợt.

Một trường kiếm đỏ rực phá không lao đến, cảnh xuân tươi đẹp như một trục cuốn bị cắt đứt, lộ ra một lỗ hổng tan hoang.

Hà Duy quỳnh lên, vội hô: “Lăng Vân Dực! Đây là ảo giác! Đừng tin, ta ở ngay cạnh ngươi, ta không bỏ đi!”

Dứt lời, cậu lập tức bị ôm lấy, Lăng Vân Dực cúi xuống hôn trán cậu, cất giọng khàn khàn: “Ta biết, nhưng ta đã dao động.”

Lòng có nghi ngờ sẽ lưu lại sơ hở, huyễn ma sẽ thừa dịp xâm nhập, chiếm lấy tâm thần.

Lăng Vân Dực tự biết hắn chẳng thể thoát khỏi với tình trạng này, bởi vậy mới dứt khoát phá hư.

Ảo cảnh tồn tại nhờ có huyễn ma thúc đẩy, nếu phá được không gian thì vẫn có thể cởi bỏ ràng buộc.

Chẳng qua nói dễ hơn làm!

Hà Duy đúng là thiên tính vạn tính, lại không ngờ sẽ thua ở đây!

Nhưng đã thế này rồi, nghĩ nhiều cũng vô ích. Cậu hít sâu một hơi, bắt đầu cấp tốc tính toán xem làm cách nào tìm được huyễn ma.

Trong lúc cậu vắt cạn óc, Lăng Vân Dực đã thả cậu ra, môi hắn khẽ mấp máy niệm xong khẩu quyết, thân kiếm Huyết Tàn đỏ thẫm bộc phát hồng mang cường liệt. Hà Duy vừa thấy liền sợ ngây người, địch nhân còn chưa tìm được đâu, sao đã ra đại chiêu!

“Khoan... khoan đã! Ta, chúng ta chưa biết huyễn ma ở đâu mà.”

Hà Duy vội la lên, Lăng Vân Dực lại hơi nhướn mào: “Đất trời còn diệt được, nói gì đến nơi này!”

Nói đoạn, trường kiếm trực chỉ, hồng mang quấn quanh tụ tập như tìm được nơi phát tiết, hùng dũng xuất ra, chém thẳng vào chân trời!

Sau tiếng nổ oanh trời là hồng mang mãnh liệt như mặt trời nổ tung, linh kỹ cường đại chở đầy lực lượng siêu việt, mạnh mẽ xé nát toàn bộ không gian ảo cảnh.

Một tiếng rít vang lên, từng đoàn sương đen phóng tới, chính là những huyễn ma phân tán vì mất đi chỗ dựa.

Không gian vút vút dừng nên bị diệt, huyễn ma há có thể cam tâm, chúng nhìn xoáy vào kẻ thù, giây tiếp theo lại lần lượt biến hóa, mười mấy thiếu nữ mỹ lệ hiện ra trong nháy mắt.

Hà Duy tập trung quan sát, giỏi lắm, mấy huyễn ma chết bầm toàn biến thành mình!

Đệt! Má nó, đúng là mấy quái vật chuyên chui vào tâm lý người ta! Cứ sợ cái gì là cái đó đến!

Nhìn quang cảnh y hệt soi gương thể này, chớ nói Lăng Vân Dực, ngay cả Hà Duy cũng chẳng phân biệt nổi.

Song Hà Duy cấu kinh cắn chặt răng, cũng quá mẹ nó khinh người rồi!

Huyễn ma chết tiệt, tưởng mình là phé vật tay trái gà không chặt thật sao? Tưởng hóa thành bồ mỳ thì khỏi bị đánh hả?

Lăng Vân Dực không đánh tụi bây, bồ cũng đập chết chúng mỳ!

Huyễn ma vốn yếu ớt, dù Hà Duy mới kỳ thức tỉnh cấp năm, Đấu Linh chưa biến hình, nhưng cậu học được không ít linh kỹ căn bản, bấy giờ liền niệm khẩu quyết, một luồng sáng lạnh giá bay vút qua, nhoáng cái miểu sát một hư ảnh.

Cậu vừa ra tay, Lăng Vân Dực liền cử động, trường kiếm vung lên, mười mấy tên Hà Duy còn lại tức thì bả như cám.

Đến đây... huyễn ma triệt để tiêu tán.

Hà Duy vừa thả lỏng một hơi, lại chợt nhớ ra một sự kiện.

Chưa đợi cậu lên tiếng, Lăng Vân Dực đã ôm cậu chạy như bay, Hà Duy ngoảnh lại, thảo nê mã lập tức chạy rần rần...

*thảo nê mã: đồng âm với “thao nhĩ mục” aka “f*ck ur mom”

Huyễn ma chết, tất cả ảo cảnh được giải trừ, một đám ác đồ như lang tự hổ cũng thoát khỏi quần thú!

Cũng may đa phần đều bị vây trong ảo cảnh đầu tiên, còn cách Hà Duy và Lăng Vân Dực khá xa, hơn nữa vì lối đi quá hẹp nên chen thành một cục, các vị ở đây lại chẳng một ai lương thiện, người đoạt chỗ của ta, ta cản đường người, trong lúc xô đẩy ầm ĩ đã bắt đầu động đao kiếm.

Vừa xuất hiện đổ máu, hiệu quả liền tăng gấp đôi, địa cung chật hẹp nhất thời rối tinh rối mù.

Hà Duy cũng chẳng sót ruột, dầu sao đã vượt qua ảo cảnh, trong địa cung lại không có tai họa, Kỳ Lân đan tính hỏa lấy đến tay dễ như bỡn. Chờ khi nắm được bảo vật, cậu với Lăng Vân Dực tức khắc tháo chạy tìm đường sống, ai quan tâm bọn chúng gây sự đánh nhau!

Không chần chờ nữa, khi đến điểm cuối địa cung, Hà Duy trực tiếp nhảy xuống chạy chậm qua.

Tuy cái tên Kỳ Lân đan nghe như một viên thuốc tròn vo, nhưng theo [Vong Đồ], thứ này hình vuông, lớn cỡ bàn tay, đỏ như lửa, lóng lánh trong suốt.

Hà Duy lật tung mọi hốc tối trong địa cung, vớ vét được vài túi càn khôn và một đồng bảo thạch hình thù kỳ quái, nhưng vẫn chưa tìm được Kỳ Lân đan.

Hồi lâu sau, Lăng Vân Dực cầm một thứ đi tới: “Cái này à?”

Hà Duy mới thấy đã được ra.

Hình vuông, lớn cỡ bàn tay, lóng lánh trong suốt, nhưng mà... không phải đỏ như lửa! Mà là trắng trong!

Sao thứ này khác trong truyện miêu tả thế?

Chả lẽ không phải Kỳ Lân đan? Hà Duy vội hỏi: “Tìm được ở đâu vậy?”

Lăng Vân Dực dẫn cậu qua đó, Hà Duy thấy một hộp gấm tinh xảo, bên trong bay ra một tờ giấy, trên đó viết: Kỳ Lân đan, thuộc tính hỏa.

Đúng rồi mà, nhưng tại sao màu trắng?

Hà Duy không hiểu lắm, đành đưa cho Lăng Vân Dực: “Gọi Đấu Linh thử xem có hấp thụ được lực lượng trong đó không?”

Lăng Vân Dực tế xuất Huyết Tàn, đặt Đấu Linh cạnh Kỳ Lân đan, lại chẳng phản ứng gì.

Hà Duy nhất thời chán nản, hao tổn bao nhiêu trắc trở, khó khăn lắm mới tìm được bảo vật, thế mà lại vô dụng?

Cậu đầu nhớ lắm! Cậu nhớ rõ là lúc Lăng Vân Dực mới tìm thấy thân xác đã được Kỳ Lân đan trợ giúp, nhờ nó tinh lọc tạp chất trong Huyết Tàn, cảnh giới tăng hai cấp trong chớp mắt, còn lĩnh ngộ một linh kỹ tính hỏa độc đao.

Nhưng hôm nay...

Đầu óc Hà Duy lộn xộn, cậu bỗng nhớ tới một chuyện, chẳng lẽ... vẫn là vấn đề thời gian?

Trong truyện viết rằng thành Song Tử đã thành phế tích, mà nay thành Song Tử còn phồn vinh.

Tuy vậy... Hà Duy rối rắm, rốt cuộc phải bao lâu nữa? Giờ họ có nên lấy Kỳ Lân đan đi không? Không lấy đi, song đã gây rối loạn như vậy, lỡ bị người khác cầm mất thì sao? Còn nếu lấy đi, nhờ vật này phải ở đây mới hấp thụ được linh khí trời đất để trở nên hữu dụng thì làm thế nào?

Trái không xong, phải không xong, lại sợ nhóm truy binh bắt kịp, Hà Duy chỉ có thể quyết định thật lẹ: “Đi mau! Chúng ta ra khỏi chỗ này trước đã, sau này từ từ nghiên cứu.” Kệ xừ nó, mang đi cái đã! Mặc xác hữu dụng hay vô dụng, dầu gì cũng không thể để người khác lấy mất!

Đang nói chợt nghe tiếng nổ ầm ầm.

Hà Duy biến sắc, địa cung... lẽ nào sắp sụp rồi!

Nghĩ lại cũng có khả năng lắm chứ, huyền ma bị diệt trừ, hơn nữa ban nãy Lăng Vân Dực còn dùng đại chiêu oanh thiên địa rợn quỷ thần thế mà, nhóm người ngoài kia còn đấu xé nhau.

Một địa cung nho nhỏ chẳng rõ đã xây bao năm làm sao chịu nổi giằng vò như vậy?

Sụp lở gì đó cũng bình thường thôi!

Sập thì sụp đi, đằng nào cũng chẳng thể về bằng đường cũ!

Hà Duy nhìn sang Lăng Vân Dực: “Mang ta ra ngoài đi, chúng ta trực tiếp quay lại mặt đất từ đây!”

“Được.” Lăng Vân Dực một tay ôm cậu, tay còn lại khởi động kết giới bảo hộ, đục thẳng một lỗ trên lớp đất sắp sụp, ngự linh bay ra.

Tuy Kỳ Lân đan có vẻ vô dụng, nhưng tâm trạng Hà Duy vẫn khá tốt, cuối cùng cũng thoát kiếp chầu trời rồi, thật đáng ăn mừng!

Cậu thở một hơi thật dài, lại hồn nhiên không biết đóa hoa hồng nhạt trước ngực đã xòe cánh, sắp sửa nở rộ.

Bọn họ phá đất thoát ra, dừng vừa vịn trên rừng ảnh lan.

Đây là thực vật đặc biệt tại vùng đất Thẩm Phán, ngọn cây cao cao, cành lá xanh biếc, đẹp hơn hết chính là mấy đóa hoa như pháo bông chấp chờn theo gió. Rực rỡ đủ màu, như mây tựa khói, người đứng trong đó chẳng khác nào lọt vào cõi mộng đắm say.

Hà Duy là đàn ông con trai, nhưng do là người địa cầu nên cũng có chút thưởng thức quang cảnh kỳ lạ này.

Lúc tới quá gấp chưa để ý nhìn kỹ, trước khi đi lại chợt động lòng, cậu vươn tay vuốt nhẹ thân cây cao ngất.

Cơ hồ trong thoáng chốc, đóa hoa trước ngực đã nở hoàn toàn, cách lớp sa y trắng, một màu hồng xinh đẹp bỗng nhiên tỏa ra, phản chiếu cả bộ quần áo thành sắc hồng nhàn nhạt.

Hà Duy chẳng hiểu nguyên do, cúi xuống nhìn lại mơ hồ thấy rõ hình dáng đóa hoa.

Trong lòng kinh hãi, ngay tiếp theo một luồng hơi nóng chột sôi trào ở ***g ngực, sau đó mùi hương mê hoặc lại bùng phát lần nữa.

Trước đó chỉ luân quần khắp điểm giao dịch, mà lúc này thân cậu tại rừng ảnh lan, nhưng mùi hương thơm ngọt lại cấp tốc chiếm đóng cả thành Song Tử.

Nếu nói hương thơm lần trước chỉ khiến người ta đánh mất lý trí, thì mùi vị đã thành thực hiện tại đủ làm tất cả mê loạn.

Khoảng cách so với lúc trước còn mãnh liệt, cảm dỗ hơn không chỉ gấp đôi, mà là mấy chục lần.

Hà Duy nào biết tại sao, lần này cậu không đau đớn, không thống khổ, chỉ có một luồng khô nóng khó tả bắt đầu lan tràn từ ngực, nháy mắt trải rộng toàn thân.

Cậu vô cùng sửng sốt, còn Lăng Vân Dục thì ôm cậu vào lòng.

Hà Duy dựa sát vào hắn, cảm thấy dễ chịu tới mức cả đầu ngón tay cũng run rẩy.

Lăng Vân Dục cúi đầu nhìn cậu, tuy biết tình trạng này không ổn, song hắn chẳng thể kiềm chế, bèn vâng theo bản năng mà ngậm lấy môi cậu, mới chạm nhẹ đã vô phương cứu vãn. Chạm khẽ chỉ khiến lòng thêm ngứa ngáy, hắn xâm nhập chẳng chút do dự, quán lấy cái lưỡi mềm mại, động tác kế tiếp lập tức trở nên kịch liệt.

Hắn bị mùi hương quyến rũ dụ dỗ, bị khát vọng trong lòng kích thích, đầu môi lưỡi đã hòa vào nhau, chặt chẽ triền miên, song vẫn cứ thấy không đủ!

Hà Duy bị hôn đến nỗi phải ngẩng cổ, đây không phải lần đầu tiên khóa môi với Lăng Vân Dục, nhưng lần này quả thực khiến người ta phát run, nói không rõ tả chẳng xong, dục vọng cuộn cuộn trong ngực, ép cậu quên đi hết thấy, dứt bỏ tất cả, chỉ cần hưởng thụ thôi.

Hưởng thụ nụ hôn của hắn, hưởng thụ âu yếm của hắn, thậm chí...

Ngay khoảnh khắc ý nghĩ này hình thành trong đầu, ánh sáng nơi khoang ngực càng chói lọi hơn, mùi hương mê người càng tỏa ra nồng đậm, rót rạo bao trọn toàn thành Song Tử.

Kế đó, dân chúng toàn thành liền phát rồ.

Tuy thành Song Tử là khu vực không có pháp luật, nhưng vẫn có hai vị thành chủ, đồng thời là một đôi song sinh.

Chẳng những thế, dưới trướng họ còn có một đội quân tinh nhuệ do Tu La tộc và Huyết tộc tạo thành.

Thời điểm thành Song Tử gây nên oanh động, bọn họ biết trước tiên, nhưng khi ấy vẫn còn xem thường, cứ tưởng là mấy dân thành thô tục chưa tỏ việc đời. Lúc ngồi vững trên lầu cao, rồi bị mùi hương mê hoặc kích động mới vỗ bàn đứng lên, dẫn đại đội nhân mã ngự linh bay tới.

Lăng Vân Dục hôn Hà Duy, nhưng ngay khi kế đầu tiên bay khỏi địa cung, hắn liền tỉnh táo.

Trông mắt đen đảo qua, rừng ảnh lan đã chi chít đầu người, tất cả tụ thành một đoàn, mắt ai nấy đều lộ vẻ si mê, bộ dáng nhất định phải có khiến người ta nổi giận.

Lăng Vân Dục buông Hà Duy ra, Hà Duy bắt mất hết to, vẫn nắm chặt áo hắn không thả. Đáy mắt Lăng Vân Dục xuất hiện tia dụ dăng khó thấy, hắn ghé sát tai cậu, khẽ nói: “Ngoan, ta mang người ra khỏi chỗ này trước.”

Dứt lời, hắn tức khắc vùng trường kiếm chém ra một đường máu!

Dùng một tay ôm Hà Duy, hắn phi nhanh về trước, tay còn lại cầm kiếm, lực san bằng núi sông, linh kỹ hung mãnh bùng nổ, mỗi bước đi đều kéo theo sắc đỏ nồng đậm.

Mùi hương ngọt lịm, máu tanh gay mũi, rên rỉ, gầm rú, giờ khắc này sinh mệnh biến thành thứ rẻ rúng nhất.

Lăng Vân Dục cất bước ổn trọng, đôi mắt đen càng trầm lắng không một tia sáng.

Các người có tư cách gì nhìn cậu ấy?

Các người có quyền gì vọng tưởng!

Cậu ấy là của ta!

Đừng kể nào mơ động đến cậu ấy!

Ảnh lan nở hoa, tựa như pháo bông trên trời đêm, bùng bùng nở rộ, hư ảo vô biên.

Nhưng phút giây này, những đóa hoa mỹ miều đều nhuộm màu đỏ thắm, máu tươi tí tách trên lá cây xanh ngắt, thân cây cao ngất treo thi thể, ngay cả Tu La tộc bất tử bất diệt cũng sinh lòng sợ sệt.

Cho dù bất tử nhưng sẽ mất đi tu vi, nhọc nhằn lắm hóa hình người, bất luận ai cũng chẳng muốn bị đánh thành oán linh sau một đêm!

Tuy nhiên... rất muốn có được cô gái kia.

Sao trên thế gian lại có thứ mê người đến thế? Hương thơm say lòng người, mùi vị khiến nhân tâm run rẩy, cần bản khó mà quên được!

Chủ thành Song Tử là một đôi song sinh Huyết tộc, khi bọn họ tới rừng ảnh lan, toàn bộ bìa rừng đã vây đầy người.

Chẳng chút chậm trễ, bọn họ trực tiếp hạ lệnh giết sạch những kẻ chắn phía trước!

Bên trong máu chảy thành sông, bên ngoài cũng thét gào liên miên.

Đương song phương đối mặt, mắt của Thanh Lam – một tên trong cặp song sinh – đã ngập tràn sắc đỏ, gã cười tà ác: “Quả nhiên nhất cử lưỡng tiện, bên cạnh món ngon còn có một Đấu Linh vàng kim, đúng là Ma thần chúc phúc!”

Nói đoạn, gã đột nhiên cuồng bạo, một thanh mặc nhận đánh thẳng đến với tốc độ cực nhanh, chẳng khác nào điện quang hỏa thạch!

Lăng Vân Dục hí hóp mắt, nhảy phắt lên tránh thoát công kích, nhưng dè dặt mặc nhận bỗng biến đổi, biến thành một bóng người trong thời gian ngắn, tốc độ nhân ảnh nhanh như chớp, thoát cái tóm được Hà Duy.

Nhân ảnh nhảy vọt lên, gương mặt giống Thanh Lam như đúc hiện ra, chính là tên còn lại trong cặp song sinh – Thanh Sương.

Gã cúi xuống đánh giá Hà Duy, không khỏi thở dài: “Đúng là quyến rũ cực kỳ.”

“Nhưng mà...” Gã liếc nam tử Nhân tộc đứng giữa, nhướn mày cười nói, “Đấu Linh vàng kim này cũng tuyệt không thể bỏ qua!”

Lăng Vân Dục lẳng lẳng đứng đó, cảm thụ bàn tay trống rỗng, mặc cho trái tim bị hắc ám đen kịt chiếm lĩnh.

Tại sao tất cả đều muốn cướp đoạt mọi thứ của hắn?

Nhà của hắn, người thân của hắn, Hà Duy của hắn!

Hắc ám tràn lên từ trái tim, từng bước nhuộm kín hai mắt, cuối cùng Lăng Vân Dục chợt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm hai gã kia.

— nếu ta mất đi tất cả, vậy dựa vào cái gì các người lại có!

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Thanh Sương ôm lấy Hà Duy, đẩy mắt ngập về *** loạn, gã cười nói với huynh đệ song sinh của mình: “Tên nhóc kia giao cho người, ta chờ tin tốt đấy.”

Thanh Lam cười nhạo: “Đừng đùa chết, báu vật cỡ này phải chậm rãi...”

Chưa nói dứt câu, trường kiếm đỏ đã gào rít lao đến, Thanh Lam hừ lạnh, nghiêng đầu tránh đi, định lên tiếng khiêu khích lại không ngờ chiêu này là hư chiêu!

Thanh Lam quay ngoắt lại, chỉ thấy tên Nhân tộc dùng tốc độ cực nhanh nhắm về phía Thanh Sương, trường kiếm trong tay hắt nóng bỏng như mặt trời, hư ảnh rung lên phân ra làm chín, tia sáng như lửa, kiếm kiếm phong hầu.

*kiếm kiếm phong hầu: mỗi chiêu đều nhắm vào nhược điểm của đối phương

Hai tay Thanh Sương ôm Hà Duy, dù gã tu vi cực cao, nhưng lúc này toàn tim toàn phổi đều bị hương thơm quyến rũ tóm gọn, hơn nữa còn hết sức khinh địch, đầu gối lại có công kích hung mãnh đến thể đánh úp ngay mặt!

Tuy gã kinh ngạc, song tu vi không thấp, vả lại cũng có kinh nghiệm thực chiến, sau khi nhanh chóng hoàn hồn liền miễn cưỡng né được ba kiếm, nhưng sáu kiếm còn lại đều tránh không thoát. Nếu trúng sát chiêu sắc bén như vậy, thì dẫu không chết ngay, khẳng định cũng bị thương nặng. Thanh Sương làm sao cam tâm cho dạng? Gã luôn luôn âm độc, giờ phút này khỏi cần phải nghĩ, bèn giơ Hà Duy lên cao, mưu toan dùng cậu ngăn trở kiếm chiêu.

Cực phẩm này tuy đẹp, nhưng chung quy đâu bằng tính mạng mình. Huống chi, Thanh Sương hung ác nghĩ, nếu Nhân tộc đã coi trọng cô nàng này, vậy chắc chắn sẽ thu tay kịp thời, tới khi ấy chẳng những bảo vệ được tính mạng, mà còn giữ được cô gái!

Gã nghĩ rất hay, song không ngờ dù đã để Hà Duy chắn trước người, kiếm chiêu vẫn chẳng hề dừng lại. Phút chốc, Nhân tộc lại bỏ mặc trường kiếm, nghiêng người tiếp cận với tốc độ còn nhanh hơn chiêu thức kia!

Sắc mặt Thanh Sương đại biến, tên này điên rồi sao!

Đang trợn mắt há mồm, đột nhiên phát giác tay lỏng ra, Thanh Sương bấy giờ mới giật mình tỉnh lại, mục đích chân chính của nam nhân đúng là cướp người!

Nhưng... chiêu thức phát ra ban nãy đã vô pháp thu hồi, dù hắn có cướp được thì cô nàng cũng sắp bị sáu trường kiếm thọc thành cái sàng rồi!

Hao tâm tổn trí nhiều thế chỉ để cướp lấy một người chết? Đầu óc tên này có bị ngu không!

Không chỉ Thanh Sương mà mọi kẻ chứng kiến đều hít khí lạnh.

Song tới màn tiếp theo, họ đều kinh hãi tới mức cảm rớt xuống đất.

Lăng Vân Dực ôm chặt Hà Duy, rồi dùng chính thân thể mình thừa nhận một kích chí mạng ấy.

Sáu thanh trường kiếm đâm vào máu thịt, máu tươi phun trào, đồng thời bộc phát hào quang chói mắt.

Quả là một chiêu độc địa!

Ai mà tưởng tượng nổi, hắc thể mà chuẩn bị cho chính mình!

Trong đôi song sinh, Thanh Lam lý trí hơn chút, gã hô to: “Mau chặn hắn lại, hắn muốn chạy!”

Đầu tiên là hư chiêu kích thích Thanh Lam, kế đó lấy sát chiêu đánh thẳng Thanh Sương, nhưng mục đích thực sự lại là cứu cô gái kia!

Cách sắp xếp cơ hồ phải trả giá bằng sinh mệnh của hắn có ý đồ gì? Dĩ nhiên là mang cô gái chạy trốn ngay sau đó rồi!

Sao có thể để hắn thành công chứ?!

Tiếng gầm giận dữ của Thanh Sương khiến đa số người hoàn hồn, nhưng họ nghĩ lầm rồi.

Sau khi ôm được Hà Duy, Lăng Vân Dực từ từ xoay người, sau lưng hắn đã đầm máu tươi, song mặt mày vẫn đường hoàng, môi mỏng hé mở, âm giọng khàn khàn như ma thần địa ngục đang vung lưỡi hái: “Chạy trốn ư? Không đời nào!”

Hắn cong khoe miệng, gần từng chữ tuyên bố: “Ta muốn giết các ngươi, tất cả.”

Rõ cuồng vọng, Thanh Lam và Thanh Sương bị chọc cười, nhưng hai gã chưa kịp mở miệng đã phải trợn to mắt.

Lăng Vân Dực niệm khẩu quyết cực nhanh, Đấu Linh vàng kim treo cao giữa không trung, phẩm chất Đấu Linh của hắn cực kỳ thuần khiết, vàng kim là tư chất tối cao, mà Huyết Tàn lại là Đấu Linh hệ hỏa cực phẩm. Khi đã uống no máu, thân kiếm đỏ thẫm tỏa ra ánh sáng càng chói lòa, mau chóng thôn phệ toàn bộ tia sáng vàng kim bên ngoài.

Trường kiếm đỏ rực lơ lửng trên không, người cầm kiếm đứng đó, tóc đen hắc bào không gió mà bay. Khiến người ta càng kinh ngạc hơn là, máu chảy từ người hắn lại cấp tốc tụ về phía trường kiếm.

Hồng quang mạnh hơn, gần như khiến thiên địa biến sắc.

Nam tử bán lơ lửng ghi chặt nữ tử áo trắng, giữa mảnh huyết sắc chỉ có duy nhất đôi mắt đen âm u khiến người nhìn mà hoảng hốt.

Hắn nhìn đám người vì e ngại mà điên cuồng phóng thích linh kỹ bên dưới, khoe miệng khê nhếch, giọng nói bình tĩnh hàm chứa sự cố chấp đáng sợ: “Cho dù phải dốc hết tính mạng, ta cũng muốn các ngươi nếm thử mùi vị mất mát!”

“Thành trấn, chỗ ở, tài phú, quyền thế và mạng sống của chính các ngươi!”

“Hãy thử cảm thụ đi.” Nụ cười bên khoe môi Lăng Vân Dực tràn ngập khoái cảm méo mó, “Cảm giác đau khổ khi mất đi hết thấy!”

Chữ cuối cùng vừa dứt, huyết quang ngút trời, hung linh thét gào, lực lượng khủng bố triệt để thoát khỏi trời buộc và giáng xuống vùng đất tối tăm này.

Hung Kiếm Huyết Tàn, vật chí sát.

Ném hết vạn huyết, rồi lấy máu ký chủ làm dẫn sẽ triệu được sức mạnh diệt thiên.

Trong thoáng chốc, trường kiếm lấy một hóa vạn, dưới hôn thiên ám địa, trường kiếm như sấm sét âm âm giáng xuống, nơi nó lao đến chỉ để lại máu thịt lẫn lộn...

Lúc Hà Duy tỉnh lại, bốn phía đã đầy xác chết hoang tàn.

Cậu vô cùng khiếp sợ, cảnh tượng đập vào mắt khiến cậu kinh ngạc không thôi.

Sao thành Song Tử... lại thành phế tích thế này?!

Rốt cuộc... đã phát sinh chuyện gì?!

Qua trận đấu vừa rồi, cậu nhớ mang máng mình bị một Huyết tộc bắt được, tiếp theo xảy ra chuyện gì ta?

Lăng Vân Dực! Lăng Vân Dực đâu! Hà Duy cuống quít tìm quanh, thấy được nam tử tóc dài anh tuấn bên cạnh mình.

Lăng Vân Dực đang ở cạnh cậu, Hà Duy thoáng thở phào, nhưng trái tim chợt nhảy lên cổ họng, cậu sợ hãi nhìn hắn, tâm lạnh lẽo như muốn ngạt thở.

Tay Hà Duy run rẩy, nhẹ nhàng chạm vào hắn, cảm nhận nhiệt độ lạnh băng như hàn thiêt.

“Lăng Vân Dực!”

Hà Duy bối rối gọi hắn, chẳng ai đáp lại.

Cậu rốt cuộc chẳng quan tâm thành thị chết tiệt này bị làm sao nữa, vội vàng dẫn linh thăm dò, tìm xong lại càng hoảng.

Thăm dò không được!

Cậu không thăm dò được Đẩu Linh của Lăng Vân Dực!

Đẩu Linh vàng kim, Hung Kiếm Huyết Tàn, Đẩu Linh mạnh mẽ sở hữu sức mạnh diệt thiên sao lại biến mất?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ ký chủ chết!

Không thể nào! Hà Duy hít sâu một hơi, Lăng Vân Dực là nhân vật chính trong truyện, hắn đâu thể chết tại đây.

Đúng rồi! Thuật trị liệu, cậu có thể chữa cho hắn!

Hà Duy chẳng chút do dự, cuống quýt gọi hệ thống, chọn thuật trị liệu, kỹ năng lập tức phóng thích, cậu hôn môi Lăng Vân Dực, cố gắng độ toàn bộ linh khí trong cơ thể cho hắn. Nhưng lần này Lăng Vân Dực không hề có dấu hiệu tỉnh lại, hắn không vì được độ linh mà mở mắt tạm thời. Mãi khi hệ thống lên tiếng cảnh báo, Hà Duy mới đành ngưng phóng kỹ năng.

Vô dụng, nhưng Hà Duy chưa bỏ cuộc đâu, ngấm lại lần đầu phải mất mười lần mới chữa khỏi cho Lăng Vân Dực, lần này cũng cần nhiều một chút!

Mặc dù thiếu vật phẩm đặc trị khôi phục linh lực, song Hà Duy đã biết dẫn linh nhập thể, cậu có thể tự dẫn linh!

Cậu nhanh nhẹn khoanh chân niết quyết, cố gắng dẫn linh lực vào người, cậu chỉ có thể hấp thu thủy linh, nhưng thủy linh quanh đây rất mỏng manh, quả thực ít tới độ nhìn chẳng thấy, trong không khí chỉ có mỗi oán linh đen kịt lớn vồn.

Hà Duy sốt ruột cực kỳ, cậu sợ chậm trễ thời gian trị liệu, với tốc độ như vậy mà muốn nạp đầy linh khí phải tốn ít nhất ba ngày.

Ba ngày... quá chậm!

Nhưng biết làm sao đây?

Đúng rồi, mộc linh, liệu cậu có hấp thu được mộc linh không? Hà Duy nhắm mắt, nỗ lực phân biệt mộc linh xanh lá, vừa đụng tới quả nhiên hút vào!

Dù mộc linh ở đây cũng chẳng bao nhiêu, nhưng hấp thu hai loại mạnh hơn hấp thu một loại nhiều!

Hà Duy hít sâu, bắt đầu điên cuồng hút thủy linh và mộc linh trong không khí.

Chẳng qua tốc độ vẫn rất rề rà, Hà Duy nóng nảy, nhưng thực tình không tăng nổi tốc độ, kiên trì như vậy một khắc, cơn đau thấu xương bất thành linh kéo tới.

Hà Duy biến sắc, chỉ hơi có chút linh khí là mộc linh với thủy linh chết bằm lại đánh nhau! Mẹ kiếp! Làm ơn đừng gây thêm phiền vào thời khắc quan trọng được không!

Lòng cậu tràn đầy phẫn nộ, nhưng thực sự quá ít, chưa đủ phóng thích kỹ năng, được bao nhiêu tích góp bấy nhiêu vậy. Nghĩ thế, cậu tiếp tục kiên nhẫn dẫn linh, càng dẫn chỗ trái tim càng đau đớn tột cùng. Vì bị cơn đau quấy nhiễu, tinh thần Hà Duy hơi rối loạn, đột ngột đụng phải oán linh tối đen.

Cơn lạnh thấu xương ập tới, Hà Duy không khỏi phát run, ngay sau đó liền cắn chặt răng, mẹ nó, bố mày dẫn chút oán linh thì có sao? Đâu má, đằng nào chả là linh!

Hà Duy bồi đắp tâm lý một chút, kế tiếp thử hấp thu, cả người lập tức run rẩy. Khoảnh khắc oán linh đen thẫm buốt giá âm trầm tràn vào cơ thể chẳng khác nào nuốt nguyên cây nước đá giữa mùa đông, thật khó chịu!

Tuy nhiên... Hà Duy thấy được hy vọng, cậu dẫn vào rồi!

Đang tính dẫn thêm ít nữa, oán linh mới nhập thể lại giằng co với mộc linh và thủy linh, rồi... mẹ nó đánh nhau tiếp!

Hà Duy điên mất thôi! Bọn bây không thể thân thiện chút hả? Có hiểu cái gì gọi là hòa bình ở chung không!

Đương nhiên chẳng linh nào đoái hoài đến cậu, ba linh khí màu sắc bất đồng dây dưa với nhau, mạnh ai nấy đánh, chẳng ai chịu nhường ai. Nhưng chịu khổ là Hà Duy.

Đến tượng đất còn có ba phần nóng nảy đó nhé!

Tại thời khắc nguy ngập mà cứ ba lần bốn lượt như vậy, Hà Duy phát cáu thật rồi!

Cậu chưa rõ cơ thể mình bị sao, nhưng có ngu cũng biết không ổn. Hà Duy hít sâu, ngừng dẫn linh mà chuyển qua tham linh, cậu muốn tìm cái áo ngủ rách nát của mình, hỏi xem nó rốt cuộc bị làm sao!

Có còn muốn tu luyện thoải mái nữa không, nếu không thì xéo đi, bố mày thà đếch cần Đấu Linh còn hơn bị tra tấn thế này.

Liều mạng dò xét nửa ngày, lại thực sự bắt được cái áo ngủ rách nát kia tại một góc hẻo lánh trong cơ thể. Hay lắm, trông còn tươi tắn hơn, vẫn nguyên bộ dáng thảm hại bầm đầy bụi.

Hà Duy nổi sùng, cậu dẫn bao nhiêu linh thể mà Đấu Linh chết giẫm chả hấp thu xíu nào ư? Vậy đi đâu hết rồi ?

Lẽ nào trong người còn Đấu Linh khác?

Đúng là cho sói mất trắng ăn mà!

Hà Duy nổi giận đùng đùng, đồ Đấu Linh rách nát, có tiền đồ chút được không! Ngu chết được, là áo ngủ tươi tắn chưa tính, còn yếu kém như vậy! Thân là chủ nhân của mi, ta nhục chả để đâu cho hết!

Cậu thâm gào thét thật to, áo ngủ rách rưới còn run run.

Hà Duy: ...

Cậu chưa bao giờ tiếp xúc với Đấu linh nên đâu biết cụ thể phải làm gì, chẳng lẽ Đấu Linh nghe hiểu lời trong lòng mình?

Hà Duy không rõ lắm, nhưng xét thấy nó có vẻ hiểu, Hà Duy tiếp tục gầm lên: Mau ra dáng Đấu Linh ngay lập tức! Bố mày đã có thể dẫn linh, sao mày vẫn bần thiú như này? Hút quá trời quá đất linh khí mà không biết đường tự thăng cấp sao? Cái gì mà Đấu Linh tím chứ! Đấu Linh trắng còn mạnh hơn mi! Yếu đuối cỡ đó thì làm ăn nổi gì? Ngày nào cũng bị người ta cười vào mặt, bị người ta khinh bỉ! Mày cứ muốn làm áo ngủ rách nát mãi chứ gì! Vậy bố lập tức chia...

Chữ “tay” chưa xong, áo ngủ nhát gan liền run bắn, tiếp đó đứng lên thật...

Hà Duy: ... Đừng hỏi tui áo ngủ đứng lên trông thế nào.

Ngay sau đó, áo ngủ rách rưới thức tỉnh sau bị uy hiếp liên miên, nó tức thì đánh tới chỗ ba linh đang đánh nhau. Căn bản chẳng ai coi sự xuất hiện của nó ra gì, song khi nó ùn ùn kéo tới che lấp cả ba linh, mấy linh khí mới bắt đầu dao động.

Hà Duy thoáng cái thoải mái, trong nháy mắt áo ngủ bao lại linh khí, cậu liền thấy thân thanh khí sáng, đau đớn gì đó tiêu tan hết!

Hà Duy không dám lè mề nữa, nếu áo ngủ có thể thu phục những linh khí lộn xộn kia, cậu phải bắt tay đại thi quyền cước ngay, nhanh chóng hút tất cả linh khí bên ngoài. Do không phân biệt linh khí nên tốc độ hút linh của cậu tăng lên cao nhất.

Mắt thấy sắp đầy trị số, Hà Duy vội vã phóng thuật trị liệu.

Cứ thế tới tới lui lui hơn mười lần, Hà Duy mệt đến thở hồng hộc.

Cậu tạm ngừng một lát để dò xét Đấu Linh Lăng Vân Dực, tuy nhỏ yếu, nhưng tốt xấu gì cũng thấy được vài tia sáng vàng kim.

Tốt rồi... quả nhiên hữu hiệu!

Hà Duy hít thật sâu, chuẩn bị tiếp tục cố gắng.

Lần này cậu thông minh hơn, linh khí bài xích lẫn nhau, Lăng Vân Dực là Đấu Linh hệ hỏa, nếu cậu có thể hấp thu thêm nhiều hỏa linh, vậy hiệu quả chữa trị cho hắn sẽ là làm chơi ăn thật.

Nghĩ vậy, Hà Duy bèn cố ý hấp thu nhiều hỏa linh, có áo ngủ vừa tỉnh lại hỗ trợ, cậu có thể hấp thu bất kỳ loại linh khí nào mà không lo bài xích. Hiềm nỗi hỏa linh ở đây cũng tương đối thưa thớt... Hoặc giả, Hà Duy không khỏi nghĩ, nếu oán linh có thể chuyển hóa thành hỏa linh thì tốt rồi.

Ý niệm thoáng hiện, áo ngủ rách nát bỗng lóe hồng quang, ngay tiếp theo vô số hỏa linh trào ra.

Hà Duy ngăn người, chợt mừng rỡ khôn xiết!

Áo ngủ rách nát này cũng có chút tác dụng nha, thay đổi được cả hình thái linh lực cơ mà!

Cứ như vậy, cậu có thể tích lũy rất nhiều hỏa linh, chữa khỏi Lăng Vân Dực đã là thắng lợi trong tầm tay!

Bắt đầu hấp thu oán linh một cách phấn khích, sau khi chuyển hóa thành hỏa linh, Hà Duy lại dùng thuật trị liệu, tuần hoàn như thế hơn mười lần, rốt cuộc mơ hồ thấy rõ hình dạng Huyết Tàn.

Hà Duy thật muốn hoan hô!

Tuy nhiên, cậu thực tình đủ mệt rồi, chớ nói hoan hô, ngay cả hơi sức động tay cũng chẳng còn.

Nhưng giờ chưa thể dừng, cậu phải tiếp tục, nhân dịp trời chưa tối chữa trị cho Lăng Vân Dực!

Chữa thêm một lúc, ngón tay Lăng Vân Dực khẽ nhúc nhích, Hà Duy mừng quýnh, cậu vội cầm tay hắn, vui mừng phát hiện đã có ít nhiệt độ.

Đang định thả tay xuống thì một chiếc hộp vuông rơi khỏi tay áo.

Hà Duy chú ý quan sát, tiếp theo mắt liền sáng rõ.

Kỳ Lân đan! Kỳ Lân đan đỏ rực!

Thứ này... thế mà đã tích đủ năng lượng!

Nếu có nó giúp đỡ, Lăng Vân Dực sẽ phục hồi càng nhanh, Hà Duy lập tức cắt Kỳ Lân đan, đổ hết chất lỏng bên trong vào miệng Lăng Vân Dực.

Bởi trước đó đã được chữa trị, đúng lúc khôi phục được ít sức lực, do vậy Lăng Vân Dực thông thả nuốt sạch thứ đó không rơi giọt nào.

Theo sau là ánh lửa hùng hực bay thẳng tới chân trời.

Hà Duy hơi sững sốt, rồi cũng bị bao phủ trong đó.

Cứ ngỡ bên trong là linh khí hệ hỏa nóng rực, ai dè trong hệ hỏa dày đặc còn pha tạp hơn nữa huyết linh đỏ tươi!

Hà Duy chạm nhẹ vào, sau đó ngộ ra.

Kỳ Lân đan đâu đơn thuần hệ hỏa, mà là song hệ cực kỳ hiếm có!

Hỏa linh và huyết linh cùng tồn tại!

Có điều... Hà Duy hơi lưỡng lự, cậu từng ném trái đau khổ khi hai linh khí tử đấu trong cơ thể, Lăng Vân Dực đồng thời hấp thu hai linh khí, có khi nào cũng bị giống vậy không?

Thế nhưng, sau đó Hà Duy lại nghĩ, chắc không đâu, thường thì Đấu Linh thuộc tính nào sẽ thu nạp linh khí thuộc tính ấy. Đấu Linh tính hỏa chỉ hút hỏa linh, gặp linh khí khác sẽ bài xích chứ đời nào hấp thu.

Tóm lại, hẳn Lăng Vân Dực chỉ hấp thu hỏa linh, chẳng qua thật tiếc cho số huyết linh phong phú.

Đang nghĩ thế, huyết linh trong không khí lại bất ngờ biến mất cực mau, trôi đi còn lẹ hơn hỏa linh!

Hà Duy kinh ngạc cúi đầu, thấy trên người Lăng Vân Dực luẩn quẩn huyết vụ dày đặc, từ đây soi xuống, thậm chí màu tóc cũng ứng hồng!

Lăng Vân Dực vậy mà có thể hấp thu cả hỏa linh lẫn huyết linh!

Lẽ nào... phải ha, Hà Duy giật mình, Hung Kiếm Huyết Tàn chẳng những phẩm chất vàng kim, mà còn là Đấu Linh song hệ vô cùng quý hiếm.

Vậy càng hồi phục nhanh hơn rồi.

Đến xế chiều, rốt cuộc tất cả tia sáng đều nhập vào cơ thể Lăng Vân Dực, có điều hần chưa tỉnh.

Song Hà Duy vẫn thở phào, hấp thu nhiều linh lực như vậy, thân thể hần cần quá trình thích ứng, muốn khôi phục hoàn toàn ít nhất phải bế quan tu luyện một thời gian.

Hà Duy thấy trời sắp tối, sợ huyết vũ ban đêm tàn sát bữa bãi, hai người khi không mắc vạ, bèn chuẩn bị tìm chỗ dừng chân.

Thành Song Tử đã hóa thành chết, chỉ duy pho tượng cự long hai đầu còn đứng vững tại chỗ.

Hà Duy nhớ rõ phía dưới pho tượng có sơn động, bèn gọi linh nhẹ nhàng nâng Lăng Vân Dực lên, chuẩn bị tới chỗ ấy.

Đi chưa được mấy bước, cậu liền nhảy cảm nhận thấy một khí thế khiến người ta khiếp hãi.

Thân thể cứng đờ, mặc cho cậu rảo bước nhanh hơn đến đâu cũng chẳng quay lại, ấy mà vẫn chậm.

Một bóng đỏ đột ngột hạ xuống, hồng y trường dương như huyết liên nở rộ nom vô cùng rực rỡ giữa đồng đỏ nát.

Nam tử đi đầu có mái tóc đỏ dài tới eo, vài sợi tóc ngẫu nhiên quét qua da thịt trông như máu tươi rơi xuống làn da trắng muốt, sắc màu yêu dã, dụ hoặc tột cùng.

Hần khẽ ngoác tay, cậu lại thiếu nữ áo trắng đang mưu đồ chạy trốn, rồi dịu dàng ôm lấy. Hần hơi cúi xuống, hàng mi dày chập hiện, nốt ruồi xinh đẹp dưới mắt, đoạn hần cười khẽ, tâm tình vô cùng vui sướng: “Không ngờ đúng là người.”

Hà Duy nhìn thẳng vào hần, trong lòng thổ tào thành sông: Đại ma vương Lê Viêm người giỏi lắm, đại ma vương Lê Viêm mau cút đi giùm!

Ngặt nổi, chưa đợi cậu có hành động, Lê Viêm đã áp sát cổ cậu, khẽ liếm lên da thịt nhẵn nhụi, rồi cắn mạnh xuống.

Răng nanh đâm thủng da thịt, máu tươi tuôn ra, Hà Duy mở to mắt, cảm nhận sâu sắc máu mình đang ồ ạt chảy ra.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Huyết tộc khát máu, nhưng kỳ thực bọn họ thích giết người sau đó dùng linh uống máu hơn, dạng giống Lê Viêm... cũng có, nhưng trên cơ bản đều giấu giếm. Được đối đãi như thế thường là người tương đối thân mật, tỷ như búp bê tự nuôi dưỡng hoặc người yêu bên gối.

Nhưng vô luận là búp bê hay người yêu, họ đều không có khả năng trình diễn trước mặt công chúng.

Lê Viêm trước giờ luôn ngỗ ngược bất kham, nhưng thực ra rất kén chọn, họ đi theo hần mấy trăm năm còn chưa từng nghe nói hần có búp bê, càng miễn bàn đến người yêu.

Song hôm nay... giữa lúc sắc trời còn sáng, trong vòng vây xem của mọi người, hần lại mạnh mẽ cắn cổ một thiếu nữ, quả khiến người ta không khỏi kinh ngạc.

Nhưng khi máu thiếu nữ tuôn ra, tia máu tràn khỏi khóe miệng Lê Viêm, bọn họ mới bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng là cực phẩm! Quả nhiên ngon tuyệt! Mùi hương thơm ngọt trực tiếp dụ dỗ bản năng ban sơ, thật khiến người khó lòng kiềm chế!

Nhất thời, trong đám Huyết tộc có chút xao động khó nhận.

Lê Viêm nhảy bèn cỡ nào chứ, hần hơi nheo mắt, tia hàn quang chọt lóe nơi đáy mắt, tất cả tức khắc bùng tỉnh.

Dám tơ tưởng người của Lê Viêm, thật là tìm chết cũng chẳng đủ.

Tu vi bọn họ đều khá cao, tuy trong lòng bị dụ đến ngứa ngáy, nhưng lần lượt thi triển pháp thuật, phong bế năm giác quan là có thể chịu được dụ hoặc.

Lê Viêm thu hồi tầm mắt, tập trung lên người thiếu nữ dưới thân.

Vốn dĩ chỉ định lướt qua rồi ngừng, nào ngờ lại một phát không thể vãn hồi.

Hắn từng nếm hương vị của cậu, quả là quyến rũ cực điểm, nhưng bữa nay nhắm nháp còn thấy ngon hơn tưởng tượng gấp trăm lần, vô cùng hấp dẫn, khiến người ta muốn ngừng mà chẳng được.

Tuy nhiên, món ngon đầu thế một hơi hút khô, mắt thấy màu da cậu càng lúc càng trắng, gần như trong suốt, Lê Viêm mới tạm ngơi miệt mài, khoảnh khắc rút răng nanh ra, hần quả thực nghe thấy tim mình đang hét to... uống thêm ít nữa, một chút nữa thôi.

Hắn nhìn chăm chăm máu trên làn da kia, rốt cuộc vẫn không nén nổi khát vọng dưới đáy lòng, một lần nữa ghì chặt cậu, sau đó liếm lên.

Mất máu quá nhiều sẽ khiến người ta choáng váng, Hà Duy vốn đang kiệt sức, làm sao chịu được máu cứ trôi đi như thế, nỗi sợ hãi tức khắc ập tới, cậu sợ mình sẽ ngất xỉu, vì thế vội mở miệng: “Khoan... khoan đã.”

Lê Viêm đang say sưa hưởng thụ, nghe giọng cậu mới miễn cưỡng hoàn hồn. Mắt thấy hút nữa sẽ xảy ra chuyện, hần đành buộc mình dừng lại, đầu lưỡi liếm liếm lên cổ cậu, nhìn miệng vết thương dần khép với ánh mắt đầy tiếc nuối. Chờ khi mùi hương nồng nàn tan hần, hần nhưn mảy, đối diện với cậu.

Trong đôi mắt đỏ ngập tràn dục vọng cướp đoạt xâm chiếm trần trụi, hần ngừng hút máu, nhưng không hề có ý buông Hà Duy.

Hà Duy cố gắng bình tĩnh, nghĩ thật nhanh xem làm thế nào đào thoát.

Ai mà ngờ, chưa đợi cậu lên tiếng, Lê Viêm đã chủ động chìa cành oliu: “Ta có thể giữ mạng cho hần, nhưng người phải đi theo ta.”

Hần, đương nhiên là chỉ Lăng Vân Dục.

Tim Hà Duy nhảy loạn thành thạch, trong lòng đã có tính toán.

Hần bình phục chút tâm tình, do dự chốc lát mới nhẹ nhàng đáp: “Được, ta đi theo người.”

Lê Viêm cong môi, không chút khách khí nắm cầm cậu, ép cậu đối mặt với hần, đoạn ác liệt cười nói: “Tiểu nha đầu, từ bỏ tâm tư nhỏ nhen của người đi, đừng nghĩ lại chết trước mặt ta, nếu người tự sát, ta sẽ giết Lăng Vân Dục trước!”

Nghe hần nói thế, Hà Duy phẫn nộ trừng hần.

Cậu nổi giận, Lê Viêm lại càng cao hứng, “Ta sẽ không nuốt lời, hiện tại ta có thể thả hần đi, song chỉ cần người chết, ta lập tức đi tìm hần, kể đó...” Hần liếm liếm môi dưới đỏ tươi, “Uống cạn máu hần!”

Hà Duy hít sâu một hơi, bình thần nói: “Ta sẽ không tự sát, nhưng ta có điều kiện.”

Lê Viêm nhìn thẳng vào cậu: “Nói đi.”

Hà Duy nhìn lại chẳng chút sợ hãi: “Ta muốn tự thu xếp cho Lăng Vân Dục.”

“Gì cơ? Thu xếp ổn thỏa cho hần, sau đó chạy trốn một mình hần?”

Miệng Hà Duy giật giật: “Người đi với ta là được chứ gì.” Nói đoạn, cậu bổ sung thêm một câu, “Hay người cho rằng ta có thể chạy trốn ngay trước mắt người?”

Lê Viêm nhướn mày, nốt ruồi dưới mắt lóe lên, hết sức ngả ngớn: “Tiểu nha đầu, đừng khích ta, ta chịu không nổi kiểu đó nhất, chốc nữa nhịn không được...” Hắn thì thầm ám muội, Hà Duy không khỏi giật thót, ngay sau đó Lê Viêm dán sát tai cậu, “Nếu nhịn không được chỉ đành ăn sạch người thôi.”

Toàn thân Hà Duy cứng đờ, trái tim nhỏ bé của cậu run bần bật như cái sàng, mẹ kiếp, đại biến thái mi nói mấy ý vậy! Ăn sạch... là ăn thật hay ăn kiểu ví von!

Hà Duy tưởng tượng một chút, cả người nhất thời không xong, mặc kệ ăn thế nào cũng mịa nó khủng bố!

Nhịn... nhịn thôi! Trước hết phải dàn xếp cho Lăng Vân Dực, cậu còn... còn hậu chiêu mà.

“Ta đâu khích người, nếu... nếu người đồng ý, ta chắc chắn sẽ theo người!” Hà Duy cố bình tĩnh cất lời.

“Được,” Lê Viêm buông cậu ra, “ta đồng ý.”

Hà Duy thoáng thở phào, ngay lập tức niết quyết, vừa định kéo Lăng Vân Dực lên, Lê Viêm liền chế giễu: “Người đứng là quá yếu.”

Hà Duy: “...”

Chỉ thấy Lê Viêm nâng nâng tay, một huyết ma bỗng dưng xuất hiện. Hà Duy bắt gặp thứ đáng sợ ấy, tim liền xoắn lại, thấy nó bay tới cạnh Lăng Vân Dực, tim càng như muốn vọt ra: “Người... người!” Quả nhiên không tin được đại biến thái, vậy mà dám lật lọng!

Dè dẫu cậu chưa nói dứt câu, huyết ma hung tàn đã khom lưng cẩn thận khiêng Lăng Vân Dực lên.

Lê Viêm nhướn mày: “Có đi không? Bằng không ta đổi ý bây giờ!”

Hà Duy: “Đi! Đi liền đây!”

Hà Duy đi mà bước chân run run, chưa từng thấy huyết ma nào dịu dàng thế này đâu nha! Còn mợ nó khiêng người, còn kính cẩn vâng lời nhu thuận thấy sợ, còn dùng đôi mắt to đỏ rực liếc trộm Lê Viêm lấy lòng... Ôi cái định mệnh, cậu sắp bị lôi choáng ngất rồi biết không!

Hên là lộ trình không dài, băng qua phế tích ảnh lan, rồi đi qua một đồng nhà cửa đổ nát là tới chỗ tượng cự long hai đầu.

Hà Duy gắng hồi tưởng một chút, rốt cuộc nhớ ra cơ quan mở cửa.

Cự long hai đầu có một cặp chân trước vô cùng ngắn nhỏ, móng chân là Bích Tâm thạch hiếm thấy. Tên như hình dạng, bao ngoài bảo thạch là đá bình thường, nhưng đập ra sẽ thấy một màu xanh biếc như nước suối lưu chuyển, đẹp mắt cực kỳ.

Mà cơ quan nằm ngay trên mấy móng chân ấy, Hà Duy xem xét kỹ lưỡng, trong số tám móng có một khối Bích Tâm thạch giả, đồng thời là cơ quan mở ra động ngầm.

Hà Duy quan sát nửa ngày vẫn chưa nhìn ra chỗ nào bất đồng, ngược lại Lê Viêm cười nói: “Vàng thau lẫn lộn, người muốn tìm viên đá giả này à?”

Lông mày Hà Duy nhảy dựng, đành phải gật đầu.

Lê Viêm giơ tay chọn viên đá giả ra. Ngay tiếp theo là tiếng nổ ầm vang, cái bệ dưới tượng cự long hai đầu chậm rãi dịch ra, một động ngầm tối như mực xuất hiện trước mắt.

Trong lòng Hà Duy thả lỏng, cậu tiến vào đầu tiên, Lê Viêm theo chân, huyết ma đi theo hắn, trong động cũng có ít hồng quang.

Hà Duy thế mới biết, té ra thứ này dạ quang, còn biết chiếu sáng... Thiết đa dụng quá trời!

Hiền lành vậy cơ mà, làm cậu cũng muốn có rồi này... mới là lạ!

Mà vật khát máu hung tàn cỡ đó, có quỷ mới thèm!

Vào động ngằm, Hà Duy nào dám đi vào sâu, chỉ tìm một chỗ trống trải, rồi bảo: “Ồ đây đi.”

Lê Viêm nhướn mày không tỏ ý kiến, huyết ma liền đặt Lăng Vân Dực xuống đất.

Hà Duy nhìn mà có chút phiền muộn, cậu đi qua, moi hết quần áo trong ba lô hệ thống, sau đó lấy thêm ít đồ ăn, đoạn nhét toàn bộ vào túi càn khôn của Lăng Vân Dực.

Hà Duy ngẫm nghĩ, lại viết một tờ giấy bỏ vào.

Làm xong hết, cậu mới nhìn sang Lê Viêm vẫn đang dõi theo mình.

Hà Duy thở dài, nhận mệnh nói: “Được rồi, ta đi theo người.”

Lê Viêm dùng một tay kéo cậu lại, môi dán lên cổ cậu, hung tợn nói: “Người đối với hần thật tốt!”

Tim Hà Duy nhảy lên.

Lê Viêm thấy người cậu cứng ngắc, trong lòng càng không vui, hần nghiêng rặng với cái cổ trắng nõn, cuối cùng cũng không cản xuống, chẳng qua giọng phát ra càng trầm thấp: “Ta sẽ không biến người thành búp bê.”

Hà Duy đầu dám nhúc nhích, càng chẳng dám mở miệng.

Nháy mắt sau đó, cậu nghe Lê Viêm ghé tai mình thầm thì: “Ta muốn cưới người làm vợ!”

Hà Duy... triệt để dần thối.

Này, này mẹ nó là tiết tấu gì?!

Chưa đợi cậu phục hồi tinh thần, Lê Viêm đã bế cậu lên, tiến nhanh ra khỏi động ngằm ngay.

Có điều ra ngoài rồi Lê Viêm vẫn không thả cậu xuống, bế cậu đi thẳng tới phế tích, hạ lệnh luôn với thuộc hạ chẳng quay đầu lại: “Về chuẩn bị đi, ta muốn kết hôn.”

Huyết tộc đi cùng hần chợt lão đảo, xém nữa vồ ếch: “Gì... gì cơ ạ?”

Lê Viêm ngoảnh lại, nhếch mày cười lạnh: “Sao, điếc hử?”

“Dạ không!” Tiếng trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Vậy còn không mau đi chuẩn bị! Đêm nay ta muốn động phòng hoa chúc ngay!”

“... Tuân, tuân mệnh!”

Vùng đất Thẩm Phán, thành Trung Ương, bị tin tức kinh người này lật nhào trong một đêm.

Lê Viêm, thủ lĩnh Huyết tộc, thành chủ thành Trung Ương, muốn đại hôn!

Đối tượng kết hôn là ai?

Ai mà biết?

Khi nào tổ chức hôn lễ?

Hôm nay!

A a a... nhất thời, toàn thành Trung Ương nhốn nháo loạn cả lên!

Kết hôn đó! Kết hôn thiệt đó!

Huyết tộc với Tu La tộc bất đồng, dẫu hai chủng tộc đều là quái vật không cha không mẹ do tự nhiên sinh ra, song Huyết tộc lại có khái niệm bạn đời.

Tuy chẳng phải một đời một kiếp, nhưng cử hành xong nghi thức bầu bạn là có thể trao đổi máu!

Việc này đối với chủng tộc khác không là gì. Nhưng lại mang ý nghĩa trọng đại với Huyết tộc.

Nếu Huyết tộc cấp thấp uống được máu của Huyết tộc cấp cao thì cảnh giới sẽ tăng vùn vụt, tu luyện làm ít công to!

Lê Viêm là ai? Là nam nhân mà mọi Huyết tộc tha thiết mơ ước... à ờ... sùng bái kính ngưỡng chứ!

Đấu Linh của hắn là thánh linh Huyết tộc, nếu được uống máu hắn, vậy thực sự... thực sự... một đêm thành thần nào còn là mộng ảo!

Có điều Lê Viêm trước nay mắt cao hơn đầu, chưa từng coi trọng bất kỳ ai, sao hôm nay tự dưng nghĩ thoáng rồi?

A a a, rốt cuộc là ai!

Số gì mà đồ thể! Hâm mộ ghen tị hận chết mất thôi!

So với sự náo loạn ở thành Trung Ương, Hà Duy cũng chấn động chả kém.

Cậu mặc xác Lăng Vân Dực, giờ lập tức lập tức tự sát còn kịp không?

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Cậu mặc xác Lăng Vân Dực, giờ lập tức lập tức tự sát còn kịp không?

Kịp mới lạ.

Trên thực tế, đừng nói tự sát, sau khi tiêu hao số lượng lớn linh khí, cộng thêm mất máu quá nhiều, còn liên tục hứng chịu cú sốc tinh thần cường độ cao, thì dấu sinh mệnh lực có mạnh hết tiểu cường giống bạn học Hà Duy, lúc này cũng phải khép mắt, rất ra dáng thiếu nữ mà ngất xỉu.

Lê Viêm rũ mi nhìn cậu, lông mày hẹp dài hơi giương lên.

Nhân lực của Huyết tộc đứng sau hắn tương đối khá, vội bảo: “Phu nhân... cao hứng quá sao.”

Cao hứng đến xỉu ư? Lê Viêm hiển nhiên không nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn giương cao khoe miệng, ai quan tâm tại sao ngất, đầu gì đã nằm trong lòng hắn thì chính là người của hắn, cao hứng cũng tốt, tức giận cũng thể, qua đêm nay họ sẽ thành vợ chồng!

Đến lúc ấy hắn có thể độc chiếm người này, cả thân thể lẫn máu đều thuộc quyền sở hữu của hắn! Hắn muốn uống lúc nào thì uống, muốn uống thể nào thì uống thể ấy, muốn uống bao nhiêu... à khoan, Lê Viêm nhéo nhéo vòng eo mảnh khảnh của Hà Duy, trước tiên phải nuôi mập một chút, bằng không nhỡ mà uống hết thì không hay.

Nhưng mà... Băng tộc phải nuôi kiểu gì? Lê Viêm vừa đi vừa ra lệnh: “Mau đi điều tra tập tính Băng tộc, thức ăn, chỗ ở vân vân, rồi sắp xếp cho tốt...” Lê Viêm trầm ngâm giây lát, đoạn nói thêm, “Xây một tòa Băng cung tại thành Trung Ương, lão tử muốn kim ốc tàng kiều!”

Huyết tộc phía sau hơi lão đảo, suýt nữa té ngã.

Lão đại à, ngài tùy hứng như vậy thiệt không sao chứ?!

Lúc Hà Duy tỉnh lại, sắc trời đã tối hẳn, đầu vẫn còn quay quay, nhưng bị khung cảnh xa hoa phung phí trước mặt làm trợn mắt.

Tuy không biết đang ở đâu, nhưng nơi này... cũng quá hoa lệ rồi!

Phòng cực rộng, nóc nhà cực cao, còn do vô số ngọc thạch đen tuyền độ đậm cực cao khảm thành, càng khiến người ta kinh thán là trên ngọc thạch có hàng hà ngôi sao lấp lánh, nếu bất chợt ngừng đầu sẽ có cảm giác như đang ngắm bầu trời đêm.

Hà Duy có đỡ nhìn hàng mấy cũng biết thứ đó chẳng hề rẻ, chứ nói gom góp quy mô lớn thế này, chỉ cần mang một viên nhỏ tới điểm giao dịch cũng bán được giá cao.

Bên trên là ngọc thạch đen tuyền, còn dưới đất là ngọc tủy đỏ rực, đỏ đen xưa nay đã khí phách, giờ lại thêm chất liệu sang quý phụ trợ, phải nói là lóa mắt đến cực điểm.

*ngọc thạch đen & ngọc tủy đỏ:

Hà Duy dòm mà hoa cả mắt, mãi tới khi cửa phòng không gió tự động, một hàng thiếu nữ trẻ trung nối nhau tiến vào, cậu mới chậm rãi hoàn hồn. Các thiếu nữ xinh đẹp như hoa, dáng người yếu điệu, bước đi đồng nhất, rõ ràng đã qua huấn luyện.

Thiếu nữ dẫn đầu mặt mày tinh xảo, nở nụ cười dịu dàng, quyến rũ đa tình: “Phu nhân, mời thay quần áo.”

Hà Duy vốn đang nghiêm túc thưởng thức mỹ nhân, một câu “phu nhân” hung hăng lôi cậu về với hiện thực tàn khốc.

Phu nhân! Đó là cái quỷ gì? Tai tiểu gia không tốt, nghe không rõ lời các người.

Thiếu nữ che miệng cười khê: “Cần nhóm nô tỳ hầu hạ không ạ?”

Hà Duy chợt bừng tỉnh, vội xua tay: “Không cần.”

Thiếu nữ cũng chẳng làm khó cậu, chỉ hạ lệnh đặt đồ vật xuống, sau đó chớp mắt hoạt bát: “Phu nhân, người thật xinh đẹp, khó trách thành chủ thích người.”

Hà Duy: “...” Em gái à, nghe em nói vậy ta chả vui vẻ xịu nào đâu! Có thằng đực rựa nào thích nghe lời ấy chứ!

Hà Duy không đáp, cô nàng cũng thôi nói tiếp, chỉ dẫn hàng thiếu nữ lui ra ngoài như nước chảy.

Người đi hết rồi, Hà Duy mới liếc qua mấy thứ kia, hay thật, toàn màu đỏ. Cậu xem xét một phen, chất liệu vậy lẽ phục cực kỳ quý hiếm, trông như thể mây đỏ nơi chân trời, lúc chậm rãi lay động lầy tới mức khiến người ta chẳng dám nhìn thẳng. Bộ trang sức còn phi phàm hơn, khoan nói cái khác, chỉ riêng ruby trên mặt đã to đến độ chói mù mắt người!

*ruby (hồng ngọc):

Hà Duy thực sự không ngờ đại ma vương Lê Viêm lại đùa thật! Hắn muốn cưới cậu thiệt rồi!

Trời ơi! Đầu Hà Duy trống rỗng, cậu phải chạy, nhất định phải chạy, đàn ông đàn ang xuất giá cái gì, đúng là lói tới phát khóc mà!

Có điều... Hà Duy nhìn nhìn sắc trời, giờ chưa chạy được.

Lăng Vân Dực được cậu đặt dưới móng cự long, chỗ ấy kỳ thực là khu vực truyền tống bí mật, đích đến thì hên xui, cũng chẳng cần thao tác đặc biệt gì. Song điều kiện tiên quyết là mỗi ngày chỉ được truyền tống một lần ngay tại thời khắc một ngày chấm dứt ngày mới bắt đầu, cũng chính là 0 giờ.

Đây cũng là lý do Hà Duy mang Lê Viêm đi cùng, chỉ cần cậu có thể chống đỡ qua nửa đêm, Lăng Vân Dực sẽ tự động bị truyền tống đi. Tới lúc ấy cậu sẽ tự sát, Lê Viêm cũng không cách nào tìm được Lăng Vân Dực nhanh chóng. Chỉ ít Lăng Vân Dực sẽ có thêm một khoảng thời gian đủ cho hắn hấp thu lực lượng Kỳ Lân đan, sau đó tỉnh lại.

Chỉ cần Lăng Vân Dực tỉnh, Lê Viêm muốn giết hắn cũng chẳng dễ.

Toan tính nhỏ bé của Hà Duy không tồi, chẳng qua cậu ngàn tính vạn tính, lại không ngờ Lê Viêm sẽ phát rồ như vậy!

Vậy mà lại muốn kết hôn với cậu!

Kết hôn với Huyết tộc... Hà Duy cũng có chút thương thức.

Tổ chức hôn lễ chỉ để chiêu cáo thiên hạ mà thôi, trọng điểm là hôn khê chết tiệt kia.

Mà phương thức thực hiện hôn khê... Hà Duy suy nghĩ, đoạn đỡ trán.

Trao đổi máu chỉ là nền móng, chết người ở chỗ đôi bên còn phải nước sữa giao hòa... Vừa hút máu vừa ấy ấy, mẹ nó, tiết tháo nay còn đâu!

Nếu Lê Viêm là đại mỹ nữ, Hà Duy còn hơi dao động.

Nhưng... Lê Viêm là đại biến thái, vừa tưởng tượng đã bị dọa ngốc rồi biết không!

Tất nhiên... Hà Duy hăng giọng, quan trọng nhất hai người đều là con trai, giữa nam với nam sao có thể ấy ấy rồi ấy ấy chứ? Không khoa học tí nào!

Hà Duy hít sâu một hơi, hôn khẽ đánh chết cũng không được kết thành, khoan nhắc đến tiết tháo rơi rụng, nếu thực sự kết thành thì về sau đừng mơ tự do thân thể nữa.

Hai người đạt thành hôn khế sẽ sở hữu lẫn nhau, từ nay về sau vào bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu đều có thể biết vị trí đối phương, đó mới gọi là muốn trốn cũng khó thoát.

Đầu óc Hà Duy xoay chuyển thật nhanh, sau khi chết hết tế bào não đến tế bào não khác, rút cuộc nghĩ ra một cách hay!

Đúng rồi, cậu là đàn ông mà! Nam nam sao lấy nhau được? Á đù, quá thông minh! Hà Duy khen ngợi sự sáng dạ của mình hết lời.

Đang nghĩ thì cửa mở, Lê Viêm tới.

Hà Duy vừa ngẩng đầu nhìn, mắt lại muốn hoa lên.

Diện mạo Lê Viêm vốn đã quyến rũ, giờ phút này càng diễm lệ đến khó thở.

Trường bào đỏ tựa mây tôn lên nước da trắng nõn, mắt hoa đào gợi cảm hơi nhếch lên, khóe môi mỏng cười gian xảo, cổ tình dưới mắt trái lại có một nốt ruồi óng ánh, không thêm bao nhiêu sần muện mà chỉ khiến gương mặt xinh đẹp càng thêm yêu dã.

Trong lòng Hà Duy kêu lộp bộp, nếu... khụ khụ... nếu đó là một cô gái, không, không chừng cậu cũng sẵn sàng hưởng thụ lạc thú làm ngựa giống.

Phì phì phì, vừa nghĩ xong, Hà Duy lập tức hung hăng khinh bỉ mình, ý tưởng quái gì vậy? Bớ đây thuần khiết biết bao, chỉ một lòng một dạ đợi... chắc... đợi... đợi vợ tương lai, sao có thể nhớ tới chế độ chồng chung ác độc kia! Bậy quá, bậy quá, bậy hết sức!

Lúc cậu mãi đỏ mặt suy nghĩ linh tinh, Lê Viêm đã tới đối diện cậu, ngón tay trắng trẻo nâng cằm cậu lên, nhìn thẳng vào cậu: “Thay quần áo nhanh đi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.”

Một câu khiến Hà Duy hoàn hồn, cậu chẳng hề do dự, lớn tiếng nói: “Chúng ta không thể như vậy.”

Lê Viêm nhướn mày, mắt đỏ híp lại, rõ ràng đang không vui: “Sao? Không thể thế nào?”

Hà Duy vực dậy dũng khí, cổ găng nói: “Chúng ta không thể kết hôn!”

“Vì sao?” Mắt Lê Viêm híp lại, nhìn cậu đầy nguy hiểm.

Rốt cuộc cũng tới điểm mấu chốt, Hà Duy dũng cảm thốt ra sự thật: “Ta là con trai, nam nam đâu thể lấy nhau!”

Nhất thời, trong phòng lặng im như tờ.

Hà Duy hơi thấp thỏm, mình cứ thế huych toẹt, liệu Lê Viêm có què quá hóa giận rồi tát mình chết tươi không? Kệ bà nó, tát chết càng tốt, cậu có thể biến đi sớm hơn!

Ai dè Lê Viêm chỉ dời tầm mắt, nhìn ngực cậu bằng ánh mắt sâu xa.

Hà Duy run run, cặp buồm cũng rung rung... Nhưng lần này Hà Duy đã sớm chuẩn bị tâm lý, cậu tức khắc bổ sung: “Đây đều là giả, ta đúng là con trai.”

Lê Viêm cười khê, tiếp đó hứng thú quan sát cậu: “Chứng minh cho ta xem.”

“Hả?” Đến phiên Hà Duy tròn mắt.

“Người là nam mà?” Hứng thú xấu xa trong đáy mắt Lê Viêm toát ra rõ rệt, “Chứng minh cho ta xem đi.”

“Cái này... này...” Hà Duy có chút lúng túng, cậu hiểu ý hần, chứng minh cho hần xem tức là phải cởi đồ, nhưng mà...

Hà Duy nghĩ đến hậu quả kết hôn, cắn răng, quyết định liều mạng.

Đàn ông với nhau cả, sợ cái gì? Lê Viêm đã không sợ mù mắt, vậy thằng nhỏ nhà cậu cũng đéch sợ lộ mặt! Nếu thực sự làm vậy có thể ghê tởm chết Lê Viêm, cậu coi như buồn bán lời!

Quyết tâm rồi, Hà Duy liền lẳng lặng gạt đầu: “Được! Ta chứng minh cho người xem!”

Lê Viêm nhìn thẳng cậu, mắt cũng ngưng chớp, hiển nhiên đang mong đợi.

Hà Duy bình ổn tâm trạng, bắt đầu cởi nút thắt...

Cậu chẳng ngốc tới mức phơi cả cặp bưởi ra, chỉ cần hơi hé bên dưới một chút, Lê Viêm khẳng định sẽ biết khó mà lui.

Lại kiến thiết tâm lý chút nữa, Hà Duy kiên trì mở rộng... Tiếp theo, cậu cảm giác được một đường nhìn y như vật sống đang tằm tia mình.

Tim Hà Duy đập bang bang, dĩ nhiên là , cậu lạnh lẽo ướt xuống, giọng có chút lắp bắp: “Nhìn... nhìn kỹ đi! Ta thực sự là con trai, không thể kết hôn với người...”

Chưa dứt lời, Lê Viêm đã giương tay, một luồng gió nóng lướt qua, Hà Duy ngốc lẳng, cúi đầu phát hiện quần áo mình đang hỏa tốc tan ra.

Cậu kinh ngạc không thôi: “Người làm gì?”

Chẳng đợi cậu nói xong, cả bộ váy trắng đã hóa tro tàn.

Lê Viêm đột ngột áp sát cậu, ánh mắt trắng trợn dò xét từ trên xuống dưới, từ bộ ngực trắng nõn cao cao đến vòng eo mảnh mai và – cậu em dịu ngoan cùng đôi chân dài trắng trẻo sạch sẽ.

Hần dán mắt vào vật nhỏ bất ngờ kia, nụ cười bên khóe miệng càng rõ nét: “Không ngờ người còn có bí mật nhỏ này.”

Hà Duy: “...”

Lê Viêm vươn tay, thoải mái ôm eo Hà Duy, kéo cậu vào lòng rồi chọt cằm lấy nơi nào đó, Hà Duy biến sắc: “Người...”

“Ngowan,” Lê Viêm ghé sát tai cậu, khẽ thăm thì, “nhóc này thật khả ái...”

Bộ phận quan trọng bị cầm như thế, Hà Duy ngay cả hô hấp cũng quên, chỉ nghe giọng thì thảo ác liệt bên tai, “Khả ái y như người vậy.”

Mặt Hà Duy sắp bốc cháy tới nơi, nhưng giờ khắc này, cậu cắn bản đầu dám cử động!

Hên là Lê Viêm chỉ trêu đùa một lát liền thả lỏng tay, còn khó có lần cẩn thận mà mặc quần áo cho cậu, đương nhiên... là mặc áo cưới đỏ thắm.

Hà Duy ngây ngốc bị hần trang hoàng một hồi mới dần dần tỉnh lại, sau đó ý thức được một sự thật vô cùng gạt người: Cậu xem nhẹ trình độ biến thái của Lê Viêm rồi! Thế mà chưa bị ghê tởm chết! Đệt! Má nó, đéch thể nào lý giải nổi đường não của biến thái!

Cậu vẫn không nhúc nhích, Lê Viêm lại vui vẻ ôm cậu, dán tai cậu nói nhỏ: “Ngowan, chờ hôn lễ kết thúc, ta sẽ từ từ nhấm nháp...” Hần ám muội liếm cổ Hà Duy, giọng càng khàn hơn, “Vị máu ngon miệng và thân thể mỹ lệ của người.”

Cả người Hà Duy cứng y như đá, một mặt bị những lời này làm sốc, mặt khác bị thân thể Lê Viêm dọa sợ.

Hai người ôm chặt nhau, cho dù cách lớp quần áo rườm rà, cậu vẫn cảm nhận được thứ đồ cứng rắn của đối phương đang chọc vào mình.

Chết mất thôi! Biến thái này đâu phải chỉ nói ngoài miệng, hần... hần vậy mà nổi phản ứng thật.

Sắc mặt Hà Duy trắng như giấy Tuyên Thành, thật tình chỉ muốn chết, muốn vô vàn vô hạn.

Ngặt nỗi cậu chưa chết được, Hà Duy siết chặt nắm đấm, nỗ lực khiến mình trấn định... Nói gì cũng phải nhẫn nhịn tới 0 giờ, chỉ cần tới lúc đó, cậu sẽ tự sát chẳng chút lưỡng lự!

Hết thấy chuẩn bị ổn thỏa, hôn lễ khai màn trước sự chứng kiến của vạn người.

Đời trước Hà Duy đến bạn gái còn chả có, trái lại đời này được thưởng thức một hôn lễ rầm rộ.

Chẳng qua ai dè lại đảo điên giới tính kiểu này, tân lang không làm, lại thành tân nương của người ta.

Thành Trung Ương tự tập vô số Huyết tộc và Tu La tộc, đương nhiên cũng có số ít tộc khác.

Khoảnh khắc Hà Duy lộ diện, mọi người đều kinh hô, thế mà lại là Nhân tộc!

Có tài đức gì vậy!

Một Nhân tộc sao lại được Lê Viêm ưu ái? Xem như búp bê còn ngại hương vị không ngon, sao có thể làm bạn đời? Quả là tàn phá báu vật mà!

Từng tiếng từng tiếng kinh ngạc vang lên, ngay tiếp theo lại có kẻ cười nhạo: “Các ngươi thì biết gì! Thành chủ phu nhân là Băng tộc đó! Chưa nghe vụ thành chủ xây cho cỗ một tòa Băng cung à!”

Sau đó liền có tiếng hít khí lạnh... Băng, Băng tộc!

Hóa ra là Băng tộc hiếm có! Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, nói vậy thì đúng là nhất được bảo bối rồi.

Nghe đồn Băng tộc đều xinh hết sẩy, ừm, khuôn mặt và thân hình phu nhân quả nhiên đẹp miễn bàn... Nghe nói Băng tộc có phép chữa trị cực mạnh, thậm chí sở hữu thuật khởi tử hồi sinh, chỉ riêng hai điểm này đã đủ khiến thiên hạ đổ xô vào.

Tiếc rằng... Băng tộc thực sự quá ít, bọn họ quanh năm sống ở vùng đất Cực Hàn, mà vị trí nơi ấy lại cực kỳ thần bí, căn bản chẳng ai biết.

Bởi mới bảo, đừng nói sở hữu một Băng tộc, đa số người ngay cả gặp còn chưa gặp đâu.

Thoáng chốc, sự kính ngưỡng mà chúng dân thành dành cho thành chủ nhà mình vọt lên đỉnh điểm.

Thành chủ thiệt trâu bò, thế mà bắt được Băng tộc ta ơi! Còn cưới được làm vợ nữa chứ! Đâu má... máu Băng tộc có vị gì ta? Có lạnh không? Ngọt không nhỉ? Uống vào mùa hè chẳng phải càng sướng miệng sao?

Nhóm Huyết tộc lau nước miếng, cũng chỉ có thể điên cuồng ảo tưởng trong đầu.

Hà Duy tất nhiên đâu biết gì, cậu đang không ngừng tính toán thời gian, thuận tiện cùng Lê Viêm đi catwalk.

Thực ra cậu chẳng để ý hôn lễ gì gì đó, dù sao cũng đâu có hiệu lực pháp luật, ai công nhận chứ? Chỉ cần đừng đạt thành hôn khế thì hết thấy toi công cả thôi.

Hơn nữa, hôn lễ của Huyết tộc khác nhân loại, căn bản không có nhất bái thiên địa nhị bái cao đường chi hết, cùng lắm là phu thê đối bái, kế tiếp chiêu cáo thiên hạ là xong.

Tới nỗi Hà Duy cũng hơi xoắn xuýt, cậu thà rằng buổi lễ phức tạp một tí, vậy mới kéo dài thời gian được.

Mới đó đã kết thúc thì cậu biết ứng phó Lê Viêm thế nào đây?

Kế sách tuyệt diệu tự lộ thân trai còn mơ nó vô dụng, cậu còn biết làm sao?

Chả lẽ phải xuất đại chiêu thật sao? Hà Duy nhớ đến bùa triệu hồi màu lam trong ba lô, liền thấy đầu như muốn nổ tung.

Gượng... gượng đã... không biết thứ ấy có thể sử dụng thường xuyên không, cậu chẳng dám mạo hiểm đâu, phải dùng vào mười lăm phút quan trọng nhất.

Tâm trạng Lê Viêm rất tốt, thuộc hạ nào tới kính rượu cũng không cự tuyệt, hần nốc gần mấy trăm chén, Hà Duy nhìn mà trợn mắt há mồm, song lại thấy có phần may mắn, uống nhiều nhiều mới tốt, uống cả đêm cậu càng vui.

Hiềm nỗi Lê Viêm có thể uống, người khác lại chống hết nỗi, mãi khi hạ gục hết cả đám thuộc hạ trực hệ, hần mới bế Hà Duy rời đi thật nhanh, cuối cùng còn không quên dặn: “Tối nay thành Trung Ương chè chén vui chơi suốt đêm!”

Lời vừa thốt ra, ai nấy reo hò ủng hộ không ngớt.

Lê Viêm bế Hà Duy về thẳng tẩm cung, đẩy cửa rồi lập tức tiến lên trước, gọn gàng đặt Hà Duy lên giường.

“Tốt rồi, giờ chỉ còn đôi ta thôi.” Lê Viêm nhìn cậu không chớp mắt, “Đừng cô phụ chờ mong của ta.”

Dứt lời, hần rút ra mặc nhận, không chút do dự cắt cổ tay, máu tươi tuôn ào ạt, mà hần lại như chẳng biết đau đớn, chỉ mỉm cười đưa cổ tay tới trước mặt Hà Duy: “Uống đi.”

Hà Duy chỉ nhìn chằm chằm chứ chẳng dám động đậy gì.

Lê Viêm nhướn mày, một lần nữa bế cậu đặt vào lòng, đẩy cổ tay tới bên miệng cậu với khí thế không cho phép từ chối.

Mùi máu gay mũi tập kích, Hà Duy bị kích thích mà chau mày.

Lê Viêm quan sát cậu, chợt cười khê: “Không uống được sao? Cần ta mớm người không?”

Một câu khiến Hà Duy chợt tỉnh, cậu cắn chặt răng, tính nhắm thời gian, còn chút nữa thôi, chút nữa thôi... Cậu, cậu phải ráng nhịn thêm một lát.

Uống tí máu thôi chứ có gì, môi Hà Duy run khe khẽ, nhưng vẫn buộc bản thân nhẹ nhàng chạm lên.

Máu tươi nồng đậm mạnh mẽ tràn vào khoang miệng như thể có sinh mệnh, ngay sau đó một luồng hơi nóng mãnh liệt tiến nhập cơ thể, rồi cấp tốc phóng đến tim cậu. Hà Duy hơi ngẩn ra, giây tiếp theo, cậu lại chẳng hề nghĩ thấy mùi máu nữa, bị động chờ luồng hơi nóng ấy bao bọc, nơi trái tim truyền đến từng đợt hoan hô cuồng nhiệt!

Đấu Linh của cậu đang mừng rỡ! Mê loạn trong nháy mắt khiến cậu mất khống chế mà hút một chút, lực lượng cường đại như vô hạn chảy cuộn cuộn vào người, thoát cái lấp đầy toàn bộ trái tim. Trong lúc mơ màng, cậu nhìn thấy băng lam và nhu phần như ẩn như hiện.

Lê Viêm hơi nheo mắt, nhìn cậu mút thỏa thích máu tươi của mình, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ si mê không hề che giấu khiến hần giật mình, rồi một luồng xúc cảm khó kiềm chế dâng lên, hần tức khắc cúi xuống, hung hăng cắn lên cần cổ non mịn của cậu.

Mùi máu thơm ngọt dồi dào ập tới, càng khó ngăn chặn dã thú trong cơ thể, làm hần càng thêm khát vọng. Lê Viêm đâu hề có ý kiềm nén, hần kiểm soát tốc độ hút máu, tay ra sức xé mở quần áo vướng víu, dán sát lên tấm thân mỹ miều.

Gió lạnh thổi tới đột ngột khiến Hà Duy bừng tỉnh, trong mắt ngập tràn hoảng hốt, chợt nhớ cảm giác vừa rồi, da đầu nhất thời tê rần. Hà Duy rút cuộc chẳng quan tâm gì nữa, cậu vội gọi hệ thống ra, phóng bùa triệu hồi.

Sương mù màu lam bỗng nổi lên, linh khí khổng lồ ập đến khiến Lê Viêm hoàn hồn.

Thừa dịp thả lỏng, Hà Duy cuống quýt kéo quần áo bao lấy mình một cách lưu loát, không chỉ thân thể mà ngay cả đầu cũng không bỏ qua, chỉ chừa mỗi cặp mắt...

Ánh sáng rút đi, trường bào màu đen lộ diện trong điện, mái tóc dài tựa suối nước tĩnh lặng buông rũ trên lưng, chủ nhân đôi đồng tử xanh thẳm khê nhếch môi, ra chiều thích thú lắm: “Không tồi, mới mấy ngày mà người đã tới thành Trung Ương.”

Lê Viêm híp mắt, sát khí lăm lăm trong đôi mắt đỏ: “Người là ai?”

Trung Đình, đỉnh Thanh Loan.

Tổng Đoan Nghi tĩnh tọa trên đỉnh núi, một tay đang bày biện ván cờ tình diệu.

Thoáng cái, một luồng khí chợt lóe, một thân ảnh từ từ hiện lên, rồi quỳ rạp xuống đất.

Tổng Đoan Nghi không ngẩng đầu, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một quân cờ trắng đặt nhẹ lên bàn cờ, đoạn hỏi: “Thế nào? Có tin tức chưa?”

Thân ảnh cũng không ngẩng đầu, chỉ thấp giọng thưa: “Lâm Tuyên đích xác đã chết, thành Song Tử bị diệt, Lăng Vân Dực hình như cũng bị trọng thương.”

Tổng Đoan Nghi hơi nhíu mi, trầm mặc chốc lát.

Thân ảnh thoáng nhìn hẩn, lại thì thầm nói tiếp: “Lê Viêm đại nhân đến thành Song Tử, chẳng biết có phải...”

“Không đâu,” Tổng Đoan Nghi rút tay lại, đứng dậy, “hẩn không giết được tên kia.”

Thân ảnh không lên tiếng nữa.

Tổng Đoan Nghi liếc hẩn, nhẹ giọng bảo: “Lui xuống đi.”

“Tuân mệnh.” Thân ảnh nhoáng lên, một lần nữa biến mất.

Trên đỉnh Thanh Loan tiên khí lượn lờ, vốn là nơi siêu phàm thoát tục nhất, lúc này lại lớn vồn chút hắc khí.

Tổng Đoan Nghi khẽ mở tay ra, vài tia hắc khí dần dần tụ tập, thông thả hóa thành bốn bóng người hư ảo.

Nam tử mắt xanh cao ngạo, Huyết tộc tóc đỏ phóng túng yêu dã, thanh niên tóc đen phi dương lạnh lùng và nam tử cằm quạt ngân ti nhược tuyết.

*phi dương: tung bay; ngân ti nhược tuyết: tơ bạc tựa tuyết

Tổng Đoan Nghi tinh tế đánh giá họ, cảm xúc đáy mắt cực kỳ phức tạp. Hồi lâu sau, hẩn vung tay lên, mạnh mẽ dung hợp bốn thân ảnh.

Khi bốn thân ảnh trùng lên nhau, cảm xúc trong mắt Tổng Đoan Nghi chậm rãi lắng đọng, sau đó càng thêm kiên định.

Lần này tuyệt đối sẽ không thất bại.

Mắn xong truyện này khéo tui cũng biến thái luôn =)))

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Lê Viêm híp mắt, sát khí lăm liệt trong đôi mắt đỏ: “Người là ai?”

Nam tử áo đen hơi cong khóe miệng, thông thả đáp: “Trúc Uyên.”

Hẩn vừa dứt lời, Lê Viêm liền phát động công kích, bất kể là ai, dám xâm nhập cung Trung Ương vào thời điểm này chính là muốn chết!

Tính tình Lê Viêm vốn ngang ngược, đêm nay lại là đêm đặc biệt, tâm trạng vui vẻ bị một kẻ xa lạ xáo trộn, hẩn chẳng chần chừ mà lập tức nâng tay tế xuất thánh linh Huyết tộc – Huyết Linh Châu.

Lệ làng dứt khoát như thế lại đúng ý Trúc Uyên, hai tròng mắt xanh thăm lẳng lẳng nhìn chằm chằm Huyết Linh Châu, Đẩu Linh mạnh mẽ phi phạm hào quang tứ xạ tức thì khơi dậy nhiệt tình trong hẩn.

Chưa từng có cơ hội đặt chân đến vùng đất Thảm Phán, chẳng ngờ đêm nay lại bị triệu hồi tới, còn gặp được Đẩu Linh tuyệt vời nhường ấy!

Trúc Uyên mỉm cười, khẽ liếc nhìn người đang vùi trong chấn, tâm tình rất không tệ, tên nhóc này rốt cuộc cũng không phụ sự chờ mong của hắn.

“Đến đây đi!” Trúc Uyên quay đầu nhìn sang Lê Viêm, “Chúng ta cùng đấu một trận ra trò!”

Nói đoạn, hắn khẽ nâng hai tay, một luồng kim mang chói mắt chợt nổi lên, hướng thẳng mặc ngọc trên đỉnh điện. Nháy mắt sau đó, sáu cánh chim khổng lồ chậm rãi vươn ra như đoạn phim quay chậm, hết sức ưu nhã, tư thái mỹ lệ khiến người ta không nỡ dời mắt.

Lê Viêm vừa thấy, đồng tử chợt co rút, hắn hừ lạnh lên tiếng: “Phi Linh tộc! Hay lắm...” Hắn khẽ liếm môi dưới giữa khung cảnh huyết quang, “Hôm nay dùng máu người để tế vậy thành Trung Ương đi!”

Trúc Uyên đứng lơ lửng, đôi mắt giá lạnh dâng trào hứng thú: “Mỗi mắt mong chờ!”

Cuộc chiến nổ ra bất kỳ lúc nào, tuy Hà Duy rút trong chấn, nhưng cậu vẫn rất biết mình biết ta. Chưa đợi hai người đánh nhau, cậu đã làm đủ công tác phòng hộ, dịch vào sâu tuốt bên trong, còn khởi động lá chắn bảo vệ, chỉ chờ đôi mắt để quan sát.

Dù tình huống hiện tại rất không an toàn, nhưng thực tình mà nói, Hà Duy đang cực kỳ háo hức.

Lê Viêm với Trúc Uyên đều là nhân vật phản diện trong [Vong Đồ], là đại biến thái có sức chiến đấu cực trâu bò, trong truyện tựa hồ chưa từng chạm mặt nhau, càng không có cơ hội giao thủ, nhưng giờ đây Hà Duy lại có vinh hạnh được vậy xem.

Mới nghĩ thế tự dừng lại thấy kích động kỳ dị là sao!

Hà Duy thử ngẫm lại, dầu sao mình cũng một lòng muốn chết, trước khi hy sinh được xem một bộ phim 4D hoành tráng cũng đáng giá lắm chứ!

Do vậy, cậu chẳng rối rắm nữa, chỉ nghiêm túc theo dõi tình hình chiến đấu.

Song phương đều không khinh địch, nhưng kỳ thực Hà Duy biết cảnh giới tu vi của Trúc Uyên cao hơn Lê Viêm, song Lê Viêm thắng ở Đấu Linh siêu phẩm, cộng thêm linh kỹ xảo quyết, nên cũng không rơi vào thế bất lợi.

Hà Duy vừa nhìn không chớp mắt, vừa âm thầm kinh hãi.

Hai tên kia đúng là quá mạnh!

Dù thánh linh Huyết tộc chỉ là Đấu Linh tím, nhưng do là thánh linh truyền thừa trong bộ tộc nên tự nó đã sở hữu linh kỹ bá đạo. Hơn nữa Lê Viêm cũng bảo dưỡng nó rất tốt, Huyết Linh Châu được vô số máu tươi tắm bổ đã tích trữ vạn huyết, càng kích phát tiềm năng vô hạn.

Mà Kim Sắc Lục Dực của Trúc Uyên... quả chẳng khác nào bug, kỹ năng tấn công khí phách rung trời, chết người hơn còn có kỹ năng phòng ngự gần như vô địch. Với sự vận dụng linh hoạt của tên cuồng chiến đấu Trúc Uyên, nó thực sự bất khả chiến bại.

Hà Duy nhìn hoa cả mắt, thành thật học được thêm bao nhiêu kiến thức! Té ra là vậy! Lực lượng Đấu Linh có thể vận dụng tài tình đến thế!

Linh kỹ trùng điệp phóng thích hết đợt này đến đợt khác, máu đỏ và kim mang lớn vùn trong không khí cơ hồ khiến cả đại điện sáng như ban ngày.

Cuộc chiến ngày càng kịch liệt, dần dần trở nên gay cấn.

Ý cười bên khóe môi Trúc Uyên rõ nét hơn, động tác trên tay lại càng rườm rà, hắn vỗ cánh tránh thoát huyết ma to lớn cần xé, phất tay, vô số lông chim vàng kim ùn ùn phi tới, công kích phạm vi lớn nhưng không một góc chết. Càng làm người ta lú lẫm là, mỗi lông chim đều chứa đựng sức mạnh cường hân, vài chục huyết ma hung hăng mới bị đâm một sợi đã kêu rên, hóa thành một vũng máu.

Huyết ma da dày thịt béo còn chịu không nổi một kích như thế, suy ra nếu thân người bị đâm, chỉ e sẽ hôi phi yền diệt trong nháy mắt!

Lê Viêm chẳng hề khinh thường, một tay hần nâng Huyết Linh Châu, mắt khép hờ, tóc đỏ không gió tự bay, hần niệm một tiếng, hồng ngọc trong điện lại bốc huyết vụ dày đặc. Tốc độ quay của Huyết Linh Châu rất phi thường, nó mau chóng ngưng tụ huyết vụ, một bức tường đỏ rực đột ngột mọc lên từ mặt đất, vững vàng chắn trước người Lê Viêm.

Hà Duy nhìn mà hít khí lạnh, ngay tiếp theo cậu ý thức được một vấn đề đòi mạng.

Cậu đứng sau Lê Viêm, đại chiêu của Trúc Uyên hiển nhiên không thể sai lệch, cậu chỉ cần dính một chút, chẳng phải liền hóa thành tro ?

Aiz, thôi chết thì chết, dẫu sao cũng xem được kha khá rồi.

Cậu đã suy nghĩ thông suốt, nhưng nào ngờ, hai người đang giao đấu trong điện thoát cái biến sắc.

Tường máu của Lê Viêm đầu di chuyển được, đồng thời chỉ đủ che một mình hần, mà linh kỹ của Trúc Uyên đã phóng ra tuyệt đối vô pháp thu hồi.

Nhưng vấn đề là đây.

Hà Duy phải làm sao!

Trong lòng Trúc Uyên khó có lần ảo não, hần chiến quá hăng, lại quên bém việc bảo vệ hoán linh sư yếu đuối nhà mình!

Lê Viêm càng nóng như lửa đốt, lão tử khó khăn lắm mới rước được cô vợ đây nhé! Còn chưa chính thức đạt thành hôn khê đâu! Nhất quyết không được chết!

Trong lúc điện quang hỏa thạch, hai người đồng thời động thân, lao về góc giường ngọc với tốc độ kinh người.

Điện bộ ấy khiến toàn thân Hà Duy bất an.

Mụ nó, bọn mi không lo choảng nhau mà tính làm gì đây?

Đang chấn động, trong đầu bỗng tích một tiếng: “Khởi động nhiệm vụ nhánh, sử dụng kỹ năng hiển thân với mục tiêu tím.”

Hà Duy: “...”

Làm ơn đừng quậy ngay lúc máu chốt được không, hả ngài hệ thống thần kinh!

Tiếc rằng, hết thầy đều quá nhanh!

Khoảnh khắc vũ tiễn vàng kim đánh tới, Trúc Uyên đã hết thời gian, dù hần đuổi đến trước mặt Hà Duy sớm hơn Lê Viêm một bước, nhưng thân ảnh nhoáng lên, chớp mắt đã biến mất.

Lê Viêm chạy chậm một bước, nhưng được cái vắn lẹ hơn vũ tiễn, hần dùng thân thể che chở Hà Duy, dè dặt Hà Duy còn nhanh hơn hần, đột nhiên hướng về trước với tốc độ vượt quá tưởng tượng để chắn trước mặt Lê Viêm.

Vô số lông chim vàng kim đâm vào người, máu tươi rực đỏ bắn tung tóe, đau đớn chí mạng lan khắp thân, ý thức Hà Duy dần mơ hồ, chỉ mơ màng cảm giác bản thân được người ôm lấy, khê mở mắt, đập vào tầm nhìn là đôi đồng tử hừng hực lửa.

Lê Viêm dán chặt mắt vào cậu, tay ôm cậu siết mạnh tới độ như muốn hòa tan cậu vào cơ thể mình, môi hần mím thành một đường, âm thanh như phát ra từ cổ họng: “Mau nói với ta ngươi sẽ không chết!”

Đáy lòng Hà Duy xoắn lại, cậu muốn mở miệng nói gì đó, nhưng môi hơi run, bởi đau đớn kịch liệt mà triệt để mất khả năng khống chế.

“Đinh, kỹ năng hiển thân đã phóng thích thành công.”

“Đinh, nhiệm vụ nhánh đã hoàn thành, phần thưởng 100 kim tệ.”

Hà Duy đã hóa linh hồn phần nộ bùng bùng: Em gái mi! Bố muốn tháo dỡ hệ thống, toàn mấy nhiệm vụ rách nát gì đâu không!

Cậu thế mà vì cứu Lê Viêm mà chết.

Lê Viêm có thể hiểu lầm không?

Vừa nghĩ đến hậu quả đáng sợ có khả năng phát sinh, cậu thiết chỉ muốn động trán vào tường.

Thành Trung Ương, điện Thương Khung.

Lê Viêm nửa quỳ xuống đất, hồng bào tựa hồng liên nở rộ trải rộng, hắc kinh ngạc cúi nhìn lòng bàn tay, nơi đó đã hoàn toàn trống rỗng.

Bông tuyết trắng bay lơ đãng trên không, rồi chậm rãi hạ xuống, rơi đầy trên trường bào đỏ thẫm. Lê Viêm hơi cúi đầu, im lìm nửa ngày, đoạn đứng thẳng dậy, bàn tay siết chặt, móng tay ghim vào lòng bàn tay, từng giọt máu rơi xuống đọng trên bông tuyết, hòa tan và giữ lấy nó!

Lê Viêm nhướn mày, trong mắt rực màu đỏ sậm.

Hắn sẽ tìm thấy, rồi vĩnh viễn chiếm hữu người ấy!

Hồn vía Hà Duy trở lại cơ thể, về tới đỉnh Thanh Loan.

Cậu vẫn đang ngồi xếp bằng trên linh tuyến, chẳng hề khác thời điểm rời đi.

Thực ra cậu chưa đi bao lâu đã về, song hồn vía vẫn chưa thôi hoảng hốt, cứ như đã qua mấy đời.

Nếu không phải hệ thống nhắc nhở, cậu thực tình cho rằng đó chỉ là giấc mộng, căn bản chưa từng xảy ra.

Cậu thở dài, tinh thần vẫn hơi ngẩn ngơ.

Lăng Vân Dực còn hôn mê, chẳng biết hắn đã bị truyền tống đến đâu và phải bao lâu nữa mới tỉnh lại?

Lê Viêm... Hà Duy bóp trán, đánh chết cậu cũng không ngờ mình lại hy sinh thân mình để cứu hắn... Thế mà lại chết thật! Thiệt mẹ nó máu chó! Đòi quái gì còn máu chó hơn cả tiểu thuyết là sao!

Còn Trúc Uyên nữa, cậu triệu hồi hắn, sau đó bị hắn “giết” chết.

Kỳ thực vào thời khắc cuối cùng, Hà Duy cũng thấy Trúc Uyên muốn tới cứu hắn, hiềm nỗi thời gian triệu hồi đã hết nên chưa kịp.

Cơ mà... Hà Duy nghĩ lạc quan, chắc chắn sao đâu, mình bị Trúc Uyên giết chết coi như chấm dứt, chỉ cần từ nay không triệu hồi Trúc Uyên nữa, cứ để hắn tưởng mình đã toi đời, xem như thoát khỏi một biến thái.

Nghĩ vậy, Hà Duy thoáng được an ủi.

Lại nói, sự tình đã định, nghĩ nhiều cũng vô ích, chỉ có thể tiến dần từng bước thôi!

Hà Duy thôi nghĩ ngợi, chọn mở hệ thống, xem xét cột nhiệm vụ.

Nhiệm vụ nhánh hoàn thành tốt đẹp, nhưng nhiệm vụ chính lại tạm dừng...

Hà Duy ấn ấn lên đó, chẳng có phản ứng gì, nhưng cậu cũng không lo lắng lắm, chỉ cần chưa thất bại hắn không vấn đề gì.

Đại khái tại Lăng Vân Dực đang hôn mê, mà thân thể bán nữ của cậu lại ngổm, thế nên nhiệm vụ mới tạm dừng, chẳng qua không biết chừng nào tiếp tục.

Hồi tưởng cảnh ngộ mấy ngày nay, Hà Duy thực sự cảm thấy mình quá yếu, giá như mạnh thêm tí nữa thì đâu cần bị động như vậy?

Cậu phụ thuộc vào cái hệ thống rách nát, ưu điểm đâu chả thấy, chỉ thấy hố bẫy giăng khắp nơi, nếu không cố gắng làm mình mạnh hơn, có khi hôm nào đó sẽ bị đùa chết!

Hà Duy hít sâu một hơi, ôm lòng tin kiên định nhất từ trước tới nay.

Cậu nào phải người ham học hỏi, nhưng giới thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Song với tình hình hiện nay, cậu muốn thích ứng cũng chẳng nổi, thay vì cứ bị bắt nạt, không bằng tự mình làm chủ cục diện! Không ham học hỏi đâu có nghĩa không cầu tiến! Thích yên ổn không có nghĩa cậu là rùa đen rút đầu!

Hà Duy siết chặt nắm tay, nhấn mạnh với bản thân, rằng cậu muốn nỗ lực tu luyện, muốn mạnh hơn!

Khích lệ chính mình một phen, Hà Duy ý chí chiến đấu sục sôi, cậu vừa định thừa dịp này tu luyện thì chợt nhớ tới cửa hàng đổi mới.

Vội mở cửa hàng, thấy thứ bên trong liên chảy nước miếng ba ngàn thước.

Trời ơi, cửa hàng này bị rút não hử?

Lần trước toàn bảo bối, lần này toàn bí tịch!

Khoan nói cái khác, chỉ riêng mấy cái tên cực ngẫu đã khiến người ta dù chưa hiểu ngô khoai song vẫn thấy lợi hại!

Càng chơi trội hơn là, những bí tịch đó đều tỏa kim quang lập lòe, khiến cả cửa hàng chớp nháy liên tục, tiết tấu như muốn chói mù mắt người.

Ngặt nổi, nay không có giá đặc biệt, tất cả đều bán với giá gốc... Hà Duy đếm đếm, 9999,99999,999999... Con số tiêu hồn biết bao, thật mỉa nó muốn cầm nín.

Bởi mới nói, cửa hàng nhà mi có thể đáng tin chút không?

Cậu chỉ có tổng cộng 147 kim tệ, đánh mua nổi cái gì sắt!

Nếu mua không nổi, vậy mi bày lăm bí tịch thế để dùng vào cái vẹo gì?

Hà Duy vừa lắc đầu vừa tắt cửa hàng.

Sau khi rời hệ thống, trong đầu Hà Duy bỗng lóe linh quang.

Ồ... đồ bán trong cửa hàng hình như cũng không phải hên xui, tuy bảo không chắc lắm, nhưng tựa hồ đúng là có quy luật!

Hà Duy ngẫm nghĩ thật kỹ, hai lần cửa hàng làm mới đều là bảo vật đan dược quý giá hoặc công pháp bí tịch, song trước đó lại rất thứ bình thường, mới đầu còn ra toàn mì bò kho.

Hồi trước không nghĩ nhiều, nhưng giờ phân tích một chút, Hà Duy chợt phát hiện đồ vật đổi mới dường như đều liên quan đến suy nghĩ trước khi mở cửa hàng của cậu.

Thời điểm ban đầu, trong óc cậu ngập tràn bóng hình mì bò kho, nên cửa hàng hệ thống mới cho ra mì, thậm chí có cả mấy thứ như quần áo đang rất cần lúc ấy.

Nhưng sau đó, bởi lẽ có Lôi Minh chiếu cố, cậu thoát khỏi bóng ma mì bò kho, đồ vật mong muốn cũng khác đi, thế là đấu thuật căn bản xuất hiện...

Mà hai lần này, cậu lần nào cũng đã tâm bưng bưng muốn biến cường, vì thế hệ thống mới bày ra một số vật phẩm giúp cậu trở nên mạnh mẽ.

Có điều... chỉ số thông minh của cửa hàng hệ thống không cao mấy, cậu muốn biến cường, nhưng còn phải suy xét tình huống thực tế nha, chỉ có 147 kim tệ thì mua những bí tịch kia kiểu gì! Nhoáng cái đã vạch khoảng cách lớn từng ấy, bộ không thấy khôì hài lăm hử!

Thổ tào thì thổ tào, nhưng tâm tình Hà Duy vẫn rất sung sướng, nếu thật như cậu nghĩ, vậy cửa hàng cũng có chút tác dụng, lần sau hoàn thành nhiệm vụ nhất định phải nghĩ kỹ xem muốn cái gì, thế mới sử dụng hợp lý được!

Nghĩ thông rồi, Hà Duy không lãng phí thì giờ nữa, tuy mấy hôm nay quá hỗn loạn, nhưng cậu phải tích lũy thêm kinh nghiệm cho việc tu luyện, đúng lúc nhân cơ hội này cảm ngộ một chút.

Khoanh chân tĩnh tọa, nhắm mắt ngưng thần, chỉ chốc lát Hà Duy đã nhập định, khi đã nhập định cảnh tượng trước mặt cũng thay đổi.

Linh tuyến dồi dào thủy linh, hấp thu cực kỳ thoải mái, như đang rong chơi trong đại dương xanh thẳm, từng lỗ chân lông trên người đều giãn ra, hút lấy thủy linh chẳng chút trở ngại.

Nạp vào, tuần hoàn, sau đó biến mất trong trái tim, Hà Duy lọt vào cảnh đẹp, hồn nhiên chẳng hay thời gian trôi qua.

Một ngày một đêm sau, Hà Duy không thể không tỉnh lại, đói bụng quá rồi.

Tuy bảo dẫn linh nhập thể đủ bổ sung thể lực, chẳng qua tư chất kỳ thức tỉnh chưa thể nhin đói hoàn toàn. Mấy bữa trước lo nhiệm vụ nên không biết đói khát, nhưng vài ngày nay bụng lại réo inh ỏi.

Hôm nào cũng có người hầu đưa cơm, Tống Đoan Nghi quả là giàu sù, hẳn không cho phép họ quấy rầy Hà Duy, bởi vậy toàn đặt thức ăn trong một ô càn khôn tinh xảo, như vậy vừa có thể bảo quản đồ ăn, lại chẳng quấy nhiễu Hà Duy.

Nạp định không rõ thời gian, nhưng sẽ tỉnh vì đói, tỉnh rồi thì tự động ăn cơm là được.

Hà Duy mở ô càn khôn, thấy thức ăn bên trong thì không khỏi lú lười, ngày ngày đều có người mang tới nên đã dần thành một đồng. Hà Duy sợ người khác nghi ngờ, nhanh chóng nhét hết đồ ăn thừa vào ba lô hệ thống, rồi lấy ít đồ mới để ăn.

Đều là món ngon thượng hạng, còn chế biến bằng linh cốc tiên thái nên chẳng những hương vị tuyệt hảo, mà còn có công hiệu bổ linh nhẹ.

*linh cốc tiên thái: gạo linh, thức ăn tiên

Hà Duy cũng chả có cảm giác gì, chỉ thấy ngon phát khóc, nào biết những món này bán bên ngoài toàn là trân phẩm giá mấy chục đồng ngọc.

Ăn uống no đủ, Hà Duy tiếp tục tu luyện.

Lần này khi nạp định, Hà Duy vẫn liên tục lặp lại quá trình hấp thu tuần hoàn tẩm bổ, nhưng tới vài chu kỳ sau, trái tim bỗng đập thành thịch.

Hà Duy không rõ lắm, chỉ dẫn thêm nhiều thủy linh qua, không ngờ tim còn đập mạnh hơn, thậm chí có phần đau đớn.

Hà Duy buồn bực, sao thế này?

Đang nghi hoặc chợt trông thấy một đóa hoa hồng nhạt thoát ẩn thoát hiện trong tim, đây chẳng phải lần gặp thứ hai, khôn nổi lần nào gặp cũng có chuyện.

Hà Duy không thêm để ý nó, chỉ chuyên tâm hấp thu thủy linh, ai dè không để ý nó, nó càng hăng hái hơn, cứ chớp một cái tim liền nhói đau, lại chớp lại đau. Cảm giác y hệt kim chích này chả dễ chịu tí nào, hại Hà Duy không cách nào tập trung nạp định.

Hà Duy nhíu mi, muốn không quan tâm nó cũng chẳng được, nhưng nó rốt cuộc muốn gì?

Hà Duy hơi ngẫm nghĩ liền tỉnh ngộ, hình như nó cần một linh, nó chệ ở đây toàn thủy linh nên bất mãn chẳng?

Khổ nỗi... Hà Duy cũng hết cách rồi, trên linh tuyến có mỗi thủy linh, không có tí tí một linh nào, nó muốn cũng bó tay thôi, cậu thực tình thỏa mãn không nổi.

Sự thật rành rành, song đóa hoa hồng nhạt hiển nhiên đâu hiểu, nó chỉ biết mình bị ngó lơ, do vậy... mới tỏ vẻ khó chịu.

Hà Duy bị nó quấy đến bực, trong cơn giận dữ liền nghĩ: Mi muốn thì cho mi thôi chứ có gì? Nhưng ở đây toàn thủy linh, đào đâu ra một linh? Ông đây cũng đánh biến ra được!

Ý nghĩ vừa xẹt qua, áo ngủ rách bươm liền lóe sáng, Hà Duy ngó ra, đoạn xem xét thật kỹ, thấy trên áo ngủ lưu chuyển một màu xanh thẫm như nước biển, nhưng chớp mắt đã xanh tựa ngọc bích, kể đó một luồng một linh thanh khiết tuôn ra.

Hà Duy giật mình, đúng rồi, cậu có thể biến, ở đâu... không phải cậu biến, mà là áo ngủ có thể biến!

Cơ mà cũng đâu có gì, Hà Duy nghĩ, biến được thì cứ biến, hoa hồng kia đừng vênh vào là được!

Có áo ngủ chuyển hoá, hoa hồng quả nhiên chịu nề nếp hơn, đặc ý xòe cánh ra, bộ dạng khoan khoái biếng nhác hết sức...

Chẳng qua Hà Duy nào biết rằng dù tim cậu hết đau, nhưng toàn đỉnh Thanh Loan lại gặp tai ương.

Đỉnh Thanh Loan là đỉnh cao nhất của Thanh Huyền môn, là nơi linh khí phong phú nhất, thế nên quy tụ rất nhiều cao thủ trong môn.

Song hôm nay, một mùi hương dụ hoặc khó tả nháy mắt phủ kín ngọn núi, tất cả tu sĩ đang nhập định tu luyện đều lần lượt rối loạn tâm thần.

Khi mùi hương bay tới đỉnh núi, Tống Đoan Nghi đột nhiên mở to mắt, thoát cái về lại linh tuyến Tịnh Thủy.

Hắn khẽ vọt lên rồi đáp vững vàng xuống sơn động, càng tới gần hương thơm càng nồng, hắn phải niết Thanh Tâm quyết mới miễn cưỡng bình tĩnh, đến gần quả nhiên bắt gặp tà linh Mộc tộc đang lười biếng nở ra.

Đóa hoa hồng nhạt mê tình hoặc thần, dẫu có Thanh Tâm quyết hỗ trợ, Tống Đoan Nghi vẫn ngẩn ngơ, hắn nhắm mắt thu tâm, định đánh thức thiếu niên đang ngồi xếp bằng.

Nào ngờ hắn mới chạm nhẹ, đóa hoa lại bất ngờ bộc phát sắc thái rực rỡ hơn, ngay lập tức mùi hương khiến tâm thần người ta liêu xiêu càng thêm thơm nồng.

Tròng mắt Tống Đoan Nghi hơi lóe, tiếp theo ôm chặt thiếu niên đang nhắm nghiền hai mắt vào lòng, bờ môi lạnh lạnh khẽ chạm vào vàng trán trắng nõn, Thanh Tâm quyết nháy mắt mất hiệu lực.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Hà Duy tu luyện mê mải, cậu rốt cuộc cũng nắm vững bí quyết. Sau khi có thể tùy ý biến hóa thủy linh, đóa hoa hồng ngày càng lộ rõ để cậu nhìn trợn hình dáng.

Nom bộ dạng nó rất khả ái, cánh hoa non nớt mềm mại, diện mạo sau nở rộ đầy thơ ngây trong trẻo. Ngặt nỗi Hà Duy không thể lấy nó ra, nếu trong hiện thực có đóa hoa như vậy mang tặng em gái khẳng định tha hồ xoát độ hảo cảm.

Cơ mà, cậu lại hơi ưu thương, thân là chó F.A, em gái gì gì đó chỉ có thể ngửa mặt trông lên thôi.

*chó F.A: nguyên văn là “chó cô đơn”, tiếng lóng bên Trung chỉ mấy bọn pho-e-vờ-ờ-lôn (như tui =))

Đời trước thì miễn bàn, đời này cũng chỉ quen biết mỗi cô nương Vân Uyển Nhi, còn là nhóc tí mười một tuổi, cậu có phát rồ đến quên phéng giới hạn cũng đâu thể ra tay với vị thành niên. Aiz... nói nhiều chỉ tổ muốn khóc, thể giới của chó F.A sao mà thể lương...

Đang phiên muộn thì đột nhiên nhận thấy một luồng khí sôi trào, có người đến ư? Đưa cơm? Lại hết một ngày rồi sao? Hôm nay trôi qua nhanh thật.

Hà Duy mãi suy nghĩ miên man, chưa kịp mở mắt đã rơi vào một vòng ôm buốt giá, sau đó trán cảm nhận được sự lạnh lạnh.

Thế, thế này thì bình tĩnh kiểu gì?

Hà Duy kinh ngạc mở mắt, đập vào mắt là mái tóc bạc tựa tuyết vô cùng rạng rỡ và đồng tử nhạt màu kia.

Tống... Tống Đoan... à không... sư tôn!

Sao sư tôn lại đến đây?

Hà Duy còn đang mờ mịt, Tống Đoan Nghi đã hôn lên trán cậu, đôi môi hơi lạnh chạm vào da thịt mịn màng khơi dậy từng cơn tê ngứa quặn rũ lòng người.

Hà Duy hoàn toàn ngu ngơ, căn bản chả hiểu sự phụ nhà mình đang làm gì, cậu vừa định mở miệng thì lại lần nữa đối diện với hắn.

Tiếp theo, Hà Duy phát hiện ra vấn đề, Tống Đoan Nghi rất bất thường, đôi đồng tử nhạt màu trong dĩ vãng luôn vân đạm phong khinh, song giờ phút này lại bốc một ngọn lửa nhỏ.

Hắn lặng lẽ nhìn Hà Duy, tầm mắt khóa chặt môi cậu.

Trong lòng Hà Duy lộp bộp một tiếng, vội lên tiếng: “Sư... sư tôn?”

Tiếng gọi khẽ khiến Tống Đoan Nghi thoáng hoàn hồn, đôi mày đẹp hơi nhíu, đáy mắt chợt lóe chút tỉnh táo, hắn hơi lơ tay ý bảo đợi chút.

Tuy Hà Duy chẳng biết nguyên do, nhưng có thể thấy rõ tình trạng Tống Đoan Nghi có chút không đúng.

Nhưng hiện tại có vẻ hắn đã tỉnh táo, hắn không việc gì đâu. Hà Duy hơi ngo ngoáy muốn thoát khỏi ôm ấp.

Ai dè thân thể vừa di chuyển, đóa hoa trước ngực cũng run lên, mùi hương còn nồng nàn hơn xông vào mũi, Tống Đoan Nghi bỗng tăng lực tay, chút tỉnh táo ban nãy triệt để tan biến.

Hắn khẽ dùng sức đẩy thiếu niên xuống đất, hai tay chống trước người cậu, tơ bạc đổ xuống như thác nước quần quýt với tóc đen của thiếu niên.

Hắn hơi cúi xuống, những nụ hôn nhỏ vun đắp lên cổ Hà Duy.

Hà Duy choáng váng cả người... Ý gì đây? Đây là chuyện gì?

Tư thế này thật chết người, Hà Duy chẳng cách nào dậy nổi, nhưng có thể rút lui. Cậu gần như phối hợp cả tay lẫn chân để chạy trốn, Tống Đoan Nghi lại nhẹ nhàng giương tay đóng băng cậu: “Đừng nhúc nhích.”

Sau đó, cậu hết động dậy nổi.

Hà Duy bị cố định chỉ đành tha thiết nhìn Tống Đoan Nghi, mà lúc này sư tôn nhà cậu hiển nhiên cực có vấn đề!

Đầu óc Hà Duy xoay chuyển thật nhanh, cấp tốc vận chuyển với hy vọng tìm được biện pháp chạy trốn, nhưng kể đó cậu lại giật thót, tâm thần rơi vào hoảng hốt.

Tống Đoan Nghi xé quần áo cậu, ánh mắt như vật sống dán chặt vào cậu.

Hà Duy nào biết trên làn da trắng trẻo trước ngực cậu có một đóa hoa hồng nhạt khả ái đang bùng nổ mãnh liệt, cơ thể xinh đẹp, hương vị mê hoặc, giờ khắc này còn run rẩy sung sướng vì được nhìn chăm chú.

Tống Đoan Nghi chẳng chút do dự hôn lên, ngay sau đó một luồng tê dại khiến tâm thần cả hai xoắn xang truyền khắp toàn thân. Thân thể Hà Duy vô thức khẽ run, trông mắt Tống Đoan Nghi càng u ám, dục vọng xoay vần trong đó làm người ta sợ hãi.

Hắn cởi bỏ thuật định thân, hòa tan toàn bộ quần áo Hà Duy, cơ thể thon gầy khiến đáy mắt hắn thêm thâm trầm.

Có được tự do, Hà Duy toan đào tẩu, hai cổ tay liền bị một tay Tống Đoan Nghi ép giơ lên cao, đặt trên đỉnh đầu thiếu niên, tay còn lại thả lỏng dạo chơi, cuối cùng dừng tại một chỗ.

Mắt Hà Duy tròn tròn, cắn chặt môi, buộc mình không được phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tống Đoan Nghi nắm cửa cậu, nhìn cậu, sau đó cúi người hôn lên đóa hoa. Bờ môi mỏng của hắn như thể mang theo sức mạnh đặc biệt nào đó, sức mạnh ấy chạy dọc theo người, kích thẳng đến tim.

Hà Duy cảm nhận vô cùng rõ ràng, rằng luồng sức mạnh cường đại cuộn cuộn đang liên tục rót vào đóa hoa. Đóa hoa nhỏ vui sướng đong đưa, cơn tê tái thấu xương truyền khắp người cậu theo mỗi cái lay động, cái cảm giác khó tả nhanh chóng tụ tập tại vùng bụng, rồi phồng to một cách mất kiểm soát.

Không, không được, không thể như vậy. Mối Hà Duy bị cắn đến rỉ máu, cậu liều mạng lắc đầu, cố sức thoát khỏi cảm giác ấy.

Song Tống Đoan Nghi đâu bỏ qua cho cậu, lực lượng mạnh mẽ rót vào không ngừng nghỉ, đóa hoa hồng nhạt càng lúc càng hiện rõ, màu sắc cũng ngày càng đậm nét. Chờ khi hồng nhạt biến thành đỏ hồng, đại nãi Hà Duy thoáng cái trống rỗng.

Nhìn thứ dính dính trên tay, Tống Đoan Nghi mỉm cười, hẩn nắm eo cậu, từ trên cao nhìn xuống: “Đừng nhúc nhích, sắp tới còn thoải mái hơn.”

Giọng nói khàn khàn như hàm chứa ma lực, chẳng thể khiến tim đập bình ổn, ngược lại càng đập càng nhanh. Hà Duy ngạc nhiên nhìn hẩn, nháy mắt không nhớ gì nữa.

Mình là ai? Mình đang ở đâu?

Vì sao phải chối từ?

Chỉ cần hưởng thụ là được rồi.

Đúng vậy... tuân theo ý muốn bản thân, cứ hưởng thụ thôi.

Hà Duy khẽ nhắm hai mắt, nhưng ngay tiếp theo một dòng nước lạnh băng trào ra từ trái tim, lập tức quét sạch tất cả kiểu diễn đóa hoa mang tới.

Hà Duy chợt bừng tỉnh!

Mẹ kiếp! Gì mà hưởng thụ? Hưởng thụ em gái mi ấy!

Má nó, cái này mà hưởng thụ khi gió gì! Tim chết thì có!

Sau khi hoàn hồn, Hà Duy mới nhận rõ tình huống trước mắt đáng sợ cỡ nào.

Tống Đoan Nghi vẫn đẹp tựa tiên nhân, trường bào ngân bạch lấp lánh ánh sao, mặt mày thanh đạm như viễn sơn, nhưng tiên khí lượn lờ kiêu mị gì cũng không che lấp được một sự thật lừa người!

Thứ nóng bỏng dưới người cậu là cái quái gì? Hà Duy hoảng... Cậu biết sư tôn nhà mình là đại biến thái, nhưng đâu biết hẩn biến thái tới nông nổi này!

Còn không phản ứng nữa là hý sinh anh dũng đó, Hà Duy thử mọi cách trong tuyệt vọng, liều chết bám lấy luồng lạnh leo trong tim, kéo nó ra ngoài, rồi phủ lên đóa hoa hồng đang dương dương tự đắc.

Tốt lắm, thủy linh lạnh lẽo quả nhiên hữu dụng, hoa hồng y như bị hắt nước lạnh tức khắc ỉu xiu, cơn nóng sôi trào trong lòng biến mất, tê dại toàn thân cũng rút đi, Hà Duy sống lại.

Cậu cuống quýt ngẩng đầu, gọi lớn: “Sư tôn!”

Thân thể Tống Đoan Nghi khựng lại, ngọn lửa đáy mắt tắt ngóm, dần dần tỉnh táo.

Hẩn khẽ nhú mày, đoạn đứng lên, trông mắt đậm nhạt đã trấn tĩnh: “Thu dọn đi, lát nữa ta tới đón người.” Dứt lời, liền rời đi không quay đầu lại.

Hà Duy thở dài nhẹ nhõm, nguy hiểm quá, cuối cùng cũng thoát!

Cậu nhanh chóng tìm quần áo mặc vào chỉnh tề, trái tim vẫn đang nhảy thình thịch, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi chỉ thấy quái dị hết sức, theo lý thuyết thì không nên nha! Mặc dầu Tống Đoan Nghi là biến thái, nhưng biến thái mấy cũng đâu thể bụng đói ăn quàng đến mức ra tay với đồ đệ?

Tĩnh táo rồi, Hà Duy mới ý thức được sự việc.

Là tại bông hoa hồng chết bầm kia! Nó có vấn đề!

Hà Duy phanh áo ra nhìn nhìn, trước ngực trơn bóng chả có gì sất, cậu nhớ rõ hồi nãy có đóa hoa mà!

Trong lòng hơi thấp thỏm, Hà Duy cũng chẳng dám tự nghiên cứu xằng bậy, chỉ bình tĩnh chờ đợi.

Tống Đoan Nghi rời khỏi linh tuyến, xoay người ra bằng tuyến sau tấm cung, cởi quần áo rồi bước thẳng xuống, buốt giá thấu xương nhập thể, thoáng tiêu tán một ít khí nóng trong người.

Tổng Đoan Nghi khẽ tựa vào bờ ngọc thạch bên băng tuyết, nghiêm túc tự hỏi.

Triền Tình hoa bị kích hoạt, nhưng tại sao lại kích hoạt? Hà Duy luôn ở linh tuyết, tuyệt nhiên không rời một bước, mà cả linh tuyết đều là thủy linh chí thuần, nào có tí ti mộc linh nào, thế nên không có khả năng kích hoạt.

Nhưng mà... kích hoạt rồi, hơn nữa chẳng phải thức tỉnh dạng ấu thể, mà là thể trưởng thành sau khi được rất nhiều mộc linh tắm bổ.

Tổng Đoan Nghi nghĩ thật kỹ về hình thái Triền Tình hoa, trong đầu bỗng hiện ra thân thể trắng nõn đẹp đẽ của thiếu niên, đóa hoa điểm lệ, cơn tê dại vẫn vút tận xương, và còn nét mặt vì sung sướng mà biểu lộ khó nhận một cách tự nhiên.

Cõi lòng rung động, Tổng Đoan Nghi hơi rũ mi... Nếu không bị cắt ngang, hẳn đã tiến vào rồi.

Chiếm trọn lấy cậu, làm cậu càng thêm sáng khoái, khiến đôi mắt xinh đẹp nhuốm thêm nhiều...

Tổng Đoan Nghi vội hoàn hồn, hồi tâm ngưng khí, phải niệm Thanh Tâm quyết mới tỉnh hoàn toàn.

Việc cấp bách bây giờ là kiểm tra xem Triền Tình hoa tại sao lại kích hoạt. Hắn đột nhiên nhớ tới chứng mất hồn trước đây của Hà Duy, không khỏi nheo mắt, e là tiểu đồ nhi đáng yêu của hắn có bí mật nhỏ nhỏ nào đó.

Khoảng hai khắc sau, Hà Duy rốt cuộc chờ được Tổng Đoan Nghi đến, hồi tưởng chuyện ban nãy lại thấy có chút xấu hổ.

Mặc kệ vì nguyên nhân gì, tóm lại tình sự đồ thuần khiết giữa họ cũng biến chất rồi biết không!

Hà Duy rất muốn bình tĩnh, nhưng mẹ nó bình tĩnh không nổi.

Tổng Đoan Nghi nhìn cậu, nhẹ giọng nói: “Trước tiên tạm ngưng tu luyện đã, ta dẫn ngươi xuống.” Nói đoạn liền vươn tay ra, Hà Duy trông thấy ngón tay thon dài trắng nõn của hắn, mấy hình ảnh không tốt hiện lên ào ào, cậu lập tức né tránh.

Tổng Đoan Nghi thoáng sửng sốt, đồng tử đậm nhạt chợt lóe tia chán nản, hắn khẽ nâng mắt, nghiêm túc nhìn Hà Duy: “Vừa rồi... là giận sao?”

Hà Duy: “...” Triệt để nói chẳng nên lời.

Tổng Đoan Nghi thở dài: “Việc này có nguyên do, trước hết nghe vi sư giải thích một chút được không?”

Hà Duy kỳ thực cũng ngộ ra phần nào, tám phần là tại đóa hoa kia quá phá, giờ bắt gặp dáng vẻ này của Tổng Đoan Nghi, cậu cũng không phải kẻ thích bắt bí người ta, bèn đáp: “Xin sư tôn giải thích rõ ràng.”

Tổng Đoan Nghi khẽ gật đầu, một tay vòng quanh eo cậu, vốn chỉ định dùng tư thế này để ngự phong đưa Hà Duy xuống, chẳng ngờ lại khiến cả hai nao nao.

Hà Duy cố khôi phục tâm tình, tự nhủ với mình điều này rất tự nhiên, không có bông hoa chết tiết quá rồi, căn bản đâu ra lắm thứ lộn xộn.

Tổng Đoan Nghi thì đang nỗ lực kiểm soát độ mạnh yếu, tuy cách lớp quần áo, nhưng dường như hắn vẫn mừng tượng ra vòng eo mềm mại, chỉ hơi ra sức là có thể đẩy ngã...

Lông mày nhảy dựng, hắn tức thì tăng mạnh cường độ Thanh Tâm quyết.

Hai sư đồ hạ xuống phía trên linh tuyết, không khí tràn ngập thủy linh chí thuần có tác dụng bình ổn nhất định, hai người lần lượt tỉnh hẳn.

Tổng Đoan Nghi gọi người hầu dâng trà xanh và điểm tâm ngọt, đoạn hắn hơi phát tay, ý lệnh họ lui xuống. Người đi rồi, Tổng Đoan Nghi tự nhắc âm rót cho Hà Duy một chén: “Khánh Sơn vãn trà, có công dụng tẩy bộ Đầu Linh hệ thủy nhẹ, nếm thử xem.”

Hà Duy vốn đang thấp thỏm đủ đường, nhưng bấy giờ cũng kiềm lòng chẳng đậu mà bị nước trà hấp dẫn lực chú ý. Có thể xuất hiện ở đây tất nhiên không phải vật phạm, song vãn trà trước mắt quả thực kỳ diệu,

cậu tận mắt chứng kiến quá trình pha của Tống Đoan Nghi, nước suối vốn trong veo chạm phải lá trà trắng tuyết liền hóa thành mây mù mỏng manh lớn vờn trong chén mặc ngọc, cực kỳ đẹp mắt.

Hà Duy hết sức tò mò muốn biết nước trà trông như mây này uống thế nào, bèn bưng chén tới gần môi, cảm nhận được hương thơm xông vào mũi, quanh quẩn triền miên, dư vị vô cùng. Hà Duy hơi hé miệng, mây mù lại nhẹ nhàng lưu động, chậm rãi chảy vào miệng, hương vị mát rượi, cảm giác mềm mại xoay quanh miệng rồi chảy thẳng xuống cổ họng, chớp mắt trải rộng khắp người khiến toàn thân thư thái, tinh thần phấn chấn!

Hà Duy làm gì từng uống tiên trà như vậy, mặt mày liền cong lên, nói tự đáy lòng: “Thật kỳ diệu!”

Tống Đoan Nghi mỉm cười: “Thích à?”

“Dạ!” Hà Duy ra sức gật đầu, “Chưa uống bao giờ hết, hương vị ngon cực kỳ.”

Tống Đoan Nghi ngấm cánh môi hồng nhuận vương vẩn mây mù, nhẹ giọng bảo: “Nếu thích thì lát nữa bảo người cho người một ít, uống thường xuyên cũng khá có lợi cho thân thể.”

Hắn nói quá mức nhẹ nhàng, dẫn Hà Duy vẫn có điều nghi hoặc, nhưng cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ đáp: “Vây đa tạ sư tôn!”

Mặt mày Tống Đoan Nghi đầy ý cười, cuối cùng cũng dời tầm mắt, thu hồi tâm thần rồi đề cập vào chính sự: “Mấy hôm nay người tu luyện liệu có thu hoạch gì không?”

Mấy ngày này của Hà Duy phải nói là lộn tùng phèo hết cả lên, mới nghĩ đã thấy nhức óc, nhưng với Tống Đoan Nghi thì cậu vẫn chuyên tâm cần cù tu luyện... Hà Duy đâu dám nghĩ lâu, đành bảo: “Cũng có chút thu hoạch, tu vi cũng tăng tiến.”

“Ừ.” Tống Đoan Nghi lên tiếng, lại hỏi, “Nhưng có chỗ nào bất thường không?”

Hà Duy nhú mày, vẫn mở miệng: “Thời gian đầu thường xuyên cảm thấy chỗ trái tim hơi đau đau, mới đầu thì chưa rõ, còn chịu đựng được. Khổ nổi tới hôm qua lại đau kinh khủng, ta không nhịn nổi bèn thôi thúc Đấu Linh, sau đó...” Hà Duy ngập ngừng, nói hàm hồ, “Ta phát hiện sa y trong cơ thể có điểm đặc biệt.”

“Hửm? Đặc biệt thế nào?” Tống Đoan Nghi dẫn đường.

“Nó... hình như nó biết chuyển hoá linh khí. Lúc đầu ta cảm giác chỗ trái tim đang khát vọng cái gì đó, rồi Đấu Linh lại biến thủy linh xanh lam thành xanh lá, sau khi tràn vào tim thì đau đớn cũng tan theo.”

Cậu nói xong, Tống Đoan Nghi chợt ngẩn ra, đoạn nhanh chóng nắm cổ tay Hà Duy, trầm giọng nói: “Nhắm mắt ngưng thần, để vi sư xem Đấu Linh của người.”

Với những chuyện như này, Hà Duy chỉ hiểu lơ mơ, tuy bảo Tống Đoan Nghi chẳng mấy đáng tin, nhưng có dòng máu sư mạch, chỉ ít sẽ hấn không hại cậu trên phương diện tu luyện. Vì vậy, cậu vâng lời nhắm mắt lại, tùy ý hấn dò linh.

Tống Đoan Nghi ngoài mặt thì bình tĩnh, trong lòng lại kinh ngạc, không ngờ sa y mới đó đã uy lực đến thế, nếu thực sự có thể chuyển hoá linh lực dễ dàng, vậy đúng là chấn động cả thế nhân.

Đành rằng thế gian tràn đầy linh khí, song thuộc tính bất đồng, không chỉ có linh khí ngũ hành chủ chốt, mà còn vô số linh khí phát triển biến hóa ra, tóm lại là thiên biến vạn hóa, nhiều không đếm xuể.

*ngũ hành: thủy, mộc, hỏa, thổ, kim

Sở dĩ sinh linh trên đại lục Đấu Linh có thể tu luyện là do được kích hoạt Đấu Linh, mà Đấu Linh là vật dẫn hấp thu linh khí trời đất. Thông qua Đấu Linh, họ dẫn linh nhập thể, cường thân kiện thể, đồng thời có thể tẩm bổ Đấu Linh, dựa vào Đấu Linh để thi triển các linh kỹ kinh thiên động địa.

Nhưng Đấu Linh có hạn chế rất lớn, đa số chúng đều chỉ sở hữu một thuộc tính và hấp thu một loại linh khí duy nhất, do đó tốc độ tu luyện rất chậm chạp. Muốn đạt thành tựu lớn, thứ nhất phải siêng năng chịu khó, thứ hai cần một bảo địa phúc địa dồi dào linh lực.

Tuy nhiên, Đấu Linh của Hà Duy lại hấp thu mọi linh khí, thậm chí có thể chuyển hoá tùy ý. Điều này rất thần kỳ, chẳng những giúp tu luyện vừa nhanh vừa mạnh, mà nếu biết một chút thuật độ linh còn có thể thoả mái tăng tu vi cho người khác.

Tổng Đoan Nghi tra xét kỹ càng, không những chạm vào sa y, còn tinh tế quan sát thánh linh Băng tộc và Triều Tình hoa.

Thăm dò xong, đáy lòng hắn liền sáng tỏ.

Có năng lực bậc này, Hà Duy đích xác chẳng cần rời đi linh tuyến vẫn có thể kích hoạt Triều Tình hoa.

Linh tuyến toàn thủy linh, vốn Hà Duy hấp thu số lượng lớn thủy linh để không ngừng tắm bổ thánh linh Băng tộc, còn Triều Tình hoa lại là tà linh, thánh linh với tà linh xưa nay bất hòa, bị bắt ở cùng chỗ tự nhiên sẽ tranh đấu. Hôm nay tắm bổ thánh linh, Triều Tình hoa hiển nhiên không cam lòng, thế nên mới kích thích Hà Duy, hy vọng cậu hấp thu mộc linh. Người bình thường e rằng sẽ không chịu nổi đau đớn như vậy mà trực tiếp bỏ tu luyện. Cố tình Đấu Linh của Hà Duy lại có năng lực đặc thù, làm đúng ý nguyện của Triều Tình hoa, chuyển hóa thủy linh thành mộc linh. Triều Tình hoa vừa được mộc linh thúc đẩy liền kích hoạt. Hơn nữa trong cơ thể Hà Duy tích trữ cực nhiều thủy linh, nhờ sự chuyển hóa liên tục của sa y mà mau chóng hình thành đại lượng mộc linh đủ tắm bổ Triều Tình hoa, bấy giờ mới bộc phát như thế.

Đúng là quá sức ngoài ý muốn.

Tổng Đoan Nghi hồi thần, lẳng lặng nhìn Hà Duy: “Tuy không biết là ai gây nên, nhưng trong cơ thể người có gieo tà linh Mộc tộc – Triều Tình hoa.”

Hà Duy ngốc lảng, trong đầu lập tức hiện hai chữ Trúc Uyên, chẳng hắn thì ai!

Hà Duy lấy lại tinh thần, hỏi: “Triều Tình hoa?” Đó là cái gì?

Tổng Đoan Nghi kiên nhẫn giải thích: “Triều Tình hoa tính ***, thiện mê hoặc, thích sung sướng.”

Mới nghe thuộc tính, sắc mặt Hà Duy liền đại biến, đệt, cái quỷ gì vậy!

Tổng Đoan Nghi cảm tay cậu, khẽ trấn an: “Triều Tình hoa cũng không tới nỗi xấu hẳn, nếu nuôi dưỡng tốt, đợi tới khi thành thực là có thể thức tỉnh mấy linh kỹ cực kỳ lợi hại, rất hữu ích với người. Chẳng qua tu luyện có chút phiền phức.”

Lòng Hà Duy dâng trào dự cảm bất hảo: “Chẳng hay... Triều Tình hoa phải tu luyện làm sao?”

“Kể ra cũng đơn giản, chỉ cần hấp thu mộc linh là được.”

Hà Duy chưa thả lỏng, nếu thực sự đơn giản vậy thì... chẳng gọi là tà linh nữa.

Quả nhiên, Tổng Đoan Nghi nói thêm: “Hễ mộc linh nhập thể là nó sẽ tỉnh lại, đến lúc ấy sẽ tản ra mùi hương kinh người mê hoặc mọi người...” Hắn dừng một lát, đoạn thông thả tiếp lời, “Rồi dụ người giao hoan.”

Bốn chữ cuối y như sét giữa trời quang bổ Hà Duy hôn mê tại chỗ.

Nửa ngày sau, cậu mới dần bình tĩnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta tuyệt đối không tu luyện nó!”

Tổng Đoan Nghi thở dài: “Vậy mỗi ngày sẽ phải chịu cơn đau gặm nhấm toàn tâm.”

Hà Duy nghe vậy, hơi hồi tưởng cảm giác kia một chút, nhất thời sắc mặt càng khó coi: “Chẳng... chẳng lẽ không còn phương pháp khác sao?”

“Còn.”

Hà Duy hỏi ngay: “Phương pháp gì?”

Tổng Đoan Nghi im lặng nhìn cậu: “Hấp thu thật nhiều mộc linh, cấp tốc nuôi nó trưởng thành, đương nhiên nó sẽ phát tán mùi hương đủ khiến cả Trung Đình mê muội.”

Hà Duy: “...” Đờ mờ, Trúc Uyên mi lại đây mau, ông tuyệt đối không đập chết mi đâu!

Tổng Đoan Nghi nắm tay cậu, nhẹ giọng bảo: “Kỳ thực còn một biện pháp có thể che lấp mùi hương.”

Mắt Hà Duy sáng lên, hỏi: “Bằng cách nào?”

Ánh mắt Tống Đoan Nghi vừa trong vừa sáng: “Trong lúc hấp thu mộc linh tẩm bổ Triền Tình phải giao hoan với người khác.”

Hà Duy: Tam quan nứt toác rồi.

Vậy là chỉ còn anh Trúc Uyên chưa đóng cảnh nóng với em =)))

ps: đạo này thấy Hoa Thiên Cốt đang nổi nên cũng xí xốn đi đọc thử cho biết với ngta, cuối cùng vẫn không cách nào nuốt trôi BG ._. Bộ BG đầu tiên và cuối cùng tui đọc là Yêu em từ cái nhìn đầu tiên và cũng nhờ nó mà tui phải nói lời “thôi mình xa nhau từ đây” với BG vĩnh viễn, lý do thôi khỏi nói, vì fan bộ này hùng hậu lắm ;v;

Ngay cả đam mèo cũng vậy, mấy bộ nổi tiếng như KTTH-LTPH hay Phượng vu cửu thiên, Tọa khán vân khởi thì, Quân túy trần hương, Sứ hoàng... có bộ đọc hết có bộ bỏ dở, nhưng thực sự thì chẳng kết nổi bộ nào QAQ

ps2: Nay tui lảm lời ghê =))

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Hà Duy bị tin tức này làm hoàn hồn không nổi, thế nên chưa nghe rõ Tống Đoan Nghi nói tiếp cái gì.

Mãi đến khi Tống Đoan Nghi gọi khẽ: “Hà Duy?”

Hà Duy mới bừng tỉnh, vội tập trung nhìn hẩn.

Trong mắt Tống Đoan Nghi vẫn tràn ngập nhu hòa, cực kỳ kiên nhẫn hỏi: “Người có người trong lòng chưa?”

Hà Duy chớp mắt mấy cái, cậu hiểu ý hẩn, nhất thời có chút thẹn thùng, lập tức lắc đầu: “Chưa... chưa có.”

Đồng tử Tống Đoan Nghi hơi lóe, rồi lại thoáng lo lắng mà nhíu mày.

Tuy hẩn không nói gì, nhưng Hà Duy vẫn hiểu được. Muốn thoát khỏi Triền Tình hoa phải cùng người giao hoan, nếu có người yêu thì nhờ cô ấy giúp đỡ chút đỉnh là có thể thuận lợi vượt qua giai đoạn này.

Cơ mà... Hà Duy , cậu đi đâu tìm người như vậy đây! Tử trạch chưa có mảnh tình vắt vai nào làm sao lừa được một em gái! Lừa rồi còn phải mần chuyện ấy ấy rồi ấy ấy, ệt, xử nam tử vể, đây chịu không thấu đâu!

Nhưng nếu không làm thế, mỗi ngày cậu sẽ bị Triền Tình hoa đâm chọc vào tim, phiền phức lắm có biết không, ai thích ngày ngày chịu đau chứ? Đau chết đi sống lại vui chết liền á, trừ M chính hiệu ra thì ai mê nổi?

Nét mặt Hà Duy biến đổi thất thường, cân nhắc hồi lâu mới hạ quyết tâm: “Sư tôn, ngài có thể giới thiệu cho ta... ừm... một nữ tu sĩ không?”

Tống Đoan Nghi: “...” Dù có vân đạm phong khinh đến mấy thì lúc này lông mày dài mảnh của hẩn cũng phải hung hăng nhảy lên.

Hà Duy lại đang cân nhắc cực nghiêm túc, tuy thân thể này mới mười sáu tuổi, vẫn hơi nhỏ, song ở cổ đại thì thành thân được rồi, vì thế cậu tự động viên mình, tiếp tục nói: “Ta... không có nhiều yêu cầu, chỉ cần hợp thôi, sư tôn yên tâm, ta không phải hạng người bạc bẽo, nếu đã ở bên nhau ta nhất định toàn tâm với cô ấy, cả đời chỉ có mình cô ấy...”

Tống Đoan Nghi đang nắm tay cậu đột nhiên siết chặt: “Không được!”

Hà Duy hơi đau, kinh ngạc nhìn hần: “Sư tôn?”

Tổng Đoan Nghi khẽ nheo mắt, giọng nói hàm ý tức giận: “Ta bảo không được.”

“Vì sao?” Hà Duy hơi nhú mày, cậu cũng đâu yêu cầu quá đáng, không giới thiệu thì thôi, làm chi phải câu?

Biểu tình của Hà Duy lọt vào mắt Tổng Đoan Nghi khiến hần tỉnh táo lại, âm u trong đồng tử nhạt màu bị dần xuống, Tổng Đoan Nghi nhẹ giọng bảo: “Người không hiểu, Triền Tình hoa là tà linh Mộc tộc, tham lam mà bá đạo, nếu người tìm một người tu vi nông cạn sẽ hại tính mạng người ta.”

Nghe hần nói thế, Hà Duy hoảng hốt, hóa ra là vậy, mình ngược lại trách lầm sư tôn.

Tổng Đoan Nghi thấy lông mày cậu giãn ra mới im lặng nhìn cậu, nghiêm túc hỏi: “Hà Duy, người tin ta không?”

Hà Duy bị hần nhìn mà giật mình, trong lòng lại có dự cảm không hay lắm, cậu chẳng dám nghĩ nhiều, chỉ đáp: “Sư tôn cứ nói, ta là đệ tử thân truyền của ngài, tất nhiên vô cùng tín nhiệm ngài.” Một mặt nói, mặt khác vô tình nhấn mạnh bốn chữ “đệ tử thân truyền”.

Tổng Đoan Nghi nhìn thẳng cậu không chớp mắt, tới khi Hà Duy chịu hết xiết toan dời mắt, hần mới nói như than thở: “Ta có thể giúp người tạm thời ngăn chặn Triền Tình hoa.”

Mắt Hà Duy bỗng sáng lên: “Tạm thời áp chế được ư?”

“Đúng vậy, Đẩu Linh của ta hệ thủy, vốn có công hiệu trấn định thanh tâm, hao tổn ít tu vi là có thể vây chặt Triền Tình hoa, khiến nó tạm thời ngủ say. Đến lúc ấy nó không thể kích thích người nữa, còn người chỉ cần khống chế đừng hấp thu mộc linh thì sẽ không kích hoạt nó.”

Té ra còn cách như vậy, Hà Duy thoáng cái thấy được hy vọng, nhưng ngay sau đó cậu lại nghĩ, nếu thực sự dễ dàng như Tổng Đoan Nghi nói, thế sao hần không bảo ngay từ đầu? Trái lại giữ tới giờ mới nói, chả lẽ...

Hà Duy nào phải kẻ thích làm phiền người khác, do vậy cậu hỏi tiếp: “Có phải tiêu hao nhiều tu vi lắm không?”

Tổng Đoan Nghi nhẹ lắc đầu: “Tu vi là chuyện nhỏ.” Hần ngáp ngừng, đoạn thông thả tiếp lời, “Áp chế Triền Tình hoa phải tiếp xúc với nó, ta cần dẫn linh vào cơ thể người để trực tiếp giao chiến cùng nó. Mà Triền Tình hoa giỏi nhất là mê hoặc, chỉ riêng mùi hương cũng đủ khiến thần hồn người ta điên đảo, dùng linh thăm dò sẽ chịu kích thích càng lớn, ta sợ...”

Hà Duy tức khắc nhớ tới cảnh tượng trước đó, mặt liền biến sắc.

Tổng Đoan Nghi thở dài: “Thế nên ta mới muốn hỏi người, người có thể tin ta không?”

Tin hay không! Hà Duy nhất thời đáp chẳng nên lời.

Nhưng... tin hay không, cậu có quyền chọn sao?

Triền Tình hoa ác liệt như thế, nếu không ngăn chặn nó, ai biết nó sẽ gây ra chuyện gì! Mới nghĩ đã thấy da đầu nhức nhối tê rần, lại hồi tưởng mùi hương có thể mê hoặc mọi người kia...

Hà Duy bỗng dừng nhớ lại sự kiện ở thành Song Tử, lúc ấy cậu không rõ, giờ thì thông rồi.

Tại sao dân toàn thành lại rượt đuổi họ như điên? Tại sao đôi thành chủ thành Song Tử liều mạng cướp đoạt cậu?

Bởi lẽ khi đó... chính là thời điểm hấp thu Mộc Linh châu kích hoạt Triền Tình hoa!

Nhờ có mặt Lăng Vân Dực nên cậu tránh thoát một kiếp, nhưng kết quả là gì?

Cả thành Song Tử hóa thành phế tích, Lăng Vân Dực cũng chịu trọng thương!

Nếu bị lần nữa, cậu làm thế nào chống đỡ?

Nghĩ đến đây, Hà Duy cắn răng, dứt khoát ra quyết định.

Cậu chưa tìm được người kết hợp, do vậy nhất quyết phải tạm kiềm chế Triển Tình hoa, mặc kệ hấn có đáng tin hay không, giờ đành liều thôi!

Hà Duy nhìn Tống Đoan Nghi, trịnh trọng đáp: “Sư tôn, đồ nhi tin ngài! Nếu không có ngài, đồ nhi đã chẳng vượt qua lễ trưởng thành, đồ nhi có được hôm nay đều nhờ sư tôn quan tâm, nào có chuyện không tin? Giả như có thể thoát được kiếp này, đồ nhi nhất định dùng vạn lần ân tình báo đáp ngài!”

Ngữ khí tràn ngập khí phách, lòng mảy Tống Đoan Nghi giãn ra, khẽ cười nói: “Một khi đã vậy thì mau đi theo ta.”

Bọn họ vốn đang ở trên bờ linh tuyến, bấy giờ bèn đứng dậy cùng nhau ra sau điện.

Thanh Loan điện chiếm diện tích cực rộng, Hà Duy chưa từng đi qua linh tuyến nên cũng chẳng biết đường này thông tới đâu, chỉ biết phong cảnh dọc đường rất lịch sự tao nhã, mây mù giăng khắp nơi, ánh sao lấp lánh. Sau khi băng qua lầu các cao lớn đến một viện lạc yên tĩnh, Tống Đoan Nghi mới mỉm cười giải thích: “Đây là tẩm cung của ta, tương lai tu vi ngươi tiến bộ cũng sẽ xây một viện lạc riêng cho ngươi.”

Hà Duy có chút xấu hổ, chỉ bảo: “Đâu cần thiết? Sư tôn không cần tiêu pha.”

Tống Đoan Nghi chẳng đáp, chỉ chậm rãi dẫn cậu tiến lên trước, tuy nói là tẩm cung nhưng vẫn rất rộng. Một khắc sau, đi qua một cổng vòm chạm trổ tinh tế là đến nơi.

Hà Duy dậm bước vào đã thấy gió lạnh thổi tới, cậu bất giác khẽ run.

Chỗ này cũng có một con suối, song hoàn toàn bất đồng với linh tuyến, linh tuyến hơi nước dồi dào, độ ẩm vừa phải, ngấm mình cực kỳ thoải mái. Tuy nhiên, ở đây sương lạnh bốn phía, mặt nước đóng một tầng băng dày, riêng nơi gần bờ là không kết băng, dòng nước xanh thẳm nhưng vẫn tỏa hơi lạnh, nhìn sơ cũng biết lạnh cắt da cắt thịt.

Tư chất Hà Duy mới vào kỳ thức tỉnh, chịu được buốt giá như thế mới lạ, sắc mặt liền trắng bệch.

Tống Đoan Nghi nhìn sang cậu, cất lời xoa dịu: “Tuy hơi lạnh, nhưng nước băng tuyến có thể tĩnh tâm, cũng vì tốt cho ngươi thôi.” Nói đoạn, hấn cầm tay cậu, vận chuyển linh khí giúp thân thể cậu ấm áp hơn.

Nói thì nói thế, nhưng xét đến năng lực thừa nhận của Hà Duy, Tống Đoan Nghi vẫn không để cậu xuống suối, chỉ bảo cậu tĩnh tọa trên bờ.

Hà Duy khoanh chân ngồi vững, từ từ nhắm chặt hai mắt, Tống Đoan Nghi ngồi đối diện cậu, quan sát cậu chốc lát, đoạn trầm giọng nói: “Nhớ bảo nguyên thủ nhất, ổn định tâm thần, tuyệt đối không để tâm sinh kiêu diễm.”

*bảo nguyên thủ nhất: giữ vững lý trí tinh thần

Hà Duy nhắm mắt, song vẫn nghiêm túc gặt đầu.

Tống Đoan Nghi khẽ nâng tay, chỉ thấy một luồng sáng băng lam tụ lại, cách áo điểm lên ngực Hà Duy.

Thủy quang ngày càng mạnh, trang phục lam nhạt bị phản chiếu gần như trong suốt, mơ hồ lộ rõ da thịt trắng nõn và điểm hồng xinh xắn.

Mây Tống Đoan Nghi thoáng nhướn, chỉ liếc một cái liền nhắm mắt, tập trung vận công.

Mới đầu Hà Duy hơi thấp thỏm, con người là thế, luôn sợ hãi trước những sự vật mình không biết. Nhưng dần dà, khi cậu cảm nhận được linh khí thâm hậu của Tống Đoan Nghi xâm nhập cơ thể, liền bình tâm lại ngay.

Thủy linh ôn nhuận ấm áp thuần khiết nhất chảy vào cơ thể, khiến người ta dễ chịu bội phần. Huống hồ Đẩu Linh của cậu vốn thiên về thủy linh, giờ phút này càng vui sướng khôn xiết, nghênh hợp chẳng chút bài xích.

Hà Duy nhìn hoa văn hình đoá hoa màu lam trên sa y nhà mình ngày càng rõ nét, thông thả lưu chuyển như một đoá hoa thực sự đang từ từ nở rộ, nhưng tâm tư cậu đâu đặt trên hoa văn, mà chỉ chờ Triển Tình hoa chạy ra để phối hợp với linh khí của sư tôn áp chế nó.

Nào ngờ, tiểu hoa nhi đã học khôn, bị cả đồng thủy linh kích thích mà vẫn bảo trì bình thần, không chịu lộ chút dấu vết nào. Nó không ra thì áp chế cái gì? Trong tim đâu chỉ có mình nó, mà còn có sa y, nếu áp chế lung tung, lạng quạng phé mất tu vi của Hà Duy, đâm ra mất nhiều hơn được.

Cứ vậy thì đời thuở nào mới xong?

Hà Duy nghĩ, hay mình chuyển hóa ít mộc linh dụ dỗ nó?

Đang nghĩ thì nghe Tống Đoan Nghi nói: “Dùng Đẩu Linh chuyển hoá ít mộc linh đi.”

Quả nhiên phải xử lý như vậy, nghe sư tôn bảo, cậu liền hết do dự, tức khắc gọi sa y, rút một chút từ đám thủy linh cuộn cuộn để chuyển hóa thành mộc linh xanh biếc.

Mộc linh vừa phóng thích, Triền Tình hoa kiểm lòng chẳng đậu hơi lơ ra, ngất nổi mộc linh quá ít, nó chỉ lộ một cánh hoa nhỏ để cuộn mộc linh rồi chạy mất dạng.

Hà Duy chán nản, đồ xấu xa này càng học càng hư hỏng!

Tống Đoan Nghi luôn quan sát tỉ mỉ, bấy giờ bèn nói thêm: “Lần này chuyển hóa nhiều hơn chút, đừng lo, ta sẽ nỗ lực ngăn chặn mùi hương.”

Hà Duy đành tiếp tục chuyển hóa mộc linh, cậu cẩn thận từng li từng tí, lần này tăng gấp đôi so với lần trước, nhưng tựa hồ vẫn chưa đủ lượng, tiểu hoa nhi cứ cuốn lấy rồi bỏ chạy y như trước, tốc độ cực mau.

Liên tục mấy lần sau, Hà Duy bắt đầu mất kiên nhẫn, dứt khoát chuyển hóa một đồng lớn mộc linh, trần trần trụi trụi đặt đó. Có lẽ Triền Tình hoa nếm được ngon ngọt nhiều lần, tâm phòng bị cũng lơ lửng, thấy cả đoàn mộc linh liền chạy ra ngay.

Đóa hoa hồng nhạt nở rộ hoàn toàn, tư thái ngây thơ quả rất khả ái, chỉ thấy nó tru lên xông về phía mộc linh, lòng Hà Duy chợt động, chính là lúc này!

Nháy mắt sau đó, một luồng thủy linh dày đặc ùn ùn kéo tới, bao phủ trọn vẹn đóa hoa.

Khoảnh khắc ấy, Hà Duy không cảm nhận được sự tồn tại của tiểu hoa nhi nữa, cậu thâm mừng rỡ, thành công rồi! Té ra đơn giản dữ thần!

Mới hưng phấn được chút lại đột nhiên phát hiện đoàn thủy linh bị chiếu rọi thành màu hồng nhạt từ trong ra ngoài!

Triền Tình hoa đang vùng vẫy!

Hà Duy căng thẳng, tức thì nhận thấy một cơn đau toàn tâm tập kích, tâm thần nhoáng lên, thủy linh phong phú vỡ tung như bong bóng nổ. Triền Tình hoa lộ mặt, nó hơi run lên, nháy mắt di động khắp toàn thân như dòng điện xẹt qua.

Ngay lập tức, mùi hương khó lòng kháng cự thoát khỏi ràng buộc, bắt đầu lan tràn khắp suối.

Hà Duy mở bừng mắt, đập vào mắt là đôi mắt u ám của Tống Đoan Nghi.

Cậu hết hồn, toan mở miệng thì nghe Tống Đoan Nghi cất giọng khàn khàn: “Nhắm mắt mau!”

Hà Duy cuống quýt nhắm mắt, song tê ngứa nơi trái tim đánh thẳng lên đầu, điên cuồng cắn nuốt lý trí cậu.

Tình trạng Tống Đoan Nghi nghiêm trọng hơn hẳn tưởng nhiều.

Từng ngửi qua mùi hương, tới hồi gặp lại mới là sức hấp dẫn chí mạng! Khao khát và dục vọng tăng gấp mấy lần, đầu có nước băng tuyết trấn định thanh tâm, hẳn vẫn gần như không kiềm nén được ý niệm trong đầu.

Thân thể thiếu niên rất đẹp, trơn mịn nhẵn nhụi, mềm mại vô ngần, hẳn có thể vuốt ve cậu, chạm vào cậu, hôn cậu, sau đó chiếm lấy cậu!

Hít sâu một hơi khí lạnh, Tống Đoan Nghi cố sức chống chọi, giờ vẫn chưa đến lúc!

Hắn dứt bỏ ý đồ, thôi thúc lực lượng thủy linh chảy ào ạt vào cơ thể Hà Duy.

Thủy linh lướt qua mang đến sự mát lành, nhưng ngay tiếp theo, Triền Tình hoa như bạo phát triệt để, nó phản kháng kịch liệt bằng cách không ngừng cảm dỗ hai người.

Nó khiêu khích thân thể kỳ chủ, khiến Hà Duy khó kiềm lòng nổi, kể đó phóng ra hương thơm mê người quyến rũ người bên ngoài.

Kiều diễm bốc lên, khí nóng sục sôi, dù đang ở trên suối băng vạn năm, nhưng vẫn thấy nóng tới độ khó thở.

Hà Duy xem nhẹ năng lực Triền Tình hoa rồi.

Cậu tưởng Triền Tình hoa chỉ dụ dỗ Tống Đoan Nghi, ai dè ngay cả mình cũng chẳng tha.

Hà Duy nào từng trải qua chuyện như vậy, bị kích thích liên tục căn bản không cách nào giữ vững thần trí. Triền Tình hoa luôn dùng mỗi chiêu này đối phó người ngoài, với kỳ chủ càng dốc hết sức mê hoặc. Tình thần Hà Duy ngày càng, hết cách không chế thủy linh.

Cậu biết điều này là sai, nhưng thật khó mà chịu đựng nổi. Hà Duy thông thả mở mắt, giây phút thấy Tống Đoan Nghi, đầu liền ơng lên, triệt để thất thần.

Tống Đoan Nghi dùng đại lượng tu vi tăng cường Thanh Tâm quyết, bấy giờ mới miễn cưỡng bảo vệ được tâm thần. Ai biết lúc này Hà Duy lại mở mắt, chủ động tiếp cận hắn, hai gò má đỏ ửng vì động tình, ánh mắt ướt át mơ màng, cậu nhào vào lòng Tống Đoan Nghi, đôi môi nóng cháy đụng phải cổ hắn.

Phút giây da thịt cận kề, lý trí Tống Đoan Nghi cực lực duy trì thoát cái sụp đổ. Hắn giơ tay xé quần áo cậu, bàn tay nóng bỏng hấp tấp nắm chặt eo cậu, sức lớn đến mức hận không thể bẻ gãy.

Chạm phát nổ ngay, chỉ cần nâng eo cậu lên là có thể...

Thoáng chốc, một luồng mát lạnh thâm nhập đầu óc, Tống Đoan Nghi ngẩn ra.

“... có được hôm nay đều nhờ sự tôn quan tâm, nào có chuyện không tin? Giả như có thể thoát được kiếp này, đồ nhi nhất định dùng vạn lần ân tình báo đáp ngài”

Chưa, chưa tới lúc.

Tống Đoan Nghi dựa vào ý chí cực mạnh bảo vệ tâm thần, hắn muốn giúp cậu ngăn chặn Triền Tình hoa.

Hắn muốn nhân cơ hội này làm cậu biết ơn hắn, tin tưởng hắn, hoàn toàn chấp nhận hắn!

Hắn muốn trong lòng cậu có hắn, muốn cậu yêu hắn, dẫu vướng quan hệ sư đồ cũng muốn liều lĩnh phá tan ràng buộc để dâng hiến hết thủy tình cảm cho hắn!

Hắn muốn cậu khát vọng, cam tâm tình nguyện cho hắn vào trong cậu.

Ôm chấp niệm này, Tống Đoan Nghi bế cậu lên, bước xuống dòng suối rét buốt.

Có băng tuyết giúp trấn định, Hà Duy cũng hơi tỉnh lại, Tống Đoan Nghi nhắm chặt mắt, một tay chìm xuống suối kêu gọi thủy linh nồng hậu khiếp người, lượn vòng trong nước, tụ tập, rồi nén thành một thủy cầu đậm màu tới mức gần hóa đen.

Đoạn hắn điểm lên ngực Hà Duy, thủy cầu bị mạnh mẽ ấn vào, Triền Tình hoa bùng phát sắc hồng nồng đậm, song đã hết đường chống cự.

Đóa hoa nhanh chóng thu nhỏ, khoảnh khắc thủy cầu khóa chặt Triền Tình hoa, tất cả kiêu diễm đều tiêu tan.

Hà Duy ngơ ngác hoàn hồn, kinh ngạc nhìn thân thể trần trụi của mình! A, kỳ ức ban nãy ủa lên như ong vỡ tổ, mình mất kiểm soát nhào về phía Tống Đoan Nghi, còn mập mờ hôn lên cổ hắn...

Giời đất ơi! Bộ muốn tước cái mạng già này hay sao!

Đương lúc ruột gan cậu rối bời, Tống Đoan Nghi đã bế cậu lên khỏi băng tuyết, rồi cởi trường bào bọc kín Hà Duy.

Hà Duy chợt dạ quá chừng, chỉ dám lặng lẽ ngẩng đầu nhìn hân. Ai dè vừa ngẩng, Tống Đoan Nghi liền nắm cầm cậu, hân hơi cúi xuống, bờ môi lạnh băng dán lên môi cậu.

Hà Duy sững sốt trợn to mắt, Tống Đoan Nghi đã đẩy khớp hàm cậu ra, cường thế hôn cậu một cách kịch liệt như thể đang phát tiết.

Nụ hôn chấm dứt, Tống Đoan Nghi buông lỏng cậu, hân khẽ rũ mi, lông mi dày giấu kín cảm xúc nơi đáy mắt, chỉ trầm giọng nói: “Triền Tình hoa tạm thời bị áp chế rồi...” Chưa dứt câu đã ho nhẹ.

Hà Duy vốn đang đực mặt, lúc này mới chợt tỉnh, vội đỡ hân một chút, sau đó thấy một tia máu bên khóe miệng hân.

Trong lòng Hà Duy kêu lộp bộp, cuống quýt hô: “Sư, sư tôn!”

Tống Đoan Nghi nhắm nghiền mắt, khẽ đáp: “Không sao, chỉ hao tổn chút tu vi, tĩnh dưỡng một thời gian là ổn.”

Hà Duy sao có thể tin, đáy lòng cậu đầy lo lắng bất an.

Tống Đoan Nghi cười khê: “Người cứ về điện Linh Tuyền thành thật tu luyện, mau chóng đột phá kỳ biến hình, tới khi ấy có thể vào du linh bí cảnh xem xét, biết đâu gặp được hang đá kim linh, vậy là tiếp tục áp chế Triền Tình hoa được rồi.”

Nói xong, Tống Đoan Nghi liền gọi người hầu dẫn Hà Duy đi.

Tận khi trở lại linh tuyền mà tinh thần Hà Duy vẫn có chút hốt hoảng, cậu tự nhận đã sớm hiểu bản tính Tống Đoan Nghi, hiện giờ lại đâm ra lưỡng lự.

Hân thực sự xấu xa như trong truyện viết sao?

Đang mải nghĩ, trong đầu bỗng tích một tiếng, Hà Duy chợt tỉnh, rồi nghe bên tai vang lên: “Túc thể nữ thần đã chữa trị xong, có tiếp tục nhiệm vụ chính không?”

Đang phân vân ko biết mai nên mần truyện gì :-s

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Thân thể bán nữ đầy máu đầy lam sống lại tại chỗ rồi á? Hức... có thân xác bất tử như thế cũng thiệt hết nói nổi.

Sống lại thì có thể đi làm nhiệm vụ tiếp sao?

Thâm tâm Hà Duy không khỏi mừng rỡ, thực tình mà nói, dù rời khỏi vùng đất Thảm Phán nhưng cậu vẫn luôn nhớ tới Lăng Vân Dực. Suy cho cùng cậu cũng đặt Lăng Vân Dực trong truyền tông trận, ai biết sẽ truyền tông đi đâu? Càng chẳng biết có an toàn hay chẳng, nếu không phải lúc ấy có mặt Lê Viêm, cậu thực lòng chả muốn mạo hiểm vậy đâu.

Song khi đó cậu đã nhận định Lăng Vân Dực sẽ không xảy ra chuyện, thế nên mới dám làm vậy. Giả như chưa thuộc lâu lâu nội dung, đánh chết Hà Duy cũng chẳng dám làm.

Giờ có thể tiếp tục nhiệm vụ chính rồi, cậu cũng khá vui vẻ, phải tận mắt thấy hân cậu mới an tâm hân.

Trong lúc nghĩ lại lưu ý đến một điểm, lần này hệ thống không ép buộc mà đặt câu hỏi: “Có tiếp tục nhiệm vụ chính không?”. Chiều theo những lời này, cậu có quyền lựa chọn tạm thời không tiếp tục ư?

Ừm... tức là sao nhỉ?

Hà Duy hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi xem Lăng Vân Dực, hắn còn đang hôn mê, tốt xấu gì cũng nên biết an nguy của hắn.

Tuy nghĩ thế, song cậu chưa truyền tống đi ngay, chuẩn bị trước cái đã.

Việc áp chế Thiên Tình hoa khiến Tổng Đoàn Nghi phải bế quan, ngược lại có thể yên tâm về hắn. Nhưng cậu vẫn phải ra về nhập định, bằng không để người hầu đưa cơm bắt gặp chỉ tổ rước thêm phiền toái.

Tĩnh tọa khoanh chân, bỏ ít thức ăn vào ba lô, sau cùng mang theo một dạ minh châu chiếu sáng, bấy giờ Hà Duy mới mở giao diện hệ thống, xác định tiếp tục nhiệm vụ.

Mở ra lại thấy có thêm nhiệm vụ hoàn thành, có điều click lẹ quá nên chưa kịp nhìn đã bắt đầu truyền tống.

Hồn phách ly thể bị lỗ đen nuốt trọn, Hà Duy mơ mơ màng màng.

Chẳng rõ qua bao lâu, chỉ biết nháy mắt sau đó Hà Duy đã đáp vững xuống đất, cậu vừa cúi xuống đã tái ngộ cặp buổi thân thương.

Buổi ơi chào mi, buổi ơi mình đừng gặp nhau nữa được không!

Buổi đểch để ý cậu, chỉ kiêu ngạo ưỡn lên.

Hà Duy: "...” Cậu, cậu chưa thấy gì hết!

Hà Duy dời tầm mắt ra xung quanh, không phân biệt được mình đang ở đâu, nhưng có thể khẳng định nơi này tựa hồ là dưới lòng đất.

Đầu tiên Hà Duy lấy dạ minh châu đã chuẩn bị sẵn chiếu rọi ra xung quanh, trong lòng càng chắc ăn suy đoán của mình, đây đúng là một hang động dưới đất, bốn phía vô cùng tĩnh lặng, thoạt nhìn không có nguy hiểm.

Hà Duy thoáng thở phào, kể cũng hên, rốt cuộc không truyền tống đến địa phương hồ cha nào.

Nếu đã tới đây, Hà Duy cũng hiểu Lăng Vân Dực nhất định đang ở đâu đó không xa. Cậu cầm dạ minh châu chậm rãi đi mấy vòng, cuối cùng phát hiện ra hắn tại một mé hang.

Hà Duy vội đi qua kiểm tra tỉ mỉ một lượt, trái tim treo cao càng đáp xuống vững vàng hơn.

Lăng Vân Dực trôi lơ lửng giữa không trung, tóc đen rũ xuống như thác nước, giữa hào quang tính hỏa của Kỳ Lân đan nom càng loá mắt. Hắn nhắm mắt, nét mặt bình thản, duy chỉ có vô số hỏa linh đang ùn ùn bao vây lấy hắn, ánh sáng chói lòa thay thế tia sáng từ dạ minh châu khiến cả khu vực sáng như ban ngày.

Tốt quá, lông tóc vô thương, xem ra chưa bị ai quấy phá.

Hà Duy nhin không được nhìn sát vào, nhất thời chẳng nỡ dời mắt.

Ngũ quan Lăng Vân Dực hết sức tinh xảo, bình thường vẻ mặt hắn luôn lạnh lùng, đôi mắt đen lại càng nhiếp nhân tâm phách, làm người ta khó mà chú ý diện mạo hắn. Nhưng lúc này hắn đang say giấc nồng, lệ khí nồng đậm bị thu hồi, dung nhan tuấn mỹ mới trở nên nổi bật.

Hà Duy ngẩng ngửa cả buổi, rồi ánh mắt lại rơi xuống bờ môi mỏng của hắn một cách quý dị.

Môi mỏng thì bạc tình, nhưng hiện tại nhờ có ánh lửa lượn lờ, hình dạng môi duyên dáng trông mê người quá đỗi...

Hà Duy vô thức nhích gần hơn, mãi đến khi chạm vào hỏa linh nóng cháy mới giật mình hoàn hồn.

Chết cha... nghĩ đi đâu rồi! Đẹp mấy cũng là đàn ông mà! Mình chỉ có thể hâm mộ ghen tị hận thôi!

Hà Duy vỗ vỗ mặt, cảm thấy bản thân có chút bất thường.

Tự dưng nhớ tới lần mình phát rồ nhào vào sư tôn, mặt Hà Duy nóng lên, chắc... chắc chắn tại Thiên Tình hoa chết tiệt kia quấy rối, hại cậu cũng sắp biến thái luôn.

Hà Duy hết dám nghĩ nhiều, cậu chuyển tầm nhìn sang chỗ khác, hít sâu mấy hơi, cuối cùng cũng tỉnh táo.

Lăng Vân Dực vẫn ổn, mà nơi này dường như cũng an toàn, thích hợp tập trung tu luyện.

Nay Hà Duy không còn là dân ngoại đạo, cậu quan sát màu sắc Kỳ Lân đàn là biết hỏa linh vẫn còn rất nhiều, muốn hấp thu hết cần một khoảng thời gian.

Có lẽ Lăng Vân Dực sẽ không tỉnh lại trong thời gian ngắn.

Buồn chán đi dạo loanh quanh vài vòng, Hà Duy mới ngộ ra tại sao hệ thống lại hỏi “Có tiếp tục nhiệm vụ chính không?”. Bởi lẽ Lăng Vân Dực chưa tỉnh, nhiệm vụ của cậu vô phương tiến hành, truyền tống tới đây cũng chỉ ở bên Lăng Vân Dực, mấy chuyện khác thì bó tay.

Một khi đã vậy, Hà Duy nghĩ, không bằng ở lại linh tuyến chuyên tâm tu luyện cho rồi, tu vi cao sẽ không gây trở ngại nữa, tỷ lệ thành công nhiệm vụ cũng lớn hơn.

Tuy nhiên, nghĩ cũng vô dụng, đã tới thì căn bản hết đường quay về, cơ hội trở lại duy nhất là sư tôn triệu hồi, giờ Tổng Đoan Nghi đang bế quan, khẳng định chẳng ai triệu cậu về đâu. Do vậy... Hà Duy nghĩ, hay tu luyện luôn ở đây cho rồi!

Dầu gì nhân rồi chính là nhân rồi, tuy chốn này đã là thiên hạ của hỏa linh và huyết linh, song thịt muối cũng là thịt, cậu hấp thu linh khí khác vẫn thông thả gia tăng cảnh giới được.

Đang nghĩ vậy thì chợt nhớ trước khi truyền tống, hình như cậu có thấy nhiệm vụ hoàn thành, chả biết nhiệm vụ gì ta?

Hà Duy nhanh chóng mở hệ thống xem giao diện nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ đen (2): Độ hảo cảm của mục tiêu đen tăng lên 10 điểm, phần thưởng 10 kim tệ.”

“Nhiệm vụ đen (3): Độ hảo cảm của mục tiêu đen tăng lên 50 điểm, phần thưởng 50 kim tệ.”

Mục tiêu đen?

Hà Duy vội mở mục tiêu xâm lăng, thấy được tên Tổng Đoan Nghi, à, té ra mục tiêu đen là sư tôn.

Khoan đã... có sao độ hảo cảm của sư tôn với mình lại đột nhiên tăng mạnh! Vốn chưa đầy mười điểm, vậy mà giờ đã lên tới bảy mươi tám điểm!

Mình đã làm gì ta? Vì quái gì tăng lăm thế?

Ngẫm lại sư tôn nhân mà đen nhà mình, Hà Duy không khỏi run run.

*nhân mà đen: đồng nghĩa với “phúc hắc” = lòng dạ xấu xa

Độ hảo cảm thật hay giả đây! Tổng Đoan Nghi thật lòng có cảm tình với cậu hay hệ thống cũng bị lừa?

Nhớ đến kẻ đáng thương bị Tổng Đoan Nghi tra tấn sống dở chết dở trong [Vong Đồi], Hà Duy thực sự thấy sợ, đừng nói mình lọt hố rồi nhé? Nếu không suy xét hình tượng nhân vật... sư tôn quả thực đối với cậu tốt miễn chê.

Hơn nữa... Hà Duy căn bản nghĩ chẳng thông, Tổng Đoan Nghi cần gì phải đối xử đặc biệt với cậu như vậy?

Hết đệ tử thân truyền chảy dòng máu sư mạch đến linh tuyến tư nhân, lại còn hao phí tu vi trấn áp Triền Tình hoa giúp cậu nữa.

Cậu rốt cuộc đã làm gì? Mà hấn lại đối tốt với cậu đến thế?

Hà Duy cân nhắc cực kỳ nghiêm túc, suy nghĩ nửa ngày thu được kết luận là mình bị Triền Tình hoa cảm dỗ đến thần hồn điên đảo nên nhào lên sư tôn đại nhân, sau đó còn sàm sỡ hấn...

Đệt... bị vậy mà độ hảo cảm của Tổng Đoan Nghi với cậu vẫn tăng vọt, đừng nói sư tôn nhà mình có khuynh hướng M nha!

Tưởng tượng sư tôn đại nhân xinh như hoa quý xuống... cầu đẩy ngã... Hình ảnh đẹp quá, cậu không dám nhìn đâu!

Hà Duy hít sâu một hơi, thu hồi suy nghĩ, không tiếp tục miên man nữa. Mặc kệ vì cái gì, dầu sao Tổng Đoan Nghi đối tốt với cậu, cậu sẽ nhớ kỹ, hiển nhiên sẽ luôn luôn đề phòng, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, cố gắng không bị hấn hại chết đi sống lại.

Hoàn tất hai nhiệm vụ được sáu mươi kim tệ, đồng thời cũng làm mới cửa hàng.

Hà Duy mở cửa hàng hệ thống, chưa thấy rõ chân mày đã nhảy dựng!

Cậu quên bém chuyện lớn rồi!

Trước khi mở cửa hàng phải nghĩ xem muốn cái gì... Vậy cửa hàng mới đổi mới thứ mình cần!

Cơ mà... chậm rồi, vì cậu đã mở.

Hà Duy một mặt dặn mình lần sau nhất quyết phải nhớ kỹ, mặt khác xem xét hàng hóa bán trong cửa hàng.

Vừa nhìn liền .

Hai cái đầu rất bình thường, là hai thứ nom giống như bùa, hai viên thuốc ở giữa cũng hay, có điều hai thứ cuối cùng... quả là ngày càng không có hạn cuối!

Đó là hai búp bê, một giống Lăng Vân Dực, một giống Tống Đoan Nghi. Mà hai cái tên cũng khiến Hà Duy dòm một lần đui một lần.

— “Búp bê tình thú Lăng Vân Dực”, “Búp bê tình thú Tống Đoan Nghi”.

Bên dưới còn một dòng giới thiệu vắn tắt: Kiểu dáng phong phú, mô phỏng chân thật, hưởng thụ hoàn mỹ, thể nghiệm tuyệt hảo.

Cái đệt, đây mẹ nó là ý gì!

Hệ thống đi ra mau! Bỏ không đập mày chết tươi thì đánh mang họ Hà nữa!

Bán thứ quỷ gì vậy? Mày còn biết liêm sỉ, biết chừng mực không? Mày bán thứ này là muốn bị khóa tiệm hả? “Tảo hoàng đả phi” nghiêm trọng lắm đó biết không!

*tảo hoàng đả phi: chiến dịch quét sạch văn hóa phẩm đồi trụy, đánh vào hàng phi pháp như băng đĩa lậu, sách lậu...

Hà Duy giận đến nhức gan, tay run run chột lên mặt búp bê nọ, sau đó mắt chó hợp kim cũng cứu không nổi cậu.

Hình ảnh bắt đầu phóng lớn, mở ra xem còn mẹ nó không mặc đồ! Tự dưng được ngắm Lăng Vân Dực ***, cả người Hà Duy đều không khỏe!

Thân hình đẹp quá, trông cứ y như thật, nhưng... cái thứ giường cao đứng thẳng phía dưới cái gì!

Với lại cậu cần búp bê làm đếch gì? Cậu cũng đâu phải con gái thật! Gớm đã... nếu là con gái thì càng không vô tiết tháo như vậy biết không!

Hà Duy sợ lại trông thấy sư tôn trần truồng nên đánh chết cũng chẳng dám ấn bậy, chuyển tầm mắt tập trung sang bốn thứ kia, ổn định tâm thần, cẩn thận nghiên cứu xem là gì, liệu có ích và mua được hay không.

Nhìn kỹ lại có niềm vui bất ngờ.

Tác dụng của lá bùa cực kỳ tốt, sau khi sử dụng cho phép Hà Duy tự do chuyển đổi giữa chủ thể và túc thể, cứ vậy là có thể trở lại linh tuyến tu luyện.

Công dụng của thuốc càng khiến người ta mừng rỡ, tên gọi là tốc linh đan, giúp tốc độ hấp thu linh khí tăng gấp bội. Quá tốt rồi! Có thuốc gia tăng sơ cấp và tốc linh đan hỗ trợ, tu vi của cậu không muốn tăng mạnh cũng khó!

Nhìn giá cũng chấp nhận được.

Bùa truyền tống giá hai mươi kim tệ mỗi lá có tổng cộng hai lá, Hà Duy chẳng chút do dự mua hết. Tốc linh đan mắc hơn tí, mỗi viên sáu mươi kim tệ, nhưng công hiệu rất thực dụng, Hà Duy cũng mua tất không chút chần chừ.

Cậu chỉ có 207 kim tệ, vèo cái xài hết 160, giờ còn mỗi 47 kim tệ.

Haiz, chưa kịp giàu đã lại nghèo rớt.

Song Hà Duy vẫn rất cao hứng, mấy thứ này đặc biệt thực dụng, tốn kim tệ cũng đáng!

Ôm tâm tình khoái trá chuẩn bị đóng cửa hàng, thoáng liếc mắt thấy hai búp bê kia.

Hà Duy khựng lại, tò mò nhìn giá, kể đó chỉ biết cảm nín.

“998, 998, không phải 1998, càng không phải 2998, mà là 998, chỉ cần 998 là có thể mang về nhà, có thể sờ có thể hôn có thể ẩm giường...”

Ấm em gái mi!

Hà Duy giật đùng đùng tắt cửa hàng.

Quay về hiện thực, Hà Duy cảm giác sâu sắc rằng mình bị hệ thống gạt người lừa dối.

Mới đó còn tưởng mình nghĩ gì nó bán nấy, kết quả thì sao! Cậu có nghĩ tới thứ vớ vẩn ấy đâu?

Mà khoan... Hà Duy thoáng nhướn mày, nghiêm túc hồi tưởng, tiếp đó chẳng còn mặt mũi gặp người nữa.

Hình như... đúng là có suy nghĩ chút chút.

Do cậu muốn về linh tuyến nên bùa truyền tống xuất hiện, muốn hút nhiều linh tăng tu vi nên có tốc linh đan.

Cũng tại... óc tưởng tượng chột vẹo, nghĩ về Lăng Vân Dực và Tống Đoan Nghi...

Nhưng cậu thực tình có muốn làm gì bọn họ đâu! Cửa hàng lừa đảo kia, chỉ số thông minh thấp thì chớ đoán bừa nha!

Thiệt mịa nó bực bội muốn chết!

Hà Duy cúi kính hồi lâu, rốt cuộc vẫn bình tĩnh lại, quyết định không thêm chấp nhặt với nó.

Nhìn bùa với thuốc trong tay, Hà Duy lại có sáng kiến mới.

Bùa truyền tống nhất định phải dùng để về linh tuyến, nhưng tốc linh đan... Hà Duy tự dưng không muốn tự xài.

Cậu còn chưa đột phá kỳ thức tỉnh, đồng nghĩa Đấu Linh chưa biến hình, Đấu Linh chưa biến hình không chứa được quá nhiều linh khí, hơn nữa thủy linh ở linh tuyến cực kỳ dồi dào, đủ cho cậu hấp thu sử dụng để tắm bổ Đấu Linh, chẳng cần thiết tăng tốc lắm.

Tuy nhiên, Lăng Vân Dực thì khác, dù tu vi của hắn bị Trúc Uyên phế bỏ, nhưng Đấu Linh đã sớm biến hình, có thể chịu tải rất nhiều linh khí, Kỳ Lân đan lại tập hợp vô vàn hỏa linh và huyết linh, muốn hấp thu hoàn toàn cần thời gian rất dài.

Phải đưa tốc linh đan cho Lăng Vân Dực mới chuẩn làm chơi ăn thật.

Nghĩ thế, Hà Duy liền thôi phân vân, lập tức lấy ra hai viên thuốc, chuẩn bị đút cho Lăng Vân Dực.

Chẳng qua Lăng Vân Dực còn hôn mê, mà thuốc phải đưa vào miệng hắn, Hà Duy đành tiếp cận hắn, nhẹ nhàng tách môi hắn để đặt tốc linh đan vô trong.

Vì chưa từng làm nên kỹ thuật hơi non, nhét nửa ngày vẫn chưa vào! Hà Duy ngậy ra cả buổi mới ý thức được một vấn đề, mở khớp hàm nữa mới được.

Phù, Hà Duy buộc phải áp sát hơn, cố gắng cạy ra, rốt cuộc cũng làm hắn mở miệng. Khoảnh khắc bỏ thuốc vào, ngón tay chạm phải môi hắn, Hà Duy không khỏi chột dạ, vội rút tay lại, cũng chẳng rõ hắn đã nuốt chưa.

Nghĩ một lát lại bồn chồn không yên, nhớ thuốc chưa tan ngay mà vướng luôn trong miệng thì sao? Vậy công dụng phát huy kiểu gì? Phát huy không được chẳng phải vô ích ư?

Hà Duy ngẫm nghĩ lại thấy có khi mình lo xa quá rồi...

Nhưng lỡ mình đoán trúng thiệt thì sao?

Rối rắm nửa ngày, Hà Duy vẫn không muốn xảy ra bất trắc, thế là lại đến gần Lăng Vân Dực, vừa định tách miệng hần thì chợt nghĩ tới cái gì, nhanh chóng lùi về, lấy bình nước trong ba lô rửa tay kỹ càng, lau sạch sẽ rồi mới quay lại.

Hà Duy hít sâu một hơi, cẩn thận dùng ngón tay chạm môi Lăng Vân Dực, rồi dứt khoát duỗi vào, xoay một vòng trong khoang miệng ẩm áp, đụng phải đầu lưỡi mềm mại thì gáy nóng lên, nháy mắt nhớ tới mấy lần khóa môi trước đây, tâm thần nhất thời rung động, bèn cấp tốc rút tay ra.

Khụ khụ... tốt, tốt rồi, thuốc đã tan!

Nhưng cậu hết nhìn thẳng Lăng Vân Dực được rồi.

Hần đang hôn mê mà! Căn bản không có ý thức, mà cậu lại làm gì với hần thế kia!

Liệu có thể vui vẻ phiêu lưu cùng nhau nữa không đây!

Hà Duy nhớ đến búp bê tình thú trong cửa hàng, cả người càng bất ổn.

Việc cần làm đều làm rồi, Hà Duy không dám nán lại nữa, dùng bùa truyền tống trở về bên trên linh tuyến.

Bất thành linh quay về cơ thể, cậu ngược lại thở phào, thủy linh quả nhiên có tác dụng tĩnh tâm, mới về đã thấy tâm thần bình ổn.

Hà Duy gạt bỏ tạp niệm, nhắm chặt hai mắt, bắt đầu tu luyện đàng hoàng.

Lần bế quan này mất tròn mười lăm ngày.

Một bùa truyền tống có thể sử dụng mười lần, hai lá dùng được hai mươi lần, nên gần như hôm nào Hà Duy cũng đi thăm Lăng Vân Dực một lúc, xác định hần không sao mới về tu luyện tiếp.

Mười lăm ngày trôi qua, bùa truyền tống cũng chỉ còn năm lần.

Mà sau nhiều ngày chăm chỉ tu luyện không ngừng, tu vi Hà Duy tăng vọt, đã sớm lên kỳ thức tỉnh cấp chín từ ba ngày trước, hiện đang bứt phá bước cuối.

Khổ nỗi giai đoạn cuối thực sự chẳng dễ, Hà Duy dẫn đầy đủ linh khí, cũng dò được Đấu Linh, song không cách nào khiến nó biến hóa.

Hà Duy không cam lòng, tiếp tục thôi thúc thủy linh, dựa theo gợi ý trong truyện mà biến thủy linh thành hình dáng áo ngủ, mượn nó dụ dỗ Đấu Linh bước ra. Kỳ thực áo ngủ rách bươm cũng ngoan lắm, dù ảo ảnh của Hà Duy xấu mù, nhưng nó vẫn rục rịch muốn ra, song mỗi lần sắp ra là đóa hoa màu lam trên thân nó lại đột ngột nở rộ, áo ngủ tức khắc lùi về.

Hà Duy thử suốt ba ngày chưa xong, khó tránh khỏi phiền não, theo lý thuyết thì linh khí tràn đầy như thế hẳn đủ khiến nó biến hình, nhưng cứ kẹt một chút ở bước cuối, sống chết cũng gọi chẳng ra.

Tuy vậy, Hà Duy vẫn không hề có ý bỏ cuộc, cậu vẫn cần áo ngủ rách nát nuôi sống mà, kiểu gì cũng phải lôi nó ra. Vì thế lại thôi thúc thủy linh lần nữa, bắt đầu biến ảo, lần này có lẽ do mệt mỏi, cộng thêm nhìn đóa hoa lam quá nhiều, hình ảnh biến ra càng không giống áo ngủ, mà giống đóa hoa lớn hơn.

Ảo ảnh vừa hiện, áo ngủ vẫn muốn chạy ra như trước, nhưng lần này hoa vẫn màu lam càng tỏa lam quang chói mắt, như thể muốn thoát khỏi áo ngủ. Hà Duy không hiểu lắm, chỉ cảm thấy một cơn lạnh lẽo thấu xương ập tới, rồi đóa hoa lam thực sự bong ra, chỉ nhị uyển chuyển, đường nét sinh động.

Hà Duy nào biết trong lúc đóa hoa băng cổ thoát ra, một luồng sương trắng từ cơ thể cậu khuếch tán mãnh liệt ra ngoài, thoáng chốc đóng băng cả linh tuyến.

Người hầu canh giữ linh tuyến nhận thấy hơi lạnh buốt xương, cuống quýt vận linh khí chống đỡ, song vẫn thấy lạnh như cũ, họ lần lượt biến sắc, hấp tấp chạy đi tìm chuông môn.

Tổng Đao Nghi đang nhắm mắt đả tọa, chưa đợi người hầu tiến vào báo, hần đã cảm thấy được, tức thì đứng dậy chạy đến linh tuyến.

Mới bước vào liền bắt gặp cả vùng sương trắng, thánh địa linh tuyến thanh lam đã thành lãnh địa của băng giá.

*thanh lam: xanh lam pha lẫn xanh lá

Tổng Đoan Nghi chẳng hề do dự mà tung người bay tới cạnh Hà Duy, nhanh chóng niết quyết ngăn chặn rung động trong ngực cậu.

Bị cắt ngang tùy tiện, Hà Duy bừng tỉnh, vừa mở mắt liền thấy Tổng Đoan Nghi, bèn ngạc nhiên hô: “Sự tôn?”

Tổng Đoan Nghi nhìn cậu chăm chú: “Nhắm mắt, mình tưởng, ta giúp người biến hình.”

Dứt lời, hẩn an vị bên người Hà Duy, thi pháp ngăn cản thánh linh Bằng tộc, sau đó dẫn dắt Hà Duy biến ảo ảnh.

Có Tổng Đoan Nghi trợ giúp, Hà Duy lập tức không cảm giác thấy sự tồn tại của đóa hoa nữa. Không bị nó tranh đoạt, áo ngủ rách nát gần như thoát ra ngoài dễ như bỡn, nó bao trùm lên ảo ảnh Hà Duy dùng linh khí biến ra, lam mang bộc phát, sa y thuần trắng rơi xuống đất, tràn đầy sao bạc lấp lánh.

Thành công rồi! Biến hình thành công rồi!

Hà Duy vội mở mắt, đánh giá tỉ mỉ Đấu Linh của mình.

Tổng Đoan Nghi cũng đang nhìn, hẩn khẽ cười: “Đẹp lắm.”

Hà Duy cũng hiểu được, nếu nhìn từ góc độ phái nữ, đây đích xác là bộ sa y vô cùng lộng lẫy...

Ngất nổi... Hà Duy bóp trán, đực rửa cần Đấu Linh đẹp thế làm chi!

Tổng Đoan Nghi bổ sung: “Đấu Linh tím sau biến hình tự mang linh kỹ, người thử xem là linh kỹ gì?”

Hà Duy nghe vậy cũng có chút mong đợi, cậu từng xem linh kỹ của Lăng Vân Dực, chỉ thấy âm mộ cực kỳ, giờ chính mình cũng có linh kỹ, đương nhiên phải thử một lần.

Cậu đứng nhẹ vào sa y, tâm ý tức khắc tương thông, Hà Duy hơi sửng sốt, ngay tiếp theo sa y liền dịu dàng phủ lên người cậu, giấy sau, sương trắng chợt nổi, một thiếu niên trần như nhộng chậm rãi hiện thân.

Màu da trắng nõn, dung mạo thanh tú, vòng eo mảnh mai chỉ một vòng tay là ôm trọn.

Tổng Đoan Nghi ngẩn ngơ, đồng tử nhạt màu tối xuống.

Hà Duy cũng nhận thấy bất thường, cậu cúi xuống nhìn, kinh ngạc phát hiện mình thế mà chẳng mặc gì!

Đệt, chuyện gì đây?

Bỗng nhớ tới “thuật huyền hình” vừa nãy trong đầu, Hà Duy hỏa tốc cởi sa y, đình chỉ phóng linh kỹ.

Quả nhiên, đình chỉ thì quần áo cũng trở lại.

Hà Duy hoảng hồn, một lúc sau vẫn thẫn thờ.

Dẫu là thuật huyền hình, nhưng có sao... cậu lại biến thành bộ dạng không mặc đồ chứ!

Đoán xem tại sao em lại nuy nào? =))

ps: thực ra tác giả không dùng “bưởi” mà dùng “tiểu bạch hổ” để miêu tả cục thịt thừa của ẻm, cơ mà tui thích xài bưởi cho nó có tính liên tưởng 8-> Bạn nào ko thích thì tự đổi nha, chứ tui là tui thích bưởi à =))

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Hà Duy hơi hồi tưởng một chút.

Nếu sau khi biến hình, Đấu Linh tự mang linh kỹ, vậy chỉ cần chạm vào nó là có thể cảm giác được, chẳng những cảm nhận được linh kỹ, mà còn biết tên Đấu Linh.

Áo ngủ rách nát lúc chưa biến hình trông rất xấu, biến hình rồi đẹp hẳn ra, đã vậy còn có một cái tên mềm mại.

— Kết Linh Tiên Y.

Bào rúng hai chữ tiên y, kết linh lại rất chuẩn xác, nó đúng là chả chối từ ai, linh khí nào cũng thu, tuyệt hơn là còn biết tự chuyển hóa linh khí, điểm ấy xem như năng lực đặc biệt của nó.

Mà hiện tại, vất vả lắm mới biến hình thành công, thân là Đấu Linh tím, nó cũng không phụ kỳ vọng mà có thêm một linh kỹ — thuật huyền hình.

Lúc mới thấy Hà Duy còn nghĩ, chà chà khá đấy! Lẽ nào đây là “xem ta có 72 phép biến” của Tôn Ngộ Không? Nếu thật thế thì tuyệt quá đi mất!

Do đó mới chẳng hề do dự phóng linh kỹ ngay, ai ngờ sương trắng rút đi, bản thân cậu lại lột sạch trơn chứ!

Hà Duy nghĩ lại mà rùng mình, cái gì mà thuật huyền hình? Có khác gì thuật thoát y đâu!

Tổng Đoan Nghi cũng vực dậy tinh thần, khê hỏi cậu: “Linh kỹ này tên gì?”

Chẳng việc gì phải giấu sự phụ mình, Hà Duy lập tức đáp: “Thuật huyền hình.”

Tổng Đoan Nghi hơi nhướn mày, đoan dịu dàng nói: “Tốt lắm, không hổ là Đấu Linh tím, linh kỹ kèm theo là phép huyền hình cực kỳ hiếm thấy.”

Tuy được khích lệ, nhưng Hà Duy vẫn thấp thỏm không thôi, dầu sao mới thi pháp đã gây ra ô long lớn cỡ đó, bất kể ai cũng khó lòng nguôi ngoai.

*ô long: gây hỗn loạn, rắc rối

“... Nhưng sao ta lại hóa thành bộ dạng không mặc quần áo?” Bứt rứt nửa ngày, Hà Duy vẫn quyết định mở miệng hỏi, khó khăn lắm mới có linh kỹ, cậu muốn biết nguyên do, đâu thể cứ vậy bị lừa cho qua!

Tổng Đoan Nghi trầm ngâm một hồi, nhẹ giọng bảo: “Dù thuật huyền hình cực kỳ hiếm gặp, song sách xưa thượng cổ cũng có ghi lại, nếu ta nhớ chính xác thì thuật huyền hình cấp thấp chưa thể do người kiểm soát hoàn toàn mà rất dễ bị ngoại giới ảnh hưởng, thế nên hình dạng nó biến ra hẳn là thứ người khác muốn thấy nhất.”

Hà Duy nghe rất chăm chú, nhưng sao vẫn chưa hiểu mấy nhỉ? Tức là người khác muốn nhìn cậu thành dạng gì thì thuật huyền hình sẽ biến thành dạng đó hả? Cơ mà... Hà Duy buồn bực hỏi: “Ai muốn nhìn ta không mặc đồ chứ!”

Lời vừa thốt ra, hai người bỗng im bật, trong lòng Hà Duy lộp bộp, đầu óc nháy mắt trống rỗng.

Phắc phắc phắc! Người khác! Người khác á! Ở đây còn người khác nào hả? Chỉ có sư tôn thôi!

Cậu phóng thuật huyền hình với sư tôn, suy, suy ra... cậu *** là vì sư tôn muốn nhìn sao?

Quy mất thôi... orz!

Ý nghĩ vừa hình thành liền xua không đi nữa, Hà Duy thực sự thấm thía cái gọi là càng nghĩ càng hãi!

Trong lúc cậu thấp thỏm, Tổng Đoan Nghi đã lên tiếng: “Là ta.”

Hà Duy: “...”

Tổng Đoan Nghi im lặng nhìn cậu, đáp khê: “Ta muốn nhìn.”

Hà Duy mặt liệt: Nhất định tai mình có vấn đề rồi, cho phép đây đi gặp bác sĩ cái đã.

Nhưng bác sĩ cũng trị không khỏi đâu! Tam quan Hà Duy nát thành cám, giờ cậu chỉ muốn lòng bàn chân bôi dầu, thỏ chạy lẹ từng nào thì cậu lẹ từng đấy, dè đâu Tổng Đoan Nghi lại nắm tay cậu.

Hà Duy cứ như bị điện giật, vội rút tay về.

Tổng Đoan Nghi ngẩn ra, chớp rũ mi, đáy mắt dưới hàng mi dày vẽ nên một bóng râm, thấp thoáng vẻ cô đơn.

Hà Duy có chút luống cuống.

Tổng Đoan Nghi khề thở dài, chậm rãi nói: “Ta biết, người nhất định oán ta.”

Hà Duy: “...” Cứu mạng, ai tới mách cậu nên đáp thế nào đi!

Tổng Đoan Nghi không nhìn cậu, chỉ đề thấp âm thanh như thể đang lầm bầm: “Mấy ngày trước vì giúp người áp chế Triền Tình hoa, ta dẫn linh đưng phải nó, Triền Tình hoa lại thiện mê hoặc, còn là tà linh quấy nhiễu đến tận xương tủy, kể từ đó ta liền sinh tâm ma, tuy đã kiệt lực kiềm chế nhưng vẫn nhớ đến vài chuyện hoang đường.”

Nói tới đây, đáy mắt hần càng lộ rõ vẻ ảm đạm: “Nếu không có thuật huyền hình hôm nay, ta vẫn có thể che giấu tâm tư. Chờ thêm thời gian nữa, ta bức tà linh kia khỏi lòng mình thì chẳng việc gì nữa. Khổ nỗi không ngờ...” Hần dừng một lát, bỗng ngẩng đầu nhìn Hà Duy, trong đồng tử nhạt màu chan chứa niềm hối hận, “Nếu người trách ta, ta sẽ phế bỏ dòng máu sư mạch, là ta phụ người, người không cần bị ràng buộc.”

Hà Duy nghe lời này, nhất thời giật mình.

Dòng máu sư mạch đích xác có thể do một bên sư thừa đơn phương huỷ bỏ, nhưng bởi tính chất đặc thù của đệ tử thân truyền, ngay cả sư phụ cũng phải trả giá cực đắt. Cho dù Tổng Đoan Nghi tu vi hơn người, e rằng cũng bị huỷ, còn Hà Duy vì tu vi thấp lại bị tổn hại rất ít.

*sư thừa: mối quan hệ kế thừa giữa thầy và trò

Tuy nhiên, Hà Duy chung quy vẫn là người thường, sao có thể tàn nhẫn tới mức đó? Huống hồ Tổng Đoan Nghi nói cũng hợp lý, cậu từng trải nghiệm sự lợi hại của Triền Tình hoa, căn bản không cách nào khống chế, lúc ấy cậu xem nữa sấm sớ sư tôn còn gì, giờ lại đi yêu cầu Tổng Đoan Nghi vẫn bị mê hoặc thanh tâm quả dục thế nào được?

Vả lại, quan trọng nhất là thời điểm ấy Tổng Đoan Nghi không làm gì cả, bị dụ dỗ chí mạng thế mà vẫn có thể giúp cậu áp chế Triền Tình hoa và kiềm nén chính mình, tự chủ vậy là giỏi lắm rồi.

Nếu hôm nay không thi triển thuật huyền hình, Hà Duy tin rằng Tổng Đoan Nghi chắc chắn sẽ làm đúng lời hần nói, nỗ lực loại trừ tà linh, từ nay về sau vẫn đậm phong khinh.

Hà Duy còn nhớ đến một điểm, [Vong Đồ] chưa từng đề cập Tổng Đoan Nghi thích đàn ông. Nếu không bị ngoại vật cám dỗ, người bình thường nào lại có ý đồ với một tên con trai chứ?

Nghĩ rõ ràng rồi, Hà Duy cũng thoải mái trở lại, cứ suy bụng ta ra bụng người ấy, giả như không bị Triền Tình hoa quấy rối, ai thêm nhìn đàn ông trần trụi?

Vì vậy Hà Duy cười cười, ngẩng đầu bảo Tổng Đoan Nghi: “Sư tôn, ngài tuyệt đối đừng nói thế, nếu không nhờ ngài, đồ nhi đã sớm bị Triền Tình hoa tra tấn tới chết, sao có thể tự tại như bây giờ? Đồ nhi luôn khắc ghi ân cứu mạng của ngài, vĩnh viễn không dám quên. Còn chuyện vừa rồi, cũng do ngài cứu mạng ta nên ngài mới trúng chiêu, ta hà tất vong ân phụ nghĩa, coi thường bỏ mặc ngài?”

Nghe cậu nói thế, ưu sầu giữa mày Tổng Đoan Nghi dịu đi, đồng tử nhạt màu thoáng hiện mừng rỡ: “Có lời này của người, vi sư cũng an tâm.”

Đành rằng đã tháo gỡ mâu thuẫn với Tổng Đoan Nghi, nhưng Hà Duy vẫn xoắn xuýt.

Nếu thuật huyền hình chỉ biến thành dáng vẻ người khác muốn nhìn thì chẳng phải hơi vô dụng sao, rõ ràng là linh kỹ của mình, vì sao không thể muốn hóa cái gì thì hóa cái đó?

Cậu hỏi nghi vấn ra miệng, Tổng Đoan Nghi hơi chần chừ một lát mới giảng giải: “Linh kỹ đều chia cấp bậc, giờ người mới cấp thấp, nếu tăng lên trung cấp hay cao cấp chắc có thể biến hóa tùy ý.”

Hà Duy nghe thế liền vui vẻ: “Vậy phải thăng cấp thế nào?”

Tổng Đoan Nghi nhẹ giọng nói: “Chỉ cần sử dụng thật nhiều, linh kỹ thuần thục sẽ tự nhiên tăng lên.”

Hà Duy: “...” Kỹ năng lừa đảo thế này ai dám dùng! Ở đâu phải, mặc dù dùng ở chỗ sư tôn quá rùng tiết tháo, nhưng cậu có thể sử dụng với người khác mà, làm gì có chuyện ai cũng muốn dòm cậu trần truồng, vậy quá kỳ cục rồi!

Lại nói, xài với người lạ chẳng phải tránh được xấu hổ sao?

Trong lòng Hà Duy khẽ dao động, cậu vui ra mặt: “Vậy ta sẽ tìm nhiều người sử dụng!”

Lông mày Tống Đoan Nghi hơn nhướn: “Không được.”

“Hả?” Hà Duy nhìn hẩn khó hiểu.

Tống Đoan Nghi kiên nhẫn giải thích: “Nguy hiểm lắm.”

Hà Duy vẫn có chút chưa rõ, Tống Đoan Nghi nhìn cậu, nhẹ nhàng bảo: “Ngoan, trước khi lên trung cấp đừng ra ngoài sử dụng tùy tiện, thuật huyền hình cấp thấp có thể soi xét dự vọng trong lòng người khác, điều này với bất cứ ai cũng là uy hiếp cực lớn, nếu để kẻ đó biết e rằng sẽ giết người diệt khẩu.”

Hẩn nói vậy Hà Duy mới bừng tỉnh đại ngộ, tức khắc lại thấy hổ thẹn, mình cẩu thả quá mà.

Tống Đoan Nghi nói thêm: “Dù người không bị phát giác, nhưng biến thành điều người khác khát vọng cũng vô cùng nguy hiểm. Thử nghĩ mà xem, nếu người nhìn thấy thứ mình muốn thì sẽ làm gì?”

Đương nhiên là chiếm lấy! Khỏi nói Hà Duy cũng hiểu.

Quả nhiên rất nguy hiểm. Nhưng... Hà Duy nhú mày: “Không sử dụng tùy ý thì lên trung cấp kiểu gì? Nếu không đạt tới trung cấp, kỹ năng này vô ích rồi còn đâu?”

Hà Duy nghĩ mà thấy hơi bực.

Trông mắt Tống Đoan Nghi chợt lóe, hẩn nhìn về phía cậu: “Ta luyện với người.”

Hà Duy: “Cái này, này...”

Tống Đoan Nghi nhìn cậu cực kỳ nghiêm túc, đồng tử nhạt màu sạch sẽ tinh khiết như lưu ly: “Hà Duy, người không tin ta sao?”

Hà Duy: “Chuyện này, vấn đề không nằm ở chỗ tin hay không, mà là...” Mà là biến thành đáng vẽ trần trụi rất mất tự nhiên.

Tống Đoan Nghi lại nói: “Ta sẽ cố khống chế, nỗ lực khiến tâm tình trấn tĩnh, cứ thế chờ tới lúc linh kỹ của người đạt trung cấp, tà linh trong lòng ta cũng bị diệt trừ triệt để.”

Hà Duy thật chẳng cách nào phản bác lời hẩn, nghe vào tai kiểu gì cũng thấy có lý. Phải ha, linh kỹ này rất lừa người, tìm người khác tu luyện bất tiện lắm, ít nhất sư tôn nhà mình cũng hiểu rõ, chỉ không mặc đồ thôi mà, quay qua quay lại lên tới trung cấp là có thể thiên biến vạn hóa rồi. Cúi mực tay trời gà không chặt mà có kỹ năng như vậy thì tuyệt vời biết chừng nào!

Ngàn tốt vạn tốt, cơ sao vẫn cảm giác không đúng lắm? Cứ láng máng thấy đằng trước có bầy, chỉ hơi bước lên là sụp hố ngay.

Ảo giác... chắc ảo giác thôi!

Tống Đoan Nghi vẫn nghiêm chỉnh nhìn cậu như cũ, Hà Duy do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn đồng ý. Cậu cũng hết cách rồi, chung quy hệ thống gạt người vẫn còn đây, cộng thêm nhiệm vụ vạn phần trắc trở kia, cậu nên cố gắng tu luyện vì đường lui của mình, tận lực khiến mình mạnh hơn.

Giả sử học xong thuật huyền hình và nó đích xác là thần kỹ, vậy nó hết sức quan trọng đối với chạy trốn bảo mệnh, cậu không thể bỏ qua.

“Thế đành làm phiên sư tôn!”

“Ừ.” Tống Đoan Nghi nhìn cậu, “Tư chất người khá cao, chắc chắn tu luyện thành công.”

Đã thoả mái rồi thì chẳng nên lè mề nữa, Hà Duy nói làm là làm, liền gọi ra sa y, bắt đầu phóng kỹ năng.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, song khi sương trắng tán đi, mình toàn thân trần trụi, Hà Duy vẫn cực kỳ.

Ngược lại, Tống Đoan Nghi chỉ lẳng lặng quan sát, nét mặt rất bình tĩnh, thản nhiên y như Hà Duy vẫn mặc quần áo.

Có điều bị người ta soi như vậy vẫn có chút gượng gạo, Hà Duy không khỏi lấy tay che, nhưng vốn dĩ không mặc gì, dùng tay che càng hấp dẫn mắt người. Hai tay cậu bịt kín thằng em, ánh mắt Tống Đoan Nghi liền bị lôi kéo dịch xuống.

Từ đây càng thêm quần bách, mặt Hà Duy không nhịn được hơi đỏ lên.

Tống Đoan Nghi nâng mắt, cười nhẹ với cậu: “Thả lỏng một chút.”

Hà Duy thả lỏng được mới lạ? Nhưng nom thần sắc Tống Đoan Nghi vẫn bình thản, cậu lại thấy mình quá quái đản, tính thử thả ra thì nghe Tống Đoan Nghi khen: “Người rất dễ nhìn.”

Lời vừa vang lên, Hà Duy hơi sửng sốt, hoàn toàn chịu hết nổi, cấp tốc ngưng phóng kỹ năng.

Dẫu đã mặc lại quần áo, song Hà Duy vẫn ngượng hết chỗ nói.

Tống Đoan Nghi thì ngừng một lúc mới hỏi nhỏ: “Lúc phóng linh kỹ cảm thấy thế nào? Linh khí trong người còn đủ không? Vừa này tiêu hao khoảng bao nhiêu?”

Hắn hỏi liên tiếp mấy câu, Hà Duy bấy giờ mới hoàn hồn, rồi lập tức xấu hổ, mình nghĩ vẫn vơ gì đâu không, thế mà lại quên bém chính sự.

“Ban này thời gian quá ngắn, chưa cảm giác được mấy.”

“Ừm.” Tống Đoan Nghi trấn an cậu, “Lần này thử lâu hơn tí.” Giọng hắn hết sức dễ nghe, trước kia đã huyền ảo như từ thâm cốc vọng lại, nay chẳng qua thêm chút khàn khàn, ngữ điệu trầm tĩnh lại khiến người ta rung động khôn xiết.

Hà Duy thu hồi tâm thần, ngưng thần tĩnh khí, lần này không được nghĩ quá nhiều, suốt quá trình chỉ chuyên chú phóng kỹ năng, sở dĩ linh kỹ có thể phóng ra là nhờ năng lực Đấu Linh, mà muốn duy trì kỹ năng cần đại lượng linh khí cheo chống. Hồi trước chẳng mấy chú ý, lần này tập trung rồi mới phát hiện linh kỹ này cực hao phí linh khí, số thủy linh cậu tích lũy đang bị xói mòn không ngớt, miễn cưỡng giữ một khắc là hết chống đỡ nổi, đành dừng phóng kỹ năng.

Cậu mở mắt, đang định chia sẻ cùng Tống Đoan Nghi lại đúng lúc đối mặt với hắn.

Nhìn vào đồng tử nhạt màu, thấy rõ bên trong có một ngọn lửa nhỏ đang bùng cháy, cậu nhất thời ngây ngẩn.

Thoáng cái, Tống Đoan Nghi đã thu hồi ánh nhìn, bình tĩnh hỏi: “Lần này thì sao?”

Hà Duy vội tĩnh lại, đáp ngay: “Đồ nhi sợ không thể tiếp tục nữa, linh lực hao tổn rất lớn, sau lần này chống đỡ hết nổi rồi.”

Nói đến đây, Hà Duy lại nhú mày, chung quy cảnh giới của cậu rất thấp, tải được quá ít linh khí, mới phóng hai lần đã hết, mà dẫn linh nhập thể cần thời gian, từ đó suy ra muốn luyện kỹ năng lên trung cấp đúng là chẳng dễ.

Đang tính xin Tống Đoan Nghi cho lui để đi tích lũy linh khí trước, Tống Đoan Nghi chợt cầm tay cậu, Hà Duy ngơ ngác, hắn liền kéo cậu vào lòng.

Hà Duy kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, mặt Tống Đoan Nghi bình lặng, chỉ nâng tay đặt lên ngực cậu, ngay sau đó một luồng thủy linh dồi dào xuyên qua quần áo, vọt thẳng vào tim cậu.

Sau một lát, Hà Duy nhận thấy linh khí trong cơ thể lại tràn đầy vì được Tống Đoan Nghi độ linh, cậu không kiềm được thốt lên: “Sư tôn, ngài đây là...”

Tống Đoan Nghi: “Không sao, giúp người luyện tập mau hơn.”

Trong lòng Hà Duy không khỏi trào dâng ít cảm kích, vội đáp: “Đa tạ sư tôn!”

Dứt lời, cậu bèn chuẩn bị thi thuật, chưa bắt đầu đã nghe Tống Đoan Nghi bổ sung một câu: “Nhắm mắt lại, tập trung linh hội, nghiêm túc cảm nhận linh khí xói mòn trong cơ thể, thử kiểm soát độ mạnh yếu, nếu làm được có thể bảo trì hình thể, lại không lãng phí linh khí, lần này... lâu hơn chút.”

Bây giờ Hà Duy thực lòng nghĩ sư tôn nhà mình đang giúp cậu tu luyện, nên càng cởi mở hơn, sáng khoái bảo: “Nhất định cố gắng.”

Nói đoạn, liền niết quyết thi thuật.

Tống Đoan Nghi yên lặng ngắm thiếu niên trần trụi trước mặt, tuy thân thể chưa di chuyển, song ánh mắt chẳng chút khách khí lia từ trên xuống dưới hết mảy lông.

Rất đẹp, rất mỹ miều, nom chẳng khác nào ngọc thạch hoàn mỹ, long lanh trong suốt không tì vết.

Xương quai xanh xinh xắn, ***g ngực trắng nõn, và còn vòng eo cực đẹp, tầm mắt như đứng lại, hần nhìn chăm chú vào nơi ấy, tưởng tượng xúc cảm mềm mại nhả nhụi, ảo tưởng đôi mắt ngập đầy sương mù, chan chứa van nài ngồi trên người hần, để hần nắm chặt eo cậu nâng lên cao thấp...

Thoáng chốc, sương trắng nổi lên lần nữa, Hà Duy mở mắt ra, cười nói: “Sư tôn, ta linh hội được một ít rồi! Có thể thử thay đổi hình dáng huyền hình bằng cách khống chế linh khí...”

Đôi môi hồng nhuận của thiếu niên khép mở, Tống Đoan Nghi nghe rõ nhưng căn bản chẳng tiến vào lòng, hần bước nhanh lên trước, rốt cuộc vẫn kiềm lòng chẳng chạm mà ôm chặt eo cậu, cúi đầu hôn.

Hà Duy hết hồn, tiếp theo ra sức giãy giụa, Tống Đoan Nghi ngậy ngấn, buông cậu ra, rũ mi bảo: “Đã thể hội được thì làm tiếp đi.” Nói xong, hần liền vận linh khí, độ hết cho Hà Duy bằng tay.

Hà Duy lại bị hần hôn đến chột dạ, thấy đáng vẻ Tống Đoan Nghi như thế cũng chẳng dám nhiều lời, chỉ nhỏ giọng hỏi: “Hay... hay mấy bữa nữa hăng...”

“Tiếp tục đi.” Tống Đoan Nghi tỏ rõ với cậu, “Không cần lo cho ta, chờ khi người biến hóa thành công, ta sẽ dốc lòng bề quan, đến lúc ấy người cũng không nên xao nhãng tu vi.”

Hần nói vậy, Hà Duy chỉ có thể gật đầu lia lịa.

Cậu đã gần mảy mò được bí quyết, giờ buông tay thì tiếc lắm, bèn nhắm mắt, vận linh khí, tập trung phác thảo hình dáng ảo ảnh. Lần này thời gian lâu hơn, mà cậu như thể đang nhập định, linh khí phảng phất biến thành cây bút vẽ, dưới sự điều khiển của cậu bắt đầu phác họa nên đồ án cậu muốn. Cậu đâu am hiểu hội họa, thực ra cũng chẳng cần hiểu, chỉ cần trong đầu có hình ảnh là bút tự vẽ được ngay. Khi Hà Duy kiểm soát được linh khí, vẽ ra một chiếc ghế trắng thuần, chính cậu cũng hóa thành nó.

Hà Duy dừng phóng linh kỹ, mở mắt liền cất giọng hưng phấn: “Sư tôn! Ta luyện thành rồi!”

Tống Đoan Nghi nhìn cậu khê bảo: “Ừ, khá lắm.”

Hà Duy vẫn hưng phấn không thôi, còn muốn thử lần nữa, chợt phát hiện linh khí đã tiêu hao gần hết.

Tống Đoan Nghi nói với cậu: “Nay người chỉ mới nhập môn, nhớ kỹ chớ sử dụng bừa bãi, đặc biệt không được dùng với người có tu vi cao hơn người quá nhiều.”

Hà Duy nhìn hần có chút mờ mịt.

Tống Đoan Nghi giải thích: “Hiện linh khí trong cơ thể ta tiêu hao quá lớn, nên lực ảnh hưởng với người giảm xuống khá nhiều, chính vì thế người mới có thể huyền hình. Nếu tu vi ta khôi phục, sợ rằng người khó lòng biến hóa.”

Hà Duy giật mình, cũng đúng, trước đó Tống Đoan Nghi hao tổn quá nhiều tu vi giúp cậu áp chế Triền Tình hoa, tuy sau này bề quan nửa tháng, nhưng chắc chưa hồi phục bao nhiêu. Hôm nay hần còn độ linh cho cậu mấy lần, nói vận linh khí cũng chẳng còn mấy. Suy đoán như thế, Hà Duy liền hiểu rõ, giả như gặp phải người tu vi rất cao, tự tiện sử dụng thuật huyền hình chỉ e lại biến thành bộ dáng người đó muốn thấy.

“Xin tuân theo dạy bảo của sư tôn, đề nghị nhất định không quên.”

“Ừ.” Tống Đoan Nghi nhìn cậu một cái thật sâu, tiếp đó trầm giọng bảo: “Cứ thế đi, người chuyên tâm tu luyện, đợi du linh bí cảnh mở ra, ta sẽ sai người gọi người, tới khi ấy người lại đi rèn luyện một phen.”

Hà Duy gật đầu vâng dạ.

Tống Đoan Nghi không nhìn cậu nữa, quay lưng rời sơn động, Hà Duy tiến hẳn xong mới kinh ngạc nhận ra toàn bộ linh tuyến đã bị đóng băng.

Hà Duy toan hỏi, đã thấy Tống Đoan Nghi vung tay áo, ngân quang bay múa đầy trời, bay tới đâu băng tuyết tan tới đấy, nhanh chóng khuếch tán ra bằng tốc độ khó tin. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, cả vùng tuyết trắng đã biến lại thành suối nước xanh biếc, sương mù vẫn vút.

Cảnh tượng thực sự rất đẹp, Hà Duy nhất thời ngẩn ngẩn ngơ.

Tống Đoan Nghi liếc sang cậu, ánh nhìn đọng trên môi, tạm dừng một lát liền dời tầm mắt, hẳn niết quyết, bấy giờ mới từ từ bay xuống.

Hà Duy nhìn xuống từ trên cao, chỉ thấy sư tôn ngân ti nhược tuyết, trường bào tung bay, bay tựa hồng nhan, thoáng như phi tiên giữa màn sương thanh lam.

Quả thực đẹp đến cực điểm.

Hà Duy ngẩn mê mẩn hồi lâu, mãi khi linh tuyến chẳng còn bóng người, cậu mới dần tỉnh táo.

Nhắm mắt ngưng thần, tĩnh hạ tâm lai, cậu bắt đầu dẫn linh nhập thể.

Tống Đoan Nghi ra khỏi linh tuyến, xoay người đi tắm cung, cởi trường bào, *** bước xuống băng tuyến. Đến cả dòng nước lạnh buốt của băng tuyến cũng khó lòng dập tắt dục hỏa trong lòng, hẳn tựa vào thềm bạch ngọc, mắt híp lại, trong đầu chậm rãi hiện lên cơ thể mỹ miều của thiếu niên.

Thiếu niên hai mắt mờ sương, môi đỏ mọng nước, lắc lư vòng eo, cuối cùng tiết ra trong từng tiếng gọi “sư tôn” nỉ non của cậu.

Tống Đoan Nghi biếng nhác dựa vào bờ, trong con người dạt dào khát vọng, hiện tại nhẫn nhịn chỉ vì muốn hái được trái ngọt nhất.

Tới lúc ấy, hẳn thoáng nhếch mày, chắc chắn phải đòi về mấy chục lần!

Hà Duy thành thật tu luyện một châu thiên, đến lúc đói bụng mới mở mắt, ăn vài thứ rồi xem thời gian, chợt giật mình, phải đi thăm Lăng Vân Dục thôi!

*một châu thiên: công pháp tu luyện vận chuyển chân khí chạy dọc theo kinh mạch toàn thân về lại đan điền

Hà Duy lập tức mở hệ thống, lựa chọn tiếp tục nhiệm vụ, sau một trận đầu vầng mắt hoa, cậu đã về tới lòng đất âm u.

Hà Duy mở mắt, vừa ngẩng đầu liền chạm mặt Lăng Vân Dục.

Ngã vào cặp mắt đen kia, Hà Duy chỉ thấy lòng vui sướng khôn nguôi: “Người tỉnh rồi!”

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Lăng Vân Dục tỉnh sớm hơn dự đoán rất nhiều, Hà Duy thực tình chẳng tin nổi.

Cậu vừa lên tiếng, Lăng Vân Dục đã ôm cậu vào lòng, ôm thật chặt, giọng khàn đi do lâu ngày không cất lời: “Người đây rồi.”

Vỗn vẹn ba chữ lại chứa đựng vô vàn cảm xúc phức tạp, Hà Duy nghe mà lòng ngổn ngang trăm mối, vì thế cũng chẳng giãi, cứ mặc hân ôn.

Lòng đất lạnh lẽo, không khí ẩm ướt, nhưng nhờ hỏa linh bốc hơi nên không cảm thấy ướt lạnh, trái lại rất khô ráo ấm áp.

Trên người Lăng Vân Dực vẫn bao quanh bởi hồng quang, hân ra sức ôn áp người trong lòng, tham lam tận hưởng độ ấm mê người.

Mãi khi Hà Duy gọi khẽ: “Lăng Vân Dực?”

Hân mới dần tỉnh táo, nhưng sau khi lấy lại tinh thần, khát khao dưới đáy lòng càng thêm mãnh liệt, hân miễn cưỡng tách cả hai ra một chút để nhìn thẳng vào cậu.

Hà Duy nhìn lại hân, mắt cũng quên chớp.

Nháy mắt sau, Lăng Vân Dực cúi đầu, nâng cằm cậu, rồi trao nụ hôn không cho phép cự tuyệt.

Hai môi chạm nhau, một nóng bỏng như lửa, một lạnh lạnh ôn hòa, nhưng vì giao nhau mà thoáng như bị điện giật, cấp tốc lan khắp toàn thân, khiến tim ai kia đập lỡ một nhịp.

Chỉ lướt qua làm sao đủ? Lăng Vân Dực chẳng chút khách khí tách khớp hàm cậu, đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, gấp gáp quấn lấy cái lưỡi mềm mại của cậu, liếm láp, vắn vít, mạnh mẽ đòi hỏi.

Hà Duy bị hôn đến tâm thần liêu xiêu, mới đầu còn giữ được lý trí, còn biết như này là sai, đáng lẽ nên từ chối. Nhưng từ khi luồng điện hưng mãnh ập tới, cậu đã sớm phân chẳng rõ đông tây nam bắc, cuối cùng còn thử hỏi đáp, chẳng qua động tác cực nhỏ lại đổi lấy nụ hôn càng điên cuồng hơn. Nhất thời, cả người giống như con thuyền lướt giữa mưa bão, lắc lư bập bênh, cơ hồ sắp chìm xuống đại dương mệnh mang.

Đến lúc Lăng Vân Dực buông cậu ra, Hà Duy vừa thở hổn hển liên hồi, vừa cảm thấy hoang đường cực điểm.

Trong mắt Lăng Vân Dực, mình là một cô gái, còn là một cô gái sống chết vì hân, ai mà chẳng hiểu lắm, cậu có thể lý giải tại sao Lăng Vân Dực ôm tình cảm như vậy với mình.

Song dù thế nào, cậu cũng nên xác định một sự thật, rằng cậu không phải phụ nữ, dẫu đang ở trong cơ thể này, nhưng đầu phải con gái chân chính. Nghĩ mà xem, nếu cứ tiếp tục mặc kệ, đến hồi Lăng Vân Dực biết chân tướng thì hân làm sao chấp nhận? Hai người ở chung kiểu gì?

Vừa nghĩ thế, Hà Duy liền tỉnh lại. Khi cần quyết thì phải quyết ngay, nếu chậm trễ mãi, e rằng ngay cả bạn cũng khỏi làm.

Hà Duy vừa hít thở đều hơn liền muốn nói chuyện.

Ai ngờ chưa kịp thốt câu nào, Lăng Vân Dực đã hỏi: “Ta mê man bao lâu? Đây là đâu? Mấy ngày nay ngươi ổn không?”

Hân hỏi vậy, Hà Duy chỉ đành đặt đề tài ban nãy qua một bên, thuật lại tỉ mỉ cho hân biết.

Việc giữa đường đụng độ Lê Viêm, Hà Duy hiển nhiên không nhắc tới, chỉ bảo: “Sau khi ngươi hôn mê, thành Song Tử cũng... bị hủy, không có kẻ địch nên chúng ta xem như an toàn, còn Kỳ Lân đan chẳng hiểu sao lại tích đầy linh khí, ta nó đút cho ngươi thì thấy ngươi từ từ hấp thu.”

Hà Duy dùng một lát, sửa sang sơ sơ rồi nói tiếp, “Tuy thành Song Tử đã hết nguy hiểm, nhưng tóm lại vẫn là địa điểm xa lạ, ta sợ có người nghe tin đuổi tới nên tìm một chỗ bí mật ẩn nấp, kể cũng cơ duyên xảo hợp, thế mà lại lạc xuống ám thất dưới tượng cự long hai đầu. Ta định tính dương cùng người dưới ám thất, dè đâu chỗ ấy là một truyền tống trận, rạng sáng bị truyền nhầm tới chỗ này.”

Đến đây căn bản đã xâu chuỗi xong sự việc, Hà Duy thở dài, đoạn bổ sung: “Ta cũng chả biết đây là đâu, từ bấy tới giờ chưa gặp bất kỳ sinh linh nào, chỉ ít thoát nhìn rất an toàn, chẳng qua không rõ có ẩn chứa mối họa nào không.”

Cậu ngừng một lúc, nói thêm: “Mấy hôm nay ta luôn ở cạnh ngươi, chắc cũng cỡ hơn hai mươi ngày rồi.”

Trong lúc cậu nói, Lăng Vân Dực vẫn ôm cậu như cũ, nghe cậu bảo đã trông chừng tại đây hơn hai mươi ngày, lòng hẳn không khỏi rung động, liền hôn một cái lên cổ cậu: “Vất vả cho người rồi.”

Hà Duy bị hôn mà ngửa ngửa, khẽ ngo ngoay một chút, bấy giờ mới nhớ tới đề tài bị cắt ngang hồi nãy.

Hà Duy ngẫm nghĩ, vẫn quyết định thẳng thắn. Càng kéo lâu càng không tiện mở lời, thà bây giờ nói hết còn đỡ hơn sau này bị phát hiện khiến đôi bên cùng xấu hổ!

Hà Duy thoát khỏi lòng hân, ngồi đối diện hẳn cất giọng nghiêm túc: “Lăng Vân Dực, người hãy nghe ta nói.”

Lăng Vân Dực nhìn cậu, dù có ánh lửa chập chờn, song đôi mắt đen vẫn sâu không thăm khó lường: “Người nói đi.”

Hà Duy hít sâu một hơi: “Ta thực sự là con trai, không phải đùa giỡn mà rất nghiêm túc.”

Lăng Vân Dực chẳng chớp mắt lấy một cái: “Người nói rồi mà, hơn nữa ta cũng đã cho người đáp án.”

Hà Duy đực mặt.

Chỉ nghe Lăng Vân Dực trầm giọng bảo: “Người chỉ là người, những thứ khác đâu quan trọng.”

Hà Duy giật mình, lập tức nhớ ra, phải rồi... đúng là cậu đã từng nhắc đến, Lăng Vân Dực cũng trả lời y như này.

Cơ mà... lúc ấy, phải, lúc ấy Hà Duy tự mình rút lại, nhưng hiện tại cậu không muốn làm rùa đen rút đầu nữa.

Hà Duy hít sâu, hạ quyết tâm trong lòng, chấp luôn!

“Ta biết, đáng về giờ đây của ta không giống con trai xiu nào, nói ngoài miệng rất thiếu thuyết phục, nhưng ta không muốn người thất vọng, cũng không muốn kết cục lâm vào tràng cảnh lừa dối, thế nên...” Giọng Hà Duy có chút run rẩy, “Ta muốn cho người xem thử.”

Lăng Vân Dực im lặng nhìn cậu: “Được.”

Nhận được sự đồng ý của hẳn, Hà Duy bèn đứng dậy, chuẩn bị tâm lý hồi lâu, tiếp theo đẩy đi cảm giác ngượng ngùng, phô bày toàn bộ cho hẳn thấy.

Lăng Vân Dực vẫn dõi theo cậu, chờ khi thấy rõ ràng, đồng tử đột nhiên co rút.

Hà Duy vội chỉnh lại quần áo, tìm đập thành thịch, song vẫn cố giả vờ bình tĩnh, nỗ lực khiến giọng nói trấn định: “Đó... người thấy đấy, ta không phải con gái nên hy vọng người đừng...”

Chưa dứt câu, Lăng Vân Dực đã ôm ngang cậu, Hà Duy kinh ngạc, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hẳn.

Lăng Vân Dực một tay ôm cậu, sau đó xoẹt một tiếng, trực tiếp xé mở quần áo, thân hình trắng trẻo lộ ra, dưới ánh sáng hỏa linh nom càng mịn màng bóng loáng.

Hà Duy ngốc lăng, này này...

Lăng Vân Dực ngấm cậu từ trên xuống không chớp mắt, cực kỳ cẩn thận. Dầu trông mắt đen tựa đêm tối, nhưng giờ khắc này lại như đang bùng cháy, ngọn lửa đen tuyền hết như vật thật dạo chơi trên người cậu, khiến Hà Duy không khỏi hồi hộp bất an.

Lăng Vân Dực ngấm kỹ càng một lượt, rồi đột ngột áp sát, nhìn thẳng vào cậu: “Sợ à?”

Hà Duy ngạc nhiên, có chút phản ứng không kịp.

Lăng Vân Dực hôn trán cậu: “Đừng sợ, người rất đẹp.”

Hà Duy chợt phản ứng, trong lòng tức thì bị khí nóng quét qua.

Lăng Vân Dực hôn môi cậu, giọng hẳn khàn khàn, nhưng trong đó hàm ẩn tình cảm sâu đậm: “Người rất đẹp, thân thể này rất đẹp. Ta bảo rồi, vô luận đáng về người thế nào, người cũng chính là người, do vậy không cần lo lắng, ta chỉ muốn người.”

Hắn khẽ thổ lộ, trái tim Hà Duy lại như bị bóp chặt, quên cả hô hấp.

Lăng Vân Dực càn quét môi lưỡi cậu, ngón tay thon dài cũng thông thả dạo chơi, mang đến cảm giác tê dại khó nhịn. Hà Duy bất giác ngửa cổ, cậu triết để mắt kiểm soát dưới kích thích kịch liệt.

Nụ hôn trên môi chưa từng dịu dàng tỉ mỉ đến thế, cường độ trên tay là kích thích khó lòng tưởng tượng, khi tay hắn phủ lên nơi dang trào kia, Hà Duy liền rùng mình, bất chợt hoàn hồn, thì thào: “Đừng... đừng...”

Chẳng kịp nói hết câu, Lăng Vân Dực đã hôn cậu, quần lấy lưỡi cậu, cuồng nhiệt đòi hỏi, đồng thời động tác tay cũng nhanh hơn. Hà Duy bị khiêu khích liên hồi, sau mấy lần lên xuống đã thấy hoa mắt, đại não thoát cái trống rỗng.

Sau cơn mê muội, mãi lâu sau Hà Duy chưa lấy lại bình tĩnh, tận khi những nụ hôn nhỏ vụn của Lăng Vân Dực rơi xuống cổ, thứ cứng rắn dù cách lớp quần áo vẫn mang nhiệt độ thiêu đốt người đắm vào dùi cậu, Hà Duy mới bừng tỉnh, hoảng hốt nhìn hắn: “Lăng... Lăng Vân Dực...”

“Ừ.” Lăng Vân Dực không hề ngừng động tác.

Đành rằng Hà Duy chưa làm chuyện này bao giờ, càng chưa từng nghĩ đến, nhưng thân là công dân thế kỷ hai mốt nên cũng có nghe qua, nhất thời hoảng sợ không thôi: “Đừng mà! Đừng như vậy!”

Giọng cậu bao hàm quá nhiều sợ hãi, Lăng Vân Dực hơi ngắc đầu, trông mắt đen khóa chặt cậu, môi mỏng khẽ nhếch: “Ta muốn người.”

Đầu Hà Duy ong lên, đánh chết cậu cũng không ngờ khi mình tiết lộ bí mật thân thể, Lăng Vân Dực chẳng những không ghét, mà... mà còn...

Không, không được! Đáng sợ quá!

Hà Duy ra sức lắc đầu, liều mạng giãy giụa, ngữ điệu run lẩy bẩy nhưng cũng lộ rõ sợ hãi: “Đừng, Lăng Vân Dực, chúng ta đừng như vậy!”

Lăng Vân Dực nhìn cậu, ngọn lửa đáy mắt dần tắt hẳn.

Hà Duy đối diện hắn, trong lòng lộp bộp.

Lăng Vân Dực đứng thẳng dậy, sắc đen trong mắt thăm thẳm nồng đậm, là sắc màu có thể thôn phệ tất cả ánh sáng: “Người không muốn thuộc về ta sao?”

Hà Duy há miệng, nhưng cổ họng như bị tắc, phát không ra bất cứ âm thanh nào. Nếu nói trước đó cậu bị việc sắp xảy ra dọa sợ, thì giờ cậu đang sợ chính Lăng Vân Dực.

Lăng Vân Dực vươn tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua trán cậu, cuối cùng dừng trên môi: “Ta muốn người, muốn hoàn toàn có được người, vĩnh viễn không buông tay, nhưng người không muốn đúng không?” Hắn lẳng lẳng nhìn chăm chăm Hà Duy, mặt chẳng chút thay đổi nhưng sâu thẳm trong đáy mắt lấp lóe một tia điên cuồng, “Người không muốn thuộc về ta, không muốn ở bên ta, người sẽ rời xa ta, đúng không?”

Giọng hắn rất nhẹ, song tại sơn động tĩnh lặng lại trở nên rõ ràng như đang đập vào tim.

Hà Duy chẳng dám chớp mắt, cậu cảm nhận sâu sắc rằng trạng thái Lăng Vân Dực rất bất thường, cậu biết rõ nếu mình đáp sai, tuyệt đối sẽ gặp phải chuyện còn khủng bố hơn. Còn chàng trai trước mắt sẽ càng rơi vào vực sâu vô tận, mãi mãi không quay đầu lại.

Không, không được.

Hà Duy thở sâu, tiếp đó cầm chặt tay hắn, cảm giác lạnh buốt khiến cậu kinh hãi, nhưng cố gắng không để ý. Cậu nắm thật chặt, như thể đang tiếp can đảm cho mình, rồi cuộc cũng mở lời: “Không đâu, Lăng Vân Dực, ta ở đây, ở bên cạnh người, ta không đi đâu hết!”

Lăng Vân Dực vẫn nhìn cậu.

Hà Duy đã mở miệng nên cũng có dũng khí: “Hãy tin ta, ta sẽ không buông tay người, không phản bội người, không rời xa người!”

Tròng mắt đen dần dà không còn tĩnh mịch, Hà Duy chỉ có thể nỗ lực không ngừng, “Chuyện vừa rồi... chỉ là ta hơi kinh hoảng, cho ta một ít thời gian để ta...” Hà Duy cắn răng, “chậm rãi thích ứng.”

Lời này vừa vang lên, Lăng Vân Dực rút cuộc khôi phục chút nhân khí, có điều hắn vẫn chẳng nhúc nhích, lặng lẽ quan sát Hà Duy.

Hà Duy đâm lao phải theo lao, bèn nửa quỳ xuống đất, hơi ngửa đầu chủ động hôn hắn. Lần này, đôi mắt đen bỗng sáng lên, vươn tay dài ôm ngang cậu, hung hăng hôn sâu hơn, u sầu triền miên, quần giao chặt chẽ, chỉ hận không thể nuốt cậu vào bụng.

Nụ hôn chấm dứt, giọng Lăng Vân Dực khàn đi, mang theo vẻ gợi cảm quyến rũ, hắn ghé tai cậu thầm thì: “Hà Duy, ta tin ngươi.”

Hà Duy không cử động, để yên cho hắn ôm, nhưng lòng dạ đã rối như tơ vò, lời rơi rụng tiết tháo thể cũng nói được, việc vô chừng mực vậy cũng chẳng từ, cậu thật chỉ muốn đập chết mình.

Thế nhưng, cậu còn biết làm sao? Không nói vậy thì nói thế nào? Không làm vậy thì làm thế nào?

Lòng Hà Duy ngũ vị tạp trần, chỉ biết an ủi mình, từ từ... cứ từ từ rồi... sẽ, sẽ ổn thôi.

Việc này cứ thế tạm bỏ qua, Kỳ Lân đan chưa hấp thu xong, thân thể Lăng Vân Dực đã bình phục nên mới tỉnh lại, nhưng muốn hấp thu tất cả linh khí trong đó vẫn cần thêm thời gian.

Hắn chẳng lãng phí thì giờ nữa, nhắm mắt ngưng thần, bắt đầu dẫn linh nhập thể. Hà Duy tất nhiên đâu dám bỏ đi, bèn an vị bên người hắn, cùng nhau tu luyện.

Lại thêm hai mươi ngày trôi qua, khi ánh lửa trong động tắt hẳn, Lăng Vân Dực thoát cái mở mắt, đại thành rồi.

Hà Duy cao hứng thay hắn: “Hấp thu hết rồi sao? Kỳ Lân đan dồi dào linh khí vô cùng hữu ích với Đấu Linh của ngươi.”

“Ừ.” Lăng Vân Dực đáp, đoạn ôm cậu vào lòng, hôn một cái mới nói: “Đi thôi, ta dẫn ngươi ra khỏi chỗ này.”

Hà Duy bị hôn quá nhiều đã sớm chết lặng, chẳng qua thấy hắn lại sắp bế mình, cậu vội đấu tranh: “Ta tự đi được không? Giờ tu vi của ta cũng tăng rồi, có thể theo kịp.”

Lăng Vân Dực nhún mày: “Ghét ta bế à?”

Hà Duy cười khổ: “Ta là con trai thật mà.” Già đầu thế còn bị bế, ngượng chết được.

Lăng Vân Dực rũ mi: “Con trai thì sao? Ta chỉ muốn bế ngươi, vậy ta mới yên lòng.”

Một câu làm Hà Duy nghẹn lời, hắn rút cuộc thiếu cảm giác an toàn tới mức nào!

Đấu tranh thất bại, Hà Duy nhận mệnh tựa vào ngực hắn, vùng vẫy lần cuối: “Đợi ra ngoài thả ta xuống nhé?”

Lăng Vân Dực cúi xuống nhìn cậu, vừa vặn bắt gặp vẻ mặt khổ não của người ta, tâm trạng không khỏi vui lên, liền đáp: “Được.”

Cuối cùng cũng giành được chút tự do thân thể, mắt Hà Duy sáng lên, mừng hóm, sau đó tự trấn an mình, dù sao hiện tại cũng chẳng ai thấy, thích thì bế đi, mình càng đỡ tốn sức.

Rời khỏi mé hang, đi chừng một khắc vẫn chưa thấy điểm cuối, Hà Duy không cần đi nên luôn tập trung nhớ đường, cậu khẳng định họ không đi lặp lại, càng không vòng về, một mực thẳng tiến lên trước, nhưng sao lâu vậy mà chưa ra ngoài, chứng tỏ nơi này rộng kinh người.

Tóm lại đây là đâu? Hà Duy thực tình chẳng nghĩ ra, cậu chỉ chắc chắn nó vẫn thuộc vùng đất Thảm Phán. Vì nhiệm vụ chưa hoàn thành, cậu với Lăng Vân Dực không có khả năng đã rời vùng đất ấy.

Tuy bảo vùng đất Thảm Phán chỉ rộng bằng một phần năm Trung Đình, nhưng tốt xấu gì cũng là một đại lục, hiển nhiên chiếm diện tích khá lớn, làm sao phân biệt được chỗ này nằm ở đâu chứ?

Đi hai khắc nữa vẫn chẳng thấy bóng dáng cửa ra, Hà Duy khó tránh có chút sợ hãi, tốc độ Lăng Vân Dực rất nhanh, đi lâu vậy mà chưa ngoài thì nơi này... hơi lớn quá rồi!

Hên là Lăng Vân Dực tu vi thâm hậu, hai người đi lâu lắm rồi mà hân vẫn mặt không đổi sắc.

Hà Duy nhẹ giọng hỏi: “Hay mình nghỉ một lát đi?”

Lăng Vân Dực lắc đầu: “Khỏi cần, cứ đi lên phía trước xem.”

Hắn đã bảo vậy, Hà Duy cũng chẳng dị nghị, cậu hơi lo lắng, chỗ này rộng như vậy, càng đi càng có dấu đào bới, khẳng định không phải thiên nhiên tạo thành.

Dùng sức người tạo nên một mê cung khổng lồ dưới lòng đất như này đủ chứng minh chủ nhân quyền thế bậc nào, dĩ nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Nguy hiểm kèm theo cũng càng lớn, Hà Duy không ngừng điểm tên các đại boss của vùng đất Thảm Phán, lòng càng bất an hơn.

Đành rằng tu vi hiện nay của Lăng Vân Dực đã tăng vọt, song vùng đất Thảm Phán chẳng một ai tốt lành, ngay cả Trúc Uyên tới đây cũng chưa chắc vô địch thủ.

Nghĩ thế, rồi đi thêm một khắc nữa, phát hiện một cổng lớn đỏ thẫm.

Mắt Hà Duy sáng rỡ, không nhận được thốt lên: “Là cửa ra chắc luôn!”

Lăng Vân Dực gật đầu, giơ tay chạm cửa, Hà Duy vội hỏi: “Mở được không?”

“Thử xem đã.” Nói đoạn, hắn bế Hà Duy về hướng ngược lại, Hà Duy chẳng hiểu gì. Mãi khi Lăng Vân Dực đặt cậu xuống đất, lại dựng kết giới bảo hộ cậu, bấy giờ Hà Duy mới ngộ ra, sợ nhờ tay làm cậu bị thương sao.

Hà Duy rất biết mình biết ta, vì vậy thành thật chờ trong kết giới, chỉ quan sát bằng mắt.

Lăng Vân Dực không để cậu cách quá xa mà vẫn trong phạm vi tầm nhìn, hắn thà hao tổn nhiều linh khí cho kết giới bảo hộ còn hơn đặt cậu ở nơi khuất mắt mình.

Hắn tập trung tinh thần, duỗi thẳng tay, hồng mang ngưng tụ, một trường kiếm đỏ thẫm ngập tràn linh khí leng keng hiện hành. Hà Duy nhìn từ xa, chỉ thấy hình dáng Huyết Tàn càng thêm tinh tế, phía trên hội tụ ánh sáng đậm màu như thể có huyết vụ vờn quanh, nó xuất hiện đột ngột càng giống mang theo huyết khí phủ kín xung quanh trong nháy mắt, khiến lòng người phát lạnh.

Chỉ thấy Lăng Vân Dực vận linh khí, vô số hỏa linh và huyết linh bốc lên từ cơ thể, nhanh chóng giăng co, xoay tròn, cuối cùng tụ trên Huyết Tàn, trường kiếm vung lên, đất trời rung chuyển. Cánh cổng màu đỏ hệt như đậu hủ bị chém ngang, mặt cắt ngay ngắn dụ người liếc nhìn.

Sau tiếng nổ âm vang, cánh cổng sụp đổ, trước mắt xuất hiện một thềm ngọc đá đen.

Hai người bước lên thềm đá, đẩy cửa gỗ chạm khắc tinh tế, cảnh tượng đối diện rộng mở sáng sủa.

Sàn ngọc tủy đỏ, trần hắc diệu thạch, cung điện xa hoa to lớn khiến người lóa mắt.

Hà Duy vừa nhìn thoáng qua, trái tim liền nhảy dựng.

Dù thế nào cũng chẳng ngờ nơi này lại là điện Thương Khung trong thành Trung Ương!

Hơn bốn mươi ngày trước, cậu từng ở đây diện một thân hồng y, còn xem nữa đạt thành hôn khế với Lê Viêm.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Luẩn quẩn một hồi cậu lại về đây, còn xuất hiện trong sào huyệt của Lê Viêm!

Vốn tướng đã chạy tới chân trời góc biển, ai dè họ ở ngay trong địa cung điện Thương Khung.

Hà Duy vừa nghĩ đến sự kiện mình chết vì Lê Viêm lúc trước, nhất thời đầu đầy hắc tuyến, hệ thống chết tiệt, đúng là bầy chết người không đền mạng!

Trong lòng bất an, sắc mặt chẳng thể đẹp nổi, Lăng Vân Dực dĩ nhiên nhìn ra: “Người từng tới nơi này rồi sao?”

Đâu chỉ từng! Còn mém nữa cùng người ta... đệt, chuyện cũ nhớ lại mà kinh, đừng nghĩ thì hơn.

Hà Duy hắng cổ họng, bình tĩnh lắc đầu: “Chưa, chưa từng đến!”

Tuy cậu nói năng kiên định, song trông mắt Lăng Vân Dực vẫn hơi lóe lên.

Hà Duy căn bản đâu chú ý hấn, cậu còn bận cân nhắc xem làm thế nào đây này. Giờ cậu đang ở chung với Lăng Vân Dực, nhất quyết không thể để Lê Viêm chạm mặt hấn.

Hà Duy biết rõ tình tiết truyện, nam nhân Lê Viêm hủy thân xác Lăng Vân Dực ấy là kẻ địch lớn nhất sau Trúc Uyên, đại khái vừa thấy mặt đã quyết đấu sinh tử, chưa đánh đến hôn thiên ám địa người chết ta sống thì không có khả năng dừng lại.

Nhưng hiện cấp bậc của Lăng Vân Dực chưa tăng lên, nếu tùy tiện đụng độ Lê Viêm, lấy tính tình hấn tuyệt đối sẽ không lùi bước, có liều mạng cũng phải đấu một trận. Đến lúc ấy, dù chẳng chết cũng khó tránh bị tẩy sạch sẽ.

Vất vả lắm mới nhờ được Kỳ Lân đan giúp tăng cảnh giới, giờ mà mất sạch thì ghen ngào lắm thay.

Bởi mới nói, cậu nhất định phải cố gắng ngăn tình huống đó phát sinh!

Trước mắt xem ra, biện pháp hay nhất là im hơi lặng tiếng dẫn Lăng Vân Dực rời khỏi chỗ này, nỗ lực không kinh động bất kỳ ai, hơn nữa không gặp phải Lê Viêm.

Mà Lăng Vân Dực vẫn chưa hay biết đây là thành Trung Ương, càng không biết Lê Viêm là thành chủ, bởi vậy sẽ không chủ động đi tìm hấn. Suy ra, chẳng phải vừa khéo giúp hai người né được hay sao?

Đầu má... nghĩ thì đẹp lắm, nhưng hành động khó khăn muôn trùng!

Khoan đề cập tới mặt khác, chỉ riêng việc làm cách nào ra khỏi phòng mà không kinh động bất kỳ ai đã là nan đề lớn.

Đây là điện Thương Khung nằm ngay chính giữa thành Trung Ương, Huyết tộc và Tu La tộc rải rác khắp nơi, đã vậy còn toàn cao thủ.

Ấy là chưa nhắc đến đại biến thái Lê Viêm đấy nhé, dưới tình huống như vậy, cậu biết chuồn ra ngoài mà không gây động tĩnh kiểu gì đây?

Còn phải mang theo Lăng Vân Dực, phải gạt hấn... độ khó cao như thế, Hà Duy tỏ vẻ, tiểu gia gánh không xuể!

Tuy nhiên, dù xuể hay không xuể cũng phải gánh! Hà Duy thúc đẩy trí óc, suy nghĩ vận chuyển cấp tốc, liệt kê toàn bộ tài nguyên hiện có ra, nghĩ đến vài phương án, cuối cùng cũng động não thành công.

Đúng rồi! Thuật huyền hình!

Tuy vẫn chưa thành thực, nhưng cậu từng hỏi kỹ Tổng Đoan Nghi, chỉ cần dùng tới cao thủ tu vi cao cỡ hấn, chắc hấn có thể che mắt được.

Cậu chỉ việc giả trang thành nô bộc trong điện Thương Khung, sau đó kiếm một bộ quần áo cho Lăng Vân Dực thay, chẳng phải có thể che giấu tai mắt người mà lẫn ra ư? Dù ở vùng đất Thảm Phán, cao thủ kỳ linh cảnh cũng chẳng đời nào đi làm công việc nô bộc, tu vi bọn họ chắc chắn chẳng cao mấy.

Hà Duy cực kỳ tự tin có thể thực hiện thành công, nhưng hiện tại còn một vấn đề, cậu phải thuyết phục Lăng Vân Dực.

Quay sang thuật lại ý định của mình một lần, Lăng Vân Dực đáp chẳng chút nghĩ ngợi: “Không được.”

Hà Duy cũng không bất ngờ, đành trấn an: “Người yên tâm, linh kỹ này của ta rất lợi hại, có thể tùy ý biến ảo, tuyệt đối không xảy ra sự cố.” Được rồi, kỳ thực cậu chỉ vừa học xong, đương nhiên thời điểm quan trọng phải tự tin mới thuyết phục được người ta.

Lăng Vân Dực vẫn lắc đầu: “Ta sẽ không để người đi mạo hiểm.”

Hà Duy bắt đầu dĩ hết sức.

Lăng Vân Dực nói thêm: “Ta sẽ dẫn người rời đi, đừng lo.”

Hà Duy cười khở, người tất nhiên có thể mang ta rời đi, song vậy phải trả giá quá lớn, có biện pháp đơn giản không chọn, cần chi phức tạp thế?

Cậu nghĩ nghĩ, quyết định dùng hành động thực tế thuyết phục Lăng Vân Dực: “Để ta sử dụng một lần cho người xem.”

Nghe cậu nói vậy, Lăng Vân Dực lại chẳng tỏ vẻ gì.

Mãi đến khi Hà Duy nói tiếp: “Nhưng có lẽ tác dụng của thuật huyền hình với người sẽ khác đi, nếu phóng thích chỉ biến ra hình ảnh người muốn thấy nhất, với người khác thì...”

Cậu chưa nói xong, Lăng Vân Dực đã ngắt lời, “Dùng một lần đi.”

“À?”

“Ta muốn nhìn thử...” Lăng Vân Dực quan sát cậu, “linh kỹ của người.”

Nghe hắn nói, Hà Duy bất giác dâng trào dự cảm bất ổn, quá trình tu luyện vô tiết tháo cùng sư tôn còn rành rành trước mặt, cậu chẳng muốn giẫm lên vết xe đổ đâu.

Dẫu Lăng Vân Dực không bị Triền Tình hoa mê hoặc, nhưng trước đó ở trong sơn động hai người xem nữa... ờm... xem nữa ấy ấy. Cậu chẳng dám bảo đảm Lăng Vân Dực muốn nhìn cái gì đâu!

Ngộ nhờ hắn cũng nghĩ đến hình ảnh kia kia, vậy cậu xấu hổ để đâu cho hết.

Gượng đã... có khi nào Lăng Vân Dực muốn nhìn thân thể bán nữ này thoát y không ta, phắc, thể còn quá giới hạn hơn!

Thân thể đó, chính cậu còn chả dám xem!

Hà Duy thoáng cái do dự, nhưng Lăng Vân Dực lại bắt đầu tung mồi: “Để ta nhìn thử, nếu cảm thấy có thể làm được thì để người ra ngoài.”

Hà Duy nghe thế lại nháy mắt có xúc động muốn cắn câu.

Lăng Vân Dực chẳng đời nào dễ cậu, nếu thực sự được hắn cho phép thì không thể tốt hơn, có thể tránh được bao nhiêu phiền toái.

Với lại trong tiềm thức, Hà Duy thực tình không muốn xuất hiện trước cả Lăng Vân Dực lẫn Lê Viêm, cảnh tượng ấy... thật không dám tưởng tượng.

Rút đầu một đao, thò đầu có khi thoát đao, Hà Duy quyết tâm giữ vững chủ kiến.

Dầu sao tiết tháo đã ngóm, hạn cuối đã vong, ban này còn cho Lăng Vân Dực nhìn sạch trơn, giờ còn già mồm cái lông?

Trọng điểm là phải thuyết phục vị đại gia này, mau chóng thoát khỏi chốn này trong an ổn. Chớ thấy nơi này đang tĩnh lặng mà lầm, ai biết chớp mắt sau có người đến không? Vẫn nên tranh thủ thời gian thì hơn!

Hà Duy trịnh trọng hỏi lại một lần: “Người nhất định phải cam đoan xem xong sẽ cho ta ra ngoài.”

“Ừ, không lừa người.”

Hà Duy thở phào, nhắm mắt gọi ra Đẩu Linh, kế tiếp phóng linh kỹ, sa y chở đầy ánh sao thông thả đáp lên vai, bao bọc cả người cậu, Hà Duy vừa củng cố tâm lý cho mình, vừa chậm rãi mở mắt.

Sương trắng tán đi, Hà Duy vội cúi đầu nhìn, vừa thấy liền giật mình.

Chẳng giống cậu tưởng tí nào.

Cậu không trần truồng mà vẫn mặc quần áo, hơn nữa còn mặc cực chỉnh tề.

Nhưng khiến Hà Duy kinh ngạc không thôi là vùng đất bằng phẳng trước ngực cậu, buổi đã biến mất, nào còn cơ thể bán nữ, cậu... Hà Duy chẳng rõ mình biến thành bộ dáng gì, chỉ sờ sờ mặt theo bản năng.

Lăng Vân Dục lẳng lẳng ngắm cậu, ngón tay thon dài chạm lên trán, hạ xuống lông mày, từ từ miêu tả xuống theo đường cong gương mặt, cuối cùng dừng trên cánh môi hồng nhuận.

“Đây là người sao?”

Hà Duy nhìn mắt hấn, bất chợt giật mình, té ra... cậu biến về hình dáng nguyên bản.

Hình ảnh Lăng Vân Dục muốn thấy nhất hóa ra là bộ dạng chân chính của cậu.

Nhất thời, Hà Duy cảm giác tim mình như bị một bàn tay nóng cháy bóp chặt, vừa nóng vừa nhói đau.

Hấn muốn thấy cậu chân thật nhất, mà cậu lại có quá nhiều bí mật lén gạt hấn.

Aiz...

Hà Duy nhin không được thở dài, Lăng Vân Dục lại khê gương khoe miệng: “Vô luận là dáng vẻ gì, người cũng rất đẹp.”

Dứt lời, hấn liền nâng cằm cậu, hơi cúi xuống trao nụ hôn dịu dàng.

Hà Duy ưm một tiếng, suýt muốn đẩy hấn ra, nhưng vì nụ hôn quá mềm nhẹ, dịu dàng như đối xử với báu vật hiếm có trên đời, không hề mưa to gió lớn nhưng lại khiến người ta càng thêm rung động, làm tâm thần người ta say đắm, chẳng xuất ra nổi ý tứ cự tuyệt.

Ngặt nổi Hà Duy chưa duy trì được bao lâu, tâm thần đã hoảng hốt, linh khí không chống đỡ được, chẳng mấy chốc liền biến về hình dáng con gái.

Dẫu đã biến về, Lăng Vân Dục vẫn chẳng hề có ý buông tha cậu, tiếp tục hôn say sưa.

Hà Duy có chút quên bồng trời trăng, tận khi Lăng Vân Dục ghé tai cậu thì thào, cậu mới dần hoàn hồn.

“Đừng lên tiếng.”

Hà Duy không hiểu lắm, tiếp theo liền nhận thấy một hơi thở đang tiếp cận, trước đó Lăng Vân Dục đã mở kết giới trong suốt vây lấy hai người, giấu đi mùi của họ.

Giác quan của Hà Duy hơi yếu, nhưng lát sau cũng nhận ra có người đến.

Nhớ ra đây là đâu, cậu tức thì căng thẳng, sợ Lê Viêm tới!

Song cậu lập tức xoa dịu bản thân, chắc không phải hấn đâu...

Lê Viêm tu vi cực cao, hơi thở đời nào lộ liễu như thế. Dần dà, Hà Duy cũng cảm giác được, có chừng hai ba người tới, hơi thở hỗn loạn, cước bộ phù phiếm, tu vi cùng lắm là kỳ biến hình trung cấp, có thể ra vào nơi này hấn là nô bộc quét dọn.

Cậu đang nghĩ vậy, chợt nghe tiếng tám chuyện cực khê.

“Lễ cưới đang yên lành tự nhiên thành ra nông nổi này.”

“Đúng vậy! Thành chủ đại nhân khó khăn lắm mới cưới được vợ... thế mà...”

“Suyt... nói nhỏ thôi.”

Hai người một lần nữa hạ thấp giọng, hai tai Hà Duy lại dựng thẳng lên.

Bọn họ bảo... chắc là hôn lễ giữa cậu với Lê Viêm nhỉ? Tin tức trực tiếp đây rồi! Cậu phải cẩn thận nghe kỹ, rồi thừa dịp này phán đoán một chút tình thế của thành Trung Ương hiện giờ.

Lúc sau, lại nghe hai người kia tám tiếp.

“Ta nghe đồn nam nhân cướp cô dâu lợi hại cực kỳ, là Phi Linh tộc hiếm thấy, còn có Kim Sắc Lục Dực mạnh nhất!”

Người kia kể tới đây, trong lòng Hà Duy liền lộp bộp, cậu tức khắc nhận ra thân thể Lăng Vân Dực đột nhiên cứng đờ.

Hà Duy sợ hãi ra ngoài, bèn nắm chặt tay hắn, liều mạng dùng mắt ra hiệu, Lăng Vân Dực hơi híp mắt, trở tay nắm lại vỗ về cậu.

Thấy hắn tỉnh táo, Hà Duy mới thở phào.

Chỉ nghe người bên ngoài vẫn đang trò chuyện.

“Ừ, ta còn chưa từng gặp Phi Linh tộc đâu... Nghe bảo đẹp dữ lắm!”

“Xí... đẹp cỡ nào mà đòi so với thành chủ đại nhân?”

“Ừa, chắc chắn bì không nổi.”

Hai người si dại chốc lát, Hà Duy nghe mà .

“Còn nữa, kỳ quái lắm nha, Phi Linh tộc trong truyền thuyết chẳng phải ôn hòa nhất sao? Mặc dù sức mạnh to lớn, nhưng hình như trời sinh là bánh bao mềm, cả đời rúc trong làng Phi Linh, trước giờ chưa từng nhắc chân ra một bước... Phi Linh tộc cướp cô dâu kia cuồng vọng hết sức.”

“Thôi đi, đồn mà người cũng tin? Nếu Phi Linh tộc thực sự không tranh với đời, có khi đã sớm diệt tộc rồi, ta thấy tám phần là đang ấp ủ âm mưu khủng khiếp gì đó, lần cướp dâu này không chừng là khiêu khích trắng trợn. Người nghĩ đi, thành Trung Ương chúng ta canh giữ nghiêm ngặt như thế, Phi Linh tộc vào bằng cách nào? Còn xông đến tận điện Thương Khung, đúng là chẳng thể tin nổi!”

“Lẽ nào Phi Linh tộc còn dám tiến công vùng đất Thẩm Phán? Bọn họ điên rồi hả?”

“Ai biết được...”

Hai người suy đoán linh tinh nửa ngày, rốt cuộc cũng chuyển đề tài.

“Người nói thành chủ phu nhân có chết thật không?”

“Chết chắc rồi, vì cứu thành chủ mà chết, aiz, quả là cô gái si tình.”

“Nếu chết... vậy thành chủ còn đi vùng đất Cực Hàn...”

“Vụ này mà người cũng không biết, thành chủ phu nhân chúng ta là Băng tộc trân quý, theo truyền thuyết, Băng tộc có thuật khởi tử hồi sinh, có lẽ cổ sống lại được đó!”

Hà Duy nghe tới đây liền thở dài nhẹ nhõm.

Tốt lắm! Đúng là không gì tốt bằng!

Lê Viêm thế mà không ở thành Trung Ương, trời cao quả nhiên mở mắt rồi!

Hà Duy kích động khuôn nguôi, nhưng không phát giác trông mắt Lăng Vân Dực hơi tối sầm. Hà Duy nhẫn nại, vẫn không kiềm nổi, vì thế thì thâm với Lăng Vân Dực: “Tốt rồi, thành chủ kia đi vắng, chúng ta không cần lo nữa, chắc chắn thành công chuồn êm.”

Nghe cậu bảo thế, âm u dưới đáy mắt Lăng Vân Dực thoát cái tiêu tan, khóe miệng khẽ nhếch, nhẹ giọng đáp lại: “Ừ.”

Chờ người quét tước lui đi, Hà Duy mới hưng phấn bước ra, từ giờ cậu khỏi cần nguy trang thành nô bộc nữa, tu vi Lăng Vân Dực dư sức giúp cả hai im hơi lặng tiếng ra khỏi nơi này.

Đang chuẩn bị tiến ra ngoài, Lăng Vân Dực chợt hỏi: “Ta nhớ rõ người từng nói bên dưới tượng cự long hai đầu trong thành Song Tử là một truyền tống trận?”

Hà Duy chớp chớp mắt, đáp theo bản năng: “Đúng vậy, sơ sẩy rơi xuống đó, thế nên mới bị truyền tống đến mê cung dưới đất.”

Lăng Vân Dực gật đầu, nói tiếp: “Truyền tống trận đấu chỉ có một chiều, đây là một thành bang trong vùng đất Thẩm Phán, nhất định cũng có truyền tống trận.”

Rõ là một câu đập tỉnh người trong mộng, Hà Duy kịp thời phản ứng.

Tất nhiên có rồi! Nơi này là thành Trung Ương tại vùng đất Thẩm Phán, thành Song Tử còn có, ở đây chắc chắn có.

Hà Duy lập tức bảo: “Có khi nằm ngay dưới mê cung vừa rồi không?” Theo lý, bọn họ bị truyền tống tới mê cung, suy ra truyền tống trận cũng sẽ ở đó.

Lăng Vân Dực lắc đầu: “Hồi này ta cũng để ý, chẳng hề có dấu vết truyền tống trận.”

Hà Duy không khỏi xấu hổ, mình chỉ lo nhớ đường, hoàn toàn quên bég vụ ấy, ngược lại Lăng Vân Dực bận tìm đường mà còn suy xét chu toàn như vậy.

Hà Duy lại suy ngẫm một chút: “Chắc không phải là ở ngay trong tòa cung điện này chứ?”

Chỗ này là tấm cung của Lê Viêm, thứ quan trọng như truyền tống trận hẳn sẽ được kín đáo bảo vệ tại đây nhỉ?

“Có khả năng.” Lăng Vân Dực đáp khẽ, “Đi thôi, chúng ta đi tìm thử.”

Hà Duy vội vã gật đầu, Lăng Vân Dực toan bế cậu lên, cậu liền chủ động cầm tay hắn, trưng ra nụ cười lấy lòng: “Chúng ta tay trong tay, được không?”

Lăng Vân Dực nhìn hai người nắm chặt tay nhau, khóe miệng thoáng cong lên: “Được rồi.”

Hà Duy thở phào nhẹ nhõm, hay lắm, nắm tay đỡ hơn bị bế nhiều!

Lê Viêm trước nay quen ngang ngược, cộng thêm tu vi cực cao, nên trong tấm cung không sắp đặt thị vệ, chỉ có nô bộc thường ngày đến dọn dẹp, Lăng Vân Dực và Hà Duy bước đi như ở chốn không người.

Điện Thương Khung rất to lớn, Hà Duy xem như từng trải mà còn có chút kinh thán.

Thanh Huyền cung của Tổng Đoan Nghi cũng rộng, nhưng vì là danh môn chính phái nên mang phong cách chính thống, cả ngọn núi tiên khí lượn lờ, chủ yếu là những màu đậm nhạt như thanh lam, trắng thuần, xám bạc. Tuy cùng là vòng ngọc chạm trổ tinh xảo, nhưng chung quy vẫn ý nhị hàm súc, khác xa vẻ ngạo nghễ tùy ý của điện Thương Khung.

Đen tuyền, đỏ rực, đủ loại trân kỳ dị bảo đắt giá khiến người ta lú lẫm, hoàn toàn chẳng biết khiêm tốn là gì, cứ như hận không thể gom sạch của cải khắp thiên hạ về đây.

Không thể không nói, điện Thương Khung thua xa Thanh Huyền về độ tinh tế, nhưng chói mắt hơn nhiều. Tòa cung điện y hệt chủ nhân nó, diễm lệ, phách lối, lộng lẫy phi phàm, đồng thời cũng vô cùng tùy hứng.

Nghĩ đến tính từ này, Hà Duy tự toát mồ hôi, cảm thấy hơi buồn cười.

Đúng là tùy hứng, mới gặp một lần đã muốn kết hôn với mình...

Ý thức được bản thân đang thất thân, Hà Duy vội kéo mình lại, ngưng suy nghĩ vẩn vơ thôi.

Mà bây giờ, Lăng Vân Dực cũng tìm được mục tiêu

“Chính là chỗ này.”

Tinh thần Hà Duy chấn động, cuống quýt tiến lên nhìn, sao sáu cánh lấp lánh tia sáng bạc, trên trận pháp bao phủ một quang sáng, linh khí sôi trào, hiển nhiên là một truyền tống trận cực kỳ mạnh.

Lăng Vân Dực tiến một bước, một tay phủ trên trận pháp, huyết linh thông thả bốc ra, chậm rãi chảy xuôi xuống trận pháp, hồng quang chợt nổi lên, quang sáng bạc hóa thành màu đỏ. Mắt Hà Duy sáng rõ, hấp tấp bám đuôi hắn.

Ai dè, huyết linh thoáng cái tán đi, ánh sáng lưu chuyển khôi phục thành màu bạc.

Tiến hành thất bại, Lăng Vân Dực khẽ nhíu mày.

Hà Duy cũng buồn bực, không đúng, truyền tống trận này rõ ràng là một linh khí trận, không có thời gian truyền tống cố định, mà Lăng Vân Dực linh khí sung túc, làm gì có chuyện chào thua trận pháp.

Chẳng lẽ... bị cái gì ngăn chặn? Hà Duy nhanh trí, bỗng nhiên nhớ ra, phải rồi, đây là địa bàn của Lê Viêm, truyền tống trận cũng là của hắn.

Huyết tộc dùng máu làm khế, muốn khởi động truyền tống trận cần chất dẫn là máu.

Tồn sức nửa ngày mới mò thấy, vậy mà đếch xài được... Hà Duy hơi thất vọng, song cậu tức khắc nghĩ đến một chuyện.

Nếu là máu của Lê Viêm, vậy máu cậu được không?

Chưa thử sao biết, đằng nào cũng chẳng thể tệ hơn.

Hà Duy dứt khoát cắt ngón tay, máu tươi rỉ ra mau chóng tan vào truyền tống trận, Hà Duy vội bảo Lăng Vân Dực: “Linh khí của ta không đủ, đến hỗ trợ rút linh khí đi.”

Lăng Vân Dực thoáng nhướn mày, nắm tay cậu, nhanh nhẹn đẩy huyết linh vào truyền tống trận.

Có máu làm dẫn, truyền tống trận quả nhiên không tiếp tục bài xích, huyết linh tuôn vào mãnh liệt, ánh sáng truyền tống trận ngày càng mạnh. Lăng Vân Dực cầm chặt tay Hà Duy, hai người ngay lập tức biến mất trong truyền tống trận.

Cảm giác truyền tống chẳng dễ chịu chút nào, dù sao cũng là lực lượng không gian vận vẹo, dẫu có linh khí mạnh mẽ hộ thể, lúc xuyên qua cũng hao tổn rất lớn.

Đợi khi đáp vững xuống đất, Hà Duy chỉ thấy đầu vầng mắt hoa, cảm giác buồn nôn tập kích mãnh liệt, Hà Duy suýt nữa bất tỉnh.

Từ từ hòa hoãn, cuối cùng cố nhin xuống, ngay sau đó trong đầu bỗng tích một tiếng, âm thanh nhắc nhở vang lên.

Hà Duy nghe rành mạch, lại vô cùng không dám tin, sao... sao nhẹ nhàng thế được...

Chưa kịp phản ứng, một hắc ảnh đã chọt lóe, cặp móng bén nhọn nhắm hướng tim cậu.

Tốc độ quá nhanh, căn bản muốn tránh cũng vô vọng, Hà Duy hấp tấp khởi động hộ thuẫn, nhưng linh khí yếu ớt nên móng sắc dễ dàng xuyên qua. Mắt thấy sắp đâm thủng tim, đột nhiên một hồng quang thoáng hiện, hung kiếm dữ tợn, khát máu điên cuồng, dùng thế sấm vang chớp giật trảm móng thành hai đoạn. Chưa hết đâu, chỉ thấy Lăng Vân Dực trở tay vung lên, trường kiếm quét ra một đường hồng mang, đâm thẳng vào yết hầu địch nhân, kẻ đánh lén chẳng kịp rên đã hồn phi phách tán.

Hà Duy kinh hãi liên hồi, ai dè vừa truyền tống xong đã có kẻ đánh lén chứ.

Hà Duy thoáng bình tĩnh, song mới nâng mắt, tinh thần đã run lên.

Vong quỷ, cực nhiều vong quỷ!

Lăng Vân Dực đã sớm thả sức tàn sát trong chiến trường, nhưng Hà Duy biết rõ, không được... không được giết mấy vong quỷ đó!

Sắc mặt cậu trắng bệch, cơ hồ hét bằng giọng tê tâm liệt phế: “Dừng tay! Lăng Vân Dực! Dừng tay!”

Cơ mà... muộn rồi.

Vong quỷ đã chết hóa thành từng luồng hắc khí, lạnh lẽo dung nhập vào cơ thể Lăng Vân Dực với sức mạnh chẳng gì ngăn được.

Hắc khí vờn quanh, tranh đoạt chiếm giữ thân thể mỹ lệ, người Lăng Vân Dực hơi cứng lại, trĩu trĩu cực nhỏ dần tới một kích chí mạng — một trường kiếm u lục đâm vào ngực.

Huyết vụ mù mịt, linh khí bốn phía.

Sâu thêm chút nữa sẽ hồn phi phách tán!

Lăng Vân Dực, sẽ chết.

Phút chốc, nỗi sợ hãi khổng lồ xâm chiếm tim cậu, mắt Hà Duy trợn tròn, tròn mắt muốn nứt ra: “Đừng, đừng mà!”

Theo sau tiếng thét tràn ngập kinh hoàng, một luồng lạnh lẽo trào ra từ tim, nháy mắt lan tỏa toàn thân, Hà Duy chỉ nhìn chăm chăm đằng kia, mặc kệ luồng sức mạnh chấn thiên hã địa.

Giá lạnh tứ phía, băng tuyết chớp mắt lan ra tựa đoạn phim quay chậm, khiến vạn vật như ngừng lại.

Biển máu mệnh mông ngay tức khắc bị đóng băng.

Hết thủy đều bị đông cứng, thế giới bỗng lặng thinh.

Tại trung tâm tai họa, sau lưng thiếu niên áo trắng, một đóa hoa băng lam bùng bùng nở rộ, hình dáng ngạo mạn, chỉ nhị vẫn vút, băng sương trong suốt chỉ hàn chỉ lãnh khổng chế sự sống cả vùng đất này.

Cách đó mười dặm, nam tử áo đen nhú mày, sau đó thân hình nhoáng lên, Kim Sắc Lục Dực giang rộng, hần bay về nơi băng linh tỏa sức phóng túng với tốc độ điện quang hỏa thạch.

Quá xá là dài... *giây chết-ing* (oT-T)

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Hà Duy lâu thiệt lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Cậu đầu gối truyền tống trận thành Trung Ương lại có uy lực đến thế, trực tiếp đưa họ từ vùng đất Thảm Phán đến dải đất Xám ngay trung tâm.

Âm thanh vang lên trong đầu trước đó chính là lời nhắc nhở: Nhiệm vụ đã hoàn thành, thành công thoát khỏi vùng đất Thảm Phán.

Lúc ấy cậu quá kinh ngạc, nên chưa biết rõ đây là đâu.

Dải đất Xám không thuộc vùng đất Thảm Phán, mà là ranh giới giữa lĩnh vực U Minh và vùng đất Thảm Phán. Tương tự như tên của nó, trên bản đồ đại lục Đấu Linh, nơi này trông giống một dải ruy băng dài mảnh màu xám bao quanh vùng đất Thảm Phán, phân biệt với lĩnh vực U Minh.

Huyết tộc trong vùng đất Thảm Phán đông hơn Tu La tộc, mà lĩnh vực U Minh cơ hồ là thiên hạ của Tu La tộc. Nơi ấy quanh năm u ám, ánh mặt trời chẳng thêm quá bộ, là chốn địa ngục âm u mây đen giăng kín.

Nguyên nhân hình thành dải đất Xám đã sớm thất truyền, nhưng nghe nói trong chuyện này có đặt giả thiết về sự phẫn nộ của thiên thần thượng cổ, vì những oán thù từ xưa đến giờ chưa thể hóa giải mà sản sinh ra một loài sinh vật tên gọi “vong quỷ”.

Bọn chúng có thể mang hình người, có thể là yêu thú, thậm chí thực vật. Nhưng vô luận hình dáng ra sao, chúng đều sở hữu sức mạnh cường hãn, hung bạo tàn khốc.

Chết người nhất là không được giết chúng, nếu bị hủy hoại xác thịt, chúng sẽ hóa thành u hồn. Mà cái dạng u hồn đáng sợ ấy có thể xâm nhập nhân tâm bất kỳ lúc nào, sau đó tranh đoạt chiếm cứ thân thể trước mắt, thôn phệ hồn phách nguyên bản, trở thành một “vong quỷ” mới.

Vong quỹ biến thành u hồn là tồn tại khủng bố mà không một lực lượng nào trên thế gian có khả năng tấn công, chỉ có thể mặc cho linh hồn mình bị cắn nuốt, trơ mắt nhìn cơ thể bị nó chiếm đoạt.

Sinh vật đáng sợ như thế đủ khiến tất cả mọi người biến sắc, nhưng may là nó có một nhược điểm chí mạng. Chúng nó không thể ra khỏi dải đất Xám.

Chỉ cần rời đi dải đất Xám, chúng sẽ giống như quỹ hút máu gặp ánh mặt trời, lập tức tan biến giữa đất trời.

Nhưng ở nơi này, chúng là vương giả chân chính.

Đây là tường thành thiên nhiên của vùng đất Thẩm Phán, một cửa khẩu rất khó vượt qua, chẳng ai muốn lọt vào đây, bởi như thế chỉ có con đường chết.

Chính vì nghĩ tới điều đó, Hà Duy mới hết kinh lại sợ, chứng kiến Lăng Vân Dực chém giết vong quỹ để bảo vệ cậu, tim cậu liền nhảy lên tận cổ họng.

Khoảnh khắc ấy, nỗi sợ khổng lồ kích thích tiềm năng trong người, thánh linh Băng tộc vẫn ẩn náu trong tim cảm nhận được tâm ý của cậu, bèn bộc phát toàn bộ sức mạnh tích lũy từ lâu, ngay giây phút biến hình đã sử dụng linh kỹ đặc biệt của nó: Đóng băng đại địa.

Thủy linh dồi dào hóa thành băng sương dạng hình tròn bao phủ chừng hai dặm, hết thấy linh kỹ mạnh mẽ trong phạm vi đều bị đóng băng triệt để bất kể địch ta.

Nhưng tu vi của Hà Duy chung quy còn kém, sau khi phóng kỹ năng cũng chịu không nổi linh khí tiêu hao mà nửa quỳ xuống đất.

Thời điểm Trúc Uyên đuổi tới, cảnh tượng trước mắt hắn là cả vùng đất ngập tuyết màu trắng bạc, cùng bộ sa y thuần trắng gần như hòa cùng tuyết.

Thiếu niên thân hình mảnh khảnh nửa quỳ xuống đất, ngón tay trắng nõn chống trên mặt băng, tóc đen dài mềm mại rũ xuống đất như vẩy mực là sắc màu nổi bật duy nhất giữa ngân quang.

Trúc Uyên nhẹ nhàng đáp trước mặt cậu, đôi cánh vàng kim khép lại, lấp lánh tựa thể kim sa rơi xuống. Hắn hơi khom người, một tay nâng cằm cậu, đồng tử xanh thẳm sáng rõ nhờ kim mang chiếu rọi: “Hoán linh sư, người quả nhiên còn sống.”

Hà Duy ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn hắn. Đầu óc cậu thoát cái trống rỗng.

Nam nhân đối diện là thiên thần hay ác quỷ đã chẳng thể xác định.

Trúc Uyên mỉm cười, hai tay ôm lấy cậu, cánh chim dao động, vừa định bay đi liền bị Hà Duy cầm chặt tay, “Cầu xin người.”

“Hử?” Hắn cúi đầu, áp sát thêm chút nữa.

Hà Duy cố buộc mình phát ra âm thanh: “Van người dẫn hắn theo với.”

Trúc Uyên nhướn mày, nhìn sang nam tử bị tuyết phủ kín.

“Không cần thiết, hắn không sống được nữa.”

“Không!” Hà Duy kéo mạnh áo hắn bằng tất cả sức lực, “Hắn sẽ sống.”

Trúc Uyên cười cười: “Người biết rõ mà, dù người dùng hàn băng đông lạnh vết thương kia, nhưng không đóng băng được hồn vong quỹ, chúng nó đã sớm xâm nhập vào cơ thể hắn, giờ chắc hắn bị thôn phệ rồi ròi.”

Hà Duy biết chứ, song Lăng Vân Dực không có khả năng chết, hắn là nhân vật chính của [Vong Đồ], dẫu vì cậu mà cuộc đời hắn thay đổi, nhưng Hà Duy tin chắc hắn chẳng thể nào chết tại đây.

“Mang hắn theo. Cho dù có chết, ta cũng không để hắn chết ở đây!” Hà Duy nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trúc Uyên rũ mi, vài sợi tóc lạnh giá rơi xuống, khiến đôi mắt kia càng xanh thẳm như biển sâu: “Người đối với hắn quả là tình thâm ý trọng.”

Hà Duy bất động nhìn hấn.

Trúc Uyên quan sát cậu tỉ mỉ chốc lát, chợt nhướn mày bảo: “Được, ta mang hấn theo.”

Hà Duy thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại căng như dây đàn, bởi Trúc Uyên ghé sát tai cậu hỏi khẽ: “Người nên báo đáp ta thế nào?”

Âm thanh trầm thấp lại nói sát bên tai chỉ làm người ta căng thẳng, nhưng Hà Duy cũng chẳng bất ngờ, Trúc Uyên nào phải người tốt, hấn không đời nào mua bán lỗ vốn, cậu ắt phải cho hấn một đáp án thuyết phục.

Hà Duy nghiêng ngẫm một chút, đoạn mở miệng: “Năng lực hiện tại của ta có hạn, nhưng ta hứa sẽ đáp ứng một yêu cầu của người, bất cứ lúc nào bất cứ chuyện gì, vô luận ta có làm được hay không, chỉ cần người đề xuất, ta nhất định tuân theo ý người!”

Cậu nói kiên quyết như thế không ngờ lại đả động Trúc Uyên, hấn cười khẽ, khoe miệng khẽ nhếch, dung mạo tuấn mỹ còn chói mắt hơn đôi cánh vàng kim.

“Được, ta nhớ kỹ rồi.”

Có lời này của hấn, Hà Duy triệt để yên tâm, bấy giờ cậu rút cuộc gắng gượng chẳng nổi nữa mà ngất đi.

Trúc Uyên cúi xuống nhìn cậu, từ dung mạo đến thân thể, tuy sa y rộng thùng thình nhưng phong cảnh trước ngực khó lòng che lấp, lặng lẽ quan sát một hồi, hấn nhếch môi: Hình như hoán linh sư của mình vẫn còn vài bí mật nhỏ.

Lúc tỉnh lại, Hà Duy chỉ thấy toàn thân kiệt sức, đầu choáng não trướng, cậu hơi đứng dậy, chẳng ngờ lại ngã trở về, giường ngọc cứng rắn khiến người cậu càng đau hơn.

Hà Duy chau mày, miễn cưỡng thở lấy hơi, tự thích nghi một chút.

Cậu khẽ quay đầu, liếc mắt liền thấy nam tử áo đen đang khoanh tay đứng đó.

Thân hình hấn cao lớn, vai rộng eo thon, tóc dài như nước biển xanh thẫm buông xõa trên lưng, chỉ đứng yên tại chỗ lại như thể mọi hào quang trong thiên địa đều quy tụ về đây, khiến người ta chẳng nỡ dời mắt.

Hà Duy ngậy ra, thoáng cái chợt hoàn hồn.

Dải đất Xám, vong quỷ, Trúc Uyên, Lăng Vân Dực!

Tính mạng Lăng Vân Dực còn đang bị đe dọa!

Nghĩ đến đây, Hà Duy ngồi phắt dậy.

Động tĩnh này làm sao giấu được Trúc Uyên, hấn ngoảnh lại, nhếch mày nói: “An tâm đi, số hấn không tệ, vẫn chưa chết hấn.”

Hà Duy lập tức hỏi lại: “Đây là đâu?”

Trúc Uyên: “Lĩnh vực U Minh.”

Vừa nghe không phải dải đất Xám, Hà Duy mới hoàn toàn thở phào, chỉ cần rời khỏi dải đất Xám, hồn vong quỷ sẽ tự nhiên tiêu vong, mà Lăng Vân Dực vẫn giữ được thân thể chứng tỏ hấn chưa bị thôn phệ trọn vẹn!

Tốt quá, Hà Duy chống người dậy, toan đi thăm hấn.

Trúc Uyên nói thêm: “Chớ cao hứng quá sớm, hồn vong quỷ trước giờ luôn hung hãn, hồn phách của hấn bị hao tổn, có thể tỉnh lại hay không khó nói lắm.”

Hà Duy cau mày, trong lòng cậu hiểu rõ, tuy Trúc Uyên nói chẳng dễ nghe nhưng là sự thật.

Trước tiên khoan đề cập Lăng Vân Dực phải chịu một kiếp, chỉ riêng hồn phách bị thương đã chẳng biết chữa trị thế nào...

Hà Duy hít sâu một hơi, trong đầu vẫn còn biện pháp, nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành, phần thưởng năm ngàn kim tệ đủ mua thần dược khởi tử hồi sinh.

Cậu ra sức ám thị chính mình, hy vọng cửa hàng sẽ bán ra thứ đáng tin.

Bất chấp Trúc Uyên còn ở đây, Hà Duy vẫn trực tiếp gọi hệ thống, sau khi chọn mở cửa hàng, mắt cậu không khỏi sáng lên.

Hay lắm... quả nhiên toàn thuốc trị liệu.

Hà Duy nghiêm túc xem xét, hàng thứ nhất: Thu hồn đan, tụ hồn đan, viên hồn đan. Hàng thứ hai: kim sang dược sơ cấp, kim sang dược trung cấp, kim sang dược cao cấp.

Hàng thứ nhất đều dùng chữa trị hồn phách, mà hàng thứ hai để trị liệu thương tích trên thân.

Thời khắc mấu chốt, hệ thống rốt cuộc cũng chịu ra sức, Hà Duy vui mừng khôn xiết.

Cậu tập trung đánh giá, thu hồn đan giá một ngàn kim tệ, tụ hồn đan ba ngàn kim tệ, còn viên hồn đan cần tới một vạn kim tệ! Kim sang dược sơ cấp một trăm kim tệ, trung cấp năm trăm kim tệ, mà cao cấp là một ngàn kim tệ.

Hà Duy rất muốn mua viên hồn đan mắc nhất, bán mắc như vậy khẳng định hiệu quả cực tốt, nhưng cậu chẳng biết đào đâu ra một vạn kim tệ, chỉ đành chọn tụ hồn đan ba ngàn kim tệ, tiếp theo tốn một ngàn kim tệ mua kim sang dược cao cấp.

Nhoáng cái tiêu hết bốn ngàn kim tệ, nhưng biết sao được, chung đụng lâu với Lăng Vân Dục, cậu đã vô thức xem hắn là bạn tốt.

Bằng hữu sẽ lo lắng cho tính mệnh của nhau, nói gì thì nói cũng đâu thể bỏ mặc hắn.

Mua xong, Hà Duy liền xuống giường, đến cạnh Lăng Vân Dục, chẳng quan tâm ánh mắt Trúc Uyên mà dứt khoát lấy ra đan dược đút vào miệng Lăng Vân Dục, mong rằng hắn có thể hồi phục.

Nhìn cậu làm xong mấy việc đó, Trúc Uyên thích thú đứng đối diện cậu: “Người cũng lắm trò thật.”

Hà Duy mím môi, không đáp.

Khi không cần lo cho an nguy của Lăng Vân Dục nữa, Hà Duy mới có tâm tình suy xét tình huống hiện thời.

Cậu sợ Trúc Uyên từ tận đáy lòng.

Nam nhân này thực sự quá mạnh, hơn nữa tính cách khó lường, chẳng thể đoán trước.

Hà Duy căn bản không biết nên ở chung với hắn thế nào.

Nhận ra cậu thấp thỏm, Trúc Uyên cười cười, ngắt nỗi nụ cười nhẹ này chẳng khiến hắn trở nên hòa nhã, ngược lại chỉ làm dung nhan đẹp hơn, càng có vẻ không đáng tin.

“Lại đây giải thích một chút, thân thể này của ngươi là sao.”

Hà Duy ngẩn ra, lúc này mới nhớ lúc mình quen Trúc Uyên là bản thể, mà hiện giờ... là bản nữ thể.

Giải thích... giải thích sao đây? Bảo mình có hệ thống, phải làm nhiệm vụ, nên có thể biến hóa tùy thích?

A ha ha, chẳng biết sau khi cậu thốt ra câu trả lời đáng tin như thế, Trúc Uyên có mỉm cười rồi một phát chưởng chết cậu không?

Nhưng nếu bịa chuyện linh tinh, chắc chắn sẽ bị chọc thủng trong một giây.

Đúng... đúng rồi! Đấu Linh!

Hà Duy chợt lạnh trí, vội nói: “Là năng lực Đấu Linh của ta.”

“Hửm? Đấu Linh của ngươi?” Trúc Uyên suy nghĩ một lúc, “À, là cái áo ngủ rách rưới kia.”

Hà Duy: “...” Ngươi mới áo ngủ rách rưới, cả nhà ngươi đều là áo ngủ rách rưới!

Cậu oán thầm, Trúc Uyên lại hơi giương tay, bàn tay trắng nõn chạm lên ngực cậu, Hà Duy chỉ thấy một luồng nóng xộc thẳng vào tim, tiếp theo một cảm giác khiến người ta hoảng sợ từ từ dâng lên.

Hà Duy cảm nhận rõ rằng Đấu Linh nơi tim đang mất khống chế chạy ra ngoài, cảm giác hoàn toàn bất đồng với khi tự mình biến hình, rất khó diễn tả thành lời, cứ như dẫn chính linh hồn mình ra. Cậu nhận thấy sa y đang sợ hãi, cũng cảm giác được nội tâm không cam, nhưng chẳng cách nào kiểm soát!

Giây sau, Đấu Linh thoát thể xuất ra, dường như còn có thứ khác đi theo.

Hà Duy đè nén cảm giác khó ở, miễn cưỡng ngẩng đầu, thấy được sa y màu bạc trôi nổi trước mắt cùng một đóa hoa băng lam xinh đẹp.

Trúc Uyên chẳng buồn ngo ngàng đóa hoa băng, chỉ hứng thú nhìn sa y màu bạc.

Đấu Linh bị bắt xa rời chủ nhân hình như có chút kinh hãi, sa y lơ lửng trên không tuy lộng lẫy phi phàm, nhưng đang run rẩy cực kỳ.

Trúc Uyên cười cười, sải bước lên trước, vươn tay chạm nhẹ vào nó. Sa y vốn là ảo ảnh vô hình, song lạ lùng thay, Trúc Uyên lại thực sự đụng được nó.

Ngón tay thon dài vuốt ve sa y lấp lánh ánh sao, rất dịu dàng cẩn thận, nhưng lại khiến Đấu Linh run bần bật thấy rõ. Càng khoa trương hơn là, Đấu Linh run, cơ thể Hà Duy cũng khẽ run.

Cảm giác ấy rất kỳ quái, cứ như điểm nhạy cảm toàn thân đều bị đụng vào, làm người ta nhịn không được hơi rụt lại.

Hà Duy sửng sốt nhìn hấn, đáy lòng không khỏi nảy sinh một ảo giác khủng khiếp, như thể thứ Trúc Uyên chạm vào không phải Đấu Linh mà là chính cậu.

Cậu cảm nhận cực rõ hình dáng đầu ngón tay hấn, sự mềm nhẹ, cùng xúc cảm khiến lòng người run rẩy mà đầu ngón tay ấy mang đến.

Rất chân thật, không, còn kích thích hơn cả chân thật, một cảm giác hoang đường chẳng gì sánh được khi linh hồn chính mình bị chạm vào.

Hà Duy giật thót, còn Trúc Uyên đã đặt sa y lên tay, hấn quan sát Hà Duy, đồng tử xanh thăm phảng phất đậm sâu xanh biếc: “Không ngờ đúng là Kết Linh Tiên Y.”

Hà Duy căn bản chẳng nghe hấn nói gì, toàn bộ lực chú ý đều bị tay trái hấn đoạt mất, Trúc Uyên cầm sa y, nhưng Hà Duy chỉ thấy như hấn đang cầm tim cậu.

“Thật đẹp, còn đẹp hơn cả tưởng tượng.” Trúc Uyên nói khẽ, hơi cúi xuống hôn lên sa y màu bạc lấp lánh ánh sao kia.

Đấu Linh chợt run bắn, đầu Hà Duy cũng ong lên, một luồng hơi nóng lập tức đánh thẳng vào trán, thân thể cậu mềm nhũn, đứng hết vững.

Trúc Uyên vẫn nhìn cậu, bấy giờ bèn giơ tay đỡ cậu vào lòng.

Hà Duy ngây ngốc, tuyệt nhiên chẳng hiểu vì sao.

Trúc Uyên rút cuộc cũng buông sa y ra, thấp giọng bảo: “Đừng sợ, Đấu Linh với ngươi là một thể, ta thân thiết với nó, ngươi tất nhiên có cảm giác.”

Hà Duy cố gắng bình ổn trái tim đang nhảy thành thịch, tam quan nát vụn hết rồi.

Cậu chưa từng nghe nói có người chạm được vào Đấu Linh của người khác, cũng chẳng biết Đấu Linh bị tiếp xúc hiển nhiên sẽ có cảm giác này.

Muốn, muốn ngòm quá!

Sa y đã quay về cơ thể, song Hà Duy căn bản không dễ yên được nó, cậu thậm chí nhận thấy rõ tâm tình chập chờn của nó.

Nó đang sợ, đồng thời... cũng khát vọng.

Đầu nổ cái bùm, mặt Hà Duy đỏ bừng, hận không thể vo sa y ngu độn thành một cục rồi liệng ra cửa sổ.

Khát vọng em gái mi, khát vọng đi tìm chết hả, đồ áo ngủ rách nát!

Hà Duy hung hăng áp chế nó, cuối cùng cũng khôi phục như thường.

Trúc Uyên đang dõi theo cậu, mắt hấn sáng rõ: “Hoán linh sư, ta muốn người thực hiện lời hứa.”

Hà Duy chợt ngừng đầu nhìn hấn, thăm giết mình, một linh cảm cực kỳ bất ổn chậm rãi dâng lên.

Trúc Uyên cong môi, diện mạo tuấn tú như thiên thần, nhưng giờ phút này lại cười xấu xa hết ác ma: “Ta muốn người phóng linh kỹ thứ ba của Kết Linh Tiên Y với ta.”

Hà Duy nháy mắt mấy cái, căn bản chưa kịp phản ứng.

Linh kỹ thứ ba? Linh kỹ thứ ba của cậu là gì? Chính cậu còn chả biết đâu!

Vả lại, linh kỹ chẳng phải là một dạng công kích ư? Phóng với hấn... tức là đập hấn một trận ấy hả?

Trúc Uyên là M chẳng... Nghĩ đến đây, Hà Duy lập tức .

Tuy nhiên, yêu cầu này thoát nghe không tới nỗi khó xử, dấu sao linh kỹ đều nhắm vào người, được cái toàn loại hình phụ trợ, dùng với Trúc Uyên cũng chẳng sao, xem như báo đáp ơn cứu mạng của hấn vậy.

Qua thôn này thì chẳng còn nhà trọ nữa, ai biết Trúc Uyên có đổi ý hay không? Lỡ lại ra yêu cầu khó dễ chi đó, cậu bị đùa chết là cái chắc.

Hà Duy quyết định thật nhanh, gật đầu đáp: “Được! Ta đồng ý! Nhưng muốn kích hoạt linh kỹ của Đấu Linh cần cảnh giới tu vi, hiện ta chỉ là kỳ biến hình, linh kỹ thứ ba ít nhất phải đợi đến kỳ hợp dung.”

“Không sao.” Trúc Uyên nhìn cậu, “Ta chờ được.”

Thấy hấn bình tĩnh như vậy, Hà Duy hơi hồi hận... Đừng nói linh kỹ thứ ba là cái kỹ năng lừa đảo gì đó nhé?

Hà Duy bỗng nhớ tới thuật huyền hình sơ cấp bầy chết người, sắc mặt nhất thời đại biến, chẳng lẽ sụp hố nữa rồi.

Trúc Uyên đời nào cho cậu cơ hội hồi hận, hấn dứt khoát ôm lấy Hà Duy, chớp mắt đã tới một nơi bốc hơi nước mịt mù.

Hà Duy còn chưa rõ chuyện gì, Trúc Uyên đã nâng tay ném cậu xuống nước.

Đúng vậy, là ném.

Quần áo Hà Duy thoáng cái ướt nhẹp, do lực quá mạnh nên bộ dạng rơi xuống nước của cậu hết sức chật vật.

Trúc Uyên nhú mi: “Người yếu quá.”

Hà Duy: “...” Em gái mi!

Trúc Uyên có chút ghét bỏ, kế tiếp liền cởi trường bào, thoát bộ đồ đen ra.

Hà Duy tròn tròn mắt, tính, tính làm gì đây?

Động tác Trúc Uyên ưu nhã nhưng tốc độ cực nhanh, chẳng bao lâu đã lột sạch quần áo rườm rà, thân hình khêu gợi hiện ra giữa màn hơi nước, hấn không thềm quan tâm ánh mắt Hà Duy, cứ thế nghênh ngang bước xuống nước.

Lông mày Hà Duy nhảy dựng, trong lòng hoảng hốt.

Nào phải cậu nghĩ nhiều, mà cậu hiện tại đâu phải đực rửa chính hiệu, Trúc Uyên lột sạch trơn như thế làm gì!

Trúc Uyên kéo cậu qua, giơ tay cởi đồ cậu.

Hà Duy sợ ra mặt: “Người muốn làm gì!”

Trúc Uyên nhướn mi: “Cởi quần áo giúp người.”

Hà Duy sắp hồng mắt: “Tại sao phải cởi!”

Trúc Uyên: “Người ở trong nước mà không cần lột đồ à?”

Hà Duy triệt để nổi sùng: “Bởi mới nói, ném ta xuống nước làm gì!”

Trúc Uyên cau mày: “Người không phải Đấu Linh hệ thủy sao? Không cần tu luyện trong nước?”

Hà Duy: “...” Đậu má, dạ thưa đại gia, đây đích theo kịp đường về não của ngài đâu!

Trúc Uyên vừa tỏ ra ghét bỏ vừa cởi sa y của cậu, đến hồi cặp bưởi nhảy ra, Trúc Uyên mới giật mình: “Phải rồi, ta quên mất người còn đam mê đặc biệt này.”

Hà Duy đến tâm muốn chết cũng có rồi.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Đam mê đặc biệt! Đam mê đặc biệt? Người mới có đam mê đặc biệt!

Hà Duy tức đến mức đầu ong ong, da mặt cậu mồng, giận lên hai má sẽ đỏ ửng, hơn nữa ngực nghẹn khí sẽ nhịn không được thở dốc, vừa thở cái cặp bưởi liền nảy lên.

Trúc Uyên nhìn nhìn, đoán nhướn mày: “Kỳ thực ta không để ý.”

Hà Duy: “...”

“Thực sự không sao đâu.” Trúc Uyên dán mắt vào cậu chẳng chút nể nang, “Người thích làm con gái cứ làm, ai chả có sở thích riêng, bản thân ta rất tiến bộ, chỉ cần người tăng tu vi thôi, mấy cái khác đâu quan trọng.”

Hà Duy: “...”

Thấy Hà Duy mãi không đáp lời nào, Trúc Uyên nói thêm: “Người đã thích làm con gái thì chắc cũng tự xem mình là con gái nhỉ, ta đối đãi với người như vậy đúng là hơi lỗ măng, cần mặc đồ vào không?”

Hà Duy: “Người... người...” Sau khi trải qua sợ hãi, lo lắng sầu lo, thể lực cạn kiệt, cộng thêm tức đến đau gan, Hà Duy nghẹn cả bụng táo mà chẳng dám thổ, sau cùng dứt khoát hôn mê luôn.

Mắt thấy cậu sắp trượt xuống nước, Trúc Uyên bèn vung tay đỡ Hà Duy vào lòng.

Nhìn dáng vẻ nhu nhược nhắm chặt mắt của cậu, Trúc Uyên nhíu mày, bởi mới nói, phụ nữ gì gì đó rõ phiền phức, thật yếu ớt.

Nhưng nghĩ đến cậu là hoán linh sư hiếm có trên đời, đồng thời Đấu Linh còn là Kết Linh Tiên Y, Trúc Uyên đành nhin, rốt cuộc không ném thẳng cậu xuống nước.

Trúc Uyên bế ngang Hà Duy, tiếng nước ào ào vang lên, Trúc Uyên cũng bước ra khỏi nước. Quần áo trên người Hà Duy bị nước thấm ướt nên dán chặt vào cơ thể, khiến cả thân hình được phác họa vô cùng tỉ mỉ, khối nhắc tới cặp bưởi phía trên, Trúc Uyên liếc sơ cũng thấy bên dưới cậu.

Hắn giương mày, ngẫm nghĩ một chút, tiếp theo ngón tay hơi vén lên, vừa bắt gặp dấu hiệu mà mọi nam đồng bào đều sở hữu liền cười khẽ.

Hoán linh sư của hắn đúng là luôn luôn mang tới kinh hỉ cho hắn.

Một tháng trước, hoán linh sư của hắn lại triệu hồi hắn đến thành Trung Ương, để hắn cùng thủ lĩnh Huyết tộc thỏa thuê vui sướng đấu một trận, ngắt nỗi suy tởn đã ngổ sát cậu.

Nhằm xác nhận sống chết của hoán linh sư, Trúc Uyên ngàn dặm xa xôi từ Trung Đình chạy tới thành Trung Ương, nào ngờ chưa vào vùng đất Thẩm Phán đã cảm nhận được sự tồn tại của cậu ngay tại dải đất Xám.

Tiếp theo, vền vện một tháng có thừa, hoán linh sư của hắn một lần nữa khiến Băng Thế hoa biến hóa, thiên tư quả nhiên trác tuyệt phi phàm.

Ngay sau đó, hắn lại phát hiện thì ra áo ngủ rách nát của hoán linh sư đúng là Kết Linh Tiên Y lưu truyền từ xa xưa, niềm vui ngoài ý muốn luôn khiến người ta hưng phấn nhất.

Bao lâu rồi Trúc Uyên chưa thấy hứng thú với người hoặc vật nào như thế, hôm nay cuối cùng cũng tìm được.

Có điều... Trúc Uyên khê thở dài, sự đời luôn trớ trêu, tuyệt vời như vậy lại cố tình bồi thêm ít nhọc nhem.

Tỷ như, hoán linh sư của hắn quá yếu đuối.

Lại tỷ như, hoán linh sư là nam nhân thích làm nữ nhân.

Lại lại tỷ như, hoán linh sư của hắn muốn làm nữ nhân, nhưng không thích làm nữ nhân thuần túy, thế nên... phía dưới vẫn là nam nhân.

Thôi thôi, Trúc Uyên sống lâu lắm rồi, vốn đã nhìn thấu việc đời, chẳng hơi đâu uốn nắn thú vui nho nhỏ ấy, muốn làm gì thì làm, chỉ cần mau mau tăng tu vi là được.

Hà Duy nào biết suy nghĩ của Trúc Uyên, việc đầu tiên cậu làm sau khi tỉnh dậy là xem xét hệ thống.

Hệ thống chết bầm, hệ thống đáng chết, nhiệm vụ hoàn thành rồi mà, vì quái gì chưa cho mình trở lại bản thể!

Tuy rằng... được rồi, tuy cậu vẫn chưa yên lòng Lăng Vân Dực, nhưng cậu thực tình không muốn nán lại đây để bị đại biến thái Trúc Uyên chọc tức chết đâu!

Cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng bị kích thích ra bệnh tim.

Mở hệ thống, nhanh nhẹn quan sát cột nhiệm vụ, rất tốt, nhiệm vụ chính đã hoàn tất. Cơ mà! Nhiệm vụ mới mở ra liền là sao?

Nhiệm vụ chính (2): Thoát khỏi lĩnh vực U Minh, phần thưởng 6000 kim tệ.

Miệng Hà Duy giật giật, lúc nhận nhiệm vụ có thể hỏi cậu một câu được không, dù hỏi cũng như không, nhưng cũng nên có sự tôn trọng tối thiểu với người ta chứ, thưa hệ thống tiên sinh!

Cậu vừa thổ tào xong, cột nhiệm vụ lại thay đổi.

“Nhiệm vụ chính (2): Thoát khỏi lĩnh vực U Minh, phần thưởng 6000 kim tệ, có nhận hay không?”

Học lẹ ghê ta, thái độ cũng nghiêm túc, theo lý thì Hà Duy nên cảm thấy vui mừng, nhưng mà!

Mục chọn bên dưới chẳng phải nên là “có” hoặc “không” sao? Mẹ nó, mi chỉ cho “có” là tính làm loạn chi đây! Tóm lại ông mày cũng làm đếch gì có quyền lựa chọn!

Trong lúc cậu cáu kỉnh, hệ thống đã tự động chọn “có” giùm cậu.

Hà Duy: “...” Em gái mi, đồ hệ thống tồi tàn, thế nào cũng có ngày ông tháo mi ra!

Hệ thống thành thật rồi, Hà Duy cũng tỉnh táo lại.

Nếu còn nhiệm vụ tiếp nối, vậy có thể giải thích tại sao cậu hoàn thành nhiệm vụ mà vẫn chưa quay về bản thể, hắn là muốn cậu tiếp tục làm nhiệm vụ đây mà.

Không thể rời đi thì phải đối mặt với Trúc Uyên, mới nghĩ đã thấy đau đầu nhức óc.

Hên là Lăng Vân Dực không có gì đáng ngại, được hoàn rất hữu ích, hắn đang thông thả khôi phục, tuy chẳng biết bao lâu, song nhất định sẽ sống sót.

Bởi thế, Hà Duy lại tăng thêm ít độ hảo cảm với hệ thống, đại khái cũng làm được chút việc...

Đang nhắm mắt suy ngẫm xem làm cách nào thoát khỏi Trúc Uyên, Hà Duy bỗng nghe thấy một giọng nói trầm thấp từ trên cao: “Người muốn ta mặc quần áo giùm à?”

Hà Duy run lên, lập tức mở mắt, vừa lúc đối diện với Trúc Uyên.

Trúc Uyên hơi cúi xuống nhìn cậu, đồng tử xanh thẳm trong veo như trời quang chỉ phản chiếu mỗi bóng hình Hà Duy, đã vậy trang phục còn cực kỳ không ngay ngắn, tư thế phía trên lộ đường công danh (cái vẹo gì thế!) phía dưới lộ đùi cực kỳ *** dăng.

*đường công danh:nghĩa đen là đường vân tay, nghĩa bóng là con đường ngôi sao của nữ minh tinh, chỉ cái khe giữa hai trái bưởi, nếu lộ khe sẽ hấp thụ được nhiều ánh sáng, từ đó giúp sự nghiệp phát triển hơn :v

Hà Duy ngớ ra, bắt đầu chửi bới trong lòng, tay cũng quơ loạn ra xung quanh tìm đồ che.

Hành động này càng khiến mọi thứ lộn xộn hơn, quần áo vốn đã bị xé rách, chắn bên này lại lộ bên kia, Trúc Uyên nhướn mày: “Tuy ta không quan tâm, nhưng ta cũng là nam nhân...” Hắn cười cực khế, đoạn áp sát cậu, “Người đang dụ dỗ ta hả?”

Hà Duy hít một hơi, quyết định thật nhanh: “Làm ơn cho ta một bộ quần áo!”

Thức thời như vậy lại làm Trúc Uyên có chút tiếc nuối, song hắn chỉ một lòng nhớ thương tu luyện tu luyện và tu luyện, do vậy cũng không kéo dài thời gian nữa, trực tiếp tháo cổ áo, lấy trường bào bên ngoài khoác lên người cậu.

“Mặc vào đi, có mỗi cái này thôi.”

Hà Duy chẳng để ý nhiều, quần áo trong túi đều để lại chỗ Lăng Vân Dực, giờ cũng đâu tiện đi lấy, chỉ có thể mặc chấp vá tạm vậy.

Bọc kín hết người rồi, Hà Duy mới bình tĩnh lại.

Trúc Uyên thấy cậu chỉnh lý gọn gàng, lại sốt sắng mời chào: “Đi thôi, ta dẫn người đi tu luyện.”

Hà Duy cân nhắc, hiện tại cũng chả còn biện pháp nào, đành nghe lời hắn thôi, vì thế nhẫn nhịn gật đầu: “Được, phiền người vậy.”

Vừa nói vừa đứng lên theo sau Trúc Uyên, Trúc Uyên đi mấy bước lại lùi về: “Người biết ngự linh phi hành không?”

Miệng Hà Duy giật giật: “Không.”

Trúc Uyên nhếch mày: “Đúng là quá yếu!” Dứt lời, hắn liền bế cậu lên.

Hà Duy bị hắn làm trở tay không kịp, cuống quýt níu áo hắn, vừa ngẩng đầu, chưa lên tiếng đã thấy đôi cánh vàng kim che khuất bầu trời.

Cánh chim chậm rãi xò ra quả thực đẹp đến khó thở, trong lúc Hà Duy ngây ngẩn, Trúc Uyên đã bay lên trời, bế cậu bay lượn trên không trung.

Đến khi hạ xuống, Hà Duy mới phục hồi tinh thần, nhưng cũng chẳng cần phải nói gì, mình không biết bay, người khác ôm mình bay là bình thường.

Vừa nghĩ vậy, Hà Duy liền ngã tòm xuống nước, đầu ướt nhẹp ngoi lên, Trúc Uyên nhìn xuống từ trên cao, bảo: “Quên mất tài nghệ người không tốt.”

Hà Duy: “...” Xéo giùm đi! Làm ơn đừng khiêu khích cậu trăm ngàn lần một ngày được không!

Trúc Uyên nhắc cậu lên, giúp cậu ngồi vững: “Ồn rồi, ta sẽ dạy người đàng hoàng.”

Đáy lòng bình lặng của Hà Duy có dự cảm xấu leo lên, ai cần người dạy? Hoàn toàn không cần! Ta có sư tôn rồi! Sư tôn nhà ta dịu dàng như nước, ừm, ít nhất bề ngoài là thế, nhưng mạnh hơn tên cuồng chiến đấu người nhiều!

Khốn nỗi, cậu phản kháng không được.

Trúc Uyên đã sắp xếp xong cho cậu mà chẳng thêm giải thích gì, ngón tay điểm lên ngực cậu, một luồng hơi nóng đột ngột tuôn vào. Hà Duy ngẩn người, nháy mắt sau đó, sa y và hoa băng đều chạy ra.

Trúc Uyên híp mắt, nhẹ giọng nói: “Nhắm mắt ngưng thần, ta giúp ngươi củng cố linh thể.”

Hà Duy căn bản đâu có cơ hội lựa chọn, đành nhắm mắt lại.

Không thể không nói, tu vi của Trúc Uyên đích xác cực cao, mà còn nghiên cứu rất sâu vấn đề. Hà Duy đã vào kỳ biến hình, xem như chính thức gia nhập hàng ngũ tu sĩ, không còn là người thường nữa.

Tiến vào kỳ biến hình, tuổi thọ tăng mạnh, quá trình lão hóa chậm lại, song thời kỳ đầu biến hình là giai đoạn hết sức quan trọng, lúc này Đẩu Linh mới vừa biến hóa, linh thể chưa ổn định, không thích hợp sử dụng linh kỹ trong đại đa số tình huống, dùng tùy tiện sẽ bạo linh mà chết.

Tuy nhiên, khi ấy Hà Duy có Tổng Đoan Nghi hộ pháp, Đẩu Linh còn tự mang linh kỹ, nên sử dụng chẳng những không ảnh hưởng linh thể, ngược lại khiến Đẩu Linh và chủ nhân càng thêm gắn bó. Đây cũng là nguyên nhân Tổng Đoan Nghi bảo cậu sử dụng thường xuyên.

Bảo thì bảo vậy, nhưng tác hại vẫn có, dù độ hòa hợp giữa Đẩu Linh với chủ nhân gia tăng, song cũng làm mức độ vững chắc của Đẩu Linh sụt lún. Ý Tổng Đoan Nghi là, Hà Duy chỉ việc dốc lòng tu luyện dưới mí mắt hắn, Đẩu Linh tự nhiên sẽ ổn định, đời nào biết cậu đã trốn biệt từ khi hắn bế quan.

Bây giờ Trúc Uyên giúp cậu củng cố linh thể, một mặt muốn trấn an Kết Linh Tiên Y, mặt khác xoa dịu Băng Thể hoa.

Băng Thể hoa là thánh linh Băng tộc, sức mạnh cường hãn mà bá đạo, nếu không phải Kết Linh Tiên Y trời sinh hiền hoà, còn biết tinh lọc linh khí, hai đứa nó đã sớm không đội trời chung. Mặc dù thế, nhất thể song linh cũng quá sức nguy hiểm.

Đây là Trúc Uyên có bản lĩnh, chứ nếu người khác mà thấy trong cơ thể Hà Duy có hai linh thể, đừng nói là giúp củng cố, chỉ e bị dọa cho xỉu quay đơ ấy chứ.

Mà cũng vì nguyên nhân nào đó, Trúc Uyên trời sinh có thể trấn áp tất cả linh thể trên thế gian, Băng Thể hoa chỉ có thể thành thành thật thật nghe hắn sắp đặt.

Trúc Uyên vừa giúp cậu tinh lọc linh khí, vừa chải vuốt Kết Linh Tiên Y với Băng Thể hoa. Hà Duy được lợi không ít nhờ những công đoạn ấy.

Tu luyện trên đại lục Đẩu Linh không thể xa rời Đẩu Linh trong cơ thể, trước kia Hà Duy chỉ biết dẫn linh nhập thể, chứ đâu ngờ linh khí trong người té ra phải tiến hành tinh lọc đúng quy tắc. Không chỉ vậy, còn phải võ về thuận theo Đẩu Linh... Trong đó lại có vô số điểm sâu xa, trước đây cậu chưa hiểu, bữa nay được mở rộng tầm mắt.

Bất giác, tu luyện lại rơi vào giai cảnh.

Tính Hà Duy vốn ôn hòa, nhất là bao dung, linh khí của Trúc Uyên trong người cậu tùy ý làm càn lại chẳng đụng độ bất kỳ chống đối nào, cũng khiến cậu có chút thoải mái.

Củng cố linh thể đâu phải chuyện dễ, hơn nữa cực kỳ phiền toái, Trúc Uyên sợ nhất phiền toái nên chưa bao giờ chải vuốt cho ai. Tuy hiện giờ đang ôm mưu mô với Hà Duy, song thấy cậu “thức thời” như thế, hắn đâm ra hăng hái, cố hết sức truyền thụ một ít kỹ xảo tâm đắc cho cậu, chẳng quan tâm cậu có hiểu không, hắn hào hứng dạy, cậu phải liêu mạng mà học.

Liên tiếp ba ngày ba đêm trôi qua, Hà Duy từ kỳ biến hình cấp một lên thẳng cấp ba, thần tốc cỡ này thật khiến người ta phải liếc mắt.

Kết Linh Tiên Y và Băng Thể hoa đều đã được củng cố linh thể, Hà Duy cũng có thể tự do triệu hồi. Dẫu cậu buồn bực chẳng rõ đóa hoa băng này từ đâu lòi ra, nhưng thấy nó năng lực phi phàm, còn cùng Kết Linh Tiên Y hỗ trợ lẫn nhau, nên cũng chẳng điều tra tiếp làm gì, chỉ cho rằng thân thể này có năng lực bẩm sinh.

Trúc Uyên xem xét hai linh thể của Hà Duy, cũng hơi hơi có cảm giác thành tựu, không tồi, đều trưởng thành rất tốt.

Hắn vừa định rời khỏi người cậu, bỗng nhiên cảm giác được một dao động cực nhỏ. Trúc Uyên thoáng nhướn mày, bao trùm ngay giữa chỗ dao động ấy.

Ngay trung tâm trái tim, một đoàn thủy linh cực kỳ dày đặc đang vây chặt lấy thứ gì đó.

Hắn chạm vào, Hà Duy cũng nhận thức được, dĩ nhiên cậu biết nó là gì, là Triền Tình hoa chết giẫm chứ còn gì!

Trầm vạn không ngờ Triền Tình bị phong ấn nghiêm ngặt thế mà còn động được.

Thực ra dù bị phong ấn nhưng nó vẫn giãy dụa, nay thấy Kết Linh Tiên Y với Băng Thế hoa biến hóa, mà còn được linh khí thuần khiết đến vậy củng cố, nó càng không cam tâm, bấy giờ mới cử động tán loạn chút đỉnh, ai dè lại khiến Trúc Uyên chú ý.

Băng Thế hoa là Trúc Uyên trồng trong cơ thể Hà Duy, hẳn hiển nhiên sẽ hiểu, nhưng Triền Tình hoa do Tống Đoan Nghi trồng, Trúc Uyên mới đầu cũng chẳng để tâm.

Giờ đây khi dò đến, hắn tức khắc cảm nhận được sự ăn khớp của linh thể, thật chẳng ngờ trong thân thể Hà Duy vẫn còn một linh nữa!

Đành rằng bị phong ấn, nhưng hắn vẫn nhận thấy rõ rằng linh thể này rất phát triển, nhất định không phải phàm vật.

Rốt cuộc là cái gì?

Trúc Uyên khẽ nhướn mày, tăng thêm đại lượng linh khí, từ từ làm tan chảy đoàn thủy linh dày đặc kia.

Hà Duy mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, nhưng do cậu tài nghệ không tinh nên chưa rõ lắm, chờ khi ý thức được vấn đề, thủy linh dày đặc chỉ còn mỗi tầng vỏ mỏng tự lúc nào.

Không! Không được!

Lòng Hà Duy ngập tràn kinh hoàng, thả tên vô lại này ra là hồngбет ngay!

Tiếc là đã chậm, Triền Tình hoa nhận thấy phong ấn yếu đi, chặc cây nháy mắt quần lấy, xé nát thủy linh để thoát ra.

Đóa hoa hồng nhạt biêng nhác nở rộ, dáng vẻ ngây thơ nom càng khả ái giữa làn hơi nước.

Nhưng ngay lập tức, một mùi hương say lòng người nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Trúc Uyên hiểu biết sâu rộng, tức thì nhận ra đây là gì, hắn toan rút linh thể khỏi đó, song Triền Tình giỏi nhất mê hoặc, cơ hồ nháy mắt đã quần lên, dán chặt vào linh thể của Trúc Uyên.

Hà Duy thâm biết không ổn, nhưng đâu ngờ lại bất ổn tới nước này.

Linh thể cả hai cứ thế trần trụi dán chặt vào nhau, nhất thời một luồng kiêu diễm bốc lên, thoát cái khiến hồn người lung lay.

Triền Tình hoa ám muội triền miên, bám vào linh thể Trúc Uyên, còn dốc hết sức dụ dỗ.

Triền miên đến thế, liêu nhân tốt độ đến vậy, Trúc Uyên vốn bất đồng với người khác, hắn có thể chống lại dục vọng thể xác, lại khó lòng chống cự dụ hoặc từ linh thể.

Nhưng dù gì ý chí của hắn cũng mạnh mẽ, Trúc Uyên thoáng cái mở mắt ra, áp cả bàn tay lên tim Hà Duy, ép Triền Tình hoa xuất khỏi cơ thể.

Giữa hơi nước vẫn vương, đằng sau Hà Duy là sa y tựa mộng ảo, hoa băng chỉ nhị xinh đẹp cùng tà linh Mộc tộc hồng nhạt non mềm.

Triền Tình hoa đột ngột xa rời tức thế, ban đầu cũng có chút khó chịu, nhưng chợt nó tìm đến chỗ dựa, bèn bám chặt vào Kết Linh Tiên Y, nom như cánh hoa màu hồng thêu trên sa y, trở thành một khối tròn vẹn, tinh xảo đến cực điểm.

Trúc Uyên nheo mắt, vươn tay chạm vào Kết Linh Tiên Y, Triền Tình hoa cấp tốc bộc phát ánh sáng màu hồng chói lòa, cơ hồ chiếu rọi cả địa ngục hắc ám thành biển ***.

“Đừng... đừng mà...” Hà Duy cố kiềm nén cơn run rẩy, hai má cậu đỏ ửng, “Đừng đụng vô nó.”

Quá kích thích, quá khó chịu... Hấn, hấn...

Trúc Uyên ngay lập tức ôm Hà Duy vào lòng, nhưng vừa chạm nhẹ vào thân thể cậu, một mùi hương khiếp hải lòng người liền điên cuồng xộc lên đỉnh đầu, đồng tử Trúc Uyên trầm xuống, thanh tâm chú nhãn chóng phát huy công hiệu, song cánh tay ôm cậu lại bắt giác siết chặt.

“Đừng lộn xộn.” Trúc Uyên lên tiếng, âm thanh buốt giá khàn hản đi, hấn ra sức ôm Hà Duy, giải thích với cậu, “Ta giúp người tách chúng nó ra.”

Hà Duy căn bản chẳng nghe ra hấn nói gì, chỉ cảm thấy khó nhịn trước mùi hương vô phương diễn tả.

Trúc Uyên đụng vào sa y, từng đợt tê dại đầy cảm dỗ tập kích, hấn thể hội được cảm giác của Hà Duy. Linh thể vốn nhạy cảm vô cùng, hấn chạm Hà Duy, Hà Duy cũng chạm vào hấn.

Trước nay Kết Linh Tiên Y luôn là linh thể dịu ngoan hiền lành nhất, nhưng vì Triền Tình hoa mê hoặc mà bỗng trở nên yêu dã quỳến rũ.

Nó quán quanh ngón tay Trúc Uyên, bứt rứt thềm khát, xác thịt không thể nào sánh kịp linh cùng linh gắn kết, cảm giác ấy dư sức khiến bất kỳ ai chìm sâu vào khoái cảm mà quên hết tất cả.

Kết Linh Tiên Y cùng Hà Duy nhất thể đồng tâm, nhất cử nhất động của nó đều là khát vọng của Hà Duy, cậu muốn khống chế nó, nhưng nó chỉ biểu thị nội tâm cậu một cách vô cùng chân thật.

Đã sớm phân chẳng rõ là tiên y hay Triền Tình hoa, cậu cảm thấy linh của Trúc Uyên là nơi mát mẻ nhất thế gian, chỉ cần quán quýt lấy, ôm chặt sít sao là có thể đạt được thể nghiệm sung sướng nhất.

Thanh tâm chú có thể bình ổn tâm thần, nhưng không khắc chế được linh thể. Trúc Uyên nhìn thiếu niên trong lòng, khi cậu ngưỡng cổ, khó nhịn cọ xát lên người hấn, tay hấn cũng gắng sức cầm chặt sa y, tiếp theo triệt để phóng thích linh trong cơ thể, rồi xâm nhập vào người Hà Duy với khí thể che trời lấp đất, kích thích hấn và cậu giao triền.

Khoái cảm kịch liệt đánh thẳng đại não, Hà Duy thất thần hoàn toàn, cậu chẳng biết mình là ai, đang làm gì và đây là đâu, chỉ có thể bị động thừa nhận, rồi phát ra tiếng rên khó nhịn.

Âm thanh mềm mềm quỳến rũ khiến Trúc Uyên hoàn hồn.

Kết Linh Tiên Y vẫn chưa trưởng thành!

Nếu bây giờ hấn chiếm đoạt cậu, vậy sẽ không có khả năng trưởng thành nữa.

Nhớ tới linh kỹ thứ ba kỳ hợp dung, Trúc Uyên cứng rắn rút linh đang kêu gào điên cuồng về, đồng thời buông lỏng Hà Duy.

Không còn chỗ dựa, chỉ nghe tồm một tiếng, Hà Duy mơ mơ màng màng bị ném xuống nước lần thứ hai.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Hà Duy rơi xuống nước mới miễn cưỡng tỉnh táo chút ít, ý thức được mình suýt nữa lại làm ra việc ngu ngốc, cậu thực tình chỉ muốn chìm mình chết đuối luôn.

Má nó, đồ Triền Tình hoa hư hỏng nhà mi, mi rốt cuộc thềm khát tới cỡ nào hả?

Đã đến tình trạng không tha một ai rồi sao?

Đầu tiên là sư tôn, sau này là Trúc Uyên.

Sư tôn bề ngoài tương đối ôn hòa thì còn dễ nói chuyện, nhưng Trúc Uyên... vậy cậu chẳng phải đang lao đầu vào chỗ chết ư?

Cậu ngẫm thì Triền Tình hoa chết bầm được lợi gì chứ! Thiệt tình chưa từng thấy linh thể nào càn quấy như vậy! Chẳng giây phút nào cậu không nghĩ tới chuyện quăng bỏ nó với hệ thống hết trơn á!

Trong lòng oán thầm... song điều khiến Hà Duy tuyệt vọng là, cũng bởi phong ấn của Triền Tình hoa bị giải trừ, cậu căn bản không ức chế nổi nó. Suy ra, cho dù Hà Duy liều mạng ép mình bình tĩnh, nhưng vẫn thời thời khắc khắc bị dụ dỗ, đang ngâm mình trong nước mà vẫn khát vọng tới gần Trúc Uyên.

Muốn hấn đụng chạm, muốn hấn vuốt ve, áo ngủ rách nát không ngừng run rẩy, thân thể Hà Duy cũng run lên cực khẽ.

Lý trí và dục vọng giằng co kịch liệt, Hà Duy muốn dùng năng lực ý chí khiến bản thân trấn định, nhưng tinh thần liên kết chặt chẽ với linh thể, tâm tư của áo ngủ rách nát là tâm tư của cậu, càng muốn cách xa càng chờ mong tới gần.

Hà Duy quả thực không chế chẳng nổi, nhưng bảo cậu tiếp cận Trúc Uyên e rằng sẽ gây ra chuyện lớn, vì vậy đành cắn chặt răng, dứt khoát chìm xuống nước.

Chấp chết đuối luôn, cậu muốn đồng quy vu tận với Triền Tình hoa chết tiệt!

Sau khi hoàn hồn, Trúc Uyên liền bắt gặp Hà Duy đang ngụp trong nước.

Hắn nhướn mi, gơ tay vớt cậu lên, dòng nước chảy men theo vật áo, cơ thể mềm mại lại nóng như lửa.

Gần như ngay khoảnh khắc ra khỏi mặt nước, hương thơm ngọt lịm kinh người lại ùn ùn ập đến, dừng mảnh tràn vào xoang mũi, tiến vào cơ thể, một mặt nhắm phía đại não, mặt khác xoay tròn trong khoang bụng.

Trúc Uyên, cứng lên rồi.

Ngàn vạn năm qua, hắn chưa từng nghĩ có một ngày bản thân sẽ bị khơi gợi dục vọng dễ như vậy.

Tuy nhiên, hắn đời nào chịu thua trước tà vật này.

Một tay ôm Hà Duy, Trúc Uyên trôi nổi trên không, chớp mắt sau đó, Kim Sắc Lục Dực bỗng xuất hiện, hào quang chói lọi như ánh mặt trời khiến cả hồ nước sóng gợn lẫn tẩn, thánh quang rực rỡ bao trùm mặt nước. Thoáng chốc, hào quang như biến thành vật thật lôi kéo toàn bộ thủy linh dồi dào ẩn náu trong nước.

Hình ảnh quá đổi kỳ diệu, ngập tràn mộng ảo và kiều diễm.

Vàng kim và xanh lam va chạm, quang vụ lóa mắt đụng vào nhau, hình thành một bức tường linh khí to lớn. Tuy Hà Duy mắt kiểm soát mà níu chặt áo Trúc Uyên, nhưng giữa lúc mơ màng cũng thấy được một ít, nay cậu cũng là tu sĩ, hiển nhiên biết sức mạnh khổng lồ hàm chứa trong ấy.

Chỉ biết Trúc Uyên siêu phàm, chứ tuyệt nhiên đâu ngờ sức mạnh của hắn thể mà khủng khiếp tới trình độ này. Chẳng qua là phép dẫn linh, lại được hắn cuốn lên một lúc nhiều linh khí đến vậy, quả là chưa thấy chưa nghe bao giờ.

Trúc Uyên cầm tay Hà Duy: “Chớ lộn xộn.”

Hà Duy xấu hổ rụt rụt tay, nhưng vẫn không thu về được.

Trúc Uyên nắm tay cậu rất chặt, như thể muốn ngăn cản cậu, đồng thời mượn điều này bình ổn tâm thần chính mình.

Hết thấy thủy linh trong hồ đều bị kéo lên, bị hào quang vàng kim mạnh mẽ bọc lấy, nén lại, tinh luyện. Chỉ thấy bức tường ánh sáng dần thu hẹp, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hóa thành một quả cầu lớn cỡ trái banh.

Mà màu sắc bên trong đã xanh thăm thẳm tựa biển sâu vô tận, có thể thấy thủy linh dày đặc cỡ nào!

Hà Duy kiềm lòng chẳng dậu nhích tới gần Trúc Uyên, Trúc Uyên một tay ôm cậu, tay còn lại nắm tay cậu, đã hết cách đẩy cậu ra, nhưng thực lòng cũng không nỡ, bèn mặc kệ luôn.

Hà Duy cọ cọ trước ngực hần, không giúp thân thể dễ chịu thêm tí nào, ngược lại càng khô nóng hơn, lý trí chậm rãi biến mất, cậu mấp máy môi, rồi...

Trúc Uyên chuyên tâm ngưng tụ thủy linh, lúc ngưng tụ xong liền dẫn nó tới bên người, đang tính đẩy vào tim Hà Duy thì cúi xuống nhìn thấy cậu.

Thiếu niên hai mắt ướt át, do cổ tay bị khóa cứng nên cậu định dùng miệng tháo khuy áo hần... Bờ môi hồng nhuận, hai má ửng hồng, hương thơm mê say, tất cả đều như độc dược chí mạng và đập tim Trúc Uyên.

Hần say mê võ học, tính dục ít, nhưng hôm nay lại thực sự cảm nhận được khát vọng khó lòng tưởng tượng. Muốn tiến vào cậu, thỏa mãn cậu, muốn cậu rên la sung sướng.

Cơ mà... hần sẽ không thất bại trước bất cứ thứ gì.

Vô luận là người hay linh cũng đừng mong điều khiển hần.

Trúc Uyên lắng đọng ngắm Hà Duy, tiếp theo đẩy thủy linh vào tim cậu.

Thủy linh tĩnh tâm, nhờ sự dẫn dắt của Trúc Uyên, chẳng mấy chốc đã trải rộng mọi ngõ ngách trong thân Hà Duy.

Triền Tình hoa vẫn đang giãy giụa, nhưng nó chung quy còn nhỏ yếu, đối diện với linh hùng mạnh của Trúc Uyên, nó chỉ đành chịu bị áp chế.

Từ từ tách Triền Tình hoa với Kết Linh Tiên Y ra, trong nháy mắt thoát ra, thủy linh thối quết qua như đại dương, niêm phong chắc chắn Triền Tình hoa còn đang run rẩy.

Thoát cái, tất cả hống phẫn vụt tan, mùi hương mê hoặc lòng người cũng biến mất vô tung.

Hà Duy rút cuộc cũng tỉnh táo hần, mở mắt bắt gặp cảnh tượng trước mặt, đầu liền ong lên, cuống quýt nhảy xuống, vội bảo: “Mạo... mạo phạm rồi.”

Cổ áo Trúc Uyên mở rộng, trên xương quai xanh trắng nõn còn có dấu đỏ kỳ lạ, Hà Duy nhìn thoáng qua liền ra sức cúi gằm.

Thảo nê mã đang chạy như điên trong lòng, song ngoài miệng thốt chẳng ra lời, chỉ sợ nói nhiều sai nhiều, chốc nữa hần thẹn quá thành cáu rồi tát cho một phát chết tươi thì toi.

“Triền Tình hoa à.” Trúc Uyên trầm trầm, “Tà linh Mộc tộc, ngươi làm sao có được?”

Vừa nghe hần hỏi, Hà Duy chợt hoàn hồn, ngay sau đó ký ức trào ra, cảnh tượng gặp gỡ tại Thanh Mông Viên tua đến trước mặt, cơn thịnh nộ bốc lên phừng phừng che lấp nhất gan, Hà Duy ngẩng đầu, chẳng chút e dè mà đối mặt với hần: “Chẳng lẽ không phải ngươi mang đến?”

Trúc Uyên khẽ giương mày: “Ta?”

“Đương nhiên!” Hà Duy nghĩ tới đây liền tức đến nhức gan, “Khi ở Thanh Mông Viên, lần đầu tiên ta triệu hồi ngươi, trước lúc rời đi rõ ràng ngươi có gieo hạt giống Triền Tình hoa vào người ta đúng không?”

Thấy cậu nói chém đinh chặt sắt như thế, Trúc Uyên lại mỉm cười: “Đúng là ta có gieo hạt giống cho ngươi, nhưng đâu phải Triền Tình hoa.”

Hà Duy ngốc lăng, trong đầu dần hiện ra đóa hoa băng lam chỉ nhị vắn vít, lẽ nào...

“Băng Thế hoa.” Trúc Uyên vươn ngón trở thon dài điểm lên ngực cậu, “Thánh linh Băng tộc sở hữu sức mạnh diệt thiên.”

Dứt lời, hần hơi cúi xuống ghé vào tai Hà Duy: “Ta đối tốt với ngươi thế mà ngươi lại hiểu lầm ta.”

Thân thể Hà Duy chợt cứng đờ: “Không phải ngươi sao? Nhưng mà... sao có thể, căn bản đâu còn ai...”

Còn chưa dứt câu, Hà Duy đã nói không được nữa.

Không còn ai mới lạ? Trúc Uyên, Lê Viêm đều có khả năng gây ra chuyện này.

Song thời gian cậu tiếp xúc với Lê Viêm quá ngắn, Lê Viêm không có cơ hội...

Khoan đã... đầu Hà Duy chợt lóe linh quang, sư tôn đại nhân không ăn khói lửa nhà cậu thoát cái hiện ra.

Quá trình kiểm định hoàn tất, cả 4 đều điện nước đầy đủ, sướng nhất em rồi nhé

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Sao cậu lại quên hẳn được chứ!

Nếu quả thực không phải Trúc Uyên, vậy trăm phần trăm là Tống Đoan Nghi.

Cả người Hà Duy dần ra, tuy biết sư tôn nhà mình lòng dạ đen tối, nhưng, nhưng thật không ngờ hẳn lại lừa mình như vậy!

Mà cũng chẳng phải, Hà Duy nhớ lúc Triền Tình hoa phát tác, theo lý sư tôn là người bị hại nhiều nhất, hơn nữa Tống Đoan Nghi còn vì giúp cậu ức chế Triền Tình hoa mà hao tổn đại lượng tu vi, đến nay còn đang bế quan.

Nếu Triền Tình hoa đúng do sư tôn gieo, hẳn rồi cuộc có toan tính gì?

Loại chuyện tự mình hại mình như vậy, thấy thế nào cũng đâu phải phong cách của Tống Đoan Nghi!

Ừm, gần đây Hà Duy rất hay tưởng tượng, cậu không khỏi nghĩ, chả lẽ đây là khổ nhục kế của Tống Đoan Nghi? Nhằm khiến mình một lòng một dạ với hắn?

Cơ mà... cần làm tới vậy sao? Thiệt tình có cần hành hạ bản thân thậm chí đến thế chỉ vì muốn cậu toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn không?

Hà Duy nghiền ngẫm hồi lâu, cuối cùng vẫn bỏ cuộc.

Đường về não của biến thái ấy mà, từ trước tới nay cậu chưa từng hiểu nổi, càng miễn bàn đến sư tôn đại nhân đa trí như yêu quái kia.

Thôi, cứ vậy đi, nói chung cậu sẽ cẩn thận đề phòng!

Trúc Uyên thấy cậu xuất thần, dứt khoát ôm lấy cậu: “Đi thôi, ở đây hết thủy linh rồi, ta tìm chỗ khác...”

Hắn chưa dứt lời, Hà Duy đã chủ động nhắc tới: “Kỳ thực chẳng nhất thiết phải là thủy linh, Kết Linh Tiên Y không phải Đấu Linh hệ thủy thuần túy.”

Ban nãy nghe Trúc Uyên đề cập sơ lược, Hà Duy cũng hiểu ra, dù trước đây cậu hoàn toàn chẳng biết gì, nhưng hiện tại lại thông suốt ngay. Trong cơ thể cậu có ba linh, một là Kết Linh Tiên Y, hai là Băng Thể hoa, còn lại chính là tà linh Triền Tình hoa.

Triền Tình hoa thích mộc linh, Băng Thể hoa mê thủy linh, nhưng Kết Linh Tiên Y lại không so đo, nó vốn có thể hấp thu mọi linh khí và tự do chuyển hóa, căn bản đâu cần phí tâm tìm kiếm thủy linh làm chi.

Đồng tử Trúc Uyên hơi lóe, chợt ngộ ra: “Kết Linh Tiên Y là toàn thuộc tính thật sao?” Hắn từng xem di thư thượng cổ, biết Kết Linh Tiên Y linh kỹ phi phàm, song vẫn không rõ thuộc tính của nó. Cũng do trong người Hà Duy tràn đầy thủy linh, nên hắn tưởng Kết Linh Tiên Y là Đấu Linh hệ thủy, ai dè đúng là toàn thuộc tính.

“Tuy chẳng biết có phải toàn thuộc tính không, nhưng thực sự linh khí gì cũng hấp thu được, với lại...” Hà Duy hơi do dự, vẫn quyết định nói ra, “có thể tự do chuyển hóa.”

“Tự do chuyển hóa?” Giọng Trúc Uyên có chút gấp gáp, “Người nói có thể tự do chuyển hóa linh khí?”

Hà Duy gật đầu: “Đúng thế.”

Khóe miệng Trúc Uyên nhếch lên, đồng tử xanh thắm sáng ngời như vì sao nơi chân trời: “Khá lắm, người quả nhiên là cực phẩm!”

Hà Duy , cực phẩm cái gì... sao nghe cứ như đang chửi mình vậy...

Nhưng Trúc Uyên lại hưng phấn ôm lấy cậu, không nói hai lời liền vỗ cánh vọt lên, tính bay đi nơi khác, Hà Duy vẫn nhớ Lăng Vân Dực, bèn nói: “Hắn còn chưa tỉnh, hay chúng ta...”

Trúc Uyên nhú mồm, vừa nói vừa giơ tay làm hắn bay lên: “Tạo hóa là thế rồi, mang theo hắn cũng được, chẳng qua có thể sống sót hay không phải xem cơ duyên của hắn.”

Hà Duy nghe vậy sợ hết hồn, cố sao lại có linh cảm không hay thế này.

Tuy nhiên, giờ lên tiếng thì đã chậm, tốc độ Trúc Uyên cực nhanh, cơ hồ chỉ trong chớp mắt, ba người đã chui vào một vùng đất thâm hắc.

Đợi khi tới nơi, Hà Duy mới thâm kinh hãi.

Bọn họ đang ở rừng Huyết Ma!

Hà Duy có phần quen thuộc với chỗ này, nếu xem [Vong Đò] là một trò chơi, vậy đây là phó bản lắm quái nhất.

Tiến vào rồi, nếu ra được tất nhiên sẽ tăng cấp, nhưng khả năng 99% sẽ chết trong đó.

Thực ra nó còn lâu mới bằng giải đất Xám về khoản khiến người bó tay, song tỷ lệ tử vong cao nhất là chuyện khỏi bàn cãi.

Chẳng mấy ai ngu ngốc đến giải đất Xám mạo hiểm, nhưng lại có vô số người tràn vào rừng Huyết Ma.

Bởi trong rừng Huyết Ma sở hữu đủ loại linh khí mà tất cả sinh linh trên đại lục đều điên cuồng. Vô luận người mang thuộc tính gì, chỉ cần đi vào thì dẫu đứng một chỗ cũng có hằng hà sa số linh khí vây quanh người, người không muốn dẫn linh, chúng sẽ tự thẩm thấu vào cơ thể người, bất giác giúp người hấp thu.

Bảo địa như thế mà lại hung hiểm dị thường, cái tên nói lên tất cả, ở đây huyết ma có mặt khắp nơi, nhờ linh khí tẩm bổ nên mỗi con đều dũng mãnh thiện chiến, bởi không có tư duy mà chẳng hề sợ hãi, vì tham lam khát máu mà chỉ biết tàn sát.

Chúng chẳng phải vô địch, chúng cũng sẽ chết, nhưng chúng lại sinh sôi liên tục.

Chỉ cần chết tại rừng Huyết Ma thì mặc kệ khi còn sống người là loài sinh linh gì, chết đi đều sẽ biến thành huyết ma nào rỗng, cấp bậc tu vi còn tăng gấp mấy lần.

Ai ai cũng muốn xông vào rừng Huyết Ma, nhưng đại đa số đều chết tại đây, tiếp theo hóa thành huyết ma.

Tiến vào, tử vong, lại tiến, lại chết... Cứ thế tuần hoàn ác tính khiến mảnh rừng trở thành vực thẳm chết chóc, dẫu nó thuộc lĩnh vực U Minh, song Tu La tộc và Huyết tộc nghe tên cũng biến sắc.

Với tu vi hiện giờ của Hà Duy mà đến đây thì chỉ có chết.

Thế nhưng, Trúc Uyên hiển nhiên đâu nghĩ vậy.

Hắn thả Hà Duy xuống, khẽ cười nói: “Người đã là toàn thuộc tính thì cố gắng hấp thu đi, linh khí lúc này đủ giúp người tăng cấp bậc.”

Hà Duy kinh ngạc nhìn hắn, giờ quả nhiên cảm thấy tên này ngạo mạn, nhưng dù thế Hà Duy vẫn phải thừa nhận, Trúc Uyên có tư cách ấy, trong thiên hạ không một ai xứng thốt ra lời này hơn hắn.

Gần như vừa dứt lời, liền có một đoàn huyết ma rậm rạp lao tới, Trúc Uyên lơ lửng giữa không trung chỉ hơi nâng tay, một luồng kim mang bén nhọn bắn ra, nhanh chóng khiến huyết ma trước mắt hóa thành đồng bùn nhão như dao phay sắc bén cắt lên đầu hủ mềm mại.

Hà Duy nhìn mà hãi, nhưng cậu cũng biết giờ là thời cơ trăm năm khó gặp.

Chả cần biết Trúc Uyên có mưu đồ gì, cậu chỉ biết mình nhất định không thể bỏ lỡ, nếu vượt mắt sẽ ân hận cả đời!

Ngay sau đó, Hà Duy chẳng nhìn thêm cái nào nữa, chỉ nhắm mắt ngưng thần, cấp tốc hút vào hàng ngàn hàng vạn linh khí phong phú giữa đất trời.

Hà Duy mới thăm dò sơ sơ đã thán phục không thôi, cậu thực sự cảm nhận được ưu điểm ở đây, khó trách biết bao nhiêu người biết tỷ lệ chết cao tới chín phần mà vẫn muốn đến mạo hiểm.

Quả là vừa chạm liền không ngại tay được nữa.

Nếu linh khí của linh tuyến trên đỉnh Thanh Loan là một cái bánh thơm ngon, vậy nơi này là một cái điểm tâm to như đĩa cầu sừng sừng trước mắt.

Muốn ăn không? À không, trước tiên phải nghĩ xem nên hạ miệng từ đâu đã!

Hà Duy khỏi cần nghĩ, vì cậu chịu hết, muốn ăn gì thì ăn!

Kết Linh Tiên Y đột ngột hiện hành, Băng Thế hoa cũng ầm ầm nở rộ, hai linh thể đều lừng lờ phía sau cậu, mạnh mẽ hút lấy linh khí đưa tay là chạm tới với tốc độ kinh người.

Nhưng chỉ một hơi sau, Hà Duy đã phát hiện vấn đề, linh... linh khí trong người cậu căng tràn rồi!

Đã thế còn hút đầy cực mau.

Thật đáng sợ, người từng chơi game chắc chắn sẽ hiểu được cảm giác khoái trá vượt quá sức tưởng tượng này, vốn dĩ cần một tiếng mới hồi đầy giá trị ma pháp, thế mà vèn vèn một giây đã đầy máu đầy lam đầy buff, còn gì kinh người hơn nữa không?

Trúc Uyên thì đã sớm biết, hần chẳng quay đầu, chỉ bảo: “Hấp thu tiếp đi, đột phá linh giai.”

Hà Duy nghe cái hiểu ngay, lập tức không chần chừ nữa, nghe lời hần tiếp tục hấp thu, linh khí đầy vẫn cứ dẫn linh, cấp bậc sẽ nhanh chóng thăng lên dưới tình huống chống đỡ linh khí đầy tràn.

Hà Duy nhắm mắt, thâm tâm đã phấn khích đến khó tả.

Nếu bây giờ trên đầu cậu có hiển thị số, nhất định sẽ thấy rõ level của cậu từ 1 tăng một cách báo tấp lên 50, cái cảm giác cấp cao mang cấp thấp đi phò bản cao cấp thực quá mỹ diệu!

Hà Duy tu luyện quên đời, cũng chẳng biết qua bao lâu, khi cậu mở mắt thì đã lên kỳ biến hình cấp chín.

Đập vào mắt là khu rừng nhuốm đẫm máu tươi, vô số huyết ma chết đi, sau đó càng nhiều huyết ma cuồng dã vọt tới, xung quanh đã biến thành địa ngục đỏ, chỉ còn mỗi nam tử chính giữa, huyền y trường bào, Kim Sắc Lục Dực, mái tóc dài tựa biển tùy ý tung bay. Chiến đấu lâu như thế lại chẳng khiến hần mỗi mọt chút nào, ngược lại mặt mày đầy vẻ hứng khởi, hành động vẫn thành thạo, thân hình hơi nghiêng, tao nhã ung dung, khuyh thành tuyệt thế.

Hà Duy ngấm đến ngẩn ngơ, song giờ khắc này lại không thể không đình chỉ.

Kỳ biến hình cấp chín, kế đó đột phá kỳ linh cảnh.

Mà kỳ linh cảnh không thể chỉ trông vào linh khí, Hà Duy gặp phải bình cảnh.

*bình cảnh: ở đây chỉ giai đoạn trở ngại/trì trệ không tiến trong quá trình tu luyện

Trúc Uyên thấy cậu mở mắt, cười hỏi: “Cấp chín rồi?”

Hà Duy gật đầu: “Phải.”

“Tốc độ rất nhanh.” Trúc Uyên phát tay chém gục một mảng huyết ma, nhân lúc rối rãi liền dùng một tay ôm Hà Duy, tay kia chém giết huyết ma, đoạn Trúc Uyên mới nói với cậu: “Biết thuật độ linh không?”

Hà Duy ngốc lảng, chợt nhớ đến thuật trị liệu sơ cấp của mình.

Cậu không đáp, Trúc Uyên liền bảo: “Cũng đơn giản thôi, ngươi cứ nghe khẩu quyết của ta rồi nhớ kỹ là có thể sử dụng.”

Hà Duy chưa hiểu lắm: “Cần ta độ linh cho người à?”

Trúc Uyên cười nói: “Là người cần phóng thích linh khí, từ kỳ biến hình đột phá kỳ linh cảnh có một đường tắt, kẻ khác không hiểu, nhưng ta sẽ tiết lộ cho người biết.” Hắn giơ tay giết huyết ma lao đến, nói thêm, “Người phóng thích toàn bộ linh khí rồi thu về, làm đi làm lại chín lần, việc linh khí tiêu hao quá độ sau lại tràn đầy sẽ kích thích Đấu Linh hình thành linh cảnh, tới lúc ấy có thể đột phá.”

Hắn nói chuyện nhưng vẫn không ngừng động tác, hễ nâng tay là huyết vụ bay đầy trời.

Quan sát khoảng cách gần như vậy, Hà Duy kiến thức rộng rãi cũng không khỏi sợ, cậu cố dời mắt đi, tập trung đáp: “Được! Để ta thử một lần.”

Cậu nhắm mắt, học thuộc khẩu quyết của Trúc Uyên, tiếp theo chậm rãi niệm ra, ai ngờ lúc niệm xong, hệ thống lại tự động mở ra, tự động chọn cột kỹ năng, rồi tự động phóng thuật trị liệu sơ cấp luôn.

Hà Duy trợn mắt há mồm, một cảm giác cực kỳ bất ổn dâng lên, thân thể mất tự chủ ưỡn lên, nhắm ngay môi Trúc Uyên mà hôn.

Cậu vừa chạm vào, Trúc Uyên liền ngẩn ra, Hà Duy căn bản đâu dám nhìn hắn, chỉ thấy linh khí dồi dào trào lên từ bụng dưới cuộn cuộn không ngừng chảy về phía đối phương thông qua đầu lưỡi dây dưa.

Cảm nhận được linh khí sôi trào, Trúc Uyên híp mắt, một tay ôm eo cậu, đòi hỏi kịch liệt.

Tiếng cảnh báo vang lên, Hà Duy chưa kịp làm gì, Trúc Uyên đã buông cậu ra.

Trong lúc Hà Duy mê mải cả người, còn đang há to miệng thở phì phò, Trúc Uyên đã liếm liếm môi dưới, áp sát tai cậu thì thầm: “Thuật độ linh của người đặc biệt thật, nhưng hương vị tuyệt lắm.”

Hà Duy nghe mà chỉ muốn tìm cái hố để chui xuống.

Ngay sau đó, Trúc Uyên lại tràn trề mong đợi: “Tốt, hấp thu linh khí tiếp đi.” Hắn khựng lại, đoạn mập mờ bảo, “Còn tám lần nữa đây.”

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Hà Duy là điển hình của heo chết không sợ nước sôi.

Gặp quá nhiều chuyện quái lạ, đến giờ cậu chả còn thấy lạ lắm nữa.

Khóa môi với đàn ông là cái đỉnh gì? Cậu còn kết hôn với đàn ông kia kìa.

Kết hôn với đàn ông là cái thá gì? Cậu mém nữa còn lên giường với đàn ông kia kìa!

Mém nữa lên giường với đàn ông có gì ghê gớm? Cậu suýt nữa lên giường với bốn tên đực khác nhau kìa!

A, ha ha a a a.

A cái đầu mi ấy!

Mẹ nó, toàn mấy chuyện gì đây! Bỏ trâu ai chọc ai chứ! Một thằng đàn ông bị đối xử như vậy liệu có thể khỏe mạnh sống sót được không!

Hà Duy nghiêm túc suy nghĩ, mình còn khỏe mạnh sao?

Từng chết đi sống lại, từng đau tới xỉu, phía trên có cặp bướu phía dưới có thằng em... Hôn môi với người ta sẽ nóng lên, được người ta âu yếm liền hưng phấn, cậu thiếu điều nhào lên Tống Đoan Nghi và Trúc Uyên, uống máu Lê Viêm, còn mập mờ lảng tránh với Lăng Vân Dực.

Hồi tưởng tỉ mỉ một lượt, Hà Duy sâu sắc nhận thức được một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Cái tên lẳng lơ ong bướm này là ai? Chẳng liên quan một xu nào với ông hết! Em gái mềm mại của ông đâu, vợ hiền của ông đâu, cuộc sống tươi đẹp của ông đâu! Sao lại thành ra uất ức thế này!

Hà Duy càng nghĩ càng hãi, bỗng nhận ra mình lâm vào cảnh ngộ thảm thương đến thế mà tâm hồn vẫn sáng trong chứ chưa hóa đen, đúng là phi khoa học quá thể.

Cậu chỉ muốn an ổn sống nốt phần đời còn lại, chỉ muốn sống giản dị bình yên, nhưng sao khó quá!

Cơ mà biết trách ai đây?

Hà Duy vừa hút linh khí vừa nhớ lại.

Nếu mình mạnh hơn tí nữa, phải chăng sẽ không bị sư tôn lừa gạt?

Giả như không có đóa Triền Tình hoa chết tiết kia, cậu sẽ chẳng phát rồ mà đẩy ngã hết người này tới người khác, như thế vừa không trêu ghẹo Lê Viêm, cũng không dây vào Trúc Uyên, thậm chí... sẽ không khiến Lăng Vân Dực cố chấp với mình đến vậy!

Sẽ chẳng có bất kỳ quan hệ gì với nhóm biến thái, cậu có thể thành thành thật thật sống cuộc đời của mình, chứ đâu cần phải sống huyễn tam quan rưng tiết tháo như bây giờ!

Nhưng giờ nghĩ thì có ích gì?

Triền Tình hoa đã gieo rồi, chuyện bại nào đã làm rồi, ừ ờ vô dụng, hối hận cũng vô dụng.

Thế nhưng, cậu có thể phản kháng có thể đấu tranh mà!

Triền Tình hoa gieo xuống được thì chắc chắn cũng nhổ được, chỉ cần nhổ thứ chết bầm ấy đi là cậu khôi phục như thường ngay.

Song Triền Tình hoa rất tà môn, ngay cả Tống Đoan Nghi với Trúc Uyên đều chỉ có thể trấn áp nó, vì vậy muốn nhổ nó phải có đầy đủ tu vi và cấp bậc.

Dựa vào ai cũng chẳng bằng dựa vào mình, Hà Duy siết chặt nắm đấm, cậu muốn mạnh lên! Muốn biến cường! Muốn diệt Triền Tình hoa, tháo dỡ hệ thống hư hỏng, sau đó mặc sức vẫy vùng trong nhân sinh tươi đẹp!

Á đù, mới nghĩ đã thấy tuyệt quá chừng! Trong lòng Hà Duy không khỏi dao động.

Ngay tiếp theo liền nghe giọng Trúc Uyên: “Hút đầy linh khí chưa?”

Một câu lời Hà Duy ra khỏi ảo tưởng, cậu cảm thấy trong người đầy linh khí, bèn trả lời theo quán tính: “Đầy rồi.”

“Ừ.” Trúc Uyên thu gọn Kim Sắc Lục Dực khổng lồ, bọc lấy Hà Duy, đoạn cúi xuống hôn.

Hà Duy: “...”

Sửng sốt chừng năm sáu giây, Hà Duy rốt cuộc cũng kịp phản ứng, cậu lập tức gọi hệ thống, phóng thuật trị liệu sơ cấp.

Bụng nóng rực, linh khí tuôn trào, khiến nụ hôn vốn có thể rất thuần khiết càng trở nên say đắm.

Nụ hôn chấm dứt, Hà Duy cũng cạn kiệt linh khí.

Mơ nó, tưởng tượng đẹp bao nhiêu, hiện thực tàn khốc bấy nhiêu, cậu phải dùng vẻ mặt nào để đối mặt đây!

Không được cẩu giân, Hà Duy một lần nữa hút linh khí, tiếp tục bơm hơi cho mình.

Đây chỉ là ít dần xóc trên con đường mù mịt thôi mà! Chớ nghĩ nó là hôn môi, cứ nghĩ là độ linh thuật đơn thuần, đừng để ý động tác ám muội của Trúc Uyên, cứ nghĩ là đang tu luyện!

Còn mỗi bảy lần, tiếp đó có thể đột phá kỳ biến hình, tiến vào kỳ linh cảnh, với tốc độ tu luyện như thần thể này, cả đại lục Đấu Linh đều phải quỳ xuống cúng bái cậu!

Sau khi an ủi tâm lý xong, Hà Duy lại phần chấn.

Muốn biến cường muốn nhỏ Triền Tình hoa đầu thể chỉ nói suông, cái này cũng là một dạng tôi luyện, nhất định phải kiên trì!

Hà Duy cắn răng, nhắm mắt hấp thu linh khí dồi dào, chẳng mấy chốc lại hút đủ, Trúc Uyên cực kỳ nhạy cảm với linh khí, nên lúc Hà Duy sắp mở mắt, hắn đã hôn xuống.

Hà Duy mở mắt, đập vào tầm nhìn là nam nhân tuấn mỹ mắt khép hờ, lông mi dày như cánh quạt, mắt xanh trong veo tựa châu ngọc quý hiếm, mà tư thế cúi đầu nghiêm túc của hắn lại khiến tim người ta nhảy dựng.

Dẫu trong lòng có kiến thiết chắc đến mấy, Hà Duy vẫn không cách nào thích nghi, chẳng qua cậu có thể giữ vững thần trí lúc môi kề môi. Nhưng điểm chết người ở đây là, cảm giác linh khí tuôn ra sau khi khởi động thuật trị liệu thật khiến người ta khó lòng kiềm chế.

Nhẫn... nhẫn nại nào!

Hà Duy từ từ nhắm mắt, phát động kỹ năng, kế tiếp lại là một hồi tâm thần liêu xiêu.

Chịu đựng qua năm lần, khi Trúc Uyên tách khỏi môi cậu lần thứ sáu, rồi lẳng lặng nhìn cậu: “Người nhạy cảm quá đấy, cần ta giúp không?”

Hà Duy còn chưa hoàn hồn, lúc hiểu ra hắn nói gì thì toàn thân như hóa thành tôm hùm hấp, vội bảo: “Không! Không cần!”

Trúc Uyên dịch mắt xuống dưới, Hà Duy rất mừng vì trường bào rộng rãi, chỉ nhìn tuyệt đối không nhận ra bất thường.

Cậu nói không cần, Trúc Uyên cũng chẳng dây dưa, một mặt nâng tay thanh lý huyết ma, mặt khác đặt cậu vào lòng: “Tiếp tục hấp thu đi.”

Hà Duy hít sâu một hơi, tập trung hút vào đủ loại linh khí khắp nơi.

Thời điểm lần thứ tám kết thúc, Hà Duy dần nén nhộn nhạo trong lòng, đồng thời mừng thầm, sắp rồi, rốt cuộc cũng sắp xong, còn lần cuối nữa thôi, thành công đã nằm trong tầm với, cậu không cần bị này thuật trị liệu đáng chết tra tấn nữa.

Đang nghĩ thế, Trúc Uyên lại nâng cằm cậu lên, nhìn thẳng vào cậu: “Chúng ta làm đi.”

“...” Hà Duy sững sờ một giây, chuông cảnh báo trong đầu réo ầm ỉ, lập tức nói: “Người... ta, không được!”

Mắt Trúc Uyên thâm hơn, mỹ lệ như thu cả đại dương mê hoặc vào đó, giọng hần khàn khàn, khêu gợi tới mức da đầu người ta tê rần: “Ta có thể không làm đến cùng, nhưng vẫn khiến ngươi thỏa mãn.”

Trong nháy mắt ấy, Hà Duy quả thực muốn khuất phục trước thể xác.

Cậu chỉ là người thường, bị khiêu khích liên tục như vậy cũng rất muốn giải tỏa, cũng muốn cuồng dã, lúc này lý trí tựa sợi dây cực mảnh chạm nhẹ là đứt.

Nhưng không thể. Hà Duy buộc mình bình tĩnh, cậu có linh cảm rằng nếu cứ thế chịu thua, cậu chắc chắn sẽ rơi xuống vực thẳm khủng khiếp hơn, một vực sâu không đáy mà ngay cả bản thân cũng không thể xoa dịu mình nữa.

Thoáng chốc, cậu liếc đến Lăng Vân Dực đang ngủ say, nhớ lại thời điểm lần đầu sử dụng thuật trị liệu với hắn cũng từng mất kiểm soát mà... làm tới... Hà Duy chợt bừng tỉnh, không được! Tuyệt đối không được! Khi ấy Lăng Vân Dực hôn mê, hắn đâu biết cậu làm gì, song Trúc Uyên đang tỉnh, cậu đâu thể làm thế với Trúc Uyên.

Nghĩ đến đây, Hà Duy hô to: “Không! Không được!”

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Cậu vì thất thần mà ngơ ngác dán mắt vào Lăng Vân Dực, Trúc Uyên sao lại không phát hiện?

Nghĩ đến Hà Duy coi trọng Lăng Vân Dực, hần hơi nhướn mày: “Vì hần?”

Hà Duy ngốc lẳng, mờ mịt quay sang nhìn hần.

Đáy mắt Trúc Uyên thoáng hiện ám mang, chỉ chợt lóe rồi vụt mất, đoạn hần cười khê: “Tùy người thôi.”

Hà Duy căn bản chả hiểu hần nói gì, vì hần? Ai cơ? Lăng Vân Dực? Tại sao vì Lăng Vân Dực? Đầu Hà Duy vốn đang loạn cào cào, lúc này càng không lý giải nổi.

Trúc Uyên đã thu hồi ánh nhìn, hần giấu kín tất cả cảm xúc trong mắt, chỉ bình thản bảo: “Tiếp tục đi, còn một lần thôi.”

Hà Duy cũng chịu hết nổi tình huống hiện tại, cậu là người muốn mau chóng kết thúc hơn ai hết, lập tức không nghĩ vớ vẩn nữa, tập trung hấp thu linh khí.

Lần này có chút bất đồng với mấy lần trước, cậu rõ ràng cảm giác được Đấu Linh trong cơ thể phát triển, không ngừng xao động theo dòng linh khí mãnh liệt tiến vào. Cả Kết Linh Tiên Y lẫn Băng Thế hoa đều chấn động, va đụng tứ tung trong người cậu.

Hà Duy bị chúng làm hơi đau, bèn nỗ lực hấp thu thêm nhiều linh khí để trấn an chúng, nhưng do có hai Đấu Linh nên Hà Duy cần gấp đôi linh khí mới khiến chúng bình tĩnh.

Tuy nhiên, sức chứa linh khí có hạn, cậu chẳng thể hút tiếp nữa, mà Kết Linh Tiên Y với Băng Thế hoa vẫn đang lao xao bất an.

Mới đầu Hà Duy tính xoa dịu từng đứa một, nhưng giờ đột nhiên lạnh trí, trấn an cả hai cùng một lượt thì sao nhỉ? Dùng linh khí kiến tạo một vùng trời rộng rãi, đặt chúng vào đó...

Ý nghĩ vừa hiện, cậu liền cảm giác môi nóng lên, tâm thần hoảng hốt, rồi nghe Trúc Uyên cất giọng trầm thấp: “Đừng gấp, phóng thích trước đã.”

Hà Duy ngưng thở, cậu biết Trúc Uyên kinh nghiệm phong phú, khẳng định hiểu biết nhiều hơn mình, tức khắc phóng thuật trị liệu sơ cấp chẳng chút lưỡng lự.

Linh khí tức tốc chảy ra ngoài, Hà Duy cảm nhận rõ Kết Linh Tiên Y và Băng Thế hoa quấy luyến không rời, chỉ hận không thể quán lấy toàn bộ linh khí, không để nó chảy ra một xú nào.

Song thuật trị liệu đang phóng, linh khí liên tục tuôn ra, Hà Duy vừa thể hội Đấu Linh xao động, vừa chịu đựng cơn tê ngứa trên đầu lưỡi.

Chờ khi linh khí tan hết, dừng phóng thích kỹ năng, thần trí Hà Duy mới thoảng khôi phục. Cậu toan rời khỏi Trúc Uyên, nào dè lần này hần không buông cậu ra.

Hà Duy hơi kinh ngạc, Trúc Uyên giữ chặt eo cậu, thì thầm: “Đừng nhúc nhích, tiếp tục hấp thu đi.”

Hà Duy làm sao có thể tập trung hút linh với tư thế này, nhưng không ngờ cậu chưa chủ động hút linh đã cảm giác được linh khí cuộn cuộn chảy tới từ Trúc Uyên, Hà Duy bị động tiếp nhận, nhất thời mất khả năng suy xét.

Theo dòng linh khí chảy xuôi, dường như Trúc Uyên cũng tiến vào thân thể cậu, tiếp xúc với Kết Linh Tiên Y và Băng Thế hoa. Cảm giác ấy thật khó diễn tả bằng lời, thậm chí có phần khủng hoảng, Trúc Uyên... làm gì vậy!

Hà Duy chẳng kịp nghĩ nhiều đã nhận thấy Trúc Uyên đang giúp cậu trấn an Đấu Linh, Hà Duy thôi nghĩ ngợi, dùng linh khí kiến tạo một khu vực rộng lớn theo sự dẫn dắt của hần. Kết Linh Tiên Y và Băng Thế hoa nháy mắt bị dụ dỗ, tranh nhau tràn vào. Hà Duy thậm chí biết đây là thời cơ cực tốt, vì vậy lập tức bao chúng lại, đầu tiên hai Đấu Linh còn có chút nóng nảy quấy đạp, nhưng khi luồng linh khí hùng mạnh ồ ồ áp tới, chúng nó ngoan ngoãn ngay tắp lự.

Ngay khoảnh khắc ấy, Hà Duy lĩnh hội được cảnh giới vong ngã trong lòng có linh.

Linh cảnh cấp một, linh cảnh mới thành lập đặt trong tim để an trí Đẩu Linh.

Đây là thể giới thuộc về ký chủ và linh thể, nó giúp bọn họ kết hợp chặt chẽ, thấu hiểu nhau hơn.

Đơn giản trấn an Kết Linh Tiên Y cùng Băng Thế hoa xong, Hà Duy mở bừng mắt, mắt sáng rõ lấp lánh, cậu hưng phấn nói: “Thành công rồi!”

Cậu đột phá từ kỳ biến hình lên kỳ linh cảnh!

Cảm xúc Hà Duy đang dâng trào, Trúc Uyên nhìn cậu, sau đó ôm cậu lên, mạnh mẽ khóa môi cậu.

Hà Duy trợn tròn mắt, Trúc Uyên vẫn nhìn cậu không nhúc nhích, sau đó xâm nhập vào miệng cậu, cuồng nhiệt quét khắp khoang miệng. Không có thuật trị liệu quý hiếm, Hà Duy có thể miễn cưỡng ổn định tinh thần, cậu khẽ nhíu mày, muốn lui ra sau tránh thoát, nhưng Trúc Uyên thoát cái xông vào linh cảnh của cậu, cuốn lấy Kết Linh Tiên Y với khí thể không cho phép cự tuyệt.

Linh cảnh mới hình thành cực kỳ yếu ớt, làm sao chịu được đối đãi như vậy, Hà Duy chỉ thấy tim nhảy dựng, tê dại thấu xương nhanh chóng lướt khắp thân thể, rồi... cậu hoàn toàn mất khống chế.

Nụ hôn chấm dứt, Hà Duy cũng cạn ráo mặt mũi gặp người.

Trúc Uyên ôm cậu, vừa định mở miệng, bỗng có tiếng gào thét truyền đến từ chân trời, hần hơi ngẩng đầu, thấy một sợi lông vũ trắng chậm rãi bay xuống.

Trúc Uyên nhắm mắt, đáy mắt trầm xuống, hần vươn ngón tay bắt sợi lông, lông chim vừa đụng hần liền biến mất tăm.

Tuy vậy, Trúc Uyên vẫn nở nụ cười cực khê, chột cúi đầu nhìn Hà Duy: “Người đứng là chỗ nào cũng yếu, mới chạm nhẹ đã...”

Hần chưa dứt lời, Hà Duy đã nhận ra quần dính ướt, ghen chết mất thôi.

“Được rồi.” Trúc Uyên hết sức rộng lượng, “Đã lên kỳ linh cảnh thì nhớ chăm chỉ tu luyện.”

Hà Duy nghe hần nói thì hơi sững sốt, hình như trong lời này có ý gì đó?

Đang mải nghĩ, Trúc Uyên đã bế cậu lên, Hà Duy vội hỏi: “Chúng ta phải đi à?”

Trúc Uyên gật đầu, Hà Duy nhìn ngay sang Lăng Vân Dục, Trúc Uyên chẳng buồn liếc đã đáp: “Yên tâm, không bỏ lại hần đâu.”

Rừng Huyết Ma, mồ chôn đáng sợ của biết bao người, vậy mà họ lại thích đến thì đến, thích đi thì đi, y hệt tới chốn không người.

Trở lại chỗ cũ, Trúc Uyên thả Hà Duy xuống, bảo: “Từ kỳ linh cảnh đột phá lên kỳ hợp dung chẳng đơn giản vậy đâu, người tự tu luyện trước đi, chỗ ta có ít việc cần xử lý.”

Hà Duy vừa nghe liền sáng mắt, thiếu điều hoan hô thật to, đi đi, mau lên mau lên.

Trúc Uyên quan sát cậu, chẳng thêm để ý cảm xúc lộ rõ của ai kia: “Cố gắng tu luyện.” Nói đoạn, hần ôm mặt Hà Duy, nhìn sâu vào mắt cậu, “Ta chờ người.”

Hà Duy bị bắt đối diện với hần, đầu Trúc Uyên không mở miệng, nhưng cậu cảm giác hần chưa nói xong.

— ta chờ người, chờ người trưởng thành mang đến niềm vui cho ta.

Trúc Uyên cứ vậy rời đi.

Hà Duy ngồi trên giường ngọc hồi tưởng mấy ngày nay, tưởng như đã qua mấy đời.

Nhớ lại một tuần trước, đánh chết cậu cũng không tin mình có thể đột phá kỳ biến hình, lên thẳng kỳ linh cảnh trong thời gian ngắn như vậy.

Cảm thụ được linh cảnh rõ nét cùng hai Đẩu Linh ổn định, trong lòng Hà Duy có chút hưng phấn, cậu có hai Đẩu Linh và nay đã lên kỳ linh cảnh, chẳng biết linh kỹ kèm theo của chúng là gì ta?

Đang tỉnh thữ một lần thì chợt phát giác thứ khô lại trên quần, Hà Duy , đành tạm ngừng ý định, đi thay đồ trước.

Cậu tới bên Lăng Vân Dực, lấy túi càn khôn của hắn tìm đại bộ nào thay, dù đến cái nơi quỷ quái này đã lâu, song cậu vẫn chưa thạo cách mặc trang phục mấy, vất vả lắm mới mặc chỉnh tề, lại tinh mắt phát hiện ngón tay Lăng Vân Dực giật giật.

Hà Duy mừng như điên, cuống quýt chạy qua, tới gần Lăng Vân Dực gọi nhỏ: “Lăng Vân Dực, ngươi tỉnh rồi sao? Cảm thấy thế nào?”

Cậu vừa dứt lời, cổ tay liền bị nắm, chàng trai đang ngủ yên chợt mở mắt, đôi mắt đen cực kỳ tinh táo.

Hà Duy giật mình, Lăng Vân Dực chỉ im lặng nhìn cậu.

Khoảng hơn một phút sau, Hà Duy nhịn không được phải lên tiếng: “Lăng... Lăng Vân Dực?”

Lăng Vân Dực nhìn chằm chằm Hà Duy, từ trán đến mắt tới mũi và cằm, thậm chí là cổ với xương quai xanh, cứ thế nhìn xuống mãi, rồi tầm mắt bỗng ngừng di chuyển.

Hắn dòm chòng chọc vào chỗ nào đó, tiếp theo khẽ nâng tay cầm lấy một sợi tóc mảnh đến mức mắt thường khó thấy.

Ánh sáng yếu ớt xuyên qua, sợi tóc tỏa hào quang u lam.

Hà Duy cũng thấy, đồng tử cậu co rụt, không khỏi lúng túng.

Tóc lam, là Trúc Uyên!

Lăng Vân Dực chỉ lẳng lặng quan sát, sau đó đầu ngón tay dẩy lên ngọn lửa, sợi tóc bị thiêu thành tro tàn.

Đoạn hắn đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng nhếch môi, trông mắt đen có chút ôn hòa, hắn nhìn Hà Duy, thấp giọng nói: “Người lại cứu ta.”

Hà Duy thấy hắn như vậy, thoáng thở phào: “Giữa chúng ta đâu cần câu nệ, sinh sinh tử tử biết bao lần rồi, quan tâm ai cứu ai làm chi nữa? Ta cứu người chẳng phải vì người đang che chở ta sao.”

Lăng Vân Dực cười cực nhẹ, rồi ôm Hà Duy vào lòng: “Đúng vậy, giữa hai ta đích xác không cần câu nệ.”

Tuy sợi tóc ban nãy khiến Hà Duy hơi hoảng hồn, nhưng Lăng Vân Dực không nhắc, Hà Duy cũng chẳng biết giải thích sao, vả lại chỉ là sợi tóc, tại cái nơi âm u này có khi còn chẳng nhìn ra màu.

Kỳ thực cậu cũng hiểu bản thân đang lừa mình dối người, nhưng biết sao được? Cậu đâu thể nói, a, tóc Trúc Uyên nè, hắn tự dưng xuất hiện, còn cứu chúng ta...

Bộ Lăng Vân Dực tin chắc? Ha ha ha.

Nghĩ đến đây, Hà Duy liền đau đầu, chỉ biết ngơ ngẩn ngẩn.

Lăng Vân Dực ôm cậu sát sao, khóa chắc eo cậu, vây chặt cả người cậu, dù cách một lớp quần áo, song sự mềm mại trên thân và nhiệt độ da thịt truyền tới không thiếu mảy may.

Hơi thở quen thuộc, độ ẩm quen thuộc, hắn vùi vào tóc cậu, đột nhiên cười buồn, âm thanh trầm thấp nhưng dễ nghe đến lạ.

Hà Duy chợt hoàn hồn, hỏi thăm: “Lăng Vân Dực?”

“Ừ.” Hắn đáp khẽ, chất giọng trầm mang theo một chút triền miên khó tả, “Hà Duy, ta chỉ có ngươi.”

Thân thể Hà Duy cứng đờ, Lăng Vân Dực hạ môi hôn lên cổ cậu, nhẹ giọng bảo, “Không sao, dù cho ngươi...”

Còn chưa dứt câu, hắn đã thoáng nhướn mày, tay phải bảo vệ Hà Duy, Hung Kiếm Huyết Tàn trên tay trái đã tuốt khỏi vỏ.

Tu vi hiện nay của Hà Duy không thấp, cũng nhận thấy rõ một luồng khí âm lãnh ùn ùn ập tới.

Cậu vội vận linh khí, thoáng chốc thấy được hắc vụ vô tận phía chân trời.

Một hình thái mơ hồ dần hình thành, chất giọng ảm lạnh khiến lòng người phát rét: “Quả nhiên là ở đây, linh thể vàng kim ngon lành biết bao, không uổng công ta hao tâm tổn trí đuổi theo!”

Tiếng nói hạ xuống, một thân ảnh thuần đen mờ ảo từ từ hiện lên, thấy không rõ dung mạo gã, song đôi đồng tử âm hàn tê buốt lại xoáy thẳng vào Lăng Vân Dực.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Tục ngữ nói rất hay, bên cạnh nhân vật chính lắm thị phi.

Lời này áp dụng với Lăng Vân Dực đúng là chuẩn không cần chỉnh.

Thân là nhân vật chính số một của [Vong Đồ], vận mệnh của Lăng Vân Dực chẳng thể hình dung bằng hai chữ trở trêu, diệt môn, thân xác tiêu vong, tội luyện địa ngục, bạn tốt phản bội, còn có nhóm biến thái lần lượt đào hố sâu chờ hấn.

Bò lên lại rơi xuống, rơi xuống lại bò lên, nói tóm lại, nhân vật chính liên tục bị cha ghẻ ngược đãi, chưa bao giờ ngơi nghỉ. Nhưng khôn nổi, tính cách hấn lại kiên cường, năng lực xuất chúng và tâm tư kín đáo, luôn vùng lên trong từng nghịch cảnh, đột phá thành tựu xuất sắc tại từng nơi tội luyện, trở thành cường giả chí tôn sở hữu sức mạnh diệt thế. Do vậy, [Vong Đồ] ăn nên làm ra, các độc giả đọc mà sướng rơn cả người.

Nhớ ngày ấy, Hà Duy cũng là một trong những người “sướng rơn”, nhưng hiện tại khi đã xuyên vào sách và bị ràng buộc với nhân vật chính, cậu chẳng thấy sướng tí ti nào...

Tên cha ghẻ chết tiệt! Có kẻ ngược đãi con ruột như mi sao!

Một biến thái còn chưa đi ráo, giờ lại thêm kẻ khác là tính gây sự gì đây!

Có khi nào nam chính từ lúc mới bắt đầu chưa từng được bình yên sẽ nhịn hết nổi mà bãi công không? Lăng Vân Dực nè, số người phải móc meo cỡ nào mới phải thành nhân vật chính trong bộ truyện bại hoại này chứ! Một em gái cũng đêch có, chỉ rất biến thái vây quanh, thằng em duy nhất lại là phản đồ đâm sau lưng... Người có bình thường tới mức nào cũng sẽ hóa đen rồi báo thù xã hội thôi!

Ngẫm lại những cay đắng của Lăng Vân Dực, Hà Duy nhất thời cảm thấy mấy việc mình gặp phải chẳng đáng gì... Tuy cậu luôn dây dưa không rõ với nhóm biến thái, song chẳng qua chỉ rưng tiết tháo quãng hạn cuối, dù tam quan đã liệt nhưng chí ít chưa bị lừa đến độ ấy.

Nếu đổi lại cậu là Lăng Vân Dực, có lẽ cậu sẽ không muốn báo thù, mà trực tiếp sinh vô khả luyện.

*sinh vô khả luyện: mất khả năng yêu thương

Cuộc đời như vậy, thà chết còn sướng hơn.

Bởi mới nói, may mà cậu không phải Lăng Vân Dực, giả như cậu xuyên thành Lăng Vân Dực, vậy [Vong Đồ] có thể kết thúc trước thời hạn.

Tông môn bị diệt, nam chính rơi vào vùng đất Thảm Phán, chết.

Toàn văn hoàn.

Đậu má, nếu thực sự kết thúc kiểu đó, cậu đâu cần xuyên đến thế giới này.

Được rồi... suy nghĩ nhiều quá.

Hà Duy cắt đứt mạch nghĩ lan man, bắt đầu bình tĩnh cân nhắc tình huống trước mắt, gã kia là Tu La tộc, nhưng ai mới được?

Sau khi tiến vào lĩnh vực U Minh, Lăng Vân Dực đụng độ rất nhiều Tu La tộc, có vật hý sinh tự tìm đường chết, có tiểu lâu la dâng báu vật, và vài tiểu boss khu vực tà mị cuồng quyền tự nhận vô địch thiên hạ.

Nếu thế thì Hà Duy khỏi phải lo, xem như cho nam chính rèn luyện, chém chết còn rút trang bị, có chi mà phiền não.

Đang nghĩ, không khí xung quanh bỗng xoáy tròn, cuộc chiến đã vén màn.

Nay Hà Duy đã có năng lực tự bảo vệ, làm sao liên lụy Lăng Vân Dực như trước được.

Mặc dù cậu chưa tu luyện nhiều linh kỹ, không tiện chiến đấu, nhưng tu vi kỳ linh cảnh rành rành ra đó, cậu chỉ cần dốc toàn lực khởi động một kết giới bảo hộ đơn giản là đủ.

Hà Duy buông lỏng tay Lăng Vân Dực, vội nói: “Người tập trung nghênh chiến, ta tự bảo vệ được.”

Cậu vừa khởi động kết giới, Lăng Vân Dực liền nhận thấy linh khí nồng hậu bên trong, tu vi rất khó che giấu, bấy giờ hắn lập tức xác định cấp bậc này đã đạt tới kỳ linh cảnh. Đồng tử Lăng Vân Dực hơi lóe, trong đôi mắt đen như mực nhìn không ra cảm xúc thay đổi, nhưng môi mỏng thoáng mím cơ hồ tiết lộ gì đó.

Tuy nhiên, giờ chưa phải lúc trao đổi, kẻ địch đối diện nhanh chóng xuất thủ, oán linh rên rỉ từ khắp nơi ập tới, nháy mắt biến chung quanh thành địa ngục âm u ứ lạnh.

Lăng Vân Dực chắn trước người Hà Duy, thân hình cao to thẳng tắp như cây tùng, tóc đen không gió tự bay, hung kiếm màu máu bộc phát hào quang khát máu. Giây tiếp theo, hắn đã xuất chiêu, nhanh tới mức người ta chẳng kịp chớp mắt, trường kiếm lưu ngân, kiếm khí lồi lạc, oán linh vốn là thứ lơ lửng lại bị kiếm quang sắc bén chấn đến chia năm xẻ bảy.

Hà Duy quan sát từ xa, trong lòng không khỏi an tâm.

Tuy rằng Tu La tộc này không phải tiểu lâu la chịu chẳng nổi một kích kia, song chưa mạnh tới độ không thể thắng.

Chớp mắt, hai người đã giao phong mấy chiêu, với tình thế trước mắt thì có vẻ khó phân cao thấp, nhưng Hà Duy biết Lăng Vân Dực vẫn chưa dốc hết sức.

Đang nghĩ như vậy, thế cục đột ngột nghịch chuyển.

Hung Kiếm Huyết Tàn là Đấu Linh vàng kim thể gian hiểm thấy, Đấu Linh vàng kim chẳng những chịu tải nhiều linh khí hơn, mà còn nắm giữ linh kỹ hung mãnh. Trước đó, tu vi của Lăng Vân Dực bị hủy nên linh kỹ chưa thể phóng ra, nay cảnh giới khôi phục, linh kỹ kèm theo cũng có thể thi triển.

Chỉ thấy hắn híp mắt, niệm khẩu quyết, hỏa linh bát ngát nhanh chóng bành trướng từ trong ra ngoài, sau đó cấp tốc tụ tập trên thân kiếm như cuồng phong thổi quét. Hỏa linh vốn là linh khí bá đạo nhất, đặc biệt xuất xứ từ trần phẩm Kỳ Lân đan thì càng thuần khiết cực điểm, lúc này sau khi lượn vòng rồi tụ tập, sức mạnh chúng ngưng tụ đủ khiến đất trời rung chuyển.

Tu La tộc đối diện cảm giác được linh khí dày đặc, sắc mặt nhất thời đại biến, cứ tưởng là Đấu Linh chưa thành thực, ai ngờ đã có thần lực nghịch thiên đến thế.

Gã bắt đầu muốn rút lui, ngật nổi chậm rồi.

Trường kiếm hỏa sắc tấn công, oán linh kêu rên không ngớt, Tu La tộc thoát cái mắt nửa người giữa bầu không khí nóng hầm hập.

Tu La tộc nguyên bản do oán linh biến thành, dẫu bị thiêu đốt, nhưng tính mạng vẫn còn, sắc mặt gã trở nên dữ tợn đáng sợ vì đau đớn, bỏ ý định đào tẩu mà liều mạng nhào qua cản.

Hà Duy đứng ngay phía sau Lăng Vân Dực, vừa lúc nhìn thẳng vào gã, cậu chỉ thấy trong lòng kính hãi, nhìn không được nhắm chặt mắt.

Trong lúc nhắm mắt, cậu nghe giọng nói âm tàn cực độ của Tu La tộc: “Người giết không được ta, ta lại giành được lợi ích cao nhất nhờ người!”

Hà Duy sợ hết hồn, vừa mở mắt liền thấy ngay cảnh tượng trường kiếm đỏ thẫm đâm xuyên đầu Tu La tộc.

Hà Duy sốc tới nỗi mất khả năng suy xét, còn Lăng Vân Dực lại khẽ xoay trường kiếm, rồi rút mạnh ra, máu chảy như suối phun, Tu La tộc ngửa mặt ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Ánh lửa bùng bùng, nhưng bốn phía lặng ngắt như tờ.

Nháy mắt sau đó, Hà Duy chợt kịp phản ứng, cậu hô lớn: “Là truyền tống trận nhân thể!”

Quá muộn rồi.

Dù đã biết trước, song chẳng có bất kỳ biện pháp nào, bản thân tên kia chính là mối nhử, là chìa khóa tống bọn họ xuống vực sâu vô tận.

Hà Duy đầu gối thỉnh thoảng lại bị sửa nát thành vụn, theo lý Lăng Vân Dực ít nhất sẽ rèn luyện tại lĩnh vực U Minh một khoảng thời gian, tiếp theo mới khiến tên kia chú ý, nhưng hiện giờ... bọn họ mới vào đã bị mai phục.

Hắc vụ nổi lên, truyền tống trận kích hoạt, ở thời khắc cuối cùng, Hà Duy bị Lăng Vân Dực bế lên, giam chặt vào lòng.

Muốn tránh cũng khó, tránh không xong thì chẳng thối lui được.

Trong truyền tống trận, Hà Duy chẳng cách nào nói chuyện, nhưng cậu đang hỏa tốc sắp xếp ngôn ngữ, định đến nơi sẽ nói hết những gì mình biết cho Lăng Vân Dực ngay lập tức.

Nếu cậu đoán không lầm, bọn họ sắp đến thủ đô Minh nằm ngay trung tâm lĩnh vực U Minh, địa vị ngang hàng với thành Trung Ương của vùng đất Thẩm Phán.

Huyết tộc chiếm cứ vùng đất Thẩm Phán, Tu La tộc trải khắp lĩnh vực U Minh, dù có va chạm nhưng ai cũng sở hữu đại bản doanh riêng.

Thủ đô Minh là căn cứ địa của Tu La tộc, ở đó có vua của Tu La tộc, kẻ thống trị lĩnh vực U Minh, một Tu La tộc tên gọi Thương Mạt.

Thương Mạt vô tâm, phê hồn tham linh, gã kiểm soát cả thánh linh lẫn tà linh Tu La tộc, có được lực lượng hắc ám đủ hủy diệt thế giới.

Đó là một khúc xương cứng cực kỳ khó gặm, Hà Duy nỗ lực nhớ lại nội dung truyện, hận không thể lôi sạch ra nói với Lăng Vân Dực, giúp hắn thoát hiểm thuận lợi.

Không ngừng hồi tưởng, đợi khi ra khỏi truyền tống trận, Hà Duy chẳng quan tâm đầu óc choáng váng, lên tiếng ngay: “Nơi này là thủ đô Minh, là đại bản doanh của Tu La tộc, đối phương là vua Tu La tộc, tên gọi Thương Mạt, gã ta muốn thôn phê linh thể của người, nhất định phải thủ vững bản tâm, nhớ đừng để gã mê hoặc...” Hà Duy vừa nói vừa nhớ, trong truyện... tại sao trong truyện Lăng Vân Dực lại đánh bại được Thương Mạt?

Khắc sau, cậu chợt nhớ ra Lâm Tuyên, là Lâm Tuyên!

Nghĩ đến đây, đáy lòng Hà Duy phát lạnh, cả người ngơ ngẩn.

Lâm Tuyên đã chết.

Tất cả phát sinh hôm nay đã sớm bắt đầu với truyện.

“Ô, bé con biết không ít đấy nhỉ.” Một giọng nói âm hàn vang lên từ phía trên, Hà Duy ngẩng đầu, thấy được cảnh tượng trong truyện miêu tả.

Trong cung điện hắc ám, trong một đất nước âm u, quanh quẩn trên không là một hồn thể u tối khổng lồ như bầu trời, gã vô hình vô tâm, hội tụ cảm xúc oán độc và sức mạnh khủng bố nhất thiên địa.

Chỉ ngửa đầu nhìn lên đã cảm giác được áp lực cực đại khiến người ta không thẳng nổi lưng, đối mặt với Thương Mạt rất dễ nảy sinh tâm ma, rồi bị mê hoặc, bị chiếm đoạt...

Hà Duy giật mình tỉnh lại, cậu liếc chết ôm chặt Lăng Vân Dực: “Đừng nhìn gã!”

Lăng Vân Dực ôm lại cậu, mắt đen nhìn vào mắt cậu, chẳng đáp một lời.

Thương Mạt cười khê: “Không nhìn thì sao? Nội tâm hắc vốn đã âm u, người cứu không nổi đâu.”

Hà Duy biết gã đang nói chuyện với mình, nhưng cậu cũng biết đây là một dạng mê hoặc.

“Người thấy đấy, các người quá khác nhau, lòng hắc tràn đầy hắc ám, vô tình vô phố. Mà người tính tình ôn hòa, mềm lòng thiện lương.” Thương Mạt nhìn xuống bọn họ từ trên cao, “Các người đã định trước là khác nhau, miễn cưỡng ở bên nhau chỉ có một kết quả.”

“Người này sẽ giết người.”

Nghe Thương Mạt bảo thế, tim Hà Duy chợt lộp bộp, cậu ngẩng lên nhìn Lăng Vân Dực: “Đừng tin!”

Lăng Vân Dực từ đầu chí cuối vẫn nhìn cậu: “Ừ.”

Thấy hắc đáp vậy, Hà Duy lại chẳng thể an tâm, cậu không sợ mình chết, chỉ sợ Lăng Vân Dực hủy diệt nơi này.

Nhưng biết sao đây?

Nhớ đến tình tiết trong truyện, da đầu Hà Duy liền tê rần.

Trong [Vong Đồ], Lâm Tuyên vẫn sát cánh bên Lăng Vân Dực, hai người thoát khỏi vùng đất Thẩm Phán, tiến vào lĩnh vực U Minh, sau nhiều phen mạo hiểm liên miên cũng bị Thương Mạt theo dõi.

Khi ấy, tu vi Lăng Vân Dực đã rất cao, hắc huyết chiến tại thủ đô Minh chỉ vì mở đường máu cho mình và Lâm Tuyên.

Nhưng tại thời khắc cuối cùng, Lâm Tuyên đâm hắc một đao, tặng hắc một kích chí mạng.

Lăng Vân Dực, chết.

Bị Lâm Tuyên giết chết.

Tuy nhiên, chính bởi Lâm Tuyên phản bội mà Lăng Vân Dực triệt để tuyệt vọng với thế giới, đây đâu phải lần đầu hắc mất đi thân xác, cũng chẳng phải lần đầu gặp tử vong.

Nhờ Lê Viêm ban tặng, hắc đã chết một lần.

Thế nên, dù lần này thân thể bị hủy diệt, hắc vẫn sống.

Không có thân xác, hắc sẽ dung nhập với hung kiếm, dùng hình thái hồn thể, mang theo phần nợ cổ chấp với toàn thế giới mà sống sót.

Cũng chính vì vậy, hắc không bị thân xác trói buộc, mối quan tâm cuối cùng không còn, do đó thôn phệ cả Thương Mạt cũng là hồn thể, nắm trong tay sức mạnh tối cao của Tu La tộc, ngự trị thủ đô Minh, trở thành vua mới.

Nhưng giờ đây, cục diện hoàn toàn sai lệch.

Lâm Tuyên chết sớm một bước, chẳng ai đâm sau lưng giết Lăng Vân Dực, cũng không ai khiến Lăng Vân Dực triệt để tuyệt vọng.

Hà Duy tưởng mình cứu Lăng Vân Dực, nhưng nếu đã định trước sẽ gặp Thương Mạt, vậy... còn là cứu không?

Mất đi tiền đề, Lăng Vân Dực lấy cái gì đấu với Thương Mạt?

Nghĩ tới đây, Hà Duy bần thần hồi lâu.

Nhưng trong một thoáng, cậu lại nghĩ đến một khả năng khác.

Lâm Tuyên chết, song cậu còn sống.

Lâm Tuyên là ánh sáng sau cùng trong lòng Lăng Vân Dực, giờ cậu cũng vậy.

Lâm Tuyên hủy thân xác Lăng Vân Dực, mà cậu cũng có thể.

Thoắt cái, Hà Duy nhớ lại câu nói vừa rồi của Thương Mạt: “Người này sẽ giết người.”

Cậu cho rằng ý Thương Mạt là Lăng Vân Dực sẽ giết mình, xem ra là ngược lại.

Cậu sẽ giết Lăng Vân Dực.

Hít một hơi khí lạnh, Hà Duy mau chóng lắc đầu.

Không, không đúng! Không phải thế! Chắc chắn Thương Mạt đang dụ dỗ cậu, nhất định là cậu bị mấy cảm xúc u ám kia ảnh hưởng, sao cậu lại muốn giết Lăng Vân Dực chứ? Cậu muốn cứu hần cơ mà!

Nhưng... cậu thực sự đang cứu hần sao? Từ thuở ban đầu gặp gỡ cho đến hiện tại... có thật là cứu không?

Không muốn nghĩ sâu hơn, lại nhin không được phải nghĩ, lòng Hà Duy ngập tràn kinh hãi, mắt không chế siết chặt tay Lăng Vân Dực.

Lăng Vân Dực vẫn dõi theo cậu, mắt đen bình lặng không một gợn sóng.

Còn giọng Thương Mạt cứ luẩn quẩn bên tai hần, âm thanh chỉ hần nghe thấy.

“Người biết rõ cậu ta là ai sao?”

“Hà Duy? Hà Duy là ai?”

“Cậu ta có lắm bí mật như vậy, nhưng đã từng tiết lộ chút gì với người chưa?”

“Liên Thiên Tông bị hủy diệt, không còn ai sống sót, vì sao cậu ta vẫn bình yên vô sự xuất hiện ở đó?”

“Chẳng kẻ nào có thể thâm nhập vùng đất Thảm Phán, tu vi kỳ biến hình như cậu ta làm sao vào được?”

“Địa cung thành Song Tử, truyền tống trận dưới tượng song long, bí mật giải đất Xám, hết lần này tới lần khác tìm được đường sống trong chỗ chết một cách kỳ dị, cơ sao cậu ta đều biết?”

“Đúng rồi, còn sợi tóc màu lam, một sợi tóc tỏa sáng ngay cả trong bóng đêm là của ai?”

“Là của Phi Linh tộc kia chẳng?”

“Cho nên, Hà Duy của người rốt cuộc là ai?”

Giọng Thương Mạt bình bình, từ từ vạch trần toàn bộ tâm tư hần.

“Người xem, người người tin tưởng, người dựa vào, tất cả của người, duy nhất của người, chỉ là một trò cười.”

“Người chẳng có gì sắt, từ lâu đã hai bàn tay trắng, dùng ảo tưởng nữa.”

Lăng Vân Dực vẫn không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nghe.

Đó đều là suy nghĩ của hần, nhưng thế thì sao?

Hần đột nhiên nâng mắt, trông mắt đen lạnh lùng như huyền băng vạn năm, hần nhìn thẳng vào Thương Mạt, môi mỏng khẽ mở, cất lời buốt giá: “Chuyện của ta không cần kẻ nào xen vào!”

Vừa dứt lời, Huyết Tàn cũng hiện thế, kích thẳng đến chân trời cùng phần nộ của chủ nhân, hỏa diễm rừng rực như thể muốn xé nát bầu trời.

Thương Mạt cười khẩy: “Ý chí cũng quật cường đấy.”

Hắc vụ ngưng kết quần quanh trên không, gã thông thả hiện hình, màu da tái nhợt, mắt đen kịt, dáng dấp bệnh hoạn khiến lòng người lạnh run: “Nếu người không thích kẹ, vậy ném thử thạch tín đi.”

Đoạn gã hơi nâng tay, một đoàn hắc vụ ập qua với khí thế sấm vang chớp giạt.

Với cách biệt thực lực quá xa, mọi chống cự đều là phí công.

Lăng Vân Dực chưa từng bị động đến thế, song giờ phút này hần hoàn toàn không thể cử động.

Bởi đâu chỉ hần, ngay cả Huyết Tàn cũng bị khống chế.

Hắc vụ bao phủ trên người hắn như mang theo vạn sợi tơ, mạnh mẽ xâm nhập thân thể hắn, hung hăng tróc Đẩu Linh khỏi cơ thể.

Loại đau đớn này quả thực vượt quá sức tưởng tượng.

Hà Duy bên cạnh hắn nháy mắt tỉnh táo.

Thương Mạt muốn cưỡng chế phế linh, nếu thành công thì Lăng Vân Dực sẽ hết hẳn đường sống.

Làm sao đây, phải làm sao!

Hàng đồng ý nghĩ trước đó lại ùa lên, Hà Duy chỉ thấy tay chân lạnh ngắt.

Lẽ nào phải giết Lăng Vân Dực thật ư?

Chỉ khi hủy thân xác hắn, để hắn dung nhập với Huyết Tàn mới có khả năng đấu cùng Thương Mạt.

Hơn nữa, cậu không được nói gì, phải làm Lăng Vân Dực tuyệt vọng, phải khiến hắn chìm sâu vào bóng tối, chỉ như thế mới ngăn được Thương Mạt vô tình vô tâm.

Nghĩ đến đây, cảm giác bất lực trầm trọng vây quanh cậu, song đây cũng là thời khắc Hà Duy tỉnh táo nhất từ trước tới nay.

Nếu nhất thiết phải thế, thôi thì cứ vậy đi.

Cậu không thể nhìn Lăng Vân Dực biến mất.

Dù sống như vậy chẳng hơn chết bao nhiêu, nhưng cậu vẫn muốn hắn sống.

Chết đồng nghĩa với mất hết hy vọng, chung quy còn sống thì còn cơ hội.

Trách cậu ích kỷ cũng được, hèn nhát cũng thế, tóm lại cậu không thể tận mắt chứng kiến người bạn tri kỷ sống chết có nhau của mình chết ngay trước mắt!

Phút chốc sau, Hà Duy mở bừng mắt, yên lặng nhìn Lăng Vân Dực chăm chú.

“Thật xin lỗi.”

Dứt lời, cậu tế xuất Băng Thể hoa, thánh linh Băng tộc mang năng lực diệt thể, linh kỹ kỳ linh cảnh là công kích hệ băng vô cùng bá đạo.

Băng tiễn chí hàn đâm xuyên ngực Lăng Vân Dực, phút giây ấy, cả thế giới như đứng lại.

Hà Duy nào dám chớp mắt, cũng chẳng dám suy nghĩ, chỉ ép chính mình thi thuật, khiến băng tiễn bạo tạc trong cơ thể hắn.

Máu tươi nồng đậm ồ ạt tuôn ra, sinh mệnh không ngừng trôi đi, mà Lăng Vân Dực chỉ lặng thính nhìn Hà Duy, trong mắt hoàn toàn tĩnh mịch.

Ánh mắt hắn cực kỳ bình tĩnh, không hề sững sờ, không hề sợ hãi, càng không chứa chút đau khổ nào. Hắn nhìn cậu, trong tròng mắt đen chỉ có hắc ám mệnh mang vô bờ.

Hà Duy đến hít thở cũng khó, yết hầu và trái tim cậu như bị móng vuốt to lớn siết chặt, đau buốt kịch liệt cùng cảm giác ngạt thở cơ hồ khiến người khó lòng chịu đựng nổi. Thế nhưng, vẫn chưa chấm dứt. Hà Duy cố sức nhắm nghiền mắt, gọi Kết Linh Tiên Y, rồi chẳng chút do dự xâm nhập thân thể Lăng Vân Dực, Kết Linh Tiên Y có thể chuyển hoá linh khí, đồng thời có thể trấn an Đẩu Linh.

Cậu muốn giải phóng Huyết Tàn, muốn giúp hồn phách Lăng Vân Dực và Đẩu Linh hình thành liên kết, vậy hắn mới sống tiếp được.

Hà Duy buộc mình làm hết việc này, nhưng thoáng cái liền bị Lăng Vân Dực ôm mạnh vào lòng, trên người chàng trai anh tuấn nồng mùi máu, thân thể hắn lạnh giá như hàn thiếp.

Môi mỏng trắng bệch khê hôn lên cổ cậu, giọng Lăng Vân Dực chưa từng dịu dàng đến thế: “Không sao, dù cho em phản bội ta, ta cũng tuyệt đối không buông tay.”

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Nghe đến câu này, thân thể Hà Duy chợt cứng đờ.

Nhưng cậu không dám ngẩng đầu, không dám lên tiếng, ngực như bị lửa thiêu, khí nóng liên tục bốc cao xông cho mũi cay xè, hốc mắt nóng lên, như thể chỉ cần thở nhẹ một hơi, nước mắt liền rơi xuống.

Cơ mà, không được.

Hà Duy dần nén cảm xúc, khiến Kết Linh Tiên Y đang run rẩy bình tĩnh lại, vẫn chưa kết thúc, không, phải nói là vừa mới bắt đầu.

Kết Linh Tiên Y đụng vào Huyết Tàn, hung kiếm lập tức bộc phát ánh sáng mãnh liệt. Nhờ Trúc Uyên chỉ dẫn nên Hà Duy cũng học được sơ sơ, song cậu chẳng thể mạnh mẽ như Trúc Uyên, chỉ có thể dùng phương pháp ôn hòa nhất.

Linh khí bị chuyển hóa thành hỏa linh và huyết linh thuần khiết nhất, sự bài xích của Huyết Tàn quả nhiên giảm bớt, Hà Duy chẳng chút lưỡng lự, cuốn lấy Huyết Tàn và cưỡng chế lôi nó ra. Thoáng chốc sau đó, cậu nhận thấy hồn thể Lăng Vân Dực đang phản kháng, đến lúc rồi!

Khi Lăng Vân Dực theo bản năng đoạt lại Đấu Linh, Hà Duy liền rút toàn bộ linh khí trong người vào.

Đồng thời, cơ thể Lăng Vân Dực triệt để lạnh băng.

Hắn chết rồi.

Tất thở, tim ngừng đập, không còn chút hơi thở sinh mệnh nào, cảm giác sợ hãi cực độ thoát cái đánh thẳng vào não Hà Duy, khiến cậu gần như mất khả năng suy nghĩ.

Giọng Thương Mạt vờn quanh tai cậu: “Đúng là chẳng thể trông mặt mà bắt hình dong, không ngờ người lại nhấn tâm đến thế.”

Hà Duy không đáp.

“Bởi mới nói.” Thương Mạt cười châm chọc, “Lòng người dễ đổi, hẳn dẫn thân vào hắc ám lại một lòng với người, người mềm lòng thiện lương lại tự tay hủy hắc.”

Thương Mạt tiếp cận Hà Duy, ánh mắt lạnh lẽo như rắn dũi theo cậu: “Bộ dạng xinh đẹp lại khiến người ta ghê tởm... Chắc chắn, thật hợp khẩu vị ta.”

Hà Duy đứng im lìm nhìn gã.

Thương Mạt mỉm cười với cậu: “Thật đáng tiếc, ta cũng rất hứng thú với Đấu Linh của người, thế nên... hai người chết chung đi.”

Nói đoạn, gã liền đưa tay siết chặt cổ Hà Duy, kể đó một đoàn hắc vụ dày đặc dâng lên, vây quanh thân thể cậu.

Hắc vụ như mang theo vô số cái vòi cực nhỏ, phủ rậm rạp trên người Hà Duy, mạnh mẽ kéo Đấu Linh của cậu ra.

Mùi vị quả là đau đến thấu tim.

Hà Duy cảm thụ những đòn đau mà ban nãy Lăng Vân Dực phải chịu đựng, trong lòng cũng yên ổn hơn.

May mà cậu không bắt hắn phải chịu tra tấn này.

Hà Duy hít sâu một hơi, tập hợp tất cả linh khí còn sót lại trong người, một lần nữa khởi động linh kỹ đã giết chết Lăng Vân Dực.

Băng Thế hoa âm âm nổ rộ, chỉ nhị nhuộm mượt quần quanh, rồi hóa thành băng tiễn trong suốt dưới sự ngưng tụ của thủy linh cường đại, kể đó đâm vào tim cậu bằng khí thể lôi đình vạn quân.

Cơn đau kịch liệt ập tới, đầu đã chết rất nhiều lần, nhưng Hà Duy vẫn khó lòng thích ứng.

Chết xong không đáng sợ, vì chỉ đơn giản là biến mất hoàn toàn, song khoảnh khắc tử vong thật quá đáng sợ.

Xuất phát từ lưu luyến của chính thân xác đối với sinh mệnh, mỗi một tế bào đều đang gào thét đau đớn, thần kinh cơ hồ muốn nổ tung trong nháy mắt.

Hà Duy cố sức cắn răng, đang lúc tinh thần hoảng hốt, cậu trông thấy một luồng sáng đỏ máu phóng lên cao.

Hung Kiếm Huyết Tàn, tái hiện hậu thế.

Hỏa linh bao vây huyết linh, trong máu đỏ tươi dấy lên ngọn lửa, sắc màu quỷ mị, linh khí nồng đậm chỉ xoay quanh một trường kiếm sắc bén.

Thương Mạt hơi ngẩn ra, gã đột nhiên ngẩng đầu, giữa lúc điện quang hỏa thạch, trường kiếm kia rít gào lao đến trăm sát với khí thể không ai có thể kháng cự.

Tốc độ nhanh nhường ấy, sức mạnh khủng khiếp quá đổi, Thương Mạt căn bản tránh không xong, trốn chẳng được, trường kiếm xỏ xuyên, luồng sáng đỏ như lửa đâm vào màn hắc vụ ám trầm.

Thân thể Thương Mạt biến thành một cụm sương khói, gã vốn là hồn thể, lại bất đồng với Tu La tộc bình thường ở chỗ chẳng cần xác thịt để chứa oán linh, bởi vậy công kích sắc bén tới đâu cũng không làm gì được gã.

Hung kiếm tuy bá đạo, nhưng chỉ vậy chưa thể làm gã bị thương.

Tuy nhiên, điều khiến Thương Mạt kinh hãi là sao Đấu Linh lại có ý thức?

Vốn dĩ Đấu Linh là vật chết, ký chủ tử vong, nó sẽ trở về nguyên thủy, không có khả năng nắm ý thức tự chủ.

Đấu Linh trước mắt rõ ràng đã mất đi ký chủ, vậy mà vẫn chưa tiêu vong, chẳng những thế, nó thậm chí còn biết tự động tấn công.

Đúng là quá sức tưởng tượng.

Nhưng sự tình phát sinh càng làm gã ngạc nhiên hơn.

Thế công của trường kiếm đỏ rực không hề giảm, đầu Thương Mạt đã trở về hồn thể, nó vẫn tấn công vô cùng chuẩn xác, đâm xuyên qua sương mù dày đặc, kéo theo một đuôi sáng rực rỡ như sao băng xẹt qua chân trời, vạch ra một vết rách trên bầu trời.

Không thể không thừa nhận, nó thực sự rất hung mãnh, nhưng Thương Mạt tuyệt nhiên không sợ.

Dù có thể hủy thiên diệt địa, vẫn chẳng động đến gã được!

Tuy vậy, gã lại có thể thôn phệ nó! Đấu Linh tuyệt diệu như thế quả là ngàn năm khó gặp, nếu thôn phệ... Thương Mạt không khỏi nghĩ, phải chăng gã cũng sẽ sở hữu sức mạnh to lớn ấy? Liệu tâm nguyện nhiều năm của gã có thể thành sự thật không?

Nghĩ đến đây, gã liền hưng phấn, tuy gã không có công kích chí mạng như vậy, nhưng năng lực của gã là thôn phệ Đấu Linh, hung kiếm kia lợi hại đến mấy cũng đâu che giấu được sự thật nó chỉ là linh thể, trên thế gian chẳng Đấu Linh nào gã không nuốt được!

Từng đoàn hắc vụ ào ạt kéo tới như mây đen che khuất bầu trời, từ trên xuống dưới, áp xuống từ mọi hướng.

Hồng quang chói mắt, hắc vụ thâm trầm, nhoáng cái giằng co với nhau.

Hà Duy còn một chút ý thức, cậu giương mắt nhìn, đành rằng đã biết kết cục, song vẫn kiềm không được sợ hãi.

Nếu Lăng Vân Dực thua thì sao?

Chung quy Lăng Vân Dực hiện nay đâu thể so với vị kia trong [Vong Đò], đây là lần đầu tiên hắn dung nhập cùng Đấu Linh, liệu có thể bộc lộ hết sức mạnh? Có thể chống lại sự ăn mòn của Thương Mạt không?

Nhưng chớp mắt sau, cậu không cần lo lắng nữa.

Trường kiếm bị hắc vụ vây kín đột ngột bùng nổ lực lượng kinh thiên hải địa, huyết sắc luẩn quẩn, bên trong vì quá dày đặc mà trở nên đỏ thẫm lạ thường.

Lửa bùng cháy đến tận cùng hóa bạch mang, huyết sắc thâm thúy tới cực điểm hóa đỏ thẫm.

Mà trên hai luồng linh khí, một uy áp cực đại khiến người ta kinh sợ đang ùn ùn ập xuống, sắc đen còn đậm đặc hơn cả hắc vụ, chẳng mờ ảo như sương mù mà trông như lỗ đen sâu hoắm, xoáy tròn một cách kỳ dị, hàm chứa tham vọng đủ để cắn nuốt vạn vật.

Bất kể thế nào, Thương Mạt cũng chưa từng nghĩ Đấu Linh này không phải có ý thức tự chủ, mà là dung hợp với hồn phách.

Nam nhân hồi nãy chưa chết, hắn thể mà bám vào Đấu Linh, hắn còn sống!

Ý nghĩ vừa thoáng hiện, một ý thức mạnh mẽ quét đến, Thương Mạt không bị linh lực đất trời chế tài, song vô phương ngăn chặn sự xâm thực của hồn thể.

Một thoáng thẳng thốt để lộ sơ hở cực lớn, ý thức âm u xoắn chặt gã, rồi tàn nhẫn xé nát chẳng chút lưu tình.

Hồn thể tiêu tan, là biến mất triệt triệt để để, Thương Mạt thậm chí chưa kịp phản ứng đã đánh mất ý thức.

Phía trên đại điện, hắc vụ nhanh chóng xoáy tròn như gió lốc, xoáy trong im lặng, nén lại, ngưng kết, bạch mang cháy đến tận cùng, huyết sắc nồng đậm tới cực hạn, sau cùng đều bị hút vào lỗ đen tối tăm vô bờ.

Hết thấy ánh sáng tản đi, dưới sự dày đặc quá độ là một màu đen nhánh khiến lòng người run rẩy.

Ngay tiếp theo, lốc xoáy ngừng chuyển động, sắc đen ngập trời chậm rãi hội tụ thành một hư ảnh, chàng trai đáng người thon dài hạ xuống từ không trung.

Thánh điện tan hoang, phần mộ tĩnh mịch, hắn diện hắc y, tóc như vẩy mực, chỉ duy làn da tinh tế là tái nhợt như bị bệnh.

Hà Duy nhìn hắn, tim đau tột độ, chẳng rõ là thể xác đau hay tâm hồn đau, chỉ cảm thấy không thể chịu đựng thêm một giây nào.

Nháy mắt, hắn lại đi đến bên cạnh cậu, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, khuôn mặt anh tuấn chan chứa vẻ dịu dàng chỉ dành riêng cho người thương mến: “Hà Duy.”

Cất lời khê khàng, khóe môi hơi cong, nở nụ cười vô cùng quyến rũ, dung mạo tuấn tú khiến người khó lòng nhìn thẳng, nhưng tối tăm nơi đáy mắt lại thâm trầm tới mức nhân tâm rét buốt.

Hà Duy ngỡ ngàng nhìn hắn, thốt ra tên hắn bằng tất cả sức lực còn sót lại: “Lăng Vân Dực.”

Lăng Vân Dực cúi đầu, bờ môi lạnh giá cọ cọ lên môi cậu. Như rút cuộc cũng tìm về được báu vật mình trân trọng yêu thương, hắn thẳng thắn thổ lộ tình cảm, “Hà Duy, em là của ta, của một mình ta.”

Thủ thi triển miên lại khiến lòng Hà Duy lạnh ngắt, cậu hít sâu, ý thức cuối cùng cũng không gánh nổi cơn đau trước ngực.

“Thật xin lỗi.” Mặc kệ thế nào cũng là ta phụ người.

Dứt lời, cậu đã hồn phách ly thể.

Thoát khỏi nỗi khổ thể xác, Hà Duy lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống.

Giữa đại điện rộng lớn, thân thể cậu đã khép mắt, thân xác đóng băng sắp tan rã, mà Lăng Vân Dực vẫn nghiêm túc ôm cậu, dốc hết tình cảm vào một cơ thể lạnh băng.

Em là ai, muốn làm gì, đều không quan trọng.

Em có bí mật gì, ý định gì, cũng chẳng sao cả.

Cho dù em phản bội ta, giết ta, nhưng tuyệt đối không thể trốn khỏi ta.

Em là của ta, ngay cả cái chết cũng không mang em đi được.

“Đời đời kiếp kiếp,” Lăng Vân Dực mê muội hôn lên môi cậu, “ta đều phải giam cầm em như thế.”

Hà Duy tỉnh lại từ một hồi hỗn độn, cậu đã về tới bản thể.

Tại đỉnh Thanh Loan, bên trên linh tuyến, Hà Duy ngơ ngác ngồi yên, mãi lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Căn bản không rõ đã qua bao lâu, cũng chẳng biết đang ở đâu, khi từng luồng khí lạnh phát qua da thịt, chìm vào đáy lòng, Hà Duy mới dần tỉnh táo.

Nhìn sơn động quen thuộc mà lạ lẫm, trong đầu cậu bỗng hiện ra nụ cười nhợt nhạt của chàng trai tóc đen.

Nhất thời, cảm xúc phức tạp dâng trào mãnh liệt, Hà Duy rút cuộc mất khống chế, cắn răng bật khóc.

Không một tiếng động, nước mắt lại như vỡ dòng mà diên cuồng tuôn ra.

Xin lỗi, thực sự rất xin lỗi.

Ngoại trừ hai câu này, trong đầu cậu chẳng nghĩ được gì.

Gần như đồng thời, Tống Đoan Nghi đang bế quan tu luyện cũng mở choàng mắt.

Lần này hắn tổn thất rất nhiều tu vi, nhưng nội ứng giấu kín nhiều năm không thể xảy ra sai sót. Hắn phát tay gọi Đầu Linh, quạt lông màu đen xé rách không gian, một hình ảnh lưu động xuất hiện.

Tống Đoan Nghi hí píp mắt, chỉ lướt qua liền thấy rõ ràng.

Thương Mạt bị thôn phệ, đại diện Tu La ở thủ đô Minh đã đổi chủ.

Nam tử đứng trong điện, hắc bào rũ xuống, tóc đen xõa tung, tròng mắt đen u ám khôn cùng, song diện mạo hết sức anh tuấn và cực kỳ trẻ tuổi. Da hắn trắng như bị bệnh, nhưng lại mang sức hấp dẫn lạ kỳ, cái dạng âm u cổ chấp khiến lòng người lạnh run mà vẫn vô thức muốn tiếp cận, bất chấp nháy mắt sau sẽ đọa lạc thành ma quỷ.

Là Lăng Vân Dực, hắn vậy mà thôn phệ Thương Mạt!

Tống Đoan Nghi đứng bật dậy, nét mặt biến đổi khó lường, nhìn thoáng qua thấy được người trong lòng Lăng Vân Dực.

Bạch y tuyết phụ, dung mạo cực mỹ.

*bạch y tuyết phụ: da trắng đồ trắng

Nhưng những thứ ấy chưa đủ làm Tống Đoan Nghi chú ý, điều khiến hắn khó dời mắt là đây.

Cô gái này giống Hà Duy đến bảy tám phần.

Nếu không có đường cong uyển chuyển, hắn dứt khoát sẽ khẳng định người ấy là đồ đệ duy nhất của mình!

Cơ mà, Hà Duy không có khả năng ở đó.

Tống Đoan Nghi vẫy quạt lông, hình ảnh trên không biến mất, mà hắn cũng đứng dậy.

Lăng Vân Dực sẽ thôn phệ Thương Mạt, song hắn đâu ngờ lại sớm như vậy.

Rốt cuộc là Thương Mạt quá yếu, hay Lăng Vân Dực còn mạnh hơn hắn tưởng.

Tống Đoan Nghi nhắm chặt mắt, trầm mặc hồi lâu, đến khi mở mắt lần nữa, đồng tử nhạt màu đã lãnh đạm như cũ.

Tuy rằng đến sớm, chung quy vẫn chưa chệch khỏi quỹ đạo.

Về phần năng lực của Lăng Vân Dực, hẳn đương nhiên sẽ từ từ dò xét.

Tâm thần đang rối loạn, cố tu luyện chỉ phản tác dụng, Tổng Đoan Nghi xem thời gian, đoạn đứng lên đi về hướng linh tuyến.

Mặc dù Hà Duy đã về bản thể, nhưng do trước đó nhận phải đả kích quá lớn, chẳng những khiến hai Đẩu Linh bị vắt kiệt quá độ, linh cảnh yếu ớt bị ép sử dụng, thời khắc cuối cùng còn độ hết linh khí cho Lăng Vân Dực, khi đó thân xác bị hủy, nhưng tùy hứng làm bảy kiểu ấy, thương tổn Đẩu Linh phải chịu sẽ không bởi thế mà tan biến.

Sau trận khóc lớn, tâm thần càng hỗn loạn, ý chí mỏng manh, không cách nào tự kiềm chế, linh cảnh khó khăn lắm mới xây nên chẳng mấy chốc sụp đổ, Kết Linh Tiên Y và Băng Thế hoa lần lượt sôi trào, tăng nhanh tốc độ phá hủy linh cảnh.

Tổng Đoan Nghi vừa đến linh tuyến đã nhận ra khác thường, hẳn sắp bước mau hơn, chả bao lâu đã lên phía trên linh tuyến, nhìn một cái liền không thể chuyển mắt.

Thiếu niên gầy yếu cuộn mình trên đất, phát quan rơi một bên, tóc dài tản ra, tóc đen mềm mại cơ hồ bao trùm cả thân thể, người cậu khẽ run, còn phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn mơ hồ.

Tổng Đoan Nghi lặng lẽ quan sát, đồng tử nhạt màu dần tối đi, mãi khi nhận thấy linh khí dao động bất thường mới hoàn hồn, vội tiến lên ôm thiếu niên vào lòng, bắt gặp nước mắt trong suốt trên hai gò má trắng nõn của cậu.

Trái tim bỗng nhảy dựng, cảm xúc khó tả cấp tốc dâng tràn, gần như kiểm soát tinh thần hẳn trong nháy mắt.

Mất đi, có được, chiếm lấy, vĩnh viễn không buông tay.

Vô số cảm xúc hắc ám tức thì phủ ngập lòng hắn, trong một thoáng, hẳn thậm chí muốn đè cậu xuống, cứ vậy tiến vào cậu, hung hăng chiếm đoạt, cho cậu biết cậu thuộc về hắn, chỉ thuộc về hắn, không được phép...

Khắc sau, Tổng Đoan Nghi đột nhiên nhắm mắt, hấp tấp bình ổn tâm thần.

Qua chừng nửa khắc, hắn mới tỉnh lại.

Triền Tình hoa ư?

Không phải nó, mà là...

Tổng Đoan Nghi nhú mày, đoạn lắc đầu, không thể nào, tuyệt đối không thể.

Hà Duy làm sao rời khỏi đây được, hoàn toàn không có cơ hội.

Thế nhưng... trong đầu Tổng Đoan Nghi chợt hiện lên dung mạo thiếu nữ.

“Ừm...” Thiếu niên trong lòng kêu rên vì thống khổ, Tổng Đoan Nghi rút cuộc thu hồi tâm trí, hẳn nâng tay đặt lên tim cậu, thủy linh mát rượi thông thả chảy vào, tức khắc xoa dịu xao động trong cơ thể thiếu niên.

Lần tham linh này khiến Tổng Đoan Nghi không khỏi kinh hãi.

Sao thế này?

Đẩu Linh vốn vững chắc đang lao xao không ngớt, không chỉ Kết Linh Tiên Y đang run lấy bầy, ngay cả Băng Thế hoa kiều ngạo cũng hiện hình và liên tục lay động chỉ nhị.

Tổng Đoan Nghi thân mang thủy linh, hiển nhiên có thể trấn an thánh linh Băng tộc, có điều trong lúc chậm rãi xoa vuốt, hẳn phát hiện chút bất thường, linh kỹ của Băng Thế hoa được mở rồi ư? Sao đã biến hình thành công rồi?

Hai Đẩu Linh đồng loạt biến hình nào phải chuyện dễ, nếu không ai hộ pháp sẽ tổn thương đến tính mạng.

Do tình thế quá mức nguy hiểm, Tổng Đoan Nghi tạm ngừng suy nghĩ, chỉ tập trung xoa vuốt.

Trong thân thể Hà Duy hết sức lộn xộn, Đẩu Linh xao động vì linh khí cạn kiệt quá mức. Sau khi hẩn rót thủy linh vào, Kết Linh Tiên Y và Băng Thể hoa Bình rốt cuộc chịu yên tĩnh, chẳng qua độ linh mới biết cấp bậc tu vi của Hà Duy tăng lên rất nhiều.

Trước khi bế quan là kỳ biến hình, giờ năng lực chứa linh khí đã bắt ngờ lên thẳng kỳ linh cảnh. Nếu không phải trong người cậu thiếu linh cảnh, Tổng Đoan Nghi gần như cho rằng cậu đã đột phá biến hình cấp chín, tiến vào linh cảnh cấp một.

Tuy nói nơi này dồi dào linh khí, nhưng nhiều mấy cũng thua rừng Huyết Ma. Song, dẫu Hà Duy có mặt tại rừng Huyết Ma, cũng đâu thể đột phá kỳ linh cảnh trong thời gian ngắn như vậy.

Huống hồ Hà Duy chẳng hề rời khỏi chỗ này một bước.

Cho nên, tóm lại là vì sao?

Tổng Đoan Nghi chau mày, chăm chú ngắm thiếu niên trong lòng.

Ngay từ đầu hẩn đã thấy trên người cậu ẩn chứa nhiều bí mật, dè dặt lại nhiều tới mức ấy, nhiều đến nỗi cả hẩn cũng nhìn không thấu.

Đẩu Linh được bình ổn, toàn thân Hà Duy thư thái, có điều cậu chưa tỉnh, mắt đóng chặt, môi tái mét, dù nằm trong lòng Tổng Đoan Nghi, song vẫn bất giác cuộn mình.

Tổng Đoan Nghi khẽ vỗ lưng an ủi cậu, nhưng cúi xuống lại thấy mặt cậu nhoe nhoẹt nước mắt.

Chẳng hề phát ra âm thanh nào, nhưng lệ vẫn trào ra không dứt, nước mắt lướt qua làn da trắng nõn càng tôn lên vẻ nhẵn mịn.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Tổng Đoan Nghi lại chạm nhẹ lên mặt cậu, rồi đặt đầu ngón tay dính nước mắt lên môi, khoảnh khắc ấy, hẩn như cảm nhận được tâm tư cậu.

Sợ hãi, kinh hoàng, và nỗi ân hận da diết.

Rốt cuộc là sao?

Tổng Đoan Nghi cẩn thận ôm cậu, khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng cất lời: “Hà Duy?”

Giọng hẩn rất nhỏ như sợ dọa tới cậu, nhưng âm thanh trầm thấp đến thế vẫn khiến Hà Duy giật bắn, cậu ra sức nắm chặt tay Tổng Đoan Nghi. Nhận ra hơi thở quen thuộc, Hà Duy bỗng dưng bối rối, miệng cậu run nhè nhẹ, phát ra tiếng cực khẽ.

Tổng Đoan Nghi lặng thinh nhìn cậu, đôi môi hồng nhuận hơi mấp máy, thốt ra lời mà tai không thể nghe thấy, nhưng nào qua được mắt người am hiểu khẩu ngữ.

“Lăng Vân Dực, xin lỗi...”

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Lăng Vân Dực.

Nghe thấy cái tên này, đồng tử Tổng Đoan Nghi hơi trầm xuống, tay ôm Hà Duy thoáng dùng sức, chỉ một động tác rất nhỏ đã khiến thiếu niên trong lòng khó chịu rên lên.

Tổng Đoan Nghi hoàn hồn, hơi thả lỏng ra. Hẩn khẽ rũ mi, im lặng nhìn Hà Duy, giọng nói êm tai kỳ ảo thường ngày trở nên trầm khàn, nghe kỹ sẽ thấy cực kỳ giống giọng Lăng Vân Dực.

“Ta ở đây.”

Hà Duy cứng người, ra sức nắm chặt áo hẩn.

“Đừng sợ, Hà Duy.” Tống Đoan Nghi đến gần cậu hơn, cơ hồ dán sát vành tai cậu hỏi nhỏ, “Vì sao phải xin lỗi ta?”

Nghe hẳn hỏi, Hà Duy chợt an tĩnh lại, cậu từ từ nhắm nghiền mắt, nhưng trong đầu ngập tràn màu đỏ.

Máu Lăng Vân Dục, thân thể lạnh giá, đôi môi tái nhợt không còn chút máu áp sát tai cậu.

Đoạn hồi ức ủa lên như điên dại, sắc mặt Hà Duy nháy mắt trắng như tuyết, ngón tay vì gắng sức quá độ mà khớp xương trắng bệch, cơ thể hơi run rẩy, Đấu Linh vốn đang vững vàng một lần nữa xao động theo cảm xúc bất an.

Tống Đoan Nghi cau mày, không kích thích cậu nữa. Hắn đặt tay lên ngực Hà Duy, giúp cậu trấn an Đấu Linh, đồng thời khiến cậu bình tĩnh.

Hà Duy đã ngủ sâu, song Tống Đoan Nghi vẫn chưa rời đi.

Hắn ôm Hà Duy tĩnh tọa trên linh tuyến.

Hắn đã sớm sai người điều tra rõ tư liệu về Hà Duy, sinh ra ở gia đình Nhân tộc bình thường nhất, lúc cậu lên năm tuổi, mẫu thân chịu không nổi cuộc sống bần cùng trong thôn nên bỏ nhà trốn đi, phụ thân tức giận chạy đi tìm, nào ngờ cả hai cùng chết oan. Hà Duy gắng gượng lớn lên dưới sự chăm sóc của thân thích, năm mười một tuổi lên núi Sơ Huyền, nhưng chưa được kích hoạt Đấu Linh.

Một thất linh giả không cha không mẹ không nơi nương tựa đã định sẵn là đồ bỏ, may mà gặp được tiểu quân sự ngoại môn của Thanh Huyền Môn – Lôi Minh.

Lôi Minh nhận nuôi cậu, để cậu làm vài công việc vấy nước quét dọn. Làm suốt năm năm, mãi đến năm mười sáu tuổi mới thức tỉnh Đấu Linh, rồi bỗng nhiên nổi tiếng, kích hoạt được Đấu Linh tím thể gian hiểm thấy. Tuy vậy, thần may mắn lại không hàng lâm trọn vẹn lên người cậu, Đấu Linh tím quý hiếm là áo ngủ rách nát, phế vật khiến người ta nhìn mà chẳng đành lòng chế giễu.

Tiếp theo... lại thành đệ tử thân truyền của hắn.

Sạch sẽ, đơn thuần, thân thể chẳng có gì khả nghi, cơ mà... vẫn còn rất nhiều điểm đáng ngờ.

Tống Đoan Nghi đã gặp là không quên được, lần đầu tiên hắn thấy Hà Duy là tại căn nhà gỗ cũ nát của Lôi Minh, khi ấy Hà Duy đang hôn mê như mất phải chứng mất hồn.

— chứng mất hồn.

Tống Đoan Nghi nheo mắt, mất hồn thật sao?

Rũ mi nhìn Hà Duy, Tống Đoan Nghi dần có ý tưởng.

Đấu thể gian thần bí vô cùng, nhưng chung quy vẫn có một số việc không gạt được hắn.

Hà Duy ngủ trọn một ngày mà cứ cảm giác như đã ngủ cả năm, lâu tới mức cậu ngỡ bản thân chưa thức dậy.

Liên tục gặp ác mộng, thần kinh căng thẳng cao độ khiến cậu không được nghỉ ngơi ngay cả trong lúc ngủ, nên dù bây giờ tỉnh lại, thần trí cũng hoảng hốt không thôi.

Cậu vừa đứng dậy liền phát hiện mình đổi chỗ, không còn ở linh tuyến nữa ư?

Hà Duy hơi sửng sốt, đang tính đi xung quanh xem xét thì bỗng thấy cơ thể nhẹ bẫng, rơi vào một vòng ôm lạnh lẽo.

Tóc bạc tựa tuyết, áo trắng như mây, cậu khẽ ngẩng đầu liền bắt gặp đồng tử nhạt màu kia, một màu xám bạc đậm nhạt, lấp lánh ánh sáng, phối hợp với dung nhan tinh tế quả thực hết như tiên giáng trần, khiến người ta khó mà sinh ra mấy may khinh nhờn nào.

Hà Duy ngơ ngác ngẩng nhìn chốc lát, chợt lên tiếng: “Sư... sư tôn.”

“Ừ.” Tống Đoan Nghi cười nhẹ, trong mắt tràn ngập vẻ hiền hòa, “Thân thể thế nào rồi?”

Hà Duy chưa hiểu lắm, đành bảo: “Cũng không có gì bất ổn.”

Dứt lời, cậu mới phát hiện mình thế mà đang tựa vào lòng Tống Đoan Nghi, kề sát ***g ngực hắn, tay khoác lên ông tay áo hắn, mà Tống Đoan Nghi lại ôm eo cậu cực kỳ tự nhiên, tóc hai người quấn quýt với nhau, một đen một trắng nổi bật dị thường.

Tư thế cũng quá thân mật rồi!

Hà Duy sợ hết hồn, luống cuống định đứng dậy, Tống Đoan Nghi lại đè cậu xuống, hắn khẽ lắc đầu, trong đôi mắt đẹp có chút trách cứ: “Chớ lộn xộn, để giúp người tham linh lần nữa.”

Eo bị khóa cứng, cổ tay bị nắm chặt, Hà Duy muốn nhúc nhích cũng khó, nhưng... tham linh cần ôm như vậy sao, cậu nằm trên giường chẳng phải càng tiện à?

Thế nhưng... nhìn nhìn Tống Đoan Nghi... Hà Duy thở dài, dầu sao tham cũng lẹ thôi, xong cậu nhảy ra ngay là được, đừng trêu chọc hắn thì hơn.

Tống Đoan Nghi hơi chau mày, đúng là đang tham linh cực kỳ nghiêm túc, sau một chu thiên, hắn thu linh khí, dịu dàng nói: “Không còn gì đáng ngại nữa.”

Hà Duy gật đầu, đang làm bộ muốn chui khỏi lòng hắn, Tống Đoan Nghi lại chặn eo cậu, hơi cúi đầu, thông thả kề sát cậu.

Hà Duy thấy hắn sắp tới gần, trong lòng lộp bộp, linh cảm vô cùng không tốt dâng lên, thân thể không động đậy được, nhưng miệng vẫn có thể động: “Sư tôn, người...”

Đột, tính làm gì đây, Triền Tình hoa bị phong ấn rồi mà, sư tôn ngài sao lại bất thường thế này!

Hà Duy ngạc nhiên hết sức, Tống Đoan Nghi lại chẳng buồn nhìn cậu, chỉ quan sát môi cậu. Hà Duy càng lúng túng, tay dồn sức tìm cách vùng ra.

Cơ mà... thực lực cách nhau quá xa, căn bản chả nhúc nhích được!

Thấy sắp dán lên tới nơi, Hà Duy sợ đến mức không xong, ai ngờ Tống Đoan Nghi lại dừng đúng lúc, hắn nhẹ nhàng nhếch môi, rồi hướng lên hạ nụ hôn trên trán cậu.

Tốt quá, chưa hôn, Hà Duy thở phào, nhưng vẫn chưa hết sợ hãi, bởi ta nói, tính làm gì vậy trời, thiệt tình chẳng hiểu nổi đường về nào của hắn!

Tống Đoan Nghi khẽ cười nói: “Đừng sợ, chỉ thử ảnh hưởng của Triền Tình hoa thôi.”

Hà Duy chớp chớp mắt, cuối cùng cũng ngộ ra một chút.

Mắt Tống Đoan Nghi ngậm cười: “Xem ra không sao rồi.”

Tuy Hà Duy cảm giác thấy cách “thử” này rất phiền, nhưng hắn đã bảo thế, cậu chỉ có thể cười ngượng.

Tống Đoan Nghi lẳng lặng nhìn cậu, đồng tử chợt lóe, đột nhiên gọi: “Hà Duy.”

“Dạ?” Hà Duy bị hắn dọa tới giờ còn sợ, lúc này chỉ hỏi theo bản năng, “Sư tôn có chuyện gì?”

Nghe cậu hỏi, đáy mắt Tống Đoan Nghi như do dự, giọng hắn rất nhẹ, rất cẩn thận: “Mấy hôm trước vì Triền Tình hoa mà ta đã làm ít chuyện không phải...”

Hắn nhắc tới vụ ấy, Hà Duy xấu hổ cực kỳ, cũng chẳng biết đáp sao.

Thấy cậu không lên tiếng, trong chất giọng dễ nghe của Tống Đoan Nghi tăng thêm chút thấp thỏm: “Người giận ta không?”

Hắn vốn đã đẹp mắt, còn là kiểu xinh đẹp nam nữ khó phân, một nhân vật ngày thường như tiên giáng trần giờ khắc này lại hạ mình như thế, Hà Duy chỉ thấy không quen chút nào, đầu cậu nóng lên, vội xua tay: “Không đâu! Ngài là sư tôn của ta, sao ta lại giận ngài chứ.”

Tống Đoan Nghi nghe cậu đáp mà khóe miệng khẽ cong, đôi mắt nhạt màu cũng hơi cong, nở nụ cười trong trẻo tột cùng.

Hà Duy tự nhận duyệt hết mỹ nhân, bấy giờ cũng sững sờ đến phát ngốc.

“Tuyệt đối đừng bởi vậy mà ghét ta.” Tống Đoan Nghi ôm cậu vào lòng hết sức tự nhiên, trong âm thanh hàm chứa ít thở than: “Người là đồ nhi duy nhất của ta.”

Thiết tha chân thành quá đỗi, Hà Duy bị dọa đơ rồi, song lại thật lòng cảm thấy Tống Đoan Nghi đối với mình rất tốt.

Chờ khi Tống Đoan Nghi có việc rời đi, cậu mới giật mình tỉnh táo.

Kể đó... hung hăng vỗ vỗ mặt mình.

Đúng là điên rồi! Từng đọc hết [Vong Đồ] mà còn bị mê hoặc.

Sư tôn nhà mình là ai chứ? Lòng dạ xấu xa có tiếng đấy! Làm gì có chuyện dụ dỗ tựa nước như bể ngoài!

Vả lại... Triền Tình hoa cái gì... Hà Duy khóc mất thôi, chẳng phải do sư phụ vô lương nhà cậu trồng sao? Giờ còn giả bộ ngây thơ là tính làm gì! Sư phụ nè, cái đuôi to của ngài lòi ra hết rồi kìa!

Sau khi tỉnh táo, Hà Duy nghĩ trước nghĩ sau một hồi, nhất thời càng nghĩ càng kinh!

Nếu Triền Tình hoa thật do Tống Đoan Nghi gieo, vậy... vậy việc trước đó, a a a, có thiệt Tống Đoan Nghi bị Triền Tình hoa mê hoặc không? Không phải giả vờ chứ?

Cứ cho là cần giả bộ đi, sư tôn ngài việc gì phải phi lễ đệ tử thân truyền nhà mình hả?

Hơn nữa đệ tử thân truyền còn là trai nha!

Vừa nghĩ sâu hơn, Hà Duy tức thì Sparta.

Càng nghĩ càng đáng sợ! Cậu cảm thấy sư tôn nhà mình đang đào cho mình một cái hố to cấp bậc vực sâu không đáy, chờ đào xong sẽ bắt cậu nhảy vào...

Cứu mạng, đối mặt với hố to sư phụ đào thì phải dùng cương trước bờ vực thế nào!

Hiềm nỗi, xã hội này không có weibo diễn đàn weixin hay nhóm qq, thế nên, Hà Duy hết cửa xin trợ giúp.

Từ khi cậu tỉnh lại, Tống Đoan Nghi không cho cậu tu luyện nữa, bảo là lần trước nhập định quá nhiều, cơ thể cần nghỉ ngơi, bèn dẫn cậu theo sát bên người.

Đợt này Hà Duy chịu không ít kích thích, cũng muốn thư giãn chút đỉnh, tuy nói còn đang đề phòng Tống Đoan Nghi, nhưng được đối xử chu đáo đến thế, cậu không muốn lời lỏng cũng từ từ lời.

Tối tối, cậu lén lút kiểm tra hệ thống.

Vì cậu tử vong nên nhiệm vụ thoát khỏi lĩnh vực U Minh thất bại, nhìn hai chữ “thất bại” sau nhiệm vụ đổ, cảm xúc trong mắt Hà Duy cực kỳ phức tạp.

Sau bao nhiêu ngày, cậu cũng chậm chậm nghĩ thông, rốt cuộc đã ra khỏi cơn ác mộng kia.

Cậu tổn thương Lăng Vân Dục, nhưng ít nhất khiến hắn sống sót.

Lăng Vân Dục thôn phệ Thương Mạt đã trở nên hết sức mạnh mẽ, đến khi trấn áp hoàn toàn lĩnh vực U Minh cũng chính là lúc hắn hô phong hoán vũ.

Mặc dù nhiệm vụ chính thất bại, Hà Duy vẫn thấy tình tiết giờ mới chính thức tiến vào quỹ đạo.

Kỳ thực vậy cũng tốt.

Cứ thế, cậu chặt đứt nhung nhớ của Lăng Vân Dục, mà “cô ấy” cũng đã chết, từ nay về sau chỉ cần cậu không làm mấy nhiệm vụ chết tiệt kia, bọn họ sẽ là hai người không liên quan.

Đây chẳng phải cuộc sống Hà Duy hằng mong ư? Không có kinh tâm động phách, không có sinh ly tử biệt, chỉ việc an tâm tu luyện, chờ khi tróc được Triền Tình hoa, cậu lập tức mai danh ẩn tích, hưởng thụ sinh hoạt êm đềm.

Ừ... rất tốt, Hà Duy hít sâu một hơi, thực sự rất tốt!

Đoan Thanh chân nhân là tôn hiệu của Tổng Đoan Nghi, Hà Duy cũng biết rõ cả thân phận của hắn.

Nhân tộc Trung Đình có tam đại môn phái, Liên Thiên Tông đã diệt, còn lại là Thanh Huyền Môn và Huyền Cơ Cung.

Mà Tổng Đoan Nghi là chủ môn Thanh Huyền Môn, địa vị cực cao, do vậy có thể nhìn ra chút ít.

Người ngoài chỉ cho rằng Nhân tộc từ tam túc đỉnh lập biển thành lương hùng tranh bá, nhưng Hà Duy biết, Huyền Cơ Cung căn bản là vật trong túi Tổng Đoan Nghi, sau khi Liên Thiên Tông rút đài, hắn chính là lãnh tụ độc nhất của Nhân tộc.

Với thân phận như vậy, Hà Duy – đệ tử thân truyền duy nhất của hắn – cũng nước đầy thuyền lên.

Huống chi, tính tình Tổng Đoan Nghi lại “ôn hòa”, khéo chỉ hận không thể chiều cậu tận trời.

Hà Duy vừa ăn trái tiên ngon ngọt trăm năm nở hoa trăm năm kết quả, vừa ngắm Vân Uyển Nhi và Đan Vũ đấu võ mồm, cuộc sống mới dễ chịu làm sao, quả thực dưỡng lão luôn cũng được.

Hiển nhiên... điều kiện tiên quyết là cái hồ của sư tôn nhà cậu đừng hoàn công.

Hoàn công rồi, có khi cậu liền ngã oạch như chó ăn phân.

Nhưng Hà Duy dễ tính lắm, kệ bà nó, ngày lành qua được bao nhiêu thì qua, chốc nữa té bùn thì từ từ bò dậy.

Đang lạc vào cõi tiên thì Vân Uyển Nhi nhảy nhót chạy tới: “Đại ca ca! Mấy ngày nữa du linh bí cảnh sẽ mở ra, huynh có đi không?”

Hà Duy nhét một trái tiên vào miệng tiểu cô nương, hỏi: “Lẹ vậy? Nghe bảo là trung tuần tháng mười mà?”

Vân Uyển Nhi ngậm trái cây, vừa nhai vừa đáp, ngắt nổi người nhỏ miệng nhỏ, lại ham ăn nên nói không rõ.

Đan Vũ ghét bỏ nhìn hai người, bĩu môi nói: “Hôm nay đã là mừng bảy tháng mười, còn ba ngày nữa là mười tháng mười.” Vừa nói vừa vỗ lưng cho Vân Uyển Nhi, mắc công cô bé nghẹn chết.

Hà Duy lại ngẩn ra, thời gian trôi nhanh ghê, đã tháng mười rồi.

Nửa năm vụt qua trong chớp mắt, chẳng biết...

Lúc sắp nhớ tới cái gì, Hà Duy liền nhưn mày, dừng.

“Đi! Đương nhiên đi!”

Vân Uyển Nhi cuối cùng cũng nuốt hết trái cây, mắt vẫn liếc liếc cái đĩa, miệng đáp: “Đại ca ca mà đi đoạt hạng nhất là cái chắc! Tiếc là ta chưa được đi.”

Hà Duy thấy đáng vẽ ham ăn của cô bé mà buồn cười, bèn đưa cả khay ngọc cho cô bé, đoạn cười nói: “Người cả ngày không chăm chú tu luyện, giờ ảo não cái gì?”

Vân Uyển Nhi đang ôm khay trái cây, mắt sáng lấp lánh: “Ta chẳng thiết nhập định mỗi ngày như những người khác, phiền muốn chết.”

Đan Vũ bị điểm danh lườm cô bé, Vân Uyển Nhi liền trừng lại, hay rồi, chạm phát nổ ngay, hai đứa lại bắt đầu cãi vã âm ỉ.

Hà Duy thấy nhiều đâm quen, cậu dịch ra sau, gối đầu lên ngọc miên tịch mềm mại, khoan khoái dễ chịu vô cùng.

Nửa năm nay, tu vi cậu chẳng tăng lên chút nào, từ lúc linh cảnh bị hủy, cậu cũng không cố gắng theo đuổi cấp bậc nữa.

Nào phải bại hoại lười biếng, mà là đang chuẩn bị cho du linh bí cảnh đợt này.

Du linh bí cảnh là tiểu thế giới hình thành tự nhiên trên đại lục Đấu Linh, mỗi ba năm mở một lần, sau khi mở ra, tất cả tu sĩ kỳ biến hình đều được phép tiến vào rèn luyện.

Bên trong tất nhiên chứa đầy kỳ trân dị bảo, ngoài ra cũng có rất nhiều ma thú hung quái.

Nhưng phần lớn ma thú đều thuộc cấp thấp, với kỳ biến hình tu sĩ mà nói, chỉ cần cẩn thận đối phó thì chẳng có gì khó.

Hà Duy đã là kỳ biến hình cấp chín, nếu thăng lên một cấp sẽ mất tư cách gia nhập.

Đây cũng là cấm chế được đại năng giả thiết hạ mấy vạn năm trước, vừa tạo địa điểm cho tu sĩ kỳ biến hình tôi luyện, vừa giúp người trẻ tuổi nhanh chóng trưởng thành.

Do đó, nửa năm qua Hà Duy ngừng tăng tu vi cũng vì sợ không được vào du linh bí cảnh.

Thành thật mà nói, với tiền tài quyền thế địa vị của Tổng Đoan Nghi, bảo bối trong du linh bí cảnh chẳng đáng là bao, có khi bảo vật cao cấp nhất cũng chỉ bằng một trái cây Hà Duy ăn ban này.

Song Hà Duy phải đi, ngược lại không phải cậu muốn những thứ kia, mà cần một phúc địa trong du linh bí cảnh.

Phúc địa ấy tên là hang Kim Linh, là thánh địa tu luyện của Đấu Linh hệ kim, Hà Duy dĩ nhiên đâu cần kim linh, cậu là vì điểm đặc biệt của nó.

Hang Kim Linh trời sinh khắc Đấu Linh hệ mộc, nếu tới đó tu luyện, Hà Duy tin chắc có thể triệt để chế phục Triền Tình hoa.

Dù cho không thể bóc ra, nhưng có thể khiến nó văng lờ, không đến mức mất khống chế gây họa lớn.

Chính bởi nguyên nhân này mà Hà Duy buộc phải đi du linh bí cảnh.

Hà Duy đang nghĩ chợt phát hiện tiếng động bên cạnh tắt ngấm, hai nhóc con sao đã an tĩnh rồi?

Vừa mở mắt liền trông thấy thân ảnh thanh nhã kia đang đi tới dưới ánh ban mai bằng bạc.

Vân Uyển Nhi với Đan Vũ lập tức ngoan ngoãn, cúi đầu đứng một bên, cất giọng trẻ con lanh lảnh: “Bái kiến chân nhân.”

“Ừ.” Tổng Đoan Nghi nhẹ giọng đáp.

Nhắc thấy hần đến đây, Hà Duy đang nửa nằm trên ngọc miên tịch mau chóng đứng dậy, toan bước xuống hành lễ.

Tiếc rằng chân chưa chạm đất, Tổng Đoan Nghi đã tới cạnh cậu, khẽ nâng tay ấn cậu về: “Không cần đa lễ.”

Hà Duy đành nói trước một câu: “Sư tôn sớm an.”

“Ừ.” Tổng Đoan Nghi tới ngồi kế cậu, nắm lấy tay cậu cực kỳ tự nhiên, “Tối qua ngủ ngon không? Vốn định đến trò chuyện cùng ngươi một lát, nhưng lúc ấy có việc nên đành dời lại, khi đến được thì ngươi ngủ mất rồi.”

Hà Duy hơi giật giật tay, nhưng không rút ra, chỉ có thể giữ nguyên động tác này: “Làm phiền sư tôn quan tâm, ta ngủ rất ngon, cả đêm vô mộng.”

Nghe cậu đáp, mặt mày Tổng Đoan Nghi cũng hòa hoãn, hần thoáng liếc mắt thấy khay ngọc trống rỗng, bèn cười cười: “Bách Tiên quả ngon không? Nếu thích, ta lại sai người đưa thêm một ít.”

Hà Duy hơi nhướn mày, mãi sau mới kịp phản ứng, hóa ra cả khay trái cây đều bị mèo con ham ăn Vân Uyển Nhi chén sạch, song Tổng Đoan Nghi hiển nhiên tưởng mình ăn.

Vân Uyển Nhi cũng nghe thấy, Bách Tiên quả quý giá vô cùng, cô bé lại vì nhất thời ham ăn mà xơi hết, sợ tới mức nín chặt áo. Hà Duy thấy thế liền cười bảo: “Ngon lắm! Ta rất thích.”

Tổng Đoan Nghi vẫn nhìn cậu, “Thích gì cứ cho ta biết, chỉ cần không ảnh hưởng đến thân thể thì tùy ngươi sử dụng.”

Sư tôn nhà mình là thần nhân coi tiền như rác điển hình, Hà Duy sợ hần lại tiêu pha, vội chuyển đề tài: “Sư tôn, ba ngày nữa du linh bí cảnh sẽ mở, ta muốn đi thử một lần.”

Cậu đã sớm đề cập với Tống Đoan Nghi về chuyện này, đối phương cũng đồng ý, nên bây giờ cũng không bất ngờ.

“Được.” Tống Đoan Nghi đáp, “Đã chuẩn bị xong túi cần khôn tùy thân cho người, người quay lại Vũ Uyên các chọn vài pháp khí mình thích đi.”

Hà Duy liền phát tay: “Không cần, giờ ta cũng là kỳ biến hình cấp chín rồi mà, đi du linh bí cảnh chẳng phải dễ ợt sao, cần dùng pháp khí làm chi.”

Tống Đoan Nghi nhìn cậu: “Vây thôi.”

Hà Duy nhẹ nhàng thở phào, nhưng thấy Tống Đoan Nghi im lặng, không khỏi cười gượng: “Sư tôn, ta không việc gì đâu mà.”

“Ừ.”

Hà Duy bất an, hỏi thêm: “Ngài sẽ không để các sư huynh sư đệ khác trong tông môn cùng đi với ta chứ?”

Cậu hỏi vậy lại khiến Tống Đoan Nghi mỉm cười, hắc hời nhích người vào trong, bất động thanh sắc làm cậu dựa lên người mình: “Không đâu.”

Hà Duy thở phào nhẹ nhõm.

Khổ nỗi cậu vẫn xem nhẹ sư tôn nhà mình...

Du linh bí cảnh lần này mở ra tại bình nguyên Thanh Mộc thuộc phía Tây Bắc Trung Đình.

Do chỉ là bí cảnh cấp thấp nhất, nên đa số người tham gia là tu sĩ kỳ biến hình, ngẫu nhiên có mấy người xuất thân bất phàm cũng chỉ mang theo vài năng giả kỳ linh cảnh.

Còn người xuất thân tôn quý chân chính, cho dù tu vi chỉ là kỳ biến hình, đại để cũng chẳng tới nơi này.

Tương tự như Vân Uyển Nhi với Đan Vũ, dẫu hai đứa đạt đến kỳ biến hình cũng đâu nhất thiết phải đi du linh bí cảnh rèn luyện, trong tông môn có bao nhiêu thánh địa tu luyện, còn có trân bảo đan dược tương xứng, cần chi tới nơi này lãng phí thời gian.

Tuy nhiên, họ chung quy chỉ chiếm số ít, mà Trung Đình lại rộng quá sức tưởng tượng, thành ra du linh bí cảnh hiển nhiên náo nhiệt phi thường.

Ai ai cũng là kỳ biến hình, đang thời điểm tuổi trẻ khí thịnh, khó tránh xảy ra ít tranh chấp cãi cọ, vì vậy càng náo nhiệt hơn.

Trên bình nguyên Thanh Mộc rộn ràng nhốn nháo là thế, nhưng giây sau lại đột ngột lặng thinh vì một tiếng rít gào từ chân trời, cuối kỳ biến hình có thể ngự linh, nhưng đây nào phải ngự linh phi hành phổ thông, mà là tiên thú tọa kỵ vô cùng quý hiếm.

Mọi người rối rít ngẩng đầu, trông thấy một tiên hạc cánh lam thân hình tao nhã, cánh nó chẳng những mềm mại mà còn mang màu lam hiếm có, cái đuôi kéo dài lấp lánh vô vàn ánh sao, đẹp tới mức người ta chẳng nỡ dời mắt.

Kiệt tác thế kia mà, là vị thiếu gia nào đến vậy?

Mọi người suy đoán, sau đó liền thấy một nam tử áo vàng, tóc dài đội mũ mào, mặt mũi ôn hòa, cách ăn vận nom như 28-29, nhưng đôi mắt to tròn sáng rõ và khuôn mặt trẻ thơ lại non nớt thấy rõ.

Y vừa xuất hiện liền có người biết chuyện cười bảo: “Hóa ra là lục công tử nhà họ Mai.”

Cái tên mới thốt ra, một đồng người bừng tỉnh đại ngộ.

Lục công tử Mai gia cũng là danh nhân người người đều biết, lại chẳng phải vì tu vi cao cỡ nào, cũng không phải năng lực mạnh bao nhiêu, trên thực tế, y thành danh hoàn toàn nhờ Đấu Linh kỳ lạ của mình.

Không sai, là Đấu Linh của y.

Màu tím, thượng phẩm, sau khi biến hình là bánh hoa hồng chấn động thế nhân.

Theo từng đợt truyền ra của cái tên, bình nguyên Thanh Mộc càng trở nên sôi nổi.

Chính là vị đại gia này đây, tuy xuất thân thế gia, tuy là Đẩu Linh tím, nhưng do là bánh hoa hồng nên y đã tu luyện khoảng hai mươi năm mà vẫn thuộc kỳ biến hình, rùa bò cỡ đó kể cũng ngu người.

Nhưng số người ta sướng, cha mẹ có năng lực, tài đại khí thô, linh đan thần dược phúc địa bảo địa cứ gọi là chất đồng, giờ cũng kỳ biến hình cấp chín rồi, nỗ lực thêm mười mấy năm nữa, không chừng tới được kỳ linh cảnh.

Mọi người thổn thức một hồi, thuận tiện hâm mộ ghen tị hận chút chút.

Đang náo nhiệt, bất thành linh vang lên tiếng hét: “Gì thế kia!”

Mọi người bất giác ngẩng đầu, kế tiếp, tất cả đều kinh hãi.

Tại chân trời xa xôi, mây trắng phi nhanh, sau màn sáng bạc chói lòa, một thân hình cường tráng nháy mắt xuất hiện, là thiên mã quý hiếm hai cánh thuần trắng!

Thánh vật bậc này sao lại có mặt ở đây!

Nếu nói tiên hạc thủy lam của Mai Lục là vì sao xa vời vợi, vậy thiên mã hai cánh sẽ là mặt trời chói lọi sắp lóa mù cả mắt người.

Nhưng khiến người ta sợ hãi nào phải điều này, mà là...

Thiên mã quý giá đến thế lại đến chừng bảy con!

Linh vật kiêu hãnh biết mấy lại chịu ngoan ngoãn kéo xe.

Rốt, rốt... rốt cuộc là ai tới vậy!

Cả bình nguyên Thanh Mộc lâm vào tĩnh lặng quỷ dị, sau đó thùng xe tinh xảo không gió tự động.

Tóc bạc như ánh sao rơi, áo bào tựa sông mây uốn khúc, giữa khung cảnh lấp lánh rực rỡ, nam tử khoan thai bước ra tức thì đoạt mất hô hấp của mọi người.

Chị tác giả có để yên cho êm mỗi ngày 1c không? Dài cỡ này là muốn êm ngủm cổ tôi sớm hử ;A; *tất thổ*

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Bích thủy tẩy lam thiên, vân đằng lạc Cửu Châu.

*nước biếc rửa trời xanh, mây đáp xuống Cửu Châu (thời cổ đại chia TQ thành chín châu)

Bảy tám thiên mã vỗ cánh đạp chân, tư thái hiên ngang, đoạt trọn mọi ánh nhìn. Mà thùng xe hoa quý kia lại lấp lánh ngàn sao như thần cung nơi chân trời hạ cánh thế gian.

Tất cả mọi người đều không kịp nhìn, vật hiếm thấy đến thế lại được chiêm ngưỡng một lúc nhiều như vậy, quả đáng kinh ngạc tán thán.

Nhưng khi nam tử tóc bạc chậm rãi bước ra, mọi hào quang vô hạn đều bị che lấp, hấn nháy mắt trở thành tâm điểm chú ý.

Kỳ thực, cách xa thế này cũng không thể thấy rõ dung mạo hấn, nhưng chỉ riêng phong thái tao nhã đã khiến người ta khó lòng chuyển mắt.

Hấn vừa xuất hiện liền có người quỳ rạp xuống đất, cao giọng hô đầy kính cẩn: “Bái kiến chân nhân.”

Thấy người nọ quỳ, người khác cũng lập tức phản ứng, nom phục sức rõ ràng là đệ tử Thanh Huyền Môn.

Thanh Huyền Môn chân nhân, chẳng phải là chưởng môn chân nhân kia sao!

Nhất thời, có người lanh trí quỳ theo, mặt cũng tràn đầy cung kính.

Một người quỳ, người người quỳ, thoáng cái lộp bộp quỳ xuống hết. Thời điểm Hà Duy ra khỏi thùng xe, đập vào mắt chính là cả rừng người.

Cậu đã bao giờ gặp qua cảnh tượng này đâu, thành ra bị dọa cho hết hồn, hoàn toàn chả hiểu chuyện gì xảy ra.

Quỳ hết làm chi vậy... Sư tôn nhà cậu vậy mà còn được sùng bái á? Quỳ kiểu này thì biết làm sao! Cậu nhìn xuống từ trên cao như vậy, phải chăng nên đáp một câu “bình thân”...

Vừa ảo tưởng đã thấy sấm sét đùng đoàng.

So với cậu mất tự nhiên, Tống Đao Nghi lại như chẳng thấy gì, chỉ tự nhiên nắm tay rồi ôm chặt eo cậu.

Hà Duy run lên, cuống quýt muốn dịch ra một chút, Tống Đao Nghi liền nhú mày: “Đừng lộn xộn, ta mang ngươi xuống.”

Hà Duy cứng người, bấy giờ mới sực nhớ hai người còn đang trên không...

Bị Tống Đao Nghi ôm đáp xuống đất, Hà Duy mới hồi hận khôn xiết, đáng lẽ nửa năm nay không nên sa đọa như vậy, dù không tăng cấp thì cũng nên học xong thuật ngự linh phi hành chứ.

Nhưng giờ nghĩ cũng đã muộn, vốn tưởng Tống Đao Nghi sẽ cùng mình đứng dưới chờ một lát, nào ngờ bọn họ căn bản không hạ xuống, mà vừa tới nửa đường, phía Tây Nam bỗng xuất hiện một vết rách có khí tức màu đen vờn quanh, Hà Duy chỉ liếc sơ liền kinh hãi.

Cái này nhìn rất quen, mỗi lần làm nhiệm vụ đều bắt gặp lỗ đen ấy, và lần nào cũng bị nó cuốn đi, tuy đã hơn nửa năm không gặp, nhưng Hà Duy vẫn cực kỳ quen thuộc với nó.

Có điều, sao lỗ đen chết bầm lại chường mặt ở đây?

Đang nghĩ thì đột nhiên thấy hoa mắt, khí đen kia chợt lóe rồi biến mất, một lốc xoáy nhỏ màu lam nhạt chậm rãi hiện ra.

Hà Duy nhú mày, nếu không phải vừa rồi nhìn quá rõ ràng, cậu thực sự sẽ nghĩ mình hoa mắt.

Nhưng hiển nhiên ngoại trừ cậu, chẳng ai tỏ ra hoài nghi, thậm chí còn có người bảo nhỏ: “Du linh bí cảnh mở rồi!”

Đúng là đã mở, song do có mặt Tống Đao Nghi nên chả ai dám vào trước.

Tống Đao Nghi vẫn nhìn Hà Duy: “Chuẩn bị tốt chưa?”

Hà Duy gật đầu, trong lòng có chút hưng phấn: “Xin sư tôn yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được hang Kim Linh, đợi khi áp chế được Triền Tình hoa sẽ tức tốc trở về.”

Tống Đao Nghi nắm tay cậu, thông thả vuốt ve dưới ống tay áo rộng rãi: “Hay ngươi đừng đi nữa.”

Hà Duy giật mình: “Sư tôn?”

Trong mắt Tống Đao Nghi tràn đầy dịu dàng: “Hang Kim Linh tuy tốt, nhưng chung quy vẫn chỉ có thể áp chế nó, nếu thế thì ta cũng giúp được người, cùng lắm hao chút linh khí thôi.”

Nói thì nói thế, nhưng Hà Duy vừa nghĩ tới áp chế Triền Tình hoa thì phải cỡi bỏ phong ấn, không bị Triền Tình hoa quấy nhiễu đã cảm giác sư tôn nhà mình bất thường, nếu lại thêm Triền Tình hoa chết tiệt thì...

Hình ảnh hung tàn quá thể, mới tưởng tượng đã phát run!

Vì vậy, cậu vội đáp: “Sao có thể làm phiền sư tôn mãi được? Ta là đồ đệ của ngài, lẽ ra nên san sẻ giải quyết khó khăn cùng ngài, lý nào lại chuốc thêm phiền?”

Tống Đao Nghi chau mày.

Hà Duy sợ hấn nói thêm, tuyệt nhiên chẳng dám trì hoãn, lập tức nói: “Quyết định vậy đi! Sư tôn, ta đi trước đây! Chờ tin tốt của ta nhé.”

Dứt lời, cậu cầm đầu chui vào du linh bí cảnh, chỉ sợ bị ngăn cản.

Đây cũng là Tổng Đoan Nghi nghe theo cậu, chứ nếu hấn thực sự không muốn cậu đi, cậu chạy cũng chẳng thoát.

Vào bí cảnh rồi, Hà Duy mới thở phào, chẳng qua vừa ổn định tâm trạng đã lần lượt nhận thấy những ánh mắt tò mò xung quanh.

Sau khi cậu vào, những người khác tự nhiên cũng tràn vô như ong vỡ tổ.

Nhờ Tổng Đoan Nghi ban tặng, nay Hà Duy không mong nổi tiếng cũng khó.

Tất cả mọi người đều cố ý vô ý theo dõi cậu, tuy không ai dám nghị luận gì, nhưng chỉ riêng tầm mắt đã đủ khiến người ta khó chịu.

Tuy nhiên, Hà Duy đã sớm có biện pháp đối phó, thuật huyền hình của cậu đã thuần thục từ lâu, đặc biệt tu sĩ ở đây toàn tu vi kỳ biến hình, cậu có thể thoải mái biến thành bất cứ hình dáng gì, căn bản chẳng cần lo.

Tiến vào sâu trong bí cảnh, Hà Duy liền tìm chỗ vắng người để thay đổi thành bộ dáng khác, chớp mắt từ một thiếu niên mười bảy mười tám biến thành một thanh niên áo xám tầm thường.

Biến thành hình dạng ấy, dĩ nhiên không còn ai nhóm cậu chòng chọc nữa, hành động cũng tiện hơn.

Du linh bí cảnh này vô cùng rộng lớn, thoát nhìn điểm dừng chân hôm nay cũng mang dáng dấp rừng rậm.

Hà Duy thu hơi thở, im hơi lặng tiếng đi lại bên trong, trên đường đi đụng độ một hai mãnh thú cấp thấp, nhưng bởi đẳng cấp quá thấp nên Hà Duy cũng lười ra tay, chỉ ẩn nấp sơ sơ để né tránh.

Hang Kim Linh ở ngay trong bí cảnh, khổ nổi khung cảnh bên trong mỗi năm mỗi khác, do vậy, dù Tổng Đoan Nghi tìm cả mớ tư liệu cho cậu thì lúc này chưa chắc đã có tác dụng.

Song Hà Duy cũng có vài ý tưởng, trong hang Kim Linh tất nhiên kim linh bốn phía, cậu chỉ việc phân biệt cẩn thận, nếu cảm thấy chỗ nào nhiều kim linh, đi qua xem xét tất có thu hoạch.

Tuy bảo vậy, nhưng muốn lần mò một hang đá nhỏ nhỏ giữa mảnh rừng bát ngát xác thực cần chút thời gian.

Tìm tòi nửa ngày, đành rằng chưa thu hoạch được gì, song không gặp nguy hiểm. Đang lúc Hà Duy chuẩn bị đi tìm tiếp, trong đầu bỗng tích một tiếng.

Là âm nhắc nhở của hệ thống, âm thanh đã biệt tăm chừng nửa năm giờ lại vang lên, quả thực khiến cậu hoảng hốt.

Hải của nào thì của nấy đến, ngay sau đó, âm thanh trong đầu trở nên rõ ràng: “Tình tiết nhánh đã khởi động, vị trí ký chủ lệch đi, sắp mở truyền tống.”

Hà Duy thiệt tình muốn mắng chửi người, mới êm đẹp được nửa năm lại bắt đầu tìm chết hả!

Nhiệm vụ đáng chết này thực sự không thể không làm sao?

Nhớ đến nhiệm vụ là liên tưởng tới Lăng Vân Dục, chỉ thoáng đề cập cái tên này, lòng Hà Duy đã dâng trào niềm chua xót khó tả.

Nếu có thể, cậu thực tình chẳng muốn xuất hiện trước mặt hấn.

Ngặt nổi, có vẻ lần này hệ thống sốt ruột lắm rồi, mới ngày người một chốc đã thấy cửa hang màu đen kìa lộ mặt trên bầu trời, lực lôi kéo ập tới, Hà Duy hết hồn, sau đó hồn phách lập tức ly thể.

Biến mất xong, trong lòng Hà Duy mới lộp bộp một tiếng, ý thức được một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Đệt mọe! Cơ thể bố còn chưa tìm được chỗ giấu mà! Cứ thế té xỉu ngay trong bí cảnh hung hiểm thế này, lỡ bị nào mãnh thú gặp thì sao, tới lúc ấy làm xong nhiệm vụ thì về kiểu gì!

Khốn nỗi đã hết cách quan tâm lẫn thề.

Hồn phách ly thể, sau một hồi lơ lửng vẫn chưa có cảm giác đạp chân xuống đất, Hà Duy quan sát chung quanh, lại nhứ mảy.

Đây đâu phải thủ đô Minh, càng không phải lĩnh vực U Minh, đây là nơi nào?

Đang buồn bực, trước mắt đột ngột sáng lên.

Cậu tập trung nhìn kỹ, kể đó lại hít một hơi khí lạnh.

Trên nền tuyết trắng xóa, nam tử tóc đỏ diện hồng y tựa ngọn lửa đang bùng cháy, hần đứng tại đây như muốn thiêu đốt cả đất trời.

“Tránh ra, ta muốn vào.”

Hần vừa mở miệng, Hà Duy mới phát hiện đối diện hần có một đám người áo trắng, màu tóc như tuyết, trang phục như tuyết, màu da càng trắng tinh như hòa một thể với thiên địa.

Nam tử dẫn đầu che nửa mặt, chỉ để lộ đôi mắt xám nhạt lạnh giá hệt băng tuyết trên núi cao: “Vùng đất Cực Hàn là thánh địa Băng tộc, người ngoài không được tiến vào!”

Nam tử áo đỏ dung mạo diễm lệ, nốt ruồi dưới mắt tựa bảo thạch trong suốt, rạn rở sinh động giữa khung cảnh trắng xóa: “Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, chịu chết đi!” Nói đoạn, Huyết Linh Châu xoay tròn hiện ra, máu tanh nồng nặc cơ hồ muốn nhuộm đỏ cả chân trời.

Tim Hà Duy thót một cái, tức khắc hiểu ra đây là chuyện gì.

Là Lê Viêm, Lê Viêm đang xông vào vùng đất Cực Hàn.

Ý nghĩ này nhác xẹt qua, một lực lôi kéo cực mạnh tập kích, tiếp đó là đầu văng mắt hoa, Hà Duy đặt chân xuống đất.

Hà Duy vừa mới thích ứng liền mở bừng mắt, cảnh tượng lọt vào mắt chẳng còn là hình ảnh cánh đồng tuyết ban nãy nữa.

Lê Viêm không ở đây, mấy Băng tộc kia cũng mất tăm.

Hà Duy hơi thẳng thốt, nhận ra mình đang ở trong một căn nhà gỗ tinh xảo, bày biện đơn giản phóng khoáng lại không mất vẻ hoa lệ, khắp nơi đều là gỗ thô, chỉ có một ngọn lửa êm dịu ngay chính giữa góp thêm phần ấm áp cho gian phòng.

Cậu đánh giá một vòng, đoạn thu hồi tầm nhìn, nhưng nháy mắt sau liền ngốc lảng.

Trên giường... trên giường đâu chỉ có mình cậu.

Cậu kinh ngạc như vậy không phải do đối phương đắp chung chăn với mình, cũng chẳng phải quần áo đối phương không chỉnh tề, mà vì... vì đối phương chỉ là một bé con mềm mềm bụ bẫm.

Đậu xanh, chuyện gì thế này!

Hà Duy sợ tới mức cảm sắp rớt xuống đất, cậu cố lấy can đảm sấp lại nhìn nhìn. Nhóc con vô cùng xinh xắn, làn da non mềm lạ thường, không một tỳ vết mà trắng trẻo vô cùng, nhất là mái tóc đỏ hiếm thấy kia, lại phản chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn khiến nó hơi ửng hồng, đúng là đáng yêu miễn chê.

Hà Duy không khỏi cười khẽ, đang định giúp nó ngủ thoải mái hơn, nhưng đột ngột trông thấy một nốt ruồi nhỏ xíu dưới mắt trái của nó.

Giữa đen như mực ánh lên tia băng lam, chẳng khác nào một bảo thạch tí hon trên gương mặt trắng nõn.

Diện mạo mang tính dấu hiệu như vậy khiến Hà Duy hoảng hồn.

Đây, đây...

Cậu nào biết Lê Viêm thế mà có con!

Cái định mệnh, cô em nào dám sinh con cho hần vậy!

Được rồi, vấn đề không phải cái này, mà là tại sao con trai Lê Viêm lại ở chỗ cậu!
Rốt cuộc là sao đây?!

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Hà Duy nhìn bé con mềm mềm mà tâm trạng có chút phức tạp.

Kiếp trước cậu không thân thích bạn bè và chưa kết hôn, kiếp này cũng mới mười bảy tuổi, căn bản chưa từng gặp đứa trẻ nào nhỏ như vậy.

Thế nên, cậu không đoán được đứa nhỏ này lớn bao nhiêu.

Tay chân nhỏ xíu thế kia, chả lẽ một tuổi? Không đúng... hẳn là nhỏ hơn, sáu tháng chẳng... Ờm, cũng có thể là vừa đầy tháng?

Cũng không đúng! Hà Duy chợt nhớ đến lời thoại trong một bộ phim dài tập, hình như em bé ba tháng biết lật sáu tháng biết ngồi, bảy tám tháng mới biết bò...

Tóm lại... vẫn chả hiểu gì sất, đứa nhỏ đang ngủ say sưa, cậu tuyệt nhiên chẳng thể biết nó có biết lật hay ngồi không, cũng không rõ nó rốt cuộc bao lớn.

Cơ mà, Hà Duy phục hồi tinh thần, trước mắt chưa cần quan tâm độ tuổi của nó, mà nên nghiên cứu xem cha mẹ thằng bé đi đâu mất rồi!

Nếu đây thật là Lê Tiểu Viêm, vậy Lê Đại Viêm đâu?

Hà Duy tỏ vẻ khó hiểu, vừa cúi đầu liền gặp lại cặp bưởi xa cách lâu ngày, nhất thời càng ghen ứ.

Ngay sau đó cậu lại nghĩ, phải rồi, giờ cậu đang trong thân thể bán nữ, tức là đang làm nhiệm vụ?

Nếu làm nhiệm vụ... vậy Lăng Vân Dục.

Hà Duy mới nghĩ đã thấy kinh hãi, cậu hấp tấp mở giao diện hệ thống xem xét thật kỹ.

Nhiệm vụ đã ở trạng thái thất bại, nhưng bên dưới có thêm một nhiệm vụ nhánh.

“Nhiệm vụ nhánh: Thức tỉnh Huyết Linh Châu, phần thưởng hoàn thành là 3000 kim tệ, cửa hàng làm mới một lần.”

Té ra là nhiệm vụ nhánh! Lúc ấy Hà Duy quá rối rắm, chỉ nghĩ đến việc sẽ tái ngộ Lăng Vân Dục, nên đâu chú ý lần này không phải nhiệm vụ chính, mà là nhiệm vụ nhánh.

Cũng chẳng có gì bất ngờ, phân loại nhiệm vụ đã có chính, tất nhiên cũng có nhánh, chẳng qua không ngờ lần này lại nhận được.

Không phải nhiệm vụ chính càng tốt, ít nhất có thể tránh Lăng Vân Dục. Hà Duy hít một hơi thật sâu, chẳng suy xét cảm giác trong lòng nữa, chỉ tập trung đọc mục tiêu nhiệm vụ.

Thức tỉnh Huyết Linh Châu? Huyết Linh Châu là Đẩu Linh của Lê Viêm, nếu nói thức tỉnh, lẽ nào hạt châu đang ngủ say?

Hà Duy nhú mày nghiên ngẫm, trong đầu lướt qua cảnh tượng chứng kiến ban nãy, Lê Viêm xông vào vùng đất Cự Hàn, hẳn đơn độc giao thủ với rất nhiều Băng tộc, bị thương vào lúc ấy chẳng?

Có điều... muốn thức tỉnh Huyết Linh Châu thì tốt xấu gì cũng nên truyền tống cậu đến cạnh Lê Viêm chứ, tới chỗ con hắc làm quái gì?

Hà Duy đột nhiên nhanh trí, hay Lê Viêm đang ở quanh đây?

Đang nghĩ thì tiếng gõ cửa vang lên, Hà Duy lập tức tròn mắt, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng gặp đại ma vương Huyết tộc.

Nhưng tiếp theo lại ý thức được một vấn đề, ngoài cửa khẳng định chẳng phải Lê Viêm, Lê Viêm mà biết gõ cửa á?

Quả nhiên, khi cửa gỗ mở ra, người bước vào là một nữ tử dáng cao gầy, nước da cô gái trắng trẻo, mi mục thanh tú, riêng màu tóc là xám trắng hiếm thấy tương đối đặc biệt, theo lý nên có vẻ già nua, nhưng nhờ sợi tóc mềm mại và hết sức sáng bóng, thành ra càng tôn lên vẻ trẻ trung xinh đẹp.

Cô thấy Hà Duy tỉnh, bèn nói nhỏ: “Muội muội tỉnh rồi, thân thể có khó chịu không?”

Nghe thấy tiếng muội muội, khoe miệng Hà Duy giật giật, nhưng nom cậu bây giờ, người ta xưng hô cũng chẳng sai, đành trả lời: “Cũng không có gì khó chịu, làm phiền cô nương rồi.”

Cậu chỉ đáp khách sáo một câu, đối phương cũng cười cười, đặt thức ăn xuống rồi bảo: “Bé vẫn còn ngủ à, muội cho bé ăn chưa?”

Hà Duy ngớ người, cho ăn? Cho ăn kiểu gì? Chẳng phải giờ mới đưa cơm sao?

Thấy cậu ngẩn ra, cô gái chỉ cười nói: “Cũng phải, muội phải ăn no trước mới dứt bé được chứ.”

Hà Duy nghe không hiểu lắm, nhưng giờ chỉ có thể gật đầu.

Cô gái dọn xong thức ăn, đoạn nói tiếp: “Muội ăn đi, ta ra ngoài lấy ít quần áo thay cho hai người.”

Tuy Hà Duy vẫn mù mờ với tình huống trước mắt, song chỉ đành đáp: “Đa tạ.”

Đợi cô kia rời khỏi phòng, Hà Duy mới nhảy xuống giường, cậu không ra ngoài mà chỉ gia tăng linh khí trên hai tai, mở rộng thính lực lên cao nhất, định nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Vừa nghe đã chiếm được không ít tin tức.

“Ai, lại là một cô gái đáng thương, cô nhi quả phụ, nếu không nhờ Hân trưởng lão phát hiện, chỉ sợ đã chết cồng trong đồng hoang băng tuyết.”

“Hân trưởng lão thiện tâm, gặp tộc nhân lưu lạc bên ngoài đều mang bọn họ về, chỉ là...”

“Người lo lắng thằng bé kia?”

“Cũng không phải, đứa trẻ ấy rõ ràng là một Huyết tộc, cô gái này lại kết hợp với một Huyết tộc, còn sinh cả con... aiz...”

“Tám phần là bị lừa... bằng không sẽ chẳng rơi vào hoàn cảnh như thế.”

Nhóm người thở dài một hồi, nói thêm: “Ngặt nỗi Băng tộc chúng ta trước nay không cho phép ngoại tộc tiến vào, đứa bé Huyết tộc kia...”

“Cứ chờ xem sao đã, chúng quý vẫn chảy một nửa dòng máu Băng tộc mà.”

Hà Duy nghe lỏm chừng một khắc, liên hệ trước sau một phen, rốt cuộc cũng hiểu rõ.

Thật không ngờ cậu lại đang ở nơi Băng tộc tụ tập — vùng đất Cực Hàn.

Mà mấy Băng tộc đó hiển nhiên xem bán nữ thể của cậu là tộc nhân, thậm chí vẽ ra một tuồng kịch máu chó về một thiếu nữ sa chân lỡ bước bị Huyết tộc lừa gạt, để rồi mang thai sinh con, cuối cùng lưu lạc đầu đường xó chợ.

Trí tưởng tượng phong phú cỡ nào chứ, Hà Duy thưởng thức một hồi cũng muốn bái phục.

Nhưng chí ít cũng biết tình thế hiện nay, Hà Duy đã biết phải làm gì, ngồi dậy chuẩn bị ăn gì đó.

Nhắc thấy đồ ăn lại cau mày, khẩu vị Băng tộc thiệt độc đáo.

Chẳng có lấy một món xào mà toàn canh, còn là ba loại canh bất đồng.

Một món trông như cơm rượu đường đỏ, món khác là đu đủ nấu sữa, món còn lại... Hà Duy nhìn nhìn, chẳng nhẽ là giò heo hầm đậu phộng? À đâu, cậu bối mãi không thấy giò heo, chỉ thấy mỗi đậu phộng với đậu nành.

Dù tất cả đều là canh, hơn nữa còn phối hợp kỳ cục, nhưng may mà mùi vị không tồi, Hà Duy ăn xong, bèn ngó sang thẳng bé kể bên, nhất thời tỉnh ngộ.

Đúng rồi... phải chăng thức ăn như vậy là suy xét đến cả đứa nhỏ?

Theo như lời của cô kia, có lẽ là để cho cả Lê Tiểu Viêm cũng ăn được nhỉ.

Hà Duy nghĩ thế, cũng tính lấy chút sữa đút cho nó.

Quan tâm con ai làm chi, tóm lại vẫn là một sinh mệnh nhỏ, đâu thể trơ mắt nhìn nó chịu đói.

Hà Duy đến bên giường, mới giờ tay chứ chưa kịp chạm đến nó, đứa nhỏ đã mở bừng mắt.

Đôi mắt đỏ như ngọc lưu ly quả khiến lòng người khiếp hãi.

Hà Duy hơi ngơ ngác, tay vươn ra cũng cứng đờ.

Bé con mềm mềm quan sát cậu, mắt sáng rỡ: “Quả nhiên người ở đây.”

Hà Duy có chút kinh ngạc, bánh bao nhỏ thế mà biết nói! Tuy giọng vẫn sắc mùi sữa, nhưng đọc nhấn từng chữ rất rõ ràng nha!

Gượng đã... nó vừa bảo cái gì?

Có thể thấy, đâu chỉ mình cậu bất ngờ, Lê Tiểu Viêm nghe giọng này cũng chau mày, đầu nhỏ nghiêng qua, thấy thân thể mình thì lông mày nhỏ liền nhảy dựng.

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Một khắc sau.

Hà Duy uống một ngụm cơm rượu đường đỏ có vị chua nhẹ, sau đó nhìn về phía đối diện lần thứ ba.

Đối diện cậu là giường gỗ, trên giường có sàng đan màu trắng, mà tận cùng bên trong có một quả cầu nho nhỏ.

Đó chính là Lê Tiểu Viêm đang quấn chăn mỏng thành một cục diện bích tư quá.

*diện bích tư quá: quay mặt vào tường suy nghĩ lỗi lầm

Ừm... người ta đang u buồn, cậu thực sự không nên cười, nhưng cứ nhìn bóng lưng bé kia là lại dè không được khoe miệng thì biết làm sao!

“À này... khụ khụ...” Hà Duy hắng giọng, “Người đói không?”

Chả ai buồn để ý cậu.

Hai mắt Hà Duy cong thành hình trăng non, nói tiếp: “Có đu đủ nấu sữa nè, uống một ít đi.”

Tiểu Đoàn Đoàn cử động cực kỳ cực kỳ nhẹ.

Hà Duy múc một chén, bưng qua, nói khẽ: “Nào, ta đút người.”

Lời vừa thốt ra, Tiểu Đoàn Đoàn bất động, đồng thời kiên quyết không chịu quay đầu.

Hà Duy quả thực ghen cười đến đau bụng!

Đậu xanh, đúng là phong thủy luân chuyển mà! Đoán được mở đầu chứ chẳng đoán nổi kết cục!

Đánh chết cậu cũng chưa từng ngờ Lê Tiểu Viêm không phải con trai Lê Đại Viêm, mà là Lê Viêm bản tôn.

Đại ma vương thành Trung Ương khi biến thành bánh bao mềm, cái sự tương phản ý sắp chọc người ta cười chết rồi biết không!

Cậu ôm bụng tới độ bê cái chén cũng không xong, đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên, cậu mới kiềm lại chút, cười bảo: “Mời vào.”

Người tới là vị nữ tử Băng tộc lần trước, cô đánh giá một chốc rồi hỏi: “Mùi vị được không?”

Hà Duy nói cảm ơn, đoạn đáp: “Ngon lắm.”

“Ăn nhiều một chút, mấy món canh ấy vừa giúp muối bồi bổ thân mình, cũng rất có lợi với bé con.”

Hà Duy thăm nghĩ, cũng phải, đói bụng lâu uống nhiều canh tốt cho tiêu hóa hơn.

“Ai da,” nữ tử Băng tộc bấy giờ mới phát hiện Tiểu Đoàn Đoàn ở góc tường, “bé con thức rồi à? Ăn gì chưa?”

Cô vừa dứt lời, Hà Duy liền cười khổ: “Nói sao cũng chẳng chịu ăn.”

Nữ tử Băng tộc nhú mày: “Không ăn sao được? Bé còn nhỏ như vậy, khi đói chắc chắn sẽ đòi, hay tư thế của muối không đúng?”

Hà Duy nghe mà mù tịt, dứt trẻ con ăn cơm mà cũng cần tư thế đặc biệt á? Quả là được mở mang kiến thức.

Thấy vẻ mặt Hà Duy mờ mịt, cô bèn cười nói: “Muối thật là, nhìn bé cũng hơn một tuổi rồi, sao muối vẫn y như mới làm mẹ thế?”

Hà Duy rất muốn giải thích rằng mình thực sự không phải mẹ hắn... Nhưng vẫn là thôi đi, ngẫm lại chuyện Lê Viêm làm trước đó, chỉ sợ lộ cái là bị vây đánh chết tươi luôn.

“Ta bảo muối này, cho bé bú nhất định phải chú ý...”

Nữ tử Băng tộc nói năng chân thành, Hà Duy nghe mà muốn Sparta.

Đệt! Cái quái gì vậy! Bú sữa cái lông á? Ai... ai mẹ nó có sữa?

“Muội đủ sữa không? Nếu không đủ thì húp nhiều canh vào, mấy món đó đều lợi sữa hết...”

Hóa ra là vậy! Hà Duy xấu hổ muốn chết! Giờ cậu mới kịp phản ứng, té ra đâu phải khẩu vị Băng tộc kỳ cục, mà mấy món kia toàn là cung cấp đặc biệt hết!

Cậu chẳng những bị coi là thiếu nữ sa chân lỡ bước, mà còn bị xem thành thiếu phụ đang cho con bú!

Trơ mắt nhìn vàng sáng xưng hô biến đổi qua lại trên đầu, Hà Duy tới mức hận không thể đào hố nhảy xuống cho xong.

Biến thành bán nam bán nữ không đáng sợ, đáng sợ là... còn bị xem thành vú em!

Mạng già sắp toi rồi đây! Liệu có thể vui vẻ tiếp tục làm nhiệm vụ nữa hay chẳng...

Quả tình chả dám nghe tiếp, Hà Duy vội ngắt lời cô: “À... ta, ta không có...” Cẩn rằng cả buổi vẫn nói không nên lời câu “ta không có sữa”. Đậu, vì lông gì phải giải thích này nọ, một tên đàn ông như cậu sao phải nói mình không có sữa, không thể cho em bé bú với một phụ nữ, má nó, mặt mặt chết bỏ!

Có đập chết cậu cũng nói không được, Hà Duy cứ thế đỏ mặt đáp: “Ta... ta nghỉ ngơi một lát, đa tạ cô nương quan tâm.”

Dứt lời liền đẩy người ra ngoài, đợi nữ tử Băng tộc đi xong, cậu mới ngồi bệt xuống mép giường, bản thân sắp tuyệt vọng với cái thế giới vô tiết tháo này rồi.

Đúng như lời vừa nói ban nãy, phong thủy, luân luân chuyển.

Hà Duy ngồi đó bị thương cho cõi lòng đã chết, Lê Tiểu Viêm đang cuộn tròn lại tung chăn ra, chân nhỏ mấp mấp nện bước qua.

Hắn đến trước mặt Hà Duy, tầm mắt hạ xuống, nhìn chăm chăm cặp búi, sau đó liếm liếm môi: “Ta đói rồi!”

Hà Duy: “...”

Lê Tiểu Viêm tiến lên, vươn tay ầy ầy bộ ngực tròn vo: “Ta muốn bú sữa!”

Hà Duy cau mày, vỗ một phát lên mông hắn.

Lê Tiểu Viêm ngẩn người, vì quá kinh ngạc nên đôi mắt to xinh đẹp trợn vô cùng tròn, nửa ngày sau mới hiểu chuyện gì xảy ra, bèn gất lên: “Người đánh ta!”

Hà Duy giữ nguyên mặt cá chết tiêu chuẩn: “Rồi sao? Người được phép đùa giỡn lưu manh lại không cho phép ta đánh người?”

“Người...” Da bánh bao nhỏ cực mềm, vừa càu lèn hơi ửng hồng, kết hợp với đôi mắt to tựa hồng ngọc kia, tuy Hà Duy biết nội tâm hắn vẫn là đại biến thái, song lúc này cũng nhin không được mềm lòng.

“Việc ấy...” Hà Duy toan nói gì đó để cứu vãn chút đỉnh, nhóc con đã quăn chân lăn vào góc tường.

Hà Duy: “...”

Cậu nhin hết nổi, phì cười ra tiếng.

Hay rồi, Tiểu Đoàn Đoàn thẳng thường quay lưng đi.

Sau một khắc.

Hà Duy thực sự không chịu được nữa, cậu cân nhắc, có lẽ Lê Viêm cũng đủ chán chường rồi, trăm cay nghìn đắng đi tìm cậu, tìm hơn nửa năm, khó khăn lắm mới mò thấy cửa vào, kết quả còn bị người ta khóa linh, biến thành một bánh bao nhỏ.

Bá chủ lãnh huyễn khốc hóa thành kẻ bị áp chế, còn bị đánh mông, ừm... Hà Duy đặt mình vào hoàn cảnh người ta mà nghĩ, thái độ với hắn chỉ còn đồng cảm.

“Được rồi.” Hà Duy tới gần hắn, “Đừng nóng, ăn chút gì đi, không nên bỏ đói cơ thể.”

Tiểu Đoàn Đoàn rất có khí phách, chẳng thèm động dậy gì.

Hà Duy suy nghĩ một hồi, loại trừ tiết mục xen giữa ban nãy, cậu nhớ rõ hình như Huyết tộc không ăn ngũ cốc hoa màu, họ ăn cái gì ta... A đúng rồi, là máu! Họ chỉ uống máu thôi!

“Này...” Hà Duy do dự, cắn răng bảo, “Người có muốn uống ít máu không?”

Lời vừa vang lên, Tiểu Đoàn Đoàn mới rồi vẫn không nhúc nhích lập tức động nhẹ một cái.

Hà Duy thấy hữu hiệu liền tiếp tục dụ dỗ: “Ta nhớ người thích uống máu ta đúng chứ? Muốn uống chút không? Chỉ cần dùng một hơi uống hết...”

Hắn chưa dứt lời, Lê Tiểu Viêm đã đột ngột quay đầu, mắt to híp lại, im lặng nhìn cậu.

Kỳ thực Hà Duy mới nói xong đã hơi hối hận, nhưng làm người phải giữ lời, cậu chỉ đành kiên trì nhích lên, chủ động nghiêng đầu đưa cổ qua, bày ra tư thế trắng sí cắt cổ tay: “Uống đi, nhẹ chút.”

Lê Viêm nén cả bụng lửa giận, còn khước mới nhẹ? Mắt thấy cái cổ trắng nõn tự dâng lên, hắn chẳng chút lưỡng lự cắn lên.

Nháy mắt sau, cả hai đều hít khí lạnh.

Hà Duy là đau, cậu cắn răng chửi thầm trong bụng: “Cái đồ sói con mắt trắng, không biết nhẹ nhàng là gì hử!” Nhưng ngay tiếp theo liền nhận ra điểm bất thường, đây đâu phải lần đầu cậu bị hút máu, nên có thể nhận thấy điều không thích hợp... Sao máu không chảy ra vậy kia?

Khoảng một phút sau, Lê Tiểu Viêm lặng lẽ rời khỏi, rồi lại nhắc chân, cuốn lấy, ngồi xổm bên chân giường diện bích tư quá.

Hà Duy được ra, sờ sờ cổ, không chảy máu à? Cậu tiện tay tìm gương soi, chỉ thấy mỗi bốn dấu răng xinh xắn dễ cưng.

Sau đó, sau đó... cậu triệt để cười không ngừng!

Đường đường đại ma vương Huyết tộc vậy mà lại rơi vào hoàn cảnh chỉ có bốn chiếc răng sữa đến hút máu cũng chẳng nổi!

Chừa lại trên cổ con mồi chủ động dâng lên đúng bốn dấu răng!

Phụt phụt phụt! Cười bể bụng đến nơi rồi! Cười, không, ngừng, nổi!

Hà Duy cười tới tận khi hết hơi mới dừng lại, đã đến nước này rồi, cậu thực sự không còn ác cảm với Lê Viêm, ngày xưa ngẫu lời bao nhiêu thì nay chỉ còn ngốc mạnh.

Với một bé con như vậy, cậu căn bản chẳng ghét nổi.

Hà Duy kiềm nén cảm xúc, chậm rãi bình tĩnh lại, mục tiêu nhiệm vụ lần này là Lê Viêm, cậu không nên tiếp tục kích thích hắn, tới hồi nhiệm vụ bất thành có khi bị nhốt luôn tại vùng đất Cực Hàn.

Hà Duy đi qua, nhẹ nhàng chọc chọc hắn.

Lê Tiểu Viêm chẳng nhúc nhích.

Hà Duy lại chọc, Lê Tiểu Viêm cúi kính quay đầu, hung dữ lườm cậu: “Khỏi phải chế giễu ta, ta biết ta yếu ta vô dụng, nhưng ngươi an tâm, ta chưa chết được đâu, khắp thiên hạ ai cũng có thể chết trừ ta...”

Hắn chưa nói hết, Hà Duy đã dùng ngón tay chặn miệng hắn.

Bờ môi xinh xẻo được máu nhuộm đỏ nom càng hồng hào khả ái, Hà Duy mỉm cười nhìn hắn, mà Lê Viêm lại mau chóng cảm nhận được mùi máu trên miệng. Khi mùi hương mạnh mẽ tràn vào, hắn chỉ cảm thấy hương vị này thơm ngọt tới mức quên cả hít thở.

Hà Duy chớp chớp mắt với hắn: “Uống đi, không đủ ta đổi ngón khác.”

Lê Viêm không đáp, hắn mặc sức mút vết thương trên ngón tay cậu, máu ngọt ngào như sương sớm tuyệt nhất thế gian thông thả chảy vào người hắn, đợt này ấm hơn đợt trước, đồng thời trong mắt hắn chỉ còn mỗi người ấy.

Người ấy đẹp như chính máu cậu vậy.

Đến khi nắm ngón tay Hà Duy đều bị thương, Lê Viêm mới uống no, nom nhóc con mặt đầy thỏa mãn, Hà Duy thở dài thườn thượt.

Nuôi một quỷ hút máu nhỏ dễ không? Xin thưa rằng: Tuyệt đối đừng thử, chắc chắn sẽ hối hận!

Cơm no rượu say cũng là thời điểm nên thảo luận chính sự.

Hà Duy chỉnh lại áo cho Lê Tiểu Viêm, hỏi: “Ngươi bị khóa linh nên mới biến thành dạng này à?”

Lê Viêm nhìn cậu: “Không chỉ vậy.”

“Hử?” Hà Duy hỏi tiếp, “Là sao?”

Lê Viêm: “Huyết Linh Châu bị chúng lấy mất, hiện trong cơ thể ta vô linh.”

Chẳng ngờ lại nghiêm trọng đến thế, Hà Duy hít một hơi, nếu Đẩu Linh bị tróc thì tức thể cơ hồ sẽ tiêu vong ngay tức khắc, mà Lê Viêm chỉ biến thành thể con nít, thật kỳ quái.

Thấy lo lắng trong mắt Hà Duy, Lê Viêm gương mày, ra chiều khó chịu: “Ta bảo rồi, ta không chết được.”

Hà Duy nghĩ hắn cậy mạnh, lập tức vượt lông trần an: “Sao chết được, ngươi lợi hại thể cơ mà, đương nhiên không chết được.”

Thoạt nghe còn thấy thoải mái, nhưng thoáng cái Lê Viêm liền ngộ ra, hung tợn trừng cậu: “Người đang đồ con nít hả?”

Hà Duy khẽ ho.

Lê Viêm hừ một tiếng, sau đó hạ giọng bảo: “Người chờ đi, chờ ta...”

“Được được.” Hà Duy kiềm lòng chẳng đậu, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm của hắn, “Ta chờ, nhất định chờ.”

Lê Viêm sống lâu như vậy mà chưa từng bị người ta đối đãi kiểu này, phải nói là tức đến đau gan.

Hà Duy đau lòng thay hắn, không dám trêu hắn nữa, chỉ đặt ngón tay bên miệng hắn, nói sang chuyện khác: “Được rồi, nói chính sự đi, làm thế nào mới giúp người khôi phục nguyên dạng?”

Lê Viêm giận cậu, nhưng chống không lại sự căm dỗ của máu, đấu tranh một giây, rồi từ từ nhắm mắt ngậm ngón tay cậu, vừa hút máu vừa đáp: “Thức tỉnh Huyết Linh Châu, nó đương nhiên sẽ quay về cơ thể ta.”

Hà Duy nghe vậy liền sáng mắt: “Thức tỉnh làm sao?”

“Nhỏ máu ta vào Huyết Linh Châu là được.”

Nhiệm vụ nhánh thể mà đơn giản kinh, Hà Duy không khỏi mừng rỡ, có thể kiếm chừng ba ngàn kim tệ đấy nhé, sắp được mua đồ một cách đường hoàng rồi!

Cậu vội nói: “Vậy chờ gì nữa, ta dẫn người đi tìm Huyết Linh Châu!”

Lê Viêm nhướn mày: “Người xác định là đi tìm Huyết Linh Châu chứ không phải đi chịu chết?”

Bị xem thường, Hà Duy bất mãn néo mặt nhỏ của hắn, đối lấy Lê Tiểu Viêm xù lông.

Song Hà Duy có thần kỹ, ngón tay vừa đưa qua, Lê Tiểu Viêm tức khắc thành thật.

Đẹp yên bánh bao nhỏ xong, trong lòng Hà Duy cũng hiểu rõ.

Huyết Linh Châu tất nhiên đang ở vùng đất Cực Hàn, chỉ cần cậu tìm được để Lê Viêm thức tỉnh nó, xem như nhiệm vụ hoàn thành.

Kể đó cậu có thể làm mới cửa hàng, đến lúc ấy mua một quyển trục truyền tống là thuận lợi thoát khỏi vùng đất Cực Hàn!

Đậu má, cậu quả nhiên là người làm việc lớn, tư tưởng lanh lợi quá chừng, mới đó đã có sách lược vẹn toàn rồi, phải like mạnh mình mới được!

Về phần tìm Huyết Linh Châu bằng cách nào, Hà Duy cũng có ý tưởng, cậu cúi đầu hỏi Lê Viêm: “Người cảm nhận thấy vị trí Huyết Linh Châu không?”

Giữa túc thể và Đấu Linh có cả đồng mối liên hệ lằng nhằng, chỉ cần túc thể chưa biến mất thì đều cảm giác được vị trí Đấu Linh của mình.

Lê Viêm bĩu môi: “Đương nhiên!”

Hà Duy yên tâm, ẵm Lê Viêm lên rồi bảo: “Đi! Ta bế người đi tìm Đấu Linh.”

Lê Viêm cực kỳ bất mãn với tư thế “bị ẵm” này, nhưng xét thấy cặp bưởi lắc lư trước mắt, hắn ráng nhịn, thuận tiện đặt tay nhỏ lên.

Hà Duy giật bắn, lập tức hất tay hắn: “Đừng lộn xộn.”

Lê Viêm lại đặt tay lên: “Người đã thành thân với ta thì chính là người của ta, ta thích sờ thì sờ!”

Miệng Hà Duy giật giật.

Lê Tiểu Viêm còn nói thêm: “Đừng nói là sờ chỗ này, chờ ta khôi phục rồi, ta nhất định phải hung hăng làm người, làm thật nhiều lần, làm cho người khôi xuống giường, khiến người...”

Bị một nhóc con miệng hôi sữa nói vậy, cái cảm giác hết nói nổi này thật khó mà diễn tả bằng lời! Hà Duy dứt khoát lấy ngón tay bịt miệng hân: “Nhóc con! Cấm nghĩ linh tinh!”

Lê Tiểu Viêm một mặt uống máu, mặt khác hàm hồ nói: “Lời ta đã quyết, ta muốn vừa hút máu vừa tiến vào người...”

Hà Duy rút ngón tay lại, nhướn mi: “Nói thêm câu nữa ta lập tức đổi ý khỏi giúp người tìm Huyết Linh Châu, nhân tiện bảo với họ người là thủ lĩnh Huyết tộc, hoàn toàn không phải em bé.”

Đối mặt với uy hiếp hung tàn nhường ấy, Lê Tiểu Viêm nhếch mày: “Người!”

Hà Duy cũng nhếch mày: “Sao?”

“Xéo!” Lê Tiểu Viêm hét lên giận dữ, đoạn vùi mặt vào ngực cậu giả chết.

Hà Duy cười tít mắt, tâm trạng khá tốt, tách hân cách xa cậu buổi một chút, bế hân ra ngoài.

Về việc như thế nào tìm được Huyết Linh Châu, Hà Duy tự có biện pháp, tu vi cậu đã là kỳ biến hình cấp chín, tiến một bước là lên kỳ linh cảnh, trước đây vì muốn vào du linh bí cảnh nên cậu vẫn chưa thăng cấp. Nhưng nay không cần áp chế nữa, cậu điều động linh khí, cấp tốc cải tạo linh cảnh, trực tiếp nâng tu vi lên kỳ linh cảnh.

Sở dĩ muốn tăng lên kỳ linh cảnh là bởi linh kỹ thứ hai của Kết Linh Tiên Y.

Không thể không nói kỹ năng này nghịch thiên hết sức!

Kỹ năng thứ nhất là thuật huyền hình còn vài hạn chế, suy cho cùng tu vi Hà Duy chẳng tăng nổi, mà sử dụng cũng có tính quần thú. Tuy nhiên, với kỹ năng thứ hai, Hà Duy mở cờ trong bụng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tên linh kỹ ấy là: Thuật ẩn hình.

Cứ dòm ba chữ này là hiểu ngay! Không sai, có thể tàng hình!

Thêm nữa, không chỉ mình Hà Duy tàng hình, chỉ cần cậu sử dụng linh kỹ, mọi thứ Kết Linh Tiên Y bao phủ tới đều ẩn thân.

Mà miễn trong cơ thể Hà Duy đủ linh khí thì có thể ẩn thân liên tục!

Càng nghịch thiên là thuật ẩn thân gần như vô địch với tu sĩ bằng cấp Hà Duy, phải cao hơn cấp mười của Hà Duy mới có khả năng phát hiện.

Quan trọng hơn, dù cho cao hơn Hà Duy, nhưng nếu không nghiêm túc thăm dò thì khó mà phát giác.

Bởi ta nói, linh kỹ này đúng là trâu bò tới độ đéch ai thèm chơi!

Lúc mới nhìn thấy, Hà Duy thán phục không thôi, đồng thời cũng hơi tò mò, linh kỹ đã thế, vậy linh kỹ thứ ba còn trâu đến cỡ nào nữa? Quả thực quá sức tưởng tượng mà.

Cũng chính bấy giờ, Hà Duy mới có cảm giác ưu việt của dân xuyên việt, mơ nó, ông đây vẫn có bàn tay vàng đó! Vẫn rất nghịch thiên, vẫn có khả năng mạnh lên nha!

Hà Duy phóng linh kỹ, Lê Tiểu Viêm liền phát hiện, hân nhú đôi mày nhỏ, hừ một tiếng: “Hóa ra người biết thuật ẩn hình, hèn chi có thể đi lại tùy ý.”

Nghe hân bảo thế, Hà Duy ngậy ra, mãi sau mới kịp phản ứng, Lê Viêm đang hiểu lầm... Nhưng hiểu lầm thì hiểu lầm đi, lộ thuật ẩn hình đỡ hơn lộ hệ thống nhiều.

Có linh kỹ này, cộng thêm cảm ứng vi diệu giữa Lê Viêm và Huyết Linh Châu, bọn họ chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã tìm được.

Dù thuật ẩn hình có thể giấu hình thể, nhưng lại không qua được một vài cơ quan kết giới.

Đang lo chưa biết đối phó kết giới thể nào, nào ngờ cậu chỉ chạm nhẹ đã dễ dàng lọt vào.

Hà Duy hoảng hốt... sao dễ vậy? Chẳng lẽ có mai phục?

Vừa nghĩ thế thì bất chợt trông thấy Băng Thế hoa chỉ nhị vẫn quanh trong linh cảnh của mình.

Té ra là công của nó?

Hà Duy ôm nghi hoặc, thử lần nữa mới ngạc nhiên nhận ra Băng Thế hoa giống như chìa khóa vạn năng, bất cứ nơi nào cũng ung dung đi vào được!

Phải rồi... chung quy đóa hoa băng này cũng là thánh linh Băng tộc, đoán chừng vẫn có ít tác dụng đặc thù.

Kể từ đây, việc xâm nhập càng thêm dễ dàng, dẫu Hà Duy vẫn cảnh giác, song thấy Huyết Linh Châu đã gần ngay trước mắt, cậu cũng có chút kích động.

Đây không phải đại diện rộng lớn mà là một lối đi nhỏ hẹp, sâu trong cùng có một hạt châu tỏa hồng quang đang lơ lửng trên không.

Chẳng cần Lê Viêm mở lời, Hà Duy đã xác định đây là Huyết Linh Châu.

Đang định tiến lên một bước, một luồng gió lạnh đột ngột thổi đến.

Hà Duy khẽ run rẩy, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một cái bóng xám bạc bỗng xẹt qua, thuật ẩn hình của Hà Duy tức khắc bị phá. Ngay sau đó, băng tiễn sắc bén cấp tốc phóng tới.

Hà Duy lạnh lẽo lách mình, nhưng ai dè băng tiễn kia lại cứ như vật sống, đầu mũi tên xoay qua, tấn công trực diện.

Nơi này thực sự quá hẹp, mà kinh nghiệm thực chiến của Hà Duy lại cực ít, tránh xong thì chẳng biết lui thế nào.

Mắt thấy băng tiễn sắp đâm thẳng vào tim, đại não Hà Duy nhất thời trống rỗng.

Nhưng ngay khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, một thân hình bé xinh bỗng nhiên lao về trước, vững vàng tiếp được băng tiễn lạnh buốt.

Băng tiễn triệt để xuyên qua thân thể nhỏ bé, máu tươi trào ra, Hà Duy trợn to đôi mắt ngập tràn vẻ khó tin.

... Lê Viêm! Không!

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Nếu giờ phút này chắn trước mặt cậu là nam nhân Huyết tộc tảo bạo ngạo nghễ kia, Hà Duy sẽ chỉ kinh ngạc chứ không đến mức xúc động như hiện tại.

Nhưng... ngã xuống trước mặt là một đứa trẻ, thân thể nhỏ nhỏ nhẹ nhàng mà mềm mại, giờ đây lại bị băng tiễn đâm xuyên ***g ngực.

Máu tươi đỏ thẫm nhanh chóng lan tràn, nháy mắt thấm ướt quần áo mỏng manh, Hà Duy ôm hắn, cảm thụ dính ướt nơi bàn tay, mùi tanh trong mũi, tim cậu đập cực nhanh, chỉ cảm thấy từng làn sóng đen ập tới trước mắt.

Không được chết, Lê Viêm ngươi không thể chết như vậy được.

Không được dùng hình hài trẻ con chết trong lòng cậu vì cứu cậu!

Nghĩ đến đây, tim cậu bỗng nhói đau, đầu cũng ong lên.

Nhưng cậu lập tức buộc mình bình tĩnh, ở đây còn nguy hiểm, đầu thể rối loạn trận tuyến.

Thoáng cái, Hà Duy mở bừng mắt.

Đồng tử đen tuyền dấy lên u quang màu lam, nhờ phút tạm dừng ngắn ngủi mà cậu có cơ hội trả đòn.

Môi mấp máy niệm khẩu quyết, chớp mắt sau, Băng Thế hoa tủa ánh sáng xanh thẳm tức khắc nở rộ, tia sáng lạnh âm u cơ hồ chiếu rọi toàn bộ lối đi chật hẹp!

Sau đó, gần như ngay khoảnh khắc hoa băng hiện thế, chỉ nhị như vật chất mang theo băng sương chí hàn cấp tốc khuếch tán, thoát cái đã đóng băng cả lối đi.

Băng tuyết dày đặc, hàn khí bức người.

Đây là lần thứ hai Hà Duy sử dụng linh kỹ này, nhưng trình độ bây giờ đã sớm khác xa khi ấy.

Khoảnh cách giữa kỳ linh cảnh và thời kỳ đầu biến hình thật khó mà tưởng tượng, nên dù đóng băng đại địa là linh kỹ cực kỳ hao tổn linh khí, cậu vẫn có thể vững vàng phóng thích, thậm chí còn mạnh hơn trước gấp trăm lần.

Phong tồn vạn vật, khiến cả nhân thần đều e dè.

Hà Duy đứng giữa băng tuyết mênh mang, cậu khẽ cúi đầu, cẩn thận đặt Lê Viêm xuống đất, đoạn tiến nhanh lên trước.

Đối diện mấy chục mét có một Băng tộc nam tóc bạc da trắng, mắt hấn ngập tràn kinh sợ, sự ngạc nhiên trong mắt bị băng tuyết đóng băng nom càng rõ rệt.

Hà Duy chỉ liếc một cái rồi đi qua. Tuy hấn tấn công cậu, hại Lê Viêm cận kề cái chết, song Hà Duy cũng chẳng muốn giết hấn.

Dù sao cũng là bọn họ xâm nhập thánh địa Băng tộc, là họ muốn tới tìm Huyết Linh Châu, Băng tộc này cùng lắm là hộ vệ, hấn chỉ làm đúng chức trách của mình, nếu bởi vậy mà giết hấn, Hà Duy làm không được.

Hà Duy chưa đi bao xa đã đối mặt với Huyết Linh Châu, đành rằng nơi đây đã bị băng tuyết bao phủ, nhưng hạt châu vẫn tỏa hồng quang, đối lập với tuyết trắng xung quanh, trông càng thêm chói mắt.

Hà Duy chẳng hề do dự, cậu chìa tay phải ra, vừa định lấy hạt châu xuống thì đột nhiên loáng một cái, Huyết Linh Châu khẽ nhện nhạo như mặt hồ gợn sóng.

Hà Duy hơi nhếch mi, lập tức nhận ra đây nào phải Huyết Linh Châu thật!

Hà Duy không hề chần chừ, gần như vọt ngay tới bên cạnh Lê Viêm chỉ bằng một bước xa, ôm chặt hấn vào lòng. Quả nhiên, Huyết Linh Châu kia như cục đá bị ném xuống hồ, sóng gợn mau chóng lan ra, chẳng bao lâu đã biến mất vô tung vô ảnh.

Hóa ra là ảnh phản chiếu!

Hà Duy vẫn quá khinh địch, cậu ý mình có thuật huyền hình và thuật ẩn hình nên mặc sức xông xáo, mà quên mất rằng vùng đất Cực Hàn há lại là địa phương bình thường?

Mỗi Băng tộc đều ru rú trong nhà, nhưng không có nghĩa họ yếu kém, trái lại họ còn là người chịu tải Đấu Linh hệ băng trời sinh, tích lũy nhiều năm càng cộp nhặt được vô số linh kỹ tuyệt diệu, nói bọn họ toàn cao thủ cũng chẳng ngoa, nếu không thì sao Lê Viêm bị cướp mất Đấu Linh?

Hà Duy hít sâu một hơi, triệt để trấn tĩnh lại, việc đã tới nước này, hối hận cũng vô dụng, cậu chỉ có thể tỉnh táo để bình tĩnh ứng phó.

Ảnh phản chiếu Huyết Linh Châu biến mất, không gian trước mắt không ngừng sụp đổ, trong lòng Hà Duy hiểu rõ ảnh phản chiếu đâu phải chỉ có một, mà là một thể hoàn chỉnh. Khi bước lên lối đi này, kỳ thực họ đã tiến vào toàn bộ ảnh phản chiếu, Huyết Linh Châu tan biến, lối đi phía trước cũng bắt đầu vỡ vụn.

Song Hà Duy cũng không sợ hãi, họ tìm kiếm dựa trên cảm ứng giữa Lê Viêm và Huyết Linh Châu, mặc dầu bị ảnh phản chiếu vây khốn, nhưng có thể khẳng định rằng Huyết Linh Châu đang ở quanh đây, hiềm nỗi cậu nhất thời chưa thể phân biệt đây rốt cuộc là đâu.

Lối đi mất hẳn, Bằng tộc đang trước cũng vụt biến, Hà Duy với Lê Viêm rơi vào bóng tối. Cậu tụ tập linh khí, thoảng dùng thuật minh hỏa chiếu sáng bốn phía.

Tuy nói đã sáng lên, nhưng vẫn không phân rõ phương hướng, mà Hà Duy cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, chỉ sốt ruột cúi nhìn đứa bé trong lòng.

Bằng sương đã tan, máu không bị đông cứng một lần nữa tuôn trào, Hà Duy nhìn lại vết thương kia mới chính thức hiểu thế nào là thấy mà xót xa

Con người là thế, đối mặt với thứ yếu ớt sẽ bất giác mềm lòng, huống hồ bé con thực sự quá nhỏ, quá yếu, quá không chịu nổi một kích.

Hà Duy không kiềm nổi hoảng sợ trong lòng, cố gắng cầm máu cho hẳn, nhưng vẫn nhìn không được nghĩ đứa nhỏ này chẳng thể sống nữa, chắc chắn sẽ chết, vết thương như vậy thì đến cả người lớn cũng không qua khỏi.

Rõ ràng mới đó còn cãi nhau giằng dỗi với mình, ấy mà giờ đã đứng sát bờ vực tử vong...

Hà Duy ra sức lắc đầu, không dám suy nghĩ linh tinh nữa, cậu lấy thuốc cầm máu, thuốc bổ máu, đủ loại đan dược quý hiếm trong ba lô ra cho hẳn dùng hết, nhưng máu vẫn chảy, vết thương không hề có ý khép miệng.

Chỉ định nhẹ đã thấy máu nhuộm đỏ hai tay, mùi máu nồng nặc khuếch tán, Hà Duy lại chột nhanh trí nghĩ tới một biện pháp.

Lê Viêm là Huyết tộc, Huyết tộc sinh tồn bằng máu.

Vậy... phải chăng nếu được bổ sung máu tươi, hẳn sẽ sống sót?

Hà Duy cắt cổ tay chẳng chút lưỡng lự, máu nồng đậm tuôn ào ạt, cậu lập tức đưa tới miệng Lê Viêm, máu nhiễm đỏ cánh môi tái nhợt vì mất máu quá độ, tuy hẳn nhắm chặt mắt, nhưng may mà còn biết hút.

Máu liên tục chảy vào, mất máu quá nhiều sẽ khiến đầu vầng mắt hoa, nhưng Hà Duy vẫn cắn răng nặn để máu chảy nhiều thêm.

Không biết qua bao lâu, mãi đến khi Hà Duy sắp chống đỡ không nổi thì kỳ tích nảy sinh.

Vết thương khiến người ta nhìn mà đau lòng mau chóng khép lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy rõ, máu ngừng chảy, vết thương mọc ra thịt mới. Chừng một khắc sau, Lê Tiểu Viêm bất ngờ hồi phục hoàn hảo không tổn hao gì, ngoại trừ lỗ to trên y phục, da thịt hẳn vẫn bóng loáng chẳng hiện chút thương tích nào.

Hà Duy mất máu quá mức, hên là trong ba lô có cực nhiều linh đan diệu dược, phải vội vàng nuốt một viên mới không xỉu tại chỗ.

Lê Viêm được mùi hương thơm ngọt quen thuộc đánh thức, hẳn cảm giác được sự tràn ngập trong miệng, dòng máu ngọt ngào khiến da đầu người ta tê dại dưng mãnh tràn vào yết hầu, chảy xuống thân thể, hẳn đón lấy từng đợt ấm áp mỗi lúc một mê người. Đó là cảm thụ sung sướng có thể làm người ta quên đi hết thấy đau đớn, là cảm giác thỏa mãn lấp đầy đáy lòng, cơ hồ muốn người mê muội trong ấy.

Không... không được, cậu sẽ chết mất.

Thoảng chớp, Lê Viêm mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt tái mét vì mất máu của thiếu niên, trừ đôi mắt còn sáng rõ dị thường, các bộ phận khác đều trắng đến khó tưởng, ngay cả bờ môi hồng nhạt thường ngày cũng gần như trong suốt.

Lê Viêm ngăn chặn khát vọng trong tâm, dừng hút, rồi tỉnh tề liếm láp, giúp vết thương của cậu khép lại.

Giây phút thấy hẳn mở mắt, trái tim Hà Duy mới hoàn toàn quay về vị trí cũ, không hề giấu giếm ý mừng trong mắt. Cho dù toàn thân đã kiệt sức, cậu vẫn gắng sức ôm chặt hẳn, hận không thể hôn một phát lên khuôn mặt non tơ: “Tốt quá, người không sao rồi!”

Bị đối đãi hung mãnh như vậy, Lê Tiểu Viêm ngớ ra, tiếp theo trên mặt xuất hiện màu hồng khả nghi: “Bảo rồi mà, ta chả chết được đâu.”

Hà Duy tưởng hắn đang dối, căn bản không để ý, ôm thân thể mềm mại ra sức cọ cọ, nhỏ nhắn gì đó thật quá tốt, vừa mềm vừa non, đáng yêu dữ thần!

Đang cọ, Hà Duy bỗng thấy trên tay nặng xuống, cậu hơi sững sốt, kinh ngạc cúi xuống nhìn.

Bé con vốn chỉ tầm một tuổi chậm rãi trưởng thành, cánh tay mập mập dài ra, khuôn mặt tròn vo nhơn hơn, thậm chí mái tóc ngắn màu đỏ bông xù cũng dài thêm chút.

Sao... sao lại trưởng thành rồi!

Nhìn thiếu niên khoảng mười tuổi trước mặt, Hà Duy sợ ngây người: “Đây là chuyện gì? Huyết tộc các người lớn nhanh dữ vậy sao?”

Lê Tiểu Viêm nhướn mày, thoát cái nắm cổ tay cậu, nâng lên miệng khê liếm: “Còn không phải nhờ máu người ư.”

Hà Duy chớp mắt mấy cái: “Thì máu ta giúp chữa lành vết thương mà?”

Lê Viêm dùng răng nanh mới mọc nhẹ nhàng ma sát cổ tay cậu, nói thêm: “Máu người chỉ tăng tốc độ trưởng thành của ta, vết thương sẽ tự động khôi phục.”

Hà Duy thực sự chưa từng nghe qua, tuy cậu chưa nuôi Huyết tộc bao giờ, nhưng biết Huyết tộc không có năng lực hồi phục mạnh mẽ nhường ấy.

Lê Viêm thử cắn cắn, cảm thấy có thể dễ dàng đâm thủng làn da mềm mại này mới hài lòng mà buông ra: “Khỏi nghĩ nữa, Huyết tộc bình thường không có năng lực đó, nhưng ta từ lúc sinh ra đã thế, vô luận bị thương nặng bao nhiêu, dù da thịt biến mất, xương cốt gãy nát, song chỉ cần còn một giọt máu, ta vẫn sẽ từ từ bình phục.”

Ngàn vạn không ngờ Lê Viêm lại sở hữu năng lực ẩn tàng như vậy!

Hà Duy vừa kinh hãi, vừa vô thức nhớ tới một sự kiện.

Đã hơn nửa năm trôi qua, nhưng cậu vẫn chưa từng quên, bởi ký ức in dấu quá sâu.

Khi ấy cậu với Lăng Vân Dực đang ở địa cung trong thành Song Tử, chỗ đó có ba ảo cảnh, mà ảo cảnh thứ ba cũng chính là cảnh Hà Duy không lý giải được.

Ảo cảnh thứ ba là một hoang mạc xác chết, hài cốt thối rữa phủ kín mấy ngàn dặm, còn có mùi máu gay mũi khiến người ta khó thở. Tất cả đều là thi thể, chỉ có một thiếu niên nhỏ bé sống sót, cậu bé đứng chết lặng giữa tàn thi thối thối, không khiếp đảm không sợ hãi, chỉ ngập tràn hồ hững.

Kế tiếp, hằng hà thi quỷ đứng lên, dữ tợn nhào đến, móng sắc xuyên qua cơ thể cậu bé, răng nanh cắn đứt cổ họng cậu, chớp mắt đã máu thịt lẫn lộn, lộ ra xương trắng dày đặc.

Thi quỷ lạnh nhạt vô tình, chỉ biết tranh nhau gặm cắn, hung hăng cắn xé đứa trẻ chỉ chừa lại bộ xương, máu thịt mất hết, thi quỷ cũng yên tĩnh. Nhưng chỉ chốc lát sau, bộ xương trắng lại sinh ra máu thịt, dần dần biến thành cậu bé kia.

Để rồi, thi quỷ lại tiếp tục ủa lên.

Cứ thế lặp đi lặp lại, thiếu niên bị gặm cắn không ngơi nghỉ, một lần nữa khôi phục... Quả là sự tra tấn khó lòng tưởng tượng.

Hà Duy lắc lắc đầu, cậu chỉ nghe một câu của Lê Viêm lại nhớ đến ảo cảnh ấy, thậm chí cho rằng cậu bé đó là Lê Viêm.

Nhưng mà... không có khả năng.

Lúc đó, cậu cùng Lăng Vân Dực đi qua ảo cảnh, ảo cảnh chỉ có thể biểu hiện tâm ma của hai người. Nói cách khác, phải là sự tình liên quan đến bọn họ, đầu thế đột ngột hiện ra quá khứ của Lê Viêm.

Đương nhiên, cậu cũng chẳng cách nào xác định thiếu niên có đúng là Lê Viêm không.

Hà Duy còn đang xuất thần, Lê Viêm lại cầm tay cậu: “Đi thôi, tới lúc đi đòi đồ vật của ta rồi.”

Hà Duy cúi đầu nhìn, trẻ mười tuổi đích xác có khí thế hơn em bé một tuổi nhiều, nhưng... cậu vẫn muốn cười thì biết làm sao!

Lê Viêm phát hiện cậu nín cười, ngẩng đầu uy hiếp: “Đừng ép ta hút khô người ngay bây giờ!”

Hà Duy ho nhẹ, cuối cùng cũng nhịn được: “Chúng ta xuất phát thôi!”

Lê Viêm hồi phục, tâm trạng Hà Duy cũng nhẹ nhõm, tất nhiên lần này cậu chẳng dám khinh thường nữa, dọc đường luôn hết sức tập trung, cảm nhận kỹ càng khí tức quanh thân.

Đi khoảng một khắc vẫn chưa trông thấy bất kỳ ánh sáng nào, đồng thời cũng không phát giác nguy hiểm.

Hà Duy kiểm lòng chẳng đậu mà nhẹ giọng hỏi: “Cảm ứng thấy Huyết Linh Châu không?”

“Có.” Giọng Lê Viêm đã từ mềm yếu biến thành non nớt của thiếu niên, song vẫn dễ nghe cực kỳ.

Trước kia Hà Duy đâu nghĩ mình sẽ thích trẻ con, nhưng hiện giờ... a a a, muốn kết hôn với cô nương xinh đẹp quá đi, sau đó sinh một cục cưng mềm mềm!

Tốt nhất nên sinh con gái, trắng trắng mềm mềm, bảo đảm còn dễ cưng hơn!

Hà Duy ảo tưởng một trận, Lê Viêm đột nhiên kéo cậu lại gần: “Đừng nhúc nhích.”

Hà Duy bình tĩnh, tức thì cảm giác được điểm bất thường.

Không ngờ bọn họ lại quay về điểm xuất phát!

Quanh co lòng vòng cả buổi rồi lại trở về.

“Hừm...” Hà Duy trầm ngâm, “Té ra nơi này đúng là một mê trận sao?”

Cậu đi nghiêm túc suốt cả quãng đường, luôn xác định rõ mục tiêu, suy ra không có khả năng đi lặp, quay về điểm xuất phát chứng tỏ ở đây có trận pháp không tầm thường.

Trong nhiều trận pháp, kỳ thực mê trận chưa tính là nguy hiểm nhất, nhưng nó cực kỳ phiền phức, tại nơi giấu bảo tàng lại càng được sử dụng thường xuyên, hơn nữa hiệu quả cũng tuyệt hảo.

Chả cần biết tu vi người cao cỡ nào, chỉ cần lọt vào trận thì sẽ bị nhốt, mò không ra mắt trận thì đừng mong phá. Nếu đối phương cố ý giày vò người đến chết, vậy sẽ giam cầm người đời đời kiếp kiếp, dù tu vi cao có thể chống được đói khổ, nhưng người vẫn sẽ phát điên vì cô đơn tuyệt vọng.

Hà Duy đang động não cân nhắc, Lê Viêm lại lên tiếng: “Nếu đã là mê trận thì cứ đợi thôi.”

“Hả?” Hà Duy hơi kinh ngạc.

Lê Viêm khẽ dùng sức kéo cậu, làm cậu ngã ngồi xuống đất, còn hắn đứng yên nhìn cậu từ trên cao: “Ta không rành trận pháp nên rất khó phá trận từ bên trong, nhưng chẳng sao, bị nhốt cũng tốt.”

Hà Duy hoàn toàn nghe không hiểu.

Lê Viêm đứng nguyên, hơi khom người cọ cọ lên cổ cậu, ôn hòa nói: “Người đừng sợ, chỉ cần chúng ta đạt thành hôn khế, người có thể sống mãi.”

Hà Duy thoáng sửng sốt, Lê Viêm nhìn thẳng vào cậu, “Ta sống người sống, mà ta vĩnh viễn không chết, người có thể ở mãi bên cạnh ta, không tốt ư?”

Âm điệu thiếu niên trong trẻo, nhưng chính chất giọng như vậy lại cố tình đè thấp mới góp thêm vài phần dụ hoặc khó tả. Hắn nhìn Hà Duy, đồng tử màu đỏ, nốt ruồi trong suốt, rõ ràng là dung mạo yêu dã cực điểm, song lúc này bỗng nghiêm túc lạ thường.

Hà Duy thâm giật thót, cậu thật lòng cảm nhận được tâm ý của hắn, nhưng nháy mắt lại sợ hãi.

“Này... Lê Viêm.”

“Ừ?”

“Chúng ta...” Hà Duy ngập ngừng, cố gắng thốt ra lời, “Chúng ta mới quen biết nhau chưa bao lâu.”

“Ừ, ba lần.” Lê Viêm nói như đinh đóng cột, “Lần đầu tiên người chết, lần thứ hai người chết, giờ là lần thứ ba, người...”

Hắn chưa nói xong, lại tự dừng nheo mắt.

Hà Duy cũng nhướn mày, cuống quýt ngẩng đầu, chứng kiến không gian nứt toác từ trên xuống dưới.

Mê trận tự động giải trừ rồi!

Bóng đêm khôn cùng bắt đầu vỡ toang như mặt gương nát vụn, tia sáng len qua khe hở, đã thích ứng với bóng tối lại bất chợt gặp ánh sáng mạnh, người ta không khỏi nheo mắt.

Có điều, mới đó mà mê trận khó lòng thoát ra đã tan biến.

Mắt Hà Duy chưa kịp thích nghi với ánh sáng, chỉ khê híp mắt, nhưng do trong lòng luôn cảnh giác nên vẫn thấy loáng thoáng.

Có thể khẳng định đây là một cung điện to lớn, lạ cái là mọi thứ đều làm bằng băng, long lanh trong suốt mà chạm trở phức tạp, thậm chí còn tỏa hơi lạnh nom như sương trắng.

Là một tòa Băng cung lộng lẫy tột độ, cảnh tượng mỹ lệ chỉ xuất hiện trong đồng thoại.

Hà Duy quét mắt, rốt cuộc cũng thích ứng với ánh sáng mạnh, tùy ý nhìn xuống dưới lại đột ngột thất kinh.

Phía dưới, trên sàn băng đồ sộ có hơn mười Băng tộc đang đứng.

Bọn họ mặc trường bào trắng rườm rà, tóc bạc được mao băng đặc chế nâng lên, da ai cũng trắng nõn, thân hình cao gầy, bất luận nam hay nữ đều xinh đẹp vô ngần.

Nhưng thời điểm này, Hà Duy chẳng mấy may có tâm tư thưởng thức.

Cậu... triệt để ngây đờ rồi, nói thật thì đội hình này trông hơi quen mắt, hình như lúc Lê Viêm xông vào vùng đất Cực Hàn thì đụng độ họ nhỉ? Khi ấy Lê Viêm vẫn đang thời kỳ toàn thịnh mà còn bị cướp Đẩu Linh.

Giờ... cậu gà mờ, Lê Viêm vô linh, đối chọi với trận địa hung tàn cỡ này thì biết phá vây kiểu gì?

Đang kinh hồn bạt vía, màn tiếp theo lại khiến Hà Duy thẳng thốt không thôi.

Những Băng tộc nhìn sơ cũng biết là người cầm quyền nhất tề khom lưng, một tay áp lên ngực, tóc bạc rủ xuống, dáng vẻ cung kính cực độ.

“Cung nghênh thánh giả trở về.”

Thánh giả? Cái quái gì thế?

Hà Duy tỏ vẻ bản thân hoàn toàn lý giải không nổi phát triển thần kỳ này, đại não kinh hãi đến đứng hình, mà Lê Viêm lại thoáng nhếch mày, ra sức nắm tay cậu.

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Lê Viêm dồn sức nắm chặt tay cậu, Hà Duy mới chợt hoàn hồn.

Tuy rằng kinh ngạc choáng váng đến rối tinh rối mù, nhưng Hà Duy cũng là người từng trải qua không ít chuyện, kinh qua vô số lần mài giũa, trái tim có thể sánh với kim cương và sắp đạt tới độ không gì phá nổi, nên lúc này cậu lập tức trấn tĩnh lại.

Nhóm Băng tộc này hiển nhiên đang hành lễ với hai người, Lê Viêm là Huyết tộc thuần chủng, bọn họ đời nào tôn một Huyết tộc làm thánh giả. Cho nên, cảm chắc người bọn họ gọi là cậu.

Bấy giờ, Hà Duy cũng kịp phản ứng, Băng Thế hoa trong cơ thể cậu là thánh linh Băng tộc, tám phần là do ban nãy cậu phóng ra Băng Thế hoa trong hành lang, khiến họ cảm ứng được nên bây giờ mới đồng loạt xuất hiện, còn giải trừ mê trận thả cậu và Lê Viêm.

Đang nghĩ vậy, trong số đám người nợ liền có một người tiến lên, bước ra khỏi hàng rồi nửa quỳ xuống: “Lúc trước không biết tôn giá nên mạo phạm thánh giả, Thần Nguyệt cam lòng chịu phạt.”

Dù hấn cúi đầu, nhưng Hà Duy vẫn thấy rõ, Băng tộc tên gọi Thần Nguyệt này là một trong số những người tấn công họ trong hành lang.

Khi ấy Hà Duy không giết hấn, hiện tại càng không làm khó hấn dưới tình huống hiện tại, chẳng qua giờ cậu vẫn chưa thăm dò xong tình hình, không tiện mở miệng, vì thế tạm thời nhịn không đáp.

Cậu im lặng, quả nhiên có người lên tiếng.

Một nam tử dẫn đầu đánh bảo thạch màu lam trên trán bước lên, hơi khom người, nói: “Khẩn cầu thánh giả khoan dung, Thần Nguyệt chỉ phụng mệnh làm việc, thực sự không ngờ ngài sẽ xuất hiện trong mê cảnh, nếu muốn trách phạt, Thần Hân cam nguyện chịu phạt thay.”

Hấn cũng nửa quỳ xuống đất, trong nhóm người nhất thời vọng ra tia xôn xao, có thể thấy địa vị người kia trong Băng tộc rất cao và có phần uy danh.

Hà Duy nghe tên này, đột nhiên nghĩ tới cuộc trò chuyện nghe được lúc mới tỉnh lại, “Cũng nhờ Hân trưởng lão phát hiện mới không khiến hai cô nhi quả phụ chết còng trong đồng hoang băng tuyết.”

Nếu cậu nhớ chính xác, Hân trưởng lão trong miệng các cô có lẽ chính là Băng tộc này nhỉ.

Hà Duy ngập ngừng, cậu định tiến lên một bước, nhưng Lê Viêm nhướn mi, nắm tay cậu càng chặt. Hà Duy không dịch chuyển được, đành nói từ xa: “Xin Hân trưởng lão đứng lên, chẳng hay có thể tìm chỗ khác nói chuyện không?”

Cậu vừa cất lời, Thần Hân chợt ngẩng đầu, trong đôi mắt xám nhạt có chút kinh ngạc, song thoáng cái đã rũ mi: “Mời thánh giả theo ta.”

Dứt lời, hấn bước lên, sau đó đi về cánh phải của Thiên Điện, Hà Duy ra hiệu bằng mắt với Lê Viêm, rồi cùng nhau đi theo.

Hà Duy đương nhiên thấy rõ vẻ ngạc nhiên mới rời cửa Thần Hân, xem ra cậu đoán chẳng sai, “thánh giả” không biết bọn họ, mà bọn họ cũng không quen “thánh giả”, sở dĩ gọi cậu như thế chắc chắn là bởi thánh linh Băng tộc trong người cậu.

Băng cung hoa lệ tuy vương chút lạnh lẽo, nhưng không làm lu mờ những chạm trổ tinh tế vô cùng xa hoa lộng lẫy, cất bước chậm rãi, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang vọng trong điện lại mang hơi hướm kỳ ảo.

Hà Duy nhìn mái tóc bạc mềm mại của Thần Hân, chợt nhớ đến sư tôn nhà mình. Thành thật mà nói, Tống Đoan Nghi cực kỳ giống người Băng tộc, cũng da trắng tóc bạc, cũng khí chất tuyết trần, ngay cả chất giọng độc đáo cũng phẳng phất bằng tuyết trên núi cao, cực độ thuần khiết mà thấp thoáng vẻ lạnh giá.

Nếu không phải đã sớm biết Tống Đoan Nghi là Nhân tộc, cậu sẽ nhịn không được hoài nghi sự liên quan trong chuyện này.

Tuy nhiên, cơ thể Băng tộc có tính đặc thù, bọn họ ở vùng đất Cực Hàn là sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ, nhưng chỉ cần ra khỏi cánh đồng tuyết buốt giá sẽ nhanh chóng mất sức, nếu đụng độ công kích hệ hỏa thì sẽ bị thiêu đốt trong nháy mắt, tiếp đó hòa tan thành băng sương, biến mất giữa thế gian.

Song, may mà Băng tộc có thuật con rối đặc biệt, cũng chính là thuật khởi tử hồi sinh mà người ngoài vẫn gọi, dấu tiêu vong, nhưng hồn phách sẽ quay về vùng đất Cực Hàn, đến khi băng tuyết tràn đầy thì trùng tổ thân thể.

Có điều trong đó tiềm tàng rất nhiều nguy hiểm, cả đời Băng tộc chỉ có thể sử dụng thuật con rối chín lần, sau chín lần sẽ hồn phi phách tán.

Nhưng Bằng tộc tách khỏi vùng đất Cực Hàn sẽ trở nên cực kỳ yếu ớt, tử vong chỉ trong phút chốc, chín lần nghe thì nhiều, song với cơ thể bạc nhược quả thực không đáng nhìn.

Chính vì điều này, xưa nay Bằng tộc cơ hồ không hề rời vùng đất Cực Hàn, cũng chính do vậy, dù dung mạo Tổng Đoan Nghi cực giống Bằng tộc, nhưng chưa từng ai coi hắn là Bằng tộc.

Nếu đích thị là Bằng tộc ra khỏi bằng nguyên thì không có khả năng sở hữu sức mạnh khủng khiếp đến thế.

Hà Duy thu hồi suy nghĩ, bọn họ đã băng qua lối đi rộng lớn để tới Thiên Điện.

Thần Hân gọi nô tỳ dâng điểm tâm và trà xanh, đoạn cung kính thưa: “Mời thánh giả dùng.”

Hà Duy chỉ liếc một cái rồi dời tầm mắt, cậu nhìn về phía Thần Hân, trực tiếp vào đề: “Ta không sinh ra tại vùng đất Cực Hàn.”

Thân thể Thần Hân hơi cứng lại, nhưng hắn tức khắc trấn định, cất giọng đều đều: “Thánh giả đã được thánh linh chấp nhận, hoàn toàn xứng đáng là vua của Bằng tộc.”

Quả nhiên dính dáng tới Bằng Thế hoa, song Hà Duy đầu gối lại liên hệ lớn như vậy, chỉ cần có đóa hoa này thì chính là người nắm quyền của Bằng tộc sao? Mặc dù Thần Hân nói thế, nhưng Hà Duy tất nhiên không tin ngay.

Sắc mặt cậu bất động, chỉ nhìn chăm chăm Thần Hân, nghiêm túc nói: “Ta không có ý định can thiệp sự vụ Bằng tộc.”

Lời vừa thốt ra, Thần Hân ngẩng phắt lên nhìn cậu.

Hà Duy vẫn luôn quan sát, tự nhiên có thể nhận ra sự biến đổi trên mặt hắn. Thấy hắn như vậy, Hà Duy cũng an lòng, xem ra đã chọn trúng tim đen.

Đừng nói Thần Hân giật mình, đến Lê Viêm cũng nhưn mày nhìn cậu, chẳng qua chiều cao của cả hai hôm nay có chút chênh lệch, thân thể mười mấy tuổi đúng là phiền phức, nên hắn chỉ nhìn thoáng qua liền chuyển mắt.

Thần Hân chần chờ nửa ngày, tiếp theo hơi lui về sau, hai đầu gối quỳ xuống: “Ngài là vị vua mà thượng thiên ban cho chúng ta, mệnh lệnh của ngài cao hơn hết thảy, tất cả thần dân Bằng tộc nguyện đời đời hầu hạ thánh giả.”

Hà Duy nhếch mày, chẳng ngờ thánh giả Bằng tộc lại có địa vị cao nhường ấy, nhưng vì sao Bằng tộc lại muốn thế? Chỉ vì sự chấp nhận của thánh linh Bằng tộc mà sẵn sàng mù quáng tin tưởng một người? Thậm chí có thể chẳng màng tính cách, không phân đúng sai?

Trước tiên khoan đề cập đây có phải giả tạo không, dẫu có đúng như lời Thần Hân, Hà Duy cũng không hứng thú.

Vốn dĩ cậu định thử Thần Hân, khiến Thần Hân chủ động mở miệng, cậu có thể thuận thế đưa ra yêu cầu, ai dè Bằng tộc này lại cố chấp như thế.

Một khi đã vậy, cậu cũng chẳng dây dưa nữa.

Vừa rồi ngược lại không quan trọng, Hà Duy mỉm cười nâng Thần Hân dậy, dứt khoát nói: “Hân trưởng lão, ta không nhiều lời nữa, nói vậy chắc ngài cũng biết Huyết tộc bên cạnh ta là người phương nào.”

Thần Hân sửng sốt, hắn đương nhiên biết Huyết tộc kia là ai, chỉ không nghĩ Hà Duy sẽ trực tiếp nói thẳng.

Hà Duy cười nhìn hắn, không cho hắn cơ hội qua loa tắc trách: “Chẳng hay Hân trưởng lão có thể cho ta biết Huyết Linh Châu hiện đang ở đâu không?”

Đỉnh Thanh Loan.

Trên băng tuyết, sương mù lượn lờ khắp nơi, Tổng Đoan Nghi diện y phục hàng ngày, ngọc quan đã gỡ xuống, tóc bạc buông xõa trên lưng, hắn ngồi bên bờ suối, giữa ngón trở và ngón giữa trắng nõn kẹp một quân cờ trắng, đang ngưng mắt nhìn ván cờ trước mặt.

Thoáng chớp, một hư ảnh bỗng hiện ra, tay Tống Đoan Nghi khựng lại, quân cờ trên đầu ngón tay hạ xuống, hần chợt quay đầu: “Làm sao?”

Hư ảnh nửa quỳ, cúi đầu trầm giọng đáp: “Hà công tử hôn mê trong du linh bí cảnh.”

Tống Đoan Nghi đột ngột đứng dậy, vạt áo bào rộng rãi quét loạn bàn cờ, nhưng hần chẳng mấy may phát giác, chỉ lạnh lùng hỏi: “Chỗ thủ đồ Minh có tin tức chưa?”

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Tống Đoan Nghi đột ngột đứng dậy, vạt áo bào rộng rãi quét loạn bàn cờ, nhưng hần chẳng mấy may phát giác, chỉ lạnh lùng hỏi: “Chỗ thủ đồ Minh có tin tức chưa?”

Hư ảnh trên đất kính cẩn trả lời: “Không có dị trạng gì khác.”

Tống Đoan Nghi hơi cau mày, trong mắt có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó hần liền thấp giọng bảo: “Trông nom cậu ấy thật tốt, nhưng đừng quấy rầy, nếu tỉnh dậy thì nhớ truyền tin về ngay.”

“Tuân mệnh.”

“Lui xuống đi.”

“Vâng.”

Hư ảnh vụt tan như một luồng khói đen, biến mất vô tung vô tích.

Trên đỉnh Thanh Loan lúc ẩn lúc hiện chỉ còn một mình Tống Đoan Nghi.

Áo trắng tóc bạc, sương mù mờ lung, thân hình cao lớn hừng hờ xuất trần, phong thái nhanh nhẹn giữa khung cảnh sương mù thuần trắng, trông như thể thuận gió mà đi.

Có điều ngay khắc sau, hần khẽ giương tay, ngón tay trắng trẻo dấy lên sắc màu đen kịt, hắc khí u ám cùng tiên vụ hình thành đối lập cực mạnh, như ma quỷ xâm nhập tiên cảnh, nhuộm đen bốn bề trong nháy mắt.

Hắc khí xoay tròn, chẳng bao lâu sau, tấm gương cao hơn một mét xuất hiện.

Gương hơi nhoáng lên, rồi từ từ trở nên rõ nét.

Đó là một đại điện rộng lớn rất có chiều sâu, ngọc thạch xanh nhạt nguyên khối làm gạch, cách thiết kế trần nhà quả thật tuyệt diệu, bất đồng với ngọc thạch nguyên khối, nó do vô số viên ngọc thạch nhỏ xếp lại mà thành, nhưng đặc biệt ở chỗ màu sắc ngọc không ngừng đậm dần, từ trắng tinh đến xám nhạt, xám đậm... cho tới đen tuyền trên đỉnh, số lượng ngọc thạch quá độ từ trắng đến đen được tính bằng đơn vị hàng nghìn, từng viên từng viên khoe sắc, cảm quan chiều sâu mãnh liệt khiến người ta vừa nhìn liền sinh lòng kính sợ.

Phía trên đại điện chỉ có vền vền một ngai vua rộng rãi được làm từ ngọc ám màu trắng nguyên khối, đối xứng với khối ngọc đen trên đỉnh chóp, hai bên soi rọi lẫn nhau ngay trung tâm, nổi bật vô cùng.

Trên ngai vua có một nam tử cực kỳ tuấn mỹ.

Hần diện bộ hắc bào phảng phất lửa địa ngục, mái tóc đen cực dày cực u ám, là sắc đen khó lòng tưởng tượng, cơ hồ có thể nuốt gọn mọi ánh sáng. Bên dưới màu đen vô hạn cũng là sắc trắng đến khó tưởng, dung mạo hần tuấn tú, làn da tái nhợt không chút máu, song lại mang mỹ cảm khó tả thành lời, là bệnh trạng, là u tối, mà vẫn đẹp đến vô phương kháng cự.

Hần khẽ cúi đầu, nghiêm túc ngắm thiếu nữ trong lòng, hoặc không thể xưng là thiếu nữ, bởi mắt cô khép chặt, trên người phủ một tầng sương lạnh, rõ ràng đã không còn hơi thở, nhưng vẫn được xem là trân bảo, cẩn thận bảo vệ trong lòng, thành kính hôn môi.

Tổng Đoan Nghi chỉ liếc sơ liền nhú mày.

Chẳng lẽ thực sự không liên quan?

Ý nghĩ này thoáng lướt qua, nam tử trong gương chợt ngừng đầu, con ngươi đen sắc bén như thực thể phóng tới, xuyên qua không gian mệnh mang để đối diện với hắn!

Tổng Đoan Nghi hơi nhếch mày, nhẹ nhàng phát tay áo, hắc khí tán đi, gương hiển nhiên cũng biến mất.

Hà Duy cười tủm tỉm nhìn Thần Hân, Thần Hân lại quỳ rạp xuống: “Thánh giả, xin hãy cân nhắc.”

Hà Duy cũng không bất ngờ, chỉ cười khê: “Nếu thế thì hà tất phải nói lời ban nãy? Thánh giả chung quy chỉ là hư danh, chẳng quản được chuyện gì, tự nhiên cũng không được phép nói.”

Thần Hân cúi đầu, toàn thân căng tựa dây đàn, vậy mà giọng nói vẫn bình thản như nước: “Thánh giả chính là vua của Băng tộc chúng ta, mọi lời nói và hành động đều là thiên mệnh, chúng ta nào dám cãi lời.”

“Nếu đã vậy,” giọng Hà Duy bỗng trầm xuống, “mau mang Huyết Linh Châu đến đây!”

Thần Hân quỳ trên mặt đất, dù chưa ngừng đầu, nhưng vẫn vững vàng đáp: “Thánh giả, chớ tin lời gièm pha của ác nhân, tên Huyết tộc này là kẻ đại hung của thế gian, tay hắn thấm đẫm máu tươi, xem sinh linh như thứ không tồn tại, ngược sát thành thói, tàn ác cuồng vọng, là ác quỷ ai ai cũng muốn diệt trừ, xin thánh giả suy nghĩ lại.”

Nghe hắn nói vậy, Lê Viêm hơi nhướn mày, chỉ cười khẩy một tiếng.

Hà Duy lại bất vi sở động, cậu lẳng lặng nhìn thẳng Thần Hân, lãnh đạm nói: “E là vẫn còn nguyên nhân khác nữa.”

Lời thốt ra, thân thể căng thẳng của Thần Hân run lên nhè nhẹ.

Nom thái độ của hắn, Hà Duy rút cuộc thông suốt toàn bộ sự kiện.

Băng tộc sống tại vùng đất Cực Hàn, mà vị trí của vùng đất Cực Hàn cực kỳ đặc biệt, đừng nói Lê Viêm chỉ tìm nửa năm, có tìm mấy chục năm cũng chưa chắc mò thấy cửa vào. Hà Duy nhớ lại cảnh tượng ở băng nguyên lần trước, thay vì bảo Lê Viêm tìm được cửa vào rồi bị Băng tộc bao vây, không bằng nói Băng tộc dụ hắn đến đó, tiếp theo vây công.

Lý do tại sao thì trước kia chưa nghĩ tới, hiện tại đã có mục tiêu, tất nhiên là vì Huyết Linh Châu.

Nếu Thần Hân không nói mấy lời đường hoàng kia, Hà Duy có khả năng chưa suy nghĩ tường tận nhanh như vậy, nhưng mấy lời ấy của hắn đã triệt để thức tỉnh Hà Duy.

Lê Viêm đích xác không phải người tốt, có thể nói là ác nhân chân chính, song hàng vạn năm qua Băng tộc chẳng hề đoái hoài những việc này, mặc kệ là cực thiện hay cực ác, bọn họ đều không can thiệp bất kỳ chuyện gì của ngoại giới, tách biệt như thế thoát nghe thì nhẹ nhàng thanh thản, nhưng kỳ thực rất lạnh lùng.

Một chủng tộc lạnh nhạt thờ ơ không có khả năng sẽ vì đạo nghĩa mà làm chuyện trừ hại cho dân.

Nếu không có lợi ích cực lớn, họ tuyệt đối không dây vào Lê Viêm. Mà nay, họ dốc hết lực lượng toàn tộc cũng muốn cướp lấy Huyết Linh Châu, chứng minh đã có việc lớn phát sinh.

Hà Duy theo dõi hắn, nhấn mạnh từng từ: “Nói cho ta biết, có phải gần đây vùng đất Cực Hàn đã xảy ra nguy nan?”

Đã đến nước này, thông minh như Lê Viêm cũng ngộ ra chút đỉnh, đáy mắt hắn lóe lên một tia sáng tỏ, đồng thời cũng có phần kinh ngạc, kinh ngạc trước sự sáng dạ của Hà Duy.

Thần Hân ngừng phát lên, nhìn về phía Hà Duy, nhìn thẳng vào mắt cậu, rồi bất chợt cúi xuống, trong ngữ điệu bớt chút cung kính, thêm chút sầu lo: “Thánh giả là thiên tử, Thần Hân lỗ măng rồi.”

*thiên tử: trời cao phái xuống

Hắn hít sâu một hơi, cất giọng run rẩy: “Ba hôm nữa chính là ngày Thiên Hàn băng nứt vỡ!”

Hà Duy giật mình, lảng máng nhớ ra: “Là Thiên Hàn băng... giam cầm tà vật kia sao?”

“Thánh giả thánh minh, chính là tà linh độc đoán bạo ngược — Huyết Anh hoa.”

Lông mày Hà Duy nhảy dựng, nhớ tới tình tiết ấy.

Kể đó... thảo nê mã chạy rần rật trong lòng.

Số đỏ cỡ này đúng là phải phục sát đất! [Vong Đồ] quả thực có nhắc đến tà vật đó, một đóa hoa màu đỏ xinh đẹp vô vàn, nhưng mang theo sức mạnh khủng bố hủy diệt cả bộ tộc.

Hà Duy nghiêm túc lục lại ký ức, trong đầu bỗng lóe linh quang, hoa? Tà linh? Nếu cậu nhớ chính xác, đóa hoa trong người cậu cũng là một tà linh? Đúng rồi! Tà linh Mộc tộc Triều Tình hoa!

“Huyết Anh hoa là tà linh Băng tộc đúng không?”

Lúc này, trong giọng Thần Hàn hàm chứa tôn kính đích thực: “Chính là đóa hoa tội nghiệt bắt nguồn từ thượng cổ kia, nó bị phong ấn trong Thiên Hàn băng, nhưng sức mạnh của Thiên Hàn băng chỉ có thể duy trì ngàn năm, từ đầu năm nay đã bắt đầu rạn nứt, các tộc nhân dùng hết pháp lực cũng chỉ giữ được tới bây giờ, ba ngày nữa tà linh ấy sẽ hiện thế!”

Tim Hà Duy nảy lên, đến giờ đã hoàn toàn hiểu rõ: “Các người đoạt Huyết Linh Châu là vì muốn áp chế Huyết Anh hoa?”

“Đúng thế, tà linh xưa nay tương khắc với thánh linh, nếu có sức mạnh của Huyết Linh Châu chèn ép, biết đâu có thể phong ấn nó một lần nữa.”

Hà Duy không lên tiếng, Lê Viêm lại cười lạnh, hắn nhìn chằm chằm Thần Hàn, con người màu đỏ thoáng hiện ám mang: “Vậy mà dám tính kể ta, các người đúng là đám vô tri to gan!”

Nghe hắn nói vậy, Hà Duy lập tức cầm tay hắn, song hắn chẳng nhìn cậu, mà tiếp tục nhìn Thần Hàn chòng chọc, trầm giọng nói: “Trả Huyết Linh Châu cho ta, ta giúp các người áp chế Huyết Anh hoa.”

Hắn vừa dứt lời, hai người tại đây đều lần lượt ngẩng đầu nhìn hắn.

Hà Duy không buồn chớp mắt, nói tiếp: “Ta mang thánh linh Băng tộc, nếu để ta áp chế Huyết Anh hoa cũng là Băng tộc, hiệu quả đương nhiên tốt hơn, huống hồ ta với Băng Thế hoa sớm đã dung hợp, sử dụng càng không trở ngại, vô hình trung lại thêm phần thắng.”

Thần Hàn chần chừ.

Hà Duy lại hỏi: “Sao? Ta nói sai à?”

Thần Hàn: “Thánh giả nói rất đúng, chỉ là...” Thần Hàn do dự chốc lát, đoạn rũ mi đáp, “Huyết Anh hoa tàn bạo, giả như trong lúc thánh giả áp chế xuất hiện sai lệch nhỏ, ta sợ...”

Hắn chưa dứt lời, Lê Viêm đã mở miệng: “Nếu đã vậy, người mau trả Huyết Linh Châu cho ta, ta áp chế thay các người.”

Thần Hàn im lặng không đáp, Hà Duy nhìn Lê Viêm ra hiệu. Chủ ý của Lê Viêm mới nghe thì thấy hay, tu vi hắn cực cao, Huyết Linh Châu lại là thánh linh, nếu thực sự để hắn áp chế, xác suất thành công chắc chắn cao tới 90%. Nhưng ngay cả Hà Duy cũng biết, hắn mà lấy được Huyết Linh Châu, với tính cách có thù tất báo của hắn, chớ nói áp chế Huyết Anh hoa, có khi thả luôn Huyết Anh hoa, tàn sát cả vùng đất Cực Hàn cũng có khả năng.

Cho nên, Thần Hàn chẳng đời nào đồng ý.

Hà Duy trầm ngâm một lát, bổ sung: “Ta đã tính trước có thể ngăn cản việc này, cứ tạm tin ta đi!”

Thần Hàn vẫn cúi đầu, Hà Duy lại băng quơ nói thêm một câu: “Chúng quy Huyết Linh Châu còn trong tay các người, nếu ta thất bại, các người cứ lấy hạt châu ấy áp chế Huyết Anh hoa là được mà.”

Lời này cũng thể hiện vạn phần thành ý.

Thần Hân quỳ bộp xuống đất: “Thánh giả hiển minh!”

*hiển minh: tài đức sáng suốt

Hà Duy nhếch khóe miệng, cuối cùng vẫn không để lộ vẻ mỉa mai.

Tòa Bồng cung này trên danh nghĩa đã thuộc về Hà Duy, Thần Hân dẫn cậu đến tẩm cung, để cậu nghỉ ngơi một chút.

Hà Duy quan sát suốt quãng đường, sâu sắc nhận thấy Bồng tộc rất giàu có, những tượng bồng này không hề tầm thường, chẳng những chạm trổ tuyệt thế, mà bên trong còn ẩn giấu vô số linh khí hệ thủy, phong tồn trong băng vừa có thể khởi động kết giới bảo hộ, vừa tẩm bổ cho người tại đây.

Với thiết kế khéo léo nhường này, Hà Duy cảm thấy được lợi cực kỳ.

Đến tẩm cung, Thần Hân liền rời đi.

Hắn đi rồi, Hà Duy mới thoải mái được chút, cậu nằm trên giường mây êm ái, lười biếng duỗi eo.

Đang ngửa đầu nhìn trần nhà thì nghe thấy tiếng bước chân, chẳng mấy chốc, Lê Viêm đã đứng trước mặt cậu, từ trên cao nhìn xuống.

Hà Duy nằm ngửa, Lê Viêm cúi người, tư thế kẻ cũng thú vị.

Hà Duy ngẩng gương mặt xinh xắn non nớt đối diện, kiểm không được mỉm cười.

Lê Viêm dán mắt vào cậu, tuy vẫn giữ bộ dáng thiếu niên, song đôi mắt đỏ lại thâm trầm hiểm có, hần tiến gần hơn, cánh môi đặt lên trán cậu, thấp giọng nói: “Người đối với ta như vậy, ta nhất định không phụ người.”

Hà Duy thoáng sửng sốt, hồi lâu mới hiểu ra, nhất thời có chút dở khóc dở cười... Cậu một lòng vì nhiệm vụ, lại khiến Lê Viêm hiểu lầm.

Tuy nhiên, cậu cũng chẳng cách nào giải thích, nhưng thấy vẻ mặt Lê Viêm, cậu thấy mình phải nói gì đó, nghĩ một lát rồi dứt khoát bảo: “Đừng nghĩ nhiều, chẳng qua báo đáp ơn cứu mạng của người thôi.”

Lê Viêm hơi cong môi, tâm tình cực tốt: “Có nghĩ gì nhiều đâu, người là bạn đời của ta, đối lại ta cũng sẽ đối với người giống thế.”

Hà Duy: “...”

Cái cảm giác càng tỏ càng đen này, hừ... Hà Duy thành thật chọn trầm mặc.

Ba ngày nữa Thiên Hàn băng sẽ vỡ, nên bọn họ không có nhiều thời gian trừ trừ.

Chỉ nghỉ ngơi một đêm, sang ngày thứ hai, Hà Duy với Lê Viêm liền tới cấm địa theo hướng dẫn của Thần Hân.

Cứ tưởng nằm sâu trong băng nguyên, dè dặt lại gần ngay trước mắt.

Dưới Bồng cung có căn khôn, thang lầu dốc đứng xoáy thẳng xuống dưới, chậm chậm đi tới có cảm giác như đang hướng vào tâm trái đất.

Vùng đất Cực Hàn vốn rét đậm, trên mặt đất càng lạnh thấu xương, càng đi xuống càng nhiều khí lạnh, Hà Duy chỉ có thể thôi thúc linh khí chống lạnh, cậu tính giúp Lê Viêm dựng một kết giới, lại phát hiện hắn không sợ rét lạnh.

Trong cơ thể Lê Viêm vô linh, không tích lũy được linh khí, thiếu linh khí hộ thể, rất có khả năng bị chết công tại vùng đất Cực Hàn này, nhưng hắn...

A, phải ha, Hà Duy sức nhớ ra, hắn là người bất tử chân chính, thân thể bị hủy sạch còn có thể dần dần phục hồi, miễn bàn tới rét lạnh.

Tuy nói thế, Hà Duy vẫn dựng một kết giới nhân nhật bao bọc hai người. Dầu cơ thể không bị lạnh hỏng, nhưng cảm giác rét buốt cũng khó mà chịu nổi, chứng kiến tiểu thiếu niên hơn mười tuổi công đến môi trắng bệch làm người ta hết sức đau lòng.

Cùng họ đi xuống lòng đất lần này không chỉ có Thần Hàn, đồng hành còn có mấy vị trưởng lão Băng tộc, dù chưa quen thân, song Hà Duy vẫn cảm thấy tu vi mấy người này đều rất cao, tuyệt đối trên kỳ hợp dung.

Nhiều cao thủ thế mà không áp chế nổi tà linh kia, Hà Duy cũng hơi thấp thỏm...

Nhưng chợt cậu lại thở phào, Băng Thế hoa tốt xấu gì cũng là thánh linh Băng tộc, hẳn có thể làm được. Lại nói, Triền Tình hoa trong người cậu cũng bị chế trụ chặt chẽ đấy thôi?

Hà Duy nghĩ đến đây, đột nhiên lạnh trí, Triền Tình hoa là tà linh Mộc tộc, Tổng Đoan Nghi có thể áp chế... lẽ nào...

Đang mải nghĩ, trước mắt chợt sáng ngời, một luồng sáng u lam phóng lên từ bên dưới, soi sáng ba phần bóng tối trong lòng đất, thang treo hiện rõ hơn, có điều Hà Duy lại bị hàn băng ngàn năm phía dưới hấp dẫn ánh mắt.

Giọng Thần Hàn vang sát bên tai cậu: “Thánh giả, kia chính là Thiên Hàn băng, Huyết Anh hoa được phong tồn bên trong.”

Hà Duy rừ mi nhìn kỹ, chỉ thấy bên dưới xanh thẳm như biển, diện tích cực lớn, cơ hồ vô biên vô hạn, mà trên khối hàn băng đồ sộ lại có một vết nứt rất sâu, hồng quang rực rỡ xuyên qua vết nứt chiếu rọi ra ngoài.

Cực đỏ, cực điểm, không phải đỏ sậm như máu, mà là màu đỏ vô cùng thuần khiết tựa sắc đỏ trên hỉ phục tân nương.

Dưới hồng mang, có thể mơ hồ thấy rõ một đóa hoa đỏ nở rộ.

Đóa hoa giãn nở, tư thái hùng hực, khác với Triền Tình hoa ngây thơ, nó điểm lệ tột cùng, lộng lẫy tới mức mang tính xâm lược!

Hà Duy nhìn nó chằm chằm, bất thành linh, cậu trông thấy đóa hoa kia khẽ run lên.

Hà Duy nhú mi, nghiêm giọng nói: “Thiên Hàn băng sắp vỡ!”

Ai nấy thất kinh, song bọn họ phản ứng cực nhanh, cấp tốc kết thuật, hằng hà sa số thủy linh dồi dào tuôn ra, kéo đến bao phủ khe nứt trên hàn băng.

Trước đó Thần Hàn đã chỉ dẫn phương pháp áp chế cho Hà Duy, nên lúc này cậu cũng không chậm trễ, lập tức gọi Đầu Linh, Băng Thế hoa thịnh thế nở rộ, chỉ nhị vờn quanh, đáng đáp yêu đã cực điểm.

Tại vùng đất Cực Hàn, toàn thể lực lượng của Băng tộc đều tăng gấp mấy lần, Băng Thế hoa trong người Hà Duy cũng thế.

Lam mang cực mạnh tỏa sáng bốn phía, phối hợp chặt chẽ với Thiên Hàn băng bên dưới, cả không gian được chiếu rọi như đáy biển sâu.

Bản thân Hà Duy không đủ linh lực, may có nhóm đại năng Băng tộc viện trợ, cậu thôi thúc Băng Thế hoa chậm rãi hướng xuống, sau khi chạm vào thủy linh nồng đậm, Băng Thế hoa càng hiện rõ tư thái, chỉ nhị bành trướng mấy lần, hình dáng xoắn nhẹ quyến rũ cực kỳ.

Băng Thế hoa vừa hiện thế, Huyết Anh hoa bắt đầu xao động, kiệt lực giãy giụa dưới Thiên Hàn băng như cảm giác thấy nguy hiểm, dù dốc toàn lực cũng muốn tung một kích cuối cùng.

Mọi người đời nào cho nó toại nguyện, Băng Thế hoa thông thả áp chế, lợi dụng dư uy của Thiên Hàn băng nhằm thôn phệ sức mạnh của Huyết Anh hoa.

Đây là ưu điểm khi linh thể đồng hệ đánh nhau, chúng đều là hệ thủy, có thể thôn phệ linh khí lẫn nhau. Đương nhiên, Băng Thế hoa có thể hút cạn linh khí của Huyết Anh hoa để kiềm chế nó, nhưng khuyết điểm vẫn rành rành.

Chỉ cần hơi sơ xuất, Huyết Anh hoa sẽ nghịch tập phiên thân, nếu nó cản trở Băng Thế hoa, trái lại sẽ đạt được lực lượng cực mạnh, đủ hoàn toàn phá tan hàn băng.

Đấu pháp giằng co, chiến đấu thời gian dài đòi hỏi túc thể phải thật bền bỉ.

Tuy cấp bậc và tu vi của Hà Duy không cao, nhưng được cái chỉ cần thôi thúc Băng Thế hoa. Thế nên, so với những trưởng lão đang cạn kiệt linh khí không ngừng, cậu là người minh mẫn nhất.

Cậu tập trung phối hợp với Băng Thế hoa, liên tục đẩy mạnh về phía trước, qua giai đoạn phản kháng lúc đầu, bấy giờ Huyết Anh hoa đã có xu hướng suy tàn, từ từ co rút, đóa hoa xum xuê thông thả tụ lại, tình thế này chính là dấu hiệu nó sắp kiệt sức.

Nhưng Hà Duy chẳng dám lơ là, vẫn ra sức thôi thúc.

Tất cả mọi người bình tâm tĩnh khí, ngưng thần áp chế, Hà Duy theo dõi sát Băng Thế hoa, thấy nó càng lúc càng chiếm thượng phong, lòng không khỏi mừng rỡ.

Nhưng nháy mắt, cậu bỗng nhớ tới một việc, đáy lòng nhất thời lạnh ngắt.

Không đúng!

Cậu chưa kịp biểu lộ suy nghĩ trong lòng, Thiên Hàn băng đã rắc một tiếng, triệt để vỡ vụn.

Đồng tử Hà Duy co rút, hô lớn: “Mọi người nhất định phải dốc hết sức, ban này Huyết Anh hoa đang tích trữ năng lượng!”

Cậu tỉnh ngộ quá muộn, một mực đề phòng, vậy mà quên mất Thiên Hàn băng sắp sụp đổ, bọn họ thì lực như thế, nó làm sao chịu đựng được?

Huyết Anh hoa chẳng hề vùng vẫy, nhưng chỉ riêng sức mạnh của họ cũng đủ phá vỡ Thiên Hàn băng.

Tuy vậy cũng chẳng sao, Hà Duy cho rằng dù Huyết Anh hoa đã thoát khỏi Thiên Hàn băng, song áp chế của Băng Thế hoa vẫn đang cuộn cuộn liên tục nhắm vào nó. Đành rằng thiếu Thiên Hàn băng, linh khí hùng hậu của hơn mười người cũng dư sức chế phục nó!

Đương nghi thế, Huyết Anh hoa lại không phản kích, mà lao về phía họ.

Mắt thấy luồng hồng quang ấy, thâm tâm Hà Duy mơ hồ dâng lên dự cảm xấu.

Không đợi cậu phát hiện, hồng mang đã hóa thành một sợi dây nhỏ xông thẳng đến bên cạnh cậu.

Hà Duy quay ngoắt sang, bắt gặp Lê Viêm đang bị hồng mang bao phủ.

Thoắt cái, hồng mang lại hóa hư ảnh, phóng thẳng vào tim hần.

Hà Duy thậm giạt thót.

Còn chưa kịp phản ứng, thiếu niên nho nhỏ ban đầu đã bị hồng quang bao vây, hồng quang dần phồng to, rồi bắt chột lóe sáng.

Hồng quang tiêu tán, thân hình cao lớn chậm rãi hiện ra, mái tóc dài đỏ rực tung bay trong gió, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh tế, nốt ruồi dưới mắt khiến dung nhan thêm điểm lệ bội phần.

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

Huyết Anh hoa chết tiệt vậy mà tiến vào cơ thể Lê Viêm.

Mọi người kinh ngạc không thôi, nhưng cũng chột nhận thức được một vấn đề.

Huyết Anh hoa chỉ là một Đấu Linh, nếu không có túc thể, Đấu Linh bình thường sẽ trực tiếp biến mất. Đây cũng chính là lý do những thánh linh tà linh có thể giữ nguyên hình thái, nhưng đa số thánh linh và tà linh, tỷ như Băng Thế hoa với Triền Tình hoa, đều ngủ say dưới tình huống thiếu ký chủ, dù tiến vào thân thể ký chủ cũng cần quá trình thức tỉnh và dung hợp.

Tuy nhiên, Huyết Anh hoa là Đấu Linh cường bạo cực kỳ hiếm thấy, nó không cần tức thể đã hết sức mạnh mẽ, thích làm gì thì làm, nếu có tức thể thì càng bộc phát sức mạnh khủng bố chẳng gì sánh nổi.

Đối mặt với áp chế của Băng Thể hoa, mới đầu nó làm bộ bị hàng phục, nhưng khi Thiên Hàn băng vỡ vụn, mục tiêu của nó lại không phải phản kích, mà là kiếm tìm tức thể.

Kể ra cũng cơ duyên xảo hợp, đúng là có một ký chủ tuyệt vời trong đám người này.

Chính là Lê Viêm, lúc này trong người hần vô linh!

Một tức thể không có Đấu Linh, đây quả là ký chủ trời cao ban tặng nó, nó làm sao chờ nổi nữa? Dốc toàn lực cũng muốn xông tới!

Hà Duy lại nghĩ sâu xa hơn, cậu quan sát thanh niên mắt đỏ trước mặt, cảm giác sâu sắc rằng hần đã sớm lên kế hoạch trước!

Chắc chắn Lê Viêm đã muốn thôn phệ Huyết Anh hoa từ lâu.

Một muốn ký chủ, một muốn Đấu Linh, quả nhiên ăn nhịp với nhau!

Cậu sơ ý quá! Hoàn toàn bị bộ dạng trẻ con của Lê Viêm lừa đẹp rồi!

Nhưng giờ nghĩ cũng vô dụng, cậu từng ném trải khổ sở vì tà linh, Triền Tình hoa được xưng là ôn hòa nhất mà còn khiến người ta phát điên, huống hồ là Huyết Anh hoa bá đạo cực điểm.

Hà Duy lập tức quay sang Thần Hân, hét lớn: “Huyết Linh Châu! Huyết Linh Châu ở đâu!”

Nhưng muộn rồi.

Thanh niên tóc đỏ khẽ nâng tay tóm cậu vào lòng, chậm rãi dụi lên cổ cậu một lát, mới cất giọng khàn khàn: “Ngoan, chờ ta trừng trị bọn chúng xong sẽ thỏa mãn ngươi.”

Tim Hà Duy giật nảy, ngẩng phắt lên nhìn hần: “Lê Viêm, ngươi đừng...”

Lê Viêm hơi cong khóe miệng, nụ cười chẳng hề khiến hần dịu dàng thêm chút nào, ngược lại càng làm dung mạo tuyệt trần tà khí hơn: “Ta hận nhất bị kẻ khác tính kế, bọn chúng đã dám trêu chọc ta thì nên có giác ngộ tử vong!”

Dứt lời, hần xuất ra Huyết Anh hoa.

Đóa hoa đỏ tươi bung cánh hết cỡ, trái ngược với vẻ xuống sắc ban nãy, nó đã hồi sinh!

Sự hùng mạnh của ký chủ giúp nó khôi phục đến phong độ cao nhất, sức mạnh bị chế ngự ngàn năm rốt cuộc giải phóng, nguồn lực lượng tàn bạo khiếp hãi thể nhân.

Sắc mặt nhóm người Thần Hân đã trắng bệch, nhưng bọn họ nhanh chóng trấn tĩnh, cấp tốc xuất thủ, tung đòn tấn công mạnh nhất, dồn hết sức lực đánh lui nam nhân đằng trước. Họ dứt khoát dốc cạn sát chiêu, hận không thể hạ gục đối phương chỉ bằng một kích.

Hà Duy đang trong lòng Lê Viêm, chứng kiến tận mắt những linh thuật hệ băng hung hãn mà căn bản không cách nào chống đỡ.

Nhưng cậu có thể lý giải tâm trạng của nhóm Thần Hân, Huyết Anh hoa thực sự quá khủng khiếp, nếu bị nó phóng năng lực thì...

Đã không kịp nữa rồi.

Dù bận ôm Hà Duy, Lê Viêm vẫn nhẹ nhàng nhảy lên, tránh thoát thuật pháp đuổi đến, hần lơ lửng giữa không trung, trang phục thiếu niên nhỏ bé đã sớm không thể bao trọn thân hình cao lớn của chàng trai trưởng thành, cổ áo hần phanh rộng, để lộ khoảng lớn ***g ngực trơn mịn, thành ra người ta có thể trông thấy rõ ràng đóa hoa màu đỏ nở rộ ngay giữa trái tim.

Chỉ thấy hần khép hờ mắt, màu sắc đóa hoa tuyệt đẹp, đỏ như sắp rỉ máu, hần niệm một tiếng, hồng mang chợt nổi, linh kỹ của Huyết Anh hoa được khởi động.

Trong nháy mắt ấy, trời như giáng huyết vụ, nhấn chìm thế gian trong hồng mang.

Băng tộc mới rồi còn điên cuồng công kích Lê Viêm đều ngừng tay, đồng tử màu xám bắt đầu trống rỗng, sau đó tụ lại, như thể huyết vụ xâm nhập vào mắt họ, rồi nhuộm từng đôi mắt thành màu đỏ thẫm.

Ngay tiếp theo, tàn sát khai màn.

Trong thế giới ngập tràn sắc máu này, không tộc nhân, không đồng bào, dẫu có là người thân nhất cũng sẽ chia đao kiếm vào nhau chẳng chút lưỡng lự.

Giết chóc là tín niệm duy nhất, bạo ngược là cứu rỗi cuối cùng.

Mọi kẻ chắn trước mắt đều đáng chết!

Đây chính là sức mạnh của Huyết Anh hoa, nó khuấy động dục vọng khát máu trong đáy lòng mỗi người, để rồi đánh mất lý trí.

Toàn bộ lòng đất đã triệt để hóa thành sàn đấu Tu La.

Mà nam nhân lơ lửng trên không là vị thần duy nhất.

Đùa bỡn họ, khống chế họ, cười cợt nhìn họ tự giết lẫn nhau.

Hà Duy trợn mắt nhìn, khủng hoảng trong lòng lan tràn như hắc vụ, thoáng cái kiểm soát trái tim.

Cậu bị Lê Viêm ghì chặt trong lòng, nơi duy nhất không bị sương đỏ bao phủ, nên cậu vẫn giữ vững được tỉnh táo.

Song nhìn cảnh tượng trước mắt, cậu chỉ ước mình không còn chút ý thức nào.

Tuy cậu chẳng mấy cảm tình với Băng tộc, nhưng cũng không có ác cảm. Dù nhóm người Thần Hân tính kế Lê Viêm, nhưng cũng do Lê Viêm không ngừng tìm kiếm vùng đất Cực Hàn, mà họ cũng đích xác cần một thánh linh cứu vớt toàn tộc, thế nên mới ra tay.

Đúng sai phải trái vốn khó phân. Nhưng Hà Duy biết, bọn họ chưa đáng bị hủy diệt vì lý do ấy!

Không thể tiếp tục nữa!

Hà Duy mở bừng mắt, quả quyết tế xuất Băng Thể hoa.

Cậu thừa dịp Lê Viêm chưa chuẩn bị mà vội vàng niệm khẩu quyết, chỉ nhị băng lam mau chóng lan rộng, bám vào sương đỏ khắp nơi, bao trùm toàn bộ mặt đất bằng tốc độ mắt thường khó lòng theo kịp.

“Đóng băng đại địa!”

Vừa nói xong, chung quanh đã phủ một màu bạc.

Mặc dù mất đi lý trí, nhưng thân thể bị giam cầm cũng vô phương tiếp tục chiến đấu, Băng tộc đang tàn sát nhau rất cuộc dừng tay.

Đóng băng đại địa là kỹ năng không phân biệt thứ gì, năng lực hiện nay của Hà Duy cũng chưa thể tùy ý khống chế, nên cả Lê Viêm cũng bị đóng băng.

Mái tóc đỏ bị đóng băng vẫn chói mắt như cũ, da thịt trắng trẻo lại trông càng tinh tế vì băng sương bao phủ, Hà Duy nhìn hẩn, thở dài một hơi: “Người chó giận ta, ta đi tìm Huyết Linh Châu cho người...”

Một câu chưa nói dứt, băng sương trên người Lê Viêm đã từ từ vỡ vụn, hồng mang tỏa ra từ bên trong mang theo sức mạnh tương tự lửa nóng, tầng băng bám ngoài nhanh chóng tan rã.

Hà Duy còn đang kinh ngạc, Lê Viêm đã hoàn toàn hồi phục, tóc dài tung bay trên băng sương nom rực rỡ hơn bao giờ hết.

Hẩn nhìn Hà Duy chăm chú, cười khê một tiếng, đoạn nâng cằm cậu lên.

Trong lòng Hà Duy bỗng hoảng hốt.

Lê Viêm đã hơi cúi đầu, đôi môi nóng bỏng dán lên môi cậu, hai mắt khóa chặt lấy cậu: “Sao ta lại giận người được? Người là bạn đời của ta, vợ ta, ta sẽ chỉ yêu người thôi.” Nói đoạn, hẩn tách khớp hàm cậu, hung hăng xâm nhập.

Hà Duy bị động thừa nhận, hai tay chống đỡ trong vô thức, nhưng lại bất ngờ chạm phải ***g ngực trần trụi của Lê Viêm.

Bàn tay lạnh lẽo, bờ ngực nóng cháy, Lê Viêm nắm tay cậu, động tác trên môi ngừng lại, đáy mắt có hơi nóng bốc lên: “Nếu không muốn ta đè ngươi ngay tại đây thì đừng lộn xộn.”

Đầu Hà Duy ơng lên, thực sự hết dám động đậy.

Lê Viêm hôn cậu lần nữa, nụ hôn kịch liệt khiến da đầu run lên vì khoái cảm, tâm lý Hà Duy bài xích, nhưng bị trêu ghẹo như vậy vẫn nhịn không được mà choáng váng.

Đến khi Lê Viêm buông tha cậu, Hà Duy chỉ có thể há miệng thở dốc.

Những tưởng đã kết thúc, ai dè Lê Viêm lại men theo cằm dời xuống, dạo qua xương quai xanh duyên dáng, cuối cùng dừng trên làn da cổ non mịn.

Nơi ấy trắng nõn, mê người, tỏa ra mùi hương thơm ngọt khiến tim người ta đập thành thịch.

Lê Viêm vô cùng thích cậu, thích máu cậu, thích con người cậu, hần cấp tốc làm theo ý mình, chưa từng nghĩ muốn có một người bầu bạn trọn đời, nhưng giây phút này hần cực kỳ khát vọng người trước mắt, chẳng những muốn máu cậu, mà càng muốn bản thân cậu hơn, muốn chiếm lấy cậu, thỏa mãn cậu, làm cậu thét lên, khiến cậu bộc lộ đáng vẻ đẹp nhất trước hần.

Còn chờ gì nữa? Cậu đang ở ngay trong lòng hần, thuộc về hần, chỉ của một mình hần.

Bỗng dưng, xúc cảm cực đoan cổ chấp, âm u, cùng chiếm hữu mãnh liệt ủa lên, Lê Viêm chưa bao giờ biết kiềm chế là gì, hần nhìn chăm chăm làn da trắng nõn, không chút do dự cắn xuống.

Cảm giác đau nhói tập kích, thân thể Hà Duy cứng đờ, ngay sau đó cậu cảm nhận rõ máu đang quay cuồng trong người. Quả là mùi vị khó tả thành lời, tuy đang bị hút máu, nhưng cảm giác run rẩy mãnh liệt vẫn ập tới từng đợt, khiến người ta khô nóng bất an, khiến nhân tâm hoảng loạn, càng kinh khủng hơn là, nó khiến người ta chẳng thể nảy sinh chút tâm tư phản kháng nào.

Không... không đúng, Hà Duy cố duy trì tỉnh táo, song thân thể lại như có ý thức tự chủ, như đang hiển tế, chủ động dâng mình cho đối phương.

Cậu nào biết rằng đây đều bắt nguồn từ bản năng của máu.

Tại vùng đất Thẩm Phán, dù cậu chưa kết hợp với Lê Viêm, nhưng đã trao đổi máu, máu Lê Viêm chảy trong người cậu, chỉ cần cậu tỉnh lại lần nữa, nó luôn sẵn sàng tiếp nhận cậu.

Hút xong lượng máu vừa đủ, Lê Viêm đành miễn cưỡng buông cậu ra, hần dùng đầu lưỡi tinh tế liếm láp vết thương, nhìn thân thể trong lòng run nhè nhẹ.

Hai má Hà Duy ửng hồng, đôi mắt ướt át tràn đầy khao khát bản năng...

Hơi nóng dâng lên, mắt đỏ tối đi, Lê Viêm quyết đoán xé áo cậu, vùi mặt vào xương quai xanh xinh xắn.

Hà Duy run bắn, nhờ hơi lạnh xung quanh mà lấy lại được chút thần trí, cậu cố gắng đẩy Lê Viêm, buộc mình mở miệng: “Lê Viêm, đừng! Mau dừng lại...”

Lê Viêm khẽ ngẩng đầu, trong mắt hừng hực lửa: “Hửm? Vì sao?”

Hà Duy nói chẳng nên lời, Lê Viêm lại bình tĩnh: “Vì bọn chúng à?” Hần phát tay chỉ nhóm Băng tộc bị đóng băng phía sau.

Hà Duy vừa thấy liền hồi phục tinh thần, thiếu điều muốn chém chết mình cho xong, mỉa, cậu quên bồng còn một đồng người vây quanh!

Làm việc này ngay trước công chúng, mẹ nó, tiết tháo chết sạch rồi!

Lý trí rốt cuộc chiến thắng dục vọng, Hà Duy ra sức vận thủy linh, cuối cùng cũng ngăn chặn được xao động trong máu.

Ai ngờ thoảng chốc sau, cậu liền nghe âm thanh tà khí của Lê Viêm: “Không sao, nếu ngươi then thùng, ta giết bọn chúng trước.”

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Lời đó chẳng khác nào một gáo nước lạnh dội vào đầu, khiến Hà Duy triệt để tỉnh táo.

Muốn cứu họ, vậy mà mém nữa hại chết họ, muốn chết quá đi!

Hà Duy bình tĩnh, đầu óc xoay chuyển thật nhanh, lúc này chẳng quan tâm tiết tháo hay không tiết tháo nữa, cậu nắm tay Lê Viêm thật chặt, đối mặt với hắn: “Đừng giết họ!”

Lê Viêm nhướn mày, Hà Duy vội tiếp lời, “Chúng ta... tìm Huyết Linh Châu trước đi.”

Nghe cậu nói thế, Lê Viêm nhướn miệng cười, dung nhan vốn diễm lệ cười lên mới thực sự đẹp tới mức chói mù mắt người. Như ngày xưa, đánh chết Hà Duy cũng không tin một người đàn ông lại hợp với màu đỏ đến vậy, nhưng Lê Viêm đã hoàn toàn đảo điên nhận thức của cậu, hắn rất thích hợp với màu sắc nổi bật này!

Hà Duy hít sâu một hơi, tiếp tục vuốt lông: “Đầu tiên ngươi cứ thu Huyết Anh hoa lại đã, còn ta đánh thức Thần Hân, bảo hắn dẫn chúng ta tìm Huyết Linh Châu.”

“Kể tiếp thì sao.” Lê Viêm nhìn cậu.

Hà Duy cắn chặt răng, kiên trì nói: “Sau đó chúng ta đi Bằng cung hoàn thành hôn lễ, được không?”

Thốt ra những lời này, chính cậu còn run lẩy bẩy, Lê Viêm lại chớp mắt sung sướng, cười đáp: “Được! Dù sao cũng là lần đầu, ta đích xác nên tìm một nơi thoải mái cho ngươi, để ngươi có trải nghiệm tuyệt nhất.”

Hà Duy chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, song giờ chưa thể lộ sơ hở, đành nói tiếp: “Ừ...”

Ừ em gái mi, ừ cái lông, ừ cái bóng cao su! Dĩ nhiên, cậu đời nào dám nói ra mấy lời ấy.

Lê Viêm làm theo lời cậu, thu lại Huyết Anh hoa, Hà Duy nhìn mà chỉ thấy hâm mộ ghen tị hận. Cùng là tà linh, mà hoa đỏ này còn bá đạo hơn hoa hồng của cậu, nhưng vì quái gì hoa hồng cứ đối nghịch với cậu mọi lúc mọi nơi, xem hoa đỏ nhà người ta ngoan ngoãn giỏi giang thế cơ mà?

Quả là tà linh nhà người ta có khác! Tức chết người rồi!

Hà Duy một mặt oán thầm, mặt khác định giải trừ trạng thái đóng băng cho Thần Hân, nhưng thử nửa ngày mới chợt nhận ra một vấn đề tàn khốc, cậu chỉ biết giải trừ toàn bộ chứ đâu biết giải cho một người... Sự tình bi thương cỡ này làm ơn đừng xuất hiện liên tiếp được không!

Miệng Hà Duy giật giật, chỉ có thể cầu Lê Viêm trợ giúp, Lê Viêm rộng lượng giúp Thần Hân hết bị đóng băng.

May mà Hà Duy đã luyện thành trái tim kim cương bất bại, cậu nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm trạng, bắt đầu bàn điều kiện với Thần Hân một cách nghiêm túc.

“Hân trưởng lão, ta hy vọng ngươi có thể trả Huyết Linh Châu cho chúng ta.”

Thần Hân vừa tỉnh lại, đồng tử bị nhiễm đỏ đã khôi phục thành màu xám, có điều giờ phút này lại hết sức ảm đạm, trên mặt có chiều hướng suy sụp, nỗi tuyệt vọng nặng nề cơ hồ bao trùm toàn thân hắn.

Hà Duy nhìn mà thở dài trong lòng, nhưng ngay tiếp theo cậu liền hạ giọng: “Hân trưởng lão, phải trả Huyết Linh Châu cho hắn, hắn mới áp chế Huyết Anh hoa hoàn toàn.”

Sau một hồi im lặng thật lâu, Thần Hân rốt cuộc mở miệng: “Hắn sẽ không tha cho chúng ta, hắn... dù hắn kiểm soát được tà linh, cũng chẳng đời nào bỏ qua cho Bằng tộc.”

“Tuy nói vậy có chút nực cười, nhưng...” Hà Duy lặng lẽ quan sát hắn, “thử tin một lần xem.”

Hà Duy lặp lại: “Thử tin tưởng thiên mệnh trong miệng các ngươi một lần!”

Tròng mắt Thần Hân đột nhiên co rút.

Hà Duy nhìn hắn không chớp mắt, đôi mắt đen vô cùng bình lặng như ẩn chứa sức mạnh trấn an lòng người.

Thần Hân sững sốt, bất chợt cười khê: “Vâng, thánh giả do trời phái xuống, ngài tất nhiên sẽ che chở tộc ta.”

Mặc dù Thần Hân đang cười, nhưng trong mắt lại chan chứa cay đắng, Hà Duy cũng biết hắn chưa nói hết.

— không tin thì thế nào? Nay bọn họ đã sớm không có tư cách lựa chọn.

Thần Hân lấy chìa khóa bạc trong tay áo, khép hờ mắt niệm một tiếng, trực tiếp cắm chìa khóa vào không khí.

Lông mày Hà Duy nhảy dựng, chợt hiểu ra.

Lê Viêm cũng đang quan sát đầy thích thú.

Nơi giấu Huyết Linh Châu đúng là thần bí, hèn chi họ có thể cảm nhận được khí tức, nhưng chẳng thể xác định nó ở đâu.

Chìa khóa chuyển động, vài giây sau, giữa không trung hiện ra một đường ly hận, bên trong có khí lưu màu đen quay cuồng, một hạt châu đỏ như máu chậm rãi được đẩy ra.

*nguyên văn là “ ”, trên baidu bảo “ly hận ()” là sâu khổ vì phải xa lìa nhau (liên quan?) => cầu cao nhân chỉ điểm ;A;

Pháp thuật không gian tài tình như thế đúng là chỗ giấu đồ tuyệt diệu.

Nếu Thần Hân không chủ động mở ra, dẫu bọn họ có tìm được chìa khóa, nhưng cầm chìa khóa cũng vô dụng, nghĩ nát óc cũng chẳng đoán nổi kiểu giấu đó.

Huyết Linh Châu hiện thế, Hà Duy nắm trong tay, Lê Viêm cũng không ngăn cản, chỉ mỉm cười theo dõi.

Hà Duy hít sâu một hơi, quay sang nhìn Lê Viêm bằng vẻ mặt cực kỳ dửng dưng: “Chúng ta đi lên đã được không?”

Ngay trên hẻm ngầm này chính là Bằng cung, lên Bằng cung làm gì khỏi nói cũng biết.

Lê Viêm chẳng buồn nhìn Thần Hân, dứt khoát bế Hà Duy: “Đi thôi!”

Khóe miệng Hà Duy giật giật, nhưng vẫn thành thật nằm yên trong lòng hắn, không dám giãy giụa quá trớn.

Thang treo rất dài, song Lê Viêm rảo bước cực nhanh, chẳng mấy chốc đã lên mặt đất. Trí nhớ của Lê Viêm rất tốt, Bằng cung tuy phức tạp, nhưng hắn chỉ đi một lần đã rành đường, rẽ mấy vòng liền tới tẩm cung của Hà Duy.

Hắn trực tiếp đặt Hà Duy xuống giường, rồi nằm đè lên.

Hà Duy bị hắn làm bất ngờ, thấy hắn sắp cúi đầu, Hà Duy vội vàng dùng hai tay che lại, nhìn hắn bảo: “Trước... trước tiên thức tỉnh Huyết Linh Châu đã.”

Lê Viêm nhú mày: “Chưa cần vội, ta muốn hôn ngươi trước.” Nói xong liền vùi đầu.

Hà Duy bị hắn hôn mà tim nhảy dựng, cấp tốc vận thủy linh đè ép, nói: “Lê Viêm, ngươi thức tỉnh Huyết Linh Châu cái đã, dẫu gì chúng ta cũng đang ở vùng đất Cực Hàn, ta sợ nhỡ đâu gặp chuyện.”

Cậu nói cũng hợp lý, Lê Viêm có chút bất mãn, nhưng thức tỉnh Huyết Linh Châu cũng đâu tốn bao nhiêu thời gian, Hà Duy lại chạy không thoát, hắn đã đợi lâu như vậy, thêm lát nữa cũng chẳng sao.

Đang cầm cổ tay tính cắt, Lê Viêm lại như nhớ tới cái gì, bèn cắt chủ thủ, đưa ngón tay cho Hà Duy.

Hà Duy đực mặt.

Lê Viêm cười nói: “Cẩn đi.”

Hà Duy: “...” Mọi nó, thú vui quỷ quái gì đây!

Mắt thấy thời khắc sau cùng sắp đến, Hà Duy sợ Lê Viêm đổi ý, đành ngậm ngón trỏ của hắn, dùng răng ma sát.

Cậu chưa từng cắn ai, trong lòng hơi sờ sợ, thế nên mới ma sát, nhưng động tác nhỏ lọt vào mắt Lê Viêm lại thành khiêu khích trắng trợn.

Mắt đỏ hơi trầm xuống, hắn vươn tay còn lại xoa xoa mái tóc dài của Hà Duy: “Ta nghĩ hay là chúng ta cứ...”

Lời vừa vang lên, Hà Duy lập tức có dũng khí, dồn thêm lực cắn xuống, đầu ngón tay bị rách có ít máu trào ra. Hà Duy vốn bài xích mùi sắt của máu, nhưng ai ngờ sau khi chảy vào miệng, ít máu này lại nhanh chóng lan rộng, chảy xuôi khắp người như thực thể, mùi tanh thoát cái biến mất, thay bằng mùi hương ngọt ngào đến khó tưởng, quyến rũ cực điểm, làm hồn người đắm say ngây ngất, khiến người nhịn không được muốn nhiều hơn.

Hà Duy kiềm lòng chẳng đậu mà hút một ngụm, máu tức thì tràn vào miệng, cảm giác tràn đầy khiến thể xác lẫn tâm hồn phát run.

Thỏa mãn quá đổi, cậu khó nhịn híp mắt, dáng vẻ hưởng thụ hâm nóng lòng Lê Viêm trong chớp mắt, hắn lập tức rút tay về, hôn lên đôi môi vẫn còn ửng đỏ của cậu.

“Ừm...” Hà Duy nằm dưới bị hôn như vậy chỉ biết ngửa đầu cố gắng thừa nhận, sự cảm dỗ từ máu đã sớm rút sạch tỉnh táo trong đầu cậu, chừa lại mỗi khát vọng tột cùng. Nụ hôn của Lê Viêm khiến cậu phát ra tiếng rên nhỏ vụn càng thêm kích thích.

Lê Viêm kéo mở quần áo cậu, bàn tay nóng rực dạo chơi trên người Hà Duy...

Đương lúc cả hai người ý loạn tình mê, đầu ngón tay Lê Viêm vô tình chạm phải Huyết Linh Châu, máu xâm nhập, hồng quang nhất thời rực sáng, gần như khiến người ta chẳng thể mở mắt.

Lê Viêm nheo mắt, hung tợn trừng hạt châu kia, nhưng biết sao được, thứ chết tiệt ấy đã bị đánh thức, nếu không thu vào cơ thể, chỉ e sẽ tạo phản.

Hắn buộc phải dừng giữa chừng để hút Huyết Linh Châu vào cơ thể.

Hà Duy hoàn toàn không phát giác, còn chau mày bất mãn do bị buông lỏng, thân thể vô thức ưỡn lên.

Nhưng vì Huyết Linh Châu, Lê Viêm không thể không dời tay khỏi người cậu, vừa tách ra, Hà Duy lập tức hết mê loạn, dần dần tỉnh lại.

Hiểu ra bản thân mới làm gì, cậu quả thực chỉ muốn chẻ mình ra.

Không thể trì hoãn nữa, không thể!

Hà Duy ngay lập tức mở hệ thống, nhiệm vụ quả nhiên đã hoàn thành!

Trong lòng lầm bầm bùa truyền tống quay về vùng đất Thảm Phán, rồi cấp tốc mở cửa hàng hệ thống, cũng không để ý mấy thứ khác, nhác thấy hai lá bùa liền mua luôn.

Sau khi xác định cái thứ nhất là bùa truyền tống, cậu nhanh chóng sử dụng, tiếp đó hai người bị cuốn vào đường hầm không gian.

Trong vòng xoáy, Hà Duy nghĩ đợi khi tới vùng đất Thảm Phán, nếu hệ thống không tự động truyền tống cậu về, cậu sẽ tự sát ngay!

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Hệ thống có lừa đảo không?

Không lừa đảo thì sao gọi là hệ thống?

A ha ha ha ha!

Hà Duy nhìn điện Thương Khung lộng lẫy trắng lệt, ngoại trừ cười nhạt, cậu chẳng biết dùng cái gì biểu đạt tâm trạng của mình nữa.

Có thể thấy rõ, cậu với Lê Viêm đã xuyên qua thành công, rời khỏi vùng đất Cực Hàn để về tới vùng đất Thẩm Phán.

Đại khái suy nghĩ trước đó của Hà Duy quá chuyên chú quá nghiêm túc, nên hiệu quả của bùa truyền tống rất mầu mực, không những đưa họ về vùng đất Thẩm Phán, mà còn giúp họ đáp thẳng xuống điện Thương Khung trong thành Trung Ương.

Không sai, chính là đại bản doanh của Huyết tộc, hang ổ của Lê Viêm!

Á đù, thiệt tốt số làm sao, Hà Duy đích xác nên vỗ tay ăn mừng đó nha!

Nhưng vấn đề là, vì lông gì cậu vẫn chưa trở lại bản thể? Ai bảo hoàn thành nhiệm vụ sẽ biến mất? Bảo hoàn thành nhiệm vụ sẽ về với bản thể kia mà?

Tại sao từ lần ấy trở đi cậu không về được nữa!

Chả lẽ... muốn ép mình tự sát thật sao?

Tự sát gì đó nói thì dễ, chứ làm thật đau lắm biết không! Trừ M siêu cấp ra, ai mà muốn chết tới chết lui chứ!

Hà Duy thật muốn phun máu lên mặt hệ thống, nhưng giờ trông cậy vào nó cũng vô dụng, cậu vẫn nên tự lực cánh sinh thôi... Phải rồi, còn phần thưởng làm mới cửa hàng mà, cậu có thể làm mới một lần, rồi kiểm cái bùa truyền tống giúp quay về bản thể!

Cơ mà... trái tim nhỏ bé của Hà Duy khê co rút nhói đau, cứ vậy lãng phí một lần làm mới quý giá, làm sao cậu nỡ chứ!

Quả nhiên... vẫn phải tự sát ư?

Hà Duy đang rối rắm thì chợt cảm thấy một luồng uy áp mạnh mẽ.

Cậu vội xoay người, bắt gặp Lê Viêm đang bị hồng quang bao trùm.

Hà Duy liếc sơ liền giật thót, không ổn, hồng việc rồi!

Cậu không chút chần chừ mà hỏa tốc vận chuyển thủy linh tới cực hạn, bảo vệ tâm thần, đồng thời trấn an Lê Viêm.

Tuy Huyết Linh Châu là thánh linh Huyết tộc, nhưng Huyết tộc vốn là chủng tộc vô pháp vô thiên, phương pháp tu luyện càng ưu tiên tà đạo. Thế nên, Huyết Linh Châu xưa nay chẳng phải loại lương thiện gì, nó là Đấu Linh mà Lê Viêm từ lúc sinh ra đã có, tính tình ngỗ ngược y hệt hần. Lần này bị cưỡng chế tróc ra rồi lâm vào trạng thái ngủ say, nó đã cấu sẵn rồi, giờ khó khăn lắm mới trở về cơ thể ký chủ, quả nhiên liền xô xát với Huyết Anh hoa.

Thánh linh tà linh vốn bất hòa, mà hai bên còn là Đấu Linh cực kỳ hung mãnh, bây giờ rất có xu hướng vua không nhường vua.

Nếu Lê Viêm vẫn ở Bằng cung, với năng lực của hần, chỉ cần tốn thêm chút thời gian, hao tổn ít tu vi cũng có thể chế phục cả hai. Nhưng nay, do Hà Duy gấp gáp xuyên việt, Lê Viêm lại thất thần trong không gian lốc xoáy, quên khống chế, thành ra để hai tên nhóc táo bạo có cơ hội choảng nhau.

Đấu Linh tranh chấp, người chịu khổ chính là ký chủ.

Hà Duy xem như nửa từng trải, tự biết cảm giác ấy khó chịu cỡ nào.

Lại nói, Lê Viêm thăm tới nông nổi này, Hà Duy cũng có trách nhiệm, sao cậu có thể mặc kệ hẳn?

Hà Duy thôi do dự, dứt khoát tể xuất Băng Thế hoa, linh khí hệ thủy dồi dào cuộn cuộn, Hà Duy toan giúp Lê Viêm áp chế Đấu Linh, ai ngờ Băng Thế hoa lại bó tay!

Dù Băng Thế hoa với Huyết Anh hoa là tử địch, nhưng cả hai đều là Đấu Linh hệ thủy. Băng Thế hoa tràn đầy linh khí, Hà Duy vốn chưa đủ năng lực, nếu độ linh tùy tiện, chẳng những không áp chế được Huyết Anh hoa, ngược lại còn giúp nó một tay.

Mà Băng Thế hoa và Huyết Linh Châu lại cùng là thánh linh, chúng sẽ không áp chế đối phương, suy ra... Băng Thế hoa căn bản chẳng giúp được cái việc gì.

Hà Duy đã bao giờ nghĩ đến tình huống này đâu, song thấy Đấu Linh đấu đá đến hăng hái, nhờ đũa nào đó hồ đồ phóng ra linh kỹ, lúc ấy mới gọi là hay.

Huyết Linh Châu có thể triệu hồi thiên quân vạn mã tương đương đại quân huyết ma, Huyết Anh hoa dư sức khiến cả thành Trung Ương tự giết lẫn nhau.

Nếu thực sự phóng ra những linh kỹ đó, chờ Lê Viêm tỉnh táo lại, chứng kiến đại bản doanh Huyết tộc bị diệt thành, hẳn sẽ phát rồ mất thôi!

Dẫu Hà Duy không hề có cảm tình với lũ diên Huyết tộc và Tu La tộc, nhưng suy cho cùng cũng là sinh mệnh, tự đứng uống mạng kiểu đó cũng oan ức lắm chứ?

Huống chi, cậu đâu thể hại Lê Viêm như vậy!

Tuy tên này luôn động dục lung tung, nhưng trước giờ chưa từng hại cậu, thậm chí còn cứu cậu một lần.

Được rồi, nhớ tới bánh bao nhỏ mềm mại tóc đỏ mắt đỏ kia, Hà Duy tức thì ngưng nghĩ ngợi.

Cứu hẳn, nhất quyết phải cứu!

Nhưng bằng cách nào?

Băng Thế hoa vô dụng rồi, ớ, Hà Duy bỗng nhanh trí, cậu thế mà quên bém Đấu Linh nhà mình — Kết Linh Tiên Y!

Nó thuộc dạng hiền lành, bất kể Băng Thế hoa hay Triền Tình hoa đều rất thân thiết với nó, dự là có liên quan đến việc linh khí nào cũng không từ chối của nó.

Hà Duy không nghĩ nhiều nữa, lập tức xuất ra Kết Linh Tiên Y, sa y màu bạc chậm rãi hiện hành, phẳng phát như đốm sao rơi, ở ngay trong đại điện xa hoa mà vẫn rực rỡ, mỹ lệ dị thường.

Hà Duy hít sâu một hơi, phóng thuật độ linh, quả nhiên, dù dựa theo hướng dẫn của Trúc Uyên, quá trình phóng thích cuối cùng vẫn là “thuật trị liệu sơ cấp”.

Mạnh mẽ hôn lên môi Lê Viêm, Hà Duy đã sớm vò mé chẳng sợ sứt, tiết tháo gì đó cho chó ăn từ khuya rồi, xoắn quấy cũng vô ích, cứu người quan trọng hơn.

Dùng một chút thuật độ linh, Kết Linh Tiên Y cũng từ từ phủ lên người cả hai, Hà Duy híp mắt, hoàn toàn bất đồng với thuật trị liệu mọi khi, cậu không chỉ đơn thuần phóng linh khí ra, mà theo linh khí tiến vào linh cảnh của Lê Viêm, thấy được Huyết Linh Châu và Huyết Anh hoa đang tranh đấu không ngừng.

Một hạt châu, một đóa hoa, đều đỏ rực rỡ, giờ khắc này lại quần lấy nhau như đá gà tới đỏ cả mắt, bộ dáng rõ là không chết không ngừng.

Chúng nó đấu như vậy cũng chứng tỏ Lê Viêm tu vi cực cao, linh cảnh cực ổn, nên mới gắng gượng chống đỡ được, chứ nếu là Hà Duy, e rằng linh cảnh đã sớm bị tổn hại, linh kỹ tiết ra ngoài rồi!

Song, mạnh mấy cũng chịu không nổi dẫn vật kiểu ấy.

Hà Duy chẳng chần chừ nữa, lập tức dẫn Kết Linh Tiên Y thâm nhập linh cảnh.

Nó vừa xuất hiện, Huyết Linh Châu và Huyết Anh hoa cùng dừng tay, rồi lại như chẳng thấy gì mà tiếp tục chiến đấu.

Hà Duy câm nín, chỉ ít bọt mi cũng nên hợp tác ngăn cản ngoại địch chứ! Cái đáng về không coi ai ra gì này là sao, nghĩ Kết Linh Tiên Y nhà tao không có xú lực uy hiếp nào hả?

Đồ Đầu Linh ngang bướng! Hết nhịn nổi rồi!

Hà Duy xông lên, cậu hợp làm một với Đầu Linh, tâm tư cậu chính là tâm tư của linh thể.

Nên nhắm mắt sau, Kết Linh Tiên Y liền xuất hiện giữa Huyết Linh Châu và Huyết Anh hoa.

Hai Đầu Linh, một đang phóng thích huyết linh khủng bố, một đang phóng thích thủy linh kinh thiên động địa, Kết Linh Tiên Y chắn ngay giữa buộc phải thừa nhận hai luồng linh lực.

Chịu đòn nghiêm trọng như vậy, linh thể bình thường e rằng đã hơi phi yên diệt, song Kết Linh Tiên Y chỉ khẽ run lên, rơi vô số ánh sao, sau đó vững vàng chống được, mà linh lực đánh trúng người nó ban nãy lần lượt bị dung hợp rồi chuyển hóa, biến thành linh khí cực kỳ diệu ngoạn...

Khi những linh khí ấy cuộn trào sục sôi chảy vào người Hà Duy, suýt nữa khiến linh cảnh của cậu nổ tung vì quá tải.

Hà Duy đâu ngờ sẽ thành ra như này!

Dù hơi hoảng một chút, nhưng cậu nhanh chóng bình tĩnh lại, cũng may lúc trước có Trúc Uyên chỉ dẫn. Đối mặt với tình huống hiện tại, Hà Duy cấp tốc độ toàn bộ linh khí cho Lê Viêm, một mặt nhờ nó đánh thức Lê Viêm, mặt khác tránh cho linh cảnh của mình nổ tung.

Kết Linh Tiên Y chặn một lần công kích, nhưng Huyết Linh Châu với Huyết Anh hoa hiển nhiên sẽ không vì thế mà dừng tay, chúng nó quả quyết phát động công kích lần hai, còn hung hãn hơn cả lần trước, Kết Linh Tiên Y tiếp tục chuyển hóa, Hà Duy tiếp tục độ linh.

Lòng vòng như thế ba lượt, Hà Duy cười khổ, phát hiện linh cảnh to ra, rõ ràng đã đột phá giai đoạn, tăng lên linh cảnh cấp hai.

Tăng cấp dễ ồm như vậy, nói ra có lẽ cả đại lục Đầu Linh đều hâm mộ ghen tị hận đến mức muốn chém chết cậu luôn.

Nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn... Hà Duy khó chịu vô cùng, cậu thà tăng cấp từ từ chứ không muốn kinh tâm động phách cỡ này đâu, đúng là nghiệp chướng mà!

Hên là Hà Duy tăng cấp, năng lực chịu tải của linh cảnh cũng tăng trên diện rộng, mà Huyết Linh Châu với Huyết Anh hoa có phi phạm đến mấy cũng đâu phải động không đáy, bị tiêu hao vô hạn như vậy đã bắt đầu mệt mỏi.

Trái lại, Kết Linh Tiên Y luôn bị tấn công thì ngày càng tỏa sáng, tới khi Huyết Linh Châu với Huyết Anh hoa triệt để yên lặng, Kết Linh Tiên Y cũng hoàn toàn che phủ cả hai.

Rốt cuộc cũng an tĩnh.

Hà Duy thở phào nhẹ nhõm, cậu thông thả rút Kết Linh Tiên Y khỏi linh cảnh của Lê Viêm.

Khi Kết Linh Tiên Y đã về cơ thể, Hà Duy mới thấy chóng mặt dữ dội, chắc tại hồi nãy liên tục độ linh khiến cậu cạn kiệt thể lực trầm trọng đây mà.

Hà Duy cố gắng bình phục, miễn cưỡng lấy lại thần trí.

Lê Viêm vẫn chưa tỉnh, Hà Duy cảm giác như từng đợt sóng đen ập tới, cậu cân nhắc, thân thể sau một hồi giãy vò đại khái chịu hết nổi rồi.

Nhưng cũng tốt, dầu sao chết như vậy càng đỡ đau.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Hà Duy nhận thấy bên cạnh phải đến từng luồng hơi nóng bỏng, cậu mơ hồ cảm giác Lê Viêm đã tỉnh.

Thế nhưng... cậu đã mệt tới độ nói không ra hơi.

Loáng thoáng, Hà Duy như nghe thấy giọng Lê Viêm.

“Người không phải Bằng tộc! Nhưng người sẽ sống lại! Mau cho ta biết, người rốt cuộc là ai! Người ở đâu!”

Hà Duy đáp chẳng thành câu, chỉ miễn cưỡng mở mắt, trông thấy đôi mắt đẹp của Lê Viêm, nhưng bên trong đã nhuộm màu đỏ tươi.

Thật kỳ lạ, tự dưng cậu lại có chút áy náy, năm lần bảy lượt chết bên cạnh hắn, ai mà chấp nhận cho thấu.

Đương suy nghĩ vẩn vơ, lại bất chợt nếm thấy vị ngọt trong miệng, mùi hương thơm ngọt tan ra, tiếp theo một luồng khí nóng mạnh mẽ tuôn vào thân thể, khiến cậu dễ chịu hơn rất nhiều.

Hà Duy bỗng sợ hãi, ý thức được Lê Viêm chắc chắn đã cầm ra linh đan diệu dược nào đó và đang nỗ lực cứu cậu.

Hà Duy không muốn sống thêm nữa, may mà thân thể này đã hao tổn nghiêm trọng, đan dược chỉ giúp cậu giảm bớt đau khổ, chứ không ngăn được quá trình hư hao.

Lê Viêm nhìn cậu chằm chằm, âm thanh như phát ra từ cổ họng: “Mau cho ta biết người ở đâu!”

Giờ đây Hà Duy lại có thể nói, nhưng bộ cậu dám trả lời chắc?

Đang ngậm chặt miệng thì thấy Lê Viêm nhíu mày, đoạn hắn híp mắt, trên người đột nhiên bốc sương đỏ.

Hà Duy không hiểu lắm, nhưng giây sau liền kinh ngạc trợn to mắt.

Tóc ngắn bông xù đỏ rực, làn da trắng trẻo non nớt, khuôn mặt nhỏ nhắn ú ụ, cộng thêm đôi mắt to ngập nước đang nhìn cậu một cách đáng thương.

Lê... Lê Tiểu Viêm!

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Lê Viêm thế mà biến thành bộ dáng bánh bao một tuổi!

Thế, thế này phạm quy quá đà rồi!

Hà Duy vốn sắp tắt thở cũng thoáng cái xác chết vùng dậy đây này!

Chết người cái là, nhóc con còn lập tức nhào vào lòng cậu, cặp mắt to tròn ngấn nước, giọng nói mềm mại quả thực khiến tim người ta tan chảy.

“Mau cho ta biết người là ai? Người ở đâu?”

Hà Duy có thể dễ dàng cự tuyệt Lê Viêm, nhưng đối mặt với bánh bao Lê Tiểu Viêm, cậu nộp vũ khí đầu hàng ngay tắp lự.

“Ta... ta...”

Lê Tiểu Viêm nằm sấp lên người cậu, tay nhỏ mập mạp áp sát mặt cậu, nốt ruồi tinh xảo trông như giọt lệ rơi xuống từ mắt hắn, âm thanh non nớt ngập tràn cầu khẩn: “Làm ơn cho ta biết đi, năn nỉ người mà, cho ta biết đi.”

Hà Duy triệt để nhịn không được nữa: “Ta là Nhân tộc, ta... tên Hà Duy.”

Tuy biết nói xong nhất định sẽ hối hận, nhưng... cậu hold không nổi nha!

May mà giây tiếp theo đã đi đời nhà ma, bằng không toàn bộ vốn liếng của cậu sẽ bị Lê Tiểu Viêm moi sạch hết!

Về tới bản thể mà Hà Duy vẫn thở hổn hển, thật may nó kích thích.

Nhớ lại hành động ngu ngốc vào phút chót, cậu chỉ muốn hung hăng vỗ đầu mình, người ta chịu không nổi sắc đẹp dụ dỗ, mình lại chào thua bé con bán manh là sao!

A a a, thèm khát tới mức đó rồi hả? Cần sớm tìm một em gái, mau chóng kết hôn rồi sinh con thật ư!

Nhưng em gái ở đâu ra! Tại cái thế giới quỷ quái này, hẳn chỉ thấy vô số biến thái, căn bản chưa gặp được cô nương xinh đẹp nào đủ tuổi bàn chuyện cưới xin hết!

Ai, nghĩ nhiều cũng vô dụng, tùy duyên đi.

Hà Duy hít một hơi thật sâu, chậm rãi suy nghĩ.

Dù cuối cùng cũng bại lộ chính mình, nhưng chẳng sao, tên cậu quá đại chúng, hơn nữa Nhân tộc có hàng vạn người, hệ số khó khăn để tìm được cậu vô cùng cao, nên cậu tạm thời vẫn an toàn.

Vả lại, nhiệm vụ lần này hoàn thành xuất sắc, đành rằng nguy cơ chồng chất, nhưng hên là đều hóa giải được.

Cậu dẫn theo Lê Viêm về vùng đất Thảm Phán xem như bảo vệ Băng tộc.

Vị trí của vùng đất Cực Hàn cực kỳ đặc biệt, bọn họ đã không muốn để ai phát hiện thì tuyệt đối đừng mong tìm thấy.

Về phần những người bị đóng băng dưới lòng đất, Hà Duy cũng không lo lắng, miễn cậu rời đi, đóng băng đại địa thiếu linh khí cung ứng sẽ tự động giải phong, tin rằng với tu vi của họ đã sớm tự khôi phục.

Thế nên, coi như cậu đã hết lòng tuân thủ hứa hẹn với Thần Hân.

Thêm nữa, Huyết Anh hoa cũng bị chế phục, chỉ cần Lê Viêm tỉnh táo lại, áp chế hai Đấu Linh nghịch ngợm hẳn không thành vấn đề...

Từ đây suy ra, mọi việc đúng là rất tốt!

Hà Duy tự an ủi một phen, bấy giờ mới rảnh tay xem xét hệ thống.

Lúc ấy vì phải rời đi vùng đất Cực Hàn nên cậu làm liều luôn, chưa kịp nhìn giá bùa truyền tống, cũng chẳng rảnh xem cửa hàng làm mới ra thứ gì.

Vừa mở ra lại hít một hơi.

Cũng không phải nguyên nhân gì, đơn giản là xót của thôi!

Bùa truyền tống chết tiệt kia vậy mà tới năm trăm kim tệ, cậu mua hai, nhোáng cái tiêu hết một ngàn kim tệ.

Khóc to TAT... có cần bán mắc đến thế không!

Song, Hà Duy ngẫm một hồi cũng thông suốt, bùa truyền tống đích xác rất nghịch thiên, chẳng những trực tiếp đưa họ từ vùng đất Cực Hàn về vùng đất Thảm Phán, mà còn đáp chính xác xuống điện Thương Khung, khả năng xác định địa điểm cực kỳ hiếm thấy.

Mua cũng mua rồi, hơn nữa đã phát huy tác dụng, cũng không cần thiết hối hận nữa.

Hôm nay Hà Duy có tâm trạng, bèn quan sát kỹ các món hàng còn lại.

Hai bùa truyền tống đầu tiên đã bán, món thứ ba là một cái ly đế cao, bên trong chứa chất lỏng màu đỏ, Hà Duy ấn vào nhìn thử.

Mô tả sản phẩm: Máu của Lê Viêm.

Hà Duy: Bố mày cũng đâu phải Huyết tộc! Tuy chửi bới như vậy, nhưng hồi tưởng mùi vị trước kia, tâm thần nhất thời có chút lung lạc... Dừng! Dừng ngay! Hà Duy cuống quýt thanh lọc tư tưởng, không suy nghĩ vớ vẩn nữa.

Nếu nói cái thứ ba khiến Hà Duy không có sức mà thổ tào, vậy cái thứ thứ làm cậu chỉ muốn ầm ẩu chéo ngay lập tức!

Lại là một búp bê tình thú!

Hết búp bê tình thú Lăng Vân Dực, búp bê tình thú Tổng Đoan Nghi, giờ lại ra thêm búp bê tình thú Lê Viêm!

Mọi nhà mày! Bố mày thêm khát thật đấy, nhưng không phải thêm khát kiểu đó! Đừng đoán bậy đoán bạ tâm tư của người ta được không, hả cửa hàng hệ thống hư hỏng!

Hà Duy đến ầm cũng chẳng dám, trực tiếp dời mắt sang hai thứ cuối.

Sau đó miệng cậu liền co giật, cũng chẳng rõ lúc ấy mình nghĩ gì nữa.

Món thứ năm là một thanh đao nhỏ, tên gọi cũng quái đản, là đao tự sát. Mô tả sản phẩm: Chỉ có thể tấn công chính mình, đâm phát chết luôn, không hề đau đớn.

Hà Duy nhìn bảng giá một trăm kim tệ, do dự một chút, vẫn quyết định không mua.

Tuy tự sát không đau nghe thì hấp dẫn, nhưng một đoản kiếm chỉ dùng giết chính mình đáng để cậu bỏ ra một trăm kim tệ sao?

Quảng mẹ mày đi! Bố đểch cần tự sát hàng ngày đâu!

Năm cái đầu tiên ngoại trừ hai bùa truyền tống đều chẳng thứ gì đáng tin cậy, thứ cuối cùng rốt cuộc cũng khiến Hà Duy hứng thú một chút.

Là một bình nhỏ chứa chất lỏng xanh lam, tên là: Thuốc thanh tâm. Mô tả sản phẩm: Xoa dịu tâm trạng kích động trong nháy mắt.

Xét thấy mấy chuyện gặp phải gần đây tương đối hổ cha, Hà Duy cảm thấy thứ này rất hữu dụng với mình! Phải mua liền!

Tuy nhiên, bình nhỏ này vậy mà mắc, tận ba trăm kim tệ, may là hiện Hà Duy cũng có tiền, mua vật hữu dụng khỏi cần lưỡng lự.

Còn dư hơn hai ngàn bảy trăm kim tệ, song Hà Duy chẳng dám tiêu hoang, phần thưởng làm mới cửa hàng cũng không được dùng linh tinh, cái này rất quan trọng, có thể cứu mạng vào thời khắc mấu chốt, nên tạm thời giữ lại, dầu sao giờ cũng chưa cần.

Sắp xếp xong mọi chuyện, Hà Duy mới thông thả mở mắt, đánh giá sơ lược bốn phía.

Số cậu kể cũng hên, tuy thời điểm truyền tống vội quỳnh cả lên, nhưng lúc đó cậu luôn che giấu thân hình, chỉ tìm đến những nơi hoang vu, hôn mê vài ngày mà cơ thể không bị tổn thương chút nào, đi ra sao về y vậy.

Hà Duy nhảy lên, duỗi duỗi tay đá đá chân, hoạt động gân cốt một chút.

Khi đã thích ứng, cậu lập tức ra khỏi rừng, sải bước về phía đường chính, nay cậu đã lên kỳ linh cảnh cấp hai, tuyệt đối vô địch thủ trong du linh bí cảnh, do vậy cũng không cần trốn trốn tránh tránh, cứ dứt khoát đi tìm hang kim linh, rồi rồi đi cho sớm sửa.

Chưa đi được bao lâu thì nghe thấy tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Hà Duy khó hiểu, vừa quay đầu nhìn liền hơi nhíu mày.

Trong bụi cỏ, một nữ tử áo hồng đang nửa quỳ dưới đất, y phục nửa hở phơi bày phần lớn da thịt, hai má ửng đỏ, đáng vẻ điếm đàng đáng yêu.

Hà Duy ngẩn người, sao thế này?

Mới sững sốt một lát, ai dè cô kia đã quỳ sát bên chân cậu, mùi hương nồng nặc trên người tỏa ra, giọng cô nàng cũng cực kỳ du dương: “Công tử, cứu ta.”

Hà Duy cúi đầu nhìn, đoạn chau mày.

Thấy cậu im lặng, cô nàng áp sát hơn, quần áo phanh càng rộng, hơn nửa bộ ngực lồ lộ ra, dáng điệu quyến rũ như vậy, dự là tên đàn ông nào cũng muốn nhào lên.

Hà Duy rót cuộc mở miệng, giọng cậu vốn trong trẻo, lúc này càng như hạt châu rơi xuống mâm ngọc, cực kỳ dễ nghe.

“Cô nương, lần sau muốn thi mị thuật nhớ giấu đuôi trước nhé.”

Linh vực U Minh, thủ đô Minh.

Nam tử tóc đen ngồi trên ngai vua, nhìn xuống từ trên cao: “Có tin tức chưa?”

Tu La tộc quỳ bên dưới cung kính đáp: “Hồi bẩm vương thượng, đã tìm được người giống trong tranh tại Trung Đình!”

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Du linh bí cảnh.

Hà Duy vừa dứt lời, cô ta liền trợn to mắt, khí tức vốn vô hại pha tạp một tia dữ tợn.

Có điều cảm xúc biến chuyển cực nhanh, thoáng cái đã biến mất vô tung, tư thế càng thêm nhu nhược, mùi hương càng nồng.

Xem ra đã hạ quyết tâm muốn dụ dỗ Hà Duy.

“Công tử... ngài nói gì ta không hiểu...”

Giọng nói tự cho là mềm mại, song Hà Duy nghe mà chỉ muốn bịt tai, càng miễn bàn đến mùi hương kia, chết mất thôi, đồ tám lạng nước hoa cũng chưa nồng nặc tới mức ấy đâu!

Cho cơ hội mà cô ta không muốn, Hà Duy hết cách rồi.

Trên tay vận chuyển thủy linh, đang tính giúp cô ta tỉnh táo một chút thì chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập.

Hà Duy thoáng nhướn mày, tuy cậu chưa từng kinh qua chuyện giống vậy, nhưng chưa ăn thịt heo không có nghĩa chưa thấy heo chạy, nhìn cảnh tượng này liền hiểu ra.

Cô ả sử dụng mị thuật ở đây, nếu cậu được nam nhân thì càng bớt việc. Còn nếu nam nhân không bị dụ, vậy đương nhiên sẽ có người đứng ra “vu cáo” cậu ức hiếp nữ tử yếu đuối.

Lập đi lập lại chỉ có từng ấy, mà mục đích hiển nhiên là mưu tài đoạt bảo.

Chiêu này từ xưa tới nay tái diễn liên tục, Hà Duy không ngờ chính mình cũng có lúc gặp phải, nhất thời lại thấy thú vị.

Tu vi của cậu cao hơn họ rất nhiều, dù mười mấy người đồng thời xuất hiện và ra sức dùng ám chiêu, e rằng cũng chẳng tổn hại mấy may đến cậu.

Cậu nghĩ không sai, nhưng lát sau, chạy tới không phải một đám mà là một người.

Tuy chỉ một người, nhưng tu vi người này không thấp, ước chừng đã thuộc giai đoạn cuối kỳ biến hình. Song khiến người ta khó hiểu là, tu vi cao thế sao không ngự linh? Ngược lại phải dùng hai đùi để chạy?

Chẳng những vậy, thể lực của y cũng kém quá thể, chạy chưa được mấy bước đã thở hồng hộc, Hà Duy có chút mệt mỏi thay y.

Cuộc sống thật không dễ dàng mà, đáng thương như vậy còn cố đi ăn cướp, chuyên nghiệp quá chừng!

Đang mãi nghĩ, người nọ rút cuộc chạy tới, lúc y chui khỏi bụi cây lại khiến Hà Duy hơi sững sốt.

Nhóc này trông mi thanh mục tú, nom bề ngoài đâu giống kẻ làm chuyện xấu, hơn nữa, Hà Duy thật chẳng hiểu, anh bạn à, sao quần áo anh cũng xộc xà xộc xệch thế kia! Mũ mao trên đầu sắp rớt, quần áo màu lam trên người cũng bị lôi kéo lộn xộn.

Hà Duy vừa thấy liền thất kinh, chả lẽ đạo này nghề “ăn vạ” cũng nâng cao tiêu chuẩn? Nam nữ không ky, chạy mất cùng tiền?

Khẩu vị nặng ghê, người theo phong cách trong sáng tỏ vẻ, hơi choáng rồi nha!

“Tiểu huynh đệ! Đừng bị cô ta lừa, cô ta đang cố ý dụ người cắn câu, sau đó...”

Ể, Hà Duy ngốc lảng, phong cách hơi lệch rồi, té ra anh bạn kia tới cứu mình à?

Y rống xong, nữ tử đang quỳ đứng bật dậy, trái với dáng vẻ nhu tình như nước ban nãy, ác độc trên mặt được phác họa cực sinh động: “Vừa rồi cho phép người chạy, giờ người còn dám đến quấy rối, ngại sống quá lâu phỏng?”

Nói đoạn, cô nàng lập tức giơ tay, một tia thanh mang bắn lên trời, đây dùng để báo tin.

Hà Duy còn đang nhìn, nam tử quần áo tả tơi đã vọt đến kéo Hà Duy bỏ chạy.

Hà Duy bị y làm trở tay không kịp, cái này thì không ngại, chỉ thiếu điều ngã sắp thôi. Nam tử áo lam vừa chạy, vừa thở dốc dong dài: “Cũng tại ta sơ xuất, bị bọn chúng lừa thăm, bị cướp mất túi càn khôn mà chẳng làm được gì, ngay cả Tiểu Lan Nhi cũng bị chúng bắt, a a a, đó là Linh Vận sư thúc...”

Nói tới đây, y mới rồi còn co giò chạy như điên bất chợt dừng bước: “Không được!”

Hà Duy từ đầu chí cuối vẫn im lìm, nam tử đối mặt với cậu, nghiêm túc nhắc nhở: “Huynh đài, người mau chạy đi, tất cả chúng đều là Yêu tộc, tu vi toàn giai đoạn sau kỳ biến hình, chúng ta đánh không lại đâu!”

Nói xong, y toan chạy ngược về, Hà Duy bèn giữ chặt y: “Đánh không lại người còn quay về làm gì?”

Mặt mũi nam tử lớn lên như con nít, biểu tình còn cực kỳ phong phú, y cười khổ: “Ta phải đi cứu Tiểu Lan Nhi nhà ta.”

Y nói vậy, Hà Duy không khỏi trầm ngâm, nghe y gọi thân mật thế, cho rằng Tiểu Lan Nhi là đồng bạn của y, vội đáp: “Nếu vậy để ta đi cùng người.”

Nhưng chẳng cần hai người vòng vèo trở về, đám phía sau cũng đâu định bỏ qua cho họ.

Mới thoáng dừng chân, đằng sau đã có một đồng người bắt kịp.

“Muốn chạy hả? Sao không xem lại phân lượng của mình! Bỏ cô nương cho người rượu ngọt người không uống, vậy uống rượu phạt đi!” Người lên tiếng là nữ tử hồi nãy.

Hà Duy không đáp, chỉ đánh giá nhanh một phen.

Một hàng mười lăm người, ngoại trừ nữ tử cầm đầu thì tất cả đều là nam nhân, tu vi quả nhiên không thấp, thấp nhất cũng là kỳ biến hình cấp bảy.

Tại du linh bí cảnh, tu vi cao nhất cùng lắm là kỳ biến hình cấp chín, nhưng dù có là cấp chín, bị mười lăm người bao vây e rằng cũng chỉ còn đường chết.

Chưa kể bọn chúng còn biết mị thuật mê hoặc nhân tâm, chỉ cần hơi khinh địch để bị dụ dỗ, thì càng dễ bị lột sạch.

Chẳng qua... Hà Duy thật không ngờ bản thân cũng có ngày như vậy.

Đã quen bị nhóm biến thái khi dễ, cậu thế mà cũng được hãnh diện một ngày, đúng là... nhất định phải thật quý trọng!

Hà Duy hưng phấn ngâm cứu xem nên xài linh kỹ nào trước, mà nam tử bên cạnh cậu đã sớm sợ cuống lên, run giọng bảo Hà Duy: “Huynh đài, vốn định cứu người, nào ngờ lại lôi cả người vào, trước đó ta đắc tội bọn chúng, sợ là chúng sẽ không tha cho ta đâu. Chỗ ta có bùa độn địa, lát nữa nếu tìm được cơ hội, người mau trốn đi...”

Nói xong, y kiên quyết nhét một lá bùa màu vàng vào tay Hà Duy. Hà Duy nghe y nói, chân mày không khỏi hơi nhảy dựng, nam tử này rốt cuộc là “ngây thơ” thật hay có mưu tính gì khác?

Nhưng nom dáng vẻ của y, nếu có thể giả bộ đến mức này thì dư sức giành giải Oscar.

Mà thôi, Hà Duy nghĩ nghĩ, mặc kệ thế nào đối phương cũng có ý tốt, tạm thời cứ nhận, sau đó từ từ quan sát là được.

Cậu chăm chú nhìn nam tử kế bên, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Lan Nhi mà người nói có ở bên bọn chúng không?”

Nam tử mặt trẻ con thoáng sửng sốt, nhưng lập tức trả lời: “Tiểu Lan Nhi là tọa kỵ của ta, tất nhiên sẽ bị chúng phong ấn!”

Hà Duy gật đầu, chưa đợi cậu mở miệng, đối diện đã có kẻ cất lời.

“Ồ, người còn giữ cả bùa độn thổ cơ à, đúng là cả người toàn báu vật nha! Tiếc rằng sao không thành thật ở nhà đợi mà phải chạy đến đây chịu nguy hiểm? Còn không xem lại Đấu Linh vô dụng của người, tu luyện cỡ nào cũng chỉ lãng phí tài nguyên thôi!” Nữ Yêu tộc cười nhạo, chợt vỗ vỗ tay, tức thì có kẻ mở túi sủng vật thả ra một lam vũ tiên hạc vô cùng xinh đẹp, bộ lông trơn mượt, tư thế tao nhã, hiềm nỗi lúc này đang bị khóa xích, không thể động đậy.

Nữ yêu tu vuốt ve lam vũ tiên hạc, ai dè nó rất can trường, còn mỗ cô ta một cái, cô ta tức khắc nổi giận: “Súc sinh đáng chết, lúc về ta nhất định phải thuần phục người!”

Nam tử áo lam bị cô ta chế giễu vẫn bất vi sở động, nhưng thấy lam vũ tiên hạc bị thương, y lại nổi nóng, song chỉ đành ráng nhịn, cúi đầu nói với Hà Duy: “Tiểu huynh đệ, người xé bùa độn thổ kia là trốn được liền! Mau đi đi!”

Y vừa dứt lời, nữ yêu tu liền cười lạnh: “Muốn chạy? Đừng mơ!”

Mới nói xong đã có một mảnh hổ lao tới.

Đấu Linh của Yêu tộc đều là động vật, vài dã thú hung dữ chỉ cần biến hóa là sở hữu lực công kích cực mạnh, mảnh hổ này tuy hình thể chưa ổn định, nhưng chỉ riêng răng nanh trong mõm và móng sắc trên chân đã đủ khiến lòng người e sợ.

Hà Duy kéo nam tử bên người, cấp tốc tránh đi cú lao đến tấn công.

Cô ta nhướn mày, nâng tay hạ lệnh: “Không được để chúng chạy! Trên tay tên Nhân tộc kia có bảo vật!”

Lời vừa thốt ra, lại xuất hiện thêm vài hung lang, sài cẩu, thậm chí cả hắc hùng cũng xộc tới.

Lắm mãnh thú giương nanh múa vuốt nhào đến như thế, quả khiến lòng người khiếp hãi, ai mà nhát gan có khi nhũn cả chân.

Nam tử mặt trẻ con sợ tới độ mặt mũi trắng bệch, song vẫn ra sức lôi kéo Hà Duy, hét to: “Chạy mau! Chạy mau!”

Hà Duy nghiêng đầu nhìn y, thở dài, thời khắc nguy nan đến nước này rồi, nếu bảo đang diễn trò thì chính cậu cũng chẳng tin.

Mắt thấy móng sắc gần kề, răng nanh nhe ra, muốn tránh muốn núp cũng vô vọng, chỉ còn đường chết thôi.

Nữ tử cười khẩy, ung dung quan sát.

Nhưng chớp mắt một cái, thậm chí chưa nhìn ra thiếu niên kia làm gì, chỉ thấy luồng sáng băng lam bỗng dừng xuất hiện, lạnh giá thấu xương lan tràn mạnh mẽ, chỉ nhị mà mắt thường khó thấy bao quanh khắp chốn, triệt để đóng băng hết thảy trong thời gian ngắn.

Hung lang, mãnh hổ, ác hùng đều giữ nguyên tư thế lao đến, hai bên rõ ràng chỉ cách nhau một ngón tay, rốt cuộc cũng không thể tiếp cận thêm chút nào.

Hà Duy vốn chẳng muốn dùng linh kỹ này, cũng không phải tốn quá nhiều linh khí, mà bởi nó không biết phân biệt, giờ hay rồi, chẳng những kẻ địch bị biến thành cây băng, đến cả mặt trẻ con và lam vũ tiên hạc cũng hóa que kem cỡ lớn.

Hà Duy không biết cách giải trừ cho mình họ, chỉ đành khiêng họ lên, mau chóng thu lại túi cần khôn trên người cô kia, rồi rời khỏi đây.

Dù mấy Yêu tộc đó đều độc ác tàn bạo, nhưng suy cho cùng Hà Duy vẫn giữ cách nghĩ của người hiện đại, những chuyện như nâng tay giết người cậu làm không nổi.

Thôi thì niệm phong họ luôn tại đây để số phận định đoạt đi.

Hà Duy rảo bước không ngừng, nào biết rằng sau khi cậu rời đi, trong rừng cây vừa nảy chột hiện ra mấy người áo đen.

Mặt mũi mơ hồ, thân ảnh mờ ảo, song tu vi thâm hậu.

Chỉ thấy thân hình của một người trong số đó vụt lóe, nhanh nhẹn xen vào đám hơn mười Yêu tộc kia, thoát cái biến bọn chúng thành đồng tàn chi, thủ đoạn tàn nhẫn, vô cùng đẫm máu.

*tàn chi: thân xác không trọn vẹn, tay chân đứt rời

Đợi khi chém giết toàn bộ, hắn mới xé một lá bùa đen, đoạn nửa quỳ xuống đất, cung kính thưa: “Xin tôn giả yên tâm, thuộc hạ đã xử lý hết những Yêu tộc gây phiền phức cho Hà công tử.”

Tiếp theo, âm thanh kỳ ảo như từ u cốc vọng lại thông thả vang lên: “Chú ý theo sát, đừng quấy rầy cậu ấy.”

Người áo đen trịnh trọng đáp: “Tuân mệnh.”

Hà Duy chạy như điên hơn mười dặm mới dừng bước, chẳng buồn điều chỉnh hơi thở mà đánh giá bốn phía trước. Cảm giác đằng sau không có truy binh, chung quanh cũng không có mùi nguy hiểm, cậu mới thở phào, thả mặt trẻ con và lông xanh xuống.

May mà thể lực của cậu đã tăng lên, hơn nữa chim lông xanh bị phong ấn nên nhỏ bớt, bằng không cậu thực tình khiêng không nổi bọn họ.

Hà Duy hít sâu, giải trừ đóng băng đại địa.

Mặt trẻ con chột hồi hồn, cả người đực ra, Hà Duy sợ y bị dọa mất hết hồn vía, luống cuống gọi một tiếng: “Công tử, người khó chịu ở đâu hả?”

Cậu vừa cất lời, mặt trẻ con liền quỳ thụp xuống: “Ân công! Xin nhận của ta một lạy!”

Khóe miệng Hà Duy giật giật, nhưng cậu vội vã nâng y dậy, không đợi cậu nói, mặt trẻ con đã tự giới thiệu: “Ân công! Ta họ Mai, tên một chữ Thiệu, trong nhà xếp thứ sáu nên mọi người đều gọi ta là Mai Lục!”

Mai gia, Mai Thiệu, còn đứng thứ sáu!

Mấy yếu tố này đã đủ khơi dậy ký ức của Hà Duy.

Nếu như trước đó Hà Duy còn nhiều ngờ vực với Mai Thiệu, vậy hiện tại là yên tâm mười phần.

Trong truyện, đất diễn của vị Mai Thiệu này cực ít, thậm chí chẳng chính thức lên sân, vắn vắn bị xem như chuyện kỳ thú mà lôi ra bàn tán, song Hà Duy lại nhớ mãi không quên y.

Không vì điều gì khác, chỉ bởi vận mệnh hai người có điểm dị khúc đồng công.

*dị khúc đồng công: khác cách làm nhưng hiệu quả như nhau

Không sai, đây chính là người anh em đồng cảnh ngộ của Hà Duy, anh bạn sở hữu Đầu Linh tím, nhưng mang hình dạng bánh hoa hồng!

Ai dè lại gặp được chứ!

Hà Duy hồi tưởng chuyện lúc trước, suy xét mấy câu đánh giá cực kỳ đúng trọng tâm trong truyện, hoàn toàn hết nghi ngờ y, chân thành nói: “Mai huynh chớ nói thế, ban nãy nếu không nhờ huynh tốt bụng nhắc nhở, sợ rằng ta cũng trúng kế rồi.” Cậu ngừng một lát mới nói tiếp, “Ta họ Hà tên Duy, nếu Mai huynh không chê, chúng ta kết thành bằng hữu, được không?”

Mai Thiệu như có chút khó tin, hoãn một chút mới hưng phấn đáp: “Thật sao? Ân công thực sự...”

Hà Duy cười tí mắt, Mai Thiệu ngập tràn mừng rỡ, nói thêm: “Ý của Ân công quả thực khiến ta cao hứng, tuy trước kia chúng ta chưa từng quen biết, nhưng mới vừa rồi xem như chung hoạn nạn đồng sinh tử, chỉ bằng xưng nhau huynh đệ được không!”

Không nghĩ Mai Thiệu lại phóng khoáng như thế, Hà Duy cũng chẳng do dự, bèn đáp: “Được! Mai đại ca, xin nhận của tiểu đệ một lễ.”

Hà Duy khom lưng, Mai Thiệu thấy mà đỏ mặt: “Người xem đầu heo của ta này, vốn muốn cùng ân công làm huynh đệ là vì muốn thân cận với người, lại quên mất ta lớn hơn người mấy tuổi...”

Chẳng chờ y nói xong, Hà Duy liền bổ sung: “Ta với đại ca hợp ý, hành lễ xuất phát từ thật lòng, cần chi để ý mấy thứ đó!”

Mai Thiệu hơi thẳng thốt, bảo: “Tốt! Huynh đệ, vậy đại ca đành quý thụ!”

*quý thụ: nhận mà tự thấy hổ thẹn

Hai người hàn huyên một chốc, Mai Thiệu tính tình cởi mở, thích nói chuyện, chẳng qua chỉ mở xích cho tiên hạc mà y cũng lải nhải cả buổi.

“... Mị thuật của nữ Yêu tộc rõ lợi hại, ta cứ tưởng cô ta gặp nạn nên tính ra tay cứu, ai dè lại bị mê hoặc, hèn là bùa thanh tâm trên người nổi tác dụng mới chưa đến mức...” Nói đoạn, mặt y lại đỏ lên.

Hà Duy nghe thế, sâu sắc nhận thấy khó mà tin nổi, lúc nữ Yêu tộc mới xuất hiện, Hà Duy biết cô ta đang phóng ra một loại linh kỹ mê hoặc tâm trí, nhưng hoàn toàn không bị cám dỗ. Đừng nói là mê hoặc, cậu nhìn dáng vẻ cô ta đã thấy tâm sinh chống cự, mùi hương càng hun cậu đến khó thở, kiêu diễm được mới lạ?

Nghĩ tới đây, Hà Duy không khỏi thất kinh, hình như không đúng lắm! Cậu vẫn than phiền chưa gặp được nữ tử hợp tuổi, diện mạo nữ Yêu tộc ban nãy rất khá, còn thiện mị thuật, theo lý cậu... cậu nên bị quyến rũ mới đúng, sao... sao lại tỉnh táo nhỉ!

Không... không phải, cô kia rõ ràng có mưu đồ làm loạn, tâm tư bất chính, tu vi cậu cao hơn cô ta rất nhiều, tự nhiên không bị mê hoặc! Vả... vả lại, tuy bề ngoài cô ta không xấu, nhưng cũng chẳng mấy xinh đẹp, giả... giả như có thể gặp gỡ...

Lại càng sai! Hà Duy hấp tấp lắc đầu, mẹ nó, đang nghĩ cái quái gì vậy!

Hà Duy hết dám nghĩ tiếp, đúng lúc này lam vũ tiên hạc đã thoát khỏi trói buộc, hai cánh giương lên, lam quang lấp lánh, quả nhiên lộng lẫy cực điểm.

Tại cửa vào du linh bí cảnh, Hà Duy một mực chờ trong xe ngựa, thành ra chưa thấy Mai Thiệu và tiên hạc của y, giờ mới gặp lần đầu, không khỏi tán dương: “Tiên hạc đẹp quá đi mất!”

Mai Thiệu cười nói: “Ta cũng thấy vậy, ngặt nỗi là người khác tặng nó cho ta, tặng lại thì không hay lắm, bằng không ta chắc chắn sẽ nhường cho đệ.”

Hà Duy đâu có ý này, vội xua tay: “Đây là vật đại ca quý trọng, tiểu đệ sao có thể mơ ước!”

Mai Thiệu như sực nhớ ra điều gì, nói ngay: “Huynh đệ, tiên hạc tuy đẹp mắt, nhưng khó tránh thiếu chút oai hùng, người thấy song dực thiên mã kia chưa? Phải nói là uy vũ khí phách, bốn vó cùng đạp, rung trời

chuyển đất! Hồi xưa ta từng gặp một lần, có điều mấy hôm trước không ngờ lại thấy liền tám con ngay tại cửa vào bí cảnh, đúng là ngẫu tới mức chẳng nở dời mắt!”

Mai Thiệu tưởng khi ấy Hà Duy cũng ở du linh bí cảnh, tất nhiên từng thấy qua, nên nói thêm: “Đợi ta về xem xét kỹ chỗ ở của thiên mã, nếu tìm được con nào sẽ tặng đệ!”

Hà Duy nghe mà cảm thấy trong lòng... Haiz, sư tôn nhà mình đã rêu rao cỡ đấy, mình... vẫn nên khiêm tốn chút nhỉ.

Được cái Mai Thiệu nói nhiều, hai người lòng vòng một hồi lại đổi đề tài, bắt tri bắt giác đã đề cập tới Đấu Linh của nhau. Đấu Linh của Mai Thiệu cũng không có gì bí mật, lời y nói khiến lòng Hà Duy khẽ động, ban đầu cậu cũng cho rằng Kết Linh Tiên Y vô dụng, nhưng thực tế tuy nó không giỏi tấn công, linh kỹ lại hết sức có ích, đích xác không hề dính dáng tới vô dụng.

Mất thấy Mai Thiệu cũng là kỳ biến hình, Hà Duy không nhịn được phải hỏi: “Đại ca, thứ cho tiểu đệ mạo muội, nay huynh đã là kỳ biến hình, linh kỹ kèm theo của Đấu Linh kích hoạt được chưa?”

Mai Thiệu cười khổ: “Dĩ nhiên, gia phụ luôn kỳ vọng linh kỹ kèm theo của ta có điểm bất phàm, bấy giờ mới nỗ lực giúp ta tăng cấp bậc tu vi, tiêu tốn vô số tiền của, cuối cùng cũng đột phá, khốn nỗi linh kỹ này...”

Y lắc đầu: “Để ta làm cho xem, đệ nhìn là hiểu ngay.”

Hà Duy biết rõ linh kỹ của bánh hoa hồng chắc chắn không mang tính công kích, song cũng tò mò muốn biết rốt cuộc là loại linh kỹ gì, bèn tập trung quan sát.

Rồi thấy Mai Thiệu tùy tiện nhặt lên một chiếc lá, niệm một tiếng, phía sau hiện ra một vòng tròn tròn trơn nhẵn đầy đặn vừa giống đóa hoa hồng, vừa giống cái điểm tâm nhỏ.

Dẫu đã chuẩn bị tâm lý, Hà Duy nhìn Đấu Linh này cũng có chút muốn cười, hèn chi bị người ta đoán đích danh là bánh hoa hồng, đáy cái bánh viết hắc chữ “hồng”, thế cũng đủ khiến người bặt cười rồi.

Song Hà Duy chỉ khẽ cong môi, rồi chuyên tâm nhìn Mai Thiệu phóng thích linh kỹ.

Mai Thiệu niệm một tiếng, tia sáng vàng sữa nhoáng lên, tập hợp trên chiếc lá rồi vây quanh nó, khi màu sắc rút đi, lá cây vô cùng bình thường lại hóa thành một chiếc bánh hoa hồng thơm ngào ngạt, tinh tế khả ái!

Hà Duy có nghĩ nát óc cũng chẳng ngờ linh kỹ đó... sẽ kỳ lạ tới mức này!

Mai Thiệu thấy vẻ kinh ngạc đến ngốc của Hà Duy, y đã sớm tập mãi thành quen, dứt khoát cầm bánh hoa hồng lên cắn một miếng, nói: “Là vậy đó, ưu điểm duy nhất là... rất ngon, mất lương thực cũng chẳng lo đói!”

Xong, Mai Thiệu lại nhặt một nhánh cây, một cục đá, thậm chí một giọt sương, chỉ cần dùng chút linh kỹ, bất luận thứ gì cũng lần lượt biến thành bánh hoa hồng tinh xảo ngon miệng!

Đến đây, Hà Duy cũng có phần dở khóc dở cười, cậu cầm bánh hoa hồng Mai Thiệu đưa qua, cắn một miếng, vỏ ngoài tan chảy, nhân mềm mại, hương thơm thoáng chốc lan tỏa khắp miệng, quả thực ngon cực kỳ...

Nhưng linh kỹ như vậy đào đâu ra năng lực tự vệ?

Nghĩ tới số mệnh sau này của Mai Thiệu, Hà Duy khó tránh hơi thấp thỏm, nhưng ngay sau đó, trong đầu cậu xẹt qua một ý niệm khó tưởng.

Linh kỹ này đã có thể biến vạn vật thành bánh hoa hồng, thế nếu phóng với người thì sao?

Cậu em bánh hoa hồng tái xuất rồi, quả nhiên dễ cưng y như lời đồn =))

Tình hình là Nam thần yêu quý có nguy cơ bị Nguyệt đại bỏ xó ;v; Đang tắm tia một bộ tu tiên và một bộ hiện đại, chưa biết chọn bộ nào thế chỗ *phân vân – ing*

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Hà Duy đưa ra ý kiến, Mai Thiệu chớp chớp mắt, rồi chẳng hề nhúc nhích y xì bị đứng hình.

Hà Duy hỏi: “Đại ca?”

Giây sau, Mai Thiệu lại nhảy dựng cả ba thước, hưng phấn trong mắt muốn tràn cả ra ngoài: “Huynh đệ! Đệ lợi hại quá! Ta chưa từng nghĩ, thực sự chưa từng nghĩ tới, kỹ năng này... có thể dùng với người!”

Đó chẳng qua là ý nghĩ của Hà Duy, cậu cứ ngỡ Mai Thiệu đã sớm thử nghiệm, dầu sao cũng là linh kỹ của mình, bản thân y nhất định sốt ruột, ai ngờ Mai Thiệu lại hoàn toàn không nghĩ đến mặt này.

Nói tới cũng là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường.

Gia cảnh Mai Thiệu vô cùng tốt, Mai gia là một trong sáu gia tộc lớn tại Trung Đình, luận quyền luận thế luận tài đều đỉnh nhất. Tuy Mai gia đồng huynh đệ, nhưng phụ thân Mai Thiệu là trưởng tộc đương nhiệm, Mai Thiệu là con trai độc nhất của ông, có thể nói là ra đời trong sự kỳ vọng của phụ thân.

Từ nhỏ Mai Thiệu đã thông minh lanh lợi, tính tình hoạt bát, rất được lòng mọi người, Mai Chấn Vũ và ái thê tình cảm đậm thắm, tuy thê tử không thể tiếp tục sinh con vì lý do sức khỏe, song ông chưa từng tơ tưởng gì khác, chỉ dốc lòng nuôi nấng đứa con duy nhất.

Đứa trẻ vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng lại được yêu chiều hết mực như vậy, may mắn này phải tu bao đời mới có đây.

Năm Mai Thiệu lên mười một, cả nhà hồi hộp chờ xem Đấu Linh của y là gì.

Mai gia kinh doanh nhiều năm, huyết mạch truyền thừa, đa số Đấu Linh đều thiện chiến, tư chất bất phàm. Đấu linh của Mai Chấn Vũ là màu lam hiếm thấy, nên ai nấy cũng nhận định Đấu Linh của Mai Thiệu sẽ cực kỳ bất phàm.

Sau giai đoạn kích hoạt đầu tiên, thấy là Đấu Linh tím, cả Mai gia thực sự phấn khởi không thôi, Mai Chấn Vũ cũng vô cùng cao hứng, sâu sắc cảm thấy gia tộc sắp phát dương quang đại trên tay con mình!

Nhưng ai dè, vui mừng quá mức, u sầu cũng quá đột ngột.

Giai đoạn thứ hai chấm dứt, sau khi giám định ra Đấu Linh là bánh hoa hồng, mọi người triệt để kinh hãi.

Có kinh ngạc, có không tin, có đau lòng, đương nhiên cũng không thiếu kẻ sung sướng khi người gặp họa.

Xuất thân tôn quý đích xác sẽ hưởng thụ rất nhiều hậu đãi, nhưng đồng thời cũng luôn chọc người ghen ăn tức ở.

Mai Chấn Vũ chỉ có mỗi Mai Thiệu là con trai độc nhất, đời nào cam tâm? Đích thân kiểm tra, mời người kiểm tra, làm đi làm lại chừng ba ngày, kết quả cuối cùng chỉ khiến hình thái bánh hoa hồng càng thêm sắc nét.

Dù vậy, Mai Chấn Vũ cũng không bỏ cuộc, bởi lẽ Đấu Linh tím luôn sở hữu linh kỹ nghịch thiên, Mai Chấn Vũ ôm tia hy vọng ấy mà nỗ lực giúp con mình tăng tu vi, rốt cuộc cũng đột phá kỳ thức tỉnh và bước vào kỳ biến hình, linh kỹ thứ nhất được chờ mong ra đời.

Trình độ của kỹ năng đúng thật nghịch thiên, cơ mà... cũng khó tránh khỏi có phần bịp bợm!

Nói Mai Chấn Vũ không nghiên cứu thì không có khả năng, ngặt nỗi Mai gia nghiên cứu sai hướng, mọi người chỉ nhao nhao ngăm cứu xem bánh hoa hồng Mai Thiệu biến ra có công dụng gì.

Tỷ như, ăn vào có thể cường thân kiện thể? Có thể khôi phục linh lực? Hay chữa khỏi bách bệnh không?

Nhưng thật đáng tiếc, hướng đi đã sai lầm, bất kể cố gắng bao nhiêu thì kết quả cũng chỉ có một.

Hương vị bánh hoa hồng thật mẹ nó ngon, ai ăn cũng khen! Dù con ông không kế thừa được Mai gia, cũng có thể mở tiệm bánh hoa hồng, bảo đảm kiếm tiền... cái lòng á!

Đường đường thiếu chủ Mai gia sẽ để ý chút tiền rách ấy sao!

Cho nên, linh kỹ này đúng là phé vật.

Nhưng Mai Chấn Vũ quả là người cha gương mẫu của Trung Quốc, đến giờ vẫn chưa hết hy vọng, tiếp tục tiêu tiền cày level... à quên, là cấp bậc, mạnh tay giúp con trai tăng tới kỳ biến hình cấp chín, chỉ một bước nữa là thăng lên kỳ linh cảnh.

Vào kỳ linh cảnh sẽ lĩnh ngộ kỹ năng thứ hai, Mai Chấn Vũ liền đánh cược xem linh kỹ thứ hai có trâu bò không!

Tất nhiên, Hà Duy biết nhiều hơn chút, từ kỳ biến hình cấp chín đột phá kỳ linh cảnh cần một khoảng thời gian dài đằng đẳng. Nếu cậu nhớ chẳng lầm, Mai Thiệu thực sự tăng lên kỳ linh cảnh, nhưng đoán chừng chưa kịp nghiên cứu xem linh kỹ nhà mình là gì đã bị người ta xơi tái...

Đây không phải nói giỡn, mà là ăn thật... Đâu phải ai cũng có cơ hội thưởng thức Đầu Linh vị bánh hoa hồng...

Nhớ lại cảnh ngộ của Mai Thiệu, Hà Duy liền thở dài, không gặp y thì thôi, nhưng nếu hai người đã có duyên với nhau, chẳng lý nào lại thờ ơ ngồi nhìn. Chớ nói chi tính tình Mai Thiệu còn thẳng thắn ôn hòa, cậu lại càng không thể bỏ mặc y!

Trong khi Hà Duy bận hồi tưởng, Mai Thiệu đã dần dần bình tĩnh lại, y nhìn về phía Hà Duy, nói ra chiều khó xử: “Đúng là ta chưa bao giờ sử dụng với người, nhưng kỹ năng này của ta có điểm đặc thù, bất luận thứ gì đã bị biến thành bánh hoa hồng thì chính là bánh hoa hồng, không phải một trò ảo thuật, mà là biến hóa thực sự. Nếu ta quả thật có thể phóng với người, vậy chẳng phải người ấy sẽ vĩnh viễn thành bánh hoa hồng sao?”

Hà Duy cũng nghĩ đến điểm này, nếu thật thế thì kỹ năng đó... cũng hơi khủng bố nhỉ.

Người là vật sống, bánh hoa hồng là vật chết, từ vật sống trực tiếp hóa vật chết rõ ràng là chiêu thức một kích tất sát còn gì?

Linh kỹ này không giống đóng băng đại địa của Hà Duy lắm, Hà Duy có thể đóng băng vật sống nhưng phải nhờ linh lực chống đỡ, giả sử linh khí hao hết hoặc ngừng cung ứng, linh kỹ sẽ tự động giải trừ.

Nhưng bánh hoa hồng thì...

Trước mắt xem ra, những thứ bị Mai Thiệu biến thành bánh hoa hồng đều chẳng hề có dấu hiệu biến về, đã chân chính thành như vậy rồi.

Hà Duy ngẫm nghĩ, cảm thấy vẫn nên thử nghiệm, cách dùng linh kỹ phải từ từ mày mò, chỉ âm thầm suy nghĩ cũng vô dụng.

“Vây đi, trước tiên chúng ta tìm một vật sống khác thử xem, sinh linh chung quy đều na ná nhau, coi hiệu quả thế nào rồi chậm rãi nghiên cứu tiếp.”

Hà Duy nói vậy, Mai Thiệu cũng gật đầu: “Đúng thế! Để ta tìm con sâu róm thử một lần!”

Nghe y đáp, Hà Duy suýt nữa cười ra tiếng, cậu tính đi săn một mãnh thú, dè dặt Mai Thiệu lại thực tế đến vậy, mục tiêu co lại nhỏ ghê!

Nhưng cũng không sao, Hà Duy cười nói: “Được! Sâu róm cũng là vật sống, thử xem thế nào!”

Bọn họ vẫn đang ở trong rừng, bắt sâu chả phải quá dễ ư, Mai Thiệu tóm được con sâu róm phì lù, nhắm mắt dùng linh kỹ, sau khi ánh sáng màu vàng sữa rút đi, một bánh hoa hồng thực sự xuất hiện.

Hà Duy tức tốc hỏi: “Thời điểm phóng thích linh kỹ có gì bất đồng với lần trước không?”

Mai Thiệu lắc đầu: “Không có gì bất đồng, giống hệt nhau.”

Hai người bẻ bánh hoa hồng ra, vẫn là vỏ ngoài tan chảy, nhân mềm mại, hương thơm nồng đượm, có điều nhớ đến tiền thân của bánh hoa hồng là sâu róm, hai người cũng hết hứng ăn.

Dù không ăn nhưng cũng chẳng ném đi, chỉ quan sát thật kỹ, sợ lát nữa sẽ biến về nguyên dạng.

Đợi suốt như thế một đêm, cả hai tìm hang động nghỉ ngơi qua loa, sang ngày thứ hai lại đi xem bánh hoa hồng do sâu róm hóa thành, phát hiện vẫn giữ hình dạng chứ không biến về sâu róm.

Sâu róm dẫu sao cũng là vật nhỏ, Hà Duy nghĩ nghĩ, cứ đi tìm mãnh thú xem sao!

Nghĩ vậy, hai người liền hăng hái ra ngoài mạo hiểm.

Người khác trốn tránh mãnh thú chẳng kịp, cả hai lại tìm kiếm mọi nơi.

Nhắc tới cũng kỳ quái, đáng lẽ trong du linh bí nên có mãnh thú chạy khắp chốn, nhưng chỗ họ lại nhìn không thấy một dã thú nào!

Mai Thiệu cũng buồn bực: “Kỳ lạ thật, trước khi gặp đệ, dọc đường đi ta cũng đụng độ rất nhiều mãnh thú, sao bây giờ chả thấy con nào?”

Hà Duy cũng không rõ lắm

Mai Thiệu cười nói tiếp: “Hay chúng nó đều sợ đệ nên không dám ra!”

Tuy bảo tu vi hiện nay của Hà Duy đã là linh cảnh cấp hai, song cậu đã thu hồi khí tức, cũng không phóng thích uy áp, sao có thể chấn nhiếp dã thú hung ác khát máu?

Cậu lắc đầu: “Ta cũng chẳng biết tại sao nữa, chắc địa phương này có vấn đề, chúng ta tiến ra ngoài thêm chút nữa nhất định gặp được mãnh thú!”

Kể cũng khéo, bọn họ vừa nói xong, đi cùng lắm một dặm đã đụng phải một thú dã trư.

Còn là một thú dữ đang phát cuồng, nó chạy như điên về phía trước mà chẳng dám ngoái đầu nhìn, như thể thấy thứ gì đó cực kỳ kinh khủng.

Mai Thiệu thiếu kinh nghiệm thực chiến, Hà Duy cũng không khá hơn, nhưng cậu thắng ở chỗ nhiều lần trải qua sinh tử, đối diện với tình huống nguy hiểm có thể tỉnh táo trước tiên, bèn gọi ra Đấu Linh, phóng thích linh kỹ.

Băng tiễn dễ dàng xuyên qua thú dã trư, dã thú rống một tiếng, ngã oạch xuống đất.

Thừa dịp còn nóng, Hà Duy vội nhắc: “Mau thử kỹ năng!”

Mai Thiệu bấy giờ mới hoàn hồn, nhanh chóng xuất Đấu Linh, niệm khẩu quyết, hào quang vàng sữa lan tràn, nháy mắt bao phủ thú dã trư, lần này thời gian biến hóa có vẻ lâu hơn chút. Nhưng khoảng một phút sau, ánh sáng tắt đi, một bánh hoa hồng cỡ cực đại nằm trên đất.

Hà Duy đi tới nhìn thử, đoạn nuốt nước miếng.

Má ơi, thú dã trư dài cỡ mét rưỡi biến thành bánh hoa hồng cũng bự y chang!

Chết người cái là hương vị còn siêu hấp dẫn, mùi hoa hồng ngòn ngọt, hương bánh trứng xốp giòn, quả thực kích thích cơn thèm ăn của người ta.

Mai Thiệu chung quy đã ăn nhiều bánh hoa hồng, lúc này chỉ lo hoan hô: “Thành công rồi! Thành công rồi! Ta thế mà có thể biến chúng thành bánh hoa hồng.”

Hà Duy kiểm không được phải bẻ một miếng nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Đương nhiên! Lần sau thử tấn công dã thú còn sống xem! Nhân tiện, bánh hoa hồng ngon quá, ta cũng không khách sáo nữa, phải nhét vào túi càn khôn cái đã.”

Mai Thiệu một chiêu mở mày mở mặt, làm gì còn để ý, đừng nói một cái bánh hoa hồng to, dù sau này tất cả bánh hoa hồng đều cho Hà Duy, y cũng chẳng nhú mảy!

Thu bánh hoa hồng hiệu heo rừng vào túi càn khôn, Hà Duy cũng lững dạ rồi, cậu thỏa mãn bảo: “Đi, chúng ta tiến công mục tiêu kế tiếp thôi.”

Vừa đi vừa đắc ý, thăng cấp đánh quái như vậy sướng quá xá, nếu Mai Thiệu có thể biến quái thú thành thức ăn khác thì càng tuyệt!

Sau thú đã trư, lại tiếp tục nghênh đón thú kên kên. Tương tự như tên, hình thái giống kên kên nhưng lớn hơn kên kên nhiều, răng nhọn mở sắc, móng vuốt dữ tợn, xỏ xuyên ***g ngực nhân loại dễ như bỡn.

Lần này Hà Duy không ra tay, mà khởi động kết giới bảo hộ Mai Thiệu bên người.

Dầu gì Mai Thiệu cũng được nuông chiều từ bé đến lớn, tuy tính cách dễ chịu, nhưng suy cho cùng chưa từng kinh qua trận chiến nào, thấy sắp phải một mình đảm đương một phía cũng có chút sợ hãi, bắp chân khô run. Song, y tốt xấu cũng đang đứng dưới sự bảo vệ của Hà Duy, bèn từ từ nhắm hai mắt, tế xuất Đấu Linh, niệm khẩu quyết, rồi phóng thích linh kỹ!

Quá trình thoải mái hơn tưởng tượng, sau khi ánh sáng vàng sữa bọc lấy thú kên kên, nó như bị keo dính quần lấy, không thể động đậy cho đến khi bị vây tròn, qua hơn một phút, ánh sáng tan đi, thêm một bánh hoa hồng cỡ đại rơi xuống.

Hà Duy cấp tốc đi qua, hai tay miễn cưỡng tiếp được cái bánh, thế mới không khiến nó dính bùn đất.

Đằng nào cũng ôm vào ngực rồi, Hà Duy dứt khoát cắn một miếng, ai biết bánh hoa hồng vốn cực kỳ ngon lành lại trở nên khó ăn hết sức!

Hà Duy hất tay quãng xuống, bị sặc đến ho khan nửa ngày!

Mai Thiệu nhanh chóng chạy lại, nôn nóng hỏi: “Huynh đệ? Sao thế?”

Hà Duy cười khổ: “Bánh hoa hồng này sao lại biến vị, khó ăn muốn chết!”

Mai Thiệu sững sốt, y thay đổi vô số bánh hoa hồng, xác thực chưa lần nào bị người ta chê dở, y cũng nếm thử, sau đó nhăn mày, phun liên mấy cái: “Khó ăn quá đi mất!”

Hai người nhìn bánh hoa hồng khổng lồ, nhất thời dở khóc dở cười, chẳng hiểu là kên kên khó ăn dẫn tới bánh hoa hồng khó nuốt, hay tay nghề Mai Thiệu không tốt.

Nhưng không thành vấn đề, dù gì cũng có cả đồng kên kên, biến thêm mấy con nữa coi sao!

Suốt một tuần, Hà Duy cùng Mai Thiệu vui thích biến hóa bánh hoa hồng trong rừng, cũng dần dà tìm ra quy luật.

Bánh hoa hồng biến từ thú đã trư ngon hết xẩy, từ thú kên kên thì có thể độc chết người, từ một vài thú mãnh ngu, thú ác hùng cũng không tồi. Nói tóm lại, hương vị bánh hoa hồng tựa hồ liên quan rất lớn với nguyên thể, thịt nguyên thể ngon, bánh hoa hồng cũng ngon, thịt nguyên thể dở, bánh hoa hồng cũng khó ăn.

Đương nhiên... một tuần này bọn họ nào phải chỉ lo ăn, còn nghiền ngẫm thủ pháp sử dụng linh kỹ sao cho thâm nhập thiên xuất nữa.

*thâm nhập thiên xuất: nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu

Đại để có thể khẳng định một sự kiện, linh kỹ này tuyệt đối vô địch thủ trong du linh bí cảnh, song do tu vi Mai Thiệu là kỳ biến hình cấp chín, chứ nếu ra ngoài gặp phải thú cao cấp, còn hữu dụng hay không phải xem lại.

Vả lại, linh kỹ này rất hao phí linh lực, với tu vi hiện thời của Mai Thiệu, dưới trạng thái trữ đầy linh khí, y có thể biến hóa bốn thú đã trư, nhiều nữa thì không được.

Nhưng dù tồn tại ít hạn chế, linh kỹ cũng đã vô cùng nghịch thiên rồi, đủ cho Mai Thiệu vùng lên ca khúc nông nô!

Hai người ở chung hòa hợp, ngày bắt giặc trôi qua rất mau, tuy Hà Duy luôn lưu ý vị trí hang kim linh, nhưng mấy hôm nay vẫn chưa thấy bóng dáng.

Hôm nay, Mai Thiệu nướng hai con gà trống, cộng với rượu ngon trong túi càn khôn của Hà Duy, hai người vừa ăn vừa uống, thuận tiện tán gẫu.

Trải qua việc này, cảm tình Mai Thiệu dành cho Hà Duy tăng mạnh, đích thực xem cậu là đệ đệ ruột, giờ cũng không cố kỵ cái gì: “Mấy bữa trước đệ luôn vội vàng giúp ta mày mò linh kỹ, ta cũng mừng rỡ như điên nên quên bém mắt.”

Hà Duy đang ăn đến hăng say, gà trống nướng vừa đủ độ lửa, gia vị độc đáo, chất thịt giòn mềm, thơm ngon vô vãn. Cậu đã chảy nước miếng từ lúc Mai Thiệu nướng, ăn được rồi càng khen không dứt miệng. Không thể không nói, ngoại trừ biến hóa bánh hoa hồng, tài nấu nướng của Mai Thiệu cũng là thiên phú bẩm sinh, chuẩn khỏi cần chỉnh!

Cậu vừa nhai vừa hàm hồ đáp: “Quên gì cơ?”

Mai Thiệu: “Mấy ngày nay ta cũng mơ hồ thấy rõ chút ít, tu vi của đệ thật sự không thấp, Đấu Linh lại chẳng vô dụng như ta, theo lý đầu cần đến du linh bí cảnh này.”

Y nhắc tới, Hà Duy chỉ đành cười khổ: “Ta đích xác không cần tới đây rèn luyện, vào du linh bí cảnh là vì dự định khác.”

Mai Thiệu hỏi: “Ồ? Muốn tìm gì thế? Nếu là bảo vật thì chớ trách đại ca nói ngoa, đồ vật trong du linh bí cảnh này thật chẳng đáng đặt lên bàn, đệ thiếu thứ gì cứ cho ta biết, chờ ra ngoài ta chuẩn bị còn tốt hơn.”

Hà Duy liên tục xua tay, suy nghĩ một lát mới giải thích: “Là thế này, ta thể chất đặc thù, cần một phúc địa trong du linh bí cảnh để tĩnh dưỡng.”

“Phúc địa?”

“Phải, tên là hang kim linh.”

Nghe xong, Mai Thiệu bỗng đứng đứng dậy: “Hang kim linh?!”

Hà Duy không hiểu lắm, chỉ ngẩng đầu nhìn y: “Đại ca từng nghe rồi hử? Hang kim linh nằm trong du linh bí cảnh, có điều vị trí mỗi năm mỗi khác, không tìm kỹ thì khó thấy lắm.”

“Sao đệ không nói sớm!” Mai Thiệu ảo não vỗ vỗ trán, “Cũng tại ta chỉ quan tâm chính mình, không hỏi đệ sớm hơn! Hang kim linh kia, ta biết, ta biết đấy!”

Tìm khắp nơi không thấy, rồi lại biết được mà chẳng tốn chút công phu nào! Mắt Hà Duy sáng lên, hỏi ngay: “Huynh từng đi qua à?”

Mai Thiệu gật đầu lia lịa: “Lúc mới vào du linh bí cảnh, ta có cưới Tiểu Lan Nhi đi tham quan một phen, vì bánh hoa hồng là hệ kim nên ta cũng cảm ứng được hang kim linh, khi ấy đã phát hiện ra nó, còn vào xem xét một chút. Nhưng do tu vi của ta đã là cấp chín, muốn đột phá đầu thể chỉ tích lũy linh khí, thành ra không nán lâu, tiếp theo liền gặp nữ Yêu tộc...”

Hóa ra là vậy, Hà Duy không nhịn được phải hỏi: “Đại ca còn nhớ rõ nó ở đâu không?”

Mai Thiệu cười cong mắt: “Yên tâm! Tuy ta không nhớ, song Tiểu Lan Nhi rất thông minh, nó nhớ đường đặc biệt siêu, chỉ cần có nó, chúng ta đến nơi mau thôi!”

Hà Duy vừa nghe liền vui sướng tự đáy lòng.

Hai người ăn uống no đủ rồi lên đường ngay.

Lam vũ tiên hạc ít nhiều gì cũng là tiên thú cấp một, dù nó không giỏi chiến đấu, nhưng khá hiểu tính người. Hà Duy trước nay luôn thân thiện, mấy ngày gần đây ở chung với nó không tệ, nhất là cả hai đều mê bánh hoa hồng, nhiều lần cùng nhau chia sẻ, cảm tình cũng tiến vùn vụt.

Nay nghe Mai Thiệu nhắc tới mình, nó lập tức ưỡn ưỡn ngực, vỗ vỗ cánh, ngỏ ý có thể xử lý ổn thỏa.

Cánh nó vừa rung lên, đóm sao xanh lam cũng rơi đầy đất, Hà Duy với Mai Thiệu cách nó rất gần, thoáng chốc bị quét toàn thân.

Ánh sao lấp lánh vương lên y phục sạch sẽ càng tô điểm cho sự xuất chúng của cả hai, một người da trắng nõn, dung mạo tinh xảo, người kia mày rậm mắt to, hoạt bát sáng sủa.

Giờ khắc này cùng nhau cười lên quả là đẹp mắt tới độ người ta chẳng nỡ dời mắt.

Nhờ lam vũ tiên hạc, hai người chả mấy chốc đã đến hang kim linh.

Hang đá này rất bí ẩn, cửa vào chỉ là một hốc nhỏ đường kính già nửa mét, may mà Hà Duy và Mai Thiệu đều tương đối nhỏ con, cổ ép cũng nhảy vào được.

Về phần Tiểu Lan Nhi, nó có túi sủng vật nên khỏi lo.

Vào rồi lại gặp một động tiên khác, tuy nói Hà Duy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ trong hang kim linh thực sự phủ một màu vàng óng, chút xíu mập mờ cũng không có!

Mai Thiệu từng đến một lần, bèn dẫn cậu vào trong, tìm một chỗ nhiều kim linh nhất.

“Còn cần ta làm gì không?” Mai Thiệu hỏi.

Hà Duy vội đáp: “Không cần, ta tự làm là được, chỉ là...” Cậu dừng một lát, vẫn nói, “Đại ca, lần này ta bể quan có khả năng sẽ tốn nhiều thời gian, hiện huynh đã có năng lực tự vệ, nên ra ngoài tôi luyện nhiều hơn, tích góp thêm ít kinh nghiệm thực chiến cũng tốt hơn lãng phí thì giờ ở đây.”

Mai Thiệu nhú mi: “Không được, đây dù sao cũng là nơi xa lạ, cứ để ta lưu lại hộ pháp cho đệ!”

Kỳ thực Hà Duy cố tình xua y đi, liền nói tiếp: “Ta cũng không nhập định nên có thể tra xét tình huống quanh thân, nếu xuất hiện nguy hiểm tự nhiên sẽ cảm giác được, đại ca an tâm đi mà!”

Bảo thể Mai Thiệu mới thoáng lơ lửng: “Tạm thời ta ở cùng đệ mấy ngày, nếu đích xác không có việc gì, ta sẽ rời đi sau.”

Hà Duy nghe vậy cũng không nhiều lời nữa.

Sở dĩ cậu muốn xúi Mai Thiệu đi là bởi Triền Tình hoa thật tình không phục quản thúc, cậu muốn tự áp chế thì phải tạm thả nó ra, ngộ nhờ Triền Tình hoa lại phát bệnh, rồi tổn thương Mai Thiệu thì tiêu.

Khó khăn lắm mới có bạn, cậu không muốn vứt bỏ như vậy đâu.

Quả nhiên như Mai Thiệu nói, y quan sát ba ngày liền đi.

Đợi Mai Thiệu đi rồi, Hà Duy mới chân chính bắt tay “giao tiếp” với Triền Tình hoa.

Lần này, công tác chuẩn bị của Hà Duy rất đến nơi đến chốn, cậu chuẩn bị sẵn thuốc thanh tâm, còn đồng thời phóng xuất Kết Linh Tiên Y và Băng Thể hoa, có kinh nghiệm trấn áp Huyết Anh hoa đạo trước, giờ đây Hà Duy đã tính trước mọi việc.

Cậu cẩn thận dỡ ra từng tầng thủy linh dày đặc đang bao vây Triền Tình hoa, khi đó hoa hồng nhạt hơi hé lộ, hương thơm nhàn nhạt nhẹ nhàng phảng phất, Hà Duy cấp tốc khiến Băng Thể hoa nổ rộ, mùi hương biến mất ngay tức khắc.

Hà Duy an lòng, một mặt dỡ ra, mặt khác áp chế, quá trình thuận lợi hơn tưởng tượng rất nhiều.

Hang kim linh này tràn đầy kim linh, vốn đã có tác dụng kiềm chế Triền Tình hoa, nay còn thêm Băng Thể hoa cường thế, nó bèn thu hồi hương thơm mê hoặc, chỉ chừa lại dáng vẻ ngây thơ.

Hà Duy thâm vui vẻ, đang tính dỡ ra tiếp thì đột nhiên cảm thấy một khí tức.

Cậu chung đụng với Mai Thiệu khá lâu nên nhận ra ngay, Hà Duy không khỏi thở dài, xem ra Mai Thiệu vẫn không yên tâm cậu.

Tuy nhiên, giờ tình thế đã ổn định, chắc chẳng vấn đề gì đâu, hơn nữa đã bắt đầu cũng đâu tiện dừng, Hà Duy bèn tiếp tục áp chế.

Đang tập trung dỡ bỏ, Hà Duy bất chợt nghe thấy tiếng hét kinh hãi, tâm thần cậu rối loạn, nhưng do vẫn giữ vững tinh thần nên lập tức để Băng Thể hoa hung hăng áp chế Triền Tình hoa, còn mình mở bừng mắt.

Đập vào mắt là cảnh tượng khiến Hà Duy hết hồn.

Sao thế này?

Trên hang kim linh đột ngột hiện ra một lỗ đen khổng lồ, Mai Thiệu với Tiểu Lan Nhi đang mất khống chế mà bị cuốn vào trong!

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

Đối với Hà Duy mà nói, lỗ đen này thực sự rất quen thuộc.

Đối với một kẻ bị lôi đi chẳng biết bao lần mà nói, nhìn thấy nó cũng như thấy xe tuyến đến, là thời điểm phải đi làm.

Nhưng lần này khiến cậu kinh ngạc là, sao xe tuyến không chở người của công ty vậy ta?

Mai Thiệu với Tiểu Lan Nhi có dính líu các bậc nào với hệ thống chết tiệt đâu, vì quái gì bị kéo đi!

Khoan đã! Hà Duy bỗng nhận thức được vấn đề chủ chốt.

Hệ thống đâu thông báo nhiệm vụ, không có nhiệm vụ tại sao lại truyền tống? Còn dẫn Mai Thiệu đi mất...

Chẳng lẽ... Hà Duy không khỏi phát huy óc tưởng tượng, Mai Thiệu cũng mang theo hệ thống, cũng cần làm nhiệm vụ? Cũng phải truyền tống?

Vừa nghĩ xong, Hà Duy lại thềm chửi một tiếng, cái lông á! Hệ thống bẫy người như vậy móc đầu ra cái thứ hai? Người xúi quẩy giống cậu trên thế gian làm gì còn người thứ hai?

Hà Duy lắc lắc đầu, tức tốc tỉnh táo lại, Mai Thiệu với Tiểu Lan Nhi đã bị cuốn vào đó, cậu không thể trở mắt nhìn.

Tuy ôm tâm lý sợ hãi trước sự kiện không rõ, Hà Duy vẫn đứng lên, kiên quyết nhảy vô lỗ đen.

Ai cần biết nó thông tới đâu, ai quan tâm có cái chi nguy hiểm, tóm lại phải mang bằng được Mai Thiệu và Tiểu Lan Nhi về!

Tiến vào lỗ đen, cảm giác choáng váng thân quen tập kích, chỉ ít Hà Duy có thể khẳng định đây đúng là vết nứt không gian.

Nhưng cơ sao vết nứt tự dừng xuất hiện trong hang kim linh? Không ai thi thuật, sao lại có chuyện hình thành tự phát?

Lòng Hà Duy tràn đầy nghi hoặc, nhưng chung quy đã bị truyền tống quá nhiều lần, năng lực thích nghi mạnh hơn nhiều, cậu định thử cảm nhận không gian lốc xoáy cuồng bạo để điều tra khí tức của Mai Thiệu và Tiểu Lan Nhi.

Nhưng rất hiển nhiên, cậu có thể giữ được thân xác trong này là nhờ sự che chở của một sức mạnh vô hình, bằng không đã sớm bị gió bão nghiền thành cặn.

Tuy nói chẳng cách nào xác minh, song Hà Duy cũng thoáng an tâm, cậu đã bình an vô sự, tin rằng bọn họ cũng không vấn đề gì.

Miền họ đến nơi thì tự nhiên sẽ hội hợp, bất kể đi tới đâu, chỉ cần gặp mặt là có thể chiếu ứng lẫn nhau!

Hà Duy nghĩ thế, bèn thôi giãy giụa, chỉ kiên nhẫn chờ đợi.

Dòng xoáy đen cuộn cuộn không ngơi nghỉ, khi rút cuộc cũng nhìn thấy ánh sáng, Hà Duy mừng rỡ không thôi.

Chưa ra khỏi vết nứt cậu đã tập trung nhìn kỹ, có điều vừa thấy lại đột nhiên ngẩn ra.

Nơi này tuyệt đối không có Mai Thiệu, cũng chẳng có Tiểu Lan Nhi, đây là một đấu trường cực kỳ mê mông.

Nhưng cảnh tượng bên trong thật khiến người khiếp hãi, dù mới nhìn thoáng từ xa, song cậu dường như vẫn cảm nhận được linh kỹ tàn bạo thổi quét đất trời và linh khí dồi dào như thực thể!

Đó là một cuộc chiến.

Cuộc chiến chỉ có hai người!

Tốc độ chiến đấu cực nhanh, cảnh giới cực cao, đấu Hà Duy quan sát rất nghiêm túc, nhưng hầu như vẫn phân không rõ, chỉ mơ hồ nhận ra một bên là cự long màu xanh đáng vẻ nghênh ngang, khí thế to lớn, thân hình đồ sộ, cái đầu đáng sợ, nó đang lượn vòng hướng lên, kéo theo từng luồng khí xanh, mỗi khi đuôi rồng đảo qua là một hồi long trời lở đất.

Mà bên kia... Hà Duy cách họ ngày càng gần, nhìn cũng rõ hơn chút.

Song càng rõ càng ngạc nhiên, tới hồi thấy rõ, đồng tử cậu bỗng nhiên co rút.

Kim mang chấn thiên, vũ dực hoa lệ, bóng dáng cao lớn cùng phong thái khiến người nhớ hoài chẳng quên!

Tóc dài tung bay, mắt xanh nóng rực, dung mạo khuynh thế thấm đượm vẻ hứng thú dạt dào, hẳn không giống như đang liều chết chiến đấu, mà như đang làm một việc vô cùng yêu thích.

Hưởng thụ vui sướng tột cùng mà chiến đấu mang lại, hưởng thụ ngọn lửa rừng rực do sức mạnh va chạm đẩy lên!

Đường như chỉ có thế mới khiến hắn cảm thụ được giá trị sinh mệnh!

Hà Duy đến mắt cũng chẳng dám chớp.

Là Trúc Uyên, chắc chắn là hắn!

Nhưng vấn đề là, vì sao cậu bị truyền tống tới đây? Và... cậu sẽ đáp xuống đâu?

Nghĩ đến chiến trường hung hiểm cực điểm kia, sắc mặt Hà Duy nhất thời trắng bệch, giả sử đáp ngay giữa chiến trường, chẳng phải sẽ bị miểu sát ngay lập tức ư?

Gượng đã... nếu cậu dừng tại đây, vậy Mai Thiệu với Tiểu Lan Nhi đâu?

Cậu không thấy bóng dáng cả hai, phải chăng đã bị linh kỹ của họ xay thành cám vụn rồi?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hà Duy liền lạnh ngắt.

Không thể nào! Hà Duy lắc đầu thật mạnh, tuyệt đối không có khả năng!

Cậu hít sâu một hơi, cố gắng vứt bỏ khủng hoảng trong lòng, kiệt lực nghĩ xem nên làm gì bây giờ, giỏi lắm ba mươi giây nữa cậu sẽ ra khỏi vết nứt không gian chết bầm này, lúc ấy tất nhiên sẽ xuất hiện tại chiến trường, làm cách nào bảo vệ tính mạng mới là chuyện quan trọng nhất.

Làm sao đây? Mắt Hà Duy sáng lên, cửa hàng, cửa hàng hệ thống!

Cậu lập tức muốn mở hệ thống, cơ mà... lại sơ xuất một việc, vị trí hiện giờ quá mức đặc thù, cậu... cậu thể mà không thể mở hệ thống!

Không mở được hệ thống đồng nghĩa không thể xin trợ giúp từ cửa hàng, cậu còn cách nào bảo mệnh chứ?

Dùng đóng băng đại địa? Hà Duy hiểu rõ tu vi của mình, nhất định phong không nổi bọn họ.

Thế nhưng... chỉ cần một giây tạm dừng là có thể tìm được đường sống, không phải sao?

Cục diện lúc này không cho phép cậu suy nghĩ nữa.

Khi chính thức lao ra vết nứt không gian, trước mắt hoàn toàn sáng sủa, Hà Duy đột ngột thôi thúc Băng Thể hoa, chỉ nhị lan tràn mang theo hơi lạnh buốt giá, dễ dàng trải rộng toàn bộ quảng trường mệnh mang.

Sau khi ra hân, Hà Duy mới kịp nhìn kỹ, nơi này hình như là một đấu trường chuyên để luận võ, Trúc Uyên chiến đấu với Thanh Long kia, mà xung quanh có vô số người đang xem.

Hà Duy tự dưng xuất hiện đúng là kỳ lạ quá thể.

Người tu vi cực cao, ngũ giác cũng vô cùng nhạy bén, bọn họ đồng thời nhận ra dao động không khí, vừa nhìn lại thấy băng sương ngập trời rơi xuống đất.

Hà Duy không kiểm soát mức độ, đóng băng đại địa thi triển toàn lực, diện tích che phủ cực lớn, khiến cả đấu trường luận võ bị đông lạnh.

Nhưng cậu mới là kỳ linh cảnh, làm sao thi pháp lâu trong phạm vi rộng được? Thoáng cái, linh khí hao hết, băng tuyết mau chóng hòa tan, người bị đóng băng lần lượt bừng tỉnh.

Trong lòng Hà Duy than khổ không ngừng, hình ảnh cậu nhìn từ vết nứt quá đổi phiến diện, tưởng chỉ có mỗi Trúc Uyên và Thanh Long, cả hai còn là cao thủ giai đoạn cuối kỳ hợp dung, cậu nào dám khinh thường, bây giờ mới dốc toàn lực thi triển linh kỹ. Nhưng trăm triệu không ngờ lại có lắm người như vậy, linh kỹ tức thì phân tán, tuy khiến toàn trường bị dừng hình cũng rất trâu bò, nhưng vài giây ngắn ngủi cần bản đầu kịp làm gì!

Trốn? Trốn cái rắm!

Hà Duy thầm hoảng hốt, thân thể bị cạn kiệt liên hồi, từng cơn chóng mặt liên tục ập tới, nhưng cậu không được choáng, thần kinh sắp bành trướng vô hạn, Hà Duy buộc chính mình bình tĩnh.

Không thể chết trong này, tuyệt đối không!

Thời điểm này phải liều thôi, Hà Duy không nhúc nhích, chỉ hô to: “Trúc Uyên! Cứu ta!” Dứt lời, cậu xé rách bùa triệu hồi màu lam.

Cậu đang ở trung tâm chiến trường, sức mạnh của Thanh Long lẫn Trúc Uyên đều cực kỳ bá đạo, chỉ e một đuôi gió quét đến cũng mất mạng trong nháy mắt.

Bản thân khó lòng chống lại, chỉ đành hy vọng vào Trúc Uyên, dù Trúc Uyên ở cách đó không xa, nhưng đang lúc điện quang hỏa thạch, dùng bùa triệu hồi ẹ hơn!

Hết thấy phát sinh trong chớp mắt, tốc độ cơ hồ sánh bằng vận tốc quay của đại não, nghĩ và làm gần như đồng thời.

Cho nên, giọng Hà Duy còn chưa tan hết hân, Trúc Uyên đã xuất hiện bên cạnh cậu, một tay kéo cậu vào lòng, sáu cánh ngạo nghễ giang rộng, kim mang cường liệt hội tụ, hình thành một quang thuẫn vàng kim to lớn bao vây hai người.

Đuôi Thanh Long quét ngang qua với khí thế sấm vang chớp giạt, nện mạnh lên kim thuẫn.

Thanh quang va chạm kim quang, ánh sáng tóe ra phóng lên cao, luồng khí khổng lồ chuyển động như đạn hạt nhân phát nổ, kịch liệt cuộn cuộn, khuếch tán nhanh chóng, chấn vỡ nát vụn cả đấu trường luận võ nghe nói vô cùng vững chắc.

Người vây xem đều là tu sĩ cấp bậc khá cao, song cũng bị luồng khí nóng làm trở tay không kịp, tuy đã tức tốc dựng kết giới mà vẫn bị chấn lui ba bước.

Cuộc tỷ thí bị biến cố này gây nhiễu loạn.

Trúc Uyên cúi đầu nhìn thiếu niên trong lòng, trầm giọng hỏi: “Hoán linh sư?”

Hà Duy mới vùng dậy từ lẫn ranh sinh tử, nghĩ lại còn rùng mình.

Trúc Uyên gọi cậu, cậu nghe rõ nhưng đáp chẳng nên lời, không phải không muốn đáp, mà thực tình không còn hơi sức đâu mà nói.

Sau cú tấn công điên cuồng vừa rồi, chẳng những sức mạnh Băng Thể hoa bị phóng thích sạch sẽ, ngay cả linh khí Kết Linh Tiên Y tích góp cũng hóa thành thủy linh để cung ứng tất tần tật cho Băng Thể hoa... Cho nên nói, Kết Linh Tiên Y vô dụng rồi.

Hai Đầu Linh đều im lìm, Hà Duy đương nhiên vô lực.

Đúng lúc này, Hà Duy bất chợt nghĩ đến một chuyện hết sức chết người.

Triền... Triền Tình hoa!

Chết cha! Bằng Thế hoa và Kết Linh Tiên Y đều cạn kiệt, vậy áp chế đồ quỷ ấy kiểu gì!

Đây gọi là nhà dột vì mưa suốt đêm, xui xẻo cũng đi thành đôi, Hà Duy y như rằng sợ của nào của nấy đến. Ý nghĩ vừa xẹt qua, Triền Tình hoa mới đó còn an phận thoát cái nở rộ, đóa hoa hồng nhạt mềm mại ướt át như đang tỏa hào quang nhàn nhạt, bộ dáng kiêu hãnh khiến Hà Duy dòm mà nghiêng rằng.

Gần như trong phút chốc, khoảnh khắc đóa hoa xòe ra, làn hương cám dỗ chết người nhanh chóng lan rộng, tựa thể mặt hoa rắc vào không trung theo gió phiêu tán khắp nơi.

Tâm thần Hà Duy rung rinh, nhưng cậu ra sức cắn môi, mãi khi nếm thấy vị máu mới lôi tâm trí về được. Cậu vội vàng lấy thuốc thanh tâm trong túi càn khôn, chưa kịp mở nắp đã bị một cơn tê dại ngập đầu mê hoặc.

Bởi Trúc Uyên đã hôn cậu.

Hà Duy cố sức mở to mắt, lọt vào tầm nhìn là đôi mắt sâu thẳm tựa biển đông, bên trong lấp lóe ánh lửa lạnh giá, tôn lên sống mũi cao thẳng, thâm thúy như có thể thiêu đốt lòng người!

Trúc Uyên ghì chặt lấy cậu, động tác trên môi rất thô bạo, ham muốn xâm chiếm kịch liệt cùng dục vọng chinh phục chẳng khác nào ngọn lửa hừng hực, cơ hồ muốn thiêu rụi mọi thứ chung quanh.

Tia mình mất cuối cùng trong đầu Hà Duy triệt để thất thủ, cậu quên mình đang ở đâu, quên hết thầy quanh thân, chỉ vươn đôi tay run rẩy vòng lên cổ hắn, vụng về đáp lại một cách khó nhin...

Chia buồn với fan của bạn Dực :v

ps: tui phăng-gơ Lê Tiểu Viêm thôi =))

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Màn khóa môi nồng nhiệt triệt để kích hoạt Triền Tình hoa.

Uất ức vì bị áp chế, phẫn nộ vì bị bài xích, giây phút này hoàn toàn bùng nổ.

Hương thơm mê người khuếch tán không giới hạn, mãnh liệt, thơm ngọt, đắm say lòng người!

Cả đấu trường luận võ bị nhấn chìm trong sắc hồng, bất kể tu vi cao bao nhiêu, vô luận cảnh giới sâu nhường nào, lúc này bọn họ đều quên đi tất cả, trong mắt trong lòng chỉ có bóng hình của người đang đứng tại trung tâm.

Tóc đen của thiếu niên mềm mượt như tơ lụa, thân hình nhỏ gầy, cổ tay trắng muốt lộ bên ngoài quả thực vô cùng non mịn.

Giờ đây cậu đang ngẩng cổ, hai gò má phớt hồng, cặp mắt ướt át, tựa thể một đóa hoa nở rộ đang khao khát, van lơn, chờ mong...

Mùi hương ngày càng nồng tựa cái móc xuyên thấu nhân tâm, khơi dậy toàn bộ dục vọng khó nhin, phóng dăng và sâu lắng nhất lòng người, khiến người trầm mê, không thể tự kiềm chế!

“Đẹp quá...”

“Thơm quá...”

“Thật mê người...”

“Hắn là của ta, của ta!”

Theo từng tiếng thì thảo mê muội, tất cả tức khắc té ra Đâu Linh, lao tới chém giết, chiến đấu chẳng chút lý trí, điên cuồng tranh đoạt thiếu niên độc nhất kia.

Trúc Uyên cười gần một tiếng, hung hãn cắn một phát lên môi hoán linh sư nhà mình, đoạn hắn đứng dậy, một tay ôm cậu, tay còn lại khẽ nâng, chuẩn bị khởi động linh kỹ thứ ba của Kim Sắc Lục Dực.

Hung mãnh nhất, đáng sợ nhất, ngay cả thần quỷ cũng khó lòng ngăn cản công kích cường thế.

Đây là kiêu ngạo của Phi Linh tộc, niềm vinh dự trời ban, còn là thiên phạt thần giáng xuống.

Vô số kim quang hội tụ, phóng lên cao, sau đó bành trướng vô hạn, nhoáng cái lại ập xuống như cơn mưa tầm tã che khuất bầu trời, nhưng rơi xuống nào phải giọt mưa, mà là hàng loạt kim tuyến mang theo lực lượng kinh người, vô tình đâm thủng hết thảy mọi thứ.

Chỉ một chớp mắt lại dài đằng đẵng tựa một đời.

Kim quang tán đi cũng là lúc xác chết phủ khắp nơi.

Đấu trường luận võ hóa địa ngục máu, trước công kích mang tính tai họa, vậy mà không ai có sức đánh trả.

Chỉ còn duy nhất hơi thở của Thanh Long, một trong tứ vương Yêu tộc.

Hai mắt gã trợn lên, cất giọng tràn đầy khiếp sợ: “Người... người... lại...”

Trúc Uyên lạnh lùng liếc gã, bình thản đáp: “Xin lỗi, thất thố rồi.”

Thanh Long ho ra một ngụm máu đen, gào lên bằng tất cả sức lực còn lại: “Trúc Uyên! Tên cô tình nhà người đã định trước sẽ thất bại!”

*cô tình: dạng như sao chổi, gieo rắc tai họa cho mọi người xung quanh mình, cuối cùng cô đơn đến già

“A,” Trúc Uyên cười khế, chăm chú nhìn về phía gã, đáy mắt sáng sủa dị thường, “ta vô cùng mong chờ ngày đó đến!”

Lời vừa dứt, Trúc Uyên bay vọt lên, dẫn Hà Duy còn đang rối loạn rời khỏi đây.

Bay thẳng đến một hẻm núi vắng vẻ không người lui tới, Trúc Uyên mới chậm rãi hạ xuống.

Hắn nhìn thoáng thấy được bình thuốc thanh tâm, bấy giờ bèn mở nắp nhấp một ngụm, chất lỏng mát rượi trượt xuống cổ họng, thoáng cái xoa dịu trái tim xao động. Công hiệu của thuốc này thật kỳ lạ, nó có thể hình thành tấm chắn ngăn cách mùi hương mê hoặc và không để người bị cám dỗ.

Nhờ có thuốc, Trúc Uyên rút cuộc bình tĩnh.

Nhưng hắn bình tĩnh, Hà Duy vẫn đang chịu giày vò.

Triền Tình hoa có vẻ đã ghen quá lâu, bình thường còn có thể cho Hà Duy một tia lý trí, song hiện giờ lại như đang trả thù, triệt để dụ dỗ và đẩy cậu vào bể dục.

Trúc Uyên giơ tay đặt lên ngực cậu, vốn định giúp áp chế, ai dè bàn tay vừa đụng tới ngực, Hà Duy liền hét lớn.

Âm thanh mềm nhuyễn tinh tế, tuy là chất giọng trong trẻo của thiếu niên, nhưng lại quyến rũ bất ngờ, lọt vào tai quả là một loại hưởng thụ khó tả thành lời.

Tay Trúc Uyên thoáng khựng lại, ngập ngừng một lát.

Vừa mới tạm dừng, Hà Duy đã chủ động áp sát hắn, đôi môi hồng nhuận run nhè nhẹ, đôi mắt sáng cực kỳ ướt át, thân thể bầu lên trên, trao nụ hôn ngọt ngào ngê ngốc mà khó nhận.

Trúc Uyên ngẩn ra, vẫn không hề cử động, Hà Duy cũng chẳng rành rẽ, nhưng cõi lòng đang khát vọng, cọ xát lên đôi môi mỏng mà không nhận được hồi đáp, bèn cố gắng hôn sâu hơn.

Trúc Uyên làm theo mong muốn của cậu, thả lỏng khớp hàm, Hà Duy cao hứng luồn vào, song vẫn chưa chạm đúng điểm mấu chốt, khí nóng bốc hơi trong lòng, dục vọng cấp bách muốn giải tỏa. Tuy nhiên, nỗ lực hồi lâu chỉ khiến lòng thêm ngứa ngáy, cần bản giải quyết không xong vấn đề.

Ngay tiếp theo, Hà Duy lại hơi dờn đi, khẽ cau mày, mềm giọng nói: “Hôn ta...”

Âm điệu mềm nhũn cơ hồ đập vỡ tấm chắn thuốc thanh tâm dựng nên, Trúc Uyên chỉ thấy đầu ong lên, chợt nắm chặt eo cậu, mạnh mẽ hôn xuống, cảm giác ngọt ngào mềm mại đến khó tưởng...

Mãi tới khi bàn tay mát lạnh của Hà Duy thò vào áo hần, Trúc Uyên mới thoáng nhướn mày, đột nhiên hoàn hồn.

Hần vội vàng tìm thuốc thanh tâm, nuốt mạnh một ngụm, rồi nhắm ngay miệng Hà Duy, rót hơn nửa cho cậu.

Thuốc thanh tâm có tác dụng cực nhanh, thoáng chốc đã khiến hai người tỉnh táo.

Trúc Uyên không do dự nữa, điều động toàn bộ kim linh chí thuần trong cơ thể áp chế Triền Tình hoa.

Triền Tình hoa hơi run lên, mùi hương cũng thu lại như muốn lấy lòng, hiềm nỗi nó làm càn quá mức rồi.

Hà Duy lấy lại tinh thần, nói gần như nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhờ người giúp ta chế phục nó!”

Trúc Uyên nhìn cậu, thấy hai mắt cậu trấn tĩnh, biết thuốc thanh tâm phát huy tác dụng, tuy nói thế, nhưng trong lòng hần không khỏi dâng lên chút tiếc hận.

Song hần tức thời tập trung tinh thần, kim linh mãnh liệt sục sôi tràn qua, cấp tốc bao trùm Triền Tình hoa và hoàn toàn phong ấn nó.

Rốt cuộc chế phục được đồ quỷ ấy, Hà Duy thở phào, cuối cùng cũng yên lòng.

Có điều, Hà Duy mới thả lỏng lại giật mình, cậu cuống quýt nhìn sang Trúc Uyên, hỏi: “Hồi nãy người luận võ với người khác hả?”

Trúc Uyên nhìn cậu chăm chú: “Ừ.”

Hà Duy lập tức hỏi tiếp: “Trước ta có ai tự xưng xuất hiện không?”

“Hử?” Trong mắt Trúc Uyên hiện dấu hỏi.

Hà Duy vội nói: “Một Nhân tộc, một tiên hạc! Lát nữa nói cụ thể với người sau, trước tiên cho ta biết bọn họ có... bị dấu pháp của các người làm...” Hà Duy vừa nghĩ đến kết quả kia thì hầu như không thể phát ra âm thanh.

“Không.” Trúc Uyên trả lời như đinh đóng cột, “Trước khi người tới không có ai xuất hiện cả.”

Nghe hần đáp, Hà Duy mới an tâm hần, may quá, chỉ cần Mai Thiệu với Tiểu Lan Nhi không bị thương là ổn.

Chỉ là... bọn họ đi đâu rồi?

Đáy mắt Hà Duy thoáng hiện âu lo, nhưng trước mắt chưa phải thời điểm tự hỏi.

Lần này Triền Tình hoa bộc phát mạnh mẽ khác thường, Hà Duy mất ý thức ngay từ lúc nó nổi bão, song cậu có thể tưởng tượng ra, đồ quỷ ấy mà nổ không gây chuyện mới lạ.

Nhất là đấu trường luận võ có cả đồng người, sự việc còn rối bời hơn nữa.

Hà Duy khó tránh hơi thấp thỏm, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi thật xin lỗi.”

Trúc Uyên khẽ nhếch mày, im lặng nhìn cậu: “Ý người là sao?”

Hà Duy khó xử: “Triền Tình hoa bùng nổ nhất định sẽ hấp dẫn người ngoài, đấu trường luận võ mới rồi có rất đông người...”

“À, người nói cái đó hả.” Trúc Uyên đáp bằng quơ, “Yên tâm, chết hết rồi.”

Chia buồn với team_anh_Uyên, chia buồn với team_chờ_màn_hợp_thể =))))

Lời chia buồn hôm qua của tui chong xáng thể mà nhiều bạn lại tưởng ẻm sắp mất zin là sao :v

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

Chết, chết hết rồi.

Đại nã Hà Duy đứng hình.

Trúc Uyên hảo tâm giải thích cho cậu: “Triển Tình hoa bộc phát, bọn chúng bị mê hoặc rồi nhào lên như ong vỡ tổ, ta lỡ tay, thể là cứ như vậy.”

Hà Duy lẳng lặng quan sát hấn, sau đó lông mày như biết khiêu vũ.

Lỡ tay? Lại còn lỡ tay? Người mà lỡ tay cái gì! Còn nữa, cái gì gọi là cứ như vậy! Giọng điệu vô tội hơn nữa cũng không bao che được sự thật người giết rất nhiều người đâu!

“Được rồi.” Trúc Uyên xoa xoa tóc cậu, nhẹ giọng bảo, “Không cần áy náy, người là Nhân tộc, chúng là Yêu tộc, hai tộc các người vốn tranh đấu không ngớt bao đời nay, coi như người báo thù thay tộc nhân.”

Hà Duy giật mình, té ra là Yêu tộc, nếu xét từ lập trường thì đúng là báo thù rửa hận. Theo thiết lập của [Vong Đồ], Trung Đình là nơi sinh sống của Nhân tộc, Yêu tộc và Mộc tộc, nhân yêu không đội trời chung, hệ gặp là chém giết, chẳng rõ bao nhiêu Nhân tộc đã hy sinh trên tay Yêu tộc. Cậu xem như đã làm việc tốt nhỉ.

Nhỉ con em mi! Trọng điểm là có liên quan xu cắc nào với mình đâu? Sao nói cứ như mình chủ động giết mấy Yêu tộc kia vậy! Trúc Uyên đại gia, ngài lừa bịp trắng trợn như thế thật không vấn đề gì sao!

Giờ tốt rồi, Hà Duy chẳng những hết thể lực, ngay cả sức thổ tào cũng bị cạn kiệt quá mức.

Đâu phải cậu thân kiêu thể nhược, mà hiện thực quá đỗi tàn khốc, sau khi lãnh đả kích cực mạnh, tâm trí Hà Duy rút cuộc mơ màng, hôn mê bất tỉnh.

Trúc Uyên ôm cậu vào lòng, khẽ thăm dò một chút, biết cậu chỉ bị hao tổn linh khí quá độ mới thả lỏng chân mày nhú chặt.

Có điều, thăm dò xong lại bất mãn, hai người đã xa nhau khoảng nửa năm, nhóc này thể mà chỉ tăng lên một cấp tu vi, hơn nữa linh cảnh vốn vô cùng vững chắc lại biểu lộ đáng về mờ nhạt, rõ ràng là linh cảnh mới trùng tổ gần đây.

Từ đó suy ra, tu vi không thăng mà còn giảm, cứ qua loa kiểu này thì chừng nào mới lên kỳ hợp dung?

Tuy hấn sống lâu lắm rồi, thêm mấy trăm năm nữa cũng vậy, nhưng tất nhiên sớm ngày nào hay ngày ấy!

Lập tức không chần chừ nữa, ôm Hà Duy bay lên trời, nhắm thẳng thánh cung Yêu tộc – phúc địa chí tôn tại núi Thiên Đình.

Hà Duy dường như đã ngủ một giấc trong lúc mơ mơ màng màng, còn làm một ác mộng hù chết người.

Trong mộng, cậu chẳng hiểu tại sao lại lạc mất Mai Thiệu, rồi chạy vào đấu trường Tu La cùng Trúc Uyên đại khai sát giới, trực tiếp tàn sát cả một đỉnh núi... Máu huyết kêu gào, thi thể chất chồng, cậu chỉ cảm thấy da đầu tê rần, vừa kinh vừa sợ, đương nhiên còn ghê tởm vô cùng.

Khi kẻ chết thăm vượn cánh tay khô khốc ôm chân cậu, Hà Duy hét lên, bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Vừa tỉnh lại liền nhận thấy cảm giác mát rượi thấm vào ruột gan, cậu hơi sững sốt, đoạn tỉnh táo hẳn.

Ký ức chậm chạp quay về, Hà Duy lập tức Sparta, mơ mộng quái gì! Rõ ràng là hiện thực mà! Tuy không tận mắt chứng kiến, nhưng kết quả cũng như nhau, dù mấy cô ả đều là Yêu tộc, song đều là sinh mệnh cả...

Khoan đã, Hà Duy lại ý thức được một vấn đề gạt người.

Nếu cậu không nhớ lầm, bọn họ đang ở lãnh địa Yêu tộc đúng chứ? Giết chết một yêu vương tại lãnh địa Yêu tộc cùng một đám cao thủ... Mẹ kiếp!

Hà Duy mở to mắt, sau khi thấy cảnh tượng trước mặt, đầu óc lại rỗng tuếch.

Nam tử quay lưng với cậu để trần thân thể, tóc dài buông xõa tựa biển sâu tuôn chảy, phác họa nên đường cong gợi cảm trên làn da trắng nõn, màu da tinh tế nhưng cơ thể không hề nữ tính, vai rộng, eo thon, đường cong phái mạnh hết sức sắc sảo, nhất là cặp chân dài kia, quả thực khiến người ta hâm mộ ghen tị cảm hận chết được.

Hà Duy chẳng dám chớp mắt, hít sâu một hơi.

Không đợi cậu mở miệng, Trúc Uyên đã hơi quay đầu: “Tỉnh rồi à?”

Hà Duy: “Ừm, người... đây là...”

Chưa nói xong, Trúc Uyên đã xoay người.

Chỉ bóng lưng đã khêu gợi tội cùng, chính diện còn tiêu hồn quá sức tưởng tượng... Ánh mắt Hà Duy không tình nguyện dời xuống, sau đó trợn lên... nhất thời cảm thấy trán nóng bừng bừng.

Trúc Uyên cũng hơi cúi đầu theo đường nhìn của cậu, liếc thoáng qua, đoạn hẩn cười khê: “Sao? Có vấn đề gì à?”

Hà Duy vội đáp: “Không có!”

“Đúng rồi.” Trúc Uyên nhếch mi, “Chúng ta đều là đàn ông, không cần câu nệ tiểu tiết.”

Hà Duy gật đầu lia lịa, đến khi được Trúc Uyên bẻ ngang lên, cậu mới phục hồi tinh thần.

Đúng cái lông á, đúng con em mi, đều là đàn ông, vậy mi cứ hở ra lại bẻ kiểu công chúa làm chi! Còn nữa... dù đều là đàn ông cũng đâu thể đến quần áo cũng eo thềm mặc!

Dẫu Hà Duy chẳng cách nào thoát khỏi lòng hẩn, nhưng ngoài miệng vẫn kiên cường lần cuối: “Tuy bảo đều là đàn ông, nhưng không cần thẳng thắn tới mức này đâu! Chúng ta có thể mặc xong quần áo rồi hăng tính không?”

“Khỏi cần, mặc vào cũng lãng phí.”

“Hả?”

Trúc Uyên cúi xuống nhìn cậu, môi mỏng khê nhếch, giọng nói trầm thấp, gợi cảm quyến rũ vô cùng: “Nơi chúng ta phải đi và chuyện phải làm, không cần mặc quần áo.”

Hà Duy: “...”

Cậu thực sự không hiểu lắm đâu, không... mới là lạ!

Hai người, một nơi không mặc đồ mới đến được, làm, rõ ràng là lẩn giường được không!

“Ồ này...” Hà Duy không bị Triển Tình hoa quấy nhiễu nên vẫn rất lý trí, “Tiền bối, người nghe ta nói nè, hỏi này chỉ là hiểu lầm thôi, hai ta đều là đàn ông, không nên làm cái chuyện...”

“Hửm? Không nên làm chuyện gì?” Trúc Uyên biết rõ còn cố hỏi.

Hà Duy kiên trì nói tiếp: “Không nên làm...” Cậu xoắn não nghĩ xem người cổ đại gọi chuyện đó thế nào? Chuyện phòng the? Lễ chu công? Đêm động phòng hoa chúc hay long dương chi hảo...

Thật đáng mừng, nhờ trong bụng không có kiến thức nên Hà Duy đã tự cứu mình thành công.

Cậu nghĩ nửa ngày chẳng ra từ nào thỏa đáng, mà Trúc Uyên vẫn rảo bước không ngừng. Tới khi hai người vào một sơn động, Hà Duy nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lập tức bị dời lực chú ý.

Nơi đây quả thực kỳ diệu vô cùng.

Bề ngoài sơn động rất bình thường, băng qua cổng tò vò, đi khoảng một bước là đối mặt với một “bức tường”.

Miễn cưỡng nói là tường, song cũng chả đúng lắm, đó là một bức màn xanh thăm tựa biển sâu, nhưng không phải chất lỏng mà là dạng thể rắn chắc chắn, chạm nhẹ lại thấy giống thạch trái cây. Đúng vậy, bức tường trước mắt cực giống một cái pudding trái cây khổng lồ màu lam!

Trúc Uyên bế cậu đi thẳng vô, mới đầu còn có chút kháng cự, nhưng sau khi tiến vào liền bị toàn bộ bao vây. Khả năng khép kín của thạch trái cây cực kỳ tốt, bọn họ vừa xâm nhập, nó lập tức vây xung quanh, lạnh giá trơn nhẵn, khiến người ta càng khó lòng bỏ qua là số lượng linh khí ẩn chứa bên trong dày đặc đến kinh người!

Hà Duy từng chứng kiến không ít phúc địa, nhưng lần đầu tiên trông thấy thứ lạ lùng như vậy.

Tuy nói hành tẩu trong thạch trái cây, song hô hấp chẳng bị ảnh hưởng tẹo nào, việc mở mắt càng không bị trở ngại, dù chỉ thấy mỗi thạch trái cây xanh lam, nhưng vẫn hết sức thú vị.

Giọng Trúc Uyên vang lên đúng lúc: “Không thể mang theo ngoại vật vào thủy tuyến đóng băng, bằng không sẽ nhiễu loạn linh khí, cuối cùng bị vấy hãm vĩnh viễn.”

Bấy giờ, Hà Duy mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra có chuyện như vậy, cậu... cậu hiểu lầm thiệt rồi!

Trúc Uyên thấy cậu im lặng, lại hỏi: “Ban nãy người chưa nói xong mà, có thể cho ta biết giữa chúng ta không thể làm chuyện gì không?”

“Ý ta là!” Hà Duy thoáng cười gượng, cấp tốc nói, “Chúng ta đều là đàn ông, tu vi của ta cũng đâu thấp, hoàn toàn không cần bế như này!”

“Vậy sao?” Trúc Uyên nhẹ giọng hỏi lại.

Hà Duy đáp rất kiên định: “Phải! Đúng vậy! Ta có thể tự đi!”

Dứt lời, Hà Duy liền thừa dịp Trúc Uyên nói lỏng tay, nhanh chóng nhảy xuống. Ai ngờ khi tự đứng trong thạch trái cây, cảm giác thoáng cái thay đổi. Mặc dù thạch trái cây không cản trở cậu, nhưng trọng lực trong đó đúng là không ổn, cậu tính đạp xuống, thế mà lại nổi lên.

Trúc Uyên vươn tay kéo cậu về, do Hà Duy đang khua tay múa chân hòng giữ thăng bằng, trong lúc rối loạn lại dán lưng lên ngực Trúc Uyên.

Tuy cả hai cách biệt chiều cao, nhưng thân mình Hà Duy nổi lên, thành ra vừa đụng cái, hông Hà Duy liền tiếp xúc cực chuẩn với chỗ nào đó của Trúc Uyên.

Hà Duy ngẩn người, nhোáng cái nhảy dựng lên như gặp ma.

Trúc Uyên nhanh tay lẹ mắt ôm chặt eo cậu: “Đừng lộn xộn!”

Sắc mặt Hà Duy thoát cái tái mét.

Trúc Uyên chậm rãi đặt cậu nằm ngang, ôm vào lòng, động tác của hắn cẩn thận nhẹ nhàng mà thông thả. Sau khi sắp xếp tốt cho Hà Duy, Trúc Uyên mới cúi xuống thì thầm bên tai cậu: “Chớ tiếp tục dụ dỗ ta, ta không muốn cứ thế làm người dậu.”

Hà Duy: “...”

Thân là đực rựa hàng thật giá thật lại liên tiếp nghe được mấy câu dạng này, Hà Duy... thực tình sắp tuyệt vọng với thế giới này rồi.

Trải qua chuyện vừa rồi, hai người cũng không nói gì nữa mà đi một mạch về phía trước, màu sắc thạch trái cây đậm dần, đợi khi đến một nơi xanh thẫm gần như đen, Trúc Uyên mới dừng chân.

Hắn cầm tay Hà Duy, rồi thả cậu xuống.

Hà Duy cũng tỉnh táo lại, thấy được mục tiêu mới nhẹ giọng hỏi: “Muốn ta bế quan tu luyện hả?”

“Ừ.” Trúc Uyên đáp khẽ, “Ta sẽ giúp người dẫn linh, linh cảnh trước cấp ba có nhu cầu linh khí cực cao, tuy người am hiểu hấp thu linh khí, nhưng linh khí bên ngoài rất hỗn tạp, độ thuần khiết không cao, chỉ tổ ngăn cản việc gia tăng cảnh giới.”

Trúc Uyên tuyệt đối là chuyên gia tại phương diện này, Hà Duy hiển nhiên không có ý kiến, song cậu vẫn canh cánh một chuyện.

Hà Duy thoáng ngần ngại, nhưng vẫn quả quyết lên tiếng: “Tiền bối, xin giúp ta một chuyện.”

“Cứ nói đừng ngại.”

Hà Duy nhìn thẳng vào hắn, nói thật nhanh: “Ta với bằng hữu vốn đang tu luyện trong hang kim linh tại du linh bí cảnh, rồi chẳng hiểu sao tự dưng xuất hiện một lỗ đen cuốn hai chúng ta vào, sau đó ta liền có mặt tại đấu trường luận võ hồi này, nhưng không biết bằng hữu ta đi đâu mất rồi.”

Trúc Uyên hỏi: “Muốn tìm hắn à?”

Hà Duy gật đầu liên tù tì: “Đúng thế! Hắn là Nhân tộc giống ta, tu vi mới chỉ kỳ biến hình cấp chín, chỉ e sẽ gặp vô vàn khó khăn tại lãnh địa Yêu tộc hung hiểm này, ta muốn sớm tìm thấy hắn...”

“Đơn giản thôi.” Trúc Uyên hỏi thêm, “Người có vật tùy thân của hắn không?”

Hà Duy khẽ nhú mày, mấy hôm nay tuy cậu luôn ở chung với Mai Thiệu, song vì túi càn khôn của Mai Thiệu bị mấy Yêu tộc kia cướp, khi ấy Hà Duy cũng có lục soát nhưng không tìm được, thế nên trên người Mai Thiệu chẳng có bao nhiêu đồ vật, tất nhiên Hà Duy hoàn toàn không giữ thứ gì của y.

A... có rồi, Hà Duy sực nhớ ra, cậu hấp tấp sờ soạng trên người, sờ một hồi mới ý thức mình không mặc y phục, tức thì có chút lúng túng: “Trong túi áo của ta, nhưng giờ quần áo ta...”

“Dễ thôi mà, cứ cho ta biết là vật gì?”

Hà Duy: “Là một tấm bùa độn thổ! Trong túi áo chỉ có mỗi cái đó.”

“Ừ.” Trúc Uyên dặn cậu, “Người ở đây chờ ta, ta đi lấy rồi tra xét thử.”

Hà Duy gật đầu như già tỏi.

Trúc Uyên đi rồi, Hà Duy cũng hết hứng tu luyện, chỉ nôn nóng chờ đợi, chẳng lâu sau hắn đã quay lại.

“Trên bùa độn thổ đích xác có khí tức của hắn, ta lần theo khí tức ấy điều tra một phen, phát hiện hắn không có mặt trong phạm vi ngàn dặm quanh đây.”

Hà Duy ngơ ngác.

Trúc Uyên bổ sung: “Người yên tâm, mặc dù không thể dò ra hắn ở đâu, nhưng khí tức của hắn rất dài và ổn định, chứng tỏ hắn tuyệt đối an toàn, chưa gặp phải điều gì nguy hiểm.”

Nghe hắn bảo vậy, Hà Duy thoáng thở phào, nhưng kỳ thực vẫn chưa thả lỏng.

Chẳng qua Trúc Uyên đã làm rất nhiều rồi, Hà Duy đâu thể đòi hỏi thêm nữa.

Hà Duy biết rõ, Trúc Uyên chắc chắn không phải người dễ nói chuyện, hắn luôn tận sức giúp cậu gia tăng tu vi, lại tương đối quan tâm cậu, tất cả chỉ vì linh kỹ thứ ba của Kết Linh Tiên Y...

Trúc Uyên đã xác nhận Mai Thiệu với Tiểu Lan Nhi đều an toàn, nếu cậu còn cố ý đi tìm, e rằng sẽ chọc giận hắn.

Huống hồ Hà Duy vẫn còn khúc mắc, so với Yêu tộc bên ngoài thì Trúc Uyên nguy hiểm hơn nhiều.

Nghĩ thế, Hà Duy đành tạm thời dằn nén tâm tư, bảo Trúc Uyên: “Nếu tiền bối đã nói vậy, chúng ta bắt đầu tu luyện luôn đi!”

Trúc Uyên nhìn một cái thật sâu, cười đáp: “Được.”

Trong nháy mắt ấy, Hà Duy cứ ngỡ tâm tư mình bị soi thấu, song thấy trên mặt Trúc Uyên không có vẻ bức bối, Hà Duy chỉ có thể tạm an tâm.

Thủy tuyền đóng băng quả rất tuyệt diệu, nhưng thành thật mà nói, thủy tuyền cũng chẳng tốt hơn linh tuyền của sư tôn là bao. Thậm chí với những tu sĩ khác, linh khí của linh tuyền còn mạnh mẽ và đồng nhất hơn, hấp thu càng tiện lợi.

Nhưng với cấp bậc hiện nay của Hà Duy, tu luyện tại đây lại có ưu điểm khác.

Độ ngưng tụ linh khí của thủy tuyền đóng băng cực cao, độ tinh khiết siêu phàm, còn vô cùng tập trung, chỉ cần đứng ngay trung tâm và có Trúc Uyên độ linh, quả thực có thể đạt tới hiệu quả làm chơi ăn thật.

Song dù vậy, muốn đột phá cảnh giới nào phải việc đơn giản.

Kỳ linh cảnh không như kỳ biến hình, mỗi lần nâng cấp trong giai đoạn này đều cần sự trưởng thành rất lớn về sức mạnh, ngoài ra còn chia thành nhiều giai đoạn nhỏ.

Linh cảnh cấp một đến cấp ba là sơ cấp, cấp bốn đến cấp sáu là trung cấp, cấp bảy đến cấp chín là cao cấp.

Việc phân nhỏ giai đoạn cũng kèm theo quan ải cần đột phá, thế nên cấp ba, cấp sáu và cấp chín đều có bình cảnh. Mà mỗi Đấu Linh bất đồng có phương thức đột phá khác nhau, tuy rằng các tu sĩ trên đại lục Đấu Linh luôn không ngừng tích lũy suốt hàng vạn năm qua, có rất nhiều kinh nghiệm để học theo, song cũng như Đấu Linh thiên biến vạn hóa, điểm then chốt của bình cảnh vẫn cần tự mình tìm tòi.

Hên là bây giờ Hà Duy chưa tới thời điểm cấp ba tăng lên cấp bốn, do vậy chỉ cần bình tâm tĩnh khí, cố gắng hấp thu linh khí, một mặt bổ sung cho Đấu Linh, mặt khác củng cố linh cảnh.

Sau khi nhập định, tâm cảnh liền sáng trong.

Thực lòng Hà Duy rất thích quá trình tu luyện thế này, đây là cảm giác mà một người hiện đại khó lòng tưởng tượng ra, đắm chìm vào cơ thể mình, từ từ giao hòa cùng linh khí, rồi nghiêm túc củng cố linh cảnh thuộc về mình như con kiến đắp nhà.

Có lẽ với người khác thì thật vô vị, nhưng Hà Duy lại hứng thú dạt dào.

Tính cậu ôn hòa, tuy thiếu chút quyết đoán, nhưng được cái nhẫn nại. Cứ thế không sợ phiền mà hấp thu, tĩnh luyện, dung hợp, củng cố, nhìn linh khí dần tràn đầy, nhìn linh cảnh càng lúc càng vững chắc, đáy lòng Hà Duy dâng tràn chút cảm giác thành tựu và thỏa mãn.

Mới đầu Trúc Uyên chỉ giúp độ linh, nhưng hần dần dà bị cậu lây nhiễm.

Cảm xúc giữa linh thể trở nên chân thật chuẩn xác hơn, hần có thể thấy rõ sự bình thản an ổn trong lòng thiếu niên, phối hợp với Kết Linh Tiên Y nhẹ nhàng xoay tròn, mang tới cho người cảm giác thư thái tựa gió xuân phất qua mặt.

Không chói bỏng, không kích thích, nhưng khiến người ta thích ứng ngay tắp lự.

Thích ứng với hơi thở của cậu, nhịp độ của cậu, càng thích ứng với... sự tồn tại của cậu.

Trúc Uyên đột nhiên cau mày, trong lòng chợt nảy ra một ý tưởng.

Kết Linh Tiên Y bao dung như vậy, phải chăng có thể trấn an thứ nóng nảy kia...

Trúc Uyên đang nghĩ thì Hà Duy mở bừng mắt, trong mắt cậu ngập tràn niềm vui khó nén, đáng vẻ chân thành khi nhìn Trúc Uyên làm người ta rung động.

“Tiền bối! Ta đột phá rồi!”

Trúc Uyên hơi nhướn mi, phục hồi tinh thần: “Ồ?”

“Ta lên kỳ linh cảnh cấp ba rồi!”

Một tháng tăng một cấp, quả nhiên kỳ tài ngút trời, Trúc Uyên cười khê một tiếng: “Tốt lắm.”

Hà Duy cũng biết là không tồi, nếu có thể, cậu rất muốn ngày ngày nhập định tu luyện như vậy, cũng không phải đeo đuổi sức mạnh như Trúc Uyên, mà là thích cảm giác tâm vô tạp niệm.

Thật muốn miêu tả thật kỹ, cảm giác nhập định cực kỳ giống thức đêm đọc tiểu thuyết, có thể quên đi hết thấy, ngay cả thời gian trôi qua cũng chẳng để ý, chỉ cần vui mình trong đó là đạt được hưởng thụ tinh thần cực cao.

Hà Duy bất chợt cho rằng nhóm tử trạch khẳng định đều là kẻ cuồng tu luyện bẩm sinh, bởi chúng ta chịu được tịch mịch, giữ được bình thần!

Mặt cậu mang theo nụ cười, vội vàng nhìn sang Trúc Uyên.

Trúc Uyên không chờ cậu cất lời đã nói: “Yên tâm, bằng hữu của ngươi vẫn an toàn.”

Cơ hồ mỗi lần tỉnh lại từ nhập định, Hà Duy đều hỏi một lần, biết Mai Thiệu không gặp nguy hiểm mới tạm an lòng.

Một tháng thoáng cái vụt qua, cậu cũng nỗ lực tăng một cấp, đồng thời có chút tinh tâm không nổi nữa.

“Tiền bối, sắp xếp cho bằng hữu của ta xong rồi hẵng tu luyện tiếp được không? Linh cảnh từ cấp ba lên cấp bốn sẽ có bình cảnh, ta sợ lòng mình bất ổn...”

Hà Duy chưa nói hết, Trúc Uyên lại giương mày, bịt kín miệng cậu.

Hà Duy trợn mắt dòm hắn, tiếp theo liền cảm thấy vài luồng khí tức dừng mãnh.

Chả mấy chốc sau, khí tức kia càng gần hơn, đi kèm còn có âm thanh trò chuyện.

“Tặc nhân kia vẫn chưa bị tóm sao! Nhị ca, hắn đã giết hại đại ca và vô số tộc nhân, chúng ta nhất định phải bắt được hắn, lột da rút gân hắn, băm hắn thành thịt vụn!”

“Tam đệ, đệ chớ xúc động, người nọ có thể gây nên chuyện hung ác bậc này, thực lực tất nhiên phi phàm, chúng ta không thể tùy tiện xem thường!”

“Có năng lực hơn nữa thì thế nào? Trong lòng chúng ta đều hiểu rõ sức mạnh của đại ca, lúc ấy cũng có không ít cao thủ tại đấu trường luận võ, sau khi chiến đấu như thế, dù hắn may mắn chiến thắng, nhưng chắc chắn đã thân chịu trọng thương, thậm chí không chịu nổi!”

Hà Duy nghe từ đầu tới cuối, về cơ bản đã biết thân phận bọn họ.

Yêu tộc có tứ vương, Thanh Long đã chết, có lẽ ba tên này là Chu Tước, Bạch Hổ và Huyền Vũ.

Chuyện họ đang bàn luận cũng là thảm kịch phát sinh tại đấu trường luận võ một tháng trước...

Có điều, Hà Duy nhìn thần thái thần nhiên của Trúc Uyên, lặng lẽ bi ai thay bọn họ.

Thân chịu trọng thương, thậm chí không chịu nổi, hoàn toàn chẳng liên quan tí ti nào với chàng trai trước mắt này!

Hà Duy đang bi ai, bỗng nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp, “Điện hạ! Không xong rồi!”

Yêu tộc có giọng nói trầm ổn được xưng là nhị ca quát lên: “Kích động cái gì? Dò được tin tức tặc nhân kia chưa?”

Người tới có vẻ là quan truyền lệnh, người nọ quỳ thụp xuống, giọng điệu chất chứa sợ hãi thấu xương: “Không... không phải việc ấy.”

Tam đệ tính tính cách hấp tấp nóng nảy nghiêm giọng trách mắng: “Không phải việc đó thì có gì mà kích động!”

“Là biên cảnh! Khu vực tiếp giáp với biển Vô Vọng xuất hiện hàng loạt Huyết tộc và Tu La tộc!”

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

Huyết tộc! Tu La tộc!

Sau một hồi tĩnh lặng chết chóc, yêu vương Chu Tước giận dữ quát: “Rốt cuộc là sao!”

Quan truyền lệnh quỳ trên đất, tuy giọng nói đã run rẩy không ra hình ra dạng, nhưng tốt xấu vẫn còn chút tổ chất nghề nghiệp, gã vội đáp: “Khoảng hai khắc trước, biển Vô Vọng bỗng dậy sóng mãnh liệt, khí đen che lấp bầu trời, những tướng biển sắp có bão, ai dè binh tướng đi kiểm tra kết giới lại phát hiện đại quân ngàn vạn Huyết tộc!”

Nghe thấy con số đó, sắc mặt tam vương Yêu tộc nhất thời trắng nhợt như tuyết, yêu vương Huyền Vũ điềm tỉnh hơn vội vã truy vấn: “Sao bảo có cả Tu La tộc mà?”

“Đúng vậy!” Quan truyền lệnh cất giọng gấp gáp, “Tu La tộc đuổi tới từ hướng khác chứ không trộn lẫn với Huyết tộc, là Tu La tộc thuần chủng đến từ lĩnh vực U Minh!”

Bọn họ nghe nói thế, quả nhiên kinh hãi đến mất khả năng suy xét.

Dù Yêu tộc có tứ vương, nhưng đứng đầu vẫn là Thanh Long, không chỉ bởi tu vi của gã cao nhất, mà quan trọng là tài năng lẫn trí tuệ của gã đều trội hơn ba kẻ kia.

Nhưng chừng nửa năm trước, một Phi Linh tộc đột ngột xuất hiện tại núi Thiên Đình của họ, hấn đi thẳng vào vấn đề, chỉ cần nửa năm sau Thanh Long có thể đánh bại hấn, hấn sẽ tặng thánh linh Mộc tộc cho bọn họ.

Thánh linh Mộc tộc là trân bảo phi phàm, chẳng ngờ Phi Linh tộc này lại chiếm được, còn ngạo mạn tới độ dùng nó để ước chiến!

Yêu tộc vốn là chủng tộc tranh cường háo thắng, mỗi người trong số họ đều dũng mãnh thiện chiến, tuy dân số không bằng Nhân tộc, nhưng nhờ loại hình Đấu Linh phong phú, bọn họ được cho là toàn dân giai binh, sức chiến đấu thực tế sánh ngang với Nhân tộc. Nếu không phải bao năm qua Nhân tộc có mấy vị đại năng áp trận, sợ rằng còn đánh không lại bọn họ!

*toàn dân giai binh: toàn dân đều là lính chiến đấu

Thánh linh Mộc tộc là vật đại thiện, vô cùng hữu ích cho việc đề cao tu vi, nếu bọn họ giành được thì chẳng những thực lực tăng mạnh, mà còn có thể triệt để lôi kéo Mộc tộc lắc phải nghiêng trái vào trận doanh của mình!

*đại thiện: không chút ích kỷ, toàn tâm toàn ý vì dân phục vụ

Trung Đình to như vậy lại thuộc sở hữu của ba chủng tộc, nếu Yêu tộc liên thủ với Mộc tộc, thôn tính Nhân tộc chẳng phải chuyện dễ dàng sao?

Càng khiến bọn họ hùng tâm tráng chí là, yêu vương Thanh Long gần đây vừa đột phá bình cảnh, mắt thấy sắp bước vào hợp dung cấp sáu, tu vi chấn thiên nhường ấy, sợ là tìm khắp thiên hạ cũng chẳng có đối thủ, cần chi e ngại tên nhóc ngu dốt kia?

Cứ đợi đến nửa năm sau, ngày gã xuất quan cũng là lúc Yêu tộc đại hưng!

Ai ngờ Phi Linh tộc còn trẻ như vậy đã nắm giữ sức mạnh khiến người ta khiếp sợ, hấn không chỉ giết chết Thanh Long, mà còn hại Yêu tộc tổn thất mười mấy đại tướng!

Thánh linh Mộc tộc không vào tay, lại khiến thể lực bên mình giảm mạnh, bọn họ quả thực hối hận không thôi.

Tưởng rằng Phi Linh tộc kia trải qua trận này tất nhiên sẽ thân chịu trọng thương, nếu họ tóm được hấn thì có thể dễ dàng cướp lấy thánh linh Mộc tộc, coi như bù đắp chút ít.

Nhưng nào biết, đang thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tu La tộc và Huyết tộc chưa từng có hành động khác thường lại phát động tấn công Trung Đình!

Yêu vương Bạch Hổ nổi nóng, một tay đập nát bàn, gắt gỏng hét: “Quả nhiên Phi Linh tộc kia đã có âm mưu từ trước! Chắc hẳn đã bắt tay với lũ ma quỷ ấy, bằng không sao lại trùng hợp như thế? Hẳn vừa đi tức thì, kẻ sau đã phát động công kích?”

Tuy tính gã hấp tấp, song lời này cũng khiến người ta nghĩ sâu xa, đúng là khéo thật.

Nhưng giờ nghĩ cũng vô ích, bất luận chân tướng ra sao, bọn họ đã vào tròng, trúng chiêu, chỉ có thể nhanh chóng nghĩ biện pháp!

Chu Tước suy nghĩ một lát, lập tức nói: “Hai vị đệ đệ! Nay tình thế hiểm trở, huynh đệ chúng ta nhất định phải đồng lòng, Yêu tộc không thể hủy trong tay chúng ta!”

Thanh Long đã qua đời, Chu Tước chính là thủ lĩnh của họ, Bạch Hổ với Huyền Vũ bèn trả lời: “Nhị ca! Chúng ta nghe ngài!”

Cũng may bình thường, đầu tu vi Chu Tước không địch lại Bạch Hổ nhưng cũng có chút mưu kế, không trầm tĩnh bằng Huyền Vũ nhưng mạnh hơn gã, còn đứng hàng lão nhị, nay miễn cưỡng chấn trụ được.

Chu Tước ngẫm nghĩ, bảo ngay với Bạch Hổ: “Tam đệ! Đệ suất lĩnh tiểu đội tập kích, nhất quyết phải dốc toàn lực tìm kiếm tên Phi Linh tộc kia, dù hẳn liên thủ với lũ ma quỷ, nhưng suy cho cùng đã trải qua một cuộc huyết chiến, khẳng định trốn không xa. Trên người hẳn có thánh linh Mộc tộc, đệ dứt khoát phải cướp về, có thánh linh, chúng ta mới có cơ may vượt qua kiếp nạn này!”

Sau đó, gã lại dặn Huyền Vũ: “Tứ đệ, đệ suất lĩnh đại quân chạy tới nơi tiếp giáp, nhất định phải sẵn sàng nghênh chiến trước khi kết giới bị phá hủy!”

Sắp đặt ổn thỏa cho cả hai xong xuôi, Chu Tước nói tiếp: “Còn ta sẽ đi ban bố thông cáo, mộ tập trưng binh, rồi mau chóng đến tiền tuyến hỗ trợ!”

Phen này gã phân phó vô cùng thỏa đáng, Bạch Hổ và Huyền Vũ nhất thời cũng có chút tin phục, lập tức chấp tay lĩnh chỉ.

Bạch Hổ với Huyền Vũ lĩnh mệnh đi rồi, Chu Tước cũng định tông cửa xong ra, song lúc sắp đi, gã dường như hơi do dự.

Lại nói, nhóm Yêu tộc rối loạn tay chân, Hà Dục cũng thâm giật thót.

Vừa nghe Huyết tộc liền nhớ đến Lê Viêm, nghe Tu La tộc nhớ ngay Lăng Vân Dục.

Đồng thời nghe thấy cả hai, da đầu tê rần luôn biết không!

Dựa theo nội dung của [Vong Đồ], sau khi chinh phục lĩnh vực U Minh, Lăng Vân Dục đích xác bắt đầu tiến công Trung Đình, trong này cũng có nguyên do.

Trong cuộc đời mình, Lăng Vân Dục hận nhất ba người, một là Trúc Uyên, hai là Lê Viêm, còn có quân dự bị Tống Đoan Nghi. Về lý, Lê Viêm cách hắn gần nhất, Lăng Vân Dục nên đầu với Huyết tộc trước. Nhưng tại lĩnh vực U Minh và vùng đất Thẩm Phán, thủ lĩnh Tu La tộc và thủ lĩnh Huyết tộc bị một kẻ ước quái dẫn ngăn không cho giao chiến.

Không ra khỏi hai nơi đó, bọn họ vô phương tranh đấu, đây cũng là lý do hai chủng tộc hết sức hiếu chiến mà vô phép tắc Tu La tộc và Huyết tộc không tự đầu đá nhau trước.

Có hạn chế này, Lăng Vân Dục chẳng có cách động thủ với Lê Viêm, thế nên Lăng Vân Dục trong truyện mới dời chiến trường đến Trung Đình.

Trung Đình rất rộng lớn, phân thành ba khu vực bắc trung nam, phía Nam là Nhân tộc sinh sản mạnh nhất; miền Trung thuộc về Mộc tộc ba phái, đồng thời cũng chật hẹp nhất; mà phía Bắc chính là lãnh địa Yêu tộc, nơi duy nhất tiếp giáp biển Vô Vọng.

Cho nên nói, muốn tấn công Trung Đình phải đánh chiếm Yêu tộc trước, đây chính là nguyên nhân nhiều năm qua Yêu tộc luôn cố gắng mở rộng vào trong, bởi vị trí thực sự quá đau đầu, ai muốn làm bia đỡ đạn đứng mũi chịu sào chứ!

Hên là khu vực tiếp giáp biển Vô Vọng với Trung Đình có một kết giới bảo hộ lưu truyền từ thượng cổ, chẳng những có thể ngăn trở sóng gió từ biển Vô Vọng, mà còn ngăn cản Tu La tộc và Huyết tộc công kích.

Khổ nỗi... kết giới vững chắc tới đâu cũng không có khả năng chịu được hai tộc hợp lực vây công, bị phá chỉ là vấn đề thời gian!

Tóm lại, Hà Duy biết rõ, trong truyện Lăng Vân Dực suất lĩnh đại quân Tu La cường công bảy ngày bảy đêm, kết giới bảo hộ liền hóa cảm vụn...

Bởi ta nói, trước lực lượng cường đại, hết thảy đều là bã đậu!

Hà Duy chỉ không hiểu nổi, tại sao Tu La tộc lại cùng Huyết tộc tiến công Trung Đình?

Lăng Vân Dực là vì báo thù, cậu biết. Song Lê Viêm tham dự nào nhiệt làm gì!

Hà Duy thật chả muốn tự mình đa tình, nhưng sao cậu cứ có cảm giác cái tên Lê Viêm lơ mơ đơn giản này đến tìm mình...

Trên mặt Hà Duy âm tình bất định, Trúc Uyên cúi đầu nhìn cậu, cười khẽ một tiếng, cuối cùng ghé sát tai cậu, nói bằng giọng nhẹ đến khó tin: “Tiểu tình nhân của người muốn tìm người kia.”

Thân thể Hà Duy chợt cứng đờ, xém nữa thốt ra câu “Ta với Lê Viêm trong sạch”!

May thay... yêu vương Chu Tước đã cứu vớt cậu.

Trong lúc Hà Duy mãi ngẩn ngơ, Chu Tước vẫn từ từ không chắc rồi cuộc ra quyết định.

Gã xuống khỏi bảo tọa, lấy ra một lá bùa màu đen, đây là đồ vật của Thanh Long, nhưng Chu Tước cũng biết sơ sơ. Tuy gã không biết người liên hệ đằng sau là ai, song biết đó là một cao nhân ở ẩn, năng lực phi phàm, từng giúp Thanh Long soạn rất nhiều kế sách, cũng bao lần giúp Yêu tộc chuyển nguy thành an.

Hoàn cảnh hiện tại chính là thời khắc nguy nan chân chính, đành rằng gã đã sắp xếp xong kế hoạch, nhưng trong lòng vẫn không yên.

Thanh Long chết, Yêu tộc thực sự nguyên khí đại thương, giờ lại đụng phải đại quân Tu La và Huyết tộc, đúng là khổ không nói nổi, chưa kể phía sau còn có Nhân tộc luôn như hổ rình mồi.

Tuy nói mấy ma quỷ kia là kẻ địch của toàn Trung Đình, nhưng Nhân tộc trước nay quý quyết, căn bản chẳng đáng tin, khó đảm bảo họ sẽ không gây ra chuyện ngu xuẩn bất chấp đại cuộc!

Do vậy, gã vẫn muốn trưng cầu chút ý kiến hòng đạt được sự chuẩn bị vẹn toàn!

Quyết tâm xong, gã xé nát lá bùa, đợi một thân ảnh xuất hiện trong hư không, gã mới cung kính khom lưng: “Tham kiến tôn giả.”

Tiếp theo, một âm thanh vô cùng dễ nghe nhưng khiến Hà Duy giật mình vang lên: “Thanh Long đã xảy ra chuyện gì?”

Chỉ một câu, Hà Duy đã khẳng định chắc chắn người này là... sư tôn nhà mình!

Sư tôn ngài tự xưng có mặt ở đây làm chi, dọa người ta muốn tè ra quần rồi biết không!

Rồi cậu liền nghe Chu Tước trò chuyện với hắn, nghe loáng thoáng vài câu, Hà Duy Sparta thật.

Sư tôn à, người đang làm cái gì vậy!

Một thủ lĩnh Nhân tộc sao lại quen thân với tử địch thế kia! Đã vậy còn được kính cẩn xưng là tôn giả nữa chứ...

Đầu Hà Duy ong lên, sức nhớ tới tà linh Mộc tộc chết tiệt, đồ quỷ kia vốn nằm trong tay sư tôn nhà mình, chả lẽ... hắn thế mà kiểm soát cả Mộc tộc?

Đệt! Sư tôn đại nhân, nếu người đã ngầm kiểm soát cả Nhân tộc Yêu tộc lẫn Mộc tộc, vậy quả quyết thống nhất Trung Đình luôn đi, cần chi khiến bọn họ ngày ngày đánh nhau chết đi sống lại... Thú vui này của ngài, đồ đệ hiểu chết liền á!

Trong lòng gào thét liên hồi, Hà Duy muốn bình tĩnh cũng chẳng xong.

May mà Trúc Uyên đang ở cạnh cậu, hẳn nghe âm thanh kia cũng hơi cau mày, nhưng bỗng cảm giác được Hà Duy xao động, hẳn giúp cậu ổn định tâm thần xong, mới nghỉ hoặc quan sát cậu.

Hà Duy chẳng dám hó hé một câu, sư tôn đen thùi như vậy, cậu không muốn thừa nhận mình là đồ đệ hẳn xú nào, cậu sợ... sợ về sau sẽ thành kẻ thù chung của toàn dân.

Đang ghen ứ thì nghe cuộc trò chuyện trở nên đặc sắc hơn.

Chu Tước chưa bao giờ trò chuyện với Tống Đoan Nghi, nhưng thông qua Thanh Long, gã cũng có phần tôn kính hẳn.

Sau khi tóm tắt rõ ràng tình thế trước mắt, Chu Tước liền khom lưng hành lễ, cung kính hỏi: “Xin tôn giả chỉ điểm! Tộc ta nên ứng phó với hiểm cảnh thế nào!”

Tống Đoan Nghi thoáng trầm mặc chốc lát, rồi chậm rãi mở miệng, chất giọng vẫn trong trẻo trước sau như một, chỉ nghe thôi tựa hồ cũng là một loại hưởng thụ.

“Các hạ tin ta không?”

Hà Duy nghe thế, trong lòng bắt đầu bắn đạn điên cuồng: Sư tôn sắp lừa người rồi, lừa người rồi, lừa người, lừa...

Chu Tước đã sớm chứng kiến mưu trí của hẳn, cũng nhờ đó mà thu lợi nhiều lần, Thanh Long tín nhiệm hẳn như vậy, nay gã cũng đã cùng đường, còn nghi ngờ gì nữa? Liền trầm giọng đáp: “Tôn giả! Ngài đã nhiều lần cứu ta khỏi nước sôi lửa bỏng, chúng ta há lại nghi ngờ ngài!”

Ngữ điệu Tống Đoan Nghi lại chẳng mấy biến hóa trước lời gã, vẫn bình thản, không tranh quyền thế như trước.

“Với tình thế hiện nay, phương pháp bình thường chỉ e khó lòng chống đỡ Tu La tộc cùng Huyết tộc hợp lực vây công, ta vốn không muốn nhắc đến chiêu thức lệch lạc này, nhưng giờ đã rơi vào hoàn cảnh như thế, ta không thể không tiết lộ.”

Chu Tước nghe thấy có diệu kế, mắt lập tức sáng lên, ngữ khí càng thêm kính cẩn kèm theo ít cấp bách: “Tôn giả, mời nói!”

“Người có biết thánh linh của Yêu tộc các người...” Tống Đoan Nghi cố tình ngập ngừng.

Chu Tước lại bỗng nhiên sững sốt, cười khổ nói: “Tôn giả, việc ấy ta cũng biết, nghe đồn thánh linh Yêu tộc có sức mạnh rung chuyển trời đất, năng lực có thể so với thánh hoa Băng tộc. Nói thì nói thế, song trăm ngàn năm qua tộc ta chưa từng thấy nó hiện thế, bây giờ... sao có thể trông cậy?”

Tống Đoan Nghi nhẹ giọng bảo: “Sở dĩ không hiện thế là bởi nó vẫn tồn tại trên thế gian.”

“Hả?” Chu Tước hoảng sợ, “Không thể nào? Nếu thánh linh tộc ta còn tại thế, sao chúng ta hoàn toàn chẳng hay biết gì.”

“Thân trong bàn cờ, tự nhiên sẽ bị mê hoặc.”

Cho dù xuất hiện giữa không trung chỉ là hư ảnh của Tống Đoan Nghi, nhưng đồng tử nhạt màu lại như xuyên qua không gian, nhìn xoáy vào mắt Chu Tước, mang theo sức mạnh hút lấy hồn người.

Chu Tước nhìn hẳn không nhúc nhích.

Tống Đoan Nghi nhẹ giọng nói: “Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ là Đẩu Linh của bốn huynh đệ các người, đồng thời cũng là thần thú thời viễn cổ. Mà thánh linh Yêu tộc chính là linh hồn của bốn thú.”

Hắn vừa dứt lời, Chu Tước liền trợn mắt, trong mắt ngập vẻ khó tin: “Đây... đây là...”

“Nếu có thể khiến tứ linh hợp nhất, thánh linh Yêu tộc sẽ chân chính sống lại.”

Dù thế nào cũng chưa từng nghĩ, thánh linh Yêu tộc tìm kiếm suốt hàng vạn năm qua thực sự tồn tại trên thế gian!

“Nhưng mà...” Chu Tước vẫn thấy khó hiểu, “Bốn huynh đệ chúng ta luôn đồng tâm hợp lực, ăn ý hòa hợp với nhau, vì sao thánh linh...”

“Có ăn ý mấy cũng là bốn người.” Tống Đoan Nghi lắc lắc nhìn gã, “Tứ linh tách ra cùng tứ linh hợp nhất, năng lực hoàn toàn bất đồng.”

“Vây... vậy đây là...” Thâm tâm Chu Tước mơ hồ có linh cảm không hay, song vẫn lưỡng lự, “Mong tôn giả nói rõ!”

Tống Đoan Nghi dừng một lát mới đáp: “Chỗ ta có một cấm thuật thôn phệ Đấu Linh.”

Chu Tước vừa nghe, tim thoáng cái nảy lên tận cổ.

“Giờ ta sẽ truyền thụ cho ngươi, về phần lựa chọn thế nào thì phải xem ngươi.”

Chu Tước chợt ngừng đầu, miệng há ra lại không thốt nổi lời cự tuyệt.

Tống Đoan Nghi cười nhẹ: “Hết cách rồi, nếu ngươi không tin ta, đại khái có thể đến chỗ Thanh Long thử một lần. Tuy đã qua một tháng, nhưng Đấu Linh của Thanh Long vốn là một thể với các ngươi, các ngươi còn, nó sẽ không tán. Ngươi đi hấp thu vào người, coi như toàn tâm toàn ý giúp Thanh Long hồi sinh.”

Nói xong, linh lực lá bùa cũng cạn, hư ảnh nhoáng cái biến mất vô tung.

Chu Tước kinh ngạc đứng yên, từng đợt sóng to gió lớn trào dâng trong lòng, như thể lạc mất hồn phách.

Hà Duy thực tình muốn quỳ lạy Tống Đoan Nghi... Nhìn Chu Tước, cậu thật sự như thấy chính tương lai mình.

Nhìn mà xem, hần đối tốt với ngươi biết bao nhiêu, một lòng vì ngươi bày mưu tính kế, bảo toàn tâm ý của ngươi, cứu vớt toàn tộc ngươi, nhưng phía sau mưu kế thật không phải vực sâu vạn trượng ư?

Hà Duy chỉ chuyên tâm phòng bị hần, nhưng hiện tại sức nhớ tới một sự kiện, lấy chỉ số thông minh của mình, có thể phòng được hần thật sao?

Hà Duy thất thần, Trúc Uyên khẽ gọi cậu một tiếng: “Ngươi quen Nhân tộc kia à?”

Hà Duy giật mình, không đáp.

Trúc Uyên cũng chẳng truy hỏi, chỉ cười nhẹ: “Hần rất nguy hiểm, ngươi muốn sống yên thì cách xa hần một chút.”

Hà Duy ngẩng đầu nhìn hần, dù vẫn im lặng, nhưng trong lòng không ngừng lăm bằm: Đại gia ơi, muộn rồi!

Sau một hồi phân vân, Chu Tước rốt cuộc hạ quyết tâm, gã đứng dậy ra khỏi cung điện.

Gã vừa đi rảo, Trúc Uyên liền mang Hà Duy rời thủy tuyến đóng băng, tìm quần áo cho hai người mặc chỉnh tề, đoạn dẫn cậu xuống núi Thiên Đình.

Đầu Trúc Uyên chưa nói đi đâu, song Hà Duy tự biết rõ.

Thánh linh Yêu tộc sở hữu sức mạnh rung chuyển trời đất, hơn nữa chẳng như Băng Thế hoa đăng cấp quá thấp, Thanh Long Chu Tước Bạch Hồ Huyền Vũ đều là kỳ hợp dung, thánh linh Yêu tộc chỉ cần hợp thể, bảo đảm cũng là kỳ hợp dung, tu vi cao đến thế mới thực sự đáng sợ.

Đương nhiên, với Trúc Uyên thì chính là hăng hái dạt dào.

Đang lo không có đối thủ tương xứng, nay có kẻ tự dâng đến cửa, hần đời nào bỏ qua?

68. Chương 68

CHƯƠNG 68

Chu Tước xuống núi Thiên Đình liền ngự linh bay thẳng tới đấu trường luận võ.

Đấu Linh của gã là một con chim khổng lồ đỏ như lửa, đôi cánh tỏa sáng rực rỡ, ánh lửa cực thịnh, cái đuôi đồ sộ kéo dài, quả là lộng lẫy.

Hà Duy im lặng ngắm nhìn, không khỏi có chút hâm mộ, nhìn xem, Đấu Linh nhà người ta khí phách biết bao, giá như cậu được cưỡi trên lưng thần diệu tựa Phượng Hoàng kia thì oai phong biết chừng nào!

Lại nghĩ đến Đấu Linh nhà mình... Không phải cậu xem thường tại nó, mà đứa nào đứa nấy ẻo lả quá thể!

Kết Linh Tiên Y thì miễn bàn, tuy không giống áo ngủ rách nát, nhưng thoát không khỏi sự thật nó là cái áo choàng kiểu nữ... Bằng Thể hoa dù lạnh lùng cao ngạo, song thân thể nho nhỏ rõ là một bông hoa cao quý, bảo cậu ngồi trên một đóa hoa bay tới bay lui, vậy đúng là... a a a! Về phần tiểu vô lại màu hồng, cậu chỉ muốn nhốt nó trong phòng tối cả đời thôi!

Đếm tới đếm lui, Đấu Linh trong người cậu thật sự không ít, thế nhưng... chẳng đứa nào thích hợp làm tọa kỵ.

Quả nhiên, Hà Duy cân nhắc, cậu vẫn nên nỗ lực khiến mình mạnh hơn, đến khi có năng lực thì kết bạn với Mai Thiệu đi thuần phục thiên mã, tới lúc ấy huynh đệ bọn họ mỗi người một con, bay lên cũng ngầu quá xá!

Dọc đường đi nghĩ vô cùng đẹp, chẳng bao lâu đã đến đấu trường luận võ.

Cũng không biết tâm trạng Chu Tước đang hoảng hốt, hay tu vi Trúc Uyên thực sự rất cao, bọn họ nghênh ngang bám theo gã như vậy mà Chu Tước lại không cảm giác được chút nào.

Sau khi hạ xuống đấu trường luận võ, Trúc Uyên nhẹ giọng hỏi Hà Duy: “Linh kỹ thứ hai của Kết Linh Tiên Y là gì?”

Hà Duy cũng chẳng giấu giếm hấn, liền đáp: “Thuật ẩn thân.”

Trúc Uyên không bắt ngờ, chỉ cười nói: “Nếu muốn nhìn gần hơn thì dùng linh kỹ này đi.”

Hà Duy thăm thỏ tào, đại gia ngài muốn xem thì nói đại đi!

Được rồi... Kỳ thực cậu cũng hơi tò mò, nhưng còn một chuyện.

“Yêu vương Chu Tước đã là kỳ hợp dung, e rằng thuật ẩn thân của ta không tác dụng mấy.”

“Không sao, để ta.”

Hà Duy nghĩ bụng, cũng phải, có Trúc Uyên đại gia ở đây, mọi chuyện đều là việc nhỏ, cậu cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.

Mất thấy Chu Tước đang suy xét cấm thuật kia, Hà Duy cũng không chậm trễ thời gian, lập tức gọi Kết Linh Tiên Y.

Đang tính sử dụng kỹ năng thì thấy Trúc Uyên hơi cong khóe miệng, trở tay ngăn cậu: “Chờ lát đã.”

Hà Duy bỗng căng thẳng, sau đó cậu trở mắt nhìn Trúc Uyên nhẹ nhàng vuốt ve tiên y hoa mỹ.

Tiên y khẽ run, trong lòng Hà Duy bất thành linh nhảy dựng, chợt thấy bất an!

Cậu không kịp lên tiếng đã cảm giác rõ ràng ngón tay Trúc Uyên, đó là động tác cực kỳ mềm nhẹ, như thể đang vẽ trên đầu quả tim, mang theo dòng điện nhỏ chảy khắp toàn thân, đẩy lên một cơn tê dại.

Hà Duy bất giác nắm chặt hai tay, đầu đã cố kiềm nén, song hai gò má vẫn nhịn không được ửng hồng.

Trúc Uyên nhìn cậu, khẽ cười nói: “Thả lỏng một chút, ta không cố ý trêu ghẹo ngươi, chỉ giúp ngươi tạm tăng thêm ít tu vi thôi.” Nói vậy, nhưng hấn vẫn dịu dàng ve vuốt.

Kết Linh Tiên Y quả thực vừa yêu vừa sợ hãi, Hà Duy đồng tâm với nó nên nhận thấy rõ rệt cảm xúc của nó, khát vọng được chạm vào, nhưng lại có chút sợ hãi, một mặt run rẩy, mặt khác dựa vào trong vô thức...

Có lẽ bởi linh của Trúc Uyên quá mạnh mẽ, thành ra Kết Linh Tiên Y mới bị hấp dẫn...

Đương tự hỏi, đề đầu Trúc Uyên bỗng nhiên bao trùm Kết Linh Tiên Y, khoái cảm từ chính linh thể nhảy mất lan khắp thân thể, đầu óc Hà Duy tức khắc hỗn loạn, hoàn toàn mất khả năng suy nghĩ.

Trúc Uyên ôm lấy cậu, nom bộ dáng Hà Duy, hần kiềm lòng chẳng đậu mà hôn nhẹ lên môi cậu, song chỉ lướt qua rồi ngưng, tiếp theo hần liền bám vào Kết Linh Tiên Y, khiến cảnh giới của nó bất chợt tăng lên mấy lần.

Hà Duy còn mơ mơ màng màng, Trúc Uyên lại vẫn nghiêm túc nhìn chăm chú.

Vì cảnh giới bị ép tăng lên nên hần thấy được linh kỹ thứ ba của Kết Linh Tiên Y, quả là một loại năng lực khiến tim người ta đập thình thịch.

Ngặt nỗi tu vi gia tăng nhất thời không đủ khiến linh kỹ phóng thích, bằng không hần thật muốn kích phát ngay lập tức.

Trúc Uyên thu hồi tâm thần, đành chỉ kích thích linh thể, giao quyền chủ động cho Hà Duy, Hà Duy bấy giờ mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Lần khôi phục này, Hà Duy chợt thấy tầm nhìn vô cùng rộng mở, độ nhận biết mạnh hơn dĩ vãng gấp mấy lần, ngay cả mức độ ăn ý với Đấu Linh cũng cao hơn bao giờ hết, phải nói là trọn vẹn một khối!

Cảm giác vượt mức bình thường này chỉ làm linh cảnh của cậu sáng sủa hẳn lên, ngũ giác được cường hóa, thần trí minh mẫn hơn, thực sự rất kỳ diệu.

Ngay tiếp theo, bên tai liền vang lên giọng Trúc Uyên: “Dùng thuật ẩn thân được rồi.”

Hà Duy cũng chẳng dây dưa nữa, lập tức dùng linh kỹ, hai người ẩn giấu thân hình, Hà Duy còn có chút hưng phấn, phải chăng cậu đang thể hội cảm giác của kỳ hợp dung? Tư vị dung hợp với linh thể quả nhiên cứ như hợp hai làm một ấy!

Hà Duy chỉ lo hưởng thụ tâm đắc, nhất thời quên nhìn lên Chu Tước.

Mãi đến khi Trúc Uyên nói nhỏ: “Cầm thuật kia kể ra cũng thú vị.”

Lúc này Hà Duy mới hoàn hồn, cấp tốc ngược mắt nhìn.

Vừa thấy liền sợ ra mặt.

Chu Tước thật sự học cầm thuật nọ, gã dù gì cũng là cao thủ kỳ hợp dung, tốc độ học linh kỹ cực nhanh, chả mấy chốc đã thông hiểu đạo lý nhờ vào bản lĩnh gấp là nhờ.

Vì Chu Tước và Thanh Long vốn cùng gốc gác nên gã dễ dàng tìm được linh của Thanh Long, Thanh Long đã mất đi ký chủ còn lâu mới hùng vĩ khí thế bằng lúc trước, chỉ rúc trong góc, khó tránh có chút đáng thương.

Suy cho cùng Chu Tước vẫn có tình cảm sâu sắc với Thanh Long, thấy dáng vẻ này của nó, không nén được lệ nóng doanh trong.

Kỳ thực bốn người họ chẳng phải huynh đệ ruột, thậm chí tên gọi trước kia cũng không phải như vậy, chẳng qua sau khi Đấu Linh kích hoạt, phát hiện là tứ thánh thú, bấy giờ mới được Trưởng Lão viện đón về, bái làm nghĩa huynh, cùng nhau học tập trưởng thành, đảm đương sứ mệnh hưng thịnh của cả Yêu tộc.

Nói tới cũng kỳ quái, bốn người ở chung lâu mà rất hiếm khi phát sinh xung đột, trước đây Chu Tước cho rằng họ tâm đầu ý hợp, tính cách hợp nhau, lại vun đắp tình cảm từ nhỏ, tự nhiên sẽ thấm thiết hơn, thế nên mới ít tranh chấp.

Nhưng hôm nay ngẫm lại, cảm thấy nguyên nhân chân chính là linh thể thu hút lẫn nhau.

Kể cũng đúng, dù thân cận đến đâu, dù có là huynh đệ ruột, nhưng lúc nào chẳng có trường hợp huynh đệ vì quyền thế địa vị mà trở mặt thành thù? Cớ sao bốn người họ sống chung hòa thuận suốt trăm ngàn năm? Chỉ e có nguyên nhân này động tay động chân rồi.

Nghĩ thế, Chu Tước lại tin lời Tống Đoan Nghi thêm vài phần.

Dấu linh thể của Thanh Long vẫn còn, nhưng đã sớm đánh mất hồi ức và tâm tính của ký chủ, chỉ là một cô linh không có thần trí gì đáng nói.

Chu Tước đến gần nó, yên lặng nhìn hồi lâu, đoạn thở dài: “Đại ca, đệ đệ mang huynh về.”

Dứt lời, gã khép mắt, niệm khẩu quyết, chỉ thấy một luồng khí đen phá không bay đến, cuốn lấy Đấu Linh Chu Tước, hai mắt Chu Tước thoát cái đỏ rực, gầm lên một tiếng, đánh về phía Thanh Long.

Thanh Long vốn đã suy yếu, làm sao chịu nổi công kích của nó, bèn kêu rên một tiếng, càng trở nên sa sút hơn.

Chu Tước vẫn nhắm nghiền hai mắt, nhưng Hà Duy biết, đến kỳ hợp dung người và linh hợp thể, Chu Tước không thể không biết Đấu Linh của mình đang làm gì, song gã không ngăn cản.

Chu Tước kia dùng móng nhọn và móng sắc cắn xé gặm nuốt Thanh Long chẳng chút lưu tình.

Quá trình thật hung tàn, nhưng do đều là linh thể, ngược lại không thấy máu me.

Có điều vẫn khiến người ta có chút chướng mắt nhìn thẳng.

Hà Duy lặng lẽ quan sát, trong lòng kinh hãi không thôi.

Cậu đột nhiên nghĩ thông suốt một việc... Theo như trong sách, về sau đại lục Đấu Linh lâm vào một cuộc hỗn chiến quy mô lớn, đơn giản là có người phát hiện cấm thuật thôn phệ Đấu Linh, dẫn tới khơi mào lòng tham của mọi người, đủ loại tàn sát không ngừng như phát điên, mà Mai Thiệu cũng chết trong loạn lạc ấy.

Truyện cũng không miêu tả rõ, nhưng Hà Duy lại cảm thấy lần phệ linh này của Chu Tước tuyệt đối là khởi điểm, mà kẻ xúi giục sau màn tất nhiên là sư tôn nhà mình.

Nghĩ đến đây, Hà Duy thật chẳng hiểu nổi, sư tôn, người rốt cuộc đang làm gì vậy!

Chừng một khắc sau, Chu Tước triệt để thôn phệ Thanh Long, Hà Duy tập trung nhìn kỹ, chưa nhận ra Chu Tước có gì khác trước.

Trái lại, Trúc Uyên khẽ cười bảo: “Tư chất tăng lên rồi.”

“Hử?” Hà Duy hỏi lại.

Tâm trạng Trúc Uyên rất không tệ: “Phẩm chất con Chu Tước kia vốn màu lam, giờ lại càng thuần khiết.”

Hà Duy nghe thế liền nhướn mày, đúng là cùng một thuật pháp, đến hiệu quả cũng y nhau!

“Đi thôi.” Trúc Uyên ôm lấy cậu, “Đi xem thánh linh Yêu tộc đến cùng có năng lực gì.”

Tuy rằng trong lòng Hà Duy có chút mâu thuẫn, nhưng giờ cũng chẳng làm được gì, cứ bắt kịp rồi đến đâu hay đến đó.

Chu Tước thôn phệ Thanh Long còn có thể tự an ủi, nhưng tới lượt huynh đệ còn sống thì hơi luống cuống.

Bạch Hồ đang sốt ruột tìm kiếm thánh linh Mộc tộc và Phi Linh tộc, vì sự tình liên quan đến vận mệnh toàn tộc, gã quả nhiên không dám lãng phí dù chỉ một phút, dốc sạch vốn liếng toàn thân, hận không thể đào sâu ba thước.

Chu Tước im lặng nhìn gã, lòng đau như cắt, cắn bản đầu nở ra tay tàn nhẫn.

Trúc Uyên theo dõi chốc lát, cười khẩy: “Nhu nhược như đàn bà thế kia làm được đại sự gì.”

Hà Duy tự thấy mình cũng nhu nhược, nên thành thật im miệng.

Trúc Uyên cúi đầu bảo Hà Duy: “Người ẩn nấp cẩn thận, ta đi rồi về.”

Hà Duy gật đầu, dù đáp ứng, song chưa kịp hiểu ra hẳn muốn đi làm gì.

Nhưng chỉ lát nữa là được tận mắt chứng kiến thôi.

Bạch Hổ tìm Trúc Uyên mãi mà một chút dấu vết cũng chẳng thấy, ai dè ngay giây sau, Phi Linh tộc kia lại trực tiếp xuất hiện trước mắt họ.

Tính tình Bạch Hổ sẵn cộc cằn, đang lúc loạn trong giặc ngoài lại càng nóng nảy hơn, ngay khoảnh khắc thấy Trúc Uyên, gã quả thực bị kích thích đến mù đầu, sợ hãi chạy trốn, bèn tức tốc hạ lệnh, nhào qua chém giết chẳng chút nể nang.

Đành rằng Bạch Hổ lỗ mãng xúc động, nhưng ít nhiều cũng thân kinh bách chiến, chỉ bản năng cũng đủ giúp gã đối phó phần lớn hiểm cảnh, đòn tấn công này không phải công kích ngu ngốc, mà đã trải qua cân nhắc nhanh chóng. Gã tề ra Đấu Linh, dùng chiêu thức tuyệt mệnh tất sát, tùy từng của gã cực kỳ hiểu ý, biết tầm quan trọng của Phi Linh tộc nên cũng xuất chiêu hung mãnh nhất!

Tấn công dứt khoát, sức chiến đấu phát ra lại không bì kịp một kích chí mệnh của Thanh Long! Nếu Trúc Uyên là người thường vừa trải qua một cuộc chiến giằng co, giờ thêm công kích mãnh liệt, sợ rằng sẽ chết ngay tại chỗ.

Nhưng tiếc thay... bọn họ vẫn coi thường hẳn.

Trúc Uyên thậm chí chẳng xuất Đấu Linh, chỉ mau chóng xuyên qua đám người, không thông thả hưởng thụ như trước kia mà chọn giải quyết nhanh gọn, mới đó đã khiến những người này nằm rạp trên đất.

Trúc Uyên thu tay, đứng giữa bãi đất ngập sắc máu, rồi lãnh đạm liếc về một góc – nơi Chu Tước đang ẩn thân.

Gã vẫn do dự, thật sự không đành lòng xuống tay với chính huynh đệ mình, ai biết thoáng cái đã...

Trúc Uyên xoay người bỏ đi, về bên cạnh Hà Duy.

Hà Duy hơi run, Trúc Uyên quả quyết ôm cậu vào lòng: “Người nhất gan quá.”

Nhất... nhất gan... miệng Hà Duy giật giật, tố chất được đề cao nhiều lắm rồi đấy! Có dân đen nào chứng kiến một màn như vậy mà bình tĩnh nổi hả? Cậu chỉ run tí thôi, chưa bị dọa dẫm luôn là tốt rồi.

Có Trúc Uyên “hỗ trợ”, Chu Tước khỏi phải chần chừ nữa.

Gã đợi thật lâu, đến khi không còn hơi thở mới nơm nớp lo sợ bước ra, trông thấy khung cảnh đầm máu ấy, có lẽ đàn ông cũng rơi nước mắt ràn rụa...

Hà Duy nhìn thoáng qua rồi dời mắt, không phải cậu thương hại, mà là có chút ghê tởm.

Giờ mà còn làm bộ làm tịch, làm cho ai xem!

Chu Tước vừa rơi lệ vừa an táng nhóm người, kế tiếp sử dụng cấm thuật, gọi Đấu Linh bản thân thôn phệ Đấu Linh của Bạch Hổ.

Tuy Hà Duy không thấy, nhưng nghe Chu Tước thề son sắt sẽ báo thù thay Bạch Hổ, còn liên tục thề nhất định phải đánh lui mấy ma quỷ kia, chấn hưng Yêu tộc, không để họ hy sinh oan uổng...

Cái kiểu tự an ủi đó nghe sao mà mỉa mai.

Chỉ còn một người cuối cùng.

Tâm trạng Hà Duy không tốt lắm, cũng hết hứng xem tiếp, chỉ theo Trúc Uyên bám sát Chu Tước.

Thôn phệ xong hai Đấu Linh, năng lực Chu Tước đã tăng mạnh, Đấu Linh màu lam mơ hồ ánh lên sắc tím, Chu Tước cũng cảm giác được biến hóa đó. Do vậy, dấu mặt gã tràn đầy bi thương, song đáy mắt cũng loáng thoáng hưng phấn.

Đó là khát khao trước sức mạnh, thèm muốn trước quyền thế, là tham dục khó lòng kiềm chế xuất phát từ bản năng!

Yêu vương Huyền Vũ đang tập hợp quân lính canh giữ biên cảnh.

Biên cảnh giữa Trung Đình và biển Vô Vọng là sa mạc rộng lớn không một ngọn cỏ, càng chẳng có bóng dáng bất kỳ sinh linh nào. Bình thường có lính đóng quân, nhưng đa phần chỉ thăm dò kết giới chứ không phải quân chủ lực.

Nhưng lúc này, binh chủ lực của Yêu tộc dĩ nhiên đều được điều động tới đây, bọn họ canh giữ chặt chẽ kết giới, chỉ chờ kết giới bị phá liền chiếm hết thượng phong, hạ đòn tấn công chí mạng với Tu La tộc và Huyết tộc.

Đặt chân đến biên cảnh, Hà Duy mới cảm nhận được bầu không khí khẩn trương của chiến tranh và nỗi sợ trong lòng Yêu tộc.

Với Trung Đình mà nói, từ xưa tới nay Tu La tộc và Huyết tộc luôn là chủng tộc khủng bố nhất, lực lượng cách biệt quá xa, bảo lấy một địch mười cũng chẳng ngoa!

Nhưng giây phút này, bên ngoài kết giới lại là hàng ngàn hàng vạn Tu La tộc và Huyết tộc, thật quá sức tưởng tượng!

Đâu chỉ mấy Yêu tộc bình thường bị dọa mất mật, ngay cả Huyền Vũ và một số Yêu tộc cấp cao cũng sợ đến ứa mồ hôi lạnh.

Chưa thấy thì không biết, giờ thấy rồi mới chính thức hiểu thế nào là khủng khiếp!

Chu Tước không xuất hiện trước mặt mọi người, mà truyền thư mật cho Huyền Vũ, hẹn gặp riêng gã trong doanh trại.

Đã thôn phệ mất hai người, Chu Tước không còn đường lui nữa, lần này chẳng cần Trúc Uyên giúp, chính gã đã hạ quyết tâm.

Vô luận suy xét từ phương diện nào, gã cũng cần thức tỉnh tinh thánh linh, phải nắm giữ sức mạnh lay chuyển trời đất ấy mới có khả năng đẩy lùi ma quỷ, mới có hy vọng cứu vớt Yêu tộc và khiến cái chết của họ trở nên có ý nghĩa!

Gã, đã hết đường lui rồi!

Trong tứ vương, Huyền Vũ chín chắn nhất, gã thấy thư mật của Chu Tước thì hơi sửng sốt, nhưng bốn người quen biết đã lâu, cũng không hoài nghi lẫn nhau, nhất là đang lúc nguy cấp, gã càng chẳng dám trễ nãi, dặn dò sơ lược rồi hỏa tốc quay về doanh địa.

Vừa vào doanh trại đã thấy ngay Chu Tước, có điều mới nhìn sắc mặt liền kịch biến!

Vẻ mặt nhị ca có điểm bất thường!

Chu Tước vẫn quan sát Huyền Vũ, tự biết tứ đệ nhạy bén, thấy Huyền Vũ biến sắc, gã cũng dứt khoát phóng ra!

Chưa thôn phệ hai người khác, Chu Tước đã mạnh hơn Huyền Vũ, càng khỏi nói giờ đây năng lực gã đã tăng vọt, chỉ ung dung giao thủ mấy chục chiêu đã đâm xuyên ***g ngực Huyền Vũ.

Ngực Huyền Vũ phun trào máu tươi, khoảnh khắc sắp tắt thở, trong mắt gã ngập tràn khiếp sợ và không thể tin, cổ họng khàn đi, gã nghiêng răng nghiêng lợi hét lên: “Vì sao! Rốt cuộc là vì sao!”

Chu Tước chỉ thấy tâm đau xát muối, gã đỡ Huyền Vũ, vuốt mắt cho Huyền Vũ, đau xót nói: “Tứ đệ, thật xin lỗi, ta làm tất cả vì Yêu tộc!”

Nghe gã nói vậy, Hà Duy nhú chặt mày.

Trúc Uyên cười hỏi: “Thấy ghê tởm lắm à?”

Hà Duy không đáp.

“Là rất ghê tởm,” Trúc Uyên cười khẽ, “Đã làm ác nhân thì thẳng thắn chút đi, lừa mình dối người làm chi nữa?”

Hắn vừa dứt lời, trong đại doanh đã phát sinh dị biến.

Chu Tước thành công thôn phệ Đẩu Linh của Huyền Vũ, thánh linh Yêu tộc triệt để sống lại!

Gã dạt dào hưng phấn tể ra Đẩu Linh, tư chất đã từ xanh lam lên thẳng màu tím cực kỳ tinh thuần, hình thái cũng biến hóa!

Không còn là con chim đỏ rực lúc trước nữa, mà là một quả trứng vỏ trắng!

Chu Tước thoáng dò xét linh, hai mắt thoát cái sáng ngời.

Hà Duy cũng đang tập trung đánh giá, thấy cái trứng to kia không khỏi hơi kinh ngạc.

Bởi mới nói... vì lông gì hình thái mấy thánh linh ở đây kỳ cục dữ vậy! Từ chim đỏ biến thành một quả trứng, thế chẳng phải thoái hóa sao!

Trúc Uyên lại có hứng thú: “Gã đồng thời kiểm soát tất cả linh kỹ của Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ và Huyền Vũ, lực lượng mạnh hơn trước gấp trăm lần.”

Nghe thế, Hà Duy hít một hơi sợ hãi... Cậu không nên khinh thường quả trứng ấy...

Chu Tước đang hưởng thụ sức mạnh cường đại, ngoài doanh trại đột nhiên có kẻ hô to: “Điện hạ! Cấp báo!”

Chu Tước hoàn hồn, mỉm cười, hóa thành bộ dáng Huyền Vũ, đoạn trầm giọng bảo: “Vào đi!”

Quan truyền lệnh không nghi ngờ gã, chạy chậm vào, sau đó quỳ rạp xuống: “Điện hạ! Kết giới sắp chống đỡ không nổi nữa!”

Chu Tước sững sờ: “Sao lại thế?” Mới một ngày thôi mà, đâu thể bị phá vỡ nhanh vậy được!

Sắc mặt quan ruyền lệnh tái mét, vừa run cầm cập vừa la lớn: “Là thủ lĩnh Huyết tộc, người ở thành Trung Ương!”

Lê Viêm! Lông mày Hà Duy nhảy dựng.

Nét mặt Chu Tước biến hóa vô lường, nhưng nháy mắt sau, trong mắt gã lại tràn ngập điên cuồng, gã đã sở hữu sức mạnh như thế, cho dù vua Huyết tộc đột kích thì cũng có gì phải sợ!

“Lui xuống đi.” Chu Tước âm trầm nói, “Ta chắc chắn sẽ chém chết hân!”

Dẫu quan truyền lệnh cảm giác yêu vương Huyền Vũ có chút khang khác, song rốt cuộc chỉ là quan nhỏ, nên cũng chấp tay lui xuống ngay.

Trong doanh không một bóng người, Chu Tước phấn khích xuất ra thánh linh, thích ứng một chút, rồi định liệu sẵn mọi việc, đang tính ra khỏi đại doanh thì chợt dừng chân.

Ngay đối diện, Kim Sắc Lục Dực giang rộng, tóc dài xanh thẫm tung bay, nam nhân ngạo nghễ ấy chính là Phi Linh tộc mang dị bảo kia!

Quả là ông trời giúp gã! Nếu có thể đoạt được thánh linh Mộc tộc, vậy thiên hạ này chẳng phải vật trong tay gã ư!

69. Chương 69

CHƯƠNG 69

Sức mạnh sản sinh dục vọng, đồng thời cũng khiến con người trở nên cuồng vọng.

Tùy tiện chiếm được lực lượng chí tôn nhường ấy, Chu Tước đã sớm quên hết tất cả, giờ phút này trông thấy Trúc Uyên chỉ như nhìn miếng điểm tâm ngon lành, chứ hoàn toàn chẳng nhìn được gì.

Mà Trúc Uyên cũng sẵn lòng vui đùa với gã.

Hà Duy đứng cách xa cục diện, ấy mà lại quan sát rõ ràng nhất.

Tu vi của Chu Tước đột ngột tăng mạnh, tuyệt đối đã vượt qua kỳ hợp dung cấp bảy, thậm chí gần sát cấp tám.

Đột phá kỳ hợp dung sẽ tới kỳ đại thừa, nhưng theo Hà Duy biết, trăm ngàn năm qua cả đại lục Đấu Linh chưa một ai đạt đến kỳ đại thừa! Suy ra, kỳ hợp dung cấp chín chắc chắn là cao nhất.

Mà lúc này, Chu Tước đã tiếp cận cảnh giới cấp tám, có thể tưởng tượng lực lượng khủng bố đến mức nào, gã có nảy sinh ý niệm chinh phục thiên hạ cũng không có gì quá đáng.

Song dầu mạnh tới đâu cũng chỉ là lực lượng vừa đạt được, chưa thể hiểu rõ cách vận dụng.

Nếu Trúc Uyên có ý giết Chu Tước thì vẫn có thể xóa sổ gã dễ như bỡn.

Tuy nhiên, Hà Duy biết Trúc Uyên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Hắn chẳng những không giết gã, mà còn cố tình dẫn dắt gã, giúp gã làm quen với sức mạnh, những linh kỹ và thủ pháp vận tức thánh linh Yêu tộc thông qua việc giao thủ cùng hắn.

Đúng vậy, hắn đang dốc lòng chỉ điểm gã, tuy Chu Tước đã lạc lối trong bàn cờ, song Hà Duy nhìn thấy rất rõ, đâm ra hơi sờ sợ.

Hiện cậu đang đứng ngoài cuộc, nhưng... Hà Duy không biết bản thân có đang nằm trên một bàn cờ khác hay không.

Cuộc chiến thuận tức vạn biến, thánh linh Yêu tộc đích xác bá đạo, Thanh Long am hiểu tấn công bằng sức mạnh, Chu Tước thân hình nhanh nhẹn, Bạch Hổ cứng rắn nhiếp nhân, Huyền Vũ sở hữu khả năng phòng ngự vô địch, trọn vẹn như thể cộng thêm mười hai linh kỹ được bảo tồn đủ số, lần lượt xuất ra đúng là thiên biến vạn hóa, khiến người ta hoa cả mắt.

*thuần tức vạn biến: biến đổi hàng vạn trong chớp mắt

Chớ thấy Chu Tước tính tình đáng ghê tởm mà lằm, gã tốt xấu gì cũng ngồi lâu trên địa vị cao, năng lực hiểu biết rất mạnh. Dưới sự hướng dẫn không ngừng của Trúc Uyên, gã càng lúc càng ngộ được tinh túy, dần dần thích nghi, sự ăn ý với thánh linh được đề cao liên tục, tiềm năng kích phát vô hạn.

Chu Tước càng đấu càng hăng, chỉ thấy đuôi của Thanh Long quét qua, dấy lên từng đợt gió mạnh nhấc bổng toàn bộ doanh trại. Vì lực lượng quá mức cường đại, doanh trại không giảm thể xông mà bay thẳng về phía chân trời, lên cao mấy chục mét mới giữ hết nổi mà rơi ầm xuống đất vỡ tung, hóa thành một đồng mảnh vụn bay mù mịt khắp nơi.

Hà Duy ngẩng đầu nhìn, trong lòng kinh hãi khôn xiết, sức mạnh rung chuyển đất trời tuyệt không nói ngoa!

Không có gì che lấp, sân bãi nom càng trống trải, mắt thấy Chu Tước đã hiểu rõ sức mạnh, Trúc Uyên hí mắt, khẽ cười nói: “Chỉ mong người đừng khiến ta thất vọng.”

Sự tự tin của Chu Tước đang lúc bành trướng, đời nào để ý lời hắn, mặt gã tràn đầy tàn ác và khinh thường: “Chớ cầu xin tha thứ, ta sẽ không tha chết cho người!”

Nói đoạn, gã gọi cả bốn thần thú ra cùng lúc!

Thanh Long thân hình đồ sộ, Chu Tước cánh chim lấp lánh, Bạch Hổ răng nanh móng nhọn, Huyền Vũ còn khoa trương hơn, cường tráng vạm vỡ hết một ngọn núi nhỏ!

Cứ thể thôi thúc lực lượng chẳng quan tâm hậu quả!

Hà Duy khỏi cần suy nghĩ đã rút lui với tốc độ cực nhanh, bảo đảm Chu Tước này phát điên rồi, phóng túng lực lượng mà không nghĩ cho Yêu tộc phía sau mình, dù có thể giết chết Trúc Uyên, nhưng sức mạnh khủng bố nhường này mà bùng nổ, người chung quanh sống sót mới lạ!

Nhưng Hà Duy chẳng hơi đâu quan tâm nhiều, cậu cấp tốc chạy như điên, tự bảo vệ được mình là tốt lắm rồi.

Dầu không thể tiếp tục xem trực tiếp cuộc chiến, nhưng kim quang chói mắt bùng nổ ngay đằng sau, đang quay lưng cũng khó lòng coi nhẹ.

Ánh sáng vàng kim mãnh liệt bộc phát từ phía sau như hóa thành thực thể, chỉ dư quang đã như sợi tơ vàng lan tràn rậm rạp, nhuộm cả thiên địa thành sắc vàng tinh khiết nhất!

Sức mạnh thuần khiết biết bao, trừ Trúc Uyên thì còn ai có thể phóng thích nữa.

Hà Duy đang chạy trốn, song vẫn nhìn không được ngoảnh lại, mới liếc một cái, tim đã như bị búa tạ nện trúng, quả nhiên quên luôn cả hít thở.

Quá rực rỡ, quá hùng mạnh, quá mỹ lệ!

Đó là vẻ đẹp chẳng cách nào diễn tả, không liên quan bề ngoài, không liên quan khí chất, mà là mỹ cảm kinh người chấn thiên nhiếp địa sau khi lực lượng khủng khiếp bùng phát.

Có ai không tôn kính sức mạnh? Ai không ngưỡng mộ cường giả!

Thiên hạ này, liệu còn ai mạnh hơn hán đây!

Hà Duy nhìn ngây ngẩn, tựa hồ muốn chìm đắm trong đó.

Với tu vi của cậu, kỳ thực đã hoàn toàn không thấy rõ sự biến ảo của chiêu thức, cậu chỉ nhìn thấy lực lượng đáng sợ kia cùng khí thế cuộn cuộn nhiệt huyết, bùng nổ triệt để, không hề giữ lại, gần như khiến cả thế giới khơi dậy ý chí chiến đấu lạ thường.

Căng thẳng, kích thích, sức mạnh khổng lồ va chạm chẳng khác nào nghênh đón ngày tận thế.

Cơ mà, cậu không muốn trốn.

Hà Duy không muốn chạy trốn một chút nào, cậu đột nhiên hiểu được tâm tình của Trúc Uyên.

Hắn khát vọng một đối thủ, khát vọng một kẻ mạnh, thân mang sức mạnh dồi dào nên cần được phóng thích!

Hắn hiểu chiến, mê vũ lực, trời sinh tư chất tuyệt cao, nắm giữ thiên tư lại vô phương thi triển, cảm xúc cứ thế ứ đọng suốt hàng vạn năm thì hậm hực lắm chứ? Không cam tâm đến mức nào đây!

Hà Duy đã thấy rõ một Trúc Uyên chưa ai từng gặp, rồi bị dọa sợ triệt để.

Vẻ đẹp đáng kinh ngạc biết bao, lực lượng hùng mạnh biết bao, không từ ngữ nào tả xiết!

Sinh mệnh bộc phát đến cực hạn, mà hắn đang khao khát...

Không! Đồng tử Hà Duy chợt co rút, không đúng! Không nên!

Cậu nắm chặt ý nghĩ xẹt qua rồi mất dạng trong đầu, nhưng thoát cái đã bật tằm!

Mới thất thần một thoáng, chiến trường đã biến chuyển trong chớp mắt.

Chu Tước vốn bị chèn ép lại phản kích từ đường cùng, bốn thần thú hợp làm một, dung nhập toàn bộ vào cơ thể Chu Tước, hai mắt gĩa đỏ rực như lửa, hiển nhiên đã bị lực lượng tước đoạt thần trí, chỉ biết phóng thích mãnh liệt.

Hà Duy kinh hoảng, phản phê... là linh thể phản phê!

Thánh linh Yêu tộc không hổ là báu vật chí tôn, mạnh tới nỗi có thể khống chế tức thể!

Cuộc chiến tiếp tục giằng co, Hà Duy lại lơ mơ cảm giác được vài điểm bất thường.

Trúc Uyên...

Tim Hà Duy giật thót, cậu nhắm chặt mắt, thôi thúc Kết Linh Tiên Y, tiếp theo thực sự nhận thấy một linh thể táo bạo.

Cảm giác này không hề xa lạ, hoặc nên nói là rất quen thuộc!

Cậu từng chứng kiến sự tàn khốc của Huyết Anh hoa, cũng lĩnh hội khả năng tàn phá bừa bãi của Triền Tinh hoa, nên đã quá quen với những tà linh chết tiệt này!

Trong cơ thể Trúc Uyên nhất định phong ẩn một tà linh.

Mặc dù cậu không nhận ra là thứ gì, nhưng có thể khẳng định tà linh ấy cực kỳ nóng tính và đã trưởng thành hoàn toàn, nếu xuất ra thì đảm bảo sẽ khơi mào một trận gió tanh mưa máu vô cùng kinh khủng.

Ngẫm lại sức mạnh của Trúc Uyên, giả sử mượn hấn để giải phóng lực lượng của tà linh... vậy sẽ đáng sợ đến không thể nào tưởng tượng nổi!

Nhưng... biết làm sao được!

Năng lực hiện thời của Hà Duy căn bản không thể gia nhập cuộc chiến, thực lực của Chu Tước quả thực phi phàm, mà thánh linh lại đối lập với tà linh, chắc hẳn sự cường thịnh của thánh linh Yêu tộc đã kích thích đến tà linh trong người Trúc Uyên, dẫn tới lần xao động này.

Đúng rồi! Đầu óc Hà Duy bất chợt sáng lên.

Cậu có thể giúp Trúc Uyên giết Chu Tước mà!

Chỉ cần Chu Tước chết, Trúc Uyên có thể thoát khỏi vòng chiến, năng lực của hấn dư sức ngăn chặn tà linh đáng sợ kia.

Hà Duy tức thì không do dự nữa, cậu hít sâu một hơi, rút tất cả linh khí trong cơ thể cho Băng Thế hoa, thể phải kích phát hết thủy năng lực của linh kỹ thứ hai, dù không thể một kích đánh gục Chu Tước, cũng phải làm gã rơi xuống hạ phong!

Hà Duy chẳng ngáp ngừng một giây mà nhắm đúng thời cơ, phóng đòn tấn công đốc cạn linh khí toàn thân.

Băng tiễn chí hàn, linh khí tứ phía, thánh linh sở hữu sức mạnh diệt thiên mang theo khí thế tàn bạo bay thẳng đến.

Tay Hà Duy phát run, cậu sợ giết người, song giờ đây cậu dứt khoát phải phải giết gã.

Năng lực của thánh linh Yêu tộc đúng là rất mạnh, nhưng sau một hồi giao đấu cùng Trúc Uyên cũng đã hơi mất sức, đối mặt với một kích chí mệnh này, cam đoan nó không trốn đi đâu được.

Hà Duy cắn chặt răng, nhìn không chớp mắt, giữa lúc điện quang hỏa thạch, băng tiễn chỉ cách ngực gã tí ti nữa thôi, nhưng ngay tiếp theo, mũi băng lạnh buốt lại bị một bàn tay trắng nõn bắt lấy.

Trúc Uyên cầm băng tiễn trên tay, nhướn mày cười với Hà Duy: “Đừng quậy, chốc nữa về với người.”

Dứt lời, băng tiễn bị hấn dùng tay không bẻ gãy.

Hà Duy hoảng hốt, song hiện tại không cho phép cậu trễ nãi: “Trúc Uyên! Tà linh trong người người sắp xông phá ràng buộc.”

Trúc Uyên đang đối phó công kích của Chu Tước, thể mà vẫn dư sức liếc sang Hà Duy: “Vậy sao? Người phát hiện rồi?”

Trong lòng Hà Duy tự dưng có chút bất an, nhưng cậu hết cách rồi, chỉ cầu mong Trúc Uyên vẫn tỉnh táo: “Xin người trước tiên mang tà linh...”

“Nếu đã phát hiện...” Trúc Uyên khẽ cong khóe miệng, dung mạo tinh xảo nhiễm một tia tà khí, “Vậy cho người xem nó nhé?”

Không kịp nữa rồi... Trúc Uyên... Hà Duy thốt chẳng nên lời, chỉ thấy cả người lạnh ngắt như rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Trúc Uyên mỉm cười, tay trần chặn đòn của Chu Tước, đôi cánh vàng kim đang rộng, một tia u lam tựa băng tuyết bỗng dâng lên giữa hào quang chí kim chói lòa, từ trong ra ngoài, như bầu trời xanh bao trùm mặt trời chói chang, một màu lam nhạt ùn ùn kéo đến, đôi cánh vàng kim hấp dẫn mắt người được nhuộm thành thủy lam.

Quả là sắc màu trong trẻo thuần khiết nhất, không rực rỡ bằng vàng kim, nhưng càng thêm tinh khiết! Biển sâu xinh đẹp nhất cũng không thể phủ lên màu sắc của nó, bầu trời trong xanh nhất cũng vô pháp sánh kịp với nó, đó là hào quang lánh lánh ánh sao, bắn thẳng vào mắt, xâm nhập đáy lòng!

Chẳng ai có thể bỏ qua, không ai có thể trốn tránh, chỉ có thể chịu mê hoặc.

Kim vũ nhiếp thiên, lam vũ nhiếp nhân.

Trời ở trên cao, nhưng lòng người khó dò!

Hà Duy ngơ ngác nhìn, khi ánh sáng màu lam đáp xuống nhân gian như sao rơi, cậu cũng cảm nhận được đáy lòng dậy sóng.

Sinh tồn trên thế gian luôn đi kèm với chấp niệm.

Bạo ngược, tình ái và tham lam.

Dục vọng bị phóng đại vô bờ bến, thoát khỏi nhà giam, kiểm soát thần trí. Thời khắc chìm sâu vào dục niệm trong tâm, con người không còn là chính mình nữa.

Hà Duy dù sao đã từng trải, cơ hồ một khắc trước khi mất khống chế, cậu ngay lập tức mở hệ thống, quả quyết làm mới cửa hàng, mua thật nhiều thuốc thanh tâm và dược vật bổ tức linh khí!

Dùng đôi tay gần như run rẩy đổ thuốc thanh tâm vào miệng, tới khi chậm rãi bình tĩnh lại, Hà Duy mới ngón hết số dược vật bổ linh, cậu cần linh khí, thật nhiều linh khí, phải khởi động đóng băng đại địa, nhất định phải!

Cảnh giới hiện nay của cậu khá cao, khả năng chịu tải linh khí cũng lớn, cái thời hơi tí là đầy linh khí đã qua từ lâu rồi. Phát động đóng băng đại địa cần nhiều linh lực hơn, dược vật mạnh đến đâu cũng không có tác dụng ngay được.

Thời gian ngắn ngủi mà như thể mấy đời.

Chẳng qua trong lúc chờ đợi, cậu đã hiểu thấu năng lực của tà linh.

Đáng sợ, thật đáng sợ.

Triền Tình hoa đẩy người sa vào *** không thể kiềm chế, Huyết Anh hoa mê loạn tâm trí khiến người chỉ biết tàn sát, nhưng tà linh này lại tước sạch nhân tính của sinh linh.

Tham lam, cực độ tham lam, thêm khát cướp đoạt hết thấy những thứ nằm trong tầm với, tiền bạc, châu báu... thậm chí cả thể xác.

Nơi đây là chiến trường, binh lính phân bố khắp nơi, mà những người bị mê hoặc đã vứt bỏ trách nhiệm, bắt đầu cướp bóc một cách mất kiểm soát, chẳng những tranh đoạt tiền tài, mà còn cắn xé nhau như dã thú.

Cảm xúc khó lòng kiềm nén làm bọn họ hoàn toàn mất khống chế...

Hà Duy chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đến vậy.

Giết chóc, máu tanh, cho tới tàn thi ngập đất, chẳng có gì khủng khiếp hơn cảnh tượng trước mắt.

Ăn người... người ăn thịt người... quy mô quá sức khổng lồ...

Hà Duy suýt nữa đứng không vững, cậu không đợi nổi, không đợi được đến khi linh lực khôi phục mà cuống cuống chạy vào đám người, phun thuốc thanh tâm ra bốn phía, ngăn được người nào hay người nấy, cậu không quản được nhiều.

Song chỉ có ba lọ thuốc thanh tâm, cậu uống một lọ, phun một lọ, về cơ bản chẳng có tác dụng mấy.

Đương lúc tâm hoảng ý loạn, đằng sau lại truyền đến âm thanh thủy tinh nứt vỡ.

Âm thanh quá chói kỳ diệu, vốn không phải âm điệu vang dội lại truyền khắp trái tim mỗi người trong nháy mắt, như vang lên ngay sát bên tai, như khiến tất thấy bỗng im phăng phắc, chỉ chứa lại mỗi tiếng rạn nứt “răng rắc” đầy kiên quyết!

Hà Duy sững người, trong lòng lạnh đi, cậu biết rồi.

Kết giới thượng cổ che chở Trung Đình trăm ngàn năm qua đã bị phá vỡ!

Sau hồi tĩnh lặng khiến người ta hoảng sợ chính là tiếng chém giết rung trời.

Thoáng cái, chiến trường bị kéo màn, huyết quang ngút trời, vô số Tu La tộc và Huyết tộc liều chết xông lên, linh kỹ khổng bố và máu tươi nồng đậm gần như khiến bầu trời biến sắc!

Nhưng Hà Duy biết có điều đáng sợ hơn đang chờ phía sau.

Lực lượng của tà linh... sẽ bao trùm tất cả bọn họ!

Da đầu Hà Duy tê rần, sắc mặt trắng bệch, cậu cố sức cắn răng, rốt cuộc cũng chờ được đến lúc linh khí đầy tràn.

Cậu quyết đoán tể xuất Băng Thế hoa, đè nén cơn run rẩy mà hét thật to: “Đóng băng đại địa!”

Chỉ nhị lạnh giá thấu xương cấp tốc lan rộng, băng lam chí thuần đại diện cho cái chết bấy giờ cũng mang tới hy vọng sống.

Băng sương mặc sức phóng túng, do linh khí tích lũy vượt mức giới hạn nên phạm vi kỹ năng cực lớn, hầu như khiến cả sa mạc trở thành cánh đồng tuyết.

Hàn băng trong suốt phong kín toàn bộ, đồng thời phủ lấp dự vọng kinh tởm, tất cả đều yên lặng.

Hà Duy cảm giác rõ ràng linh khí trong cơ thể đang điên cuồng tuôn chảy như nước sông trút từ miệng cống ra ngoài.

Phạm vi cực rộng, mục tiêu quá nhiều, cứ tiếp tục chống đỡ như vậy, cậu tuyệt đối sẽ kiệt sức mà chết!

Lần này lại chẳng phải tể thể, mà là bản thể chân chính, chết chính là chết thật.

Đáy lòng không khỏi ớn lạnh, cơ mà... cậu đâu thể dừng lại, không thể trở mắt nhìn cảnh tượng vô nhân tính ấy, thà chết còn hơn!

Băng nguyên lặng như tờ, Hà Duy đang cắn răng chịu đựng thì bỗng nghe thấy tiếng băng sương vỡ vụn, cậu thất kinh, quả nhiên vừa ngẩng đầu đã thấy Trúc Uyên phá tan trời buộc.

Cậu chỉ vậy khốn được hấn chưa đầy năm giây, tầng băng trên đôi cánh thủy lam bị phá, hàn sương như ngôi sao phản chiếu ánh sáng càn khôn lên dáng vẻ tuấn mỹ của chàng trai tóc lam, đồng thời cũng càng âm hàn.

Hà Duy đối mặt với hấn, đầu óc gần như quên tự hỏi.

Thuốc thanh tâm phát huy công dụng, Hà Duy buộc mình tỉnh táo, cậu muốn thức tỉnh Trúc Uyên. Đã từng giúp Lê Viêm áp chế Huyết Anh hoa một lần, giờ nhất định cũng làm được!

Hà Duy thả Kết Linh Tiên Y ra, cậu nhìn Trúc Uyên chằm chằm, rồi dứt khoát để linh thể áp sát hấn.

Nhưng thoáng chốc, chân trời bất ngờ bốc hắc vụ, ám trầm, vô quang, là hắc ám còn sâu thẳm hơn cả bóng đêm.

Hắc vụ như có năng lực che khuất bầu trời, thôn phệ ánh sáng, cuộn cuộn kéo đến với khí thể không cho phép người thở dốc.

Kinh thiên động địa, chấn nhân tâm phách, cơn rét lạnh khiến hai chân run cầm cập, song Hà Duy lại thấy thân quen vô cùng.

Thân thể cậu cứng đờ, hầu như không thể thôi thúc Đấu Linh, cứng nhắc quay đầu lại, đập vào mắt là nam tử vô cùng nổi bật giữa khung cảnh hắc ám.

Hấn diện hắc bào, tóc đen mắt đen, tựa hồ muốn hòa một thể với sắc đen, chỉ duy làn da là trắng muốt tột cùng, sự đối lập rõ nét hút chặt mọi ánh mắt.

Hà Duy chỉ cảm thấy tim đập cực nhanh, những ký ức nỗ lực đè nén ứa về mãnh liệt, khiến cậu sắp đánh mất khả năng suy xét... Cậu dùng băng tiễn đâm xuyên ngực hấn, hấn chẳng nở chia lìa cậu, mà cậu lại tự tay giết hấn...

Trong lúc ngẩn ngơ, nam tử áo đen đã đứng bên cạnh cậu, mặt mũi anh tuấn, thân hình cao lớn, tưởng như vẫn giống thường ngày rồi lại hoàn toàn bất đồng, hấn khẽ cúi xuống ôm cậu vào lòng.

Cái ôm lạnh lẽo cực điểm, như kẻ sát vào một khối băng, làm người ta không nhịn được run lên nhẹ nhẹ.

Động tác vô thức lại khiến đối phương gia tăng lực tay, mạnh tới độ như muốn khóa chặt cậu.

Hà Duy đâu dám hó hé gì, thậm chí chả dám ngửa mặt nhìn hắn.

Song đối phương lại nâng cằm cậu, nhìn thẳng vào cậu, trong đôi mắt đen tĩnh mịch bùng lên một ngọn lửa, âm thanh quen thuộc cất giọng khàn khàn, chưa bao giờ dịu dàng đến thế: “Rốt cuộc cũng tìm được em.”

Hà Duy nhìn hắn, rốt cuộc thốt ra tên hắn: “... Lăng Vân Dực.”

70. Chương 70

CHƯƠNG 70

Lăng Vân Dực cúi đầu chạm nhẹ lên trán cậu, nói khẽ: “Đừng sợ, ta ở đây.”

Hà Duy kinh ngạc nhìn hắn, thân thể hơi run, bao lời muốn nói không ngừng cuộn trào, nhưng tuyệt nhiên chẳng thốt ra lời, mà có lẽ cũng không phải, do cậu căn bản không biết nên nói gì thôi.

Đầu óc cậu loạn cào cào, ngược lại là Lăng Vân Dực trấn an: “Trước tiên ngươi cứ chờ ở đây, ta giết hắn xong sẽ dẫn em đi.”

Vì giọng hắn quá mềm nhẹ, lòng Hà Duy lại ngập tràn áy náy với hắn, bèn bắt giắc gật đầu, khi ý thức được lời hắn mới chợt hoàn hồn. Hà Duy lập tức nín chặt áo hắn, nồn nóng mở miệng.

Vừa định lên tiếng, Lăng Vân Dực đã ấn lên môi hắn: “Ta rất nhớ em, muốn vĩnh viễn ở bên em, đừng cự tuyệt ta.”

Hà Duy muốn một hơi tở hết cội lòng, nhưng lại buộc mình áp xuống, cậu cố sức nhắm mắt rồi mở ra, rốt cuộc cũng bình tĩnh.

Hà Duy lấy ra thuốc thanh tâm, lẳng lặng nhìn Lăng Vân Dực chăm chú: “Uống đi.”

Lăng Vân Dực nhận lấy, mở nắp uống liền chẳng chút lưỡng lự.

Hà Duy chưa nói đó là gì, hắn vậy mà cũng chẳng hỏi, cậu bảo hắn uống, hắn uống ngay.

Đây xem như sự tín nhiệm không gì sánh kịp, song Hà Duy chỉ thấy từng hồi chua xót trào dâng trong tâm.

Nếu không có sự việc tại điện Tu La, Hà Duy sẽ tin rằng Lăng Vân Dực tin cậu, nhưng hiện giờ cậu càng hiểu rõ hơn, bảo là tín nhiệm, chẳng bằng nói hắn đang trốn tránh.

Không hỏi, không chối từ, cũng không nghĩ xem có đáng tin hay chẳng, như vậy sẽ chẳng có phản bội.

Trái tim đau nhói, Hà Duy tựa hồ bị đốn đau nơi ***g ngực chôn vùi, nhưng... cậu cũng không thể trốn tránh.

Không thể khiến Lăng Vân Dực chết thêm lần nữa.

Với trạng thái lúc này của Trúc Uyên, không một ai giết được hắn.

Hà Duy hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn Lăng Vân Dực: “Ngươi hãy nghe ta nói, tà linh trong cơ thể Trúc Uyên thức tỉnh, năng lực vô cùng hùng hậu, giờ chưa phải thời cơ báo thù, ta có cách làm hắn trấn định, chờ ta ngăn chặn được tà linh rồi ngươi hăng ra tay, được không?”

“A...” Chưa đợi Lăng Vân Dực mở lời, chéch bên trên lại truyền đến tiếng cười khẽ.

Thân thể Hà Duy cứng ngắc.

Trúc Uyên rũ mắt nhìn Hà Duy, trong đồng tử xanh thẫm tràn đầy rét lạnh: “Ta đối với người thế nào người chắc hẳn cũng biết, dù đã sớm có ước định, nhưng người lại bạc bẽo như thế, tưởng ta sẽ không giết người thật sao?”

Hắn nói vậy, Hà Duy chỉ mím chặt môi, song mắt Lăng Vân Dực lại hơi lóe lên.

“Đối với người thế nào”, “ước định”... những chữ ấy thoát cái dung hòa với sợi tóc lam hôm ấy, nhưng ngay sau đó, Lăng Vân Dực chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn sang Hà Duy, trầm giọng nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ xử lý tốt, chờ ta nhé.”

Hà Duy thầm hoảng hốt, vội vàng giữ chặt ống tay áo hắn, ánh mắt đầy sốt ruột, giọng càng nóng như lửa đốt: “Đừng! Lăng Vân Dực! Người đánh không lại hắn!”

Lăng Vân Dực nhìn cậu, tròng mắt đen sâu hun hút, tình cảm bên trong như nòng đậm đến cực hạn, rồi lại như trống rỗng chẳng có gì. Tuy hắn khẽ nhếch môi, ngữ điệu trầm lắng dịu dàng, nhưng vẻ bệnh trạng tái nhợt không khỏi làm người ta thấp thỏm.

“Ta phải giết hắn để bảo mỗi huyết hải thâm cừu này, càng muốn...” Lăng Vân Dực dừng một lát, nói thầm, “mang em đi.”

Nháy mắt sau, không đợi Hà Duy đáp lại, hắn đã đứng thẳng lên, trường bào và tóc đen không gió tự động, giữa linh khí dồi dào tịch thiên quyển địa, hung kiếm đỏ thẫm “leng keng” ra khỏi vỏ, đứng giữa đất trời mà chỉ hận không thể phách thiên phá thế!

Hà Duy lâu rồi không thấy nó, nhưng cậu biết rõ Huyết Tàn đã sớm xưa đâu bằng nay, Lăng Vân Dực quả nhiên thiên tư trác tuyệt, vẹn vẹn nửa năm đã thôn phệ triệt để sức mạnh của Thương Mạt, thông hiểu đạo lý, cảnh giới cũng tăng tiến vùn vụt!

Thương Mạt là vua Tu La, nếu hỏi trên đời ai có thể đấu một trận cùng Trúc Uyên, e rằng đáp án chính là gã.

Gã dùng thể vô hình thôn phệ thánh linh và tà linh Tu La tộc, đồng thời trải qua hàng vạn năm tu tập tôi luyện mới hoàn toàn thuần phục cả hai, khiến chúng phục tùng mình. Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, gặp gỡ hung kiếm thượng cổ chuyên khắc chế linh thể, gã nhất định chẳng chết như vậy.

Có điều, Hà Duy còn biết một chuyện, dấu hai linh thể của Tu La tộc đã hợp nhất, nhưng trong đó cũng lẫn một tia tinh thần của Thương Mạt, nếu mất đi sự áp chế mạnh mẽ của Lăng Vân Dực và Huyết Tàn, sợ là gã sẽ ngóc đầu trở lại!

Cho nên... hiện Lăng Vân Dực không thích hợp huyết chiến!

Chưa kể tình huống Trúc Uyên bây giờ...

Hà Duy khẽ cắn môi, cậu muốn áp chế tà linh chết bầm kia.

Chẳng qua trong lúc điện quang hỏa thạch, lực dực thủy lam đang rộng, Hung Kiếm Huyết Tàn cũng phát ra hồng quang khát máu, cuộc chiến hết sức căng thẳng!

Thủy lam, đỏ thẫm và đen kịt nhoáng cái giằng co với nhau, thân hình hai người cực nhanh nhẹn, mắt thường căn bản không theo kịp, chỉ trông thấy ánh sáng quay cuồng và linh khí tuôn trào, cùng lực lượng khủng bố chấn thiên hải địa, khiến cả đất trời biến sắc.

Hà Duy trợn to mắt, sắc mặt cậu sớm đã tái nhợt, linh khí trên người đang trôi đi với tốc độ cực cao, cậu sắp chống chọi không được nữa, nhưng vừa nghĩ đến hậu quả sau khi đóng băng đại địa giải trừ, da đầu cậu đã run lên, phải kiên trì, mình làm được mà.

Kết Linh Tiên Y bị thôi thúc liên hồi, Hà Duy một mặt để nó không ngừng hút linh nạp linh, mặt khác theo dõi sát chiến cuộc, chỉ hy vọng tìm được một chút sơ hở nhằm ngăn chặn tà linh ác ma.

Miền không chế được tà linh, Trúc Uyên sẽ tỉnh lại. Cậu hiểu tính Trúc Uyên, hắn hiểu chiến, mê võ, ước ao một đối thủ chân chính, tuy vì vậy mà cố chấp thành ma, nhưng chính tâm tư ấy sẽ ngăn hắn quyết đấu cùng Lăng Vân Dực vào lúc này.

Trúc Uyên tỉnh táo sẽ chờ đợi, chờ đợi Lăng Vân Dục trưởng thành hoàn toàn, rồi mới đấu một trận liều chết!

Mà chỉ cần hấn muốn, trên thế gian chẳng ai cản được hấn.

Đến khi ấy... khi ấy hết thấy sẽ chấm dứt.

Hà Duy hồi hộp tới mức tay phát run, cậu chưa bao giờ giận mình như bây giờ, giá như cậu mạnh hơn một ít, giá như tu vi của cậu cao hơn, phải chăng sẽ không bị động như vậy!

Nhưng nghĩ nữa cũng vô dụng, cậu phải làm hết sức mình!

Dưới sự đốc thúc của cậu, Kết Linh Tiên Y bộc phát ánh sáng bạc chói lòa, dáng điệu phô bày trọn vẹn mỹ lệ chưa từng thấy, chẳng khác nào tiên y cao quý nhất được văng trắng lưỡi liềm cắt từ dải ngân hà nơi chân trời, và do chính tay mặt trời rực rỡ tạo nên!

Về lộng lẫy siêu phàm ẩn chứa linh khí kinh người, tốc độ hút linh của Hà Duy đã vượt quá hạn mức tối đa từ lâu, tiêu hao với tốc độ cao rồi lại bổ sung cấp tốc. Song song đó, cậu còn phải tập hợp lực lượng cho Kết Linh Tiên Y, nếu giờ phút này có người tỉnh lại và thấy cách vận chuyển kinh khủng như vậy, chắc chắn sẽ khiếp sợ không thôi.

Nhưng... không ai chú ý cả.

Hà Duy lại thấy may mắn, thế này là hay nhất, cậu có thể... đánh bất ngờ...

Hà Duy đang dốc sức tiến hành thì tim bất chợt giật nảy.

Cậu không quay đầu cũng cảm giác được hơi thở quen thuộc, khắc sau, huyết ma gầm thét, vô số băng sương phát ra như âm thanh châu ngọc rơi xuống rồi vỡ nát...

Hà Duy cứng nhắc xoay người lại, nhìn thấy nam tử áo đỏ đang thong thả bước tới giữa rừng huyết ma tàn bạo.

Tóc dài đỏ sậm quét đất, con ngươi đỏ thắm tựa viên hồng ngọc xinh đẹp nhất thế gian, mà nốt ruồi dưới mắt càng khiến dung nhan tinh xảo diễm lệ tột cùng.

Hà Duy nhìn hấn mà chỉ thấy đầu ong ong.

Lê Viêm... Lê Viêm cũng đến đây.

Hấn có mặt đúng ngay thời khắc khi gió này!

Lê Viêm nhìn cậu chẳng rời mắt, hấn đi thật nhanh về phía trước, tay trái cầm một thanh đoản nhận đen như mực, bước thẳng tới rồi giơ tay dọn dẹp toàn bộ chướng ngại trước mặt.

Mặc nhận cực ngắn lại kéo ra lệ mang màu đen rất dài, quét ngang và giết hơn mười người trong chớp mắt.

*lệ mang: luồng sáng mãnh liệt/dữ dội (?)

Hà Duy chỉ thấy da đầu tê dại, cậu nhìn Lê Viêm, trong lòng biết hấn có vấn đề!

Nhớ đến tình cảnh hiện tại, tà linh đáng chết kia vẫn đang lan tràn, mà cậu không phong được Lê Viêm, hấn bị mê hoặc chắc rồi.

Tham lam... dục vọng, Lê Viêm muốn cái gì?

Đáp án gần như xuất hiện trong đầu ngay tức thì.

Mà giây sau, Lê Viêm cũng đến bên cạnh cậu, nam tử tóc đỏ cao lớn thon dài thoải mái ôm trọn cậu.

Môi mỏng khẽ nhếch, hai chiếc răng mèo trắng ngần khả ái lại đang phản xạ tia sáng thị sát.

Lê Viêm thậm chí chẳng nói gì, đến một tiếng gọi cũng không, chỉ theo bản năng ôm lấy thiếu niên trước mắt, hấn chẳng cần nhìn kỹ đã biết đây là bạn đời của hấn, vợ hấn.

Hấn muốn cậu!

Răng nanh đâm xuống cần cổ trắng nõn chẳng chút lưu tình, da thịt non mềm không ngăn nổi khát vọng trong hân, mà máu trong cơ thể này là của hân, chỉ cần hân kêu gọi, nó sẽ chảy hết về phía hân.

Tuyệt vời biết bao, thơm ngon tinh khiết biết mấy, thật khiến người muốn thỏa sức chè chén mà.

Mắt Hà Duy tròn to, thân thể cậu chẳng thể nhúc nhích mấy may, song đáy lòng đặc biệt minh mẫn.

Cậu sẽ chết, Lê Viêm tuyệt đối sẽ mất kiểm chế, sẽ hút cạn máu cậu.

Mà cậu đã hết thuốc thanh tâm, không cách nào đánh thức Lê Viêm!

Nếu cậu chết, sẽ không ai áp chế tà linh đáng chết kia nữa, rồi Lăng Vân Dực cũng sẽ chết, Lê Viêm... Trúc Uyên...

Nỗi sợ hãi khổng lồ bùng nổ trong đầu, Hà Duy liều mạng thôi thúc Kết Linh Tiên Y, điên cuồng đánh về nơi hai người dây dưa bằng khí thể che trời lấp đất.

Tai nạn luôn kết bạn đến cùng nhau, thoáng cái lại có tầng băng vỡ ra, Hà Duy chỉ kịp nhìn lướt, trong lòng đã lộp bộp một tiếng.

Chu Tước, không, nên nói là thánh linh Yêu tộc, cũng thoát trói buộc rồi.

Bị chèn ép mà tức giận, bị đóng băng mà phẫn hận... khiến thánh linh thần trí đơn thuần nổi trận lôi đình, gã quay đầu liếc thấy Hà Duy, tiếp theo liều mạng lao tới.

Hà Duy quan sát một cách bị động, quả thực sắp bị tuyệt vọng bao trùm.

Cậu tránh không thoát, đầu cần Lê Viêm hút khô, một kích đối diện đã đủ...

Đã tuyệt vọng, nhưng nhoáng cái lại tìm thấy đường sống trong chỗ chết!

Cú tấn công chí mạng của thánh linh Yêu tộc bị tiếp được!

Huyết ma hùng vĩ chắn trước người Hà Duy, cứng rắn nhận lấy đòn tấn công! Khoảnh khắc ấy, Hà Duy phía sau nó chẳng thấy nó đáng sợ chút nào...

Lê Viêm thả lỏng Hà Duy, lông mày thoáng nhướn, gương mặt cực điềm rõ ràng không vui: “Người của ta mà cũng dám chạm vào, đúng là thứ không biết điều!”

Dứt lời, hân liền lách mình lên trước. Sau khi đồng thời bùng nổ, Huyết Linh Châu ngạo nghễ và Huyết Anh hoa bạo ngược trở nên đỏ rực gần như máu, sắc màu chói mắt lại không sánh bằng vẻ rực rỡ của chủ nhân chúng, tóc đỏ tung bay, hân vừa nâng tay, linh kỹ bá đạo tức thì xông đến.

Thánh linh Yêu tộc bị chặn đến mức lùi ba bước, nhưng nó cũng đâu hề tầm thường, đã có thể làm cho Trúc Uyên phát tác, đời nào bại lui trước đòn này!

Chu Tước bị nó chiếm đoạt lý trí, chỉ biết tuân theo bản năng, bị chọc giận liền dời ngay mục tiêu mà lao tới chỗ Lê Viêm.

Thêm một hồi chiến đấu kinh tâm động phách.

Hà Duy đứng dưới đất ngẩng đầu xem, chỉ thấy tim đập thành thịch.

Trúc Uyên và Lăng Vân Dực bên trái, Lê Viêm với thánh linh Yêu tộc bên phải.

Song phương chiến đấu cực nhanh và mãnh liệt, Hà Duy căn bản nhìn chẳng rõ, cũng không biết tình thế ra sao.

Tuy nhiên, cậu không lo lắng cho Lê Viêm, chung quy thánh linh Yêu tộc vừa trải qua một cuộc huyết chiến, đã bị Trúc Uyên tra tấn đến sắp ngã gục, còn Lê Viêm thân mang cả Huyết Linh Châu lẫn Huyết Anh hoa, thu phục thánh linh Yêu tộc chỉ là vấn đề thời gian.

Cần được quan tâm nhất là Trúc Uyên và Lăng Vân Dực.

Cú tấn công ban nãy của cậu bị cắt ngang, Kết Linh Tiên Y lặng lẽ dừng tại chỗ, mà Hà Duy cũng cần thời gian thở dốc sau một phen tổn hơi vừa nãy.

May mà Lê Viêm còn biết nặng nhẹ, tốc độ hút máu không mau, giờ cậu vẫn chưa choáng đầu, có điều linh khí lúc này đã tan, cần tích lũy thêm một ít.

Thế cục hẳn sẽ không phát sinh biến số nữa, Hà Duy hít sâu, thôi thúc Kết Linh Tiên Y tối đa, bắt đầu mạnh mẽ hấp thu linh khí không ngừng.

Kể cũng đúng lúc, bọn họ tự chiến đấu với nhau, linh khí tiết ra ngoài trên diện rộng khiến xung quanh ngược lại tràn đầy linh khí.

Kết Linh Tiên Y lại có thể hấp thu bất cứ loại linh khí nào, giờ đây dưới sự đốc thúc của chủ nhân, nó điên cuồng hút linh khí không hề ngơi nghỉ.

Hà Duy quan sát chiến cuộc chặt chẽ, đợi khi linh khí đã đầy tới mức không thể đầy hơn, cậu mới cắn răng một cái, một lần nữa điều khiển Kết Linh Tiên Y phủ lên.

Có lẽ tinh thần cậu quá mức tập trung, cũng có thể cậu quá quen thuộc với khí tức tà linh, Hà Duy nhắm chính xác chỗ xao động duy nhất trước mặt rồi sai Đầu Linh nhào đến.

Linh khí nổ tung quét đến phần đuôi của Kết Linh Tiên Y, Hà Duy chỉ cảm thấy đau đớn thấu tim gan, nhưng thời điểm này không thể dừng lại một giây nào. Hà Duy đè nén cơn đau, nghiêng răng nghiêng lợi gia tăng cường độ, cậu dồn ý chí vào Kết Linh Tiên Y, cơ hồ hợp nhất với nó, cậu mạnh, nó cũng mạnh, cậu kiên trì, nó sẽ không chiến bại!

Sau khi cưỡng ép xâm nhập, Hà Duy rốt cuộc thấy rõ trung tâm tà linh.

Đó là một đôi cánh xanh biếc vô cùng đẹp đẽ, xinh xắn, ngoan ngoãn, ai dè lúc nổi đóa lại khiến sinh linh mất hết nhân tính chứ!

Hình thể là cánh chim... Hà Duy thâm hiểu rõ, đây hiển nhiên là tà linh của Phi Linh tộc, suy ra Trúc Uyên mang cả thánh linh lẫn tà linh của Phi Linh tộc.

Phi Linh tộc vốn dũng mãnh, linh thể càng thêm bá đạo, hơn nữa còn phụ thuộc Trúc Uyên, sức mạnh càng được phát huy 100%.

Tuy nói thế, nhưng hên là Hà Duy nghĩ không sai, sau khi thay đổi hình thức vận chuyển linh khí, Kết Linh Tiên Y quả tình có thể tiếp cận nó.

Cuộc chiến bên ngoài không thể đình chỉ, động tác của Hà Duy cũng cố nhẹ nhàng hết mức, không nên dọa đến nó, tốt nhất ngay lúc nó chưa chú ý thì...

Đang từ tổn thúc đẩy, mắt thấy sắp che phủ thành công, Hà Duy không khỏi mừng rỡ, song, dị biến bất thành linh nhảy ra!

Tà linh mới rồi còn an tĩnh đột nhiên bộc phát lam quang chói lọi, chớp mắt sau lại hóa thành một tiểu thú hung hăng, quả quyết lao về hướng Kết Linh Tiên Y, sau đó cắn lên.

Đau đớn kịch liệt tức tốc truyền đến, Hà Duy thiếu điều ngã xuống đất.

Linh thể bị trọng thương đúng là tai họa ngập đầu.

Nhưng đã đến nước này rồi, cậu há có thể buông tay! Hà Duy liều mạng mím môi, tiếp tục thúc dục Kết Linh Tiên Y, thể phải thuần phục cái thứ quỷ tha ma bắt kia...

“Dừng tay!” Một tiếng rống to nghiêm túc vang lên, Hà Duy ngẩn ra.

Cậu quay lại, đập vào mắt chính là cánh cửa Hắc Sát xuất hiện giữa không trung, một nam tử tóc bạc như tuyết bước ra từ đó, trường bào tựa sương khói đi ra từ bóng tối mà vẫn sạch sẽ như có khả năng lọc sạch đêm đen.

Sư tôn... trong mắt Hà Duy đang đầy kinh ngạc.

Tổng Đoan Nghi nhanh chóng tiến lên, một tay ôm lấy cậu, hẳn nhũ mào, ánh mắt u ám, điệu bộ tối tăm hiem thấy.

Hắn đánh giá sơ lược một phen, đoạn nheo mắt, trầm giọng nói: “Hoang đường!”

Hà Duy vốn đã kiệt sức cộng thêm mất máu, thậm chí linh thể còn bị thương tổn, hiện đang chống chọi bằng chút sức lực cuối cùng, sao có thể nói được tròn câu, chỉ mơ màng gọi một tiếng: “Sư... sư tôn.”

Tổng Đoan Nghi rũ mi nhìn cậu, đáy mắt thoáng hiện tia đau lòng, nhưng hần tức khắc giấu đi, giơ tay áp lên ngực cậu, độ thật nhiều linh lực qua.

Có được linh lực thuần hậu, Hà Duy thấy khá hơn chút, khổ nổi vừa lấy về một hơi, đầu lại ong lên.

Sư tôn tới đây làm chi!

Nhớ tới việc hần sai khiến Chu Tước, cậu thực tình chẳng an tâm nổi!

Bụng bồn chồn không thôi, Hà Duy cũng không dám lè mề, Kết Linh Tiên Y còn đang giằng co với Đấu Linh kia kìa, nay đúng lúc được Tổng Đoan Nghi độ linh lực, cậu càng có thêm sức áp chế tà linh.

Có điều tâm tư mới hơi hơi nhúc nhích, Tổng Đoan Nghi đã vội vàng ngăn cậu: “Chớ làm bừa nữa, nhớ người vì vậy mà mất mạng thì vì sư biết làm sao bây giờ!”

Lời nói chan chứa nôn nóng và âu lo, khác xa vẻ bình thản như nước ngày thường.

Hà Duy tuy vẫn nghi ngờ, bây giờ cũng không nhịn được mà đực ra.

Phút giây nguy nan thế này, cậu thật lòng có chút tình nguyện tin tưởng sư tôn, ngại nổi... tin hay không đều không quan trọng, cậu không thể dừng lại, nhất quyết phải làm tiếp.

Ngay lập tức ổn định tinh thần, xem như chẳng nghe thấy gì mà tiếp tục sai khiến Kết Linh Tiên Y.

Tổng Đoan Nghi chau mày, liên tục độ linh cho cậu, khi linh lực trong cơ thể đủ giữ vững thân thể, hần mới buông Hà Duy ra, đứng dậy, quyết đoán té ra Hắc Sắc Vũ Phiến lấp lóe ám mang.

“Người yên tâm, ta sẽ ngăn cản họ!”

Nói đoạn, hần liền thôi thúc Đấu Linh lao thẳng tới tiểu thú màu lam đứng ngay chính giữa!

Hà Duy trợn to mắt nhìn, thâm tâm khó tránh hoảng hốt, Tổng Đoan Nghi đến giúp mình thật ư? Có lẽ nào?

Song cảnh tượng đối diện lại không cho phép cậu đa nghi.

Đấu Linh của Tổng Đoan Nghi chặn đầu Kết Linh Tiên Y, miễn cưỡng bảo vệ nó. Phút chốc sau, hần tập hợp linh lực dồi dào, dứt khoát đè ép tiểu thú đang giương nanh múa vuốt.

Ba cái cảnh oánh lộn xoắn não quá thể, đánh lẹ lẹ cho tui nhờ ;A;

Ps: chừng nào mới có cảnh mát mẻ để tui đặt pass thật xoắn~ thật khó~~ nhể, giải pass nhà người ta xong tự dưng muốn trả thù đời :V

Ps1: dạo này bận lu bù, ko post chương mới thường xuyên được ;A;

71. Chương 71

CHƯƠNG 71

Tà linh Phi Linh tộc quả thực hung bạo cực điểm!

Vốn dĩ Đấu Linh của Phi Linh tộc đều là cánh chim, nhưng lúc này nó đã mạnh đến mức tự đặt ra hình thái, tuy còn nhỏ yếu, song có thể tưởng tượng nếu trưởng thành thì sẽ biến thành tà vật tàn ác nhường nào!

Đến Kết Linh Tiên Y còn bị nó cắn thương tích cũng đủ chứng minh nó táo bạo biết bao nhiêu.

Tổng Đoan Nghi tu vi cao, lực lượng thuần khiết, hơn nữa Hắc Sắc Vũ Phiến là thánh linh Nhân tộc, đích xác có khả năng áp chế tà linh.

Ngoài ra còn tấn công bất ngờ, tập kích mạnh mẽ, ngay sau đó thực sự khiến tiểu thú hung dữ bình tĩnh hơn chút.

Hà Duy thấy thế, trong lòng thoáng an tâm.

Cậu không biết bay, mà bọn họ đều lơ lửng trên không, nên chỉ có thể cố gắng ngửa đầu nhìn, thế cục vì có thêm Tổng Đoan Nghi gia nhập nên tiết tấu chậm lại.

Đôi đồng tử xanh thẫm của Trúc Uyên hơi lảng dụi, bởi tà linh bị áp chế nên hết cách phóng thích linh kỹ, thành ra áp lực trên lưng Lăng Vân Dực đột ngột rút xuống.

Chỉ cần Lăng Vân Dực dừng tay, cục diện sẽ không chế được.

Khổ nỗi... Lăng Vân Dực chịu dừng tay chắc?

Hà Duy đứng ngoài cuộc thấy rất rõ, lúc Lăng Vân Dực bắt gặp Tổng Đoan Nghi gia nhập thì còn đề phòng, tới khi phân rõ thế cục, phát hiện Trúc Uyên bị kiểm soát, việc đầu tiên hẳn làm chắc chắn không phải thu tay, mà là chuẩn bị cho linh kỹ càng thêm kinh thiên động địa.

Lăng Vân Dực muốn giết Trúc Uyên, tuyệt đối không có khả năng buông tha hẳn.

Cửa nát nhà tan, nổi hận diệt môn, hẳn nhất định phải báo mối huyết hải thâm cừu này!

Chưa kể Trúc Uyên còn cướp đi Hà Duy của hắn.

Không giết Trúc Uyên, đời này hắn không thể nào cam tâm!

Hỏa linh quay quanh huyết linh, thậm chí còn quán lên oán linh đang tru tréo gào thét, linh khí điên cuồng ngưng tụ như một cơn lốc khổng lồ, hấp thu vạn vật, tích lũy khí lực, có thể đoán được đây là đòn tấn công khủng bố tới mức nào.

Hà Duy nhìn mà lòng ngổn ngang trăm mối, hoảng sợ vô cùng.

Công kích dữ dội như vậy, dù là Trúc Uyên... cũng khó lòng sống sót!

Nhưng Trúc Uyên đáng chết thật sao... Ký ức ủa lên như ong vỡ tổ, Hà Duy chỉ thấy đầu kêu ong ong, không, hiện tại đầu phải lúc nghĩ vẩn vơ, dù thế nào cũng phải ngăn Lăng Vân Dực phóng ra một kích toàn lực này.

Khoan đề cập tới chuyện sau này, ngay cả Lăng Vân Dực cũng gặp nguy hiểm vạn phần, thánh linh và tà linh Tu La tộc vốn rất ngạo mạn, tuy hiện tại đã bị khống chế chặt chẽ, nhưng luồng tinh thần của Thương Mạt vẫn còn đó, nếu Lăng Vân Dực thực sự vận dụng linh lực toàn thân, chỉ e sẽ giúp gã tái sinh từ tro tàn, đến lúc ấy toi đời là cái chắc.

Hà Duy quả quyết la lớn: “Lăng Vân Dực! Dừng tay!”

Giọng cậu tuy lớn, nhưng đang lúc linh khí bùng nổ, theo lý không đủ để người nghe. Song giờ phút này, mỗi người tại đây đều nghe thấy rõ ràng.

Tổng Đoan Nghi không thay đổi động tác, chỉ có đồng tử hơi lóe, mà Trúc Uyên lại đang dán mắt vào Hà Duy, đôi mắt xanh thẫm hoàn toàn vô cảm.

Lăng Vân Dực quay lưng lại với Hà Duy, nghe được lời cậu, hắn chỉ hơi chững lại, rồi nhẹ giọng hỏi: “Em không muốn ta giết hắn?”

Hắn hỏi ngược lại như vậy, dù ngữ điệu bình tĩnh, nhưng Hà Duy lẽ nào không hiểu hàm nghĩa bên trong?

Nhất thời, Hà Duy chẳng biết đáp thế nào.

Không nhận được câu trả lời thuyết phục, Lăng Vân Dực thản nhiên nói tiếp: “Chỉ duy nhất lần này ta không thể thỏa mãn tâm nguyện của em, chờ khi xong việc, ta chắc chắn sẽ nghe theo em tất cả mọi chuyện.”

Sự cố chấp của hắn chỉ khiến trái tim Hà Duy đau nhói, lập tức chẳng kiêng dè gì nữa mà hô to: “Dừng lại đi Lăng Vân Dực! Trong cơ thể ngươi vẫn còn một luồng tinh thần của Thương Mạt, nếu ngươi dùng hết thể lực và linh khí, gã chắc chắn sẽ ngóc đầu trở lại, tới khi ấy ngươi căn bản không thể đối kháng với gã!”

Cậu cứ thế hét lên như muốn xé giọng, nói xong liền ho sù sụ.

Cậu không cách nào nhìn thấy vẻ mặt Lăng Vân Dực, song Tống Đoan Nghi lại thấy tình huống.

Lời này thành công khiến màu đen giữa lông mày hắn tan đi một chút, có điều Lăng Vân Dực vẫn không thu thế, chỉ khẽ cong môi: “Yên tâm, ta không sao.”

Nghe hắn nói, Hà Duy càng gấp, toan mở miệng thì nghe Tống Đoan Nghi bảo: “Nghe cậu ấy khuyên đi, trước mắt chưa phải thời cơ thích hợp để báo thù.”

Lăng Vân Dực không đáp, Hà Duy nhẹ nhõm đôi chút, có sự tôn ủng hộ biết đâu ngăn được Lăng Vân Dực.

Trong lòng cậu đang khẩn thiết, vừa nhắc đầu lại tức khắc chạm mắt với Trúc Uyên.

Từ đầu chí cuối, Trúc Uyên đều chỉ quan sát cậu, khoảnh khắc hai người nhìn nhau, Hà Duy chỉ cảm thấy ***g ngực dấy lên một ngọn lửa, hận không thể đốt trụi lực phủ ngũ tạng.

Trúc Uyên nghe hết mọi lời cậu nói rồi.

Cậu đâu hề muốn nói, nhưng không nói thì làm sao cản được Lăng Vân Dực.

Nhưng nói rồi...

Trúc Uyên bất động nhìn cậu, đồng tử vốn đã bình tĩnh càng tụ tập thêm nhiều băng mang, thần sắc hắn chẳng chút biến hóa, lông mày, mắt, mũi và đôi môi mỏng, hết thảy vẫn tuấn tú như thường. Nhưng phút giây này, hai tròng mắt xanh thẫm lại như phủ một tầng băng, vì lời cậu nói mà dần dần vỡ nát, sau đó hóa thành vụn băng tê buốt.

“A.” Trúc Uyên hơi nhếch khóe miệng.

Hà Duy nhìn mà hô hấp gần như bị đoạt mất.

“Nếu trên thế gian quả thực có kẻ giết được ta,” nụ cười bên khóe môi Trúc Uyên đột nhiên biến mất, khí thế tăng vọt, “ta đây cần gì sống đến bây giờ!”

Theo lời hắn, lam mang rung trời bất ngờ bùng lên!

Tà linh khi gió đã phá tan trói buộc của Tống Đoan Nghi, triệt để bạo phát!

Hà Duy tâm hoảng ý loạn, nháy mắt sau, đồng tử bỗng co rụt.

Ánh sáng thủy lam bành trướng như muốn đập nát đất trời, mà Tống Đoan Nghi lại gắng gượng chắn trước người Lăng Vân Dực, đơn độc tiếp được một kích chí mệnh.

Tía sáng xanh tựa ngàn vạn thanh đao sắc xuyên thủng cơ thể Tống Đoan Nghi ngay tắp lự, tóc bạc tung bay, ngọc quan bị chấn nát trực tiếp hóa thành một vì sao, mà trên trường bào trắng nhanh chóng thấm đẫm máu, trắng tinh đối lập với đỏ tươi càng khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Hà Duy ngơ ngác nhìn, hai tay run rẩy mất kiểm soát, khắc ấy cậu thực sự cảm thấy trước mắt tối sầm.

... Tỉnh lại nào, Hà Duy cứng rắn ép chất lỏng đã lặn xuống hốc mắt chảy về, yếu đuối cũng vô dụng, trốn tránh cũng vô dụng, cậu phải giải quyết hết thảy chuyện này!

Giữa lúc điện quang hỏa thạch, Hà Duy giải trừ đóng băng đại địa, dù cậu chưa tập thành ngự linh thuật, nhưng vẫn gọi ra Băng Thế hoa, bước lên nó bay lên trời, chả mấy chốc đã đứng trước Tống Đoan Nghi.

Tống Đoan Nghi đích xác tu vi thâm hậu, chịu một kích chí mạng mà vẫn chưa ngã xuống.

Hắn thấy Hà Duy đến, đồng tử nhạt màu tối xuống, không đợi hắn nói chuyện, Hà Duy đã cầm chặt tay hắn: “Sự tôn, hãy cho ta biết phải làm sao mới ngăn được bọn họ!”

Tổng Đoan Nghi ngẩn ra, nhưng vội vàng che giấu tâm tình, đáp: “Trước hết bảo Lăng Vân Dực thu tay, kế tiếp phóng thích Thiên Tình hoa.”

Hà Duy nhíu mày, đáy mắt chứa đầy kinh ngạc, song cậu lập tức cắn răng nói: “Được! Ta hiểu rồi!”

Nói đoạn, cậu quay lưng bay nhanh tới chỗ Lăng Vân Dực.

Cùng lúc ấy, Tổng Đoan Nghi chợt nhìn sang bên phải.

Ngay lúc tầm mắt hần chạm đến, Lê Viêm đã đâm xuyên tim Chu Tước, Huyết Linh Châu và Huyết Anh hoa cấp tốc lao tới, dốc toàn lực áp chế thánh linh Yêu tộc. Nó gào lên một tiếng, đầu sao cũng mới thức tỉnh, cộng thêm tức thể quá yếu, quả thực hết sức chống đỡ, cuối cùng hóa thành một quả trứng im lìm.

Xử lý xong rắc rối, Lê Viêm ngoảnh lại, liếc mắt thấy ngay Hà Duy.

Vừa nhìn liền bắt gặp cậu đang bay về hướng Lăng Vân Dực, Lê Viêm thoáng nhướn mày, nhất thời nổi trận lôi đình, hần nghe được rành mạch cuộc trò chuyện ngắn vừa rồi, tên đàn ông nào nghe thấy vậy chẳng tức đến đau gan.

Vợ mình một lòng nhớ nhung thằng khác, mẹ nó thể là sao! Đếch xem ông đây ra cái đình gì hử!

Hần dứt khoát muốn đi túm Hà Duy về, thuận tiện chém chết tên Tu La tộc chướng mắt kia.

Nhưng hần chưa cất bước, Tổng Đoan Nghi đã trầm giọng nói: “Lê Viêm! Nếu người không muốn nhận lấy một thi thể thì mau đến giúp ta một tay!”

Lê Viêm ngó ra, mắt đỏ híp dài nheo lại, bắn ánh mắt cực kỳ nguy hiểm về phía Tổng Đoan Nghi. Hai người đối mắt, một khiêu khích, một trầm ổn bình tĩnh, tuy Lê Viêm tính tình ngỗ ngược, nhưng suy cho cùng vẫn hiểu được thế cục, bèn hừ lạnh một tiếng, dời mắt, chẳng qua trong giọng nói tràn đầy uy hiếp: “Đoan Thanh, cậu ấy là của ta!”

Trông mắt Tổng Đoan Nghi co lại, đoạn hần dần mọi cảm xúc xuống.

Lê Viêm dứt lời, nhoáng cái xuất hiện bên cạnh Tổng Đoan Nghi, hần nâng tay tế ra Đấu Linh, giúp Tổng Đoan Nghi san sẻ áp lực đáng sợ đến từ chính Trúc Uyên.

Tổng Đoan Nghi loáng thoáng thấy được thánh linh Yêu tộc, lập tức nói: “Tạm thời đưa nó cho ta.”

Lê Viêm cũng chẳng hứng thú với nó, gỡ trói buộc rồi chuyển cho hần.

Tổng Đoan Nghi không chút do dự thức tỉnh thánh linh mới ngủ say, thánh linh Yêu tộc cũng là linh thể nóng tính, vừa bị đánh thức đã gào lên. Tổng Đoan Nghi giỏi nhất là ngự linh, bèn rót cho nó ít linh khí, nó chẳng cần suy nghĩ đã tấn công tà linh xanh lam kia.

Tốt lắm... áp chế thế này dễ hơn.

Bên bọn họ ổn ổn được chút, chỗ Hà Duy lại rối tinh rối mù.

Khoảng cách vốn không xa, nên tất cả đều nghe rõ từng câu họ nói.

Thực tình có quá nhiều hiểu lầm bên trong, đã chẳng thể giải thích tỉ mỉ nữa.

Hà Duy cũng đâu để ý được nhiều như vậy, chỉ tập trung nhào về phía Lăng Vân Dực, quyết đoán tế ra Kết Linh Tiên Y, bao trùm thẳng lên Hung Kiếm Huyết Tàn.

Ngày thường cậu chưa từng tiếp xúc linh thể kiểu này, có Trúc Uyên chỉ dẫn mới thi thuật.

Lúc này thi triển lần đầu tiên, trong lòng lại ngù vị tạp trần.

Dẫu sư tôn của cậu là Tổng Đoan Nghi, nhưng Tổng Đoan Nghi chiều chuộng cậu, che chở cậu, song vẫn chưa chỉ bảo cậu về mặt cảnh giới tu vi. Năng lực cậu học được hôm nay cơ hồ đều nhờ Trúc Uyên dạy dỗ, tuy bảo Trúc Uyên cũng có mưu đồ, nhưng hần đích xác dạy cậu vô cùng nghiêm túc, dốc lòng hướng dẫn, tay cầm tay dạy cậu vô số kinh nghiệm, còn là có thể gặp mà không thể cầu. Nếu không có Trúc Uyên, sợ rằng cậu còn chẳng biến hóa được Đấu Linh...

Một ngày làm thầy cả đời làm cha, khoan bàn đến những việc Trúc Uyên gây nên, ít nhất cách hấn đối xử với cậu không chỗ nào đáng xoi mói.

Nhưng giờ cậu lại...

Hà Duy ra sức nhắm chặt mắt, thôi suy nghĩ miên man, việc cấp bách trước mắt là phải chấm dứt tất cả.

Đến lúc đó, Trúc Uyên khôi phục thần trí, Lăng Vân Dực an toàn, Tống Đoan Nghi cũng cần chữa thương... Mà Lê Viêm, cũng không cần bị cuốn vào tai họa này.

Hà Duy hít sâu một hơi, ôm chặt lấy Lăng Vân Dực: “Làm ơn, làm ơn dừng lại đi!”

Lăng Vân Dực im lặng, nhưng hấn không tiếp tục tụ lực nữa, vì sẽ tổn thương Kết Linh Tiên Y.

Hà Duy không dám làm lỡ thời gian, cậu ôm siết hấn, vội nói: “Lăng Vân Dực, ta vẫn chưa có cơ hội giải thích, định về sau mới nói, nhưng ta giờ ta nói luôn được không! Ta không hề phản bội người, cũng sẽ không giết người, tình huống hôm ấy quá nguy cấp, ta chẳng cách nào nói rõ được, mà cũng không thể nói.” Hà Duy bộc bạch toàn bộ không ngừng nghỉ, “Ta biết khuyết điểm của Thương Mạt, ta biết nếu thân xác của người bị hủy diệt thì có thể hòa tan Huyết Tàn vào hồn phách, lúc đó người sẽ có khả năng chiến đấu với Thương Mạt cũng là linh thể, thế nên ta mới tấn công người, phải hủy thân xác thì người mới có đường sống!”

Cậu gần như rống lên câu cuối cùng, mặc dù chỉ nói tình hình thực tế, nhưng thâm tâm Hà Duy vẫn có chút thấp thỏm, chung quy... nghe vào tai... giống thuận miệng bịa chuyện hơn.

Tuy nhiên, cậu hiển nhiên suy nghĩ nhiều quá, cậu phản bội thật Lăng Vân Dực còn chẳng để tâm, huống hồ bây giờ còn giải thích.

Dẫu thực sự là lấy cớ, hấn cũng sẽ tin.

Lăng Vân Dực thu bớt một tia lệ khí.

Hà Duy biết có tác dụng, cậu dựa vào Lăng Vân Dực, nói thêm: “Cho nên, xin đừng làm vậy, ta chỉ mong người sống sót, làm ơn đi mà!”

Thời điểm nói câu ấy, cả người cậu đang phát run, âm thanh trong trẻo lại thấp thỏm đến thế, mềm mại đến thế, quả nhiên khiến người nghe tim đập thành thịch.

Ngặt nổi, ở đây đâu chỉ có một người.

Lăng Vân Dực khê cong khoe miệng, ba người khác lại đồng thời lâm vào hắc ám.

Lông mày Lê Viêm nhảy dựng, nếu không phải không thoát được thân, hấn nhất định sẽ xoay người chém chết Tu La tộc chết bầm kia!

Tống Đoan Nghi híp mắt, hấn thật không ngờ đồ đệ bảo bối nhà mình thế mà giấu nhem hấn nhiều chuyện như vậy!

Mỗi người ôm tâm tư khác nhau, Hà Duy lại hồn nhiên chẳng hay biết.

Cậu cảm giác Lăng Vân Dực đã trầm tĩnh lại, lốc xoáy đang quay điên cuồng cũng thu nhỏ, trong lòng an tâm hấn, mọi chuyện có hy vọng rồi.

Đúng rồi... Sư tôn bảo muốn trấn an Lăng Vân Dực thì phải kích hoạt Triền Tình hoa.

Tuy rằng Hà Duy có chút bồn chồn, nhưng giờ đâu còn cách nào. Đành rằng Triền Tình hoa thường xuyên tìm chết, song không thể không nói, so với mấy tà linh khác thì nó xem như ngoan ngoãn nghe lời.

Đã tới nông nổi này rồi, cậu cũng đã dốc cạn mọi chiêu thức, tóm lại là không thể bết bát hơn nữa, cứ nghe hấn một lần cho xong!

Dù có thích hại người đến đâu chẳng nữa, nhưng Hà Duy vẫn tin sư tôn sẽ không tự hại chính mình!

Sau khi nghĩ thông suốt, Hà Duy quyết tâm giải khổng chế cho Triền Tình hoa. Khi kim linh rút đi, đóa hoa đang say giấc thoát cái run lên, tiếp theo như trông thấy mặt trời mới mọc, ngửi thấy hạt sương mai mà xòe cánh ra, ngang nhiên nở rộ.

Đóa hoa hồng phấn ngày thơ sau khi nở rộ quả nhiên khả ái tột độ.

Nếu không phải nó ưa quây phá, Hà Duy thật tình chưa đến mức ghét bỏ nó, chung quy hình thể này khiến người ta muốn ghét cũng chẳng nổi.

Có lẽ do bị ép buộc quá nhiều, lần này Triền Tình hoa thành thật hơn hẳn, không vừa ló đầu liền vênh váo nữa, chí ít không có ý đồ dụ dỗ ký chủ.

Hà Duy thấy nó an phận thì hơi nhướn mày, trong lòng có chút khoan khoái, lẽ nào nhóc ta muốn cải tà quy chính rồi?

Vừa nghĩ vừa chạm nhẹ vào nó, chẳng qua mới đụng đã có một luồng hơi nóng từ từ dâng lên, tâm thần Hà Duy khê động, ngay lập tức rút tay. Triền Tình hoa cũng run run, rồi nhẹ nhàng thu cánh như đang hoảng sợ.

Kỳ diệu là Hà Duy lại hiểu được nó... Nó tưởng Hà Duy muốn trấn áp nó lần nữa đây mà.

Tiểu bí ổi chuyên tự tìm chết vậy mà ngoan quá thể, Hà Duy rõ là trở tay không kịp!

Nhưng nói chung là hiện tượng tốt, Hà Duy thử giao tiếp và chuyển ít linh lực cho nó nhằm bày tỏ thái độ lấy lòng, quả nhiên nó lại phần chần.

Hồi nãy Tống Đoan Nghi nói là kích hoạt Triền Tình hoa, hiện Hà Duy đã thành công giao tiếp với nó, bèn trực tiếp chuyển giao linh khí để giúp nó sống lại hoàn toàn.

Mới đầu Triền Tình còn khiếp đảm, giờ thấy ký chủ cố ý kích hoạt mình, nhất thời được cứng mà hã, rồi lại mừng rỡ như điên.

Nó cuống cuống hấp thu mộc linh, nở rộ không chút chần chừ, mùi hương ngọt ngào say lòng người nháy mắt phủ lấp nửa bầu trời.

Hà Duy bị nó làm sững sốt, may mà Triền Tình hoa hiểu chuyện hơn, biết tránh đi ký chủ, chỉ không ngừng phóng thích ra ngoài...

Đa số dự vọng sẽ đẩy con người sa vào điên dại.

Bạo ngược, tham dục đều khiến bọn họ tự giết lẫn nhau.

Nhưng *** lại khiến người ta mê loạn, quên mất sức mạnh bản thân, quên đi hận thù và thành kiến, chỉ chừa lại bản năng nguyên thủy nhất – ham muốn được ***!

Chết người hơn là, trong thân thể Hà Duy có cả Kết Linh Tiên Y lẫn Triền Tình hoa, cậu phóng ra cả hai, Kết Linh Tiên Y được cậu cho phép liền cung cấp đại lượng linh khí cho Triền Tình hoa, chúng nó phối hợp lại bộc phát lực lượng vượt mức tưởng tượng.

Đúng vậy, Triền Tình hoa chỉ có thể dụ hoặc sinh linh, nhưng nhờ Kết Linh Tiên Y, Triền Tình hoa cảm dỗ được cả linh thể!

Tác dụng vô về linh thể của Kết Linh Tiên Y bị biến chất, song hiệu quả... tốt đến lạ!

Tiểu thú màu lam táo bạo, bất tuân, hung hãn bị mê hoặc ngay, nó run lấy lấy, tru lên một tiếng, nhoáng cái rút lại nhanh vuốt dữ tợn.

Sau đó, đồng tử Trúc Uyên đột nhiên trong suốt, mà áp lực của Tống Đoan Nghi và Lê Viêm cũng giảm bớt.

Tống Đoan Nghi chỉ muốn Hà Duy dời hiện trường dày đặc chiến ý đi nơi khác, nào ngờ lại có niềm vui ngoài ý muốn.

Hiềm nỗi... tác hại cũng cực kỳ nghiêm trọng, Triền Tình hoa bùng nổ toàn diện thật sự quá nguy hiểm! Chưa kể nó còn mượn sức mạnh của Kết Linh Tiên Y.

Mấy kẻ tu vi thấp mắt kiểm soát triệt để, ngay cả Lê Viêm cũng nheo mắt.

Tổng Đoan Nghi nỗ lực vận chuyển thanh tâm chú, nhưng xao động từ linh thể khiến hần cơ hồ không thể thi thuật.

Không được, nhất định phải nắm chắc cơ hội!

Không thể để bọn họ đầu tiếp, bằng không sẽ thất bại trong gang tấc!

Tổng Đoan Nghi mạnh mẽ kiềm nén tâm thần, gọi Hắc Sắc Vũ Phiến về, chân trời vạch ra một vết rách, lực lượng không gian cuộn cuộn rót vào đó, một cánh cửa Hắc Sát đồ sộ hình thành trong chớp mắt.

Cánh cửa này rất khác với bình thường, cứ như một lỗ đen mang lực hút khổng lồ, gần như điên cuồng cuốn tất cả mọi người tại đây vào.

Tổng Đoan Nghi gia tăng sức lực, mắt thấy đám người mất hút bên trong, sắc mặt hần càng tái hơn.

Đúng lúc này, khoeo mắt hần thoáng liếc sang và thấy được bên kia.

Lăng Vân Dực ôm Hà Duy, rồi khẽ cúi xuống hôn cậu.

About these ads

72. Chương 72

CHƯƠNG 72

Từ đầu đến cuối, Hà Duy luôn duy trì trạng thái tỉnh táo cao độ.

Cho dù đang bị Lăng Vân Dực khóa môi, cậu vẫn có thể bảo vệ tâm thần.

Cơ mà... giờ không phải lúc thích hợp để hôn môi đâu.

Hà Duy hơi ngọ ngoạy một chút, lại khiến đối phương bất mãn mà hôn càng sâu, cậu sợ kích thích đến Lăng Vân Dực nên chẳng dám đẩy mạnh.

Một mặt cảm thụ cuồng nhiệt trên môi, mặt khác nỗ lực tập trung quan sát, cậu biết Tổng Đoan Nghi đã khởi động cánh cửa Hắc Sát, nhưng khó mà đoán được sẽ thông tới đâu.

Cậu có thể khẳng định rằng lực hút của cửa rất mạnh, ngay cả cậu cũng chịu không nổi mà bị thổi quét qua.

Sư tôn... tính làm gì?

Đang nghĩ thì bên tai truyền đến âm thanh lạnh lạnh: “Vào cửa đi!”

Quả nhiên muốn cậu vào cánh cửa Hắc Sát trước!

Hà Duy ngốc lăng, nhưng cậu lập tức hạ quyết tâm, đã chọn tin tưởng sư tôn thì phải kiên trì đến cùng, hoài nghi giữa đường chỉ tổ chuốc thêm rắc rối.

Hà Duy quả quyết nhìn thẳng vào Lăng Vân Dực, đột ngột làm sâu thêm nụ hôn, một luồng điện làm da đầu người ta tê dại đánh thẳng lên não. Chân Hà Duy hơi nhũn ra, song cậu khẩn cấp siết chặt tay ép mình bình tĩnh, nắm chắc thời cơ Lăng Vân Dực thất thần.

Chính là hiện tại!

Hà Duy không chút do dự vùng ra, xông về phía cánh cửa Hắc Sát mà không quay đầu lại.

Cánh cửa Hắc Sát vốn có lực hút mạnh mẽ, người khác đều đang kháng cự, Hà Duy lại tự động đưa lên cửa, hiển nhiên vọt mạnh vào như gia tốc.

Chớ nói ngăn cản, cứ gọi là thoáng cái đã mất tăm.

Cơ hồ trong nháy mắt, Lăng Vân Dực liền đuổi theo!

Bấy giờ, kế hoạch của Tổng Đoan Nghi về cơ bản đã lộ rõ, trước tiên hấn bảo Hà Duy lợi dụng Triền Tình hoa mê hoặc bọn họ, tiếp theo mở cánh cửa Hắc Sát, chỉ cần Hà Duy đi vào, mấy người còn lại chắc chắn sẽ bám theo.

Thấy chưa, Lăng Vân Dực đã theo vào rồi!

Nhưng Tổng Đoan Nghi vẫn đánh giá thấp bọn họ.

Lê Viêm đã sớm nhin hết nỗi, không chỉ Tổng Đoan Nghi thấy rõ nộ hân vừa rồi, Lê Viêm càng thấy rõ hơn, hấn còn thấy Hà Duy chủ động đáp lại, đây đúng là lửa cháy đổ thêm dầu, khiến lửa tích trong ngực hấn sắp phát nổ!

Đương nhiên, hấn cũng chẳng nhin nữa, Huyết Anh hoa cuồng bạo hiện thế, cuốn sạch những băng linh chấn thiên diên cuồng lao tới, linh kỹ kinh người bùng nổ, một vùng ánh sáng xanh lam trông như pháo hoa bùng nổ giữa bầu trời đêm chui thẳng vào cánh cửa Hắc Sát.

Tổng Đoan Nghi sẵn bị thương nặng, giữ vững được trận pháp không gian cường thế như vậy đã là cố hết sức, mà Lê Viêm còn làm thế nữa, hấn nhất thời chau mày, cổ họng hơi ngọt, mùi máu tanh xộc thẳng lên.

Máu luộc quần trong miệng, tuy hấn cố nuốt xuống, nhưng rốt cuộc vẫn thất thần, Hắc Sắc Vũ Phiến bỗng phát ra âm mang mãnh liệt, Tổng Đoan Nghi không khỏi biến sắc.

Cánh cửa Hắc Sát mất kiểm soát rồi!

Hấn nhú mày, cố gắng khống chế phương hướng của vết rách không gian. Song ngay lúc này, một lực kéo khủng khiếp như có thể thôn phệ toàn bộ linh khí trong thiên địa hung hăng ập tới, Tổng Đoan Nghi vốn đã tiêu hao quá mức, giờ làm sao chịu được nữa!

Hắc Sắc Vũ Phiến khẽ run, Tổng Đoan Nghi vừa dừng tay đã bị cuốn vào.

Năm người đi mất bốn người, người duy nhất ở lại dĩ nhiên là Trúc Uyên đang từ từ tỉnh táo.

Hấn giấu đi nét buồn rầu giữa mày, Kim Sắc Lục Dực một lần nữa đang rộng, hào quang che khuất bầu trời như sao kim rơi lả tả, khiến đất trời u ám được khoác lên bộ mặt mới.

Tuy đã triệt để áp chế tà linh, nhưng ký ức ban nãy vẫn ủa lên.

Trúc Uyên cau mày, hai mắt thoáng hiện âm mang, gương mặt nhìn về hướng không gian vết rách đang chậm rãi khép kín vì thiếu người chủ đạo.

Không một giây lưỡng lự, thân hình hấn nhoáng lên, lao vào ngay tại khắc cuối cùng như một luồng kim mang.

Đến đây, hết thấy quay về yên tĩnh.

Hà Duy là người đầu tiên vào cánh cửa Hắc Sát, suy nghĩ lúc ấy của cậu rất đơn giản, đây tất nhiên là đường trốn sự tôn vạch cho cậu, ai quan tâm nó dẫn tới đâu, chỉ cần rời khỏi là an toàn thôi!

Ai dè vừa vô đã bị người ta cầm tay, trong không gian vặn vẹo thế này, cậu căn bản không thể phân thể phân biệt ai với ai, chỉ có bản năng cảm thấy vô cùng quen thuộc, hơn nữa đối phương nắm rất chặt, cậu cũng chẳng giãy ra làm gì.

Đang bị dòng thác rối loạn lắc lư đến mơ mơ màng màng thì dị biến bất ngờ phát sinh!

Hà Duy là khách quen của không gian dịch chuyển, dù lần nào cũng choáng đầu hoa mắt, nhưng tuyệt nhiên sẽ không như bây giờ, dòng thác bỗng mặc sức tuôn chảy kịch liệt như muốn vụn chết người.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra!

Hình như có một sức mạnh cường hấn xông vào từ bên ngoài, mà nó hoàn toàn không được không gian hỗn loạn này tiếp nhận, vì là ngoại vật nên bị bài xích dữ dội, khiến lực lượng không gian thoáng cái bạo phát.

Kế tiếp, giống như cán cân mất đi điểm tựa, cả không gian bắt đầu lộn ngược, toàn bộ đổ dồn về một phía, cửa ra đã hơi hiện rõ tức khắc biến mất vô tung vô ảnh.

Trong lòng Hà Duy giật thót, thoát cái hiểu ra.

Sư tôn... sư tôn bảo đảm đã gặp chuyện!

Là hấn mở cánh cửa Hắc Sát, sức mạnh của hấn nối liền hai không gian, nhưng giờ hấn không thể chống đỡ nên không gian vụn vẹo mới rối tung lên!

Nghĩ thế, Hà Duy không nhịn được hoảng loạn, hoảng vì vết rách không gian chưa biết sẽ ra sao, loạn vì Tống Đoan Nghi ruốt cuộc thế nào rồi!

Nghĩ đến việc hấn bị thương nặng, rồi còn tiêu hao linh khí quá độ, lòng Hà Duy không ngừng dâng lên dự cảm không lành.

Phải trấn định, Hà Duy thầm nhủ, không sao đâu, bọn họ có truyền thừa dòng máu sư mạch, giả sử Tống Đoan Nghi..., vậy... vậy cậu nhất định cảm giác được.

Hiện cậu đâu thấy gì khác thường, chứng tỏ sư tôn chắc chắn vô sự.

Hà Duy thoáng an tâm, bắt đầu nghiên cứu cách thoát khỏi hiểm cảnh trước mắt.

Tuy cậu từng bị truyền tống rất nhiều lần, nhưng đa số đều ở trạng thái linh hồn, rất hiếm khi truyền tống cả thân thể, mà bây giờ...

Khoan đã, suy nghĩ vừa lóe lên, trong đầu Hà Duy dâng lên một ý niệm cực kỳ bất ổn.

Nếu cậu nhớ không lầm, trong vết rách không gian, thân thể truyền tống phải có lực lượng lớn mạnh bảo vệ thể xác! Tống Đoan Nghi mở cánh cửa Hắc Sát thì sẽ đích thân dựng kết giới bảo hộ Hà Duy, nhưng hấn đã hết sức chèo chống lần truyền tống này, suy ra...

Gần như đồng thời với suy nghĩ, Hà Duy cảm giác được tầng màng mỏng bảo vệ trên người rách toạc, dòng thác không gian thoát nhìn đã thấy hung mãnh dị thường như hóa thực thể mà cuồng dã quét tới, quét lên thân như lưỡi đao như móng sắc, mang đến đau đớn tê tâm liệt phế.

Sắc mặt Hà Duy đại biến, cấp tốc tự khởi động lá chắn bảo vệ, nhưng cậu nào biết rằng để điều khiển lực lượng không gian, Tống Đoan Nghi đã dùng sức mạnh từ vết rách không gian che chở cậu, thế nên mới không bị bài xích, còn giữ được rất lâu.

Tuy nhiên, sức mạnh của Hà Duy thuộc về ngoại vật, nếu khởi động tùy tiện, đừng nói là bảo hộ, quả thực chẳng khác nào vãi đồ trước mặt bò tót, triệt để chọc giận lực lượng vụn vẹo trong vết rách.

Chút linh khí của Hà Duy bị xay thành cám ngay tắp lự, cậu kinh hồn táng đảm, đúng là ở bên ngoài thì chết mãi chẳng xong, cuối cùng vẫn sống nhăn răng, vậy mà giờ sắp ngóm thật rồi!

Ôi cái số mệnh lừa đảo, thật đúng là dễ điên mà!

Hà Duy đang điên tiết thì chợt nhận thấy một luồng sức mạnh thuần hậu trào ra từ lòng bàn tay.

Hà Duy ngẩn ra, cảm động suýt khóc, người cầm tay cậu hồi nãy đang khởi động kết giới bảo hộ cho cậu!

Có điều, sức mạnh của người nọ cũng giống linh lực của Hà Duy, vẫn bị xem là ngoại lực trong không gian vụn vẹo, mặc ý phô bày mà chỉ như một quả cầu nước nhỏ nhoi nổi lên giữa dầu sôi, có thể giúp bọn họ được hít thở chốc lát, nhưng lại khiến chảo dầu càng bắn tung tóe.

Dưới sự chiên rán của dầu sôi, bị nuốt gọn chỉ là vấn đề thời gian.

Hà Duy sốt ruột hết sức, nhưng đến cả ngũ giác cũng bật tằm ở cái chốn quỷ quái này, chớ nói chi tìm đường ra ngoài.

Thời gian trôi qua từng phút một, dù Hà Duy chẳng biết người bên cạnh là ai, song mắt thấy linh lực hùng hậu vẫn cuộn cuộn không ngừng, cậu cũng lảng máng đoán ra.

Chắc là... Lăng Vân Dực nhỉ, chỉ có hấn mới bất chấp tên họ mà cứu mình.

Vừa nghĩ thế, lòng cậu càng khó chịu.

Vô dụng, yếu đuối, cậu thân là đàn ông mà chỉ có thể nhờ người ta bảo hộ!

Một lần hai lần, lần nào cũng thế, sao cậu lại ăn hại đến vậy!

Hà Duy trơ mắt nhìn, cõi lòng tràn đầy ảo não và không cam tâm, đồng thời cũng đau xót cho người bên cạnh.

Nếu có thể, cậu thà rằng hấn bỏ mặc cậu...

Từng đợt đặng chất lan tràn dưới đáy lòng, Hà Duy cảm thấy mũi cay xè, hơi nóng bốc lên, thế nhưng cậu vội vàng đè ép cảm xúc xuống, đầu thế vì vậy mà sa sút tinh thần, càng không được bỏ cuộc.

Nếu ngay cả lòng tin cơ bản nhất cũng vứt bỏ, cậu sẽ thành đồ bỏ đi thật!

Hà Duy hít sâu một hơi, cố gắng lấy lại tinh thần.

Cậu muốn cứu hấn, muốn tự cứu mình, cũng muốn thoát khỏi cái nơi đáng chết này.

Thiếu lực lượng không gian thì không thể mở vết rách không gian, nếu mình có thể điều khiển lực lượng không gian thì sao!

Dẫu lực lượng trong đó vô cùng hỗn loạn mất trật tự, còn hoàn toàn khác với không gian bên ngoài, song nếu Đấu Linh của Tổng Đoan Nghi có khả năng kiểm soát loại lực lượng ấy, vậy có sao cậu không thể?

Nếu là người khác, có lẽ chỉ hấp thu được một hoặc hai loại linh lực do bị thuộc tính Đấu Linh trói buộc, nhưng Kết Linh Tiên Y không cần rối rắm về chuyện đó.

Nó hút được cả huyết linh và oán linh kia mà, vì lẽ gì không thể hấp thu lực lượng trong không gian?

Dẫu sao đã là tuyệt cảnh, có tìm được đường sống hay không phải xem vận số.

Hà Duy quyết định xong, bèn thử tế xuất Kết Linh Tiên Y, nhưng cậu vẫn hơi xem nhẹ nó, trong không gian hỗn loạn đến cả hình thể chính mình còn nhìn chẳng ra, huống hồ là gọi linh thể.

Tuy nhiên, Hà Duy chưa chịu thua, tuy bảo không thể xuất Đấu Linh, nhưng đâu có nghĩa không thể hút linh!

Chẳng qua tốc độ hơi chậm thôi, giờ cậu đang muốn thí nghiệm, chậm tí càng tốt.

Hà Duy nhắm mắt ngưng thần, chạm vào Kết Linh Tiên Y trong cơ thể, sau khi chuẩn bị sẵn sàng, cậu thâm niệm khẩu quyết, bắt đầu hấp linh nhập thể bằng phương thức căn bản nhất.

Vừa thử cái đã bị chấn tới mức xém ngắt xỉu.

Thủ phạm chẳng phải ai khác mà chính là linh khí quá mức dồi dào trong này, cậu chỉ thăm dò sơ sơ, thoáng hấp thu đã rót đầy linh cảnh!

Nếu hút nữa sẽ khiến linh cảnh bị quá tải, cuối cùng nổ tung.

Dù thế nào cũng chưa từng nghĩ, cậu không những thoải mái hấp thu lực lượng, mà tốc độ còn lẹ dữ vậy.

Hà Duy xem như hiểu biết sâu rộng, đã từng hút linh tại linh tuyến đầy ngập thủy linh, cũng từng tu luyện tại bảo địa linh khí – rừng Huyết Ma, hai nơi ấy đã là phúc địa chí tôn ở đại lục Đấu Linh. Nhưng so sánh với không gian hỗn loạn này thì thực tình chẳng đáng nhắc tới.

Một giây đã khiến linh cảnh đều chứa đầy linh lực, tin tức này khiến người ta phát rồ cỡ nào chứ! Như kiểu người khác phải tụng cả tháng mới thuộc lòng sách giáo khoa, còn mình chỉ tốn một giây đã lù lù, sướng quá đi mất!

Nhất thời, sóng lòng Hà Duy cuộn trào mãnh liệt, bên cạnh đó cũng không quên điểm quan trọng, dẫu có thể nạp linh, nhưng nếu không thoát khỏi chốn khí giới này thì cũng phí công thôi.

Dù vậy, việc cấp bách lại chẳng phải tìm lối ra, mà phải nhanh chóng tạo một kết giới chắc chắn hơn để thay cho Lăng Vân Dực.

Tuy rằng linh lực của hắn hết sức hùng hậu, song không gian vặn vẹo quá đổi quỷ dị, Hà Duy sâu sắc nhận thấy linh khí của hắn đang cạn kiệt không ngừng.

Hà Duy không chậm trễ nữa, ngay lập tức dựng lên một kết giới, đúng như cậu nghĩ, vì bắt nguồn từ lực lượng không gian nên tránh được bài xích, ngược lại còn bị ngó lơ triệt để.

Rốt cuộc cũng an ổn, bấy giờ Hà Duy mới có thời gian cân nhắc xem nên trốn kiểu gì.

Cậu nghiêm túc tự hỏi, hồi tưởng thật kỹ cách làm của sư tôn.

Có thể khẳng định rằng sư tôn dùng linh kỹ riêng để xé rách không gian và duy trì lối đi, nhưng Hà Duy không có.

Chỉ là... Hà Duy động não, đành rằng không có linh kỹ, nhưng chỉ cần lực lượng của cậu đủ mạnh, hắn cũng có thể đột phá một lối ra nhỉ.

Nhưng tu vi của cậu đã dừng lại, khả năng tích góp lực lượng có hạn, chỉ e chưa mạnh đến mức xé được không gian.

Lẽ nào phải tu luyện ở đây? Chờ tăng cấp rồi mới tụ lực ra đòn?

Cơ mà... có tồn thời gian quá không!

Hà Duy đang xoắn não nghiền ngẫm thì bất chợt cảm thấy một luồng sức mạnh cực kỳ cường thịnh đang thông thả áp sát, tâm thần cậu khó tránh căng thẳng, dù thấy không rõ nhưng trong lòng vẫn có cảm giác mơ hồ...

Hình thái sức mạnh rất giống Trúc Uyên...

Trúc Uyên cũng bị vậy trong này ư?

Hà Duy chẳng chút phân vân mà định khởi động kết giới cho hắn ngay, nhưng lực lượng chưa kịp đuổi qua đã bị bắn ngược cực mạnh.

Đến từ chính công kích hung mãnh bên cạnh cậu...

Tim Hà Duy rung lên, tiếp theo đầu kêu ong ong.

Đệt, các ngươi đừng tấn nhau trong này chứ! Chết người đó!

Hiện thực Hà Duy còn ngăn chẳng nổi, ở địa phương chết tiệt này lại càng bó tay.

Thế quái nào toàn quen mấy tên thích làm bậy vậy trời! Làm ơn nghĩ đến hậu quả một chút được không!

Đánh bên ngoài còn có khả năng giữ được mạng, đánh trong đây thì toàn quân đi tong đấy mấy bố ạ!

Tiếc rằng cậu nói không ra lời, dự là có nói cũng chả ai thèm nghe.

Đúng là tâm thần run rẩy hết vòng này tới vòng khác, Hà Duy tự thấy tim mình rất cứng cõi, hiện tại có chút tan tác rồi.

Cậu nỗ lực muốn bảo hộ bọn họ, nhưng họ lại...

Trong lòng thất vọng vô vàn, nhưng ngay sau đó Hà Duy lại sửng sốt.

Sai rồi... luồng linh lực dồi dào kéo đến như bão táp ấy đâu phải công kích, mà là đang khởi động kết giới.

Hà Duy cảm thụ cẩn thận một chút, quả nhiên là thế.

Mặc dù lực lượng của Trúc Uyên làm người ta sợ hãi, nhưng bản chất vô cùng ôn hòa, giống như một bức tường bền chắc đang kiên cường che chắn trước người Hà Duy, ngăn cách dòng nước xiết phóng túng bên ngoài.

Hà Duy lẽ nào không hiểu tấm lòng ấy, lòng cậu thoáng cái trầm tĩnh lại, không khỏi thấy ảm áp, chút tức giận ban nãy tức thì tan thành mây khói.

Song Hà Duy biết tính nghiêm trọng của sự việc, chớ thấy Trúc Uyên đang mạnh mẽ mà lầm, hẳn có mạnh hơn nữa cũng chẳng phải động không đáy, tiêu hao vô độ như thế sẽ tổn thương bản thể.

Hà Duy hỏa tốc mở rộng lực lượng không gian, kéo cả hắn vào kết giới.

Hên là cậu hấp linh với tốc độ ánh sáng, bằng không thực sự chịu không nổi mức độ tiêu hao linh khí phạm vi lớn như vậy.

Nhưng đây chưa phải kể lâu dài, bọn họ không thể đợi mãi trong này, Hà Duy vẫn nên tập trung suy nghĩ xem phải rời khỏi đây thế nào.

Chẳng rõ là vận may đến hay ông trời có mắt.

Ngay lúc Hà Duy liên tục thử chuyển hóa lực lượng thành công kích thì trong không gian hỗn loạn xuất hiện một nơi phát ra ánh sáng.

Mắt Hà Duy sáng lên, kích động muốn chạy qua ngay, như thể bắt gặp ánh rạng đông trong đêm đen.

Nhưng có người còn nhanh hơn cậu, gần như ngay khoảnh khắc ánh sáng hiện hình, người kế bên liền mang cậu vọt qua.

Hà Duy bị lôi đến phát đau, cứ như không chỉ có hai người kéo cậu...

Ngặt nổi nhìn không thấy, sờ chẳng tới, cũng không cảm giác được.

Nhưng may mà phương hướng y nhau, ai cũng nhắm phía cửa ra, cứ ra ngoài là được, ai quan tâm có bao nhiêu người!

Mắt thấy ánh sáng ngày càng mạnh, lực lượng không gian tích trữ trên người Hà Duy tiêu tán không ngừng, thời điểm tới gần cửa, kết giới bảo hộ mà cậu nỗ lực khởi động trước đó lại biến mất ngay tắp lự.

Dòng chảy ngược ập vào người, đau đớn thấu xương xộc thẳng lên đại não, Hà Duy thét to một tiếng, nhưng nháy mắt sau liền có ba luồng sức mạnh đồng thời phủ lên.

Hà Duy càng chắc cú bên cạnh cậu có ba người...

Mà cũng đâu sao, ai chẳng phải chạy khỏi nơi chết bầm này.

Ý nghĩ vừa xẹt qua, Hà Duy liền vui quá hóa buồn.

Ba luồng lực lượng mới rồi đều tới bảo hộ cậu, hiển nhiên chẳng bên nào nhận ra còn có hai luồng khác, vì thế... đừng nói bảo hộ, căn bản là xô mạnh vào nhau.

Ầm một tiếng, ánh sáng chói mắt ùn ùn kéo đến, phối hợp với dòng thác trong không gian, quả nhiên y hệt bom nguyên tử phát nổ!

Còn Hà Duy... lại bị đất nằm ngay trung tâm đạn hạt nhân.

Cũng may cậu đã sớm không còn là tay mơ nữa, vừa thấy cảnh tượng ấy liền dứt khoát phóng thích toàn bộ linh lực sót lại trong người, rồi xẹt một tiếng, xông thẳng ra khỏi vết rách không gian như sao băng bay vụt qua.

Đột ngột nhìn thấy ánh sáng, phải nói là Hà Duy cảm động muốn rót nước mắt.

Đương nhiên, sau đó cậu khóc thật.

Cậu đâu phải giống sao băng, mà là y chang sao băng, lao thẳng từ trên trời xuống xuống đất, còn mẹ nó là tư thế úp sấp!

Mặt hôn đất cái vẹo gì, tưởng cậu bắt tử thiệt hả giờ!

Hên là cậu vừa kịp dùng cánh tay bảo vệ đầu, tuy chưa bị hủy dung, nhưng cánh tay gãy chắc rồi!

Hà Duy rên một tiếng mới miễn cưỡng trở được mình, kể đó chân trời chợt lóe ba tia sáng, lại có thêm ba sao băng rơi xuống đất.

Ầm, ầm, ầm...

Sau ba tiếng nổ, bên cạnh Hà Duy tung đầy tro bụi.

Hà Duy bị sặc đến ho khan, tay đã gãy nên chẳng cách nào phát tay, chỉ đành đợi bụi đất tan đi mới quay sang dòm kỹ.

Rồi... ngu luôn.

Đây, đây, đây là chuyện gì vậy!

Bên trái một bánh bao nhỏ mềm mềm, bên phải một viên tròn nhỏ non nót.

Gượng đã... nằm sấp trên ngực cậu là lông mà!

Múp múp, tròn vo, còn có một đôi cánh be bé, cái đệt, chim non béo ị từ đâu chui ra đây!

Các Chibi-chan đến rồi ()

73. Chương 73

CHƯƠNG 73

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá kỳ dị, đại não Hà Duy chấp mạch chốc lát, cuối cùng cũng tự phục hồi và nối tiếp lần nữa.

Cậu nhin đau ở tay, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng tình huống hiện thời.

Bọn họ đáp xuống một nơi hết sức xa lạ, xung quanh có cây cối rậm rạp, vài nụ hoa xinh đẹp không rõ tên và mấy chùm trái cây thoạt nhìn ngon cực kỳ.

Đây là rừng cây, nhưng rốt cuộc là ở đâu thì cậu không biết.

Lại quay sang bên cạnh:

Bánh bao nhỏ bên trái diện nguyên cây đen, tóc cũng màu đen, mặt mày... Được rồi, bộ dạng mềm mềm thế này, Hà Duy thực tình nhìn chẳng ra chỗ nào giống Lăng Vân Dực, nhưng vẫn theo bản năng cảm thấy đây chắc chắn là Lăng Vân Dực.

Viên tròn nhỏ bên phải nom quen mắt vô cùng, tóc đỏ, da trắng, rõ ràng chính là anh bạn nhỏ Lê Tiểu Viêm đã lâu không gặp đây mà.

Còn cái vị trong lòng cậu... Hà Duy nhìn nó không chớp mắt, sau đó... luôn.

Bộ lông vàng kim mềm như tơ, hình thể tròn vo, lớn cỡ hai bàn tay, nhưng phải thừa nhận rằng thay vì bảo là chim chóc, nhìn nó càng giống một con gà vàng hơn thì biết làm sao!

Hà Duy hồi tưởng sự việc trong vết rách không gian, đại để có thể suy ra Lăng Vân Dực cầm tay trái cậu, Lê Viêm nắm tay phải, mà Trúc Uyên tới sau thì ở ngay đối diện cậu.

Cho nên nói... bánh bao nhỏ tóc đen là Lăng Tiểu Dực, viên tròn nhỏ tóc đỏ là Lê Tiểu Viêm, mà tiểu hoàng kê...

Nhất định không phải Trúc Uyên đại đại đâu! Quá đảo điên tam quan rồi!

Ai mà ngờ Phi linh tộc đại thần cuồng bá duệ, huyễn khóc điêu, ấy mà lại biến thành một tiểu hoàng kê chứ...

*cuồng bá duệ, huyễn khóc điêu: điên rồ bá đạo khí phách, chói lóa ngẫu lòi tiêu sái

Đúng là một câu chuyện khiến người ta đắng lòng, cơ mà... cậu chỉ muốn cười thì biết làm sao!

Khóe miệng khẽ nhếch, không cười ra lại khiến vết thương bị kéo sinh đau, tuy trong mắt Hà Duy chứa ý cười, nhưng trong lòng chẳng hề thoải mái như bề ngoài.

Lúc trước Lê Viêm hóa thành con nít là bởi Huyết Linh Châu ngủ say, hấn mất đi sức mạnh nên mới biến nhỏ.

Chả lẽ lần này bọn họ cũng bị cạn kiệt sức lực?

Nghĩ kỹ thì cũng có khả năng lắm chứ, gió bão trong vết rách không gian thực sự quá khủng khiếp, dù cậu miễn cưỡng che chở được họ, song trước đó họ đã bảo hộ cậu, có lẽ những ngoại lực ấy bị điên cuồng thôn phệ trong vết rách không gian, thành ra giờ cả đám mới chống đỡ hết nổi.

Hà Duy cố chống người ngồi dậy, nhìn trái ngó phải, cả bánh bao viên tròn lẫn tiểu hoàng kê đều hôn mê, cậu thăm dò sơ lược, biết cả đám thở rất đều và đang ngủ say sưa.

Hà Duy thở phào, chuẩn bị đứng lên, chẳng qua vừa nhúc nhích mới phát hiện không động dậy nổi, bên trái bị kéo, bên phải cũng bị kéo, chưa kể bé mập trên ngực.

Ráng tách ra mà chẳng được, Hà Duy dứt khoát tay trái ôm một đứa, tay phải ôm một đứa, trước ngực móc một đứa.

Hên là giờ tu vi cậu cao nên thân thể cũng khỏe mạnh hơn, tuy cú chấn động ban nãy khiến cánh tay bị thương, nhưng may mà chưa gãy hẳn, ngoại trừ vết thương ngoài da thì không còn gì đáng ngại. Hơn nữa, khí lực lớn nên ôm hai bé con... ừm, miễn cưỡng xem như ba bé con, nói chung chưa đến mức mệt bỏ hơi tai.

Hà Duy đi một mạch về phía trước, dọc đường luôn cẩn thận hết mức. Cậu hơi khát nước, nhưng dẫu dăm tuyền hái mấy trái cây rục rờ kia, bởi lẽ không biết rõ về nơi này và cũng đang kiệt lực giấu kín thân hình. Đi như thế chừng ba canh giờ, bên tai cậu truyền đến tiếng nước róc rách, bấy giờ mới thấy mừng rỡ, biết mình đi đúng hướng rồi.

Nơi có nước khẳng định có sinh vật, biết đâu còn gặp được cư dân, dẫu không rõ đây thuộc khu vực nào, nhưng nếu tìm được sinh linh có thể giao tiếp, cậu sẽ hỏi cặn kẽ, tới khi ấy cũng tìm được đường về nhà.

Hà Duy nghĩ rất chi là hay ho, cũng coi như có lý, song cũng biết chẳng phải mọi sinh linh đều thiện lương. Đặc biệt là tại đại lục quái quỷ này, các chủng tộc bất đồng đánh tới đánh lui chỉ là chuyện thường, nên cậu không có ý định để lộ hành tung, mà dè dặt lần mò qua đó, dự tính nhìn thử cái đã.

Vừa thấy liền sợ đổ người.

Ngoài bụi cỏ đúng là có một con sông rất lớn rộng khoảng bốn năm thước, dòng nước róc rách, trong veo thấy đáy... Được rồi, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là lòng sông có rất nhiều người!

Ồm, chính xác phải nói là có rất nhiều người chim!

Ai cũng trần truồng, thân hình cao lớn, tóc nâu đậm nhạt khác nhau và số ít nâu đỏ, cánh chim sau lưng lại trắng muốt giống nhau, người hai cánh, kẻ bốn cánh. Tất cả đều tuấn tú, mà lúc này bọn họ đang vui vẻ... ờ... tắm rửa.

Hà Duy , lập tức hiểu ra chút đỉnh, họ lọt vào làng Phi Linh rồi chẳng?

Vậy mà đến tận quê nhà của Trúc Uyên á?

Ừm, Hà Duy cẩn thận nghĩ lại, tính tình Phi Linh tộc thế nào ta? Dễ sống chung không?

Tiếp theo, cậu cúi đầu nhìn tiểu hoàng kê trước ngực, lông mày tức khắc nhảy dựng.

Trúc Uyên chính là Phi Linh tộc, tính tình hẳn tốt không? Dễ sống chung không? Ha ha ha! Lạng quạng diệt luôn cả nhà đằng ấy đó nhé!

Bởi vậy... Hà Duy thoáng cái sợ hết hồn, đám người chim trong mắt cậu từ bức tranh thiên sứ tắm rửa biến thành trại tập trung biến thái.

Trên người Hà Duy còn đeo bông ba biến thái, quả thực không gánh thêm được nữa, vì thế cậu ảo não định chạy mất...

Khổ nỗi, chân trước chưa chạm đất, phía sau đã vang lên tiếng hò reo vui sướng, Hà Duy vừa quay đầu liền bắt gặp một người chim chỉ quây mỗi nội khổ.

Bị phát hiện rồi! Hà Duy nháy mắt cứng ngắc.

Vì tiếng reo này, đám người chim phía ngoài cũng lao phần phật ra khỏi nước.

Một, hai, ba... bảy.

Hà Duy sững sờ, cậu bị một lũ Phi Linh biến thái mọc cánh nhưng không bận đồ vây quanh!

Vóc dáng họ rất cao, hơn Hà Duy chừng nửa cái đầu, chắn kín mít trước mặt cậu như vậy thực tình có cảm giác sắp... đau mắt hột đến nơi rồi, mấy người làm ơn mặc đồ đã được không!

Hà Duy đương nhiên sẽ không hô lên thật, cậu chỉ nhìn bọn họ chăm chăm, nhân tiện bắt đầu tụ tập lực lượng, dẫu ở đây có bảy “Trúc Uyên”, nhưng cậu đã vượt xa ngày xưa, nếu cố sức chạy trốn chết thì chưa chắc chạy không thoát!

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng chớp mắt sau, cậu liền hoảng hốt.

Cậu... cậu thế mà không cảm giác thấy Băng Thế hoa tồn tại! Đâu chỉ Băng Thế hoa, ngay cả Triều Tinh hoa cũng chẳng thấy...

Hai Đẩu Linh mạnh nhất lại mất tích, Hà Duy kiềm nén khủng hoảng trong lòng, nhanh chóng chạm nhẹ vào Kết Linh Tiên Y, may mà nó vẫn còn.

Tuy nhiên, Hà Duy cũng nhanh chóng phát giác điểm bất thường, Kết Linh Tiên Y không thể hút linh. Trong linh cảnh Hà Duy cực kỳ dồi dào linh khí, song Kết Linh Tiên Y hoàn toàn vô phương hấp thu, không thể hút linh thì chẳng cách nào thi triển, linh kỹ gì cũng không dùng được.

Tại sao lại thế?

Hà Duy thâm run sợ, Phi Linh tộc đối diện cũng đang xì xà xì xầm.

“Oa, giống cái xinh đẹp làm sao!”

“Ê, ta phát hiện mà! Cổ là của ta!”

“Ai cho người kêu loạn, giờ chúng ta đều thấy được, ai cũng có phần hết, phải cạnh tranh công bằng.”

“Không được! Rõ ràng ta thấy trước, cổ nhất định sẽ thích ta...”

“Được rồi được rồi,” Phi Linh tộc lớn tuổi hơn tí và đã có bạn đời lên tiếng, “các người chú ý chút, vị giống cái này có đi một mình đâu.”

“A... cổ có con rồi.”

“Mà đâu chỉ có một đứa.”

“Một, hai, ba... trời ạ, cổ sinh ba lặn đó!”

“Giống cái sinh được tận ba cục cứng, lợi hại ghê!”

Hà Duy căn bản chẳng nghe hiểu họ nói gì, nhưng cậu có thể mơ hồ nhìn ra chút cảm xúc, sao cứ có cảm giác ánh mắt họ ngày càng nóng bỏng thể nhỉ...

A, trong đầu Hà Duy đình một tiếng, cậu căn cứ vào tập tính của Trúc Uyên để suy ra một đáp án chết người: Đừng nói bang Phi Linh “hiếu chiến” muốn luận võ với mình đó nha!

Cậu có Băng Thế hoa còn chưa chắc đánh thắng được họ, hiện tại đến linh kỹ còn chẳng xài được, đánh cái lông á, bị cánh to đập xủi luôn thì có.

Vì hoảng sợ nên sắc mặt Hà Duy nom càng trắng trẻo, nhóm Phi Linh tộc bao quanh cậu càng hưng phấn hơn.

“Ui cha, da cổ thật trắng, khả ái quá chừng!”

“Oa, giống cái mỹ lệ như thế sao lại lẻ loi một mình? Chắc giống đực của cổ chết rồi!”

“Đúng! Bảo đảm chết rồi! Vậy bọn mình có thể kết hợp với cổ nha ~()/~”

“Còn có thể làm cổ sinh cực cưng, sinh ba lần nữa đi!”

“Ba thế nào được, nếu là ta, cam đoan khiến cổ sinh sáu!”

“Sáu á, hừ, ta bao chín đứa luôn!”

“Chín... các ngươi toàn lũ vô dụng... ta có thể...”

“A... Y Lam ngươi quá đáng lắm nhé, vậy mà dám khiêu vũ! Không được, ta cũng muốn nhảy.”

“Đám gà bệnh các ngươi làm sao nhảy siêu bằng ta được! Ta có luyện tập hết rồi! Chóng mắt mà nhìn này!”

Hà Duy: “...” Mọi nó, ai tới nói cho cậu biết lũ người chim này đang phát điên cái gì được không!

Bọn họ dùng tiếng chim líu ríu suốt nửa ngày, rồi một Phi Linh hai cánh trong đó bỗng giơ tay lên, Hà Duy còn tưởng hẳn cuối cùng cũng phát chiêu, bèn căng người đề phòng, định mang nhóm tiểu biến thái trên người bỏ chạy, ai dè người chim ấy lại khoa tay múa chân nhảy dựng lên.

Hay thật, một người nhảy, hai người nhảy, vền vền mười giây sau, ngoại trừ Phi Linh thoát nhìn có vẻ trầm ổn, sáu người còn lại đều vừa múa vừa hát...

Hà Duy đứng ngay chính giữa mà hỗn độn trong gió.

Bởi ta nói... rốt cuộc đang làm gì vậy trời?

Dù các ngươi mọc cánh cũng chả che lấp được sự thật không mảnh vải che thân đâu, một đám đực rựa cao to uy mãnh trần trụi trực khoe khoang cơ ngực cơ bụng bắp tay trước mặt cậu là muốn làm loạn chi đây!

Làm ơn bình thường tí được không.

Mặt Hà Duy xanh mét.

Nhưng nhóm Phi Linh đối diện lại chẳng phát hiện mảy may, chỉ cho rằng giống cái xinh xắn đang then thùng...

Tất Vân thật sự không nhận được nữa, cuối cùng cũng đẩy đám thanh niên tăng động này ra, ôn hòa nhìn về phía giống cái, lễ phép hỏi: “Ngươi lạc đường à? Nếu tạm thời tìm không thấy đường thì tới thôn chúng ta nghỉ ngơi một lát được không?”

Giọng nói êm ái, ánh mắt dịu dàng, trọng điểm là Hà Duy hiểu lời hắt!

Mặc dù Hà Duy còn đôi chút thấp thỏm, nhưng tình thế hiện thời đâu cho phép cậu lựa chọn, Phi Linh tộc này nhìn sơ cũng không giống ác nhân, Hà Duy thoáng thở phào, gạt đầu.

Động tác cực kỳ bình thường lại đưa tới âm thanh hít sâu sợ hãi ở bốn phía, cùng với... tiếng chim hót líu lo.

“A! Giống cái gật đầu rồi, cổ say đắm vũ đạo của ta là cái chắc!”

“Cổ gật đầu với ta, cổ mê ta thì có!”

“Là ta!”

“Rõ ràng là ta!”

“Ngươi đứng sau cổ, cổ nhìn còn chẳng tới, thế quái nào lại là ngươi được!”

“Nhưng giọng hát của ta hay nhất, cổ nhất định mê chết giọng ta rồi...”

“Cái giọng vịt đực của ngươi ấy hử, đến A Hoa cách vách còn bị ngươi dọa đến mức ngủ không ngon kia kìa!”

“Ngươi... ngươi biến đi!”

Lông mày Tát Vân giật nảy, một cánh quạt bay máy Phi Linh đang huyền não âm ỉ ra ngoài, sau đó tiếp tục dịu dàng nhìn Hà Duy cười: “Cần ta giúp không?”

Tát Vân muốn giúp cậu bé bé con, Hà Duy hiểu chứ, song cậu không yên lòng, chỉ ôm ba nhóc con đang ngủ mơ màng chặt hơn, lắc đầu bảo: “Cám ơn, tự ta được rồi.”

Giống cái luân bảo bọc con mình quá mức, cô ấy không an tâm cũng bình thường, Tát Vân gật gật đầu, liền đi trước dẫn đường.

Hà Duy đi theo họ, mãi khi tiến vào ngôi làng mà vị Phi Linh này nói mới kinh hãi đến trợn mắt há mồm.

Làng gì mà làng... làng này cũng quá ảo mộng rồi!

Đập vào mắt toàn một màu trắng mềm mại, tường rào, đường đi, phòng ốc, vô số vật trang trí... Hết thấy tạo thành từ những đám mây xốp mềm.

Quả là một quốc gia bước ra từ cổ tích, kỳ diệu làm sao.

Đó là chưa kể những Phi Linh tộc tung cánh bay lượn kia, y như được tận mắt ngắm nhìn thiên đường trong ảo tưởng vậy.

Hà Duy ngắm nghía không xuể, tuy rằng kinh ngạc, nhưng cậu cũng tập trung lưu ý một số điểm bất thường.

Tỷ như... trong làng mây có không ít người giống Hà Duy, đều không cánh... Ồ, Nhân tộc à?

Hà Duy khó hiểu, cậu chỉ có thể đoán bọn họ đều là những thiếu niên hình người, và không mọc cánh.

Sao trong Phi Linh tộc có lẫn nhóm tộc khác vậy?

Hà Duy nhìn mà hoang mang, rồi phát hiện một vấn đề.

Trong làng... đến một cô gái cũng chẳng có là sao?

Trừ thanh niên có cánh, chính là thiếu niên không cánh...

Không người già, không phụ nữ, song... Hà Duy lại nhạy bén nhận ra có rất đông trẻ con.

Đã có trẻ con, sao không có phụ nữ được? Chúng ra đời bằng cách nào?

Kế tiếp, Hà Duy lại nghĩ chắc phụ nữ Phi Linh tộc không thích ra ngoài, tương đối bảo thủ hay gì gì đó cũng đâu phải không có khả năng.

Nghĩ thế liền xóa tan nghi ngờ.

Suốt dọc đường, Hà Duy tò mò đánh giá chung quanh, rồi bất chợt bị một màu xanh biển hấp dẫn ánh mắt.

Cổ dài miên man, cánh to rộng, thân hình duyên dáng, cộng thêm lông vũ màu xanh biển độc đáo khiến người ta nhìn qua là khó quên... Không sai, là tiên hạc Tiểu Lan Nhi! Tiểu Lan Nhi sao lại ở đây!

Lẽ nào... mắt Hà Duy thoáng cái sáng lên.

Cơ hồ ngay khắc sau, cậu vừa ngẩng đầu liền trông thấy gương mặt trẻ thơ quen thuộc kia.

Dẫu hơi xa, nhưng hai người tốt xấu gì cũng sớm chiều ở chung hơn một tháng, đã vô cùng thân thiết với nhau, không thể nào lầm được

Là Mai Thiệu... tuyệt đối là Mai Thiệu!

Hà Duy kinh ngạc, đồng thời cũng vui mừng khôn xiết, Mai Thiệu an toàn vô ưu thế này thật tốt quá.

Xem ra cánh cửa trong hang Kim Linh là truyền tống ngẫu nhiên, cậu bị quăng tới lãnh địa Yêu tộc, còn ông anh bánh hoa hồng đáp xuống làng Phi Linh.

Tha hương xứ lạ gặp bạn tốt, thế này thì còn gì bằng!

@những ai khó chịu với từ “cổ”: nguyên văn là “nàng” đó, nhưng “đáng lòng thanh niên cứ thấy từ ‘nàng’ là khó ở” (đọc thì miễn cưỡng, cơ mà ê duyệt thì dứt khoát không =)), nên là mạn phép thay bằng “cổ”, vì dùng “cô ấy” cứ thấy lủng củng dài dòng mệt mỏi sao sao á ;v;

74. Chương 74

CHƯƠNG 74

Hà Duy nhìn Mai Thiệu bằng ánh mắt kích động dạt dào, Tát Vân kể bên cũng nhận ra, hần cười giới thiệu: “Vị kia cũng được nhặt... khụ khụ... cứu về lúc trước...”

Hà Duy nhìn hần, nhất thời đầy đầu hắc tuyến, đừng tưởng ho khan là có thể ém nhẹm sự thật rành rành nha, ý người muốn nói căn bản đâu phải cứu về mà là nhặt về chứ gì! Mai Thiệu được các người nhặt về sao!

Vì mãi chửi bới nên cậu vô tình bỏ lỡ một cơ hội nhìn thấu thực tế, không nghe rõ nửa câu sau của Tát Vân: Giống cái... được cứu (nhặt) về.

Cho nên, tới tận bây giờ cậu vẫn chưa biết chính mình bị hiểu lầm là người chim có thể đẻ trứng.

Thấy Hà Duy có hứng thú, Tát Vân liền dẫn cậu qua, vừa đến gần vừa giới thiệu: “Cậu ta tên Tiểu Hoa, người...” Tát Vân lại dịu dàng nhìn Hà Duy, “Có thể mạo muội hỏi người xưng hô thế nào không?”

Hà Duy chớp mắt mấy cái, đáp: “Hà Duy.”

Tát Vân cười nói với “Tiểu Hoa”: “Tiểu Hoa, đây là Hà Duy, mấy ngày nay phiền người quan tâm cậu ấy một chút!”

“Tiểu Hoa” trao Hà Duy nụ cười thân thiện: “Không thành vấn đề, cứ giao cho ta!”

Mãi khi “Tiểu Hoa” cùng Tát Vân đi vào một gian nhà mây, Hà Duy vẫn ngơ ngáo ngáo ngáo.

Ồ, tiết tấu gì đây? Tiểu Hoa? Mai Thiệu sao lại thành Tiểu Hoa.

Chẳng lẽ Mai Thiệu giếm tên thật? Nhưng có cần tới mức ấy không? Cái tên Tiểu Hoa này cũng quá ức chế rồi, tốt xấu gì cũng nên đổi sao cho bùi tai chứ!

Hà Duy cố gắng đặt mình vô hoàn cảnh người khác mà nghĩ, ngẫm lại Mai Thiệu lọt vào quốc gia bị biến thái vờn quanh, gặp phải tình huống ngoài ý muốn cũng chẳng có gì bất ngờ, nhưng tên ấy mà, chắc chắn có nỗi khổ riêng.

Nghĩ vậy, Hà Duy càng cẩn trọng hơn, cậu không vội nhận thân với Mai Thiệu mà nghiêm túc nghe Tát Vân giới thiệu.

Tát Vân đưa họ vào phòng rồi nhỏ nhẹ nói: “Viện tử này trước kia bỏ không, nhưng vẫn có người dọn dẹp, Tiểu Hoa ở đây từ đó tới giờ, Hà Duy người cũng sống tạm trong này đi, các người sống chung cho có bạn có bè, nơi này lại rộng, nhóm hài tử tỉnh dậy cũng có chỗ chơi đùa.”

Hần nói đến là chu toàn, cuối cùng vẫn hỏi lại: “Được không?”

Ai lại đánh mặt kẻ đang cười, người ta đã lễ độ khách khí thế rồi, Hà Duy tuy còn nghi ngờ, song trên mặt vẫn mỉm cười: “Phiền người rồi.”

“Không sao, bọn họ toàn là thanh thiếu niên đang tuổi xúc động, khó tránh có chút không đúng mực, nhưng tóm lại đều có ý tốt, không cố ý muốn dọa người đâu.”

Giải thích rất cặn kẽ, Hà Duy suy xét thật kỹ, trong lòng thoáng nghiến ngấm, nói vậy hình như người Phi Linh tộc đâu tới nỗi hồng bét như cậu tưởng.

Đám Phi Linh múa may quay cuồng hồi nãy hình như đều là vị thành niên theo lời Tát Vân, tuổi trẻ ấy à, rất dễ manh động hiếu chiến và thích nổi loạn, tộc nào mà tránh được. Lại nhìn sang Tát Vân, đây chính là người trưởng thành trầm tĩnh lý trí nè, lẽ phép ôn hòa biết bao, không giống biến thái chút xíu nào!

Đợi đã... Hà Duy bỗng lạnh trí, cậu cúi đầu nhìn tiểu hoàng kê đang ngủ mê man trong lòng, lẽ nào... lẽ nào... nói cách khác... Trúc Uyên đại đại hấu đá hiếu chiến như vậy là tại chưa hết tuổi ầm ương sao?

Đậu xanh... phát hiện này đúng là... đúng là buồn cười chết được!

Cậu kiểm lòng chẳng đậu mà xoa xoa cái đầu lông xù của Tiểu Hoàng, khoe miệng bắt giặc nhếch lên.

Hình ảnh này đọng trong mắt Tát Vân lại là cảnh tượng khác.

Thật tốt đẹp làm sao, giống cái xinh đẹp dịu dàng vuốt ve bé con, trong mắt trong tim ngập tràn tình mẫu tử sưởi ấm lòng người.

Tát Vân nhìn mà chỉ thấy hâm mộ vô cùng, chừng nào hấn với bạn đời mới có cục cưng của riêng mình, chừng nào hấn mới được làm ba ba, chừng nào hấn với bạn đời mới được như bây giờ...

A! Trong đầu Tát Vân lóe sáng.

Hà Duy đã nuôi nấng ba ấu tể, cậu am hiểu dễ trứng hơn bất kỳ giống cái nào trong làng, nếu bạn đời nhà mình được cậu chỉ giáo, phải chăng họ cũng có thể lập tức cho ra trứng!

Sau một hồi ảo tưởng, Tát Vân nhìn Hà Duy càng thêm thân thiết, giống cái lợi hại nhường này nhất định phải giữ lại mới được, riết rồi làng họ sẽ có phúc nha ~()/~!

Hà Duy hồn nhiên đầu hay đối phương nghĩ gì, cậu còn bận cảm thán sự khác biệt một trời một vực giữa Phi Linh tộc trưởng thành và Phi Linh tộc vị thành niên...

Bởi mới nói, đôi khi đường về nào chệch nhau cũng là một việc cực kỳ hạnh phúc!

Do thời gian không còn sớm, Tát Vân sợ hiểu lầm nên không nán lại lâu, chỉ bảo lát nữa sẽ mang bữa tối đến rồi đi trước.

Chờ hấn đi rồi, trong phòng chỉ còn Hà Duy và Mai Thiệu, bấy giờ Hà Duy mới sấp tới gọi khẽ: “Mai đại...”

Chữ “ca” chưa kịp thốt ra, Mai Thiệu đã nhìn chăm chăm Hà Duy bằng hai mắt tỏa sáng, đoạn nói: “Hà Duy, bé cưng nhà người đáng yêu quá đi! Ta muốn nói từ hồi nãy rồi á! Không ngờ người có tận ba đứa, người giỏi quá!”

Hà Duy: Chờ chút, hình như... có chỗ nào không đúng lắm!

*chờ chút: nghĩa là “bóng mang bao tải (qiao tou ma dai)”, lấy từ câu tiếng Nhật nghĩa là “chờ một chút”, phiên âm sang tiếng Bông cũng là qiao tou ma dai

Cậu ngây ra, nhưng Mai Thiệu thì hết sức hưng phấn, y nhẹ nhàng chạm một phát vào tiểu hoàng kê, sau đó lại chọt chọt khuôn mặt nhỏ nhắn của hai bé con, xúc cảm mềm mại, bộ dáng nho nhỏ dễ dàng khiến tia sáng trong mắt y sắp bắn ra chói chói chói tới nơi rồi!

Đến lúc này, Hà Duy lại phản ứng không kịp nên hóa luôn thành não tòn.

“À này... Mai đại ca huynh...”

Mặt Tiểu Hoa tràn đầy ngây thơ: “Không đại ca? Ý người là trong số này không có đại ca hở? Oa, hóa ra là sinh ba!”

*“mai” với “không” đều phát âm là “méi”

Hà Duy: “...”

Rốt cuộc là sao thế này! Chẳng lẽ không phải Mai Thiệu? Chỉ là một người giống như đúc thôi à?

Không có khả năng! Khoan đề cập thể gian có người giống người hay không, cứ cho là có đi, thì cũng đâu thể nào nảy ra chuyện bên cạnh hai Mai Thiệu đều có lam vũ tiên hạc y xì nhau!

Tỷ lệ ấy khác nào sao chổi đụng địa cầu còn đúng lúc động ngay đỉnh đầu cậu.

Hà Duy chẳng tin đây không phải Mai Thiệu, song về mặt y hoàn toàn đầu giống giả bộ, huống hồ Mai Thiệu cần chi lừa cậu.

Có khi nào... Hà Duy nghĩ tới một khả năng khác, Mai Thiệu bị ngã đập đầu nên mất trí nhớ?

Tình tiết máu chó quá thể... Hà Duy thực tình cảm thấy mặt mình bị tạt đầy máu.

Nhưng sự thực tàn khốc như vậy đây, Mai Thiệu mất trí nhớ thật.

Sau một giờ trò chuyện dài (Hà Duy hỏi, Mai Thiệu nựng bé con), cậu cuối cùng cũng hiểu.

Chừng hơn một tháng trước, Mai Thiệu đáp xuống khu rừng ngoài làng, tương tự như Hà Duy, y cũng là đầu chấm đất, nhưng thể lực lại không mạnh bằng Hà Duy, cũng không phản ứng nhanh nhẹn bằng. Hơn nữa, Tiểu Lan Nhi cũng đang chóng mặt, thể nên y cứ thế khóa môi với mặt đất.

Do đó, y hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại đã bị một đám người chim vây quanh, tiện thể quên luôn mình là ai.

Bởi có người chim bảo trên người y tỏa hương hoa hồng thơm ngọt ngon miệng, vì vậy tên y mới là Tiểu Hoa.

Hà Duy nghe xong, tức khắc bắt bình thay Mai Thiệu: “Tên gì tùy tiện quá, trên người huynh đúng là có mùi hoa hồng, nhưng đầu tới nỗi phải gọi là Tiểu Hoa, chí ít... chí ít...” Hà Duy nghĩ thật kỹ, “cũng nên gọi là Hoa Hồng nha!”

Tiểu Lan Nhi đang hóng hớt một bên cũng tức cái tên “Tiểu Hoa” cực kỳ, nghe Hà Duy nói xong, nó lão đà lão đảo, ngã rầm y hết cầu ăn phân.

Dẫu Mai Thiệu mất ký ức, nhưng y vẫn là người bạn tốt nhất của Hà Duy, Hà Duy kể chi tiết mọi điều về Mai Thiệu cho y biết.

Sau đó cam đoan sẽ giúp y khôi phục trí nhớ, đồng thời dẫn y rời khỏi nơi này.

Hai người tám không ngừng, tận khi Tát Vân đưa cơm tối mới tạm dừng.

Lúc đưa cơm, Tát Vân thấy hai người tán gẫu hòa hợp cũng thoáng an tâm, giống cái đều rất nhạy cảm, có bạn bè sẽ vui hơn nhiều.

Hà Duy với Mai Thiệu ăn xong cơm tối, trò chuyện một hồi nữa thì bắt đầu mệt mỏi.

Mấy bữa nay Hà Duy chưa được ngủ giấc an ổn nào, giờ nom giường mây êm ái càng cảm thấy toàn thân uể oải hơn, chỉ muốn tót lên đánh một giấc cho đã.

Phòng ngủ của Mai Thiệu ngay cách vách, y ngáp một cái rồi tạm biệt Hà Duy, Hà Duy cũng thu dọn chuẩn bị ngủ.

Cậu đặt Lăng Tiểu Dục bên trái, đặt Lê Tiểu Viêm bên phải, hai nhóc con đều nắm chặt áo cậu, bàn tay bé xíu trắng trắng mềm mềm có mấy vết lõm xinh xinh khiến lòng người mềm nhũn. Hà Duy nghĩ nghĩ, vẫn chẳng nỡ quấy rầy họ.

Còn tiểu hoàng kê lại làm tổ trên ngực cậu, kéo cũng không đi.

Hà Duy kỳ thực hơi sợ đánh thức họ, cảnh tượng kỳ quái thế này, cậu thật không dám tưởng tượng tới hồi ba người tỉnh lại thì sẽ thế nào.

Đừng cho nổ tung cả làng Phi Linh đây.

Hà Duy bình ổn tinh thần, nằm lên giường mây, dù chỉ có thể nằm thẳng, trên ngực lại có một cục đờ nặng, nhưng bởi giường mây thực sự quá êm, cậu chả mấy chốc đã thiu thiu ngủ.

Chẳng biết là trong lúc ngủ hay trước lúc ngủ, trong đầu cậu xẹt qua một bóng dáng, không nhận được nghĩ sư tôn đi đâu rồi ta... Chắc không phải vẫn còn trong vết rách không gian đó chứ?

Không đâu, lực lượng không gian do sư tôn khống chế, hắc đơi nào bị nhốt được, Hà Duy mơ hồ có ý tưởng, sở dĩ trong không gian hỗn loạn có cửa ra là nhờ sư tôn ép mở, thế nên... hắc không việc gì đâu.

Hà Duy cứ vậy mơ màng thiếp đi.

Giấc này lại ngủ cực kỳ không yên, cậu sợ nghiêng người sẽ đè bọn họ, cũng sợ bọn họ thức dậy sẽ đánh nhau, bởi vậy ngủ mà vẫn kéo căng thần kinh.

Vì vậy, khi buổi sáng vọng đến từng đợt ồn ào, Hà Duy mở mắt đầu tiên.

Trái sờ sờ phải sờ sờ, rồi lại sờ sờ trước ngực, tốt, còn nguyên đây!

Hà Duy yên lòng.

Cậu ngồi dậy, đầu đau âm ỉ, nhưng không cản trở cậu phân biệt âm thanh.

Bên ngoài tựa hồ có rất đông người...

Lại muốn làm gì đây?

Đang tự hỏi thì sát vách vang lên tiếng đứng dậy, tiếp theo là âm thanh mặc quần áo sột soạt, sau đó cửa mở, Mai Thiệu vác gương mặt ngái ngủ đứng ngoài cửa.

“Phiền chết mất! Cái đám này cứ sáng ngày ra là đáng ghét hết sức!”

Hà Duy khó hiểu hỏi: “Chuyện gì thế?”

Mai Thiệu oán giận: “Còn không phải cái đám...”

Y chưa nói xong, Hà Duy đã nghe thấy tiếng chim hót, mặt mũi liền trắng bệch, đây mà nó là công kích sóng âm hả? Mới sáng sớm quậy cái quỷ gì!

Sợ họ đánh thức ba tiểu biến thái, Hà Duy sửa soạn gấp gấp rồi ra ngoài, có điều vừa mở cửa liền tròn tròn mắt.

Quá... quá... quá trời người chim luôn!

Khung cảnh đập vào mắt thực sự có thể dọa cho tim người ta nhảy bật ra ngoài.

Cổng nhà họ không lớn, nhưng con đường trước cửa rất rộng, đường mây rộng bốn mét lại chật ních người, hiển nhiên tất cả đều là người chim. Càng chết người hơn là, do trên đường hết chỗ đứng nên có kẻ còn bay lượn trên không.

Hà Duy vừa mở cửa liền thấy đầu đầu cũng ngập cánh...

Thấy cậu ra, lập tức có người chim vui sướng hô lên.

Lần này họ không dùng tiếng chim, mà nói bằng ngôn ngữ thông dụng.

“Hồi giống cái xinh đẹp, đây là bữa sáng tình yêu ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, mong ngươi nhất định hãy nếm thử.”

Kể đó, mấy chục hộp cơm chế tác tinh xảo bị đẩy đến trước mặt cậu, Hà Duy nhìn chăm chăm, lông mày hung hăng nhảy dựng, hay ghê ta, sâu lông xanh lá, giun đất màu đỏ, còn có nhện tám chân và một ít côn trùng sồn gai ốc không rõ tên! May mà cậu là nam nhi đích thực, không sợ mấy con ấy, chứ nếu là cô bé nào đó sớm tinh mơ đã chứng kiến đồng này, có khi trực tiếp xỉu luôn!

Đương nhiên, dù không sợ nhưng cũng bị sốc không nhỏ, Hà Duy đực mặt hồi lâu, rồi lại có người chim khác lên tiếng gọi.

“A, giống cái mỹ lệ của ta, xin cho phép ta hát tặng ngươi một khúc.”

“Đừng quan tâm hần, hãy để ta khiêu vũ tặng ngươi...”

Ba mươi giây sau, ngoài cửa đã rối tinh rối mù.

Mặt Hà Duy xanh mét, nháy mắt sau, cửa đóng cái “sầm”.

Thực ra đầu chỉ Mai Thiệu bị đụng đầu choáng váng, cậu cũng bị đụng hổng rồi, bằng không... sao lại gặp lăm tên thần kinh vậy!

Hà Duy hít sâu một hơi, bấy giờ Mai Thiệu cũng đi tới.

“Người đến bọn họ càng phát điên hơn... đúng là...”

Chưa dứt lời, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, Hà Duy biến sắc, thực tình đánh chết cũng chẳng muốn mở cửa.

Nhưng ngoài cửa lại truyền đến âm thanh trong trẻo: “Tiểu Hoa có đây không?”

Mai Thiệu vừa nghe, mắt tức khắc sáng rõ, cuống quýt hé ra một khe: “Ngọc Nhuế? Sao tới sớm thế, mau vào đi!”

Nghe là người quen của Mai Thiệu, Hà Duy mới hết khẩn trương.

Cửa thoáng hé ra, người nọ đã tiến vào, Hà Duy đánh giá một chút, nhận thấy đối phương là một thiếu niên không cánh, tóc màu đỏ mềm mại, mặt mũi ôn nhuận, nom có vẻ dễ nói chuyện.

Ngọc Nhuế vào tới liền cười nói: “Ta thừa chuyện với trưởng lão rồi, hẳn sẽ quản thúc bọn họ.”

Mai Thiệu thở dài: “Thật là nói kiểu gì cũng bó tay, ta rất không thích bọn họ như vậy!”

Ngọc Nhuế cười dịu dàng, bảo: “Có lẽ tại lúc trước người bị dọa sợ nên giờ tâm lý mới không thoải mái, kỳ thực bọn họ đều thật lòng thích người.”

Hà Duy nghe họ nói chuyện mà như lọt vào sương mù.

Ngọc Nhuế bưng bữa sáng, ba người bèn vô phòng vừa ăn vừa chuyện trò.

Mai Thiệu vẫn không vui lắm, Ngọc Nhuế khuyên y vài câu, tuy y không nói thêm nữa, song một mực cau mày.

Ngọc Nhuế tốt tính, thấy mình bảo y không nghe, liền nói với Hà Duy: “Ta nom Hà công tử với Tiểu Hoa rất hợp nhau, người cũng giúp ta khuyên nhủ cậu ấy, nay cậu ấy cũng thành niên rồi, nào có giống cái từ chối kết hợp với giống đực chứ? Đây là làm trái ý trời.”

Hà Duy: “...” Khoan đã, hình... hình như lại có gì đó không đúng rồi!

Mấy lời này cậu nghe rõ hết, nhưng nối thành câu hoàn chỉnh thì chẳng hiểu gì sất.

Ngọc Nhuế thở dài, nói tiếp: “Giống cái trong Phi Linh hoạt tộc vốn thừa thớt, phần lớn giống đực đều độc thân cả đời, mấy năm nay trong làng không hề có giống cái sinh ra, thoáng cái gặp được người nên bọn họ mừng quá đấy mà.”

Mai Thiệu nghe nhiều lắm rồi, thành ra không lên tiếng, Hà Duy thì sợ tới nỗi không dám lên tiếng.

Ngọc Nhuế nhìn nhìn Mai Thiệu, thở dài, đoạn nhìn sang Hà Duy: “Hà công tử cũng là người từng trải, chúng ta trời sinh đã thế, cần gì phải vi phạm? Còn nữa, không kết hợp với giống đực thì sinh con bằng cách nào?”

Nói đoạn, hắn ước ao nhìn Hà Duy: “Nghe bảo Hà công tử sinh dương tận ba ấu tử, đúng là may mắn mà!”

Nhắc tới việc này, đôi mày nhíu chặt của Mai Thiệu mới hơi giãn ra, giọng điệu y vui hơn rất nhiều: “Ngọc Nhuế, người chưa thấy đâu, ấu tử của Hà Duy đáng yêu cực kỳ, nhóc này mềm hơn nhóc kia, nhóc kia xinh hơn nhóc này, ta còn chẳng dám đụng mạnh...”

“Bởi mới nói,” giọng Ngọc Nhuế càng thâm thía hơn, “người phải tìm một bạn đời thích hợp mới sinh dương được ấu tử khả ái giống vậy nha!”

Mai Thiệu im lặng, đáy mắt ngập tràn do dự.

Hà Duy ngồi một bên nghe, tam quan triệt để nứt toác!

Đó... đó là cái quỷ gì!

Giống đực, giống cái, ấu tử... Đệt, Phi Linh tộc các người đang làm cái gì!

Làn sóng kinh hãi trong lòng Hà Duy mỗi lúc một dâng cao, quả thực sắp nhấn chìm cả người cậu.

Thật sự khó mà tin nổi ý nghĩ hình thành trong đầu, Hà Duy vẫn nhin không được mở miệng: “À... người nói ta là giống cái?”

Đại ca à, đâu phải cứ bé em bé trên người thì chắc chắn là giống cái đâu! Hiện cậu căn bản không phải thân thể bán nữ, có sao lại bị người ta hiểu lầm thành phụ nữ vậy? Tuyệt đối không có khả năng!

Chớ nói Ngọc Nhuế, ngay cả Mai Thiệu cũng cười bảo: “Hà Duy người đương nhiên là giống cái!”

Giờ này khắc này, Hà Duy rất muốn đại nghĩa diệt hữu.

Mai Thiệu chọc chọc lưng cậu: “Không cánh chính là giống cái, đây là thường thức, tuy rằng ta mắt trí nhớ nhưng vẫn biết nha!”

Hà Duy ngẩn ngơ nửa ngày, liên tưởng một chút liền hiểu rõ.

Thế mới bảo sao trong làng có trẻ con mà chả thấy mặt mũi phụ nữ đâu, té ra cách thức phân biệt đực cái ở đây dựa vào có cánh hay không sao?

Nhưng cũng đâu phải... dù cho không cánh, Hà Duy vẫn biết mình tuyệt nhiên sẽ không để em bé biết không!

Gượng đã, Hà Duy chớp chớp mắt, nhìn về phía Ngọc Nhuế, chẳng lẽ... những thiếu niên Phi Linh không cánh bản xứ biết để trứng thật ư?

Đâu, thiết lập mọe gì thế!

Giống đực là Phi Linh tộc có cánh, giống cái là Phi Linh tộc không cánh, mấu chốt là bất kể có cánh hay không đều mang hình dáng đàn ông.

Cho nên, tác giả [Vong Đồ] rắc rối rớt cuộc bại não đến mức nào, cái tay viết văn ngựa đực như mi tạo ra thiết lập quái dị Phi Linh tộc làm chi!

Khó trách trong truyện chưa từng đề cập tới làng Phi Linh, hoàn toàn không phải không muốn nhắc, mà là đếch dám viết chứ gì! Vừa nghĩ đến Trúc Uyên đại đại là do hai đực rửa sinh ra, toàn thân Hà Duy đều bứt rứt.

Hà Duy bị sốc quá nặng, thất thần cả lúc lâu.

Ngọc Nhuế sang phòng kể đồ nước, Mai Thiệu sấp tới thì thăm với Hà Duy: “Ta thực tình không thích bọn họ, nghĩ tới việc kết hợp với họ cứ thấy là lạ chỗ nào ấy.”

Nghe Mai Thiệu nói thế, trái tim nhỏ bé của Hà Duy cũng run rẩy, khó khăn lắm mới có bạn tốt, cậu không muốn nhìn y bị lừa đến thế giới khác chỉ vì mắt trí nhớ!

Hà Duy nắm chặt tay Mai Thiệu, trầm giọng nói: “Thấy lạ là tốt, nhất định đừng để bọn họ mê hoặc, huynh không nên cùng họ...”

Cậu chưa dứt câu, mắt Mai Thiệu đã sáng long lanh, dáng vẻ rớt cuộc cũng được công nhận, y kích động nói: “Hà Duy, người cũng thấy quái đúng hay không? Người ngẫm mà xem, chúng ta không cánh, bọn họ có cánh, ở cùng họ cứ y như phát sinh cái chi chi với Tiểu Lan Nhi ấy, kỳ cục muốn chết!”

Hà Duy: “...” Mịa, suy cho cùng nguyên nhân người thấy kỳ quái không phải vì mọi người đều là đàn ông, mà bởi có cánh hay không sao?

Nhất thời, Hà Duy cảm giác mình vừa phát hiện chuyện gì rất ghê gớm...

Tam quan của cậu đang sụp đổ, Mai Thiệu chợt hét to sợ hãi: “Hà Duy, ấu tể nhà người tỉnh rồi.”

Hà Duy giật thót trong lòng, không kịp dòm kỹ đã sải bước đến giường mây.

Vì Mai Thiệu nói là ấu tể, theo bản năng cậu tưởng tiểu hoàng kê tỉnh, kết quả vừa tới nơi đã nhìn thẳng vào một đôi mắt to như hai trái nho đen.

Là Lăng Tiểu Dực tỉnh!

75. Chương 75

CHƯƠNG 75

Từ khi phát hiện nhóm biến thái hóa nhỏ, Hà Duy cũng rất thấp thỏm, cậu chẳng lo bọn họ không tiếp nhận nổi hiện thực hung tàn, mà chỉ sợ họ tiếp nhận quá nhanh, tiếp theo lao vào đánh nhau!

Nếu lại gây ra chuyện như đạn hạt nhân nổ tung nữa, cậu sợ sẽ bị đám Phi Linh tộc có cánh vây đánh đến chết.

Hình ảnh quá tàn khốc, Hà Duy vừa nghĩ liền chột dạ.

Cậu vội vàng nhào đến, thấy là Lăng Vân Dực tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Vân Dực vẫn hơi giật mình, đánh giá sơ sơ rồi dán chặt mắt vào Hà Duy.

Đúng lúc Hà Duy tới gần hẳn, Lăng Vân Dực vươn tay như thường lệ, định ôm cậu vào lòng, kể tiếp... chính là bị kịch.

Cánh tay quá ngắn, thân hình quá nhỏ, động tác vốn dĩ mây bay nước chảy lại thành mất đà, thân thể nghiêng một cái, không ôm được người, ngược lại tự mình ngã thẳng sang bên cạnh.

Khéo sao lại té trúng người Lê Tiểu Viêm.

Hà Duy thất kinh, cấp tốc ôm Lăng Vân Dực lại đây, Lê Tiểu Viêm bị đập trúng chỉ hừ một tiếng bất mãn, trở mình, ngủ tiếp.

Hà Duy nhẹ nhàng thở ra, rồi nhìn xuống Lăng Vân Dực.

Mà Lăng Tiểu Dực đang khiếp sợ nhìn chính mình, cơ thể mềm nhũn, tay nhỏ mồm mĩm, cặp chân ngắn ngủn thế này cũng gọi là chân?

Hà Duy nhìn bé con trong lòng, cảm nhận rõ sự kinh hoàng và bị thương sâu sắc...

Haiz, Hà Duy tính an ủi hẳn một chút: “Lăng Vân Dực, đừng lo lắng, người chỉ bị cạn kiệt sức mạnh thôi.”

Cậu vừa mở miệng, thân thể Lăng Tiểu Dực liền cứng đờ, ngay sau đó hẳn vô cùng bình tĩnh gỡ tay Hà Duy ra, né khỏi ôm ấp của cậu, quần lầy chần mây trên giường và rúc đến góc tường diện bích tư quá.

Hà Duy: “...” Cảnh tượng nom quen mắt thế nhỉ! Hồi trước lúc Lê Tiểu Viêm mới tỉnh dậy cũng biến thành dạng này mà! Chẳng phải các người đều là biến thái hả? Biến thái mà nhạy cảm thế là sao!

Đang kinh ngạc thì vật thể nào đó bên trái khẽ lấn mình.

Thần kinh Hà Duy lập tức nứt ra, bên trái... bên trái là tiểu hoàng kê, cậu tức tốc quay sang.

Tiểu hoàng kê luôn dính chặt trên ngực Hà Duy từ tối qua, hai móng vuốt be bé y hệt keo dán sắt bấu chắc áo cậu, mặc kệ cậu gỡ thế nào cũng không ra. Ngủ đến sau nửa đêm, Hà Duy quả thực bị ép tới khó thở (một phút mặc niệm cho cân nặng của bé gà vàng), cậu hết cách nên đành cởi áo ra, cuối cùng cũng có thể tách hẳn xuống khỏi người.

Chẳng qua đến sáng, tiểu hoàng kê bị quần áo Hà Duy bao lấy.

Giờ phút này, Hà Duy nhìn quả cầu đang lặn lộn trong quần áo, lần nửa ngày mới lộ ra cái đầu nhỏ xù lông, màu lông như mặt trời chính ngọc phối hợp cùng đôi mắt xanh biển tựa bích tẩy tình không, quả khiến tâm can ai đó nhảy loạn.

*bích tẩy tình không: màu xanh ngọc nhuộm trời trong

Ít nhất trong mắt Hà Duy đã lấp lóe ánh sao.

Tiểu hoàng kê lẳng lặng quan sát Hà Duy, cúi xuống, giãy tiếp theo, cứng ngắc.

Hà Duy hắng giọng, đang định an ủi một câu, ngặt nỗi chưa thốt ra lời, tiểu hoàng kê ver Trúc Uyên đã chậm chạp rúc vào quần áo, dịch đến mép giường.

Vì thế... diện bích tư quá x2.

Hà Duy: o()o

Nhất định là phương thức rơi xuống đất không đúng, nhóm biến thái bị sao thế này!

Lát sau, người cuối cùng cũng tỉnh.

Lê Tiểu Viêm ngủ đến ngon lành, bị Lăng Tiểu Dực đụng trúng cũng chẳng thức, giờ trái lại vừa tỉnh cái đã ngồi ngay dậy, mở bừng mắt.

Đôi mắt to tròn như hồng ngọc nổi bật dưới hàng mi dày rậm, khi mở to đúng là khả ái quá thể.

Đây không phải lần đầu Hà Duy gặp Lê Tiểu Viêm, nhưng lần này vẫn có cảm giác bị chói mù mắt, đúng là tóc đỏ mắt đỏ cộng thêm làn da trắng nõn mềm mịn trông giống búp bê cực kỳ.

Lê Viêm đầu sao cũng là dân từng trải, mở mắt nhìn thấy Hà Duy “biến lớn” thì đã ngờ ngợ rồi, cúi đầu dòm phát đã hiểu rõ. Hắn là người đã từng “diện bích tư quá”, nên chỉ hơi thẳng thốt liền thích nghi.

Hắn tức khắc cong khóe miệng, cười tủm tỉm lao vào lòng Hà Duy.

Hà Duy chẳng hề có năng lực chống cự trước một bé con như vậy, còn sợ hắn va phải mình nên vội vã dang tay ôm hắn. Lê Tiểu Viêm ôm chặt Hà Duy, cọ cọ lên ngực cậu, đoạn vươn cánh tay nhỏ kéo lấy cổ cậu.

Hà Duy tưởng hắn có lời muốn nói, bèn cười híp mắt cúi xuống gần hơn, ai dè chưa kịp đưa tai đến, Lê Viêm đã duỗi tay nhỏ ôm lấy mặt cậu, hôn cái chụt lên môi.

Hà Duy: ...

Hôn xong, Lê Tiểu Viêm cao hứng: “Bảo bối, rốt cuộc chỉ còn hai ta.”

Nếu âm thanh không mềm nhũn và sắc mùi sữa, kể ra cũng có chút hương vị tổng tài xấu xa ngông cuồng quyến rũ bá đạo nhỉ...

Nhỉ cái cóc khô!

Bị nhóc con sàm sỡ, Hà Duy chẳng buồn lặn tẩn đã toan xách Lê Tiểu Viêm lên đánh mông, nhưng bỗng nhiên nghe thấy tiếng hắt chần.

Tổ hai người diện bích tư quá đồng thời xốc chăn (quần áo), chiếm cứ hai góc trái phải của giường, im lặng nhìn họ chòng chọc.

Tay Hà Duy hóa đá, Lê Tiểu Viêm cũng ngẩn người, hiển nhiên hắn không ngờ còn hai cục khác nữa.

Bốn mắt nhìn nhau, giây sau, cả ba cùng cử động.

Một hồng quang đại thịnh, một kim quang tùy ý, và một hắc vụ tụ tập.

Trong lòng Hà Duy lộp bộp một tiếng, quả nhiên... mới tỉnh đã muốn hủy thiên diệt địa sao!

Ba người cùng tấn công, đánh chết Hà Duy cũng chống đỡ không được, cậu nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị dẫn mọi người bỏ trốn, nhưng dị biến thoáng cái phát sinh.

Ba loại ánh sáng nhất tề tán đi, ba vị có thể xưng là đại năng chí tôn của thế gian chưa tể ra Đấu Linh nổi.

Huyết Anh hoa Huyết Linh Châu Hung Kiếm Huyết Tàn, còn có thánh linh tà linh của Phi Linh tộc và Tu La tộc, những thứ dư sức chấn nhiếp toàn đại lục Đấu Linh đều đang ngủ như heo chết.

Bởi vậy, ký chủ nhà chúng mới biến thành dạng mạnh mẽ như bây giờ (chắc thể).

Lê Viêm phát hiện vấn đề trước tiên, hắn cứ tưởng mình độc chiếm Hà Duy, dè đâu còn hai cục nữa, vừa nổi bão định giết họ diệt khẩu thì nhận ra mình không thể sử dụng bất cứ lực lượng nào! Lê Viêm chung quy cũng thân kinh bách chiến, đầu mất đi Đấu Linh khiến hắn có chút luống cuống, nhưng ngay lập tức

phản ứng kịp, đối phương chắc chắn cũng giống hần, bằng không một hồn một gà kia đã diệt hần từ khuya rồi.

Thừa dịp Lăng Tiểu Dực và tiểu hoàng kê mãi xuất thần, Lê Tiểu Viêm lạnh lùng (búng sữa) hừ một tiếng, sau đó xông tới bằng tay không.

Hà Dục: “...”

Chả từ ngữ nào tả xiết tâm trạng lúc này của cậu.

Hai bé một gà đánh nhau túi bụi, mẹ nó, muốn trình diễn màn công viên anime hả?

Hà Dục đang bất lực, Mai Thiệu lại theo vào, y thấy cảnh tượng này liền sửng sốt một giây, hưng phấn reo: “Hà Dục, con người hoạt bát quá chừng! Cứng quá đi mất! Mấy đứa nó thương nhau ghê!”

Khóe miệng Hà Dục giật giật: “A ha ha.”

Mai Thiệu rất phấn khích, lúc chạy vào phòng bất cẩn trượt chân xém ngã, Hà Dục nhanh tay lẹ mắt đỡ y, chỉ một cái chạm nhẹ, trong phòng bỗng lặng như tờ.

Hà Dục gượng gạo ngoảnh lại, vừa vặn bắt gặp ba cặp mắt to màu sắc khác nhau, nhưng đều xinh đẹp lạ thường.

Giờ đây, tầm mắt họ đang bắn thẳng lên người Mai Thiệu, chính xác mà nói, là bộ phận đang tiếp cận Hà Dục của y.

Hà Dục toát mồ hôi đầy đầu, Mai Thiệu lại hồn nhiên chả biết gì, y vẫn vui vẻ chào hỏi: “Chào các con, ta là Tiểu Hoa, ừm, là Mai Thiệu, đúng rồi, ta tên Mai Thiệu, các con gọi ta là Mai thúc thúc được rồi!”

Ba người vẫn không cục cựa.

Hà Dục lại hấp tấp di chuyển, vội vàng đỡ Mai Thiệu đứng vững, rồi hoả tốc cách y ba bước xa, tiện thể trưng ra nụ cười nịnh nọt một cây.

Nhờ thế, biểu tình của hai bé một gà mới ôn hòa hơn tí.

Hà Dục: Mần ơn mần phước đừng hỏi tiểu hoàng kê ôn hòa trông ra sao...

Hà Dục sợ Mai Thiệu vì vậy mà rước họa sát thân, gấp gáp đẩy y ra rồi trấn an: “Huynh cứ ra ngoài trước chờ ta, ta sửa soạn cho chúng một lát rồi ra liền.”

Mắt Mai Thiệu vẫn đang tỏa sáng lấp lánh: “Để ta giúp cho! Tận ba ấu tử thì người loay hoay tới bao giờ?” “Khỏi khỏi,” Hà Dục vội xua tay, “ta lo được mà.”

Mai Thiệu tiếc hận đầy mặt, song “mẹ” sắp nhỏ đã nói thế, mình lằng nhằng mãi cũng không hay, đành ra ngoài trước.

Cuối cùng cũng tiễn được y, Hà Dục đóng cửa, ôm áp lực cực lớn mà quay đầu lại.

“Ồm... tình huống hiện nay hơi đặc biệt, ta hy vọng các người có thể bình tĩnh một chút, chúng ta... nói chuyện nghiêm túc.”

Khoan đề cập Hà Dục trò chuyện với họ thế nào, về phần Mai Thiệu vừa sung sướng ra khỏi phòng liền đụng ngay Ngọc Nhuế.

Ngọc Nhuế mang nước đến, thấy có mình Mai Thiệu bèn hỏi: “Hà Dục đâu?”

Mai Thiệu: “Bé nhà cậu ấy thức rồi, đang bận dỗ con.”

Mắt Ngọc Nhuế sáng rõ: “Ta đi giúp cậu ấy.”

Mai Thiệu: “Để tự cậu ấy được rồi, ta vừa nghĩ ý muốn hỗ trợ thì cậu ấy bảo khỏi cần.”

Ngọc Nhuế có chút thất vọng, nhưng nghe Mai Thiệu bảo vậy cũng lập tức chuẩn bị tinh thần.

“Ấu tử nhà cậu ấy khả ái lắm, hơn nữa rất thương nhau, mới tỉnh ngủ đã chơi đùa rồi cuộn tròn lấy nhau, dễ cưng chết luôn!”

Ngọc Nhue nghe đến hai mắt phát sáng: “Hà Duy thật có phúc, vậy mà sinh tận ba ấu tử, còn là một đực hai cái, quá sức lợi hại.”

Mai Thiệu bị mưa dầm thấm đất cực đúng chỗ: “Đúng vậy, ấu tử giống đực rất khỏe mạnh, ấu tử giống cái thì xinh xắn biết bao, ngưỡng mộ quá.”

Đối tượng được ngưỡng mộ là bạn học Hà Duy thì đang lĩnh hội sâu sắc cái gọi là nước sôi lửa bỏng.

Nghe cậu nói xong, nhóm biến thái đều trầm tĩnh lại, cuối cùng không vo thành một cục nữa, mà một người ngồi đầu giường, một người ngồi giữa giường, một... ở, đứng cuối giường (đừng vạch trần, tiểu hoàng kê đứng cũng khí phách lắm mờ!).

Hà Duy hít sâu một hơi, thuật lại toàn bộ sự việc sau khi cậu tỉnh dậy, rồi nghiêm trang nhìn Trúc Uyên: “Nơi này là làng Phi Linh, tiền bối biết rồi đi thế nào không?”

Đành rằng tiền bối đã thành tiểu hoàng kê, song Hà Duy vẫn muốn tôn trọng hán nha.

Chẳng qua nghe cậu bảo thế, Lăng Tiểu Dực liền hí mắt to, Lê Tiểu Viêm hừ một tiếng.

Tiểu hoàng kê rất bình tĩnh, nhưng hán vừa cất lời, Hà Duy liền mất bình tĩnh.

Ờ mờ... giọng nói sao mà trong trẻo đáng yêu thế không biết! Còn nội dung á... ai thèm quan tâm?

Đợi đã... Hà Duy thoáng cái hồi hồn, quan tâm chứ, rất quan tâm, phải quan tâm, bèn mau chóng vòng về.

“Vị trí địa lý của làng Phi Linh khá đặc thù, nơi này có thể áp chế tất cả Đấu Linh nên không một linh thể nào tồn tại được...”

Trúc Uyên giới thiệu đơn giản, Hà Duy cũng tạm hiểu rõ.

Hóa ra là vậy, làng Phi Linh quả là chốn bồng lai tiên cảnh tách biệt với thế gian, địa hình nơi đây bí ẩn, rất khó đặt chân đến, có lọt vào cũng sẽ bị khống chế, mọi Đấu Linh đều ngủ say. Cho dù là linh thể có độ thân thiện cao như Kết Linh Tiên Y cũng không thể hấp thu linh khí, từ đó không phóng được linh kỹ.

Đại lục Đấu Linh luôn đồn đại Phi Linh tộc sở hữu lực lượng mạnh mẽ, kỳ thực chẳng phải, Phi Linh tộc đích xác thân hình cường tráng, nhưng chỉ mạnh về hình thể, nếu chân chính rời khỏi làng Phi Linh thì căn bản khó mà chịu được những công kích bằng linh kỹ. Song Phi Linh tộc chưa bao giờ xa rời làng Phi Linh, họ thậm chí không biết đến thế giới ngoài làng.

Mà chỉ cần không ra khỏi làng Phi Linh, Phi Linh tộc cường tráng tuyệt đối là vương giả tại đây, họ am hiểu bay lượn, là tay săn bắt trời sinh, hiếm chủng tộc nào có thể đấu một trận với họ dưới tình huống không sử dụng Đấu Linh.

Nhưng khuyết điểm cũng càng lúc càng rõ rệt, tộc quần của họ ngày một thưa thớt, bởi giống cái thể yếu, số lượng lại cực ít, thành ra năng lực sinh đẻ cũng vô cùng thấp. Mấy chục năm mà chỉ cho ra đời mấy trăm ấu tử, cộng thêm hơn 95% ấu tử toàn là giống đực, cứ thế tuần hoàn ác tính khiến họ đối mặt với nguy cơ diệt vong.

Do đó, họ cực kỳ quý trọng giống cái, đồng thời cũng trân trọng ấu tử, chỉ cần có đứa trẻ nào sinh ra, cả làng sẽ cùng nhau nuôi nấng vì sợ ấu tử chết yếu, cũng sợ giống cái chăm con mệt mỏi mà tổn thương tới thân thể.

Hà Duy chăm chú lắng nghe, chợt nghĩ sau mấy ngày ở chung, cậu đã hoàn toàn thay đổi cái nhìn về Phi Linh tộc. Đó là một chủng tộc vừa đơn thuần vừa đoàn kết, khác xa sự... thô bạo cậu tưởng tượng hồi trước.

Dẫu có chút nhiệt tình thái quá, nhưng với tỷ lệ chênh lệch đực cái khổng lồ thế này, ngược lại cũng có thể thông cảm...

Nắm được tình huống cơ bản, Hà Duy lại hơi buồn bực, Trúc Uyên cũng là Phi Linh tộc, khốn nỗi sao hán... ờ, linh ngộ được linh kỹ mạnh đến vậy?

Hà Duy còn đang nghi hoặc, Trúc Uyên đã cười khẽ thành tiếng: “Ai bảo ngươi ta là Phi Linh tộc?”

Hà Duy chớp mắt mấy cái, đánh giá trên dưới một phen: “Ngươi... không phải à?”

Sao thể được... Kim Sắc Lục Dực, thánh linh và tà linh Phi Linh tộc, và lại ấu thể của Trúc Uyên còn là một tiểu... hoàng kê, nói hắn không phải Phi Linh tộc ai tin?

“Lăng Vân Dực thôn phệ thánh linh và tà linh Tu La tộc, vậy hắn sẽ thành Tu La tộc đúng không?”

Trúc Uyên hỏi ngược như vậy, Hà Duy lại ngẩn người.

Cái này... kể ra cũng có lý.

Chính bởi Trúc Uyên không phải Phi Linh tộc nên hắn có thể thôn phệ hai linh thể của Phi Linh tộc, dẫn tới sử dụng được linh kỹ hùng mạnh, ngoài ra... tính cách cũng khác Phi Linh tộc một trời một vực.

Hà Duy nghĩ vậy lại cảm thấy khả năng chấp nhận cao hơn, hảo cảm với Phi Linh tộc tăng lên.

Quả nhiên, đây là một chủng tộc hết sức đơn thuần!

Ý nghĩ vừa xẹt qua, Hà Duy đã nghe giọng Trúc Uyên.

“Muốn rời khỏi làng Phi Linh chỉ có một biện pháp.”

Nghe đến đó, Hà Duy vội vàng vểnh tai, nghiêm túc nhìn tiểu hoàng... á không... là Trúc Uyên đại đại.

“Hủy đi Vân Tùy ở địa tâm, nó sẽ rơi xuống biển Vô Vọng.”

Hà Duy ngây ra.

Trúc Uyên nói khẽ: “Dĩ nhiên, tất cả mọi người ở đây sẽ mất đi che chở, với sức mạnh hiện thời của họ thì chỉ còn đường chết thôi.”

“Nhưng yên tâm đi,” âm thanh của Trúc Uyên tuy trong sáng dễ nghe, song mang theo ý lạnh buốt xương, “ngươi chẳng chết được đâu, bọn chúng tất nhiên cũng không chết.” Bọn chúng chính là Lăng Vân Dực và Lê Viêm.

Biển Vô Vọng là nguồn gốc tai ương, lấy tu vi của nhóm người Trúc Uyên tất nhiên có thể sống sót, nhưng với Phi Linh tộc thì chính là họa diệt tộc.

Dù bọn họ rành bay lượn, nhưng họ không có Đấu Linh, không có năng lực chống chọi thảm họa.

Việc này tương tự như người địa cầu tùy tiện xâm nhập quốc gia tu chân hay rừng ma thú, đâu có là bộ đội đặc chủng mạnh mẽ nhất, nhưng dưới cách biệt thực lực xa vời thì chó mong sống sót.

76. Chương 76

CHƯƠNG 76

Nghĩ tới điều ấy, trong óc Hà Duy chỉ còn hai chữ: Không được!

Kiên quyết không được! Sao có thể hủy cả tộc quần chỉ vì tư lợi cá nhân, thật viễn vông.

Chưa kể Phi Linh tộc còn là một chủng tộc đơn thuần không tranh với đời như vậy, đâu thể chỉ đơn giản muốn rời đi mà hủy diệt tất cả họ?

Hà Duy thà rằng bị nhốt ở đây vĩnh viễn cũng không dùng cách đó.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng...

Hà Duy thăm căng thẳng, chợt nhìn về phía đối diện, quả nhiên hai bé con mềm mềm moe moe đã bắt đầu nghiêm túc cân nhắc.

Các người làm ơn lượng tam quan lên giùm cái, đã biến nhỏ rồi thì đừng suy xét chuyện khủng bố như thế được không!

Hà Duy hồi hận cực kỳ, nếu mình không đề cập tới đề tài này, Trúc Uyên sẽ không giải thích. Trúc Uyên không giải thích, Lăng Vân Dực với Lê Viêm sẽ không nghiêm túc nghiên cứu cách phá Vân Tủy, vậy làng Phi Linh sẽ không... Bạn học Hà Duy bị Đồng chương quý nhập xác bỗng hoàn hồn, cậu nhảy vọt qua, cấp tốc nhắc hai em bé và một con chim béo lên, đặt ngay ngắn vào lòng, lớn tiếng nói: “Các người đói bụng chưa! Đi, ta mang các người đi kiếm gì ăn!”

*Đồng chương quý: nhân vật Đồng Tương Ngọc trong phim điện ảnh Võ lâm ngoại truyện, là người tốt nhưng keo kiệt và tham tiền

Sau đó lật đặt ra cửa.

Vừa ra khỏi nhà đã chạm mặt Mai Thiệu và Ngọc Nhuế, hai người thấy cực cưng mềm mềm trong lòng Hà Duy liền sáng mắt.

Nghe bảo Hà Duy muốn tìm thức ăn cho chúng, Ngọc Nhuế nhanh chân chạy ra ngoài chuẩn bị, cơ hồ một phút sau đã vòng về, trên tay bưng cái khay, thứ trên khay hết sức kỳ lạ, ngay cả Mai Thiệu cũng kinh ngạc.

Đó là một đồng viên tròn đủ màu sắc, mềm như mây, Hà Duy tốt xấu gì cũng hiểu biết hơn chút, cậu thấy chúng chẳng khác nào kẹo bông ngũ sắc, nhưng khác kẹo bông ở chỗ đặc hơn, tuy rằng chỉ lớn cỡ bàn tay, song không nhẹ hều mà nặng hơn.

Mai Thiệu ngạc nhiên hỏi: “Đây là cái gì?” Y sống tại làng Phi Linh hơn một tháng, nhưng chưa bao giờ thấy thứ này.

Mặt Ngọc Nhuế tràn đầy ôn hòa: “Cái này gọi là ‘ấm áp’, chuyên dành cho ấu tể ăn, vị ngon, dễ tiêu hóa, hơn nữa rất giàu dinh dưỡng! Ấu tể ăn ấm áp lớn lên đều vô cùng khỏe mạnh, về cơ bản sẽ không sinh bệnh!”

Hà Duy cũng hiếu kỳ nhìn thử, dù cũng chẳng biết đó là gì, nhưng cậu tin tưởng Phi Linh tộc, bọn họ yêu quý ấu tể là không thể nghi ngờ, tự nhiên sẽ cố ý dành thứ tốt nhất cho lũ trẻ.

Dưới ánh mắt mong ngóng của Ngọc Nhuế, Hà Duy đặt ba tiểu biến thái lên ghế, cầm lấy một viên tròn màu lam, nghĩ một lúc rồi đưa cho Lăng Tiểu Dực trước.

Bởi lẽ có người ngoài, ba tiểu biến thái với sức chiến đấu tan thành mây khói đều ngoan ngoãn lạ thường, không nói một lời, không tranh cãi ầm ĩ mà chỉ ngồi yên, đứa này an tĩnh hơn đứa kia, đứa kia xinh xắn hơn đứa này, khụ khụ... Tiểu hoàng kê là đứng, nhưng tiểu hoàng kê đứng cũng phong cách lắm, là một bé gà cao quý nha!

Sở dĩ Hà Duy dứt Lăng Vân Dực trước, thuần túy là bởi trong số ba lựa chọn, Lăng Vân Dực có vẻ sẽ không phá đám, nên cậu theo bản năng muốn hấn nếm đầu tiên.

Tuy nhiên, động trong mắt ba người chính là ý nghĩa khác.

Lăng Tiểu Dực tóc đen mắt đen tuy không lên tiếng, nhưng lại khẽ cong khóe miệng, đôi mắt to như trái nho đen dường như cũng sáng hơn.

Lê Tiểu Viêm tóc đỏ mắt đỏ thì ra sức trợn lông mày nhỏ, cơn thịnh nộ tuôn trào, ngắt nổi bộ dáng hiện tại chẳng có chút lực uy hiếp nào, kết quả của cấu kính chỉ khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng ửng hồng, càng khả ái.

Về phần nét mặt tiểu hoàng kê, ừm, tạm thời cho là bí hiểm đi... Chung quy đằng ấy đâu thể bắt một nhân loại đoán cảm xúc của gà chứ...

Ấm áp xanh lam Hà Duy cầm đã đưa tới miệng Lăng Tiểu Dực, Lăng Tiểu Dực cũng mất tự nhiên định cắn một miếng. Lê Tiểu Viêm bên cạnh lại nổi sùng thật, hấn nghiêng qua, cố gắng chắn trước mặt Lăng Tiểu Dực, há mồm ngậm mất ấm áp, còn tiện thể cắn một phát khiêu khích lên ngón tay Hà Duy.

Hà Duy đơ ra, Mai Thiệu sửng sốt, Ngọc Nhuế cũng hết hồn.

Nhưng thoáng cái, họ cùng cảm giác được một luồng khí đen đen cuồng dâng lên như thực thể, bèn nhất tề nhìn về phía bánh bao nhỏ tóc đen, chỉ thấy hai mắt bánh bao tối sầm, cái miệng nhỏ xinh hồng hào mím chặt. Ngay sau đó, hần đột nhiên giơ tay đâm một quyền vào thắt lưng Lê Tiểu Viêm, thành công đánh bay Lê Tiểu Viêm với thể sét đánh không kịp bưng tai.

Lê Viêm đời nào chịu yên, từ khi sinh ra hần đã chẳng biết thua là gì, huống hồ giờ phút này.

Hần lui vài bước mới đứng vững, tiếp theo liền vùng nắm đấm.

Một đen một đỏ lao vào quần nhau.

Ba người lớn đang đứng đồng thời chớp mắt.

Mai Thiệu đang tuổi mộng mơ: “Ôi chao, tụi nhỏ thân nhau ghê.”

Ngọc Nhuế chưa từng làm mẹ: “Ồ, hoạt... hoạt bát quá!”

Hà Duy: “A ha ha!”

Kể ngoài cuộc tiểu hoàng kê thì bình tĩnh dịch chân cách xa tranh chấp, hần đến cạnh Hà Duy, hất hất cằm, ý bảo ‘cho miếng coi’.

Miệng Hà Duy giật giật, song vẫn ngậm hiểu mà lấy một viên ẩm áp màu đỏ đưa đến miệng tiểu hoàng kê, vì thế, bé gà cao quý nhà chúng mình đã ăn được ẩm áp một cách rất chi tao nhã.

Vừa ăn xong viên ẩm áp, hai bánh bao đang giằng co nhau phục hồi tinh thần, ngừng lại, tầm mắt như đao đồng thời quét qua, rồi bình tĩnh nhìn thẳng tiểu hoàng kê.

Hà Duy bị ánh nhìn “sắc bén” làm run tay, may chưa quăng luôn ẩm áp đi, nhưng ngay khoảnh khắc hai bánh bao cùng nhào đến, một trái một phải kéo cánh tiểu hoàng kê, cậu triệt để chịu hết xiết!

Sắp... sắp chết, sắp cười chết rồi!

(Chim béo) Trúc Uyên độc cô cầu bại cả đời, chưa từng nếm mùi vị thất bại, vừa rồi ngại họ quá yếu nên chẳng thèm động thủ, lúc này lại bị đánh lén, sắp bị sát hại (cánh gà), hần nhin thế nào được? Hần giơ chân sau đạp đạp lên hai bé cứng đang vươn tay.

Mắt thấy ba nhóc con lại lăn xả vào nhau, Hà Duy quả thực chịu không nổi nữa.

Cứu mạng, biến thái nhà tui cứ hờ ra là diễn tấu hài thì phải làm sao, đang online, gấp lắm rồi!

Hà Duy không ngờ mình sẽ ở làng Phi Linh một tháng.

Lại còn ở chung với ba tên thần kinh mà ngày xưa cậu vừa kính sợ, vừa hận không thể né xa cả đời!

Một tháng trôi qua như thoi đưa, cứ như chớp mắt mấy cái đã hết vèo.

Vì không có Đấu Linh nên cậu quên tu luyện, Phi Linh tộc còn nhiệt tình hiếu khách, giúp cậu cảm nhận được ẩm áp trước nay chưa từng có.

Thời điểm mới có một người bạn, cậu đã vô cùng trân trọng, nay có một đám, lẽ nào lại không nhảy cẫng sung sướng? Đương nhiên, nếu mấy người bạn ấy không ngày ngày dụ cậu để trượng thì càng tốt ==!

Tuy nói thế, nhưng Hà Duy kỳ thực chưa từng thôi lo lắng suốt một tháng qua, tất thấy tinh lực của cậu gần như dồn hết lên ba tiểu biến thái.

Ta nói, cẩn thận từ sớm tới khuya, lơ cái là đổ máu như chơi.

Bạo lực nhất là Lê Tiểu Viêm, song cần đề phòng nhất lại là Lăng Tiểu Dực, mà khiến Hà Duy yên tâm chính là tiểu hoàng... à quên, Trúc Uyên.

Hôm nào Lê Viêm cũng nghĩ cách trừ bỏ hai nhóc kia cho sướng thân, thành ra mỗi ngày đều gây sự. Được cái hần chỉ cao tám mươi cm, ngay cả móng tay cũng bị Hà Duy cắt tỉa sạch sẽ, hoàn toàn không có lực sát thương.

Lăng Tiểu Dực không táo bạo giống vậy, thậm chí có thể nói là cực điềm tĩnh, cộng thêm Hà Duy sẵn có chút thiên vị hần, nên mấy bữa đầu Hà Duy căn bản không phòng bị.

Mãi tới một ngày nọ, khi tiểu hoàng kê đứng trước cửa sổ ngắm cảnh đẹp mộng ảo của làng Phi Linh, Lăng Tiểu Dực khê khàng đi đến, tiếp cận từng chút một, tiếp theo đẩy mạnh xuống...

May mà Trúc Uyên thân kinh bách chiến, thời khắc cuối cùng kịp nhảy lên, bấy giờ mới khỏi bị dập thành sụn gà!

Nhưng Hà Duy đứng lúc bắt được, cậu sợ hết hồn, thẳm chửi mình sơ xuất, sao lại quên giữa Lăng Vân Dực với Trúc Uyên có huyết hải thâm cừu chứ!

Dẫu chẳng nở trách mắng Lăng Tiểu Dực, song Hà Duy chú ý hơn, không dám để một người một gà ở chung nữa.

Dù thế, nhưng Lăng Tiểu Dực luôn tìm được một vạn phương pháp ám sát tiểu hoàng kê.

Tỷ như lén đổ nước tắm từ ấm thành nóng bỏng, tỷ như vãi bi trơn trên đoạn đường tiểu hoàng kê sắp qua, hại hần té lăn tròn rồi va trúng đá cứng trên cửa, lại tỷ như tối ngủ dùng chăn đè hần nghệt thở...

Thủ đoạn ám sát như này như kia kéo đến ùn ùn, nếu không phải Trúc Uyên kinh nghiệm phong phú, sợ rằng đã ngổm trăm ngàn lần.

Sinh hoạt giữa đám bánh bao cứ hờ ra là muốn giết nhau, vậy mà Hà Duy lại thấy một tháng trôi qua thoải mái cực kỳ, từ đó suy ra ngày tháng trước kia của cậu nước sôi lửa bỏng tới cỡ nào.

Mâu thuẫn nội bộ rối ren phức tạp, đấu tranh ngoại bộ cũng chưa một khắc ngừng lại.

Trong làng, Hà Duy và Mai Thiệu là hai giống cái tuổi cập kê duy nhất, nên nhóm giống đực ngày ngày theo đuổi như điên, đợi chờ héo hon hàng đêm, Hà Duy giải thích kiểu gì cũng chẳng ai nghe.

Trăm ngàn năm qua, nơi đây đều là không cánh để trứng, nói với họ mình không cánh nhưng vẫn là giống đực, thì hài hước chẳng khác nào khoe tờ rym xong bảo mình là mỹ nữ...

Chẳng ai nghe lọt tai lời giải thích, Hà Duy cũng bó tay.

May mà các trưởng lão Phi Linh tộc vẫn rất lý trí, nhóm Phi Linh tộc trẻ trâu bị chỉ bảo ba ngày ba đêm rốt cuộc cũng biết điều hơn, không điên cuồng như trước nữa.

Nhoáng cái bình yên suốt năm sáu ngày, Hà Duy với Mai Thiệu có chút bù ngùi, tưởng họ rốt cuộc cũng nghĩ thông.

Ai dè một ngày sau lại có càn đông người đến!

Bây giờ chẳng những có vị thành niên, mà thêm cả một đoàn Phi Linh tộc trưởng thành đã có ấu tể.

Hà Duy ngu người, làm loạn chi đây!

Nửa ngày sau, cậu rốt cuộc hiểu ra.

Phi Linh tộc trưởng thành không phải di tình biệt luyện, họ rất chung thủy và thương yêu giống cái cùng ấu tể nhà mình, sao nở làm chuyện có lỗi với gia đình!

Nhưng họ vẫn canh trước cửa nhà Hà Duy vì chính ấu tể của mình!

Hóa ra, trong làng không chỉ có mỗi Hà Duy với Mai Thiệu là “giống cái” đến tuổi cập kê, ngay cả “giống cái” vị thành niên cũng chỉ có hai ấu tể nhà cậu.

Đúng vậy... Lăng Tiểu Dực và Lê Tiểu Viêm cũng bị nhận lầm là giống cái, ai biểu họ không mọc cánh...

Mà nhóm Phi Linh tộc yêu con như mạng suy xét đến tình huống cả làng không có mống giống cái nào sinh ra, họ quyết định xuất kích trước thời hạn, chuẩn bị từ sớm, tìm cô dâu nhỏ cho ấu tể trước! Do vậy, họ vọt tới nhà Hà Duy như ong vỡ tổ.

Hà Duy: ==! Để giữ tính mạng cho họ, cậu nhất định phải giấu nhem chuyện này đi, bằng không... Lăng Vân Dực với Lê Viêm sẽ chém sạch cả làng Phi Linh mất.

Hên là Lê Tiểu Viêm bận xử lý tình địch, Lăng Tiểu Dục vội mưu sát tình địch của túc thể, họ vẫn chưa biết mình bị xem thành “con dâu nuôi từ bé sáng giá nhất lịch sử”.

Mới đầu Hà Duy nghiêm khắc cự tuyệt, giảng một tràng đạo lý nhằm thuyết phục mấy ông ba sợ con mình ế vợ...

Sau đó... vì Phi Linh tộc không mấy thông thạo ngôn ngữ thông dụng nên Hà Duy có diễn thuyết xúc động lòng người đến mấy, họ cũng nghe câu được câu chăng.

Năng lực khác Hà Duy chả có, nhưng thừa nhẫn nại và nghị lực, dù sao giờ cậu cũng rảnh rang, dứt khoát bê nước trà ra để trường kỳ kháng chiến với họ.

Bất kể thế nào, con nhà cậu cũng không gả cho người ta!

Hà Duy thề thốt son sắt, trong lòng đã có dự tính. Mãi đến một hôm, một giống đực Phi Linh tộc muốn chơi trội bên dẫn con mình đến hỏi vợ, lúc bị một cục lông xù ôm chặt cứng, Hà Duy triệt để câm nín.

Ê ê... bán manh là phạm quy nha nhóc xấu xa!

Đáng tiếc, nhóc xấu xa là tiểu hoàng kê hàng thật giá thật, bán manh là bản tính, chẳng hề ôm tâm tư đen tối nào, tim Hà Duy nhất thời tan chảy...

Thấy nét mặt Hà Duy giãn ra, hôm sau nhóm ba ba Phi Linh tộc lạnh trí đều mang ấu tể nhà mình tới, khi một đồng lông xù chớp chớp mắt nhỏ nhìn Hà Duy, cậu chịu hết xiết, cứ vậy bán quách con (chồng) mình...

Sau khi định thân với hai chú chim béo, trước nhà họ lập tức im ắng... Tuy Hà Duy nơm nớp lo sợ, song vẫn thở phào nhẹ nhõm, dù... dù lỡ bán nhóm tiểu biến thái, nhưng may mà không ai đến quấy rầy nữa...

Cuộc sống cứ vui vẻ như thế cho tới một đêm nguyệt hắc phong cao nọ, một ngôi sao băng trên trời đột ngột rơi xuống, thế là... lại càng náo nhiệt.

*nguyệt hắc phong cao: trăng mờ gió to dễ giết người phóng hỏa, ý nói hoàn cảnh nguy hiểm

Nửa đêm, cả làng Phi Linh đang đắm chìm trong mộng đẹp ngọt ngào, Hà Duy ôm một cục mềm mềm ngủ say sưa, cách vách bỗng truyền đến tiếng động âm ỉ, Mai Thiệu hét âm lên.

Hà Duy giật mình bật dậy, chưa đợi cậu ra khỏi phòng, Mai Thiệu đã khoác áo ngủ xông vô.

Hà Duy: “Làm sao?”

Về mặt Mai Thiệu bấy giờ thật khó mà miêu tả, vừa như cao hứng tốt độ, lại như kinh ngạc vạn phần, nóng chung là kỳ lạ. Hà Duy tỏ vẻ, cậu tài sơ học thiểu, nhìn hiểu chết liền á.

Mai Thiệu với cậu nhìn nhau khoảng ba mươi giây, rồi y hét to: “Ta... ta sinh ấu tể!”

Hà Duy: (;)

Ban đầu Mai Thiệu cũng khiếp sợ nhưng dần tỉnh táo lại, y lùi về phòng cực nhanh, lúc này Ngọc Nhuế cũng dậy, vén gương mặt ngái ngủ ra hỏi làm sao? Cậu lo lắng cho ấu tể của Hà Duy.

Mai Thiệu cuống quýt tóm lấy Ngọc Nhuế: “Ta đẻ trứng, ta có ấu tể, ta... ta...”

Ngọc Nhuế nghe xong, đầu tiên là ngẩn người, sau đó hưng phấn dạt dào: “Thiệt hả? Mai Thiệu thật lợi hại!”

Hà Duy: “...” Các người làm ơn bình tĩnh chút được không, Mai Thiệu à, một tên đàn ông như người thì đẻ trứng cái vẹo gì! Còn nữa, dù Mai Thiệu người biết đẻ trứng, nhưng cũng đâu thể đẻ một mình! Về mặt Hà Duy thay đổi, hay là nhân lúc cậu không biết, Mai Thiệu đã bị đám người chim kia mần như vậy như vậy, còn mần tới ẽnh bụng?

Mẹ kiếp, cái cảm giác sét đánh âm âm này!

Hà Duy còn đang ngây ngốc đứng đó, Mai Thiệu với Ngọc Nhuế đã nhảy vào phòng, Hà Duy đành theo vào.

Vừa đến gần quan sát liền đơ luôn.

Có ấu tể thật nè... Ủa đâu phải, là em bé mà!

Nóc phòng Mai Thiệu bị phá thủng, một bóng dáng nho nhỏ ngồi ngay ngắn giữa giường mây, hấn mặc y phục trắng, làn da trắng nõn lộ ra ngoài, rực rỡ nhất là mái tóc dài màu bạc buông xõa trên giường, bao trùm cả thân thể bé xinh.

Tiểu... tiểu cô nương xinh đẹp quá chừng!

Giờ phút này, đến cả Hà Duy cũng khẳng định chắc nịch rằng Mai Thiệu sinh tiểu cô nương!

Mai Thiệu đang chưa biết nên làm thế nào cho phải thì “tiểu cô nương” đúng lúc quay đầu lại, Hà Duy vừa thấy, trong lòng tức khắc kêu loảng xoảng.

Đồng tử nhạt màu, ngũ quan xinh đẹp, dấu đã thu nhỏ vô số lần, song Hà Duy vẫn cảm nhận được phong thái khuy nh thể thoát nhiên xuất trần.

“Sư... sư tôn...”

Tổng Đoan Nghi mỉm cười: “Người không bị thương là ta an tâm rồi.”

Chibi-chan ver Tổng Tiểu Nghi đến rồi

77. Chương 77

CHƯƠNG 77

Tổng Đoan Nghi mỉm cười: “Người không bị thương là ta an tâm rồi.”

Nếu sư tôn thốt ra lời ấy trong trạng thái trưởng thành, tất nhiên là phong hoa tuyệt đại, khuy nh thể vô song, thuận tiện khiến nai con chạy loạn trong ***g ngực cả trai lẫn gái.

Nhưng hiện tại, thân hình nho nhỏ, âm thanh nho nhỏ, biểu tình nho nhỏ...

Mọi người lặng thinh.

Sau đó... hai mắt của “giống cái” Mai Thiệu và giống cái đích thực Ngọc Nhuế đều tỏa sáng lấp lánh.

“Oa oa! Ấu tể của ta đẹp quá!”

“Oa oa! Ấu tể của người đẹp quá!”

Hà Duy cầm nín ba giây, đoạn nhanh chóng kéo Mai Thiệu sang một bên, tận tình khuyên bảo và giới thiệu: “Mai Thiệu, nghe ta nói này, đây không phải ấu tể của người...”

Qua một hồi blah blah, vẻ mặt Mai Thiệu từ kinh ngạc đến mất mát, rồi lại lặng lẽ thở phào. Thành thực mà nói, tuy rằng trông thấy ấu tể y có chút kích động, nhưng sau khi bình tĩnh thì hơi sợ, y còn chưa sẵn sàng làm ba ba đâu!

Ngọc Nhuế cũng nghe thấy cuộc trò chuyện của Hà Duy và Mai Thiệu, Ngọc Nhuế hiểu ra, ngạc nhiên hỏi: “Vậy thì... Hà Duy, đây cũng là ấu tể nhà người hả?”

Hà Duy: “...” Chuyện tới nước này rồi, cậu chỉ có thể bất chấp tất cả mà thừa nhận thôi, “Đúng vậy.”

Tiếp theo, cậu gần như đọc ra hàm nghĩa trong mắt Ngọc Nhuế: Người giỏi dễ thật, giỏi dễ thật, giỏi dễ, giỏi...
giỏi...

Hà Duy: o()o

Rốt cuộc cũng thu phục xong Mai Thiệu và Ngọc nhuế, Hà Duy vội nhìn sang Tổng Tiểu Nghi.

Sau đó cậu càng .

Ngay cả sư tôn đại nhân đa trí như yêu nhà cậu cũng bị thiết lập lừa đảo của làng Phi Linh dọa sợ, hấn cúi đầu, sững sờ nhìn cơ thể nhỏ xinh của mình... Nửa ngày sau, hấn lẳng lặng đứng dậy, ra góc tường ngồi xồm.

Tốt rồi, diện tích tư quá x3.

Hà Duy hồi lâu, cực kỳ muốn lật bàn! Bởi ta nói... đặc điểm chung của nhóm biến thái là diện tích tư quá tập thể nha!

Diện tích tư quá thuần khiết biết bao, vì quái gì bị các người tư quá xong liền hóa thành biểu tượng biến thái vậy hả?

Hà Duy từ từ tỉnh táo lại, cậu thở dài, nhanh chân bước qua, nhỏ giọng giải thích với hấn: “Sư tôn, nơi này là làng Phi Linh, linh thể đến đây sẽ bị phong ấn, thế nên mới biến nhỏ.”

Tổng Đoan Nghi ngẩng đầu. Khuôn mặt tinh tế, đôi mắt ngọt ngào, Hà Duy nhìn không chớp mắt, cảm giác trong cặp mắt to có một tia bàng hoàng.

Lòng Hà Duy bỗng mềm nhũn, giọng càng nhẹ: “Đừng lo, chỉ cần rời khỏi đây là khôi phục liền.”

Tổng Đoan Nghi im lặng nhìn cậu, Hà Duy cũng nhìn hấn, cố sức trấn an bằng mắt.

Tổng Đoan Nghi vươn tay giữ lấy cậu: “Không sao, có người là ta an tâm rồi.”

Hà Duy thoáng ngẩn ra, cứ cảm thấy sư tôn bụng dạ xấu xa nhà mình có ý tứ khác là nàm thao... Mình tự kỷ quá chẳng!

Chí ít cũng giúp Tổng Tiểu Nghi lấy lại tinh thần rồi, Hà Duy nhẹ nhàng thở ra, cậu toan dẫn hấn đi làm quen các tiểu đồng bọn khác, Tổng Đoan Nghi đã nói thêm: “Chờ ta thích nghi một chút là có thể mang người về.”

Hà Duy nghe xong, mắt nhất thời sáng lên, quả nhiên, sư tôn nắm giữ lực lượng không gian nên có biện pháp rời khỏi nơi này!

Tâm trạng Hà Duy phần chần hấn, quen tay bế Tổng Tiểu Nghi lên, giờ cậu cũng thành chuyên gia bế trẻ con rồi, tư thế đạt chuẩn, vị trí đạt chuẩn, hết thấy đều chuẩn không cần chỉnh.

Thân thể Tổng Tiểu Nghi hơi cứng lại, nhưng vẫn mỉm cười tiếp nhận vòng ôm thân ái của đồ nhi.

Hà Duy vừa ẵm Tổng Tiểu Nghi, vừa hỏi một chút, thí dụ như tại sao cách cả tháng sư tôn mới đến, đã gặp phải cái gì trong vết rách không gian?

Tổng Đoan Nghi cũng trả lời từng điều một.

Giọng trẻ con mềm mềm đáng yêu, hơn nữa Tổng Đoan Nghi trước giờ luôn nói năng nhẹ nhàng chậm rãi, nay lại êm tai như vậy quả là một loại hưởng thụ thánh giá.

Nói chung, Hà Duy cảm thấy nghe bao nhiêu cũng không đủ mà.

Lúc gần ra khỏi phòng, Hà Duy cũng đại thể nắm rõ nguyên do.

Cậu đoán chẳng sai, lúc ấy tại vết rách không gian, Tổng Đoan Nghi đúng là người mở cửa ra vào phút chót, nhờ thế họ mới thoát khỏi nơi đó và rơi xuống đây.

Còn lý do Tổng Đoan Nghi tới chậm, một mặt vì phải giữ vững cửa ra để Hà Duy thành công ra ngoài, mặt khác là cận kiệt sức mạnh, hấn cần một thời gian hồi phục, sau đó lại phải khoanh vùng mục tiêu lần nữa, thành ra mới kéo dài thời gian.

Nghe Tổng Đoan Nghi nói thế, Hà Duy chỉ thấy cõi lòng ấm áp.

Kỳ thực Tổng Đoan Nghi chưa nói hết, ý định ban đầu của hấn là đáp xuống cùng Hà Duy, nhưng thời điểm giữ cửa ra lại gặp phải bài xích mạnh mẽ, từng luồng linh khí hung mãnh điên cuồng trào ra, khiến cửa ra hấn kiệt lực tạo nên không chịu nổi gánh nặng. Trong vết rách không gian chẳng thể phân biệt được ai với

ai, Tổng Đoan Nghi nào dám lơ là, sợ Hà Duy bị nhốt bên trong nên mới sẽ bỏ lỗ cơ hội ra ngoài, mà hấn còn muốn ra ngoài thì phải tụ lực lần nữa, cuối cùng tiêu hao biết bao nhiêu thời gian.

Hấn không nói, Hà Duy hiển nhiên không biết, nhưng nếu hấn nói, Hà Duy sẽ biết nguyên nhân ngay. Sở dĩ Tổng Đoan Nghi không thể cùng ra ngoài, đại khái là vì... trên người Hà Duy kéo theo ba tên nữa...

Nhưng dù Hà Duy không nói gì, tới hồi Tổng Đoan Nghi nhìn thấy hai bé một chim lẫn lộn với nhau trên giường mây thì sẽ hiểu ngay thôi.

Mặt Tổng Tiểu Nghi sầm xuống, Hà Duy cũng chẳng cần giới thiệu làm chi, toàn... toàn người quen ấy mà. Vì thế... nhà Hà Duy càng nhộn nhịp hơn.

Khi trưởng lão trong làng biết nhà Hà Duy có thêm một ấu tử, trưởng lão đại nhân hơn tám trăm tuổi cười đến muốn sái quai hàm, râu dựng thẳng lên, sau khi đi qua đi lại trong nội đường nghị sự ba bốn vòng, ông rất cuộc cũng vỗ tay cái bốp, có cách rồi.

Trưởng lão càng già càng dẻo dai, giọng hô lên: “Mau làm một cái giường thật lớn! Nhà Hà Duy có bốn thằng cu lặn, chỗ đâu mà ngủ!”

Ông vừa kêu gọi xong, đám thanh niên trẻ trâu hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tức khắc hóa tâm tình mọt vợ thành sức mạnh, thu mây thu mây, tạo hình tạo hình. Nhờ tinh thần hợp tác đoàn kết của hơn hai mươi trai tráng nhanh nhẹn, chỉ vồn vện một buổi sáng, một chiếc giường lớn gần mười mét vuông nóng sốt ra lò.

Hà Duy bị nhóm tiểu biến thái chinh đến mệt rã rời, nghe thấy âm thanh hò hét trong viện liền nổi giận đùng đùng, nhưng vừa ra khỏi nhà, thấy cảnh trước mắt thì chỉ còn biết trợn mắt há mồm.

Đây... đây cũng gọi là giường á!

To thế thì bao nhiêu người ngủ mới hết!

Nhà cậu mà có cả đội bóng chắc còn đủ ấy chứ!

Hà Duy nào hay biết, nhóm thanh niên Phi Linh tộc dần thói nghĩ vậy thật, mới một tháng đã có thêm một thằng cu, vậy nửa năm... chả phải sẽ thêm sáu đứa sao! Á đù... giường mười mét vuông cũng ế đủ nha!

May mà đám thanh niên không nói ra, bằng không Hà Duy chắc chắn sẽ liều mạng với họ.

Giường rất lớn rất tốt, có điều nhà Hà Duy không chứa nổi cái giường này, nhưng điều ấy đâu thể làm nguội lòng nhiệt huyết của nhóm thanh niên, bọn họ xoa nắm đấm soàn soạt, lại bắt đầu xây nhà...

Hà Duy miễn cưỡng hiểu được tiếng chim của họ, đầu đầy hắc tuyến.

“Bộ lũ Phi Linh này không có gì làm hả trời!”

Cậu chỉ lằm bằm lầu bầu, không ngờ Ngọc Nhuế lại tiếp lời: “Bọn họ ấy hả, cũng sắp tới thời điểm bận rộn rồi, giờ đang thời kỳ thoải mái nhất trong năm, tiết trời thích hợp sinh dưỡng ấu tử nhất. Nhưng qua ba bốn tháng nữa, họ sẽ đối mặt với khảo nghiệm giày vò nhất năm.”

Hà Duy nghe vậy liền hứng thú, cậu cứ tưởng Phi Linh tộc sống ở chốn bồng lai tiên cảnh thế này, mỗi ngày trôi qua đều dễ chịu, dè đâu vẫn có nguy hiểm ư?

Thời gian này, Hà Duy cũng đâu ngồi không chờ đợi ở làng Phi Linh, cậu chẳng cần cố ý hỏi thăm cũng lý giải cơ bản tình trạng sinh hoạt của Phi Linh tộc.

Bởi hoàn cảnh tương đối đơn giản, cộng thêm nhân khẩu không đông, nên dân phong rất thuần phác và vẫn giữ hình thái sinh sống tập thể, mọi người cùng ra ngoài săn thú, rồi về làng chia sẻ với nhau.

Lâu lâu xảy ra tranh chấp nhỏ cũng có trưởng lão ra mặt hòa giải, cơ hồ không xảy ra mâu thuẫn lớn.

Trong cuộc đời Phi Linh tộc, chuyện quan trọng nhất là cưới vợ sinh ấu tử, vì vậy họ mới niềm nở với Hà Duy và Mai Thiệu như vậy.

Song giờ nghe Ngọc Nhuế nói, Hà Duy không khỏi buồn bực, ở đây mà cũng có thời điểm nguy hiểm à?

Ngọc Nhuế thử hỏi: “Trước kia người không sinh hoạt trong thôn xóm hả?”

Hà Duy vốn đầu phải Phi Linh tộc, nhưng cậu làm sao giải thích rõ được, đành gật đầu.

Ngọc Nhuế tiếp tục nói: “Vây cũng khó trách, làng Phi Linh chúng ta là hòn đảo trên không, trôi lơ lửng trên ám thể, sở dĩ được sống yên bình như bây giờ là nhờ thánh vật Thiên Tôn lưu lại.”

Hà Duy nghe vào tai mà có chút mù mịt: “Thánh vật?”

Ngọc Nhuế gật đầu: “Gọi là Vân Tủy.”

Vân Tủy... cái tên này không phải nghe lần đầu, trong lòng Hà Duy căng thẳng.

“Thiên Tôn mãi mãi che chở chúng ta, nhưng suy cho cùng sức mạnh của thánh vật cũng không phải cuộn cuộn không ngừng, làng Phi Linh vốn rộng lớn, có thể trôi lơ lửng trên ám thể đúng là không dễ. Cho nên, hàng năm trưởng lão các thôn xóm đều nghĩ cách cho thánh vật cơ hội tạm nghỉ ngơi, song thánh vật mà ngừng vận chuyển, làng Phi Linh có khả năng sẽ chìm xuống ám thể. Thành ra vào thời gian này mỗi năm, Phi Linh tộc trưởng thành sẽ cùng nhau bay xuống bên dưới đảo, dùng sức của chính bản thân để nâng làng Phi Linh.”

Hà Duy sững sốt nghe xong, thâm kinh ngạc không thôi, cậu thật không ngờ làng phi Linh thoát nhìn bình yên vô lo hàng năm đều phải đối mặt với kiếp nạn khó khăn nhường ấy!

Ám thể qua lời Ngọc Nhuế có lẽ chính là biển Vô Vọng, dù Hà Duy không biết làng Phi Linh nằm tại vị trí nào trên biển Vô Vọng, nhưng theo [Vong Đồ], diện tích biển này gấp đại lục Đấu Linh mấy chục lần có dư. Với diện tích khổng lồ như thế, hoàn toàn không cách nào phán đoán vị trí của làng.

Đành rằng Phi Linh tộc thân thể mạnh mẽ, giỏi bay lượn, song cũng như Hà Duy nghĩ lúc trước, nếu họ ra khỏi làng Phi Linh thì tuyệt đối sống không nổi.

Hà Duy thở dài: “Đến lúc ấy, chúng ta có thể giúp đỡ gì không?”

Ngọc Nhuế cười bảo: “Có chứ, chúng ta phải chăm chỉ chuẩn bị thức ăn cho họ!”

Hà Duy nghe cái đáp ngay: “Ừ!” Công tác hậu cần cũng quan trọng lắm, tuy cậu không có cánh, nhưng cũng nên làm ít việc đủ khả năng vì họ.

Hàn huyền vài câu với Ngọc Nhuế, Hà Duy lại kiểm lòng chẳng đậu mà nghĩ, xem ra thậm chí nếu sư tôn hết cách mở cánh cửa Hắc Sát, bọn họ cũng có biện pháp rời đi.

Tuy nhiên, rơi xuống biển Vô Vọng nghe hơi dọa người, giả như có phương pháp an toàn hơn thì tốt biết mấy.

Hai người đang tán gẫu thì đột nhiên cảm giác được một trận động đất.

Hà Duy ngốc lảng, Ngọc Nhuế cũng không rõ lắm.

Cả hai đều không biết lý do, nhưng Hà Duy lo lắng cho tiểu biến thái trong phòng nên chẳng dám trò chuyện lâu với Ngọc Nhuế, hấp tấp đứng dậy: “Ta về trước xem tụi nhỏ đây!”

Hà Duy đứng dậy, Ngọc Nhuế cũng đứng theo, cậu ta cau mày, trong lòng mơ hồ có cảm giác không đúng, nhưng không dám nhiều lời, chỉ đáp vội: “Ta đi hỏi xem thế nào.”

Hà Duy gật đầu, về nhà trước.

Cậu mới vào nhà đã nhận thấy động đất, thực ra không mạnh lắm, cũng giống như ngồi thuyền đụng phải dòng nước xiết, chỉ hơi lắc lư chứ chưa đủ làm lật thuyền, song Hà Duy lại cứ có linh cảm không hay.

Cậu cuống quýt bước vô, thấy khung cảnh trước mặt, đầu liền to như trâu.

*đầu liền to như trâu: kiểu như đau đầu kinh khủng

Lăng Tiểu Dục lại đang “ám sát” Trúc Uyên, lần này còn có đồng lõa...

Sư tôn à, đừng tưởng ta không thấy động tác nhỏ của người nha!

Tổng Tiểu Nghi là người đầu tiên thấy Hà Duy vào, hấn hơi rủ mắt xuống, giấu đi tiếc nuối trong mắt.

Hà Duy đang hoảng nên cũng chẳng nghĩ nhiều, bước đến gần bọn họ rồi nói ngay: “Ta mới nghe Ngọc Nhuế bảo qua ba bốn tháng nữa, trưởng lão Phi Linh tộc sẽ cho Vân Tủy tạm nghỉ ngơi, tới lúc ấy sợ là...”

Cậu chưa dứt câu, Tổng Đoan Nghi đã đứng bật dậy, mắt to nheo lại: “Vân Tủy?!”

Hà Duy đực ra: “Đúng vậy.”

Tổng Đoan Nghi giấu giếm biểu cảm, nhưng giờ phút này, ai nấy đều thấy rõ vẻ thất thố trên mặt hấn.

Trúc Uyên thoảng giương mắt nhìn hấn một chút.

Nháy mắt sau, Tổng Đoan Nghi lập tức giấu kín mọi cảm xúc.

Hà Duy không hiểu mấy, đang tính nói thêm thì bỗng cảm giác được một trận động đất cực mạnh.

Khác với hai lần trước, trận động đất lần này mạnh tới độ khiến Hà Duy đứng không vững, hấn nhào về phía trước, suýt nữa đè bẹp Lê Tiểu Viêm.

Hên là Hà Duy kịp chống người mới không hại bé cưng dưới thân phải gánh thể trọng vượt quá sức chịu đựng.

Trong phòng đang rối rắm, cửa phòng lại đột ngột mở ra, một người quen cũ tất tả chạy vào.

Chính là Phi Linh tộc trưởng thành nhật Hà Duy về lúc đầu — Tát Vân.

Tát Vân trông thấy Hà Duy, bèn cất giọng gấp gáp: “Mau! Mau dẫn ấu tể đi theo ta!”

Hà Duy thấy vẻ mặt hấn khẩn trương, cũng không dám sơ xuất, mau chóng đứng dậy hỏi: “Tát Vân đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Là thánh vật,” Mặt Tát Vân tràn đầy nôn nóng, “chẳng hiểu sao thánh vật chống đỡ làng Phi Linh lại lỏng ra!”

Hà Duy thất kinh... Cậu mới nghe chuyện Vân Tủy từ miệng Ngọc Nhuế mà, sao... sao giờ đã...

Tát Vân vẫn nói không ngừng: “Đây là tình huống chưa từng phát sinh, ngay cả khi các trưởng lão lấy thánh vật ra, nó cũng chưa bao giờ xao động như thế!”

Với Phi Linh tộc mà nói, Vân Tủy vô cùng trọng yếu, nếu thực sự xuất hiện sai sót gì, e rằng cả làng Phi Linh sẽ phải...

Hà Duy khẩn trương, vội vã nói: “Tát Vân đại ca, mặc kệ thế nào, trước tiên cũng nên sắp xếp mọi người làm tốt công tác chuẩn bị chống đỡ làng Phi Linh!”

“Là vậy, các trưởng lão đang an bài, bọn họ sẽ xem xét thánh vật, các thôn dân cũng đã được điều động rồi.” Tát Vân bổ sung, “Đầu tiên ta sẽ dẫn một nhà năm người các người đến nơi khác, mau đi cùng ta!”

Hà Duy không dám trì hoãn tiếp, bèn một trái, một phải, công một, cuối cùng là trên vai, cậu sắp đặt cho cả bốn xong xuôi mới chạy chậm ra ngoài.

Dẫu đang lúc cấp bách, Hà Duy vẫn nhịn không được nhớ tới vẻ mặt ban nãy của sư tôn.

Sư tôn rất kinh ngạc khi cậu nhắc đến Vân Tủy.

Sư tôn vừa đặt chân lên làng Phi Linh, Vân Tủy liền xao động.

Trong đó... liệu có mối liên hệ gì hay không?

78. Chương 78

CHƯƠNG 78

Trong lòng Hà Duy còn ngờ vực, nhưng tâm tư của Tống Đoan Nghi từ trước tới nay, người khác muốn đoán cũng chả được.

Mà hỏi cũng chẳng xong, hẳn đã không muốn đáp, hỏi cũng bị xoay vòng vòng, có khi còn gây ra phản ứng dây chuyền, đến lúc ấy mới mệt.

Bây giờ Hà Duy đang vội, thứ nhất không có cơ hội hỏi, thứ hai cũng hiểu rằng không nên hỏi, thế nên cậu tạm thời đè nén ý định này xuống.

Bước nhanh ra khỏi nhà và chứng kiến cảnh tượng bên ngoài, Hà Duy kinh hãi không thôi.

Không chỉ mình cậu, ngay cả sắc mặt Tát Vân cũng đại biến.

Làng Phi Linh là hòn đảo trên không sinh tồn dựa vào Vân Tủy, mà Vân Tủy không hổ là thánh khí chí thiên sở hữu sức mạnh khổng lồ mà khó lường, hỗ trợ sản sinh rất nhiều sản phẩm phụ người thường khó lòng tưởng tượng.

Làng Phi Linh tràn ngập mây chính là một trong số đó.

Những đám mây ấy không phải loại mây bình thường như Hà Duy biết, tính chất của chúng không đồng nhất, có cứng rắn dị thường, có mềm mại êm ái, ngoài ra còn có nhiều đám dẻo dai như dây thun.

Phi Linh tộc rất giỏi thu hoạch mây, nhờ vào kinh nghiệm tích lũy lâu năm mà nghiên cứu và chế tạo ra rất nhiều phương thức gia công mây. Vì vậy, phần lớn công trình kiến trúc tại làng Phi Linh đều xây nên từ mây, nom có vẻ mong manh mỏng ảo, nhưng kỳ thực vô cùng chắc chắn.

Song lúc này, điều khiến bọn họ cực kỳ khiếp sợ là những áng mây diễn sinh đang chậm rãi biến mất vì Vân Tủy xao động.

*diễn sinh: từ đơn giản thành phức tạp, ở đây chỉ những đồ vật phức tạp được tạo thành từ những đám mây đơn giản

Tất cả công trình kiến trúc, thậm chí đường xá cũng đang hòa tan không ngừng. Hình ảnh này quả khiến lòng người sợ hãi, thứ quý giá nhất cuộc đời trở nên không đáng tin, vậy còn biết dựa vào cái gì đây?

Giống đực Phi Linh tộc đều có cánh, bọn họ có thể bay lượn, nhưng giống cái và ấu tể đầu biết bay.

Sợ vợ con bị thương, nhóm giống đực rối rít ôm họ vào lòng, dùng đôi cánh để lơ lửng giữa không trung. Nhưng đây chung quy chỉ là kế tạm thời, nếu cứ tiếp tục như vậy, đợi khi mây triệt để biến mất, e rằng sẽ xảy ra đại sự!

Tát Vân vẫn đang bối rối, Hà Duy nhanh chóng nói: “Tát Vân ca, người mau đi đón Ngọc Nhuế với Mai Thiệu đi, ta đưa bọn nhỏ vô rừng lánh nạn trước.”

Tuy mây đang biến mất, nhưng hên là rừng rậm vẫn là đất đai bền chắc, chắc hẳn cũng an ổn.

Tát Vân nghĩ nhanh rồi đáp: “Được, người cứ đi trước, ta theo sau ngay.”

Tát Vân toan đi, Hà Duy lại nói với hắn: “Hay bảo bọn họ mang thiếu... ừm... giống cái và ấu tể vào rừng luôn đi!”

Cậu nói có lý, nguy cơ của làng Phi Linh đang nằm ngay trước mắt, rất cần giống đực trưởng thành thi triển lực lượng. Nhưng đa số giống đực trưởng thành đều có bận đời, nay thôn đang sụp đổ, bọn họ lại một lòng lo cho vợ con, ngược lại chẳng làm gì được.

Tuy trong rừng thường có dã thú lui tới, song được cái toàn đất đai cứng chắc an toàn, nếu tập trung đưa hết giống cái và ấu tể đến đó, rồi cất cử vài giống đực thủ hộ, trái lại cũng là cách hay!

Tát Vân nhìn Hà Duy đầy biết ơn, chỉ nói cảm ơn, đoạn hấp tấp đi thu xếp.

Giống đực của Ngọc Nhuế là Ngải Nhạc Duy – một thành viên cốt cán trong tộc, hắn vừa nhìn thấy mây tan rã liền đi đón Ngọc Nhuế ngay lập tức, bấy giờ Tát Vân định đi đón cậu thì Ngọc Nhuế đã chạy lại đây.

Hà Duy không thấy Mai Thiệu, bèn vội vàng hỏi, chưa đợi Ngọc Nhuế mở lời, Ngải Nhạc Duy đã giải thích: “Trưởng lão sai Tát Lợi đi đón cậu ấy rồi.”

Tát Lợi là em trai Tát Vân, cũng là người quen, lúc này Hà Duy mới yên lòng.

Ngọc Nhuế tuy rằng ngây thơ nhưng rất hiểu chuyện, đang thời khắc nguy ngập, cậu đương nhiên không muốn mọi người để lỡ thời gian vì mình. Nghe Tát Vân nói xong, cậu chủ động đề xuất: “Ta cùng Hà Duy tranh thủ tới đó, các người mau đến chỗ trưởng lão đi!”

Tát Vân im lặng, Ngải Nhạc Duy nhú mày: “Ta mang các người đi cũng đâu tốn bao nhiêu thời gian.”

Ngọc Nhuế lại muốn mở miệng, Ngải Nhạc Duy đã bế cậu lên, để cậu ngồi trên cánh tay mình. Hà Duy cuống quýt phất tay tỏ vẻ mình tự đi được, ấy mà Ngải Nhạc Duy vẫn nhắc cậu lên cánh tay hắn luôn.

Hà Duy , Ngải Nhạc Duy người khỏe kinh!

Được Ngải Nhạc Duy đưa đi đúng là tiết kiệm thời gian, cánh to vung lên, nháy mắt một cái đã ra khỏi thôn.

Hà Duy nhanh nhẹn nhảy xuống, dù trên người đeo một đồng, song cậu vẫn tỏ lòng cảm tạ Ngải Nhạc Duy.

Có điều lời cảm tạ chưa kịp thốt ra đã bắt gặp hình ảnh cấm nít ranh.

Phi Linh tộc cao to đẹp trai hơi cúi đầu trao nụ hôn mãnh liệt cho thiếu niên trong lòng.

Hai người triền miên, Hà Duy chỉ có thể quay đầu đi.

Dẫu... dẫu hai người là phu phu hợp pháp, nhưng... nhưng nhìn hai tên con trai hôn môi cứ thấy không tự nhiên là thế quái nào...

Hà Duy thăm xoắn xuýt, bỗng ngoài miệng nóng lên, cậu vừa cúi xuống liền rơi vào đôi mắt to như hồng ngọc.

Lê Tiểu Viêm cười cong mắt, âm thanh mềm mềm đặc biệt động lòng người: “Bảo bối, ngoan nào, đừng nhìn mà thèm, chờ ta khôi phục nhất định sẽ hôn người.”

Giây sau, khí lạnh bốc lên bốn phía.

Không đợi những người khác động thủ, Hà Duy đã tức khắc vươn tay vò vò mái tóc đỏ bông xù của hắn, uy hiếp: “Thành thật chút đi!”

Lê Tiểu Viêm không cam tâm, mở miệng cắn ngón tay Hà Duy, hình dáng răng mèo rất khả ái mà lại sắc bén cực kỳ, mới dùng lực một chút đã nếm được ngon ngọt, mùi máu tươi ngọt ngào ập tới, Lê Tiểu Viêm được an ủi.

Hà Duy ho khê một tiếng, mặt hắn hút chốc lát, đoạn rút tay ra ngay.

Đành rằng cậu chẳng tiếc tí máu ấy, nhưng nếu hút lâu quá, cậu sợ mấy nhóc kia sẽ nổi cáu.

Aiz... Hà Duy khê cảm thán, cậu còn chưa làm cha đã cảm nhận được tâm trạng của bà mẹ sinh tư, đúng là chẳng biết nói sao mà.

Lại có thêm mấy giống đực lục tục đưa giống cái đến, Mai Thiệu cũng an toàn hội hợp với họ, khu rừng nhỏ chả mấy chốc đã đầy nhóc thiếu niên và ấu tể.

Để lại năm sáu giống đực bảo vệ nơi này, những người khác gấp rút chạy về thôn.

Tuy Hà Duy không rõ tình thế hiện nay ra sao, nhưng chẳng hiểu sao cậu lại tin rằng bọn họ chắc chắn sẽ không việc gì.

Nhóm giống cái thoạt nhìn toàn là thiếu niên mảnh khảnh 18-19 tuổi, song tuổi thật của họ không nhỏ, có đủ từng trải và kinh nghiệm, tâm tính cũng hết sức trầm ổn. Nhóm giống đực đã đi bảo vệ quê nhà, bọn họ cũng không nhàn rồi.

Ngoại trừ giống cái có con tương đối nhỏ tạm thời ở nguyên tại chỗ, mấy giống cái không có ấu tử hoặc ấu tử đã biết tự chơi đùa tụ tập lại, cùng lo liệu chuẩn bị nơi ở tạm thời, lấy tài nguyên ra chia sẻ, nguyên liệu nấu ăn còn dư cũng được xử lý.

Mặc dù là tình huống ngoài ý muốn, nhưng trong rừng vẫn ngay ngắn trật tự, điều này liên quan tới “thời điểm Vân Tủy nghỉ ngơi” mà họ trải qua hàng năm. Lần này gấp gáp thật, song kinh nghiệm vẫn còn đó, sau kích động ban đầu, họ cũng từ từ trấn định lại.

Nom bọn họ tất bật, Hà Duy cũng muốn đi giúp, cậu bố trí cho bốn nhóc con xong thì xông xáo chạy qua, ngặt nỗi chưa kịp làm gì, một thiếu niên (giống cái) đã ôn hòa bảo cậu rằng: “Người có bốn ấu tử, chăm sóc tụi nhỏ thật tốt là việc quan trọng nhất!”

Hà Duy cười khổ, bốn vị nhà hấn nào cần ai chăm sóc? Cơ mà, ngay sau đó lông mày Hà Duy chợt nhảy dựng, trong lòng tự dưng hoảng hốt, cậu vẫn nên quay về trông chừng thôi. Cho dù bốn nhóc đều là người trưởng thành, nhưng lại ôm thù hận sâu nặng với nhau, khó đảm bảo sẽ không thừa dịp hành hung loạn, lỡ mà...

Nghĩ đến hình ảnh đáng sợ ấy, tim Hà Duy giật nảy, không dám ẩu tả nữa.

Chỉ cần nhóc nào gặp chuyện không may, tim cậu sẽ ghen chết mất.

Hà Duy luống cuống chạy về bên nhóm tiểu biến thái, mắt thấy sắp đến nơi thì đột nhiên nhận thấy một trận đất rung núi chuyển.

Cậu cảm giác tình thế không ổn, miễn cưỡng ổn định thân hình, lại bị bụi đất bay đến ào ạt làm ho khan liên tục. Rất nhiều tro bụi, Hà Duy căn bản chẳng mở nổi mắt, có mở cũng không thấy rõ cái gì, nhưng cậu làm sao có thể bình tĩnh chờ vào thời khắc này.

Tuy không mở được mắt, song lòng Hà Duy đang nóng như lửa đốt, cậu vẫn tiến lên trước một bước. Đúng là chưa tới số chết, dưới chân cậu có một cục đá, cậu ra sức nhấc chân, vừa đá mạnh một cái lại không nghe tiếng đá rơi.

Hà Duy khựng lại, liền bắt gặp vực sâu vạn trượng! Đất trên đảo thế mà bị nứt rồi!

Một cơn choáng váng mãnh liệt tập kích, lòng bàn tay Hà Duy toát đầy mồ hôi lạnh, cậu nghĩ lại mà sợ, bèn rút lui vài bước, miễn cưỡng đứng vững.

Nhưng mới ngẩng đầu đã bắt gặp bốn người bên kia vực.

Đầu Hà Duy ong lên, trái tim co rút, nỗi bất an khủng khiếp lan tràn dưới đáy lòng, cơ hồ trong nháy mắt, cậu đã hạ quyết tâm.

Cậu không thể bỏ mặc họ! Cậu phải nhảy qua, phải nhân lúc đất nứt chưa chầm dứt, vực chưa mở rộng đến mức không thể vượt qua.

Không thể chậm trễ, Hà Duy tức tốc lui về phía sau vô số bước, đoạn cắn răng một cái, điên cuồng vọt tới. Khi đến gần vách đá, gió lạnh buốt vụt qua, cậu từ từ nhắm chặt hai mắt, dốc hết sức toàn thân...

Ý thức được cậu muốn làm gì, những người phía sau cậu đều sợ ngây người.

Khóe mắt Ngọc Nhuế với Mai Thiệu sắp nứt ra: “Hà Duy! Đừng! Hà Duy! Đừng qua đó, chúng ta có thể đi tìm giống đực cứu viện!” Trong giọng nói đong đầy lo lắng và sốt ruột, cơ hồ muốn kêu rách cổ họng.

Giống cái chung quanh lần lượt ngẩng đầu, thấy cảnh ấy cũng thần thờ, nhưng rồi bọn họ cũng hiểu được. Bất luận ai nhìn thấy con mình lâm vào cảnh nguy hiểm cũng sẽ liều mình như vậy, làm sao chờ được người khác cứu viện chứ...

Khác với sự căng thẳng rối loạn bên này, bên kia vực, bốn nhóc con trầm tĩnh lạ thường.

Bọn họ đương nhiên sẽ không khóc, thậm chí chẳng phát ra âm thanh nào, nhưng bốn ánh mắt đều lẳng lẳng nhìn chăm chăm bóng hình duy nhất kia.

Giờ này khắc này, bọn họ là bốn người, song tâm tư đồng nhất đến lạ.

— Hà Duy của hần chỉ được phép ở bên cạnh hần, nếu cậu ngã xuống, hần đương nhiên sẽ đi cùng cậu!

Thành thực mà nói, trong một thoáng ấy, Hà Duy không biết sợ là gì, trong đầu chỉ canh cánh ý nghĩ tuyệt đối không thể bỏ rơi họ, thậm chí quên luôn sống chết.

Tuy nhiên, Hà Duy không chọn sai, đất chỉ mới bắt đầu nứt, cậu lại quyết định cực nhanh chẳng hề do dự, thế nên thành công đập lên mặt đất!

Khoảnh khắc hạ xuống đất, đằng sau bỗng bốc lên gió lạnh, gió cấp tốc dâng lên như thực thể, hướng thẳng lên trời.

Hà Duy căn bản không dám quay đầu, cậu phải liều mạng ôm chặt bốn nhóc con thì nổi rồi bởi trong lòng mới thoáng bình ổn.

Nhất thời, không ai nói lời nào.

Hà Duy cố gắng bình phục cảm xúc, nhưng ngay tiếp theo lại có dị tượng phát sinh.

Ngay giữa chỗ đất nứt cơ hồ chia hòn đảo thành hai có sương trắng bốc lên, băng hàn, lạnh giá, khiến lòng người e sợ.

Mọi người đồng loạt ngừng lại, nhìn bằng ánh mắt vô cùng khiếp đảm. Hà Duy cũng đã bình tĩnh hơn, cậu ôm bọn họ trong lòng, gắng gượng xoa người lại, chỉ nhìn một cái liền căng thẳng.

Tổng Đoan Nghi tức thì nhẹ giọng nói: “Là Vân Tủy.”

Quả nhiên, linh cảm của Hà Duy rất chính xác, Vân Tủy trực tiếp phá đất và sắp bay ra!

Cũng vì đất nứt nên Hà Duy tách xa đoàn người, song điều này không cản trở cậu giao tiếp với họ.

Không thể nói, nhưng có thể hét mà, Hà Duy bình thường nói chuyện không lớn, nhưng giờ phút này cậu lại kéo căng giọng, dùng âm thanh trước nay chưa từng có để hô: “Ngọc Nhuế, nhanh đi báo cho Phi Linh thủ vệ, bảo họ nhắn với trưởng lão là Vân Tủy ở đây! Nó sắp ra rồi!”

Người đối diện vẫn chưa hết kinh hoàng, nghe Hà Duy la, bọn họ cũng nhanh chóng hoàn hồn. Sắc mặt Ngọc Nhuế với Mai Thiệu đều trắng bệch, tuy Hà Duy bình an, nhưng bọn họ vẫn hãi hùng không thôi, hai người nghe Hà Duy gọi thì gần như đồng thời hét to: “Hà Duy! Nhất định phải bảo vệ tốt chính mình! Chúng ta lập tức cứu người!”

Được người ta quan tâm như thế, đáy lòng Hà Duy nóng lên, nhưng hiện đầu phải lúc đông dài, cậu đáp lại một tiếng, rồi giục họ mau đi thông báo cho trưởng lão.

Vì chuyện hồi nãy, Ngọc Nhuế đã nhờ bằng hữu đi tìm Phi Linh trước, thành ra bọn họ chạy tới rất nhanh, thấy tình huống của Hà Duy bên kia thì đều hoảng sợ, bấy giờ liền có Phi Linh muốn bay qua cứu Hà Duy.

Nhưng Hà Duy rất không an tâm về Vân Tủy, cứ cảm giác nó chẳng ôn hòa như tưởng tượng, do vậy, cậu kiệt lực ngăn đối phương bằng hành động: “Đừng lại đây! Tranh thủ đi báo tin cho trưởng lão đi, chỗ ta rất an toàn, chừng nào thánh vật ổn định thì các người hãy đến!”

Cậu bảo vậy, song nhóm giống đực vẫn muốn qua cứu cậu. Tại Phi Linh tộc, giống cái là mục tiêu che chở suốt đời của họ, nay lại khiến một giống cái cùng bốn ấu tử gặp rủi ro, bọn họ đời nào chịu trì hoãn!

Hà Duy ở đây lâu, hiển nhiên hiểu tính họ, đành tiếp tục la lớn: “Chớ làm việc lỗ mãng! Chỗ ta rất an toàn, các người cũng thấy rõ mà, chỉ cần mau mau làm thánh vật ổn định, ta đương nhiên sẽ không gặp nguy hiểm. Giờ các người tùy tiện lại đây, lỡ như chọc giận thánh vật, ngược lại sẽ hại mọi người!”

Nghe thế, giống đực đang xúc động cũng tỉnh táo lại.

Phi Linh tộc đều giỏi bay lượn, chỉ chốc lát sau, mấy vị trưởng lão đã dẫn một đội Phi Linh tộc chạy tới.

Chín vị trưởng lão chủ trì chín thôn, giờ đây tề tụ lại để trấn an thánh vật, bọn họ tìm kiếm như thường lệ nhưng không có hiệu quả, tuyệt nhiên chẳng ngờ thánh vật vốn ôn hòa lại nóng nảy đến thế, thậm chí muốn xé rách mặt đất để bay thẳng lên trời!

Các trưởng lão tự có biện pháp trấn an, sau khi lần lượt vận công, nhóm Phi Linh xung quanh cũng hỏa tốc hạ xuống, đội lấy gió lớn cuộn cuộn, dùng hai tay chống đỡ hòn đảo từ bên dưới.

Hà Duy không nhìn thấy cảnh tượng ấy, nhưng phút giây này, tim cậu nảy lên dữ dội.

Tự đáy lòng cậu hy vọng họ có thể sống sót, nhưng Phi Linh bất chấp tính mạng vì quê hương vì đồng bạn đều có thể sống sót!

May mà phát giác đúng lúc, các trưởng lão cũng đích xác có bản lĩnh, Vân Tủy sau một hồi sôi trào điên cuồng chậm rãi có dấu hiệu bình phục.

Sương trắng dần tán đi, vực sâu bị chiếu rọi thành màu trắng cũng từ tốn lộ rõ dáng vẻ khủng bố, sâu thẳm, vô vọng, tựa như một lỗ xoáy tử vong đang khao khát nuốt chửng sinh mệnh.

Tình trạng đáng lẽ đang từ từ ổn định, nhưng Hà Duy tự dưng có chút hoảng hốt.

Vô số lần nguy hiểm cùng vô vàn trắc trở khiến Hà Duy cực kỳ tin tưởng cảm giác của mình.

Cậu sẽ không lừa mình, cam đoan... sẽ có chuyện xảy ra.

Rồi cậu nghe bốn giọng nói trong lòng vang lên gần như cùng lúc: “Trên biển có bão.”

79. Chương 79

CHƯƠNG 79

Trên biển có bão!

Hà Duy vừa nghe xong, trong lòng kêu thình thịch loạn cả lên.

Bên dưới làng Phi Linh chính là biển Vô Vọng, bão đương nhiên đến từ chính nơi đó.

Ngay cả khi yên ổn, vùng biển tai họa này đã có thể hủy thiên diệt thế bất kỳ lúc nào, nay lại nổi bão thì quả là chết đến nơi rồi.

Về phần tại sao nổi bão vào thời điểm hiện tại, nếu không phải đám Hà Duy quá mức xui xẻo, thì là do Vân Tủy xao động.

Vân Tủy là thánh vật của trời, độ cường hãn trong sức mạnh khỏi tả nhiều làm gì. Lực lượng mạnh mẽ đến vậy lại đột nhiên bạo phát, Phi Linh tộc hiển nhiên sẽ gặp tai ương, song biển Vô Vọng cũng cảm nhận được uy hiếp.

Gió bão trên biển là đòn phản kích của nó!

Trước mắt không còn thời gian suy nghĩ sâu xa, tuy Vân Tủy đã được trấn an, nhưng nó vẫn chưa ổn định như cũ, thế nên các trưởng lão hoàn toàn không dám đặt nó về vị trí ban đầu, mà nó không nằm chính giữa làng Phi Linh thì không thể bao phủ toàn bộ đảo nhỏ. Đứng trước cơn bão đáng sợ phía dưới, làng Phi Linh thật chẳng khác một em bé yếu ớt mong manh.

Những Phi Linh đang đội cả hòn đảo từ bên dưới càng khiến người ta nóng như lửa đốt hơn!

Nếu mặc cho cơn bão hoành hành, bọn họ tuyệt đối là người đứng mũi chịu sào bị thôn phệ đầu tiên. Hoặc giả bọn họ bị cuốn vào biển Vô Vọng, vậy chẳng phải toàn bộ làng Phi Linh sẽ bị hủy diệt sao!

Khoan đề cập tới các trưởng lão đang gấp bù đầu, mặt mũi nhóm giống cái trên mặt đất cũng tái mét hết cả, hoảng sợ và tuyệt vọng trong mắt cơ hồ sắp trào ra cùng nước mắt.

Một khi đã kết hợp, tình cảm của các Phi Linh đều vô cùng vững bền, giống đực dành trọn cuộc đời để trân trọng họ, họ làm sao không yêu bạn đời mình cho được?

Đối diện với kiếp nạn thế này, họ sắp phải tro mắt chứng kiến người yêu dấu nhất đời chết đi, mấy ai có thể chịu đựng nỗi đau khủng khiếp nhường ấy.

Nhóm người lớn đều trầm mặc, ấu tể vốn hiếu động cũng ngoan ngoãn đến lạ, đa số chúng vẫn chưa hóa hình người, chỉ là một cục lông xù ngày thường nghịch ngợm quậy phá bao nhiêu, mà giờ phút này lại thành thật nằm yên trong lòng phụ thân, lộ ra mỗi đôi mắt nhỏ, ngơ ngác ngẩn đầu, sau đó nhỏ giọng chiêm chiếp.

Hà Duy quan sát từ bờ bên kia, chỉ thấy trong ngực đong đầy phiền muộn.

Cậu có thể hiểu thấu tâm trạng của họ, cũng vì hiểu được nên biết rõ sẽ tuyệt vọng và bất lực tới mức nào.

Hà Duy bất giác ghì chặt bốn nhóc trong lòng hơn một chút, suy nghĩ xoay chuyển cực nhanh.

Phải làm thế nào, rốt cuộc nên làm gì bây giờ!

Đau lòng cũng vô dụng, bọn họ đâu thể ngồi chờ chết!

Bầu không khí căng thẳng cực điểm, Hà Duy không ngừng hồi tưởng, gần như lướt qua mọi thứ có trong [Vong Đò], nhưng trong đó không viết nhiều về biển Vô Vọng và làng Phi Linh, càng miễn bàn tới Vân Tủy.

Trái tim co chặt, nháy mắt sau, Hà Duy chợt mở mắt, sư tôn... sư tôn chắc chắn biết!

Hà Duy vội vàng cúi đầu chẳng chút băn khoăn, cậu chưa kịp mở miệng hỏi, Tống Đoan Nghi đã lên tiếng: “Người muốn cứu bọn họ?”

Hà Duy ra sức gật đầu, nhìn hẩn vô cùng nghiêm túc: “Nhất định phải cứu họ!”

Dù Tống Đoan Nghi đang ngửa đầu nhìn cậu, nhưng ánh mắt hẩn rất trầm tĩnh, vô hình trung lại an ủi Hà Duy.

Hà Duy thoáng bình tĩnh hơn, sốt ruột hỏi: “Sư tôn, người có biện pháp không?”

“Có.” Tống Đoan Nghi đáp, rồi dừng một lát.

Tình thế hiện nay chẳng hề lạc quan, Hà Duy căn bản không có thời gian chờ đợi, cậu truy vấn: “Là gì?”

Tống Đoan Nghi nhìn cậu, nhẹ nhàng cười khê: “Miễn người thuyết phục được họ.”

Họ... Tống Đoan Nghi không nói rõ, nhưng Hà Duy đời nào không hiểu, ý chỉ Lăng Vân Dực Lê Viêm với Trúc Uyên sao?

Thấy Hà Duy không đáp, Tống Đoan Nghi mới thông thả nói: “Sở dĩ linh thể trong người chúng ta ngủ say là bởi Vân Tủy quấy nhiễu, nếu bảo các trưởng lão Phi Linh tộc gỡ Vân Tủy ra, để nó tạm nghỉ một lúc, đợi khi lực lượng của nó tụ tập rồi, linh thể sẽ thức tỉnh. Đến lúc ấy, sức mạnh của chúng ta có thể áp chế cơn bão.”

“Tất nhiên...” đáy mắt Tống Đoan Nghi thấp thoáng ý cười, “sẽ phải trả một cái giá khá đắt.”

Trong lòng Hà Duy kêu lộp bộp.

“Không chết được.” Tống Đoan Nghi không nhìn sang bên cạnh, chỉ tiếp tục nói, “Khó tránh khỏi chịu ít thương tích thôi.”

Hà Duy nói chẳng ra lời, cậu hiểu ý Tống Đoan Nghi, nhưng cậu làm sao mở nổi miệng.

Một bên là tính mạng Phi Linh tộc, một bên là tính mạng bốn người họ.

Tống Đoan Nghi nói không chết được, song Hà Duy biết biển Vô Vọng hung hiểm cỡ nào, dẫu bọn họ mạnh mẽ ngút trời, nhưng sức mạnh bản thân họ có thể đối phó với nguồn gốc tai ương khủng bố kia ư? Cho dù giữ được mạng, nhưng bị thương nặng rồi, ai bảo đảm sẽ không gặp phải biến cố gì?

Nếu... nếu thực sự dính dáng tới tính mạng, cậu nên làm thế nào cho phải đây!

Nhất thời, tâm can Hà Duy xoắn bện vào nhau.

Nếu có thể, cậu thật lòng hy vọng chính mình có thể làm gì đó, nhưng làm gì bây giờ?

Hệ thống vô dụng rồi, không mở nhiệm vụ thì đâu thể làm mới cửa hàng, không làm mới thì chả mua được gì sắt!

Tuy rằng cậu có cả thánh linh lẫn tà linh, nhưng do thời gian tu luyện quá ngắn, lâu rồi không kích phát năng lực linh thể, đánh thức chúng nó cũng chẳng ích lợi gì!

Tình thế lưỡng nan như vậy, cậu biết lựa chọn làm sao chứ?

Cơ mà... chả lẽ phải tro mắt...

“Ta đồng ý.”

Hà Duy ngốc lẳng, chưa kịp cúi xuống, tay trái đã bị một bàn tay mềm mại nắm lấy, giọng nói mềm mềm đượm vẻ non nớt trẻ con, nhưng vẫn có sự lạnh lùng của riêng hắn, chảy xuôi vào lòng từng chút từng chút một như dòng suối trong.

Lăng Vân Dực ngẩng đầu, đồng tử vẫn đen tuyền như thường ngày, cảm xúc khó phân nhưng chỉ chứa bóng hình một người: “Nếu đó là mong muốn của em, ta sẽ thực hiện thay em.”

Hà Duy cúi đầu nhìn hắn, cảm giác trong lòng không sao tả xiết!

Cậu ấp úng không nói nên lời, ngay sau đó tay phải lại bị kéo mạnh, tiếp theo đầu ngón tay nhói đau, bé cứng tóc đỏ nhưn mảy, khoe miệng còn vương tia máu, đôi mắt to tròn cũng híp lại, chan chứa ngạo mạn và bất kham: “Ở mãi cái nơi quỷ quái này ta sắp phát ốm rồi, chờ ra ngoài ta nhất định phải...”

Hắn chưa dứt lời, Hà Duy đã nhét ngón tay vào miệng hắn, máu chảy ồ ồ, bé con mới rồi còn khí phách bồng bồng lập tức trở nên ngoan hiền dễ cưng.

Hà Duy chưa bao giờ cam tâm tình nguyện cho Lê Viêm hút máu như vậy, nhưng lúc này, cậu không nghĩ ra cách cảm ơn nào khác.

Tổng Đoan Nghi bình thần theo dõi, cuối cùng hơi dời tầm mắt lên.

Bé gà vàng đứng trên vai Hà Duy đúng lúc cúi xuống, hai người đối mắt, sau một giây đã vội tách ra.

Trúc Uyên chỉ thoáng ngập ngừng một lát đã gọi: “Hà Duy.”

Thân thể Hà Duy hơi cứng lại, tức tốc quay sang nhìn hắn.

Trúc Uyên hình người phong hoa tuyết đại đã khó hiểu vô cùng rồi, nay Trúc Uyên đại đại lại mang hình dáng gà cưng, Hà Duy tỏ vẻ, càng sâu không lường được nha!

May mà nửa ngày sau, Trúc Uyên đại đại đã nói: “Mau đi nói chuyện với đám người chim kia đi, người tưởng ta thích giữ hình dạng này lắm à?”

Hà Duy: “...”

Sau ba giây choáng váng, Hà Duy rốt cuộc cũng hiểu, kể đó cảm xúc của cậu văng tung tóe!

Mặc dầu họ đều là biến thái, nhưng giây phút này, cậu thực tình chẳng thấy họ biến thái chỗ nào hết!

Những tưởng bọn họ sẽ ngồi xem không thèm để ý, chẳng quan tâm sống chết của Phi Linh tộc, song giờ đây họ lại đồng ý cái rụp!

Thâm tâm Hà Duy xúc động không thôi, quả tình không biết nên biểu đạt thế nào, cậu vừa gọi Phi Linh mang mình qua vực sâu, vừa yên lặng hứa hẹn dưới đáy lòng:

Họ cứu vớt Phi Linh tộc, mà cậu nhất định phải bảo vệ họ thật tốt!

Sẽ không ai chết hết, cậu chắc chắn sẽ dốc toàn lực thủ hộ họ chu toàn!

Bởi ta nói, Hà Duy đã định trước không phải biến thái, bởi cậu căn bản không lý giải nổi đường về não của biến thái.

Đang lúc cậu cảm động khôn xiết, kích động khôn nguôi, ý định của nhóm biến thái chỉ có một.

— cuối cùng cũng thoát rồi, còn nấn ná ở đó mãi, có khi bị cậu ta xem thành con cưng (chim béo) thật chứ đùa!

Tuy bảo bốn nhóc trong lòng Hà Duy đã sẵn sàng đích thân (khôi phục) hiến dâng (toàn vẹn), nhưng bên Phi Linh tộc cũng có chút xôn xao nhỏ.

Phi Linh tộc đúng là chủng tộc thiện lương đơn thuần, nhưng không có nghĩa bọn họ là đồ ngốc.

Đối với họ mà nói, Vân Tủy quá quan trọng, Hà Duy lại tùy tiện đề nghị để Vân Tủy tạm nghỉ vào thời khắc mấu chốt này, quả thực chẳng khác nào bảo họ tự sát tập thể.

Cơn bão trên biển sắp bùng nổ, nếu mất sự thủ hộ của Vân Tủy, cả làng Phi Linh tất sẽ hóa thành tro tàn, sao họ có thể đồng ý lao vào con đường chết chắc ấy?

Nói thì nói thế, song họ cũng không nổi giận với Hà Duy, chỉ an ủi: “Người yên tâm, chúng ta cam đoan sẽ làm thánh vật ổn định lại, chỉ cần khiến thánh vật quay về vị trí cũ, làng Phi Linh chúng ta sẽ ổn thôi!”

Ông nói rất có lý, đúng vậy, nếu Vân Tủy ngoan ngoãn nghe lời như xưa, Phi Linh tộc tuy rằng sẽ chịu ít tổn thất khó tránh, nhưng nhất định có thể vượt qua kiếp nạn.

Có điều... tiền đề hoàn toàn không thể thành lập!

Vân Tủy vẫn nôn nóng bất an, vừa bình phục đã bắt đầu không an phận vì cơn bão bên dưới. Các trưởng lão kiệt lực trấn an, song kỳ thực cũng biết sẽ chống chọi không nổi, dù bọn họ may mắn bảo vệ thành công đảo Phi Linh, nhưng lại chẳng thể bảo vệ những Phi Linh phía dưới!

Đó là tất cả giống đực trưởng thành của làng Phi Linh, nếu bọn họ chết, giữ lại một làng Phi Linh trống rỗng có ích gì!

Nghĩ đến đây, Hà Duy vực dậy tinh thần, mau chóng cất lời: “Trưởng lão! Đừng gạt ta, bão trên biển sắp bùng nổ rồi, các ngài khẳng định sẽ không bình ổn được thánh vật trong thời gian ngắn như vậy! Dù có thể miễn cưỡng khiến Vân Tủy bảo vệ đảo nhỏ, nhưng những chiến sĩ bên dưới thì sao?”

Hà Duy nói toạc ra tình hình thực tế, chư vị trưởng lão đều chẳng thể đáp lại.

“Nhóm giống đực chết hết, ngài nghĩ các giống cái trên đảo còn sống nổi ư? Tới khi ấy, dẫu cho bảo vệ được làng Phi Linh, nhưng so với bị bão táp thôn phệ thì có gì khác biệt?”

Hà Duy bất động nhìn họ chằm chằm, đoạn cậu cất giọng vô cùng kiên định: “Xin hãy tin tưởng ta! Hãy để Vân Tủy tạm nghỉ, ta cam đoan có thể bảo vệ làng Phi Linh, nhất định giúp tất cả mọi người sống sót!”

Cậu nói quá bình tĩnh, mọi người kiềm không được nhìn hết về phía cậu.

Hà Duy cũng không phải gương mặt quen thuộc, đối với những người đã sống mấy trăm năm, mấy tháng ngắn ngủi chỉ như một cái chớp mắt, ấn tượng của họ về cậu rất hời hợt.

Bình thường họ hết sức quan tâm cậu, đồng thời cũng thật lòng thật dạ đối tốt với cậu, song tại thời khắc nguy hiểm này, họ không thể nào giao phó tính mạng toàn tộc cho cậu.

Đâu phải họ không tín nhiệm tấm lòng của Hà Duy, vấn đề nằm ở năng lực của cậu kìa.

Hà Duy biết chứ, nhưng chỉ cần Vân Tủy còn ở đây, cậu vô phương phô bày lực lượng.

Tuy nhiên, lúc này thật sự không thể dây dưa nữa, Hà Duy cắn chặt răng, thốt ra câu chí mạng: “Ta có lòng tin tuyệt đối rằng có thể thủ hộ làng Phi Linh, khiến tất cả mọi người sống sót!” Hà Duy ngừng một lát, tiếp tục nói, “Cho nên đừng chán chừ nữa, hoặc toàn tộc diệt vong, hoặc tin tưởng ta!”

Đúng thế... điều Hà Duy muốn nói là đây, đó không phải một câu lựa chọn!

Giữa tử vong và sinh tồn, chỉ có thể chọn sinh!

Tĩnh lặng tầm mười giây, rốt cuộc cũng có người gạt đầu, vị Phi Linh cường tráng này chính là trưởng lão của thôn Hà Duy: “Ta tin cậu ấy.”

Ông sống lâu lắm rồi, tuy hoàn cảnh ở làng Phi Linh rất đơn giản, nhưng năm tháng dài đằng đẳng mang lại cho ông sự từng trải không cách nào mài mòn và trực giác cực kỳ sâu sắc.

Dưới tình thế nguy cấp và cảnh ngộ tuyệt vọng, ông tình nguyện tin tưởng Hà Duy.

Đây là một canh bạc, nhưng chỉ có một lựa chọn.

Ông hiểu Phi Linh tộc hơn Hà Duy nhiều, nếu giống được phía dưới chết đi, dẫu giống cái sẽ gắng gượng sống tiếp vì ấu tử, nhưng e rằng cũng chẳng đứng vững được bao lâu.

Tới hồi chỉ còn mấy lão già bọn họ, vậy làng Phi Linh tiếp tục tồn tại bằng cách nào đây.

Đây là canh bạc một mất một còn, mà Hà Duy mở lối thoát duy nhất cho họ.

Cho dù có là ảo tưởng hào huyền, họ cũng muốn hướng về trước tìm kiếm!

Cuối cùng, toàn bộ trưởng lão đều gật đầu.

Bọn họ đổi thủ pháp, từ trấn an Vân Tủy biến thành gỡ nó ra.

Vân Tủy vốn đang muốn vùng khỏi trời buộc, chỉ mới kéo nhẹ, nó đã lao lên từ mặt đất và bay ra.

Hà Duy cách nó rất gần nên nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, đó là một cụm ánh sáng trắng cực độ chói mắt, sắc trắng thuần khiết, khí tức như bông tuyết lạnh giá, nhưng tính chất lại mềm tựa mây... Chẳng qua nó vẫn chưa giãn ra, các trưởng lão lập tức thả ra một chiếc hộp đen, cố gắng bao nó lại.

Gần như trong thoáng chốc, Hà Duy liền cảm giác linh khí sôi trào trong cơ thể!

Bọn họ thoát khỏi cầm chế của Vân Tủy rồi!

Giây tiếp theo, Hà Duy nhận thấy trên tay nhẹ bẫng, hoàn toàn bị hào quang trước mặt chiếu đến nheo mắt.

Đâu chỉ cậu, hầu như mọi người ở đây đều kinh ngạc dòm qua.

Ánh sáng rực rỡ chói sáng đến cực hạn, ngược lại biến thành một màn sáng trắng. Nếu nói Vân Tủy vừa rồi khiến người ta không mở nổi mắt, vậy ánh sáng hiện tại làm người ta chẳng thể nhìn thẳng.

Sau khi ánh sáng mạnh tới tột độ rồi tản đi, tầm mắt mọi người cũng từ từ tụ lại, những cảnh tượng đập vào mắt càng khiến người ta kinh ngạc tán thán.

Đó là bốn nam tử còn lóa mắt hơn cả ánh sáng vừa nãy.

Dung mạo không một từ ngữ nào tả xiết, vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, phong hoa tuyệt thế tới nỗi có thể đoạt mất tâm trí người ta!

So với khiếp sợ của bọn họ, khoảnh khắc nhìn thấy bốn người, lòng Hà Duy bỗng dâng trào buồn bã, nhưng ngay lập tức bị xốt xa bao trùm, đủ loại cảm xúc khó tả ồ lên, rồi lại bị cậu mạnh mẽ kiềm nén. Không thể trì hoãn nữa, Phi Linh tộc mất đi sự bảo hộ của Vân Tủy bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ diệt tộc.

Trong khoảng thời gian tạm lắng, có người đột ngột hô lên.

“Lục dực! Kim Sắc Lục Dực!”

“Thiên Tôn, là Thiên Tôn đó!”

Sau một đợt hít khí, mọi người đồng loạt quỳ xuống.

Đừng lớn mà QAQ

80. Chương 80

CHƯƠNG 80

Thiên Tôn? Hà Duy ngẩn người, ở đâu chui ra vậy?

Đây không phải lần đầu Hà Duy nghe thấy xưng hô này, theo như Phi Linh tộc đồn đại thì Vân Tủy hình như là vật sở hữu của Thiên Tôn.

Té ra... Trúc Uyên là Thiên Tôn của Phi Linh tộc hả? Vân Tủy thực chất là của hắn?

Không đúng! Hà Duy lập tức nhớ tới biểu cảm khó nén kinh ngạc của Tổng Đoan Nghi khi nghe tên Vân Tủy, hơn nữa chính vì Tổng Đoan Nghi đến làng Phi Linh, Vân Tủy mới xao động.

Theo lý, Tổng Đoan Nghi nên có liên quan với Vân Tủy mới phải, sao lại thành Trúc Uyên?

Từng manh mối lộn xộn đan xen trong đầu, Hà Duy khó mà nghĩ rõ ràng trong thời gian ngắn.

Huống chi, cảnh tượng trước mắt cũng không cho phép cậu suy nghĩ quá nhiều.

Vân Tủy tạm nghỉ, cơn bão bên dưới cũng đợi không được nữa!

Mấy vạn mạng người đang đứng trên lưỡi đao cực kỳ nguy hiểm, Hà Duy chỉ thoáng nghĩ đã nôn nóng không thôi.

Chẳng ai hỏi han gì, cũng không hề quan tâm, gần như ngay giây phút khôi phục, bốn thân hình liền hóa thành mấy mũi nhọn sắc bén và lao đến chỗ khe nứt. Cái khe kia y hệt vòm miệng to lớn của dã thú, cả bốn nhanh chóng lặn xuống đáy.

Hà Duy hơi chậm một bước, giờ cậu đã biết ngự linh, cậu đứng trên đóa hoa băng lam yêu dã, khom người chào họ thay lời từ biệt trước khi đi, rồi nhìn về phía Mai Thiệu.

Mai Thiệu đang hoảng hốt, Đấu Linh trong cơ thể y thức tỉnh, ký ức chen nhau ùa lên khiến đầu óc y ngừng hoạt động. Lúc này Hà Duy vừa nhìn y, đầu y tức khắc ong một tiếng, y mở miệng hỏi: “Hà Duy... đệ muốn đi sao?”

Tuy rằng y còn chút mơ hồ, nhưng cũng biết tình thế hiện tại, đồng thời sâu sắc nhận thấy rằng mình không cách nào rời đi cùng Hà Duy.

Hà Duy nhìn Mai Thiệu, trong mắt là sự kiên định khiến lòng người an tâm, cậu bảo y: “Mai đại ca, huynh cứ ở tạm đây đã, cách ta rời đi quá mức hung hiểm, thực tình không thể mang huynh theo. Nhưng ta cam đoan với huynh, chờ khi hết thấy yên ổn, ta nhất định sẽ đón huynh về! Tin ta nhé!”

Mai Thiệu ngơ ngác, tiếp theo y cũng bình tĩnh lại, ánh mắt sáng tỏ và tràn đầy tín nhiệm, y tiến nhanh lên trước cầm tay Hà Duy, cất giọng hơi khàn: “Đệ nhất định phải sống!”

Không chút nghi ngờ, thậm chí toàn tâm lo lắng cho đối phương, cõi lòng Hà Duy nóng lên, một luồng hơi nóng cũng dâng tràn, cậu hít sâu một hơi, cam đoan với Mai Thiệu: “Chờ ta!”

Mai Thiệu trịnh trọng gật đầu, dần nén toàn bộ lời muốn nói xuống đáy lòng.

Mặc dù chưa nói, nhưng Hà Duy vẫn biết y muốn gì, bèn tới gần nói một câu cuối cùng: “Nếu trở về được, ta sẽ báo tin bình an cho Mai gia, huynh chớ lo lắng, chỉ cần chăm sóc tốt bản thân là được.”

Không thể nhiều lời nữa, Hà Duy mím chặt miệng, gọi Băng Thế hoa, bay thẳng về hướng khe nứt.

Có Đấu Linh, linh khí trong cơ thể sẽ vận chuyển, Hà Duy đã lên kỳ linh cảnh, ở đại lục Đấu Linh cũng rất bất phàm rồi, thiên tai nhân họa bình thường không thể động đến cậu.

Song tại biển Vô Vọng, sức mạnh của cậu vẫn lộ vẻ yếu kém. Có điều, Hà Duy không đột kích chính diện với nó nên còn thừa kha khá lực lượng.

Cơn bão vốn đang rục rịch, đợi nhóm Trúc Uyên xuống tới nơi, linh khí dồi dào tung trời, nó cũng triệt để bạo phát!

Đó là cảnh tượng mà người thường tuyệt đối chưa từng chứng kiến, ngay cả Hà Duy đã xem không ít phim thảm họa cũng chẳng thể hình dung nổi rung động trong lòng.

Biển Vô Vọng đâu phải đại dương tầm thường, chất lỏng trong đó cũng không phải nước biển tự nhiên vô hại, màu sắc chúng rất quý mị, khi thì lam đậm lúc lại xanh thẫm, độ cong liên tục tràn lên biểu thị sự đặc sệt của nó, chắc chắn rằng tính ăn mòn cũng cực cao! Nếu thân thể rơi xuống đó, bảo đảm hóa tro tàn trong chưa đầy một giây.

Giờ phút này, nó đang dâng trào cuộn cuộn như biển thành một con thú to cao chọc trời, xoáy nước điên cuồng chuyển động là cái mồm khổng lồ của nó, sóng lớn muôn trùng là tay nó, còn âm thanh òm ọp do chất lỏng sền sệt phát ra chính là tiếng gào khiến nhân tâm hãi hùng.

Đối mặt với quái vật tự nhiên đầy khủng bố, đám Hà Duy quả thực nhỏ như con kiến, chênh lệch hình thể quá xa, căn bản không có khả năng chiến thắng.

Khoan bàn đến tâm trạng của Hà Duy, cả nhóm Phi Linh đang lơ lửng bên dưới làng Phi Linh cũng run sợ vô cùng, hai chân họ đều bủn rủn, nếu không có lòng quyết tâm bảo vệ vợ con mạnh mẽ chống đỡ, e rằng đã rơi xuống hết.

Bọn họ căn bản không dám bay xuống xem, nhưng những Phi Linh phía trên lại rói rít nhìn xuống. Có lẽ do cách khá xa, họ ngược lại có thể chống được khí thế đáng sợ, nhưng dù thế, việc mở to mắt nhìn chỉ khiến lòng người lạnh lẽo hơn.

Cho dù Thiên Tôn lâm thế, sợ là cũng không đối phó nổi thiên tai khủng khiếp nhường ấy đâu!

Ý nghĩ này nảy sinh trong lòng mỗi người, không khí nhất thời trở nên nặng nề. Ngay lúc này, một đường kim mang sáng như tia sét đột ngột tách ra, cấp tốc bành trướng, lại dùng tốc độ vượt sức tưởng tượng phát triển thành một thanh đao dài gần ngàn mét!

Ai nấy đều sững sờ, kim mang này tụ thành từ linh khí cực độ thuần khiết, lực lượng phải mạnh tới mức nào mới hội tụ được thanh đao linh lực như vậy chứ!

Quả là đáng sợ!

Đến khi kịp nhận ra nó bắt nguồn từ thần lực của Thiên Tôn, bọn họ thoáng cái vui mừng khôn xiết!

Được cứu rồi, họ được cứu rồi!

Ngay sau đó, kim mang kiên quyết chém về phía mặt biển cuộn trào bằng khí thế phách thiên liệt địa chân chính. Đây là công kích hết sức bá đạo, miễn đề cập tới lực lượng, chỉ riêng uy áp đáng kinh hãi đã làm da đầu người ta tê rần.

Hà Duy đứng gần ngay đó, cậu cơ hồ quên tự hỏi trong một thoáng ấy.

Cậu biết vũ lực hùng mạnh của Trúc Uyên, nhưng đúng là không thể tưởng tượng một người... có thể xuất ra ngần ấy lực lượng. Chỉ là hình người thôi mà, rốt cuộc chứa hết lượng sức mạnh kinh khủng đó bằng cách nào vậy!

Kim mang trầm sát theo chiều dọc, giữa lúc điện quang hỏa thạch, một thanh trường kiếm đỏ máu phóng lên cao, vô số hồng quang xoay tròn dâng lên và dừng mãnh tràn vào thân kiếm, xông đến mũi kiếm, rồi nhanh chóng kéo dài tựa đuôi sao băng trên trời. Hồng quang chói lòa bỗng nhiên kéo dài như có thể xé toạc bầu trời đêm thăm thẳm!

Lăng Vân Dực! Trái tim Hà Duy run bắn, cậu có chút đắn đo, song giờ đây lại bỏ qua hết.

Huyết Tàn là hung kiếm thượng cổ, cực ít người có khả năng khống chế nó, người có thể triệt để phát huy tác dụng của nó thì hàng vạn năm đến nay chỉ có một.

Lăng Vân Dực từng hợp thể với Huyết Tàn, nên hẳn cực kỳ quen thuộc năng lực của nó. Huyết Tàn thích hỏa linh và huyết linh, nhưng trong cơ thể Lăng Vân Dực dung nạp hai linh thể Tu La tộc, hai linh thể này gần như chứa đầy oán linh sâu nặng nhất thiên địa, trước kia hẳn không dễ dàng điều khiển chúng, nhưng giờ hẳn đã xuất chúng ra.

Đó là hai bóng đen mắt thường không thể thấy, căn bản khó phân biệt hình dạng, chỉ thấy chúng giống như con rắn mang theo hư ảnh âm trầm cấp tốc quay quanh trường kiếm, chốc lát sau, đã có một tầng khí đen cuộn cuộn bám trên Huyết Tàn rực lửa nóng cháy.

Đỏ tận cùng, đen vô tận, sức mạnh rít gào chung quanh như có sinh mệnh lực, ngay tiếp theo, người cầm kiếm cũng quét ngang qua, khí thể lăm liệt, bóng hình quỷ mị, nhập thật sâu xuống biển Vô Vọng, đòn tấn công cường thế bùng nổ từ trong ra ngoài khiến tai người ta ầm vang!

Lực lượng ấy mà chẳng kém Trúc Uyên là bao!

Hai đòn công mạnh mẽ đánh thẳng xuống biển sâu, đại dương cuồng vọng tuy không biết sợ là gì, nhưng cũng bắt đầu kháng cự theo bản năng.

Trăm sông đổ về một biển, mọi ngọn nguồn sức mạnh đều đến từ linh của đất trời, biển Vô Vọng có khủng bố tới đâu cũng bắt nguồn từ đó, hiện giờ bị áp chế vô hạn khiến linh lực nó tự mình ngưng tụ từ từ tan rã.

Cơ mà, chỉ vậy chưa đủ chế phục nó.

Dẫu bị thương nặng, nhưng thể không suy, nó nghỉ một chốc rồi ngóc đầu trở lại!

Song phương giao chiến, dưới sự giằng co của lực lượng hung hãn thì không cần đánh chính diện, chỉ dư âm cũng đủ nghiền làng Phi Linh thành tro bụi.

Hà Duy cuống lên, nhưng bốn người tuy rằng hận nhau thấu xương, có điều từ lúc sinh ra đã ăn ý khó tả. Một khi cùng nhận định kẻ địch, họ tựa hồ không cần ngôn ngữ đã kết nối tâm trí với nhau.

Trúc Uyên với Lăng Vân Dực thiện công, Lê Viêm và Tống Đoan Nghi thiện thủ.

Thời khắc vòng xoáy sức mạnh điên cuồng nổ tung, Lê Viêm nhanh tay phóng ra hàng ngàn phân thân huyết ma, kết thành một lá chắn phi thường. Lá chắn dựng lên từ dưới, rồi bao trọn toàn đảo phi Linh, cứ thế bảo vệ không để luồng dư âm nào thôn phệ mất Phi Linh!

Hà Duy nhìn mà rung động, trong lòng xúc động dạt dào, bèn trao ánh mắt ngập tràn cảm kích cho Lê Viêm.

Lê Viêm che chở toàn bộ làng Phi Linh, còn Tống Đoan Nghi lại không ngừng di chuyển giữa bốn người.

Toàn lực thi pháp như thế, nếu sau một kích có hậu chiêu thì khó mà chú ý bản thân, nhưng nhờ Tống Đoan Nghi nên họ khỏi cần lo lắng sau lưng.

Thủy linh am hiểu phòng thủ, Hắc Sắc Vũ Phiến thiện đánh lén, trong lúc bảo vệ bản thể của mọi người, hắc tể ra từng tia hắc mang, tuy kém xa thể công tàn bạo của Trúc Uyên và Lăng Vân Dực, song mục tiêu nhắm cực chuẩn, vô cùng xảo quyết, mỗi một tia đều vừa đúng, mỗi một kích đều chính xác không sai một ly! Cũng giống như con người tâm tư kín đáo, đa trí như yêu của hắc, quả không hổ hoàn mỹ vô khuyết!

Chiến đấu vật lộn giằng co chừng một ngày một đêm.

Mặc dù mọi người sốt ruột, nhưng cũng thấy được ánh rạng đông thắng lợi, công kích mãnh liệt của biển Vô Vọng dần có xu hướng suy tàn, chỉ cần tiếp tục nhẫn nại là sẽ vượt qua kiếp nạn.

So với sự lạc quan của người trẻ tuổi, các trưởng lão Phi Linh tộc cũng rất nóng lòng.

Đành rằng tình thế đang thuận lợi, Thiên Tôn cùng mấy bằng hữu đích xác nắm giữ lực lượng kinh thiên, thể nhưng... người có mạnh đến mấy chẳng nữa, song tiêu hao một ngày một đêm thì còn chiến đấu tiếp được ư?

Tuy cơn bão trên biển đã yếu bớt, nhưng các trưởng lão biết rõ vùng biển này mệnh mông chừng nào, giá có thể tốc chiến tốc thắng thì còn dễ nói, chứ chiến lâu như thế làm sao chịu đựng nổi?

Ngay cả Thiên Tôn e rằng cũng có lúc kiệt sức thôi!

Bọn họ lo lắng chẳng thừa, nhưng bọn họ đã quên mất Hà Duy.

Một ngày một đêm này, Hà Duy chưa hề phô diễn thân thủ. Đúng là trước mặt bốn người, chút ít tu vi của cậu thực sự chẳng đáng gì. Dù đóng băng đại địa là kỹ năng cực kỳ hữu dụng, nhưng đối mặt với biển Vô Vọng, nó hoàn toàn chỉ như muối bỏ biển, vô lực hồi chuyển!

Tuy nhiên, cậu không phải chỉ đứng nhìn mà đang tích trữ lực lượng.

Băng Thể hoa với Triền Tình hoa đều vô dụng, song Kết Linh Tiên Y lại có tác dụng rất lớn!

Kết Linh Tiên Y có thể hấp thụ linh khí thiên địa! Tại trung tâm vòng chiến thể này, đâu đâu cũng là linh khí, nó cứ như cá gặp nước, vui sướng rong chơi khắp nơi!

Hà Duy mặc kệ nó ra sức hấp thụ linh khí, cậu rút cuộc cũng tự linh ngộ được một linh kỹ theo chỉ dẫn lúc trước của Trúc Uyên.

Cậu có thể lấy linh độ linh!

Nếu là thủ pháp độ linh thông thường, trước hết cậu cần Kết Linh Tiên Y dẫn linh lực vào linh cảnh, kế tiếp mới chuyển hóa cho người khác. Thuật độ linh như thế chỉ thích hợp với người có cùng thuộc tính, ngoài ra còn hạn chế nhất định, độ phiêu lưu cũng lớn. Tuy bảo nhờ Kết Linh Tiên Y, Hà Duy có thể độ linh cho tất cả thuộc tính, song vẫn có giới hạn.

Tu vi Hà Duy có hạn, thành ra tốc độ hút linh cùng tốc độ chịu tải linh thể cũng có hạn, giả sử là thủ pháp độ linh bình thường, đừng nói là cung ứng bốn người, cho mình Trúc Uyên còn khó.

Nhưng hiện tại, có kỹ năng lấy linh độ linh, cậu có thể vượt qua hạn chế thân thể, trực tiếp để linh thể giao nhau. Kết Linh Tiên Y là linh thể thân thiện nhất, cộng thêm cậu vì nguyên nhân Triền Tình hoa mà đã từng tiếp xúc với linh thể bốn người họ tới một mức độ nào đó, nên về cơ bản sẽ không bị bài xích.

Hà Duy dùng Kết Linh Tiên Y nạp linh, sau đó liên tục đưa vào linh thể cả bốn, cứ vậy hình thành nên một vòng tuần hoàn tuyệt diệu, phối hợp cùng linh thể hung mãnh của bốn người, phải nói là không cách nào phá được!

Cuộc chiến như vậy kéo dài hơn mười ngày.

Biển Vô Vọng có xu hướng bình lặng, mà Hà Duy cũng sắp gượng hết nổi.

Dẫu cậu dựa vào Kết Linh Tiên Y để duy trì việc cung ứng linh lực cho bốn người, nhưng thân mình cậu chung quy vẫn là xác thịt. Cao thủ kỳ linh cảnh có thể chịu được mười một ngày không ăn không uống, có điều hoạt động không ngừng nghỉ lại khiến tinh thần cậu mỗi một cực độ.

Nếu không nhờ nghị lực mạnh hơn người thường, sợ rằng cậu đã mê man từ lâu.

Cơ mà... thắng lợi đã gần ngay trước mắt.

Tổng Đoan Nghi vẫn quan sát toàn cục, hẳn biết rõ Hà Duy đã đến cực hạn, bọn họ không ngại chiến đấu thể này, chỉ lo Hà Duy sẽ bị thương tổn bản nguyên thôi.

Hắn nhìn quanh bốn phía, thoáng nheo mắt, ngay lập tức nói với Hà Duy: “Người nghỉ ngơi đi, đã tới thời khắc cuối cùng rồi, chúng ta sẽ dốc cạn toàn lực, chắc chắn có thể chế phục nó.”

Đầu Hà Duy đã mơ mơ màng màng, nghe giọng Tổng Đoan Nghi, cậu chỉ trả lời theo bản năng: “Ta không sao, tiếp tục đi...”

Tổng Đoan Nghi ra hiệu cho Lê Viêm, Lê Viêm cách Hà Duy gần nhất, hắn liền duỗi tay ôm cậu vào lòng, cương chế đỉnh chỉ thi pháp.

Quả thực sắp kết thúc, đồng thời họ cũng sắp rời đi.

Lê Viêm đứng tại vị trí cao nhất, tuy Tổng Đoan Nghi chưa nói rõ, nhưng hắn đã điều khiển huyết ma hóa thành hư ảnh thẳng tiến vùng trời làng Phi Linh.

Bộ dáng huyết ma hung tàn, người bình thường gặp chúng đều sợ đến run cầm cập. Song mười ngày qua, tất cả Phi Linh đã được chúng nó bảo hộ, vì vậy, bọn họ không hề sợ hãi tí nào.

Thấy huyết ma xông lên, có tiểu ấu tử thậm chí còn ngược mắt tò mò nhìn nó, nhỏ giọng chiêm chiếp.

Giống cái vôi vàng ôm con mình vào lòng dỗ dành: “Đây là thánh sủng của Thiên Tôn, con không được mạo phạm nghe chưa!”

Hà Duy mà nghe được, thể nào cũng dở khóc dở cười.

Huyết ma thân mang sứ mệnh, nó nhanh nhẹn đến chỗ trưởng lão báo tin, rồi tức tốc quay về.

Nhóm trưởng lão Phi Linh tộc cũng không được nghỉ ngơi liên tiếp mười ngày, bấy giờ nghe tin huyết ma mang tới, ai nấy đều ngó ra.

Thiên Tôn bảo họ thả Vân Tủy, giờ lại kêu đặt nó vào địa tâm!

Bọn họ cũng nếm trải mùi vị của trận đánh dây dưa suốt mấy ngày nay, ắt hẳn tại Vân Tủy nên Thiên Tôn và những anh bạn kia mới bị khống chế sức mạnh và biến thành hình thái trẻ nhỏ.

Nếu bây giờ đặt Vân Tủy về vị trí cũ, vậy họ... phải làm sao đây!

81. Chương 81

CHƯƠNG 81

Khoan nói đến việc sau lần xao động này, Vân Tủy quay về vị trí cũ thì có bao nhiêu tác dụng, chỉ riêng việc Vân Tủy mở lá chắn khiến Thiên Tôn không thể sử dụng thần lực đã đủ làm người ta sợ run. Trong loại tình thế nguy hiểm thế này, kẻ không có sức mạnh như bọn họ biết tự bảo vệ thế nào?

Các trưởng lão lo lắng khôn nguôi, nhưng huyết ma chỉ phụng mệnh mà đến, chưa thấy bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, nó sẽ không rời đi.

Sau một hồi nhay nhưa, các trưởng lão Phi Linh tộc cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, nếu Thiên Tôn đã dứt khoát như vậy, dám phạm nhân bọn họ nào dám cãi lời?

Tuy trong lòng vẫn âu sầu không thôi, nhưng cũng chỉ có thể chọn tin tưởng hoàn toàn.

Hàng vạn năm trước, Thiên Tôn cứu họ từ nước sôi lửa bỏng, nay tai họa tái hiện, đang thời điểm bọn họ tuyệt vọng thì Thiên Tôn lâm thế, một lần nữa ra tay cứu giúp! Dưới muôn vạn ân tình cũng bao hàm sự sùng kính họ dành cho Thiên Tôn.

Bởi vậy, bọn họ gần như sùng bái hẳn một cách mù quáng!

Dù lúc này lòng đang nóng như lửa đốt, song thực sự không dám vi phạm, đồng thời cũng ôm chút tâm lý cầu may.

Với bọn họ mà nói, tình hình trước mắt là tử cục, nhưng Thiên Tôn không gì không làm được nhất định có phương pháp phá cục!

Nghĩ đến đây, họ không do dự nữa, sau khi nhìn nhau liền ra quyết định, vị trưởng lão nhiều tuổi nhất tế ra Vân Tủy, bọn họ bắt tay giải phóng phong ấn.

Thông qua huyết ma, Lê Viêm có thể theo dõi sát sao hướng đi của họ, còn Tổng Đoan Nghi lại thông qua hắc để nắm rõ tình huống.

Biết Vân Tủy sắp về vị trí cũ, bốn người phóng ra tất cả sức mạnh, bắt đầu toàn lực áp chế cơn bão trên biển.

Nhóm Phi Linh trên làng Phi Linh tận mắt chứng kiến thời khắc ấy.

Khi ánh sáng trắng của Vân Tủy thông thả tỏa ra, cuộc chiến bên dưới làng Phi Linh tiến vào giai đoạn quyết liệt, những tướng họ đã dốc cạn toàn lực, dè dặt vẫn còn giữ lại.

Tuy nói chỉ có bốn người, nhưng lại mang theo chín linh thể mạnh nhất thiên địa, bất ngờ bùng nổ như thế quả là nghiêng trời lệch đất.

Mây mù lượn lờ bay lên, ánh sáng tán ra bốn phía, thời điểm cơn bão triệt để lắng xuống, hết thấy cũng khôi phục như thuở ban đầu.

Làng Phi Linh vẫn là chốn bồng lai tiên cảnh như trước, toàn bộ Phi Linh tộc còn sống, vô luận là giống đực chống đỡ cả hòn đảo bên dưới, hay giống cái trắng đêm không ngủ bên trên, đều không một ai thụ thương. Đối diện với tai ương diệt thiên nhường ấy, bọn họ lại an toàn vượt qua như kỳ tích.

Song giờ phút này, tất cả mọi người đều biết đây đúng là kỳ tích, nhưng là kỳ tích mà thần của họ ban cho!

Tuy nhiên, thần của họ... lại rơi xuống biển Vô Vọng!

Sau hồi im lặng chết chóc, tiếng nước nổ cực nhỏ vang lên... rồi một truyền mười, mười truyền trăm, trong hàng loạt tiếng quỳ thụp xuống, rốt cuộc có người kiểm không được mà bật khóc thành tiếng.

Dẫu tộc nhân của làng Phi Linh không đông, nhưng cũng được mấy vạn người, nhất tề quỳ xuống như vậy quả là chấn nhân tâm phách.

Song hiện tại, cõi lòng họ tràn đầy bi thương, niềm vui sống sót sau tai nạn chưa kịp lan xuống đáy lòng đã bị tin dữ đánh trúng tim, Phi Linh tộc vốn sống tình cảm, giờ đây càng đau xót không thôi.

Giữa bầu không khí đau khổ như thế, một giọng nói trong trẻo đột ngột cất lời.

“Bọn họ sẽ không chết!”

Mọi người rói rít ngẩng đầu, đồng loạt nhìn qua.

Người lên tiếng chính là Mai Thiệu, y lại mất đi sức mạnh Đấu Linh lần nữa, nhưng ký ức đã khôi phục nguyên vẹn, nhớ lại mấy lời Hà Duy nói, y tin chắc rằng cậu nhất định sẽ tới đón mình, nếu đã muốn đón, tự nhiên không có khả năng cứ vậy chết đi!

Sự kiên định của y lan sang mọi người, Ngọc Nhuế cũng đứng lên, cậu ở chung với họ lâu nhất, cậu tin Hà Duy, tin sức mạnh của họ.

“Đúng! Thiên Tôn tất nhiên sẽ sống!”

Ngay sau đó lại có thêm người phụ họa, trưởng lão vẫn trầm mặc bỗng dang cánh bay ra giữa không trung, giọng ông vang dội mà thuần hậu, mang theo sức mạnh trấn an lòng người: “Hàng vạn năm trước, Thiên Tôn xuất hiện cứu vớt tộc ta, hàng vạn năm sau, ngài một lần nữa lâm thế, một lần nữa kéo tộc ta khỏi lốc xoáy tai ương! Thiên Tôn là thần của chúng ta!”

Sau câu tuyên thệ vang vọng hùng hồn, tất cả mọi người cũng bình tĩnh lại.

“Thần của chúng ta không có khả năng tiêu vong, ngài sẽ sống mãi, vĩnh viễn tồn tại! Mà chúng ta sẽ khắc ghi lòng biết ơn vào máu, sinh sôi nảy nở đời đời kiếp kiếp để không phụ kỳ vọng và giao phó của ngài, nhất định phải truyền thừa sinh mệnh thần ban cho vĩnh viễn, thời thời đại đại!”

Câu chuyện làng Phi Linh vẫn chưa kết thúc, thần thoại về bọn họ chỉ mới khai màn.

Đương nhiên... chuyện đó chẳng liên quan mấy tới Hà Duy nhà chúng ta.

Cậu có chết không? Ha ha ha, trái lại cậu muốn chết lắm chứ... Khôn nổi, chết không được.

Ngay khoảnh khắc Vân Tủy về vị trí cũ, biển Vô Vọng cũng bị áp chế, bấy giờ Hà Duy thoáng thở phào một hơi, vừa lúc mở mắt ra.

Nhìn thấy cảnh tượng tốt đẹp là tất thấy đã chấm dứt, làng Phi Linh được bảo vệ, biển Vô Vọng bình lặng, mà họ cũng nên rời đi rồi!

Mặc dù Hà Duy nằm trong lòng Lê Viêm, nhưng cách Tống Đoan Nghi cũng rất gần, thân thể cậu không dùng sức được nên chỉ có thể nhìn hẩn.

Tuy rằng không mở miệng, song ánh chỉ trong mắt cực kỳ rõ rệt: Sư tôn đại nhân, mau mau mở cánh cửa Hắc Sát đi, đến lúc mình về nhà rồi!

Tổng Đoan Nghi hiển nhiên nhìn thấu tâm tư của cậu, nhưng hắn lại nhìn cậu đầy hối lỗi: “Xin lỗi, hiện giờ ta không cách nào nổi lên không gian.”

Vừa dứt lời, cả người hắn như kiệt sức mà cấp tốc rơi xuống.

Mái tóc dài màu bạc tung bay theo gió, áo bào trắng rộng thùng thình nở rộ như tuyết liên, hình ảnh tuyệt đẹp, nhưng bị phong nền là nước biển đặc sệt bên dưới khiến trở nên vô cùng khủng bố.

Hà Duy đang đối diện hắn, trong lòng hoảng hốt, cậu rút cuộc chẳng quan tâm gì nữa mà định vươn tay kéo hắn, song cánh tay chưa kịp vươn ra, Lê Viêm đã ôm chặt cậu.

Hà Duy sao có thể trở mặt nhìn Tổng Đoan Nghi bị thôn phệ, cậu dồn hết sức lực toàn thân, liều mạng vươn tay về phía hắn: “Lê Viêm! Người buông ta ra! Ta muốn đi cứu hắn!”

Nhưng khí lực của cậu làm sao tránh thoát được, Hà Duy trừng to mắt nhìn Tổng Đoan Nghi không ngừng rơi xuống, lo âu và sợ hãi như con rắn đang cắn xé trái tim cậu, lúc cậu tưởng mình sắp ngạt thở vì điều ấy thì dị biến phát sinh.

Một luồng hồng mang đánh tới từ bên cạnh, trực tiếp tiếp cận Lê Viêm, Hà Duy quay phắt sang, lập tức chạm phải đôi mắt đen của Lăng Vân Dực.

Nam tử áo đen vẫn anh tuấn, lạnh lùng như trước, chỉ duy đôi mắt càng sâu thẳm khó lường.

Hà Duy nhìn hắn, chợt hiểu ra ý đồ của hắn, cơ hồ ngay lúc điện quang hỏa thạch, hắn với Lê Viêm đã lao vào đánh nhau.

Cả tâm can Hà Duy ngập tràn bóng hình sư tôn sắp chết, thấy hai người lại đánh nhau, cậu quả quyết phóng ra Thiên Tình hoa.

Mùi hương ngọt ngào say lòng người tỏa ra thừa sức khiến người bị mê muội mất tâm trí, Hà Duy thừa dịp bọn họ sưng sốt mà tung người nhảy lên, cuối cùng cũng thoát khỏi ràng buộc của Lê Viêm. Cậu gọi ra Băng Thế hoa, rồi bay nhanh về hướng Tổng Đoan Nghi rơi xuống.

Tốc độ của Băng Thế hoa bị cậu thôi thúc tới đa, nhưng suy cho cùng vẫn chậm một bước, cậu gắng sức vươn tay mà chỉ bắt được ống tay áo Tổng Đoan Nghi. Trở mặt chứng kiến sư tôn rơi xuống biển Vô Vọng, Hà Duy chỉ thấy trái tim truyền đến cơn đau như kim châm.

Thân hình cậu không hề dừng lại, mắt thấy sắp nổi gót hắn rơi xuống, một luồng kim mang chợt nhoáng qua, Trúc Uyên chặn ngang cậu rồi bế lên.

Hà Duy chưa lấy lại tinh thần đã cảm thấy một cơn lạnh thấu xương lớn vồn đến gần, Trúc Uyên nhướn mày ngăn cản, người tới ra đòn tấn công cực mạnh rồi tức tốc xoay người, thoát cái cướp mắt Hà Duy khỏi lòng hắn.

Hà Duy bị quay đến chóng mặt, cậu chẳng ngờ Lăng Vân Dực có thể tránh khỏi cám dỗ của Thiên Tình hoa!

Tựa vào lòng hắn, Hà Duy đột nhiên nhận ra điểm bất thường...

Lăng Vân Dực! Hà Duy vội ngoảnh lại nhìn hắn chằm chằm, cuống quýt gọi: “Nhìn ta, Lăng Vân Dực, mau nhìn ta!”

Nháy mắt sau, nam tử tóc đen cong môi, nở nụ cười quỷ dị: “Muộn rồi.”

Tròng mắt Hà Duy co rút, nỗi lo trong lòng triệt để bạo phát vào lúc này.

Thương Mạt, là gã Thương Mạt chết tiệt kia! Gã đã thức tỉnh trong cơ thể Lăng Vân Dực!

Sự tình không xong nhất vẫn xảy ra.

Trong lúc cậu kinh ngạc, Thương Mạt tạm chiếm cứ thân thể Lăng Vân Dực đã sắp nổi điên, gã phóng ra năng lượng khổng lồ, khơi dậy một đợt sóng mãnh liệt vì đụng độ với biển Vô Vọng.

Hà Duy một mực đề phòng gã, Thương Mạt thốt ra lời chan chứa oán hận bằng giọng Lăng Vân Dực: “Người thôn phệ ta, ta thế mà bị một nhân loại yếu ớt đánh bại, quả thực không thể tha thứ!”

Oán khí tích lũy vô hạn bùng nổ ngay khắc này, Thương Mạt hoàn toàn mất lý trí, chỉ muốn giết chết Lăng Vân Dực triệt triệt để để.

Mà Lăng Vân Dực đời nào buông xuôi! Dù linh thể trong người đang nóng nẩy, nhưng Huyết Tàn vẫn đồng tâm với hắn, hắn vẫn còn năng lực phản kháng!

Chung quy Lăng Vân Dực cầu sinh, mà Thương Mạt muốn chết, gã vốn là một luồng du hồn, tâm thần bất ổn, tràn đầy cừu hận, đã sớm phát điên từ lâu, điều gã muốn không phải sống sót, mà là kéo Lăng Vân Dực cùng chết nhằm báo mối thù đoạt hồn!

Cho nên, khi gã nhận thấy Lăng Vân Dực còn sức tranh đoạt, gã cũng đánh mất lý trí hoàn toàn.

“Người muốn sống, người còn muốn sống? Ha ha ha! Làm gì có chuyện ta cho phép người sống!” Thương Mạt phát ra tiếng cười to đầy bất cam và phẫn hận, rồi gã bất ngờ phóng thích khí lực, bay thẳng xuống biển Vô Vọng.

Hà Duy trợn trừng mắt, chỉ thấy trái tim muốn vọt ra ngoài.

Không! Không được!

Sư tôn đã bị thôn phệ, Lăng Vân Dực... Lăng Vân Dực không thể lại ngã xuống!

Hà Duy liều mạng vọt tới chẳng chút lưỡng lự, ôm chặt lấy Lăng Vân Dực tại khoảnh khắc cuối cùng.

Cậu toan cười Bằng Thế hoa quay về thì Thương Mạt bạo phát toàn bộ lực lượng còn sót lại, đoạn ghì chặt lấy Hà Duy: “Người cũng phải chết, là người giúp hắn, người giúp hắn cắn nuốt ta!”

Sau tiếng gào khản giọng rách phổi, gã phát lực lao xuống một cách điên dại, hỏa tốc xông về biển Vô Vọng như sao băng chốn chân trời.

Phút giây bị nước biển bao bọc, Hà Duy cảm giác được cơn đau vượt mức tưởng tượng, đó là cảm giác máu thịt bị ăn mòn, nỗi thống khổ khi tế bào toàn thân đang bùng nổ, cường độ mà thân kinh nhân loại tuyệt đối không chịu đựng nổi!

Ngay tiếp theo, cậu liền hôn mê.

Hiệu quả của Triền Tình hoa bất thành linh biến mất, Trúc Uyên hoàn hồn, hắn nhìn bọt sóng sủi tăm trên biển Vô Vọng, nhú mào, dứt khoát lặn xuống.

Lê Viêm là người cuối cùng tỉnh táo, thấy vòng tay mình trống rỗng, mắt hắn đỏ thẫm như máu, nốt ruồi dưới mắt cũng bị phản chiếu thành màu đỏ. Nhìn sóng gợn trên biển, hắn cũng quả quyết vọt xuống biển Vô Vọng mà chẳng quay đầu lại.

Hà Duy nghĩ lần này mình chết ngập chắc rồi.

Dưới sự ăn mòn khủng khiếp, cậu vô phương khởi động vòng bảo hộ, da thịt tiếp xúc trực tiếp, thân thể yếu đuối này bảo đảm sẽ bị hủy hoại thê thảm.

Hà Duy nghĩ không sai, trong một thoáng chìm xuống biển Vô Vọng, thân xác cậu đã kề cận tiêu vong, nếu không nhờ Lăng Vân Dực che chở cậu trong lòng tại phút giây cuối cùng, sợ rằng đã sớm hóa thành “nước biển” trong biển Vô Vọng, để rồi tan biến mãi mãi.

Nhưng dù có Lăng Vân Dực bảo vệ, cậu cũng chỉ lưu lại một “thi thể” đã tắt thở.

Đúng thế... Hà Duy chết rồi.

Mặc dầu từng chết rất nhiều lần, nhưng trong lòng Hà Duy biết rõ lần này mình chết-thật.

Thân thể đã thành vậy thì sống kiểu gì.

Đang lúc cậu mãi nghĩ, trong đầu bỗng dưng tích một tiếng, đó là âm thanh đến từ hệ thống lâu ngày không gặp.

“Bản thể tổn thương quá độ, sắp bắt đầu cường chế chữa trị!”

Hà Duy ngẩn người, sau đó sợ ngu người, cậu rít gào dưới đáy lòng: Bị thương cỡ đó mà còn chữa được á? Bộ cơ thể bố mày bắt tử chắc!

Cậu cứ ngỡ sẽ nhận được câu trả lời thuyết phục, song hệ thống lại đáp rằng: “Mức độ thương tích trong khoảng 90% là có thể chữa trị, nhưng tiêu tốn kim tệ tùy theo tình huống, hãy cam đoan có đủ kim tệ, nếu không đủ sẽ tạm dừng chữa trị.”

Miệng Hà Duy giật giật, tiếp theo liền nổi câu, kim tệ đủ hay không chả phải do mày tính hả! Tí tẹo kim tệ của bố đều là mày thương, nếu không đủ, bố mày đi cướp được chắc!

So với trạng thái điên tiết của cậu, hệ thống vẫn điềm tĩnh: “Trong thời gian bản thể được chữa trị, ngài sống trong túc thể, nếu như có nhiệm vụ thì vẫn có thể hoàn thành để đạt được phần thưởng như thường lệ.”

Nó nói xong, Hà Duy rốt cuộc cũng hơi tỉnh ra, hóa ra là vậy, chỉ đổi cách áp bức sức lao động của mình thôi sao?

Thôi, còn sống dù sao cũng tốt hơn chết, thâm tâm cậu còn nhớ mong một đồng người, đầu ngổm dễ vậy được.

Hà Duy vực dậy chút tâm trạng, hỏi tiếp: “Chừng nào ta có thể tiến vào túc thể?”

“Bất cứ lúc nào.” Hệ thống trả lời cứng nhắc.

Hà Duy nhớ nhung Lăng Vân Dực, lập tức không trì hoãn thời gian nữa, vội bảo: “Ta muốn tỉnh lại ngay bây giờ!”

“Được.” Sau khi đồng ý, hệ thống bổ sung thêm một câu, “Căn cứ vào yêu thích của mục tiêu xâm lăng, ngài đã có thêm hình mẫu túc thể mới, mời tự lựa chọn.”

Hà Duy ngớ ra, tức thì vui vẻ không thôi, ui cha, nghĩa là cậu có thể không cần chui vô cái thân thể bán nữ gạt người kia nữa hở? Có mấy lựa chọn thế?

Rốt cuộc cũng thoát kiếp bắt nam bắt nữ hại người ấy, Hà Duy thật muốn chạy khắp nơi ăn mừng mà!

Cậu nhanh chóng gạt đầu: “Được được được, ta chọn!”

Rồi... cậu thấy được hai lựa chọn.

Một là hình tượng nữ thần, một là... ờm, Hà Duy bình tĩnh nhìn, tóc, ngũ quan, thân hình, bất kể chỗ cũng là chính mình, ngay cả thằng em cũng chẳng chênh lệch một ly.

Rất tốt, tốt lắm, quả nhiên mọi người đều muốn gặp cậu.

Cơ mà... vì sao lại trần truồng! Quần áo cậu đâu! Bị chó xơi rồi hả!

Túc thể nữ thần rõ ràng có quần áo mặc nha, túc thể mới tổng ngỗng là thể quái nào!

Dựa theo yêu thích của mục tiêu xâm lăng... Bởi ta nói, lũ các ngươi đều thích đáng vẻ đêch mặc gì của ông sao ()

82. Chương 82

CHƯƠNG 82

Nhìn hai lựa chọn lừa đảo này, sắc mặt Hà Duy biến đổi liên tục.

Một là thân thể bán nữ mặc quần áo, hai là nam tử hán không mặc quần áo, chọn thể nào giờ?

Kỳ thực đầu được lựa chọn.

Tuy rằng mọi người đều gặp qua bán nữ thể, nhưng chung quy cũng khá rắc rối, tự đứng mọc thêm cặp búi chỉ sợ sẽ bị chất vấn, huống hồ có thể làm đàn ông thì ai lại muốn làm futa! Dù không mặc gì, nhưng... trong ba lô của Hà Duy còn vài bộ quần áo, cùng lắm chuyện đầu tiên làm sau khi sống lại là mặc đồ vào!

*futa: một từ tiếng Nhật, chỉ người có đồng thời hai bộ phận nam/nữ tính

Nghĩ thông suốt rồi, Hà Duy tạm nhẹ nhõm hơn, trong lòng cậu còn thương nhớ Lăng Vân Dực nên không dây dưa lê mê nữa, mà nhanh nhẹn chọn cơ thể để tái sinh.

Đã từng chết đi sống lại nhiều lần, việc này xem như xe nhẹ chạy đường quen, Hà Duy rất hài lòng với thân thể mới của mình, không hề có chút cảm giác lạ lẫm nào. Sau khi làm xong đầu đấy, cậu lập tức mở mắt.

Trước khi mất ý thức, cậu cùng Lăng Vân Dực rơi xuống biển Vô Vọng, giờ chắc họ đang ở giữa biển, song khung cảnh trước mắt chẳng dính líu xu cắc nào với đại dương hết!

Hà Duy đánh giá sơ lược, mặt đất rắn chắc, bầu trời âm trầm, thoạt nhìn có vẻ u ám, nhưng xem kỹ lại thấy như có chất lỏng sôi trào.

Hà Duy những tưởng họ lại xuyên việt, nhưng nom chất lỏng đục ngầu dính dính phía trên, cậu chợt cảm giác họ đang ở dưới đáy biển Vô Vọng.

Thật không ngờ xuyên qua tầng mặt biển khủng bố, đáy biển lại mang cảnh tượng khác.

Nơi này tràn đầy không khí, chẳng hề có cảm giác khó thở, tuy thiếu ánh mặt trời và ánh trăng, nhưng cũng không tối tăm, chất lỏng bên trên không thể tụ ánh sáng, mặt đất phía dưới lại có rất nhiều tinh thạch hình thù kỳ quái.

Những viên đá này đa dạng nhiều màu sắc, nhưng cũng thuộc phạm vi các màu đỏ lam lục vàng, mọi viên tinh thạch đều tản ra ánh sáng không chói mắt thì mỏng manh. Nếu chỉ một viên có lẽ chưa đủ chiếu sáng, nhưng nếu khắp nơi đều có, còn tụ tập một chỗ, thì cũng khá sáng sủa.

Hà Duy xem xét thật kỹ, vì không biết chúng là gì nên cậu đầu dám chạm bậy, nhanh chóng nhìn lướt một vòng, đối diện bên trái hình như có bóng người.

Hà Duy chỉ nhìn thoáng đã khẳng định đó là Lăng Vân Dực, cậu vội vàng chạy tới, vừa thấy cảnh tượng trước mặt, đáy lòng nhất thời lạnh đi.

Tư thế của nam tử nằm trên đất cực kỳ cổ quái, hắn cuộn người lại, hai đầu gối gấp lên như đang dùng toàn thân bảo vệ sự vật trong lòng, cánh tay hắn ôm thật chặt, dấu đã máu thịt lẫn lộn mà vẫn không chịu buông ra.

Hà Duy chỉ thấy tim đau như xát muối, khí nóng bốc lên, hốc mắt đỏ bừng, cậu biết Lăng Vân Dực đang bảo hộ cậu.

Không đếm xỉa đến tính mạng, dùng thân thể mình che chở Hà Duy trong lòng.

Nhưng dù vậy, Hà Duy cũng bị ăn mòn triệt triệt để để, nếu không có hệ thống, thứ hắn ôm lúc này chính là một thi thể không trọn vẹn.

Đợi khi Lăng Vân Dực tỉnh lại, rồi nhìn trong lòng...

Nghĩ đến đây, Hà Duy thấy da đầu tê rần, cậu liều mạng lắc đầu, cấp tốc chạy qua, vừa tới gần thì chẳng quan tâm gì nữa, thương tích trên người Lăng Vân Dực quá nặng!

Mặc dù lực lượng của hắn mạnh mẽ, song hắn cơ hồ dồn hết tất cả sức mạnh vào cú tấn công cuối cùng chống lại cơn bão trên biển, bằng không Thương Mạt chết tiệt kia cũng chẳng ra được...

Thương Mạt! Hà Duy bừng tỉnh, cậu phải cẩn thận hơn, nhưng nay Lăng Vân Dực bị thương thành nông nỗi này, Thương Mạt trong cơ thể hắn chắc chắn cũng không dễ chịu, dự là bất tỉnh nhân sự rồi.

Hà Duy chỉ hận không thể nhân cơ hội này trừ khử gã!

Hà Duy thở dài rồi thu hồi tâm tư, cẩn thận giúp Lăng Vân Dực đổi sang tư thế thoải mái hơn, tiếc rằng hai tay hắn ôm quá chặt, Hà Duy lại chẳng dám dùng lực tùy tiện, chỉ có thể khiến hắn nằm nghiêng để có thêm lực chống đỡ, đồng thời dễ chịu hơn chút.

Trong lòng Hà Duy biết rõ Lăng Vân Dực còn cơ hội sống, bởi thân xác hắn đã sớm biến mất, mọi thứ bây giờ đều là linh thể ngưng tụ, nhờ thế mới chống được sự ăn mòn mãnh liệt. Nhưng dù vậy cũng không thể chậm trễ nữa, cậu phải mau chóng chữa thương cho hắn.

Hà Duy hít sâu một hơi, tế ra Kết Linh Tiên Y, thuật lấy linh độ linh cậu lĩnh ngộ trước đó có thể nói là công hiệu thần kỳ với trị liệu linh thể, là cách trị liệu tốt hơn bất cứ linh đan diệu dược nào.

Hà Duy nhắm mắt ngưng thần, đang chuẩn bị hấp thu linh khí thì đột nhiên phát hiện điểm bất thường.

Cái chồn quỷ quái này vậy mà chẳng có tí ti linh khí nào!

Bất kể thuộc tính gì cũng không có!

Bây giờ Hà Duy cũng hoảng hốt, không thể dẫn linh thì trị liệu kiểu gì? Suy cho cùng, linh thể bị tổn thương cần bổ sung linh lực, nếu nơi đây không có linh lực thì bổ sung bằng cách nào?

Kế hoạch tính trước nát thành cám vụn, Lăng Vân Dực bị thương nặng cỡ này, nếu cứ tiếp tục kéo dài, cậu sợ...

Không! Hà Duy cố sức nhắm chặt mắt, buộc chính mình tỉnh táo lại, đã bước vào nhiều tử cục như vậy, sao có thể vấp ngã tại đây!

Không thể lấy linh độ linh, nhưng Hà Duy còn kỹ năng hệ thống tặng cho mà.

Thuật trị liệu sơ cấp chẳng những lấy linh trong cơ thể độ cho Lăng Vân Dực, mà còn có thể chuyển hóa thể lực của cậu thành linh lực để chuyển qua.

Đành rằng không nhiều, nhưng có còn hơn không, ít nhất có thể gượng một khoảng thời gian.

Hà Duy mở giao diện hệ thống, chọn thuật trị liệu sơ cấp, khí nóng lâu ngày không gặp sôi trào trong bụng, cậu cúi đầu hôn lên đôi môi tái nhợt kia.

Mùi máu thoang thoang vẫn vít trong mũi, Hà Duy lại như chẳng nghĩ được gì, cậu nghiêm túc hôn hắn, nhẹ nhàng chạm vào đầu lưỡi hắn. Thời điểm khí nóng trong cơ thể tuôn về phía hắn, Hà Duy cũng thoáng an tâm, chung quy đã có thể khiến hắn thoải mái hơn.

Có điều trong lúc phóng kỹ năng, Hà Duy không khỏi hơi căng thẳng.

Lúc ấy, Lăng Vân Dực bị Trúc Uyên đánh trọng thương cũng hôn mê, nhưng khi cậu sử dụng thuật trị liệu, hắn sẽ tỉnh táo tạm thời, thậm chí còn đáp lại cậu. Song hiện tại... Lăng Vân Dực không hề nhúc nhích, tuy rằng linh khí đang điên cuồng chảy về cơ thể hắn, nhưng cứ như chảy vào động không đáy, đến âm thanh vọng lại cũng không nghe được.

Suy ra hắn tuyệt đối chưa bao giờ bị thương nặng như lúc này!

Mãi tới khi hệ thống lên tiếng cảnh báo, Hà Duy mới buộc phải dừng phóng kỹ năng, cậu dịu dàng buông Lăng Vân Dực ra, khẽ lắc lắc đầu.

Chóng mặt, kiệt sức, còn có cảm giác đói khát mãnh liệt, mùi vị này thật chẳng dễ chịu chút nào, nhưng chỉ cần nghĩ đến đau khổ Lăng Vân Dực phải chịu đựng, cậu tức thì không thấy gì nữa.

Cậu nhất định phải nghĩ biện pháp, linh lực, cộng thêm đại lượng linh khí, rốt cuộc phải kiếm ở đâu!

Hà Duy thu xếp ổn thỏa cho Lăng Vân Dực, rồi quyết định đứng dậy đi loay quanh xem xét.

Đứng dậy rồi mới phát hiện chưa kịp mặc đồ, nóng vội quá rồi, việc quan trọng vậy mà cũng quên. Hà Duy nhanh tay mở ba lô, nhìn một hồi liền thở phào, trong ba lô còn ba bộ đồ nam cũng đủ mặc, còn không hề thiếu món ngon.

Hà Duy vội vã lấy quần áo mặc, sau đó moi cả mấy món ăn ra, mấy món này đều do sư tôn chuẩn bị, toàn đồ ngon ngập tràn linh khí, không chỉ có thể lấp đầy bụng, mà còn bổ sung một chút linh lực.

Dầu không nhiều nhận mấy, nhưng dưới tình trạng hoàn toàn không có linh lực thể này, một hai giọt cũng là căn nguyên cứu mạng.

Hà Duy đói ră ruột, trước tiên cúng cho ngũ tạng phủ một phen, ăn no rồi mới dò xét cơ thể, ừm, khá nhiều linh khí đây! Độ linh tiếp được rồi!

Uống chén nước, thở ra một hơi, Hà Duy bắt đầu phóng thuật trị liệu sơ cấp.

May mà ba lô cậu đủ rộng, Tống Đoan Nghi lại cực kỳ cứng cựa, chuẩn bị cho cậu một đồng linh thực trên quý trông rất giống thức ăn bình thường, giúp Hà Duy chống giữ được năm sáu lần trị liệu.

Dù Lăng Vân Dực còn hôn mê, nhưng Hà Duy vẫn vui mừng, còn dư rất nhiều thức ăn, chờ khi ăn hết chắc chắn sẽ có hiệu quả.

Hà Duy nhét miếng bánh phù dung vào miệng, miếng bánh đã để rất lâu, nhưng nhờ ba lô mà vẫn bảo tồn được hương vị tuyệt nhất, cảm giác mềm xốp, ngọt ngào, mịn mượt có thể khơi dậy tâm tình sung sướng của người ta.

*bánh phù dung:

Ăn liền hai miếng, Hà Duy đang ca ngợi món ngon, đảo mắt lại phát giác có gì đó không đúng.

Linh lực trong bánh phù dung sao lại yếu ớt thế này!

Ban nãy cậu có ăn ba miếng, chỉ ba miếng đã phóng thích được kỹ năng, nhưng giờ đã ăn hai miếng mà chẳng thấy tí linh lực nào tuôn ra là sao?

Hà Duy thất kinh, cuống quýt cầm lấy sủi cảo tôm thủy tinh và xiu mại nhân thịt bên kia, ăn liên tiếp vài miếng, bụng căng tròn, cơ mà... linh khí vẫn mong manh vô cùng!

Tại sao lại thế? Hà Duy không dám lãng phí, mau chóng thu hồi hết thức ăn vào ba lô lần nữa, đoạn nheo mắt.

Cậu lảng máng có vài ý tưởng, xem ra nơi này đâu phải không có linh lực, mà là bị một thứ gì đó hấp thu hết!

Mà nơi này thì có cái gì?

Hà Duy bắt chợt quay đầu, tầm mắt khóa chặt mấy tinh thạch đẹp đẽ kia.

Một khi ý nghĩ trở dậy, ánh mắt cậu nhìn chúng cũng khác đi.

Thật kỳ lạ, tinh thạch vàng kim, tinh thạch đỏ, tinh thạch xanh lam... những màu sắc ấy rõ ràng tương ứng với màu sắc linh lực của các thuộc tính bất đồng!

Nếu quả thực bị chúng nó thôn phệ, vậy cậu phải chăng có thể phóng xuất linh lực của chúng ra ngoài!

Hà Duy hừ lạnh, đứng dậy, sải bước về phía tinh thạch gần nhất.

Đó là một bụi tinh thạch đỏ như lửa do ba viên tạo thành, đỉnh sắc nhọn, còn tỏa hào quang đỏ rực.

Sở dĩ Hà Duy chọn nó, thứ nhất là bởi nó gần nhất, thứ hai do đầu nó nhỏ nhất, tuy rằng nhìn sơ không giống thứ sẽ tấn công người, nhưng nếu nó có thể sinh tồn tại biển Vô Vọng, còn sinh sôi mạnh mẽ như thế này, tuyệt nhiên không thể coi thường.

Hà Duy dứt khoát té ra Kết Linh Tiên Y và Băng Thể hoa, kẻ đó dè dặt đặt dụng vào.

Cảm giác quá đổi diệu kỳ, mát lạnh, nhẵn mịn, giống như một quả cây tươi mới căng mọng, mà còn là loại trái vỏ cực mỏng, vừa chạm đã chảy nước.

Hà Duy một mặt thử bẻ gãy nó, mặt khác tập trung quan sát.

Tinh thạch rất giòn, Hà Duy bẻ nhẹ đã tách được một viên, chỗ tinh thạch bị gãy cấp tốc chảy ra chất lỏng màu đỏ, linh khí quanh quần trong đó quả thực đập thẳng vào mắt.

Cậu đoán không sai, thứ này thực sự hấp thu linh khí!

Hà Duy quyết đoán khởi động Kết Linh Tiên Y, nhanh chóng hút toàn bộ hỏa linh đang cuộn cuộn chảy ra. Trong lúc điện quang hỏa thạch, gần như ngay khi nửa mẫu tinh thạch được hấp thu xong, hai viên tinh thạch liền đứng dậy cái vèo, hóa thành hai cự thú hung mãnh!

Hà Duy cong khoe miệng, ánh mắt không hề tỏ vẻ bối rối mà dạt dào bình tĩnh.

Cậu đã đề phòng từ trước, lúc này rối loạn tay chân thế nào được? Bằng Thế hoa đã đợi lệnh hồi lâu, sau khi được chủ nhân cung ứng thủy linh thuần hậu, nó đột ngột bùng nổ, chỉ nhị dài nhỏ bất chợt bộc phát như lưỡi đao bén ngọt bắn chính xác vào tim hai cự thú giữa một tràng rít gào.

Ngay tiếp theo, trong ánh nhìn kinh ngạc của cự thú, bằng ti với độ bền cực cao bỗng nhiên kéo thẳng, lại cứng rắn rút ngang ra, cắt thân thể cự thú thành hai nửa.

Máu trào ra, cự thú chưa kịp hoàn hồn đã rên lên, biến thành hai tinh thạch màu đỏ.

Hà Duy thở phào, cậu đi qua tách mở tinh thạch, hỏa linh nồng đậm tuôn ra, Hà Duy dùng thuật lấy linh độ linh.

Khám phá được điểm huyền bí ấy, khuyết thiếu linh lực không còn là vấn đề nữa.

Với thân thủ hiện nay của Hà Duy, đối phó với mấy tiểu quái nhỏ thực tình không khó. Ban đầu cậu chỉ chọn một số bụi tinh thạch nhỏ, dần dà mò ra quy luật thì chọn lớn hơn chút, cứ tiến từ từ đến lúc chiến đấu có chút cố sức, cậu mới tập trung vào loại tinh thạch này, rồi dốc sức khai thác.

Làm liên tục khoảng một ngày một đêm.

Tác dụng của lấy linh độ linh rất tốt, Hà Duy có thể thấy rõ cơ thể Lăng Vân Dực đang hồi phục, da thịt dung hợp, vết thương khỏi hẳn, tuy rằng còn bất tỉnh, nhưng nếu tiếp tục cố gắng, hẳn nhất định sẽ tỉnh!

Hà Duy tràn đầy động lực, dù vẫn chưa nghỉ ngơi, song không hề cảm thấy mệt mỏi, đang lúc cậu vừa bẻ xong một tinh thạch hỏa linh, trong đầu chợt tích một tiếng.

“Hệ số nguy hiểm của mục tiêu tím quá cao, hãy gấp rút đến cứu viện.”

Hà Duy ngớ ra, có chút không phản ứng kịp.

Tuy nhiên, lời này khiến cậu hơi thẳng thốt, Hà Duy đâu dám lơ là, hấp tấp mở hệ thống, bấy giờ mới phát hiện mình thế mà có thêm hai nhiệm vụ.

“Cứu mục tiêu đỏ, mức độ hoàn thành 60%.”

“Cứu mục tiêu tím, mức độ hoàn thành 3%.”

Mục tiêu đỏ, mục tiêu tím? Hà Duy không nhớ lắm, cậu lập tức mở cột mục tiêu xâm lăng và thấy rõ ràng.

Mục tiêu đỏ là Lăng Vân Dực, mục tiêu tím là Lê Viêm, Lê Viêm cũng bị trọng thương!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, mức độ hoàn thành nhiệm vụ đã rút xuống còn 2%!

Lông mày Hà Duy nhảy dựng, nếu rơi còn 1%, Lê Viêm... Lê Viêm sẽ...

Nhưng mà... chẳng phải Lê Viêm sẽ không chết sao?

Giờ đâu phải lúc suy xét, Lăng Vân Dực bên này đã tạm ổn, cậu phải nhanh chóng qua xem Lê Viêm.

Hà Duy chọn đi cứu viện, rồi trước mắt bỗng tối đen, lại quay về trạng thái hư vô trước đó.

Cậu mở mắt, thấy được giao diện quen thuộc.

Nữ thần or lỗ thể.

Mời lựa chọn.

Thời điểm mấu chốt làm ơn đừng bày mấy trò này được không!

Hà Duy quả quyết chọn thân thể lỗ lỗ, sau một trận choáng váng, mở mắt lần nữa đã đổi địa điểm.

Làm xong mọi việc, Hà Duy tức tốc nhìn quét một lượt, vừa thấy bóng dáng Lê Viêm liền chạy qua, ngắt nổi mới nhắc chân đã nhận thấy bất thường.

Quần áo cậu đâu? Không phải mới mặc rồi sao, giờ lại mất tằm là thế nào!

Nhưng không sao, trong ba lô còn hai bộ nữa, mặc vào là được.

83. Chương 83

CHƯƠNG 83

Hà Duy nhanh nhẹn cầm quần áo mặc vào, quần áo này là sư tôn chuẩn bị cho cậu, còn kèm theo một trận pháp nhỏ, lúc mặc chỉ cần kích hoạt là có thể mặc chỉnh tề rất nhanh, cần bản không rườm rà phiền toái như trang phục cổ đại chân chính.

Sư tôn đối với cậu quả là nghiêm túc chu đáo, Hà Duy nghĩ đến đây thì có chút lo lắng, sư tôn là người đầu tiên rơi xuống biển Vô Vọng, nhưng cậu lại không biết hắn ở đâu. Lăng Văn Dực bị thương, tình huống của Lê Viêm cũng không khả quan, cậu thật sự không thể xác định tình trạng của sư tôn.

Nhưng may mà hai người có liên hệ dòng máu sư mạch, cậu chưa sao, chứng tỏ sư tôn không nguy hiểm tới tính mạng.

Hà Duy thở dài, rồi tập trung tinh thần, hiện tại cứu được ai thì hay người ấy, nắm chắc thời gian mới là đạo lý đúng đắn!

Mặc xong quần áo, Hà Duy vội vàng chạy qua.

Tình hình của Lê Viêm còn không xong hơn cậu tưởng, Hà Duy chẳng biết nguyên do hắn rơi xuống biển, nhưng nom tình trạng này, tuyệt đối không tốt hơn Lăng Văn Dực là bao.

Tuy khi ấy Lê Viêm không trực tiếp tiến hành áp chế cơn bão trên biển, song hắn lại dùng sức mạnh bản thân bảo hộ cả làng Phi Linh, làng Phi Linh nhỏ mấy chẳng nữa cũng là một hòn đảo chiếm diện tích mênh mông, chỉ riêng giống đực Phi Linh đã có mấy vạn người. Vì bảo vệ tính mạng của họ, Lê Viêm triệu hồi hàng vạn huyết ma bao vây toàn bộ phần đáy hòn đảo.

Huyết ma chính là linh kỹ của Huyết Linh Châu, nhưng muốn phóng thích kỹ năng lại cần rất nhiều linh lực hỗ trợ, thế nên Lê Viêm trả giá chẳng kém ai, hơn nữa Hà Duy còn lo lắng về Huyết Anh hoa.

Huyết Anh hoa là tà linh, tà linh không ngoan ngoãn như thánh linh, đứa nào cũng ngạo mạn ương ngạnh. Nếu thực lực ký chủ mạnh mẽ, chúng sẽ buông xuôi mặc kệ, nhưng chỉ cần ký chủ thoảng có dấu hiệu kiệt sức, chúng sẽ xao động, thậm chí phản phệ ký chủ.

Hà Duy thăm dò linh trước, phát hiện Lê Viêm đã sớm có dự tính, tuy hắn đã kiệt sức, nhưng cũng khiến Huyết Anh hoa bị cạn kiệt quá độ. Sau khi hao tổn cường độ cao, nó đã rất yếu ớt và sắp ngủ say.

Hà Duy cũng thả lỏng, bấy giờ mới nghiên cứu kỹ thương thế của Lê Viêm.

Quả nhiên là máu thịt lẫn lộn, nếu không nhờ hắn bảo vệ, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đã bị hủy rồi.

Hà Duy thở dài, đồng thời bắt đầu trị liệu.

Lê Viêm đích xác được xưng là thân thể bất tử, chỉ cần lưu lại một giọt máu, hắn sẽ chậm rãi phục hồi như cũ, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn không có mặt tại đáy biển Vô Vọng chết tiệt này.

Từ lúc thu thập tinh thạch ban nãy, Hà Duy đã nhận ra rằng tuy nơi này rải rác đầy tinh thạch linh lực thuộc tính ngũ hành, nhưng tựa hồ không có huyết linh và oán linh. Những linh lực ấy đều là lực lượng do sinh linh tồn tại mà diễn sinh ra, nơi đây không có vật sống, thành ra rất khó tụ tập.

Đây cũng là nguyên nhân Lê Viêm với Lăng Vân Dực bị thương nặng mà không cách nào lành lại, bởi hai người không hấp thu được linh khí cần thiết.

Nếu không phải Kết Linh Tiên Y có thể chuyển hóa linh lực, e rằng cả hai sẽ mất mạng.

Trước hết Hà Duy độ hết linh khí trong cơ thể cho Lê Viêm, thấy tiến độ trị liệu tăng thêm 1%, cậu mới nhẹ nhõm đôi chút.

Trong người cậu đã hết linh khí, nhưng tinh thạch nơi đây còn rất nhiều, Hà Duy đứng dậy đi thu thập tinh thạch, liên tục chém đứt năm viên tinh thạch màu mỡ và thao túng Kết Linh Tiên Y lấy linh độ linh, Hà Duy cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Đang nghiêm túc theo dõi thanh tiến độ của nhiệm vụ, lúc Lê Viêm chữa trị đến 10% thì Hà Duy đột nhiên giật mình.

Cảm giác thật quái dị, cậu rõ ràng nhận thấy Lăng Vân Dực khẽ lay động...

Đây là... sao thế này?

Hà Duy nhú mào, cậu vừa định đóng hệ thống thì tay chợt run lên, dừng ngay trên mục tiêu xâm lăng, mở rồi mới triệt để giật mình.

Giao diện vốn trống hoác chỉ có bốn cái tên, hiện tại... lại thành hình ảnh 3D sống động!

Bên dưới Lăng Vân Dực và Lê Viêm cũng có một cái khung thon dài, phía trên biểu thị bộ dáng lúc này của họ.

Hà Duy thử chạm nhẹ lên hình ảnh Lăng Vân Dực, sau đó trước mắt bỗng tối sầm, vừa mở mắt đã đổi địa phương.

Mẹ kiếp kiếp kiếp! Hà Duy sợ điếng người, bà má nó, cũng quá nghịch thiên rồi! Phải nói là kỳ lạ kinh khủng khiếp!

Di chuyển trong một giây chưa tính, đã thế còn không cảm thấy khó chịu, cứ như chưa từng rời đi ấy.

Hà Duy kinh hãi trước năng lực thần kỳ, để nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng, cậu lại chạm lên, giây sau đã về bên Lê Viêm...

Làm thế hai ba lần, Hà Duy chẳng hề có cảm giác chóng mặt và trì trệ khi truyền tống không gian, y như thể đồng thời ở bên hai người, không... thậm chí còn nhanh gọn hơn, cậu căn bản đến quay đầu hay xoay người cũng chẳng cần, chỉ vừa nghĩ cái đã nhảy về...

Dẫu không biết năng lực kỳ quái từ đâu chui ra, nhưng lại rất thuận tiện cho cậu bây giờ, có thể chăm sóc cả hai thật tốt biết bao.

Một lần nữa quay lại chỗ Lăng Vân Dực, cảm giác vừa rồi của cậu không sai, Lăng Vân Dực đúng là có hơi cử động, dù chưa tỉnh dậy, nhưng tư thế hơi thay đổi.

Hắn ôm chặt hơn, như cảm giác được trong lòng trống rỗng, thế nên hắn chau mày, đang hôn mê cũng có vẻ khẩn trương.

Hà Duy kinh ngạc nhìn hắn, cõi lòng chua xót, một mặt tách mở tinh thạch hỏa linh đặt kế bên hắn, mặt khác vươn tay chạm hắn.

Có điều mới chạm một cái, Lăng Vân Dực lại giống như bưng tỉnh từ cơn ác mộng, bất chính xác lấy tay cậu, dùng sức rất lớn mà nắm chặt.

Hà Duy lại không hề thấy đau đớn, cậu mừng thầm, còn tưởng hắn đã tỉnh, vội gọi khẽ: “Lăng Vân Dực? Người sao rồi?”

Tiếc rằng sau khi nắm tay cậu, Lăng Vân Dực liền hôn mê tiếp, Hà Duy thở dài, nhưng không rút tay ra mà mặc kệ hắn nắm.

Dàn xếp ổn thỏa cho Lăng Vân Dực bên này, Hà Duy lại về với Lê Viêm.

Tuy cậu mới rời khỏi chốc lát, song Kết Linh Tiên Y vẫn giữ nguyên tư thế lấy linh độ linh. Hà Duy mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng nghĩ không ra là sai ở đâu, tình thế hiện nay đang căng thẳng, cậu cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.

Lê Viêm bị thương rất nặng, ngay cả lấy linh độ linh cũng cần thời gian và linh lực, kiên trì không ngừng nghỉ chừng hai ngày hai đêm, rốt cuộc cũng khiến thanh tiến độ tăng lên 50%!

Mà bên phía Lăng Vân Dực, tuy Hà Duy không độ linh, nhưng có bắt tinh thạch hỏa linh cho hắn, nhờ tắm bộ không ngừng nên cũng tăng thêm 5%.

Hà Duy chẳng rõ chừng nào họ mới tỉnh lại, nhưng đang khôi phục là tốt rồi, tỉnh chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Nghĩ vậy, Hà Duy bèn đứng dậy đi thu thập thêm thật nhiều tinh thạch, kích cỡ tinh thạch bên Lê Viêm khá lớn, dù linh lực cũng nồng đậm hơn, nhưng tai hại là quái vật xuất hiện sau khi chọc giận nó cũng tương đối hung ác. Có lần Hà Duy chém đứt một tinh thạch cao bằng một người, cuối cùng có hơn mười mảnh thú bắn ra, nếu không phải cậu đã sớm chuẩn bị, sợ rằng đã bị thương.

Thu thập, thi thuật, cứ thế tuần hoàn vài ngày, cái khác khoan đề cập tới, Hà Duy lại cảm giác tu vi của mình tăng tiến, coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

Để phòng ngừa tinh thạch thu được bị tinh thạch khác hấp thu, Hà Duy nhanh chóng thu chúng vào ba lô, đợi khi đủ lượng mới trở lại bên Lê Viêm.

Hà Duy cầm ra một khối to, rồi khởi động lấy linh độ linh.

Tốn chừng một giờ, rốt cuộc cũng độ hết linh khí cho hắn, lúc này Hà Duy mới mở hệ thống xem xét tiến độ, ngất nổi vừa thấy liền hoảng hốt.

Tiến độ không nhích miếng nào... Vẫn y xì 50%, theo lý thân thể đang hồi phục càng lúc càng nhanh, linh lực cần thiết cũng vơi đi, cơ sao lại bất động ?

Hà Duy không cam lòng, lấy ra khối tinh thạch khác để độ linh tiếp, một giờ sau vẫn đứng im tại 50%!

Phương thức trị liệu vô tác dụng là sao?

Tuy bảo đã đạt 50%, nhưng thương thế trên người Lê Viêm vẫn rất khó nhìn, dùng toàn thân đầm máu để hình dung là thích hợp nhất.

Nếu không thể trị liệu, chỉ riêng việc chảy máu không ngừng đã đủ gây chuyện lớn rồi.

Máu... trong đầu Hà Duy chợt lóe tia sáng, đúng rồi, máu!

Lê Viêm là Huyết tộc, Huyết tộc cũng không phải linh thể, chỉ dùng thuật độ linh đâu thể khôi phục trọn vẹn.

Nghĩ thông suốt rồi, Hà Duy quyết đoán dẫn linh nhập thể, tiếp theo sử dụng thuật trị liệu sơ cấp.

Số lần dùng kỹ năng càng nhiều, cậu cũng càng thành thạo hơn, vả lại... cũng không ngưng ngừng như lần ấy nữa.

Mặc dù là tư thế hôn mê, nhưng cậu đang cứu người, nhìn thanh tiến độ từ từ chuyển động, cậu chỉ thấy mừng rỡ không thôi.

Sử dụng thủ pháp trị liệu này thì tốc độ cũng chậm lại, sau khi giằng co cả ngày, vết thương của Lê Viêm về cơ bản đã khép miệng, thanh tiến độ thông thả đi tới 60%.

Lê Viêm cuối cùng cũng qua cơn nguy hiểm! Hà Duy an tâm rồi!

Cơ hồ vừa dùng xong kỹ năng, hệ thống đã tích một tiếng: “Độ thuần thực của thuật trị liệu sơ cấp đã đầy, tăng lên thành thuật trị liệu trung cấp, hãy tiếp tục cố gắng.”

Hay lắm! Đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, hệ thống chết bầm rốt cuộc cũng đáng tin một lần.

Đang nghĩ thế thì hệ thống lại tích lần nữa: “Nhiệm vụ mới xuất hiện, xin chuẩn bị sẵn sàng.”

Hà Duy khẽ nhíu mày, cấp tốc mở giao diện nhiệm vụ, quả nhiên có thêm một nhiệm vụ.

“Cứu mục tiêu xanh lam, tiến độ 30%.”

Mục tiêu màu lam là Trúc Uyên, đầu Hà Duy căng ra, tại sao Trúc Uyên cũng rơi xuống rồi! Nhưng Trúc Uyên đại đại đúng là trâu bò, người khác trọng thương đến suýt toi mạng, hắn vẫn còn 30%.

Song dù là 30% cũng không thể lạc quan, nháy mắt đã rút 1%.

Hà Duy có chút sốt ruột, chậm trễ nhiều ngày như vậy, thương thế Trúc Uyên có thể giữ tại 30% đã nghịch thiên lắm rồi. Cậu lại lo lắng cho sư tôn không mạnh bằng Trúc Uyên, chẳng biết hắn kiên trì tiếp được không.

Nhưng với tình thế hiện giờ, cậu chỉ có thể đi một bước tính một bước, tuy không mấy tin tưởng hệ thống khi gió, song sau mấy nhiệm vụ liên tiếp, cậu chỉ có thể chọn tín nhiệm.

Hệ thống sẽ không hại họ, hệ thống đang dẫn đường cho cậu cứu họ.

Nếu lý giải như vậy, hình như cũng có vẻ hợp lý.

Hệ thống đã sắp xếp thế rồi, cậu chỉ đành tin rằng sư tôn bị thương nhẹ nhất thôi!

Hà Duy không nghĩ nhiều nữa, chọn lựa thể xong thì tức tốc truyền tống qua.

Sau khi đứng vững trên đất, Hà Duy bắt đầu mặc quần áo, chẳng qua vừa mặc vừa chợt nhớ ra mình chỉ có ba bộ đồ, nhưng chiếu theo xu thế này, cậu chắc chắn sẽ có bốn phân thân.

Thế nên... cậu phải trần truồng đi gặp sư tôn sao?

Đệt, sẽ to chuyện đó!

Phải ha... Hà Duy nhanh trí, cứ cất đi một bộ y phục nào đó... là phân thân thứ tư có quần áo rồi!

Đậu má, sao thông minh dữ vậy... thông cái cóc khô á! Trước mặt cả bốn tên này đều không nên trần trụi được không!

Thôi... thôi, Hà Duy thu hồi suy nghĩ, tạm thời không suy tính nữa, xe đến trước núi ắt có đường, cùng... cùng lắm thì lột đồ nữ thần ra mà mặc (cái vẹo gì thế!).

Hà Duy vội vàng mặc đồ vào, dòm từ xa đã thấy thân ảnh chói mắt kia.

Chẳng gì che đầy được khí thế của Hoàng Kim Lục Dực, cho dù đang ở một nơi tối đen cũng có thể lóa mù mắt người biết không!

Hà Duy chạy chậm tới đó, cúi đầu xem xét một lượt, rồi im lặng thở phào.

So ra thì Trúc Uyên bị thương nhẹ nhất, có lẽ liên quan đến vũ dực hộ thể của hắn, đằng trước hầu như không bị thương nghiêm trọng, riêng sau lưng là ướm đẫm máu.

Cũng chính vì vậy, Hà Duy đang nhìn thẳng vào cơ thể trần trụi của hắn.

Đúng thế, trong dòng nước nghiệp chương của biển Vô Vọng, thân thể bọn họ đã bị thương thành vậy, hiển nhiên quần áo đã hóa thành tro từ lâu.

Lăng Vân Dực với Lê Viêm bị thương quá nặng, thân thể tổn hao trầm trọng, thiếu quần áo che lấp càng thêm xúc mục kinh tâm, Hà Duy chỉ mãi đau lòng, hơi đầu nghĩ tới mặt khác.

*xúc mục kinh tâm: nhìn mà đau lòng

Nhưng Trúc Uyên thì... khụ khụ, đôi cánh to rất hữu ích, trước người chả bị thương xịu nào, Hà Duy vừa nhìn cái liền quay phắt đầu... Mẹ nó, ở chung với biến thái riết rồi cũng bắt đầu biến thái rồi chẳng! Ngắm đực rựa trần truồng đến mặt đỏ tai hồng là cái quỷ gì! Bệnh này còn trị được không!

Hà Duy đâu dám nhìn thêm, lập tức quay đi thu thập tinh thạch.

Trước lạ sau quen, đây đã là lần thứ ba, Hà Duy nhắm mắt cũng có thể chuyển về một đồng tinh thạch linh lực.

Nghiêm túc lấy linh độ linh, thời điểm tiến độ chậm mức 50%, Hà Duy mau chóng dừng phóng kỹ năng.

Lăng Vân Dực là linh thể, chỉ cần linh thể khôi phục là tự thân có thể khôi phục, song Trúc Uyên và Lê Viêm giống nhau, đều không phải thuần linh thể, nên cậu vẫn cần sử dụng thuật trị liệu.

Chẳng rõ thuật trị liệu trung cấp này là cái dạng gì nhỉ, cậu còn chưa dùng thử đâu!

Ôm một chút tò mò, Hà Duy chọn kỹ năng, rồi tự động cúi người áp sát về phía Trúc Uyên, môi chạm môi, mũi đụng mũi, mắt đối mắt.

Khoan đã!

Mắt đối mắt? Trúc Uyên... tỉnh rồi hả?

Hà Duy sững sốt, tính đứng dậy, nhưng kỹ năng đã phóng ra, cậu đâu kiểm soát thân thể được nữa, căn bản dậy không nổi.

Tuy muốn rời đi, nhưng dưới sự khống chế của kỹ năng, đầu lưỡi cậu đang thò vào miệng Trúc Uyên, hai lưỡi giao nhau, Trúc Uyên ôm chặt lấy cậu, Hà Duy chỉ thấy tim nhảy dựng, trong lúc vội vàng cũng lấy lại được ít thần trí, phải ngưng hẳn kỹ năng mới có khả năng thoát thân!

Lật đặt mở bảng hệ thống, song chưa kịp mở cột kỹ năng, Trúc Uyên đã dồn sức ghì chặt cậu, đôi cánh mở ra vây kín lấy cậu, hẳn đổi tư thế, làm sâu thêm nụ hôn.

Thoáng cái, dòng điện đánh thẳng lên não, tâm thần Hà Duy ngẩn ngơ, chẳng phân biệt được khung kỹ năng ở đâu nữa.

Tuy rằng Trúc Uyên mới tỉnh, nhưng hẳn hôn rất gấp gáp, cuồng nhiệt, đồng tử xanh thắm rải đầy ánh sao lấp lánh, hẳn nhìn Hà Duy chăm chú, bên trong chỉ chứa mỗi hình bóng cậu.

Hà Duy đời nào chịu nổi, bị hôn tới nỗi khí nóng dâng trào, từng dòng nước xiết tại bụng dưới gần như khiến cậu thất thố.

Hên là cậu vẫn nhớ Trúc Uyên có thương tích, nhân lúc còn hơi tỉnh táo, bèn cuống quýt mở khung kỹ năng, đang tính định chỉ phóng kỹ năng thì phát hiện thuật trị liệu trung cấp chết dẫm thể mà không cho ngừng!

Lòng đang cáu mà đầu thì choáng, một thoáng phân tâm nho nhỏ của Hà Duy làm Trúc Uyên bất mãn, hẳn nắm cằm cậu, hôn càng kịch liệt hơn.

Nếu không thể chấm dứt... thôi cứ vậy đi!

Đằng nào chữa trị liệu, tỉnh hay không tỉnh cũng phải trị liệu.

Nghĩ thế liền thần nhiên tiếp nhận, khổ nỗi, ai biết thuật trị liệu khi gió lại thích tìm chết đến vậy.

Chỉ hôn môi thì thôi đi, cậu lại còn cầm lòng chẳng đậu mà đưa tay lên người Trúc Uyên, rồi... cố sức khiêu khích ve vãn hẳn.

84. Chương 84

CHƯƠNG 84

Không muốn chết thì đừng làm, Hà Duy sâu sắc nhận thức được hàm nghĩa thâm ảo của lời này.

Khổ nỗi, có phải cậu tự mình tìm chết đâu, bị hệ thống hãm hại thì xử kiểu gì đây!

Thuật trị liệu trung cấp còn bịp bợm hơn cậu nghĩ, đã phóng thích thì đừng hòng ngừng lại, với cả diện tích truyền đi cũng rộng hơn trước nhiều.

Thuật trị liệu sơ cấp chỉ hôn môi, thông qua đụng chạm đầu lưỡi để truyền tổng lực lượng, nhưng hiện tại, chỉ cần là nơi hai người tiếp xúc thì sẽ không ngừng tuôn trào linh lực.

Thuật trị liệu vốn là kỹ năng tồn tại trên cơ sở chữa khỏi, nên nó sẽ dẫn dắt ký chủ liên tục mở rộng bề mặt tiếp xúc, không chỉ miệng lưỡi, mà còn muốn nhiều nơi hơn.

Trong lòng Hà Duy biết rõ bản thân đang dốc sức trở thành một thầy thuốc xịn, nhưng rơi vào mắt người khác lại thành... đói khát khó nhịn.

Liên tiếp hôn hít đòi hỏi, không ngừng sờ loạn, chỉ hận không thể dán dính lên người hắn, Hà Duy vừa chửi thề, vừa mơ mơ màng màng.

Tư thế ám muội đã sẵn sàng, song dưới tác dụng của thuật trị liệu trung cấp, chỗ cả hai tiếp xúc còn có linh lực chảy ra nên càng thêm nóng bỏng như lửa, quả thực cứ như một loại kích thích lửa cháy đổ thêm dầu.

Mới đầu, trong não Hà Duy đầy rẫy ý nghĩ phải kiềm chế kiềm chế và kiềm chế, về sau thì mơ hồ hoàn toàn.

Trúc Uyên càng chẳng khách khí chút nào, cậu nghe lời như thế khiến hắn hài lòng vô cùng. Tuy hàng vạn năm qua chỉ mãi mê theo đuổi đỉnh cao võ học, nhưng lúc này, trong lòng hắn lại dâng tràn dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, muốn độc chiếm người ấy, muốn có được cậu trọn vẹn.

Thật phù hợp biết bao. Dung mạo xinh đẹp, thân thể mẫn cảm, tính cách nhu thuận đều hết sức hợp ý hắn, chưa kể linh thể hiếm thấy trên thế gian kia.

Nếu cậu thuộc về hắn, hắn có thể hưởng thụ hương vị ngọt ngào ấy bất kỳ lúc nào, sau khi chiến đấu kịch liệt vui vẻ còn được Kết Linh Tiên Y chữa trị và xoa dịu.

Cho tới nay luôn độc hành độc vãng, nhưng nếu có một người như vậy sánh bước bên cạnh, tựa hồ cũng là một chuyện tuyệt vời khó tả.

Đó là chưa đề cập tới linh kỹ thứ ba của Kết Linh Tiên Y... mới thoáng nghĩ đã khiến huyết mạch hắn căng tràn, dòng máu tĩnh lặng quá lâu giữa năm tháng dài đằng đặc dường như sẽ bốc cháy vì thế.

Sinh mệnh vô vị biết mấy, nhưng từ khi gặp cậu, hắn chưa bao giờ cảm thấy nhàm chán.

Trúc Uyên bắt giác cong khóe miệng, nhìn người trong lòng mê loạn đến cực điểm, hắn hạ nụ hôn xuống khóe môi cậu.

Dịu dàng, cẩn thận, ngập tràn tình ý lộ liễu.

Lúc Hà Duy tỉnh táo lại, thuật trị liệu trung cấp đã đình chỉ, còn cậu... cũng rất không biết xấu hổ mà sung sướng một hồi.

Ngẫm lại đúng là mắc cỡ chết được... mắc cái lông á!

Ai bị như vậy như kia như kia mà chả... ấy ấy đúng không!

Chuyện thường ở huyện thôi mà... Gượng đã, hình như có gì đó không đúng, một thằng con trai làm chuyện ý với một tên đàn ông khác hẳn phải thấy ghét mới đúng chứ?

Thế mà cậu lại sướng tê người... Mọe, đầu Hà Duy ong lên, cuối cùng cũng nhận ra mình đã bị nhóm biến thái đồng hóa rồi ráo!

Cậu còn đang ngơ ngẩn bàng hoàng, Trúc Uyên đã hôn khê lên trán cậu: “Tạm thời cứ vậy đã, chờ người lên kỳ hợp dung, ta chắc chắn sẽ thỏa mãn ngươi.”

Hà Duy: (_)

Trúc Uyên nói tiếp: “Ta vốn là linh thể, nếu chân chính mập hợp tất nhiên sẽ chiếm mất Đấu Linh của ngươi. Cảnh giới hiện nay của ngươi quá thấp, có khả năng sẽ không chịu nổi, đợi đến kỳ hợp dung khi ngươi cùng Đấu Linh triệt để kết hợp, thì chẳng cần ngại nữa.”

Trúc Uyên đang nghiêm túc giải thích lý do hắn chưa nọ với cậu, nhưng Hà Duy... căn bản không muốn biết được không!

Cơ mà, giải thích thì ích gì? Vừa nhớ tới dáng vẻ đói khát nhộn nhạo quái đản của mình, chính cậu còn chả tin nổi lời sắp ra đến miệng!

... Thôi, dám làm dám chịu, đành rằng hệ thống quấy rối, nhưng cậu cũng sướng thật mà, hà... hà tất xoắn xuýt mãi làm gì, có khác chi già mồm đâu.

Tuy nhiên, nghe Trúc Uyên nói xong, Hà Duy chợt sáng tỏ, té ra hần cũng là thuần linh thể, nếu đã vậy thì đâu cần dùng thuật trị liệu trung cấp bấy người này, cậu chỉ cần lấy linh độ linh là được rồi!

Hà Duy thăm hần mình quá mịa nó ngu, cứ ngỡ Trúc Uyên là thân xác nên lúc thanh tiến độ đạt 50% liền nhanh nhẹn sử dụng thuật trị liệu, hoàn toàn không nghĩ thử tiếp xem thể nào!

Nếu thử thì cái chuyện đảo điên kia làm sao xảy ra?

Aiz, ảo não chỉ tổ vô dụng, cậu nghĩ kiểu gì cũng đoán không ra Trúc Uyên là thuần linh thể.

Lại nói... suy nghĩ của Hà Duy không khỏi bay xa, việc này hình như đã có dấu hiệu từ lâu, trong ba lô của cậu còn một lá bùa triệu hồi màu lam đây này, chính là bùa chuyên dụng để triệu hồi Trúc Uyên.

Trước kia còn đoán mò chẳng biết có gọi người khác được không, nhưng giờ lại thấy chắc nó chuyên dành cho Trúc Uyên rồi, bởi hần là thuần linh thể, nên thuật hoán linh mới gọi hần đến!

Hơn nữa, màu lam... Hà Duy nhớ đến một cái tên trên danh sách mục tiêu xâm lăng, Trúc Uyên là mục tiêu xanh lam.

Trong đó có mối liên hệ gì không nhỉ?

Hà Duy không nghĩ ra nguyên do, trước mắt đành buông tha, sau khi bình tĩnh lại, cậu thuần thực chuyển đề tài.

“Tiền bối, để ta giúp người chữa thương!”

Tuy rằng đã được 50%, khoảng cách đến khỏi hần chỉ còn 50%, nhưng cũng không thể sơ xuất.

Trúc Uyên đã hồi tỉnh, hướng hồ linh lực trong cơ thể hần khác với Lê Viêm và Lăng Vân Dực, không phải linh lực hiểm mà là thuộc tính kim thuần khiết. Dù nơi đây không hề có linh lực, song những tinh thạch kia rất rực rỡ, muốn bỏ qua cũng khó.

Hần chỉ liếc mắt đã ngộ ra sự liên quan, muốn khôi phục chỉ cần chọn ít tinh thạch vàng kim là xong.

Song Hà Duy muốn giúp hần, hần cũng vui vẻ cho cậu cơ hội.

Dẫu chưa từng có bạn đời, nhưng trong hồi ức xa xôi của Trúc Uyên vẫn có chút ấn tượng mờ nhạt.

Đối xử với bạn đời hần nên bao dung và cứng chiều.

Nếu cậu thích thì cứ thể đi.

Hà Duy làm sao đoán ra tâm tư của người ta, cậu chỉ đơn giản muốn né tránh sự kiện xấu hổ ban nãy thôi, thành ra vừa dứt lời đã nhanh chân chạy đi thu lượm tinh thạch.

Dù tinh thạch phân bố khắp đáy biển Vô Vọng, nhưng kích cỡ bất đồng, mỗi khối ở đây lại cao đến 1m78, thân cao thể mập, màu sắc phong phú, dòm mà chảy nước miếng ròn ròn.

Hà Duy chép chép miệng, xắn tay áo lên.

Suốt bao ngày qua đã chém cở trăm ngàn tinh thạch, kinh nghiệm dày dặn thủ pháp thuần thực, nhưng chết cái là hơi khinh địch.

Lúc Hà Duy sảng khoái chém đứt một mảng lớn tinh thạch rồi thu vào ba lô, một trận đất rung núi chuyển bất thành linh vang lên âm âm.

Hà Duy đã chuẩn bị trước, đang nghĩ xem nên đối phó quái thú kế tiếp thể nào, ai dè vừa ngẩng đầu đã thấy ngàn vạn tinh thạch trước mặt như pháo bị mồi lửa, thoát cái nổ tung, rồi lóe sáng theo phản ứng dây chuyền. Chớp mắt sau, tất cả tinh thạch hóa thành cự thú hung hãn màu sắc khác nhau.

Đối diện với số lượng cự thú nhiều hơn ba và cao đến ba bốn mét, thân hình bé xinh của Hà Duy thật chẳng đáng nhắc tới.

Hà Duy nhìn thẳng vào chúng, lông mày thoáng nhướn, ý niệm đầu tiên ủa lên là: Chạy mau!

Tuân theo suy nghĩ, cậu dứt khoát quay lưng co cẳng bỏ chạy, diên mắt thôi, mấy cái con to xác ấy hả, bảo cậu lấy một địch ba thì còn phần thắng, chứ lấy một địch ngàn thì đánh giá cậu hơi cao rồi đó!

Hà Duy vừa vắt giò chạy như diên, vừa niết quyết ngự linh, có điều Bằng Thế hoa chưa kịp ra, cậu đã bị người ta ôm lên.

Kỳ thực, bị ôm bằng một tay quả là việc cực kỳ tổn thương tự ái, nhưng trước mặt mạng nhỏ, ai thèm quan tâm tự ái nữa! Hà Duy quán chặt cứng lấy Trúc Uyên, bạch tuộc ra sao, cậu y vậy.

Đáy mắt Trúc Uyên ngậm cười, còn thông thả giúp Hà Duy đổi vị trí để cậu thoải mái hơn.

Làm xong hết, hấn mới nhắc đầu, nhướn mày, vẻ dịu dàng biến mất, đôi mắt xanh thăm rét lạnh như ao hồ ngày đông, trên sương giá chỉ có gió lạnh thấu xương.

Hấn ôm Hà Duy, Kim Sắc Lục Dực rực rỡ dang rộng, hào quang vàng óng tại vùng đất u ám khác nào mặt trời chói chang.

Nhưng sức mạnh cuộn cuộn ẩn chứa bên trong ánh sáng lại không chiếu khắp nhân gian, mà dẫn dắt giết chóc!

Đôi cánh mang theo ánh sáng lấp lánh khê rung lên, biến thành một thanh đao bán nguyệt và xông tới trước với tư thế bá đạo tột độ. Nơi nó đi qua chỉ để lại âm thanh xác thịt rách bươm cùng tiếng gào rú âm trời.

Thời điểm Hà Duy mở mắt lần nữa, nơi này đã hoàn toàn yên tĩnh.

Hơn một ngàn cự thú tan biến không dấu vết, linh lực nồng đậm tới mức trông như chất lỏng rơi ào ạt xuống đất!

Hà Duy choáng váng một lúc, sau đó uất nghẹn không thể tả.

Người so với người... thiệt mẹ nó tức chết người mà!

Ông đây... ông đây chừng nào mới có thể lóa mắt ngẫu lòi như người ta chứ!

Trúc Uyên nào biết cậu buồn bực, giải quyết xong mọi việc thì hôn nhẹ lên trán cậu: “Đừng lãng phí thì giờ nữa, nơi tràn đầy linh khí thế này rất thích hợp để ngươi tu luyện.”

Hà Duy còn đang ưu thương, Trúc Uyên lại cúi xuống hôn chụt lên môi cậu: “Nhanh đi chứ, không phải ngươi muốn sao? Mau chóng lên kỳ hợp dung, ta liền...”

Hấn nói một nửa, Hà Duy lập tức chả màng ưu thương nữa, đó, đó là cái quỷ gì vậy!

Nhưng cậu biết không nên để Trúc Uyên nói tiếp, vì thế, nhanh nhẹn xuất ra thần kỹ max điểm của mình – lãng sang chuyện khác.

“Ta không vội, chữa thương cho người trước đã!”

Không đợi Trúc Uyên mở miệng, cậu đã tể ra Kết Linh Tiên Y, bắt đầu lấy linh độ linh giữa khu vực linh khí rộng lớn.

Lần ra tay này của Trúc Uyên đúng là làm chơi ăn thật, nhiều linh khí như vậy tụ một chỗ, mật độ phải nói là đặc sệt. Với Kết Linh Tiên Y không chối từ một ai mà nói, quả là sẵn khoái tê tái mà!

Vận công như thế, thần thái cũng trở nên sáng trong.

Trong lúc ngưng thần nhắm mắt, Hà Duy có thể thoải mái di chuyển giữa ba túc thể.

Cảm giác quá đối diệu kỳ, như trước kia cậu tuyệt đối không tin sẽ có dạng tình huống này phát sinh, nhưng giờ lại thấy rất tự nhiên. Thay vì nói ba túc thể ở bên ba biến thái, chỉ bằng bảo là Lăng Vân Dực, Lê Viêm với Trúc Uyên đồng thời ở bên cậu.

Đột nhiên, Hà Duy cảm thấy như vậy rất tốt, nếu họ cứ gặp là muốn giết nhau, chẳng bằng giống vậy còn hơn...

Tiến độ trị liệu đang vững bước đi lên, bởi Kết Linh Tiên Y ở chỗ Trúc Uyên nên tiến độ của hắn nhanh hơn hai người kia rõ rệt.

Khi Trúc Uyên khôi phục được 80%, Hà Duy buộc phải dừng lấy linh độ linh.

Đã qua chừng bảy ngày bảy đêm, Hà Duy thực tình rất lo cho sư tôn, khoảng thời gian này cứ liên tục phân tâm, cơ hồ không cách nào nghiêm túc phóng kỹ năng.

Nhưng từ đầu đến cuối, hệ thống vẫn chưa nhắc lại có nhiệm vụ mới, Hà Duy không phân thân được, cũng chẳng thể tìm kiếm khắp nơi.

Mấy hôm trước cậu còn có thể dựa vào dòng máu sư mạch để an ủi mình, nhưng vài ngày nay thì càng lúc càng hoảng.

Đúng là dòng máu sư mạch trói buộc cậu với sư tôn thành một, ngặt nỗi... chủ thể của Hà Duy đã không trọn vẹn thành nông nổi kia, cậu thực sự không chắc dòng máu sư mạch có bị đứt đoạn dưới tình huống ấy hay không...

Còn hệ thống nữa, nó đáng tin thật ư? Lỡ nó nào rút, ương bướng không chịu quản sống chết của Tổng Đoan Nghi thì sao?

Không được, cậu không chờ được nữa, kiểu gì cũng phải đi tìm thử.

Trúc Uyên cảm giác rõ ràng cậu đang phân tâm: “Sao thế? Có tâm sự à?”

Ở chung lâu đến vậy, thực ra Hà Duy đã vô cùng tin tưởng Trúc Uyên, bỏ qua cái sự mê võ của hắn, nhiều thời điểm hắn quả thực y hệt một trưởng bối luôn dốc lòng chỉ dẫn cậu.

Nghe hắn hỏi, Hà Duy cũng chẳng gạt hắn: “Là vậy, sư... Tổng Đoan Nghi cũng rơi xuống biển Vô Vọng, ta lo lắng cho hắn, sợ hắn gặp chuyện bất trắc.”

Trúc Uyên lẳng lẳng nhìn cậu: “Người với hắn có quan hệ gì?” Thực chất từ lúc ở làng Phi Linh, hắn đã nhận ra sơ sơ, nhưng bây giờ vẫn muốn xác nhận.

Hà Duy hít sâu một hơi, đáp: “Hắn là sư phụ ta, ta là đệ tử thân truyền duy nhất của hắn.”

Trúc Uyên nhướn mày: “Dòng máu sư mạch?”

Hà Duy gật đầu: “Đúng.”

Trúc Uyên nhìn cậu, Hà Duy tưởng hắn sẽ bảo “dòng máu sư mạch là đồng sinh đồng mệnh, người vẫn ổn chứng tỏ hắn không sao”, dè đâu hắn lại hỏi vấn đề khác.

“Thế người với Lăng Vân Dực là quan hệ gì?”

Hà Duy đực ra.

Trúc Uyên cúi đầu, đôi mắt xanh thẳm rất bình tĩnh: “Hắn thích người, vậy còn người?”

“Ta... ta...” Câu trả lời của Hà Duy đã vọt lên cổ họng và sắp bật ra tới nơi.

“Mà thôi.” Trúc Uyên bất ngờ ngắt lời cậu, “Khỏi trả lời.”

Hà Duy há miệng, rồi im luôn.

Một hồi trầm mặc khó nói lan tràn giữa hai người.

Đầu óc Hà Duy loạn cào cào, những điều bị cậu cố tình ngó lơ đang dần dần lộ ra ánh sáng, cậu không muốn đối mặt, song hình như đã tới lúc bắt buộc phải đối mặt rồi.

Sau một khoảng tĩnh lặng, Trúc Uyên lên tiếng trước: “Ta chỉ muốn cho người biết, tin đồn Lăng Trường Đình đứng đầu Trung Đình là do Tổng Đoan Nghi âm thầm tung ra.”

Lăng Trường Đình là phụ thân Lăng Vân Dực, nếu không phải ông ta được xưng là người đứng đầu Trung Đình, Trúc Uyên sẽ chẳng đi tìm ông ta khiêu chiến, Lăng Trường Đình đứng lâu trên địa vị cao, đời nào để ý một tiểu bối vô danh? Khinh địch cộng thêm tự cao, bấy giờ mới chọc tức Trúc Uyên, cuối cùng...

Thực ra Hà Duy hiểu rõ hơn ai hết.

Trong [Vong Đồi] có một đoạn nội dung như này.

Sau khi trở thành thủ lĩnh Tu La tộc, Lăng Vân Dực một lòng muốn báo thù, mà Tổng Đoàn Nghi chủ động đề nghị hợp tác với hắn, còn dốc toàn lực giúp hắn tìm kiếm Trúc Uyên. Trong đó xảy ra rất nhiều chuyện, Tổng Đoàn Nghi không tiếc tính mạng xả thân cứu hắn nhiều lần, thậm chí còn phản bội Lê Viêm vì hắn. Dù cho khi ấy Lăng Vân Dực đã tâm như tro tàn, song vẫn hết lòng bảo vệ Tổng Đoàn Nghi, cũng chậm rãi tiếp nhận hắn.

Mãi đến khi biết Lâm Tuyên là người của Tổng Đoàn Nghi, mãi đến khi biết hung thủ sau màn hủy diệt tông môn của mình chính là Tổng Đoàn Nghi.

Từ đó về sau, ít nhân tính còn sót lại của Lăng Vân Dực triệt để tan biến, trở thành vương giả báo thù đích thực.

Hắn chẳng những muốn giết họ, càng muốn mọi người trên thế gian nếm thử mùi vị mất đi tất cả, chẳng còn lại gì.

Nhân gian vốn không có ôn tình, hắn đang giúp họ, giúp họ thoát khỏi những hư tình giả ý, thấy rõ những ghê tởm và hèn hạ, sau đó chết đi một cách gọn gàng.

Nhờ sự cố gắng của Hà Duy mà tình tiết ấy đã biến mất triệt để.

Tổng Đoàn Nghi không có cơ hội thi triển âm mưu, còn Lăng Vân Dực cũng không lâm vào hoàn cảnh cực đoan đến thế.

Hết thấy đều tốt hơn trước nhiều lắm...

Hà Duy ngẩn ngơ xuất thần, tận khi một câu của Trúc Uyên đập tỉnh cậu: “Người cùng Lăng Vân Dực quan hệ thân thiết, Tổng Đoàn Nghi lại có thù với hắn, người còn là đệ tử thân truyền của Tổng Đoàn Nghi, đã nghĩ xong phải đối mặt với mấy điều ấy thế nào chưa?”

85. Chương 85

CHƯƠNG 85

Nghe thế, đầu Hà Duy ơng lên.

Ngay lập tức, nỗi sợ hãi khủng khiếp đột ngột dâng lên như một bàn tay khổng lồ mở ra nắm chặt trái tim cậu.

Sau cơn ghệt thở dữ dội là một trận ớn lạnh còn mãnh liệt hơn bốc lên từ sau lưng.

Cậu quên bống việc này!

Đúng là cậu luôn nỗ lực ngăn cản Lăng Vân Dực và Tổng Đoàn Nghi phát sinh xung đột lớn hơn, cũng cố gắng khiến Lăng Vân Dực không hóa đen đến cùng, nhưng lại quên một nhân tố mấu chốt.

Là cậu, chính bản thân cậu!

Cậu biết rõ mình quan trọng cỡ nào với Lăng Vân Dực, sau khi trải qua sự kiện làng Phi Linh, Tổng Đoàn Nghi lẽ nào không biết?

Tuy vì cậu, Tổng Đoàn Nghi chưa có cơ hội chủ động tiếp cận Lăng Vân Dực, nên cũng không tồn tại phản bội, nhưng cậu thì có.

Cậu là đệ tử thân truyền của Tống Đao Nghi, giả như sư tôn dùng điều này để gây chuyện thì phải làm sao?

Hà Duy thật chẳng thể tưởng tượng nổi, một Lăng Vân Dực bị Tống Đao Nghi cố ý nhuộm đẫm mực sẽ lý giải việc ấy như thế nào.

Liệu hẳn có cho rằng mọi chuyện bọn họ trải qua từ đầu tới đuôi đều là một âm mưu?

Nghĩ tới hậu quả đáng sợ, mặt Hà Duy thoát cái trắng như giấy.

Trúc Uyên vẫn nhìn cậu không chớp mắt, nom dáng vẻ cậu lúc này, trong lòng hẳn tức thì bùng cháy một ngọn lửa.

Quả nhiên cậu rất quan tâm Lăng Vân Dực, chỉ bởi thân phận hai người bất dung mà đã lạc lõng đến thế, nói tình cảm không sâu ai tin?

Đôi mắt xanh híp lại, giấu kín tia âm u xuống đáy mắt, tay hắn thoảng dùng lực khiến Hà Duy hồi hồn.

Trúc Uyên mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi mang theo sức trấn an mạnh mẽ: “Chớ lo lắng quá, đợi người gặp được Lăng Vân Dực thì dừng ngay nói rõ ràng. Nếu hẳn tin người thì ổn rồi, còn nếu không tin, người cần gì phải đối đãi dụng tâm với hắn như vậy.”

Trúc Uyên nói xong, Hà Duy liền ngậy ra, cậu biết hai người nghĩ lệch hướng, nhưng cũng chẳng còn cách giải thích nào khác, đâu thể nói thực ra cậu rất yên tâm về Lăng Vân Dực, lo là lo cho sư tôn xấu xa nhà cậu kia kìa...

Vả lại, trong lòng cậu đang bồn chồn lắm, chung quy thành kiến của cậu với Tống Đao Nghi đều tới từ sách, nay tình tiết đã bị sửa rồi tình rồi mù, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Tuy nhiên, kỳ thực Trúc Uyên cũng an ủi được cậu, đúng vậy, chờ Lăng Vân Dực tỉnh lại, cậu nhất định phải giải thích một phen, nghĩ trước đỡ hơn bị làm cho trở tay không kịp.

Nghĩ tới đây, lòng Hà Duy thoảng nhẹ nhõm, biểu cảm cũng thả lỏng đôi chút.

“Tiền bối, dù thế nào chẳng nữa cũng phiền người dẫn ta đi chung quanh xem thử, ta muốn tìm sư tôn.” Việc cấp bách trước mắt vẫn là mau chóng xác nhận Tống Đao Nghi an toàn, bất kể kế hoạch của hắn là gì, tóm lại từ đầu đến giờ, hắn luôn đối xử với cậu vô cùng tốt, người không thể vong nghĩa, Hà Duy phân biệt rất rõ.

Trúc Uyên bình tĩnh quan sát cậu, mãi tới khi Hà Duy có chút nghi hoặc, bèn gọi khẽ: “Tiền bối?”

“Một vấn đề cuối cùng.”

“Sao cơ?” Hà Duy buồn bực hỏi lại.

Trúc Uyên vươn tay ra, ngón tay thon dài xẹt qua má cậu, gạt đi sợi tóc mềm mại, sau cùng dừng trên cổ. Bàn tay nóng cháy tiếp xúc với làn da lạnh lạnh khiến cả hai hơi run rẩy.

Hà Duy càng không hiểu mô tê gì, rồi Trúc Uyên đột nhiên kéo cậu lại gần, hắn cúi đầu, trán áp lên trán cậu, một nhìn xuống một ngó lên, bốn mắt nhìn nhau ở khoảng cách cực gần.

Tư thế thân mật quá đỗi, chớp mũi sắp đụng nhau đến nơi, Hà Duy bị hắn nhìn như vậy không khỏi hồi hộp, môi hơi run lên, nhưng chẳng dám nói lời nào, như thể chỉ cần mở miệng, hơi thở hai người sẽ quấn lấy nhau.

Trúc Uyên hơi cong khóe miệng, thông thả hỏi: “Ta là gì với người?”

Một câu làm Hà Duy đắn đo.

Mất vô thức trợn to, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, còn vương chút khó tin.

Trúc Uyên nhìn cậu, không bỏ qua một tia cảm xúc nào, đoạn hắn cười khê, áp lên bờ môi khê run nhưng không thốt nên lời kia.

Không hề chuyển động, chỉ là hai môi chạm nhau, hơi thở cả hai lan tràn trong không gian nhỏ hẹp, chẳng cần lên tiếng cũng cảm giác được trái tim đang đập thành thịch.

Hà Duy cảm thấy không đúng, song... không giải thích được là sai ở đâu.

Trúc Uyên kẻ sát môi cậu, giọng trầm khêu gợi chậm rãi vang lên: “Nhắm mắt lại.”

Hà Duy vốn đang thấp thỏm, bèn mắt nhắm như muốn trốn tránh, tiếp theo liền cảm thụ nụ hôn cuồng nhiệt tựa mưa rền gió dữ.

Gáy được bàn tay nóng bỏng vuốt ve, eo bị khóa chặt, đầu Trúc Uyên đã cúi xuống, cậu vẫn phải ngửa đầu mới thừa nhận nổi.

Nhưng tư thế này lại hết như dâng hiến, chủ động dâng mình cho người ta.

Trúc Uyên hôn thật lâu, tận khi cảm thấy người trong lòng bắt đầu mất tự chủ mà dựa vào mình, hắn mới lưu luyến buông ra, mắt vẫn hừng hực lửa, căn bản chưa hề thoả mãn.

Hắn muốn nhiều hơn, nhiều hơn cả tưởng tượng của hắn.

Cơ mà không nhất thiết phải có được ngay.

Hắn lớn tuổi, nhẫn nại tốt, xưa kia có thể vì một trận chiến mà đợi người hơn trăm năm, giờ cũng có thể từ tốn chờ đợi một người.

Dù sao cũng ở trong lòng hắn, đợi tới kỳ hợp dung, hắn sẽ có được cậu.

Chẳng gì có khả năng chống lại thời gian, hắn sẽ dần dần khiến cậu hoàn toàn thuộc về hắn giữa sinh mệnh mệnh mông vô tận này.

**

Thời gian trôi qua như thoi đưa.

Ngoại trừ nụ hôn quỷ dị ngày ấy, Hà Duy chẳng phát hiện điều gì khác thường nữa.

Trúc Uyên đại đại vẫn cao ngạo lạnh lùng trước sau như một, hai người vừa tìm kiếm dưới đáy biển Vô Vọng, vừa không ngừng chém giết tinh thạch và nhân cơ hội tu luyện.

Một tháng sau, Hà Duy vẫn hoàn toàn chưa tìm ra sư tôn, nhưng tu vi lại tiến triển cực nhanh, đã kề cận kỳ linh cảnh cao cấp và sắp đạt tới kỳ hợp dung.

Má nó chứ, tiến triển thần tốc cỡ ấy đúng là hiếm thấy!

Đừng nói toàn bộ đại lục Đấu Linh, có khi toàn thế giới toàn vũ trụ toàn vị diện đều hâm mộ ghen tỵ hận chết luôn!

Nhưng thành thật mà nói, Hà Duy quả thực được trời ưu ái.

Bên cạnh có một Trúc Uyên đại đại mạnh nhất lịch sử, xung quanh là một vùng tinh thạch trời sinh để tu luyện (ở đâu ra), cộng thêm năng lực dung nạp cực mạnh của Kết Linh Tiên Y, đủ yếu tố kết hợp như vậy, muốn không tăng vọt cũng khó.

Hơn nữa, chừng nửa tháng trước, bạn nhỏ Triền Tình hoa chuyên đóng vai bình hoa chọc ngoáy tự dưng giác ngộ!

Nó rốt cuộc không tìm chết tìm chết và tìm chết nữa, mà hiểu thấu đạo lý vững chắc bám đuôi lão đại có thịt ăn. Sau bao phen bị chèn ép, nó cuối cùng cũng quyết một lòng với chủ nhân, biểu hiện tấm lòng nhiệt tình như chó Pug trước mặt chủ nhân, ngoan ngoãn ghê gớm.

*chó Pug:

Hà Duy thấy thế cũng mềm lòng, bèn giúp nó thăng cấp. Triền Tình hoa rốt cuộc biến hình thành công, lòng nhiệt tình sôi trào cực điểm, vội vàng kính dâng linh kỹ cho chủ nhân.

Hà Duy cũng rất tò mò về linh kỹ của nó, nhưng chỉ liếc sơ đã muốn niêm phong luôn.

“Thuật cảm dỗ”... cái khi khô gì! Bớ mày cần dụ ai!

Thấy cậu nổi sùng, Triền Tình hoa lập tức rút lui, dù không biết nói, nhưng nó cũng có thể kết nối với ký chủ mà. Nó nhanh chóng bày tỏ sâu sắc rằng đây chỉ là linh kỹ, ký chủ không muốn dùng thì vĩnh viễn đừng đụng vô là được, với cả khi tăng lên kỳ linh cảnh, nó sẽ có kỹ năng hữu ích khác. Bây giờ Hà Duy mới hơi bình tĩnh, không nhốt nó vào phòng tối nữa.

Do Hà Duy đã sớm củng cố linh cảnh, thành ra chỉ cần rót thêm ít linh lực, mở rộng chút phạm vi là thành công khiến Triền Tình hoa tiến vào linh cảnh.

Triền Tình hoa vào đến linh cảnh, đụng mặt Băng Thể hoa còn tính xù lông một trận, nhưng thấy Băng Thể hoa dính Kết Linh Tiên Y sát chặt, nó tốt xấu gì cũng có đầu óc nên quyết định không đi vênh váo, chỉ nhu thuận lan lợi dâng linh kỹ lên.

Hà Duy thấy vậy mới cao hứng được chút, kỹ năng này mới không hổ danh tiếng tà linh, tuy vẫn lừa gạt như trước, song phải công nhận là trâu bò quá thể.

“Thuật con rối”, phàm là người nằm trong phạm vi khống chế đều có thể mặc sức thao túng, thời gian bao lâu có liên quan đến linh lực, nhưng khống chế người tu vi thấp hơn thì thành công trăm phần trăm, cao hơn sẽ có khả năng thất bại.

Nghe vào tai đúng là không tồi tí nào, có kỹ năng này, Hà Duy chẳng sợ bị đánh hội đồng nữa!

Nếu lần sau lại có quái thú bạo động, cậu chỉ việc nâng tay xuất một chiêu thuật con rối, bắt chúng nó tự đánh nhau.

Cuối cùng Triền Tình hoa đã chịu góp sức, Hà Duy tỏ vẻ, cũng đáng bồi dưỡng đấy.

Có điều, ai mà ngờ cậu có thể đột phá kỳ hợp dung lại nhờ tiểu bỉ ổi này.

Suốt một tháng nay, bên cạnh việc tu vi tăng nhanh, những sự tình khác lại không tiến triển mấy. Tuy tiến độ trị liệu của Lê Viêm với Lăng Vân Dực đã được 75%, song họ vẫn hôn mê, còn sư tôn thì mất tích đến giờ.

Hà Duy nóng vội, nhưng cũng biết nôn nóng vô ích, tiến độ của họ thực sự không chậm, một tháng này gần như không ngừng lại, trừ khoảng thời gian nghỉ ngơi ít ỏi, còn lại chỉ lo gấp rút lên đường.

Đừng nói Tống Đoan Nghi, còn chưa đi tới cả chỗ Lê Viêm lẫn Lăng Vân Dực.

Hà Duy hơi lo lắng, biển Vô Vọng rộng lớn quá mức tưởng tượng, bọn họ rơi xuống ngẫu nhiên, còn trôi trong nước biển rất lâu, ai mà đoán được sẽ gặp cái gì và bị cuốn tới đâu... Nếu không nhờ hệ thống thần kỳ, có khi Hà Duy còn chẳng tìm thấy Lê Viêm với Trúc Uyên, sư tôn càng miễn bàn.

Thiếu thốn đầu mối, nhưng tu vi Hà Duy ngày càng tăng, một tháng sau cậu lại vướng bình cảnh, mắt thấy sắp đột phá cấp bậc.

Trúc Uyên luôn đốc lòng hướng dẫn cậu, hẳn am hiểu hộ linh, bản thân hẳn là linh thể nên có thể trực tiếp xâm nhập linh cảnh của Hà Duy, giúp cậu sửa chữa và mở rộng, sau đó hấp thu linh lực không ngơi nghỉ.

Nhưng đến linh cảnh cấp chín, hẳn không cách nào giúp cậu nữa.

Mấu chốt của kỳ hợp dung là linh thể hợp nhất với túc thể. Đây là một việc rất huyền diệu, linh thể vô thần trí, song kỳ hợp dung cần túc thể cho nó linh trí. Chẳng những thế, còn phải giao hòa triệt để với nó, tuy hai mà một.

Mà cửa khẩu chí mạng nhất trong đó là thời điểm giao linh trí cho linh thể, giao linh trí không dễ, nhưng đại đa số tu sĩ lên tới cấp bậc này đều vượt qua sau nhiều lần thử liên tiếp.

Tuy vậy, giai đoạn này thành công không có nghĩa sau đó sẽ thoải mái, trái lại, sẽ đụng độ một giai đoạn cực kỳ chết người.

Linh thể có trí tuệ sẽ sinh tư tâm, nếu ứng đối bất cần, rất có khả năng sẽ phản phệ túc thể, đến lúc ấy nếu chống cự thất bại, kết quả chính là nổ tan xác chết tươi!

Cho nên, đây là giai đoạn hết sức nguy hiểm, vô số đại năng đều ngã xuống vào lúc này, thậm chí có nhiều cao thủ tình nguyện dừng tại kỳ linh cảnh cấp chín cũng không chịu mạo hiểm một lần.

Ngày trước Lâm Tuyên đồng ý làm việc cho Tổng Đoàn Nghi cũng vì hắn hứa sẽ tặng y một viên Cường Thần hoàn. Đó là linh dược quý hiếm trên thiên địa, uống vào có tác dụng cường hóa thần trí bản thân, thời điểm linh thể đấu tranh có thể an ổn chiếm thượng phong, gia tăng phần thắng cực lớn khi đột phá cảnh giới.

Do vậy, Lâm Tuyên mới chấp nhận lên vào vùng đất Thẩm Phán chỉ để bắt chết Lăng Vân Dực.

Giờ đây Hà Duy không ở bên Tổng Đoàn Nghi, hiển nhiên không có được linh đan diệu dược, nhưng Hà Duy thực tình chẳng cần.

Việc này không thể không nhắc tới Triền Tình hoa, nhóc này chẳng rõ là biến dị hay sao, không cần cho đã tự có linh trí, dù chưa thành thực nhưng cũng ngơ ngáo ngáo.

Tuy bảo nó liên tục phạm sai lầm cũng vì cái sự ngơ ngáo ấy, còn lừa Hà Duy mấy bận, nhưng không thể không nói việc nó “khôn sớm” khiến Hà Duy tập được cách ở chung với linh thể từ lâu.

Chẳng biết tự lúc nào đã cường hóa thần trí, thêm nữa, mấy lần nhân duyên xảo hợp còn triệt để áp chế được Triền Tình hoa.

Đến lúc tu vi Triền Tình hoa hoàn toàn theo kịp, Hà Duy dung hợp với nó chẳng chút trở ngại!

Trong nháy mắt ấy, cậu nhìn thấu mọi suy nghĩ của Triền Tình hoa, khao khát trần trụi, dục vọng khôn cùng, và vài nỗi niềm khó nhịn chẳng thể tả thành lời...

Hà Duy giật mình, chợt hoàn hồn, cậu tức tốc niệm Thanh Tâm quyết, Triền Tình hoa cũng vâng lời mà yên tĩnh ngay tắp lự.

Thật không ngờ, kỳ hợp dung quá mức mạo hiểm với người khác lại thoải mái với cậu như vậy.

Hà Duy chưa hết kinh ngạc, nhưng ngay tiếp theo, một luồng hơi nóng khiến người ta sảng khoái ập tới, Hà Duy nhìn thoáng thấy được Kết Linh Tiên Y đã hoàn toàn trải rộng.

Nhờ Triền Tình hoa lôi kéo, thân là bản nguyên, Kết Linh Tiên Y cũng khai trí rồi. Dẫu nó thiên hướng nhu hòa, Hà Duy vẫn chẳng dám ấu tả, lập tức triển khai thần trí đè ép nó.

Khoan đề cập Hà Duy vốn đã kiên định, nay lại thêm Triền Tình hoa hỗ trợ, nên cậu cũng dễ dàng dung hợp cùng Kết Linh Tiên Y.

Bất đồng với dục vọng của Triền Tình hoa, cảm giác Kết Linh Tiên Y cho cậu rất tuyệt.

Là cảm giác cả thể xác lẫn tâm hồn được xoa dịu, như gặp lại bạn tốt xa cách lâu ngày, hay như tìm được tri kỷ để dốc bầu tâm sự... Cảm giác tốt đẹp biết bao, dạt dào năng lượng, khơi dậy nhiệt huyết bùng bùng trong lòng người, chẳng khác nào được tắm mình trong ánh nắng ban mai, đón chờ sự sống mới!

Hà Duy đột nhiên mở mắt, hưng phấn reo lên: “Ta đột phá rồi!”

Trúc Uyên cười khê: “Ta cảm giác được mà, trước tiên đừng khai trí cho Băng Thế hoa, chờ ổn định hẵng tính.”

Cảm xúc Hà Duy đang dâng trào, bèn gạt mạnh đầu, kể đó cậu rốt cuộc thấy được linh kỹ thứ ba của Kết Linh Tiên Y.

Không khỏi muốn bật cười, quả nhiên là linh kỹ sẽ khiến Trúc Uyên hưng phấn!

Nghĩ đến mấy ngày nay Trúc Uyên cố gắng giúp cậu, Hà Duy lập tức nói: “Cần thử một lần không? Linh kỹ thứ ba của Kết Linh Tiên Y ấy? Ta không chắc có thể kế thừa trọn vẹn năng lực của người hay không, nhưng thử nhiều lần chắc cũng được thôi... Cơ mà,” Hà Duy cười cười, “người không cần thử hạ lưu tình, đừng...”

Hà Duy chưa nói xong, Trúc Uyên đã ôm ngang lấy cậu, trao nụ hôn có chút gấp gáp. Giọng hắn khê khàng như sợi lông vũ trên người, làm tai người ta không khỏi ngứa ngáy.

“Không vội, để ta làm người thoải mái một lần đã.”

Hà Duy ngơ ngác, nhất thời toàn thân bốc cháy, khẽ đẩy hẳn ra, nhưng ngay sau đó lại ngăn người.

Lăng Vân Dực tỉnh rồi.

86. Chương 86

CHƯƠNG 86

Lăng Vân Dực tỉnh đúng lúc lắm, Hà Duy thực tình sắp chống đỡ hết nổi rồi.

Hên là mấy tháng nay luyện thân kỹ miếu truyền không hề uống phí, vèo cái Hà Duy đã về bên Lăng Vân Dực.

*miếu truyền: truyền đi trong một giây

Ngất nổi, tuy rằng đã trở lại, nhưng cậu vẫn rõ ràng cảm giác được Trúc Uyên trên người mình, môi lưỡi quần quýt, ngón tay dịu dàng, từng chút từng chút một đều đánh thẳng lên não, khiến toàn thân cậu có chút choáng váng.

Cũng may cậu còn kiểm soát được.

Cơ hồ ngay lúc cậu đứng vững, Lăng Vân Dực liền mở mắt, đôi mắt đen âm u sâu thẳm, dù tỉnh lại từ giấc ngủ dài, nhưng chẳng hề có vẻ mờ mịt. Hắn nhanh chóng nhìn quét bốn phía, rồi yên lặng khóa chặt người đối diện.

Hà Duy đứng trước mặt hắn, thấy hắn không sao mới thoáng an tâm, nhẹ giọng nói: “Lăng Vân Dực, người...”

Hà Duy chưa dứt lời đã bị chính giọng mình dọa sợ hết hồn.

Giọng này... cũng quá gì gì kia rồi!

Mặc dù khác thân thể, song vẫn là một người, nên chắc cậu hãy còn chịu ảnh hưởng.

Mặt bất giác đỏ ửng, Hà Duy không dám lên tiếng.

May mà nháy mắt sau, Lăng Vân Dực đã ôm cậu lại, im lặng quá lâu khiến giọng hắn hơi khàn, âm điệu rất thấp, đồng thời càng thêm gợi cảm.

Hà Duy chẳng rõ có phải mình say rồi không, mà lúc này nghe Lăng Vân Dực mở miệng, đầu chỉ gọi tên mình, cậu đã cảm thấy tim đập cực nhanh, hơi nóng cuộn cuộn dâng lên, chỉ hận không thể thiêu cháy chính mình.

Lăng Vân Dực nghiêm túc nhìn cậu, nở nụ cười nhàn nhạt.

Người ta vẫn bảo người ít cười, lúc cười lên là đẹp nhất.

Giờ đây Hà Duy đang nghiệm chứng lời ấy một cách vô cùng sinh động, khóe miệng xưa nay luôn lạnh lùng xa cách khẽ cong lên, vẽ nên nụ cười hạnh phúc nhường kia, đúng là đẹp tới độ khiến người ta chẳng nỡ dời mắt.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Hà Duy cũng chẳng hiểu mình nghĩ gì, chỉ cảm thấy rất muốn hôn hắn. Bờ môi mông lảnh lảnh, hương vị mê người, hết thấy đều đang dụ dỗ cậu.

Đầu ong lên, cậu kiễng chân hôn hắn.

Ấm áp, ngây ngất, Hà Duy cố kiềm nén cơn run rẩy trong lòng mà cọ xát một cách vụng về.

Kế tiếp, cậu bị ôm lấy.

Lăng Vân Dực ghì chặt eo cậu, cúi đầu, ra sức hôn lên cùng sự cuồng nhiệt đã nhẫn nhịn hồi lâu.

Hà Duy cảm giác mình sắp điên mất thôi, vì giờ Trúc Uyên cũng đang hôn cậu, bị kích thích đồng thời như vậy, cậu cơ hồ bị nộ hôn nóng bỏng làm tước vũ khí đầu hàng.

Cơ mà... chỉ mới bắt đầu thôi.

Thời điểm phát hiện Lê Viêm tỉnh lại, đầu óc cậu đã có xu thế hỗn loạn.

Kỳ thực Lê Viêm đã sớm có ý thức, hắn từng “chết” quá nhiều lần, lần thảm nhất đến xương cốt cũng chẳng còn, chỉ sót lại một vũng máu, song hắn vẫn sống. Tuy cực kỳ đau đớn, nhưng hắn thực sự không chết được.

Lúc này đây, hắn cứ ngỡ mình sẽ chết, bởi nơi này quá trống rỗng, hắn không cảm thụ được sự tồn tại của huyết linh, nếu mất đi nguồn sống sinh tồn, hắn sẽ chết thật.

Nhận thức được chuyện này, hắn chẳng hề sợ hãi mà hết sức bình thản, chỉ hơi có chút mất mát.

Cuộc đời hắn quá dài, quá buồn chán, khó khăn lắm mới tìm được người vừa ý, cuối cùng vẫn không cách nào có được cậu.

Lê Viêm không hiểu ái tình, hắn chỉ tuân theo bản năng, thích máu Hà Duy, dẫn tới thích cậu, muốn chiếm lấy, muốn chinh phục, muốn có được cậu trọn vẹn.

Hắn luôn luôn thuận theo lòng mình, thế nên mới vì Hà Duy mà rơi xuống đáy biển Vô Vọng.

Có điều, lần này e là lành ít dữ nhiều.

Đang hư vô mờ mịt thì Hà Duy tới cứu hắn.

Suốt khoảng ba tháng liên tục cung cấp huyết linh và máu cho hắn, dốc lòng chăm sóc, toàn tâm bảo hộ, chân chính bất ly bất khí.

Lê Viêm từng sống lại rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào có người ở bên như bây giờ.

Da thịt mới sinh ra, máu tụ lại, mùi vị ấy thật chẳng dễ chịu, song chỉ cần cảm giác bên cạnh còn một người, hắn lập tức không thấy đau đớn nữa, chỉ muốn tỉnh lại, tỉnh lại sớm một chút, sau đó...

Hắn ôm chấp niệm mãnh liệt đó mà tỉnh lại.

Đập vào mắt chính là thiếu niên tóc đen da trắng, Lê Viêm dứt khoát đứng dậy ôm trọn cậu vào lòng, đồng tử đỏ rực sáng rõ như mặt trời, nốt ruồi tinh xảo càng lộ vẻ đa tình quyến rũ.

Hắn lẳng lặng ngắm Hà Duy, chất giọng biếng nhác chan chứa tình cảm: “Hà Duy, làm vợ của ta vĩnh viễn, được không?”

Mắt Hà Duy mờ sương, cậu kinh ngạc nhìn hắn, phản ứng chốc lát mới gọi khẽ: “Lê... Lê Viêm...”

“Ừ.” Lê Viêm nhìn cậu không chớp mắt, “Nhận lời ta đi.”

Hà Duy hơi nhú mày, cậu nghe không rõ lời hắn lắm, nhưng thấy Lê Viêm tỉnh lại, cậu vui mừng khôn xiết, chẳng muốn chọc hắn giận, nên thoáng ngần ngừ một lát cũng gật đầu.

Thấy cậu đồng ý, mắt Lê Viêm càng sáng hơn, hắn không hề che giấu sung sướng trong lòng, vội vàng lấy dao găm trong lòng ra cắt cổ tay.

Máu tươi tuôn ồ ạt, mùi hương ngọt ngào cấp tốc lan ra, Hà Duy chợt sửng sốt, đột nhiên hoàn hồn, nôn nóng hỏi: “Người làm gì vậy?”

Lê Viêm không trả lời cậu, chỉ nâng tay đưa đến miệng Hà Duy.

“Một khế ước hoàn chỉnh hắn nên bắt đầu từ đâu!”

Hà Duy chau mày, ngay tiếp theo liền bị hương thơm nồng nàn mê hoặc.

Cậu cũng không phải Huyết tộc, nhưng trong cơ thể cậu có máu Lê Viêm, giờ khắc này ném lại lần nữa, thoáng cái kích phát cảm giác đã sớm xâm nhập cốt tủy.

Thứ này giống như mỗi nhử ngon lành nhất, dụ cậu mắc câu một cách dễ dàng, cuối cùng trầm mê trong đó.

Hà Duy thỏa sức nhắm nháp, đáng vẻ say sưa khiến Lê Viêm miệng khô lưỡi khô, hần đề nén con tim đập loạn, kéo Hà Duy lên, rồi dùng mắt trên cái cổ trắng nõn.

Làn da tinh tế nom vô cùng mịn màng, mà dòng máu ẩn bên dưới lại thơm ngọt biết bao, nóng rực biết mấy, dù hần chỉ hưởng một lần cũng mãi mãi không quên.

Mà hiện tại, cậu đang ở ngay cạnh hần, bọn họ sắp vĩnh viễn hợp làm một.

Trao đổi máu, nước sữa giao hòa, bấy giờ chính là bầu bạn bên nhau đời đời kiếp kiếp.

Xưa kia chỉ thấy trời buộc, bây giờ lại khát vọng tới độ cả ***g lực đang kêu gào.

Lê Viêm liếm liếm môi dưới, răng nanh trắng bóc khiến hần dung nhan xinh đẹp thêm vài phần nguy hiểm, lại càng gợi cảm hơn.

Kế đó, hần rút cuộc kiềm chế hết nổi, bèn cắn mạnh xuống.

Dễ dàng đâm rách da thịt, nhận thấy người trong lòng khê run lên, dòng máu ngào ngạt khiến linh hồn người ta say đắm tràn vào khoang miệng.

Quá tuyệt vời! Đúng là sướng rơn như nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào!

Sau cơn đau nhói cực nhỏ trên cổ, lòng Hà Duy cũng rung động, cậu tức thì không thấy đau đớn nữa, chỉ thấy máu toàn thân đang reo hò vì khoái cảm. Mặc dù bị hút máu, nhưng cậu lại nếm trải vui sướng khó tả thành lời.

Máu vốn bình lặng đang xao động, như mang theo dòng điện chạy tán loạn trong cơ thể, dấy lên từng đợt khí nóng khiến da đầu người ta tê dại, gần như không thể khống chế.

#team_Lê_Viêm ()

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-thong-nu-than-cua-trai-thang>